LANETLİLER İMPARATORLUĞU

İKİNCİ KİTAP

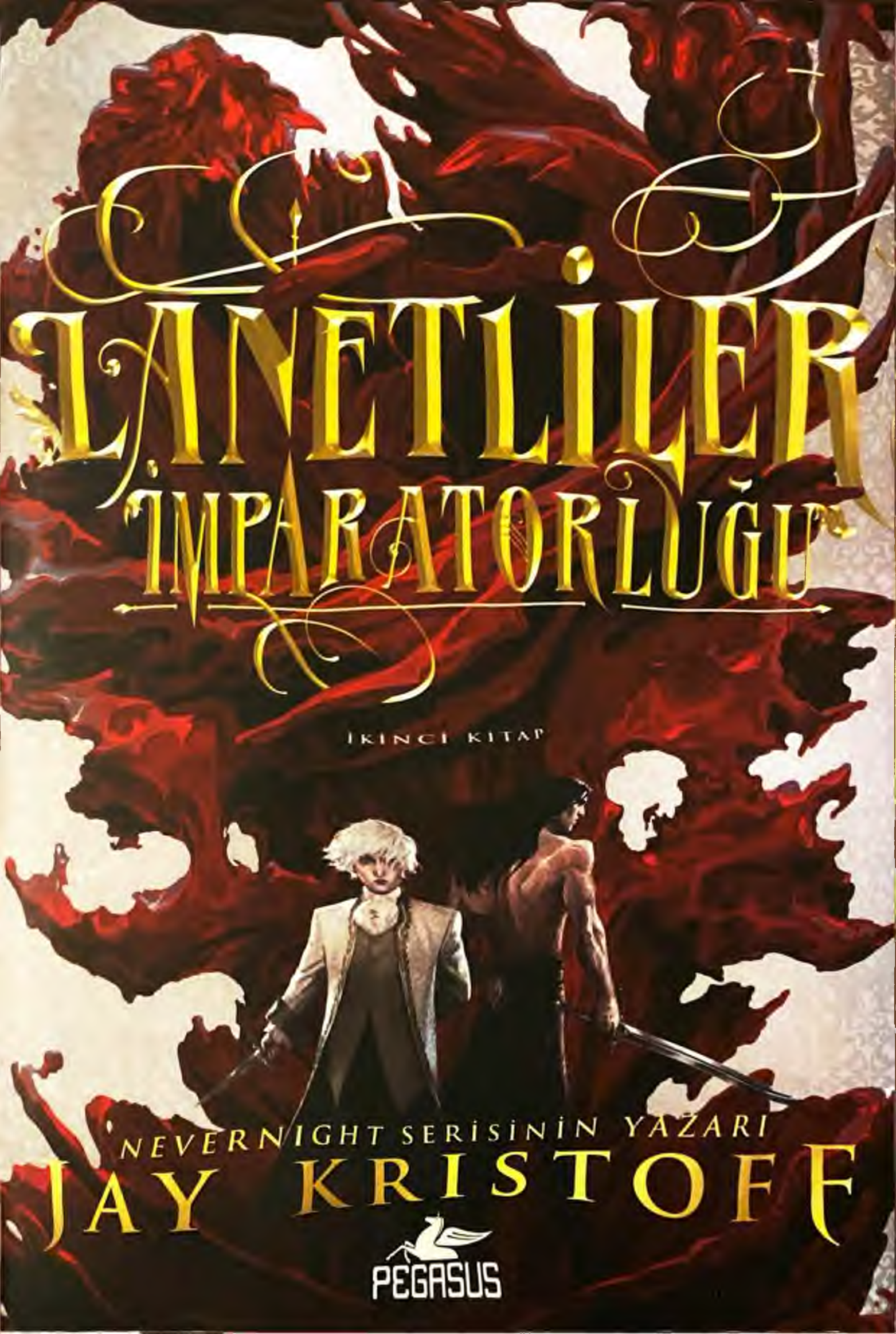

NEVERNIGHT SERİSİNİN YAZARI

JAY KRISTOFF

PEGASUS

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI *NEVERNIGHT* SERİSİNİN YAZARI JAY KRISTOFF'TAN, TÜM DÜNYADA SES GETİREN *VAMPİR İMPARATORLUĞU*'NUN DÖRT GÖZLE BEKLENEN DEVAM KİTABI.

"KUTSAL KAPTAN KUTSAL IŞIK GELİR.
DÜNYAYI İNANÇLI EL DÜZELTİR.
VE YEDİ ŞEHİTLERİN GÖRÜŞÜNDE
BU SONSUZ GECEYİ SIRADAN KULLAR BİTİRİR."

Gabriel de León, Kutsal Kâse'yi ölümden kurtarmıştır fakat sonsuz geceyi sona erdirme şansını kaybetmiştir. Gizemli vampir Liathe'yle çekişmeli bir ittifak kurmak zorunda kalan Gabriel şimdi Kâse'yi Esani Kanı'nın kadimlerine teslim etmelidir ve günölümünün nasıl sona erdirileceğini öğrenmelidir.

Ancak Son Gümüşaziz hem içeriden hem dışarıdan gelen tehlikelerle yüzleşecektir. Voss Kanı'nın dehşet verici vampirleri peşine düşmüşken, Dyvok Kanı'yla savaşa girmişken ve kendi içinde yükselen kanşehveti yüzünden derbeder olmuşken Gabriel, Kâse'nin hakikate ulaşmasını görecek kadar hayatta kalmayabilir.

Ve bu hakikat akla hayale sığmayacak kadar korkunçtur.

www.pegasusyayinlari.com

LANETLİLER İMPARATORLUĞU

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Pegasus Yayınları: 2805

Lanetliler İmparatorluğu
Jay Kristoff
Özgün Adı: Empire of the Damned

Editör: Pelin Zorbay
Düzelti: Yeşim Aydoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2025 - Ciltli
ISBN: 978-625-410-635-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025
Copyright © Neverafter PTY LTD., 2024
İllüstrasyonlar: Bon Orthwick
Sevenstar logo: James Orr
Haritalar: Virginia Allyn

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim 34437 İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinevi pegasusyayinlari pegasusyayinlari pegasusyayınlari_resmi

JAY KRISTOFF

LANETLİLER İMPARATORLUĞU

İKİNCİ KİTAP

İLLÜSTRASYONLAR:
BON ORTHWICK

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Ninova

Gözümü karartırdım
Ama cesaretimi kaybederdim.
Sonunda hak ettiğim cehennemi
Boylayacağım.

–Tom Searle

Beyazdeniz
Dyvok Kanı
Vellene
Talhost
Kör Körfez
Charbourg
Kızıldeniz
Kızıl Bayazlar
Ossway
Dün Maergenn
Tolfirth
Dün Cuinn
Kurtlar Körfezi
Dhamaeth
Sul Ilham
Sul Adair
Qadir
Sudhalm
Lashaam
Asheve
Allthe
Sonsuzdeniz
Chastain Kanı

Nihova

Anadeniz
Kuzey
Voss Kanı
Mezarlar Körfezi
Lorson
Kuzeyülke
San Yves
Isabeau
Beaufort
Madlisa
San Maximill
Elidaen
Montfort
Antoine Körfezi
Augustin
Lütuflar Körfezi
Elidaen İmparatorluğu
Ilon Kanı

MAERGENN KLANI
AULDTUNN
DEMIRHANE
TEKNELER
DÚN MAERGENN
KURDUN ÖRSÜ
ANABAKIRENIN
MEZARI
MAERGENN
BYVOK KLANI
NEWTUNN
PORTUNN
KURTLAR KORFEZI

Ninova

DRAMATIS PERSONAE

Son ziyaretimizden bu yana uzun kışlar gelip geçti, sevgili okuyucu ve çok nazik yıllar değildi. Hafıza kaypak bir yaratıktır ve hayat her ismi ve ameli akılda tutamayacak kadar doludur. Bu yüzden, tarihçiniz aşağıdaki oyuncularımızın bir hatırlatmasını sunuyor.

Gabriel de León: Son Gümüşaziz, Lorson'un Kara Aslan'ı ve bu hikâyenin sözde kahramanı. Güneşin Elidaen İmparatorluğu'nun göğünden silindiği günölümünün çökmesinden dokuz yıl önce doğan Gabriel'in çocukluğu kısa ve acımasızdı. O, ölümlü bir anneden ve vampir babadan doğan ve onu dölleyen vampirin hem gücünü hem susuzluğunu alan bir solukkan. Gabriel on beş yaşında San Michon Gümüş Teşkilat'a alındı ve itibarını kaybedene kadar o kutsal kardeşliğin savunucusu oldu.

Aforoz edilmesinin üstünden on yılı aşkın bir süre geçtikten sonra artık, gittikçe artan kanşehvetiyle baş etmek için sanktusa bağımlı, yıkık dökük bir adamdı. Ancak gözden düşmüş kahramanımız, intikam yolculuğunda, hayatını sonsuza dek değiştirecek bir kızla tanıştı.

Dior Lachance: Bir sokak kadınının kızı olan ve on bir yaşında öksüz kalan Dior, ilk gençliğinin sokak aralarındaki ve batakhanelerindeki beladan kaçınmak için erkek gibi giyinmeye başladı. Adi hırsızlıklarla geçen hayatı kanının her tür yarayı iyileştirebileceğinin, her tür hastalığa çare olabileceğinin keşfedilmesiyle yön değiştirmişti. Cadılıkla suçlanarak Kutsal Engizisyon tarafından ölüm cezasına çarptırıldı ama Gümüş Teşkilat'ın rahibelerinden biri ve Gabriel'in dostu olan Chloe Sauvage tarafından kurtarıldı.

Rahibe, Dior'un kanındaki gücün cadılık değil, göklerden gelen bir armağan olduğunu ortaya çıkarmıştı. Dior, Tanrı'nın ölümlü oğlu Mesih'in kızı olan Esan adında bir kadının soyundan geliyordu. Şimdi, günölümünü sona erdirmek ve San Michon'un Kutsal Kâsesi olarak yazgısını gerçekleştirmek Dior'a düşüyordu.

Celene Castia: Gabriel'in köyleri Ölüm tarafından yok edildiği zaman henüz on beş yaşındayken öldürülen kız kardeşi. Gabriel, Celene'in uzun zaman önce toprak olduğunu sanıyordu ama Celene seneler sonra, Dior'un peşindeki bir vampir olarak *Liathe* adıyla geri döndü. Başlangıçta kardeşler ters düştüler ama bir süre sonra Celene, Gabriel'in hayatını kurtardı ve onun Dior'u ihanetten ve ölümden kurtarmasına yardım etti.

Celene yaşıtı olan diğer vampirlerden çok daha korkutucu. Voss kansoyundan geliyor ama Gabriel'in babasının da bir parçası olduğu gizemli soyun, Esanilerin kanyeteneklerini taşıyor. Hem yüzünü hem niyetlerini gizli tutuyor.

Onun ve ağabeyinin çok iyi anlaştıkları söylenemez.

Astrid Rennier: Gümüş Teşkilat'ın rahibelerinden ve Gabriel'in biriciği. Astrid, İmparator III. Alexandre'ın gayrimeşru kızıydı ve varlığı Alexandre'ın yeni eşinin işine gelmeyince bir manastıra gönderilmişti. Gabriel'le daha sonra aşka dönüşen bir arkadaşlık kuran Astrid, hamileliği ortaya çıkınca onunla birlikte aforoz edildi.

Astrid bir kız çocuğu dünyaya getirdi ve Gabriel'le evlendi. Çift imparatorluğun güney ucunda ücra bir yere çekildi ve orada ailece sessiz sakin bir mutluluk içinde yaşadı.

Ama mutlulukları çok sürmedi.

Sabır de León: Gabriel ve Astrid'in kızı. O doğduğu zaman, babası eski gümüşazize neyin gerçekten önemli olduğunu hatırlatması için, kızının adını gümüş harflerle parmaklarına kazıtmıştı. Sabır, Gabriel'in gururu ve sevinci, hayatındaki en parlak ışıktı.

Sabır, anneciğiyle birlikte Ebedî Kral Fabien Voss tarafından öldürüldü.

Çekinmeyin, nazik okuyucu. Ben de ağladım.

Küliçen: Gabriel'in kullanıcısının zihninde doğrudan konuşan büyülü kılıcı. Her ne kadar Küliçen kısa süreli netlik anları yaşasa da çoğu zaman nerede ve hatta *hangi zamanda* olduğu konusunda kafası karışabiliyor. Bıçağının Ebedî Kral'ın teninde kırılmasından bu yana hiçbir zaman eskisi gibi olmadı.

Gabriel'in eline nasıl geçtiği ise imparatorluğun ozanları arasında spekülasyon konusu.

Aaron de Coste: San Michon'un eski gümüşazizi olan Aaron bir barones ve Ilon Kanı'ndan başkalarının duygularını manipüle edebilen bir vampirin oğluydu. Gabriel'le birlikte çıraklık yapmıştı ve ikili zaman içinde gerçek dostluğa dönüşen nefret dolu bir rekabet içindeydi. Aaron, demirci Baptiste Sa-Ismael'e olan aşkının ifşa edilmesi ve kardeşlik tarafından kâfir ilan edilmesi üzerine Gümüş Teşkilat'tan ayrıldı.

Baptiste Sa-Ismael: Gümüş Teşkilat'ın eski bir karaparmağı ve Gabriel'in ilk kılıcı Aslanpençesi'ni döven adam. İlişkilerinin açığa çıkmasının ardından Baptiste, Aaron'la birlikte Teşkilat'tan ayrıldı. İkili güneye yerleşti ve Aveléne adındaki şatoyu restore ettiler.

Seneler sonra, Dior Lachance'ı kanadının altına almış olan eski dostları Gabriel tarafından ziyaret edildiler. Baptiste ve Aaron, Gabriel ve Dior'a sığınacak bir yer sundular ve genç Kâse'yi Danton Voss'un saldırılarına karşı savunmasına yardım ettiler.

Başrahip Gri El: Gabriel'in Chastain Kanı'nın bir evladı olan eski hocası. Hayvanlarla konuşabilen ve onların şekline bürünebilen bir vampir. Gri El, genç Gabriel'e görev duygusu aşılamaya çalıştı ve onu kanındaki susuzluğa hiçbir zaman teslim olmaması için uyardı.

Seneler sonra, Gümüş Teşkilat'ın başrahibi olarak görevlendirildi ve Chloe Sauvage'ın Kutsal Kâse'yi bulma macerasında önemli rol oynadı.

Chloe Sauvage: Ordo Argent'ın rahibesi, hem Astrid'in hem Gabriel'in çocukluk arkadaşı. Chloe, Gabriel'in Fabién Voss'un Kuzeyülke'yi istilasını engellemesine yardım etti ve bu başarı sayesinde Gabriel on altı yaşında İmparatoriçe tarafından şövalye ilan edildi.

Seneler sonra Chloe eski dostuyla tekrar karşılaştı ve onu Dior Lachance'ı savunmasına yardım etmesi için işe aldı. Chloe'nin niyeti Dior'u günölümünün onun kütüphanede gün yüzüne çıkardığı kadim bir ritüel aracılığıyla bozulabileceği San Manchon manastırına getirmekti. Ancak Gabriel ritüelin Dior'un kurban edilmesini içerdiğini öğrenince büyük bir öfkeye kapılarak masum kızı savunmak için Gri El'i, Chloe'yi ve yarım düzine daha gümüşazizi öldürdü.

Saoirse á Dúnnsair: Kâse Kumpanyası'nın, Dior'u korumak için Chloe Sauvage tarafından işe alınan kahramanların bir üyesi. Saoirse, Ossway Dağlık Bölgesi'nin bir savaşçısıydı ve İyilik adındaki büyülü baltanın sahibi ve dağ aslanı Phoebe'nin yoldaşıydı.

O ve Phoebe, San Guillaume'da Danton Voss tarafından katledildiler.

Peder Rafa: Kâse Kumpanyası'nın bir diğer üyesi, San Guillaume kardeşliğinin âlimi ve Chloe Sauvage'ın dostu. Rafa, Chloe'ye Dior'u bulma yolculuğunda eşlik etti ve inanç meseleleri hakkında Gabriel'le sık sık ters düştü.

O da San Guillaume katliamı sırasında Danton tarafından öldürüldü.

Bellamy Bouchette: Opus Grande'nin ozanı ve Kâse Kumpanyası'nın üyesi. Gabriel, Dior ve diğerleriyle birlikte Güney Kuzeyülke'nin harabelerinde yolculuk yaparken bir hikâye ya da şarkı paylaşmaktan hiç çekinmezdi.

Ve, *oui*•, Danton onu da öldürdü.

Demir ustası Argyle: Gümüş Teşkilat'ın başdemircisi. Yaşlı karaparmak, Ebedî Kral'ın istilasının durdurulduğu İkizler Savaşı'nda Gabriel, Aaron ve Baptiste ile birlikte savaştı. Dior'u öldürme ritüelinde o da vardı ama Gabriel'in San Michon Katedrali'ne saldırısından kaçmayı başardı.

Talon: Gümüş Teşkilat'tan bir seraf. Talon acımasız bir adamdı, hiçbir zaman Gabriel'in en yakın sırdaşı olmadı. Bütün solukkanları zaman içinde kanşehvetiyle delirten kalıtımsal bir özellik olan *sangirè*'e –kızıl susuzluğa– teslim olmuştu. Gabriel ve Gri El tarafından öldürüldü.

Fabién Voss: Voss Kanı'nın Priori'si, Ebedî Kral ve belki de var olan en yaşlı vampir. Fabién sefilleri –günölümünden sonra sayıları hızla artan fikirsiz bir vampir türü– silahlandıran ve onları Sonsuz Lejyon olarak bilinen bir orduda toplayan ilk Priori idi. Gabriel'in çabalarıyla geciktirilse de Fabién sonunda Kuzeyülke'yi fethetti ve doğuyu kasıp kavurarak Elidaen topraklarının büyük kısmını ele geçirdi.

Evlatları, yedi Ebedî Prens bu istilada önemli rol üstlendi. Fabién en küçük kızı Laure'un Gabriel'in ellerinde öldürülmesini kaldıramadı ve yıllar sonra, gümüşaziz ve ailesinden kan intikamını aldı.

Danton Voss: Vellene Canavarı, Fabién'in en küçük oğlu. Danton babası tarafından Dior Lachance'ı yakalamaya gönderildi ama Ebedî Kral'ın San Michon Kâsesi'ni neden *canlı* istediği sorusu gizemini koruyor. Danton Kâse Kumpanyası'nın büyük kısmını San Guillaume'da katletti ve Dior ve Gabriel'i ta Aveléne'e kadar takip etti.

Danton, kendi kutsal kanıyla mesh edilen büyülü kılıç Küliçen'i kullanan Dior tarafından öldürüldü.

Laure Voss: Kızıl Hayalet ve Fabién'in en küçük kızı. Laure babasının istilasına hazırlık yapmak için Kuzeyülke'ye keşif seferine çıktı ve kendini Gabriel, Aaron ve Gri El'le bir çatışmanın içinde buldu. Gri El'in kolunu kopardı, Aaron'un yüzünde ömürlük bir yara izi bıraktı ve Gabriel tarafından ateşe verildi. Laure misilleme olarak Lorson'a gitti ve Gabriel'in doğduğu kasabayı yakıp yıkarak, kız kardeşi Celene dâhil, içindeki herkesi öldürdü.

İkizler Savaşı'nda Gabriel tarafından katledildi.

Valya d'Naél: Kutsal Engizisyon'un, ikizi Talya ile birlikte cadılık suçlamasıyla Dior'un imparatorluğun dört bir yanında izini süren rahibesi. İkili Dior ve Gabriel'i Kızılnöbet şehrinde ele geçirdi ve ikisine de ağır işkence

---

• (Fr.) Evet. (ç. n.)

yaptılar. Dior kurtularak Valya'nın ikizi Talya'yı öldürdü ve Gabe'i işkenceden kurtardı.

Isabella Augustin: III. Alexandre'ın karısı ve bütün Elidaen'in İmparatoriçesi. Ordo Argent'ın hamilerinden ve yüzlerce yıllık bir gerilemenin ardından Teşkilat'a muhteşemliğini yeniden kazandıran kişiydi. İkizler Savaşı'ndan sonra Gabriel'i şövalye ilan etti ve sonraki yıllarda onu sağkolu olarak kullanarak şan ve şöhrete ulaşmasına nezaret etti.

Maximille de Augustin: Altı yüzyıldan uzun süre önce birbiriyle savaş halindeki beş ülkenin birleşerek büyük Elidaen İmparatorluğu'nu kurmasına önayak olan savaşçı kral. Maximille bu hayali gerçekleşmeden öldürüldü ama hanedanı imparatorluğu yönetmeye devam ediyor. Tek İnanç Kilisesi bu dünyevi çabalarından ötürü Maximille'i Yedinci Kutsal Şehit ilan etti.

Michon: İlk Şehit, Mesih'in bir havarisi olan ve Tekerlek'te idam edilmesinin ardından kutsal savaşını sürdüren basit bir kadın avcı. Çoğu insan tarafından bilinmemekle birlikte Michon aynı zamanda Mesih'in âşığıydı ve birlikte eski Talhost dilinde *İnanç* anlamına gelen Esan adında bir kızları oldu.

Esan: Michon ve Mesih'in kızı. Dört asır önce, Esan'ın soyundan gelenler Augustin hanedanına karşı daha sonra Aavsenct Kâfirliği olarak bilinecek bir isyan çıkardılar. Bu isyan Tek İnanç'ın orduları tarafından bastırıldı ve büyük kısmı katledildi.

Dior Lachance soylarının son evladıydı.

Ve şimdi, *mes amis*•, başlıyoruz.

Duzenleme
Ny.ozlem

• (Fr.) Dostlarım. (ç. n.)

Kutsal kaptan kutsal ışık gelir,
Dünyayı inançlı el düzeltir.
Ve Yedi Şehitlerin görüşünde
Bu sonsuz geceyi sıradan kullar bitirir.

–Yazarı Bilinmiyor

GÜN BATIMI

I

Ölü oğlan gözlerini açtı.

Her şey hareketsiz ve sessizdi. En çok da kendisi. Heykele dönmüş gibiydi, tek hareketi göz bebeklerinin büyümesi ve kanı çekilmiş dudaklarının hafifçe aralanmasıydı. Uyanış onu ele geçirirken ne nefesi hızlandı ne de porselen teninin altında nabzının vuruşunun derinleştiğini hissetti. Orada karanlıkta bir melek gibi ve çıplak yatarken gözlerini üstündeki eski yüzlü kadife sayvana dikti ve onu neyin uyandırmış olabileceğini düşündü.

Gecenin çökmesi olmadığı kesindi. Günyıldızı henüz ufukla öpüşüyordu, karanlık henüz dizlerinin üstüne inmemişti. Dört direkli gösterişli karyolasını paylaşan ölümlüler cesetler kadar huzurlu ve yakışıklı oğlanın karnının üstüne uzanan kolunun kuş tüyü hafifliğindeki kıpırtısı ve hizmetçinin göğsünü okşayan nefesinin pürüzsüz ritmi dışında tamamen hareketsizdiler. Bu kadar dolu bir yatakta ne açlık vardı ne de bu kadar olgun güzelliklerin arasında bir soğukluk. O zaman onu uykusundan sürükleyerek çıkaran şey neydi?

Gün içinde rüya görmemişti, Kan mensupları hiç rüya görmezdi. Ama yine de uykunun ona konfor, cılız gün ışığının ise istirahat getirmediğini fark etmişti ve şimdi uykunun ölüm kadar derin pusundan tamamen sıyrılırken birden anlayıverdi.

Jean-François'yı uyandıran acıydı.

Eli boynuna uzanırken ve görüntüler kafasının içinde cesetlerin başına üşüşen sinekler gibi dans ederken hatırladı. Demir gibi sert parmakların gırtlağının küllerine gömülüşünü. Şarap lekeli sivri dişleri açığa çıkaran hırlamayı. Jean-François teninde kızıl bir duman kaynayarak duvara çarpılırken nefretle dolup taşan fırtına grisi gözleri.

"Sana seni avaz avaz bağırtacağımı söylemiştim, sülük."

Sonunun gelmesine sadece birkaç dakika vardı ve bunu biliyordu. Meline gümüşçelik hançeriyle devreye girmeseydi...

Hayal et.

Bütün gördüklerinden ve bütün yaptıklarından sonra.

O leş gibi hücrede öldüğünü *hayal et.*

Jean-François orada, karanlıkta yatarken Gabriel de Leön'un canını yaktığı yeri okşadı. Kızıl bir dumanla kaplanan o acımasız gri gözleri zihninde canlandırırken ölü oğlan çenesinin kasıldığını hissetti. Ve bir an –kısacık bir ölümlü nefesi kadar süren bir an– Marki on yılların tozlarına emanet edildiğini sandığı bir his yaşadı.

"Kimse ölmekten sonsuza dek yaşayanlar kadar korkmaz."

Hareketi yanındaki kızı rahatsız etmiş olacaktı ki kız iç geçirdikten sonra, yeniden uykuya daldı. Südhaem doğumlu, yumuşacık siyah bukleli ve esmer tenli güzel bir çiçekti. Biraz sıska sayılırdı –ama bu gecelerde hepsi öyle değil miydi zaten– ve Jean-François'nın Yetenek'i aldığı yaştan birkaç yaş daha büyüktü. Ama teni sıcacık ve dokunuşu çok akıllıcaydı ve Jean-François'ya her bakışında koyu yeşil gözleri saf görüntüsüne muazzam bir şekilde ters düşen bir açlıkla parlıyordu.

Kız dört aydır Jean-François'nın ahırında hizmet ediyordu. İşveli ve arzuluydu. Jean-François bir an kızın adını hatırlayabilmeyi diledi.

Bakışları kızın çıplak vücudunun sakladığı vaatlerde, uyluğunun iç kısmından uzanan şehvet uyandıran atardamarda, bileklerindeki narin damar çizgilerinde dolaştıktan sonra, yukarı çenesinin keskin dış çizgisine kaydı. Hemen altında, uykuda yavaşlayan nabzının hipnotize edici bir tempoyla usul usul atmasını izledi. İçinde susuzluğun –nefret ettiği âşığı, biricik düşmanı– kıpırdandığını hissetti ve Jean-François'nın zihninde bir kez daha yüzünü onunkine arada sadece birkaç santim kalacak kadar yaklaştıran Gabriel de Leön canlandı.

Gittikçe derine batan parmakları.

Onu öpecek kadar yaklaşan dudakları.

"Benim için haykır, sülük!"

Tarihçi dirseğinin üstünde doğrulurken altın rengi bukleleri yanaklarının üstüne döküldü. Arkasında erkek âşığı itiraz eder gibi iç geçirerek elini soğuk çarşafın üstünde dolaştırdı. Oğlanın Kuzeylilere has bir güzelliği, kuzguni saçları, pürüzsüz bir teni vardı. Jean-François onun yirmi yaşına yakın olduğunu tahmin ediyordu. Kan-yeğeni Vikontes Nicolette onu Jean-François'ya birkaç hafta kadar önce, İmparatoriçe'nin kulağına fısıldayacağı birkaç olumlu sözcüğe karşılık rüşvet olarak hediye etmişti ve Jean-François, Nicolette'ten en az zehir kadar nefret etmesine rağmen isteğini kabul etmişti. Oğlan bir

safkan gibi zayıf ve kaslıydı ve bilekleri, boynu ve edep bölgesindeki tende iğne inceliğinde belli belirsiz diş izleri seçiliyordu.

Adı kesinlikle D *harfiyle başlıyor...*

Jean-François mermer parmak uçlarını baharın ilk nefesi kadar nazik bir dokunuşla hizmetçi kızın teninde dolaştırdı. Kızın teninin tepkisini –sivri bir tırnağın boynundaki ısırık izlerine sürtünmesiyle tüylerinin diken diken olmasını– çikolata rengi gözleri hayranlıkla kısılarak izledi. Canavar ona doğru eğildi ve dili kızın kabaran meme ucunun üstünde ve etrafında dolaşırken hizmetçinin nefesi hızlandı ve irkilir gibi titredi. Artık tamamen uyanmıştı. Hepsi uykuya dalmadan önce içtiği kanın sıcaklığı etkisini kaybetmişti, dudakları eriyen buz kadar serin olmalıydı. Yine de Jean-François memesini sertçe –ama *yeterince* sert değil– ısırarak daha güçlü emerken kız zevkle inledi. Bacaklarını aralayarak elini erkeğin altın rengi saçlarının arasından kaydırma cüretini gösterdi.

"Efendim..." diye soludu kız.

Oğlan da hizmetçinin iç çekişlerine uyanmıştı. Şimdi Marki'nin çıplak omuzlarına öpücükler saçıyordu ve eli, soğukkanın kalçalarında eriyen bal mumu gibi ağır ağır dolaştıktan sonra solgun karın kaslarının üstünden kasıklarına uzandı. Vampir, Kuzeyli'nin ona dokunmasına, onu okşamasına izin verirken kanının güneye doğru indiğini hissetti ve demir gibi sertleşip büyürken oğlanın inlemelerini dinliyordu.

"Efendim..." dedi oğlan iç geçirir gibi.

Hizmetçi, de León'un bıraktığı yaraya gittikçe yaklaşarak boynuna nazik öpücükler konduruyordu. Jean-François kızın buklelerini yumruğunun arasına aldı ve onu sertçe geri çekince kızın inlediğini duydu. Kızın nabzı artık bir savaş davulu gibi atıyordu ve Jean-François onu sivri dişlerinin dudağını yarmasına ve birkaç damla yakut rengi ateşin dans eden dillerine akmasına neden olacak şekilde sertçe öptü.

Susuzluk o anda *hücum etti* ve bir an, onu dizginlemekte zorlandı. Ama Marki avın kendisinden en az öldürmek kadar zevk alan bir yaratıktı, bu yüzden kanlı öpüşmelerine son verdi ve hizmetçiyi arkasındaki kaya gibi sert oğlana yönlendirdi.

Hizmetçi hemen anladı ve Kuzeyli onunla buluşmak için dizlerinin üstünde doğrulurken dudakları derhâl aralandı. Kız onu ağzının içine alırken pürüzsüz ve ılık teninin altında nabzı biraz daha hızlanan oğlan inliyordu. Marki ikilinin bir süre birlikte sallanmasını ve gölge ve ışığın tenlerinde yarattığı oyunu izledi. Havadaki koku Jean-François'ya hizmetçinin yaz yağmuru gibi ıslak ve ılık olduğunu fısıldadı ve Marki'nin parmaklarının ufacık bir

dokunuşu bile kızı ayak parmaklarına kadar titretmeye ve ihtiyaçla yakararak Jean-François'nın elini geri itmesine yetti.

Jean-François itiraz yüklü bir inlemeyle, "Henüz değil, aşkım," diye fısıldadı. "Henüz değil."

Cansız ve yavaş hareketlerle doğruldu ve yatakta, nefes nefese kalan oğlanın arkasında dizlerinin üstünde yükseldi. Kuzeyli'nin boynundaki uzun siyah bukleleri iterken ölümlü titremesini hissetti, şimdi arkasında bir yırtıcı hayvan vardı ve sivri pençeleri teninde dolaşıyordu. Marki'nin elleri enfes kas tepelerinin ve vadilerinin üstünde dolaşarak aşağı indi ve nihayet zonklayan aletinin sıcaklığını sardı. Avının hızla inip kalkan karnının üstünden kıza doğru bakarak alçak ve sert bir komut mırıldandı.

"İşini bitir."

Hizmetçi inledi ve tapınırken kendinden geçmiş bir rahibe gibi gözlerini onunkilere kilitledi. Delikanlı titriyordu, canavarın dişleri tenine sürtünürken hizmetçinin saçlarını tuttu. Jean-François, Gümüşaziz'in parmaklarını hâlâ boynunda hissedebiliyordu.

"Benim için haykır," diye fısıldadı.

Delikanlı bir elini Marki'nin saçlarına dolayarak bu isteği yerine getirdi. Hizmetçi onu boynuna bastırdı ve Jean-François beklediği şeyi –kızın nabzını, delikanlının apış arasından yükselerek kızın bekleyen ağzına akan sıcaklığı– hissettiği anda dişini bastırdı ve teninin sarhoş edici direncini aşarak arkasındaki yoğun kıvamlı haz hücumunu dizginlerinden kurtardı.

Aralarında hiçbir şey yoktu. Kollarında titreyen bir beden yoktu. Duvarlarda yankılanan bir arzu çığlığı yoktu. Sadece genç âşığın tutkusunun her zerresiyle alev alan kan vardı. Hayatın iksiri ve şehvet birbirine sarılarak onu sonsuz göklere doğru havalandırıyordu.

Capcanlı.

Jean-François en az hizmetçi kız kadar büyük bir açlıkla ve sadece daha fazlasını, sadece bunu, sadece *her şeyi* isteyerek içti. Günyıldızının yenik düşmesinden önceki gecelerde sadece bununla yetinirdi. Ama artık koyunlar çok nadir bulunuyordu ve canları ziyan edilemeyecek kadar değerliydi, bu yüzden sivri tırnağıyla başparmağını yarıp delikanlının dudaklarına bastırdı. Ölümlü, bir eli hâlâ hizmetçinin saçları arasında, inleyerek emmeye başladı ve kalçalarını aşağı yukarı pompalayarak kana kana içti. Herkesin hem tükettiği hem tüketildiği, kusursuz bir birlik ve etraflarındaki dünyayı boyayan...

"Efendim?"

Yatak odasının kapısından gelen sesi, hızlı bir kapı tıklatma izledi. Jean-François baş döndürücü kan kokusunun arasında parfümü hemen tanımıştı.

"Meline," diye inledi ağzından kan damlayarak. "İçeri gel."

Yatak odasının kapısı, beraberinde çelik ve taş yankılarını ve yukarıdaki salonlardaki hizmetkârların cılız fısıltılarını getirerek aralandı. Şato artık uyanıyordu, Jean-François'nın kâhyası odaya girerken havada belli belirsiz kankokusu izleri duyuluyordu.

Meline balina kemiğinden bir korse ve siyah damasko kadifeden, zaman içinde sadece biraz eskimiş göz alıcı bir elbise giymişti. Boynunda dantel bir tasma kolye vardı ve uzun kızıl saçları, ince zincirleri anımsatan, usta işi yarım düzine saç örgüsüyle toplanmıştı. Otuzlarının ortasındaki bir kadın gibi görünse de aslında ellisine daha yakındı, zamanın acımasız yükü her hafta Marki'nin damarlarından yudumladığı kan sayesinde hayli hafiflemişti. Uzun boyu ve kendinden emin tavrıyla kapı eşiğinde durdu ve Marki'nin yarıda kalan ziyafetini buz gibi gözlerle süzdü.

Benzi solsa da hâlâ çelik gibi sert olan oğlan, sırtüstü yatıyordu. Meline'i görünce hizmetçi kızın keyfi kaçtı ve gözlerini kaçırarak çarşafı çıplak bedeninin üzerine çekti.

"Ne var, Meline?"

Kâhyası reverans yaptı. "İmparatoriçe sizi görmek istiyor, efendim."

Tarihçi omuzlarına bir sabahlık geçirdi. Sabahlığın açık renkli ve kaliteli kumaşı, kol ve yaka ağızlarında yıpranmaya başlamıştı. Hiçbir şeyin yetişmediği bir toprakta yeni ipek bulunmuyordu. Jean-François parmak uçlarını şimik bir kürenin üstünde dolaştırarak etrafındaki geniş yatak odasını aydınlattı. Duvarlar onu büyüleyen tarihlerle dolup taşan meşe raflarla kaplıydı. Çalışma masasının üstüne kömür çubukları, sanatsal hayvan, mimari ve çıplak vücut çizimleri saçılmıştı. Jean-François cam bir teraryuma bir miktar öğütülmüş patates ekmeği serpiştirdi ve küçük ahşap şatodan çıkan beş siyah fareye gülümseyerek baktı. Büyülü evcil hayvanları, Claudia her zamanki gibi Davide'ye çemkirirken ve Marcel onu rahat bırakmaları için ciyaklarken öğünlerinin başında toplandılar.

Jean-François kâhyasına baktı.

"*Prièdi* gününe planlanmış bir görüşmemiz yok muydu?"

"Affedin, efendim. Ama Majesteleri sizi hemen şimdi görmeyi buyurdu."

Tarihçi gözlerini kırpıştırdı, şimdi dikkat kesilmişti. Meline kusursuz eğitiminin bir sonucu olarak hiç kıpırdamadan reverans pozisyonunda durmaya devam ediyordu. Ancak Jean-François kadının ses tonundaki hafif titremeyi, omuzlarındaki gerginliği hissetmişti. Çıplak adımlarla ve ipek sabahlığı fısıltılar saçarak yanına gitti ve yanağına dokundu.

"Konuş, güvercinim."

"Dame Kestrel'den bir haberci geldi, efendim."

"... Demir Bakire, Majesteleri'nin davetini kabul etti," dedi Marki.

Meline başını onaylar gibi salladı. "Tıpkı Lord Kariim gibi, efendim. Ulak bu sabah Örümcek'in İmparatoriçe'nin Meclisi'ne katılma niyetini bildirdi."

"Voss *ve* Ilon Kanlarının Priori'si?" dedi Marki şaşkınlıkla. "Buraya mı geliyor?"

Jean-François yüzünü yatağa döndü ve demir gibi sert bir sesle buyurdu. "*Dışarı.*"

Hizmetçi korkudan kaskatı bir halde hızla doğruldu. Üstüne bir gecelik geçirdi ve oğlanı da ayağa kaldırdı ve oğlanın kolunu kendi omzuna attı. Meline'in soğuk bakışlarından kaçınarak –bu kız her zaman çok akıllıydı– ahır arkadaşının kapıya kadar yürümesine yardım etti. Ancak yanından geçerlerken, Kuzeyli oğlan Öpücük'ün deliliğiyle yanmaya devam eden gözleriyle Jean-François'ya baktı.

"Seni *seviyorum*," diye fısıldadı.

Jean-François pençesini oğlanın yapış yapış dudaklarına bastırırken hizmetçiye sert bir bakış attı. Daha fazla uyarıya gerek yoktu, ikili hızlı adımlarla kapıdan çıktı.

Meline çıkışlarını öfkeli gözlerle izledi.

"Onlardan hoşlanmıyorsun," diye mırıldandı Jean-François.

Kadın bakışlarını yere indirdi. "Affedin, efendim. Size... layık değiller."

"Ah, hayatım." Jean-François kölesinin yanağını okşadı ve tekrar yüzüne bakması için çenesini kaldırdı. "Sevgili Meline, kıskançlık sana hiç yakışmıyor. Onlar sadece ziyafetten önce içilen şarap. Sadece sana güvendiğimi biliyorsun, değil mi? Sadece sana taptığımı?"

Kadın, Marki'nin elini yanağına çekme ve parmak boğumlarına öpücükler kondurma cüretini gösterdi.

"*Oui*," diye fısıldadı.

"Sen benim damarlarımdaki kansın, Meline. Ve bir korkum varsa o da, güvercinim, sevgilim, sen yanımda olmadan sonsuza dek yaşamaktır. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Meline, "*Oui*," derken ağlamaklıydı.

Jean-François gülümseyerek parmağını kadının yanağından aşağı kaydırdı. Eli boynundaki tasma kolyeye ulaşırken nabzının hızlanmasını, göğsünün hızla inip kalkmasını izledi. Sonra sivri tırnaklı parmağını çenesinin altına, neredeyse tenini zedeleyecek kadar sertçe bastırdı.

"Şimdi, beni giydir," diye buyurdu.

Meline titreyerek fısıldadı.

"Nasıl isterseniz."

II

Bir zamanlar, ozan Dannael á Riagán, vahşetten güzellik doğabileceğinin kanıtını arayan olursa Sul Adair'e bakmasının yeterli olacağını söylemişti.

Doğu Sūdhaem'de Muath Dağları'nın donuk kalbine inşa edilen kale, ölümlü insanların aynı anda hem yaratıcılığının hem acımasızlığının kanıtıydı. Sūdhaem'in son Shan'i IV. Eskander'in kaleyi inşa etmek için on bin kölenin canını feda ettiği söylenirdi. Şatoya adını veren –yerel dilde Kara Kule– koyu renkli demir taşı en az bin beş yüz kilometre uzaktaki ocaklardan çıkarılmıştı ve taşındığı yol sonsuza dek Ne'seit Dha Saath, yani İsimsiz Mezarlar Yolu olarak anılacaktı.

Sul Adair, Lashaame ve Asheve'in ihtişamlı limanşehir Raa'daki altıncam madenlerine muhafızlık etmesi için Atmacakulesi Geçidi'ne inşa edilmişti. O hazineler artık tükenmişti ama Sul Adair kaderin eli ya da zamanın dişleri tarafından bozulmadan ayakta kalmayı başarmıştı. Ayrıca İmparatoriçe Margot Chastain'in tahtını yükselttiği karlı zirvelerin tepesinde yer alıyordu.

Jean-François, ayak sesleri yüksek tavanlarda yankılanarak koridorlarda ilerliyordu. Meline ona en şık giysilerini giydirmişti: beyaz kadifeden kuyruklu bir ceket ve açık renkli atmaca tüylerinden bir pelerin. Göğsünde Chastain Kanı'nın ikiz ayları ve kurtları işliydi ve İmparatoriçe'sinin hayranlık duyduğu uzun saçları eriyik altın misali omuzlarından aşağı dökülüyordu. Meline elbisesinin damasko kumaşı fısıltılar saçarak bir köleden bekleneceği üzere efendisini üç adım geriden takip ediyordu.

Gölgeli koridorlarda kayarcasına yürüyen hizmetkârlar Marki'yi gördükleri anda dizlerinin üstüne iniyorlardı. Evcil hayvanlar –kediler, sıçanlar ve kuzgunlar– yaklaşmasını izliyor ve yaklaştığı anda ayakaltından hızla çekiliyorlardı. Jean-François başka vampirler de gördü, Margot'nun Kan Divanı'nın ortacaları ve çaylakları, o geçerken önünde eğiliyor ya da reverans yapıyorlardı. Ancak Marki çoğunun yanından, onlara hiç bakmadan, gözlerini etrafındaki duvarlarda ve cennetin ağaç dallarını anımsatan eğimli yüksek tavan duvarlarına sabitleyerek geçti.

Şatonun içi dünyanın en nefes kesici freskleriyle süslüydü. Ustaların ustası Javion Sa-Judhail o freskleri boyamaya otuz yıllık emek harcamıştı. Söylenene göre, büyük usta ilk oğlunun doğum haberini aldığı zaman, kafasını çalışmasından kaldırmamıştı bile. Sūdhaemli savaşlordu Tilki Khusru, talihsizlikle sonuçlanan şehri Augustin'in kontrolünden geri alma seferini başlattığı zaman bile, Javion, İmparator'un ve müstakbel Shan'ın orduları burçlarda çarpışırken resim yapmayı sürdürmüştü. Ve biricik eşi Dalia kocasının ihmalkârlığını protesto etmek için kendini Sul Adair'in en yüksek

kulesinden attığı zaman, büyük usta karısının cenaze törenine katılmaya bile zaman ayırmadı.

Jean-François bu ölümlü adamın tutkusuna hayranlık duyuyordu. Ama o tutkuyla yarattıklarına duyduğu hayranlık çok daha büyüktü.

Yaratıcısı solucanlara yem olduktan uzun süre sonra bile ayakta kalacak bir güzellik...

Şato beş muazzam kat hâlinde inşa edilmişti ve Javion her katın duvarlarını cennete yükselmenin basamakları olarak resimlemişti. İlk kat doğal âleme ve Tanrı'nın gözde evlatları olan insanlığa ayrılmıştı. İkinci kat azizlerin meselleriyle süslüydü. Üçüncü kat ise Yedi Kutsal Şehit'e bir övgüydü. Sul Adair'in dördüncü katının yüksek duvarlarında ise güvercin beyazı kanatlarıyla cennetin ev sahipleri melekler –Eloise, Mahné, Raphael ve hatta eski dost Gabriel– süzülüyordu.

Jean-François daha da yukarı tırmandı. Nihayet şatonun en üst seviyesine ulaşırlarken arkasında Meline'in yumuşak nefesini duyuyordu. Burada önlerinde, koyu renk büyük taşların üstünü kan kırmızısı bir halının kapladığı gösterişli bir hol uzanıyordu. Kirişleri, ışıltılı altıncamdan yapılma büyük örümceklere benzeyen ve tünemiş yarasaların gölgesine sık aralıklarla sıralanmış şık avizeler süslüyordu. Javion Sa-Judhail'in onlarca yılını vererek cennetin tek hâkimi Yüce Tanrı'ya hürmetini resmettiği duvarlarda, şimdi sadece özelliksiz siyah taşlar vardı.

Büyük ustanın ömrünü verdiği eserleri zımparalanarak silinmiş ve yerlerine altın çerçeveli düzinelerce tablo asılmıştı. Aynı yüzün sayısız farklı portresi. Jean-François çelik zırhlar kuşanmış kılıçkölelerinin önünden kararlı adımlarla geçerek hanımefendisinin kimsenin giremediği özel dairesinin yüksek kapılarına ulaştı. Orada durdu ve girişin üstünde asılı olan portreyi süzdü.

Cenneti yok eden İmparatoriçe, yeryüzünde onun hükümdarlığının yerini almıştı.

"Girin," diye buyurdu.

Kılıçköleleri heybetli kapıları iterek açınca arkalarındaki gösterişli salon gözler önüne serildi. Meline bir adım öne çıktı ve yüksek ve berrak bir sesle konuştu.

"Chastain Kanı'ndan Marki Jean-François, Majestelerinin Adının İlk ve Son Taşıyıcısı, Kurtların ve İnsanların Ölümden Dönmüş İmparatoriçesi Margot Chastain'in Tarihçisi."

Karanlığa doğru, iki yanından ağaç yüksekliğinde sütunların yükseldiği koyu kırmızı bir halı uzanıyordu. Marki odada yatağının kansıcağını tamamen unutturan bir serinlik hissetti. Tek başına içeri girdi ve ellerini bir tövbekâr

gibi kavuşturarak, bir kastratonun gölgelerin arasında bir yerde tek başına seslendirdiği neşeli bir şarkı eşliğinde, halıyı takip ederek ilerledi. Attığı her adımda serinlik tenini biraz daha ürpertiyor, karanlık ve akılalmaz güç gittikçe büyüyordu.

İleriden alçak, uyarıcı bir homurtu yükseldi. Marki derhal durdu ve altın rengi güzel bukleleri yere değecek şekilde eğildi.

"İmparatoriçem. Gelmemi buyurmuşsunuz."

"Öyle," dedi dolgun ve boğuk bir ses.

"Sözünüz kutsal kitabımdır, Majesteleri."

"O zaman kafanı kaldır, bana bak, Marki. Ve dua et."

Jean-François bakışlarını yerden kaldırdı. Halı muhteşem bir tahttan akan bir kan nehrini anımsatıyordu. Tahtın yakınındaki bir kaidenin üstüne simsiyah ve yırtıcı dört kurt uzanmıştı. Bir yanda Chastain hizmetkâr üniforması içinde, avuçları yukarı bakan ellerinde neredeyse kendisi kadar büyük, deri kaplı bir cilt tutan genç bir uşak duruyordu. Tahtın arkasında, Chastain Kanı'nın Priori'sinin, Çoban soyunun en yaşlısı ve türünün korku salan hükümdarının altı metre yüksekliğinde bir portresi daha yükseliyordu.

İmparatoriçe Margot.

Yaptığı en iyi portre değildi –bu kaledeki bütün portreleri Jean-François yapmıştı– ama Majesteleri'nin en sevdiğiydi. Margot bu portrede, çok güzel oniks taşı rengi bir tuvalet içinde, altından bir hilalin üstünde otururken resmedilmişti. Ayaklarının iki yanında ikiz kurtlar yatıyor, İmparatoriçe'nin gökyüzünü ikiz aylar öpüyordu. Biçim olarak bir bakire ama duruş olarak düşmanlarının güneşte ağarmış kemikleri kadar açık renk tenli bir tanrıçaydı. Portrenin sayısız kopyası yapılmış, ebedî sadakat yemini ettikleri hükümdarlarının bir hatırlatması olarak Sūdhaem'in dört bir köşesindeki dukalıklara gönderilmişti. İmparatoriçe münzeviliğiyle ün salmıştı ve tebaasının büyük kısmının gördüğü göreceği tek versiyonu buydu.

Portrenin altında, İmparatoriçe'nin kendisi oturuyordu.

En azından *Jean-François*'nın tanıdığı versiyonu.

Marki'nin tuvale aktardığı gibi heybetli bir cüssesi yoktu. Hakikatte, Margot ufak tefek sayılabilirdi, hatta bir aptalın ifade edebileceği şekliyle kısa bile sayılırdı. Balıketinde, gençlik saçan bir kadın değildi; kusursuz bir sarışın güzelliği de yoktu. Margot Dönüştüğü zaman bakire değil, orta yaşlı bir kadındı. Ve şimdi beyaz mermer ve siyah ihtişamdan yontulmuş gibi görünmekle birlikte, etinin ebedî hikâyesinde korunan zor geçen ölümlü bir hayatın, nazik davranmayan yılların izlerini taşıyordu.

Ama Marki gibi bir ressam için işin güzelliği buradaydı. Margot'nun gözüne girmesinin yolunu açan da bu olmuştu. Çünkü bir vampirin kendi yansımasını görebileceği bir ayna, cam, hatta ay ışığıyla aydınlanan bir su birikintisi bile yoktu. İmparatoriçe'nin Jean-François'nın gururunu okşadığı portreler haricinde kendi yüzünü görmeden geçirdiği yılların sayısı bilinmiyordu.

Margot neye benzediğini hatırlamayacak kadar yaşlıydı.

Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi cennet kadar siyah gözlerini Jean-François'ya dikmişti. Önünde uzanan gölgesi Marki'ninkini okşuyordu ve odada en ufak bir rüzgâr bile olmamasına rağmen, Jean-François buklelerinin serin bir esintiyle kıpırdandığını hissediyordu.

Margot'nun pençeyi andıran eli en yakınındaki kurdu okşuyordu –Melanet adında zalim, yaşlı bir dişi– ve sonra İmparatoriçe, Jean-François'da etrafını kuşatan havadan geldiği hissini uyandıran bir sesle konuştu.

"İyi misin, Marki?"

"Ziyadesiyle, Majesteleri. Mersi."

İmparatoriçe'nin dudakları büküldü. O tekrar konuşmaya başlayınca bir diğer kurt –Kahramanlık adındaki bir güzellik– hırladı.

"Yaklaş, çocuğum."

Jean-François yüksek kaideye tırmandı ve İmparatoriçe'nin ayaklarının dibinde diz çöktü. Margot daha yukarıda oturuyor olmasına rağmen, neredeyse ondan daha ufak kalıyordu ama varlığı Marki'ye kendini küçücük hissettiriyordu. Gölgeler uzadı ve Margot hareket ettiğini bile fark ettirmeyecek bir hızla elini kaldırdı, sanki eli göz açıp kapayıncaya kadar kucağından genç adamın yanağına ulaşıvermişti.

Margot ona bakması için çenesini kaldırınca Jean-François'nın içinde bir kıpırtı oldu. Elli yıl olmuştu ama İmparatoriçe'nin onu öldürdüğü geceki canice tutkusunu dün gibi hatırlıyordu. Jean-François, İmparatoriçe'nin onu yok etmediğini, aksine ona hayalini bile kuramayacağı bir hayat *armağan ettiğini* fark etmenin dehşeti ve hayreti içinde stüdyosunun kanlı zemininden doğrulurken kadının gözlerinde gördüğü o karanlık sevinci.

"Ama yaralanmışsın."

Benim için haykır.

"Önemsiz bir hadise, Majesteleri."

"Altı gece geçti ve bu önemsiz hadise hâlâ sürüyor, öyle mi?"

"Yavaş yavaş iyileşiyor. Sizi temin ederim, Ana, ilginize layık bir yara değil."

İmparatoriçe gülümsedi. "Ben kimim, oğlum?"

"Siz bu imparatorluğun meşru hükümdarısınız," dedi Jean-François gururlu bir sesle. "Fatih, bilge ve kâhin. Vampirlerin atası ve Chastain Kanı'nın Priori'si."

"Öyleyse neden neyim ilgime layık olduğuna neyin olmadığına karar vermeye muktedir olmadığımı düşünüyorsun?"

İmparatoriçe'nin sesi nazikti, parmak uçları Marki'nin yaralı gırtlağında dolaşıyordu. Vampirler hangi kurbanlarına Yetenek bağışlanacağını seçemezdi ve çoğu, dönüşmeden önce günlerce çürümeye terk edilir ve nihayet ölümden *bozukkan* olarak bilinen menfur tür olarak uyanırlardı. Jean-François, Margot'nun yarattığı son yüksekkan vampirdi ve İmparatoriçe'nin maiyetindeki çoğu kişinin, en genç vampirini şımarttığını fısıldaştıklarını bilirdi. Ancak Margot parmaklarını bastırırken İmparatoriçe'nin içindeki canavarımsı kuvvetin sadece *imasını* hisseden Jean-François omurgasından bir ürpertinin geçtiğini hissetti.

"Af buyurun, Majesteleri. Sizi neyin ilgilendirmemesi gerektiğini söylemek bana düşmez."

"Yoksa bunun beni ilgilendirmesi *gerektiğini* mi söylüyorsun?"

"Ben... hiçbir şey söylemiyorum, Majesteleri."

Mermeri ezebilecek kadar güçlü bir başparmağı, Jean-François'nın nefes borusunda dolaşıyordu. Marki'nin içindeki ürperti derinleşirken gölgeler eğilip bükülüyor, *çığlıklar atıyordu.*

"Konuşmayan bir tarihçinin kime ne yararı olabilir ki?"

"... Ana, ben..."

Salonda yumuşak bir kıkırtı çınladı ve karanlık hareketsizleşirken sivri dişler ışıldadı.

"Seninle alay ediyorum, aşkım." Margot siyah gözleri ışıldayarak Marki'nin yanağını avuçladı. "Bazen o kadar çocuksu oluyorsun ki. O kadar *genç.* Bu, sana olan hayranlığımı daha da artırmasa seni bu tür bir zayıflığa karşı temkinli olman konusunda uyarırdım. Ve sana, bir annenin kalbiyle hayranlık beslediğim doğru, güzelliğim."

Gülümsemesi ölü yapraklar gibi dudaklarından döküldü.

"Ama tattığın koyunların pis kokusu üzerine sinmiş, Jean-François. Geri çekil."

İhtiyat adında, yaşlıca bir dişi olan üçüncü kurt, Marki'nin başını öne eğerek geri çekilmesini izledi. Jean-François içinde kopan fırtınayı –heyecan, utanç, korku, adanmışlık– gizlemek için yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu. Annesi her zaman dengesini bozuyor, her defasında ona kendini...

İmparatoriçe yanında duran oğlana döndü. Uşak bunca zamandır, ellerinde pirinç süslemeli ciltle hareketsiz duruyordu. Oğlan bir kölenin gücüne sahip olsa da kolları ağır yükü taşımanın ızdırabıyla yanıyor olmalıydı. Jean-François amacın bu olduğunu düşündü. İmparatoriçe'nin gecelerini geçirme şeklini onaylamadığını biliyordu. Ona bu gündelik acımasızlık gösterisini sunmasının nedeni ne olduğunu hatırlatmaktı. Ne *olduklarını.*

Kurt solucanın zayıflığını dert etmez.

"Vakayinameyi tetkik ettim."

"Majestelerini memnun etti mi?"

"Sanatkârlığın her zamanki gibi harikulade. Bununla birlikte hikâyeyi biraz... eksik buldum."

"Henüz tamamlanmadı, Majesteleri."

Jean-François serin bir esinti hissetti ve İmparatoriçe'si ortadan kayboldu. Bir an tahtında otururken bir sonrakinde taht boştu. Marki yüzüne düşen saçları geri iterken İmparatoriçe'yi kuzeye bakan yüksek pencerelerden birinin önünde buldu.

"Hızlı koşanlar, kör gözle koşar," diye mırıldandı Margot. "Sabırsızlık Ebedî Kral'ın sonu oldu ve güzel Fabién'i cehennem yolunda takip etmeye hiç niyetim yok." Margot simsiyah gözlerini çocuğuna çevirdi. "Ama meseleler büyüyor... Aciliyet kazanıyor, hayatım."

"Demir Bakire'den bahsediyorsunuz. Ve Örümcek'ten."

Margot'nun dudakları bir aptalın gülümseme olarak adlandıracağı bir şekilde büküldü.

"Gerçekten buraya geliyorlar," dedi Jean-François, İmparatoriçe'nin yanına yürürken.

"Evet. Ve rüzgârlardan aldığımız habere göre, Draigann, dilenci avucuna kıstırdığı davetiyesiyle okyanuslar üstünden yaklaşıyor. Kadınlargünü şölenlerinden önce burada olacaklarını tahmin ediyorum."

"Üç kansoyunun Priori'leri. Voss. Ilon. Dyvok. Bir hafta içinde hepsi burada olacak." Jean-François hayretle dışarıdaki dağlara baktı. Aşağıdaki burçlarda siyah çeliğe bürünmüş küçük karaltılar dolaşıyordu ve ele geçirilemez duvarların üstündeki ateş kovaları yıldızlar gibi parlıyordu. "Onları Nezaketle karşılamak niyetinde misiniz?"

"Geri çevirmek kibarca olmazdı. Bilhassa bu Meclis'in toplanmasını benim teklif ettiğim düşünüldüğünde."

"Böyle bir buluşma *yüzlerce* yıldır gerçekleşmedi. Hatırlanamayacak kadar eski zamanlardan beri diğer Priori'lerle bir gölge savaş sürdürdük. Onlara nasıl güvenebiliriz ki?"

İmparatoriçe bu sözlere içten bir kıkırtıyla karşılık verdi. "Güvenemeyiz, tatlı Marki. Ama kendilerini koruma arzuları var ya? İşte ona güvenebiliriz. Bu savaşlar bu toprakları kuruttu, yavrum. Sonradan türeyen kanlordlarının kurduğu her küçük derebeylikle, azgın melez bozukkan sürülerinin kopardığı her lokmayla, hep birlikte felakete biraz daha yaklaşıyoruz. Kestrel bunu biliyor. Kariim bunu biliyor. Draigann bile bunu biliyor."

Margot dudaklarını bükerek kafasını iki yana salladı.

"Ama buraya kendi rızalarıyla çekilseler bile, asla boyun eğmeyeceklerdir. Bu amaca ulaşmak için avantaj elde etmeliyiz. Ve o avantaj şu anda bile, onu bıraktığın çukurda haykırarak yatıyor."

Jean-François çenesini sıktı. "O çok tehlikeli, Ana."

"Elbette tehlikeli olacak. Aksi takdirde bu soğuk dünyada nasıl hayatta kalabilirdi sanıyorsun?" Margot'nun fısıltılar kadar yumuşak parmakları Marki'nin kravatının altındaki yarayı okşadı. "Ama anahtar onlar, oğlum. Bu bilmece, bu silah, bu Kâse... Kaderi sadece onların elinde."

"De Leõn bizim türümüzden nefret ediyor, Ana. Bize hiçbir şey..."

"Sence bu görevi neden sana verdim?"

Jean-François kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Ben sizin tarihçinizim. Maiyetinizde başka..."

"*Genç* olduğun için, Jean-François. İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilecek kadar genç. Bunun kendine göre bir gücü var. Akıllı bir kurt, konforu ve yoldaşlığı avantaja dönüştürebilir." Margot eliyle köle oğlanın elinde tuttuğu tarih cildini işaret etti. "O sayfalarda içi öfkeyle dolup taşan bir adamın öyküsü var. Ve kederle. Ama hepsinden çok, *gururla*. O buna itiraz etse de Gabriel de Leõn'un dünyanın onun hikâyesini öğrenmesini istediğinden en ufak bir şüphem yok. Kibri o kadar derin. Ve onun felaketine bu neden olacak."

Margot'nun siyah gözleri yeniden Jean-François'nın boynuna çevrildi.

"Ve sana yakınlık duyuyor, tatlı Marki. Ailesinin katledilmesi. Dior Lachance'la arasındaki bağ. Sence görüştüğü ben olsam bu kadar samimi itiraflarda bulunur muydu?"

"Samimi mi?" Jean-François çenesini sıktı. "Beni öldürmeye..."

"Yeterince eğlendin," diye çıkıştı İmparatoriçe. "Zedelenmiş gururunu ayaklar altına almanın ve aklı olanların acımasızlıktan sonra sunduğu iyiliği vermenin zamanı geldi, ufaklık."

Margot yanağını okşarken sırtında bir ürperti hisseden Marki titredi.

"Bu görevi ancak sana emanet edebilirim, Jean-François. Ne kardeşlerine ne kuzenlerine ne de saraydaki başka birine bu kadar inanıyorum. Yarattı-

ğım onca dehşet arasında, güvendiğim tek kişinin sen olduğunu göremiyor musun? Hayranlık duyduğum tek kişinin?"

Margot başını yana eğerek Jean-François'nın gözlerinin içine baktı.

"*Oui*," diye fısıldadı Marki.

Arkasındaki kaidenin üstünde, İmparatoriçe'nin dördüncü kurdu –Sadakat adını taşıyan iri bir erkek kurt– salyalarının aktığı gıdısını yalıyordu. Margot hiç kıpırdamadan hareket etti. Bir an Jean-François'nın yanağına dokunurken bir sonrakinde elini öne uzatıyordu. Yukarı bakan avucunda kan kırmızı bir tozla dolu küçük bir cam şişe ve ağır bir demir anahtar vardı.

"İhtiyacım olanı bana getir, çocuk. Bana bir imparatorluk getir."

Jean-François yere eğilirken mırıldandı.

"Nasıl arzu ederseniz."

III

Katil hâlâ sonun gelmesini bekleyerek dar pencerede nöbet tutuyordu.

Oda onu cehenneme sürüklediklerı zaman bıraktığı gibi değildi. Zemindeki taşlar neredeyse temizlenene kadar ovulmuş, kan lekelerinin üstüne kuzu yününden dokunmuş eski bir halı serilmişti. Şöminede ateş yoktu ama sıcaklığı henüz geçmemişti, birkaç saat önce yakmış olmalıydılar. Odanın ortasında, aralarında yuvarlak bir masa olan iki antika koltuk duruyordu. Masanın üstünde boş ama ümit vadeden iki altın kadeh vardı.

Her şey, oyuncuların gelmesini bekleyen bir oyun tahtası gibi yeniden düzene sokulmuştu. Ancak bu kez daha konforlu olması için çaba harcamış olsalar da Son Gümüşaziz bu odanın gerçek yüzünü biliyordu.

Olsun, diye düşündü. Az önce çıktığı hapishaneden daha iyiydi.

Kulenin derinliklerindeki boş bir kuyunun dibinde açlık çekerek altı gece geçirmişti. Dili toprağı çatlamış bir dere yatağıydı. Gırtlağı uçsuz bucaksız bir çöl. Tek yoldaşı ızdırap olmuştu. Izdırap, kanla lekelenen çığlıklar ve *onu* gördüğü duman yumuşaklığında rüyalar.

Nihayet onu yerden kaldırıp bir ciğer dolusu sanktus verdiklerinde, sanrılar içindeydi. Sanktus o kadar tatlı gelmişti ki gözyaşlarını tutamamıştı. Bir kılıçkölesi bölüğü onu şatonun kalbindeki bir hamama götürmüş, orada iki güzel ölümlü –yeşil gözlü Südhaemli bir genç kız ve koyu renk saçlı Kuzeyli yakışıklı bir oğlan– onu göğsüne kadar muhteşem sıcaklıktaki suya batırmışlardı. Kirpikleri yara izleriyle kaplı yanaklarının üstünde kırpışırken onu telaşsızca yıkayıp saçlarındaki kan ve kiri tarayarak temizlemişlerdi. İşleri bittiği zaman, Gabriel neredeyse yeniden yarı insan gibi hissetmeye başlamıştı. Oğlanın omzuna yumuşak öpücükler kondurduğunu, genç kızın parmak uçlarını uyluğunun iç kısmında dolaştırdığını hissedince kendini eline bir kılıç geçirmek için can atmak yerine, iç geçirirken bulmuştu.

"Ne yapıyorsunuz?" demişti attığı çığlıklardan çatlamış sesiyle.

"Efendimiz bize ihtiyaçlarınızı gidermemizi tembihledi Şövalye," demişti kız. "Hepsini."

"Adlarınız ne?"

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Benim..."

"Adınız, matmazel," diye tekrarlamıştı Gabriel.

"... Jasminne."

"Dario," diye mırıldanmıştı oğlan dişleriyle Gabriel'in kulağını gıdıklayarak.

Gabriel ikisinin de ellerini ve dudaklarını nazikçe iterek onları kendinden uzaklaştırmıştı.

"Mersi, *mes chers*.* Ama o anlamda aç değilim. Ya da o anlamda bir piç."

Ona yıkanmış eski derilerini, cilalanmış çizmelerini ve güzelce temizlenmiş tuniğini giydirmişlerdi. Üç kâse tavşan yahnisi eşliğinde Kuzeyülke'de bir şato fiyatına denk nadide bir şaraptan yarım şişe içtikten sonra, Gabriel muhafızlar eşliğinde, bir kez daha Marki Jean-François'yla bir araya gelmenin hazzını beklemek üzere kulenin merdivenlerinden yukarı çıkarılmıştı.

Çok beklemedi.

Gabriel pencereden dağlara bakarken bir el saçlarını ensesinden çekiyormuş gibi bir gıdıklanma hissetti. Dönünce soğukkanı, sandalyelerin, masanın ve boş kadehlerin diğer tarafında, altı metre kadar uzağında dururken buldu.

"Umarım tazelenmiş hissediyorsundur, Şövalye," dedi Jean-François.

Marki açık renkli şık giysiler içindeydi ve altın rengi bukleleri mermeri andıran yanaklarının etrafında dans ediyordu. Yakut kırmızısı dudakları iki yana doğru hafifçe sivrilmişti ve gözlerinin beyazları taze kanla lekelenmişti. Gabriel tarihçiyi son altı gecedir bir kez bile görmemesine rağmen, maruz kaldığı işkencenin her anının arkasında onun olduğundan emindi. Son konuşmalarında ona saldırmasının cezası olarak.

"Boğazın nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi."

"Tedavi edebilirim."

Soğukkanın gülümsemesi karanlık ve eğlence için hakiki gülümsemeleri avlayan bir şeye dönüştü. Bir an hava kalpkanı kadar koyuldu ve kardı.

"Tekrar deneyebiliriz diye düşündüm, de León," diye açıkladı Jean-François. "Üst tabakadan iki eşit insan gibi, hesap defterimizi sıfırlayarak ve bütün kırgınlıklarımızı unutarak konuşabiliriz diye düşündüm." Marki koltuğu işaret etti. "Oturmaz mısın?"

"Oturmazsam ne olur?"

"Bahse girerim, kan dökülür." Jean-François elini kuyruklu ceketinin cebine uzattı ve parlak inci saplı küçük bir çakıyı açtı. "Ve hoş bir şekilde değil."

Gabriel bıçağa baktı. "Biraz küçük değil mi?"

"Önemli olan bıçağın boyutu değil, kişinin onu kullanmadaki ustalığıdır, Şövalye."

"Tanıdığım bütün kısa boylu erkeklerden dinlediğim terane."

Marki kıkırdayarak parmaklarını şaklattı ve hücre kapısı açıldı. Kapının diğer tarafında incecik beline oturan siyah tuvaletinin ağır etekleri bir şelale

---

* (Fr.) Canlarım. (ç. n.)

misali dökülen, Jean-François'nın sadık kölesi Meline bekliyordu. Odaya süzülürcesine girdi ve masaya altın bir tepsi bıraktı.

Gabriel tepside bir şimik küre ve muslin bir şeritle sarılmış, dumanı tüten bir kâse su gördü. Küçük bir at kılı fırçanın yanında bir kalıp gerçek sabun duruyordu.

Gabriel'in bakışları canavarın küçük bıçağına çevrildi.

"Şaka yapıyorsun."

"Bu vücut hiçbir zaman bir sakalın gölgesinden daha fazlasını büyütecek yaşa gelmedi ama sakalların... sinir bozucu olabileceğini duydum." Jean-François yüzünü buruşturdu. "Ve dürüst olalım, Şövalye, seninki sakaldan çok bir küfre benziyor."

"O açıdan korumam gereken bir itibarım var."

"Hizmetimi özür olarak kabul et. Çok görülen konforun ardından bahşedilen konfor. Tabii eğer... gırtlağına bir bıçak dayamama güvenemezsen o başka."

Canavar gülümsedi ve havada sadistçe bir keyfin kıpırtısı hissedildi. Gabriel burada oynanan oyunu, arkasındaki acımasız amacı biliyordu. Altı gece süren bir ızdıraba dayandıktan sonra, hâlâ onun güç alanında olduğunu anlaması için bu yaratığın ayaklarına geri sürüklenmişti. Bu sülüğe boynunu açtığında gırtlağını kesmesin diye dua etmesi için.

Teslim olması için.

Gabriel saçını omuzlarından geriye itti ve oymalı deri koltuğa yerleşti. Canavar onun boyun eğmesini keyifle izleyerek ona gülümsedi. Gabriel gözlerini kapatıp başını arkaya yatırdı. Akrebin onu sokmayacağına inanarak.

Tatlı suyun sıcaklığını taşıyan muslin yüzüne örtülmeden önce üç uzun nefeslik zaman geçti. Gabriel buharı içine çekti, sol tarafında soğukkanın ayak seslerini duyunca teni karıncalandı. Katliam ve savaşla geçen yıllarda geliştirdiği içgüdülerini, kafasının içindeki ilkel savaş ya da kaç dürtülerini bastırmaya, dörtnala koşan kalbini yavaşlatmaya çalıştı.

İçeride bir ses, *Sabır*, diye fısıldadı.

Sabır...

"İmparatoriçem hikâyeni okudu, Şövalye." Canavarın sesi yumuşaktı ve şimdi arkasından geliyordu. "San Michon'daki çıraklığını. Dior Lachance'la yolculuğunu ve Kâse'nin canı için Ordo Argent'a karşı mücadeleni. Asırlarca anılacak bir destan. Majesteleri hoşnut kaldı."

"Kafamdan bir ağırlık kalktı, desene," diye mırıldandı Gabriel.

"Seni temin ederim, benim de."

"Sinir bozucu Annecikten korkuyor musun yoksa, soğukkan?"

"Aslına bakarsan dehşete kapılıyorum."

Muslin yüzünden çekildi ve Gabriel, Jean-François'nın sabunla çenesini köpürttüğünü hissetti. Kokusu tamamen nahoş sayılmazdı, soytarı balı, odunkülü ve belli belirsiz bir mavikabuk kokusu alıyordu.

"Öte yandan," diye mırıldandı Marki, "cildin uzunluğuna eleştirisini ifade etti."

Jean-François şimdi Gabriel'in sağ tarafına geçmişti ve Gümüşaziz'in çenesi bıçağın tenine değdiğini hissettiği an kasıldı. Canavar parmaklarını Gabriel'in tenine hafifçe bastırarak bıçağı yanağından uzun ve pürüzsüz tek bir hareketle kaydırdı.

"Devamını heyecanla bekliyordu."

Bıçak cam kadar keskindi ve tenini tekrar öperken âdeta fısıldıyordu. Marki'nin dokunuşu taş gibi sert ama nazik ve yeni beslendiği için ılıktı. Gabriel hiç kıpırdamadan duruyordu ama içindeki canavar bu kadar savunmasız olmaktan gergindi, Marki bıçağını üst dudağının kavisinden ustalıkla kaydırırken ensesindeki görünmez tüyler diken dikendi.

"Birtakım anlaşmazlıklar yaşasak da, de León, ben kindar bir ruh değilim. Ama Majesteleri arzusunu açıkça ifade etti. Bu yüzden, sana daha fazla eziyet etmek gibi bir arzum olmamakla birlikte, ona karşı gelmen durumunda buna mecbur kalabilirim. Ve bunu ikimiz de gerçekten istemeyiz."

Gabriel bıçağın dokunuşunu tekrar hissetti, bu kez boynuna doğru ilerliyordu. Gırtlağında kanla ısınmış bir dokunuş ilerlerken canavarın kasıkları eline hafifçe sürtündü.

"Kadınlarla mı yatıyorsun, soğukkan? Yoksa erkeklerle mi?"

Bıçak duraksadı.

"Neden sordun, Gümüşaziz?"

Gabriel omuz silkti. "Merak."

Gabriel taş gibi sert bir başparmağın dudağının üstündeki sabun noktacıklarını sildiğini hissetti. "Erkek, dişi... bunlar ölümsüzler için önemsiz detaylar. Ebediyet okyanusuna hızla gömülen şeyler. Güzellik her tür sınırın ötesinde bulunabilir."

"Peki, güzelliklerini yatağına alınca onları önce ısıtır mısın? Yoksa onları ters çevirip işini mi görürsün?"

Bıçak yine durdu. "Sen ne..."

"Daha açık ifade edeyim." Gabriel sonunda gözlerini açıp Marki'ye baktı. "Beni becermeye çalışacaksan, vampir, en azından önce bana bir içki ısmarlama inceliğini göster."

Jean-François çenesini sıktı. Bıçak Gabriel'in şah damarının üstünde havada duruyordu.

Gümüşaziz sadece gülümsedi.

Gabriel burada tehlikede olduğunun farkındaydı. Ama işkence görmüş ve yorgun olsa da sonunda aptal değildi. Gerçek şuydu ki bu canavarlar onu öldürmek istese çoktan ölmüş olurlardı ama onu deliliğin sınırına kadar sürükleseler de düşmesine izin vermemişlerdi. Ne istediklerini biliyordu. San Michon'un Kâsesi'nin nasıl kırıldığının hikâyesini istiyorlardı. Onu avantaja dönüştürmelerinin bir yolu olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı. Bu yüzden, bir akrebin sokmayacağına güvenmek ancak bir aptalın yapacağı iş olsa da Gabriel o koltukta otururken korkacak bir şeyinin olmadığını anlamıştı.

Gırtlağını o piçe açmak teslimiyet anlamına gelmezdi.

Bir *fetihti.*

Gözlerini tekrar kapattı, başını taaaa arkaya yatırdı.

"Varsa Monét lütfen, *chérie.*"

"... Gereğini yap, Meline," diye buyurdu Jean-François.

Gabriel kapının gıcırdayarak kapandığını, anahtarın döndüğünü duydu. Köle artık onu kapıyı arkasından kilitleyecek kadar tehlikeli görüyordu demek. Ona içmesi için verdikleri sanktus bir yüksüğü doldurmazdı ama Gabriel'in duyuları hâlâ keskindi ve Marki bıçağını tenine tekrar bastırırken Meline'in kuleden aşağı inen adımlarını saydı.

Aşağıdaki ağır demir kapının şatonun batı kanadına açıldığını artık biliyordu. Yukarı geri çıkarılırken o basamaklardan yemek salonuna attığı her adımı kafasına not etmişti. Gördüğü her kılıçkölesini. Bir erkeğin atlayabileceği yüksek pencereler, bir erkeğin arasından sıvışabileceği hizmetkâr kapıları, hepsini hafızasının demirle kaplı kasalarına yerleştirmişti.

Marki konuşmadan onu tıraş etmeye devam ederken kibirli, muzaffer tavrı buhar olup uçmuştu. Bıçak boğazından son bir kez daha kaydı, cinayet sadece anlık bir heves kadar uzaktaydı. Ama sonunda, canavar bıçağını temizledi ve geri katlayıp ceketinin iç cebine kaldırdı.

Bir an sonra Jean-François serin ve ıslak ellerini Gabriel'in yüzüne bastırdı. Gümüşaziz keskin alkol kokusunu duydu. Hemen altında ise belli belirsiz bir...

Çiçek kokusu.

Gabriel gözlerini açtı. Jean-François ona bakıyor, bakım suyunu onun yanaklarına sürerken altın bukleleri sallanıyordu.

"Özrümü kabul et, de Leõn," diye mırıldandı canavar. "Korkarım gümüşçan bu gecelerde üretebildiğimiz sayılı hoş kokudan biri. Karının en sevdiği

çiçek olduğunun farkındayım. Kızının da. Ve eğer koku sende nahoş anıları uyandırıyorsa affını diliyorum. Dediğim gibi, seni acı çekerken görmek gibi bir arzum yok."

Zihni şimdi uzak geçmişe çevrilen Gabriel'in dikkati dağıldı. Deniz kenarındaki o küçük feneri hatırladı. Sabır'ın gülümsemesinin ve Astrid'in kollarının sıcaklığını. Dalgaların, martıların ve uzak kıyıların şarkısını ve kapıya çekiç gibi inen üç vuruşunu.

"Gel," diye mırıldandı Jean-François.

Meline enfes kırmızıyla dolu yeşil cam bir şişeyle içeri girdi. Gabriel şarabın kokusunu içine çekerken Meline'in tasma kolyesinin altında şah damarının atmasını izledi, kadın öne eğilip kadehlerden birini doldururken gözleri dekoltesinin süt beyazı kıvrımlarına çevrildi. Kanı hızlanan Gabriel, Meline ona kadehi uzatırken gözlerini kaçırdı.

"Başka bir arzunuz var mı, efendim?"

Gabriel canavarın hareket ettiğini bile görmemişti ama Jean-François şimdi karşısındaki koltukta oturuyordu. Soğukkanın kucağında deri kaplı bir cilt duruyordu.

"Şimdilik hayır, güvercinim. Bizi yalnız bırak."

"Nasıl isterseniz." Kadın, Gabriel'e baktı. "Fazla uzaklaşmayacağım."

Gabriel göz kırparak kadehini kaldırdı ve Meline çekildi. Gümüşaziz başını arkaya yatırdı ve kadehi bir dikişte bitirdi. Derileri gıcırdayarak bir kadeh daha doldurdu. Kadeh titrek ağzına kadar dolunca, gözlerini karşısındaki canavara dikerek arkasına yaslandı.

"Ebedî Kral'ın ailene yaptıkları..." Jean-François kafasını salladı ve gözlerini dar pencereye çevirdi. "Hikâyenin beni kalbimden vurduğunu itiraf etmeliyim, Gümüşaziz."

"Senin kalbin yok ki, soğukkan. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Acımasızlığa yabancı değilim. Ama sadece hakiki canavar ruhluların geçmeye cüret edebildiği bir eşik var. Ve Fabién Voss, nereden bakılırsa bakılsın, hakiki bir canavardı. Ama onu sonlandırarak bir felakete yol açtın. Bu imparatorluk bugün bıçak sırtında, de Leõn. Kan Divanları birleşmezse bu hikâyenin tek bir sonu olabilir."

"Kâse'nin size yardımcı olacağını mı düşünüyorsunuz?" dedi Gabriel alaycı bir gülüşle. "Sana daha önce de söyledim, soğukkan. Kap kırıldı. Kâse artık *yok*."

"Benim neye inandığımın bir önemi yok, Gabriel. İkimiz de tekrar o çukura atıldığını görmek istemeyiz. Ama ona istediğini vermezsen İmparatoriçemin yapacağı *tam olarak* bu olacak."

"... Ya verirsem?"

"Ölümsüzlük. Belki de hepimizin gerçekten bildiği tek türü."

Soğukkan üstüne kurtlar ve aylar oyulmuş ahşap bir kutu çıkardı. Kutunun içinden Gabriel'in göğsünün içindeki kalp kadar siyah bir tüylü kalem aldı ve küçük bir şişeyi koltuğunun kolçağına yerleştirdi. Kalemi mürekkebe batırdıktan sonra kara ve beklenti dolu bakışlarını Gabriel'e çevirdi.

"Başla," dedi vampir.

Son Gümüşaziz iç geçirdi.

"Nasıl istersen."

BİRİNCİ KİTAP

AZİZLER VE GÜNAHKÂRLAR

Ninova

O soylu kardeşlik üç asır sürmüştü. Doğuştan mahkûm edilmiş ve Tanrı tarafından lanetlenmiş olmalarına rağmen, insanlıkla peşimizi bırakmayan dehşetler arasında yanacak gümüş alevi tutuşturmak için lanetlenmiş doğalarını aşmayı başardılar. Umutsuzlar için bir umut. Gecenin içinde bir ışık.

En sonunda onlara ölümcül darbelerini indirenin karanlık değil, içlerinden birinin eli olduğunu bilmek ne acımasız bir yazgıdır.

–Alfonse De Montfort
Gümüş Teşkilat'ın Bir Vakayinamesi

I

SADECE KARANLIK

"Nereden başlayalım?" diye sordu Gabriel.

"Kaldığın yerden başlamak en akıllıcası olacak gibi görünüyor," dedi Jean-François.

"Aradığın şey akılsa soğukkan, yanlış adamla konuşuyorsun."

"Bu durumda odadaki tek adam olman çok yazık."

Gabriel alaycı bir gülüşle arkasına yaslandı. "Kahrolası hayatımın hikâyesi."

"Bu durumda devam etmek için." Tarihçi kuyruklu ceketinin kolundan hayalî bir hav aldı ve dudaklarını büzerek devam etti. "Karının ve kızının öldürülmesinin ardından, intikam peşinde imparatorluğun yarısını katetmiştin. Ebedî Kral Fabién Voss'u ortadan kaldırma niyetiyle yola çıkmışken, kendini kutsal Mesih'in soyunun son evladı Dior Lachance'ın muhafızlığını yaparken buldun. Ordo Argent'daki kardeşlerin seni öldürmeye çalıştı ve eski dostun Chloe Sauvage günölümünü sonlandırmak için kadim bir ritüelde Matmazel Lachance'ı kurban etmeye kalkıştı. Ancak şimdi bir vampir olarak ortaya çıkan ve kendine *Liathe* adını veren kız kardeşinin yardımıyla," burada vampirin dudakları küçümser gibi büküldü, "San Michon'un yükseklerine tırmandın, eski yoldaşlarını kutsal domuzlar gibi sırayla katlettin ve Kâse'yi neredeyse kesin olan bir ölümden kurtardın. Herkes için mutlu son."

Jean-François kaşını kaldırarak tüylü kalemini salladı.

"Tabii eğer Gümüş Teşkilat'ın bir üyesi olmasaydın, elbette."

Son Gümüşaziz tek kelime etmeden aralarındaki şimik küreye ve çok geride kalan yıllara bakıyordu. Hücrenin içindeki bir girintiden kemik rengi bir pervane çıkmıştı ve şimdi ışığın etrafında kanat çırpıyordu. Gabriel böceğin camın etrafında boşuna çırpınmasını izlerken sözde kardeşleri gırtlağını kestikten sonra manastırdan aşağı düşerken hissettiği binlerce minik kanat çırpışını hatırladı. Dilinde kadim kanın tadıyla onu ölümün kıyısından geri çekişlerini. Kan kırmızı bir palto giymiş solgun bir figür porselen maskesini kaldırınca altındaki canavar yüz, dehşet, Gabriel'in kız kardeşi açığa çıkmıştı.

"*Bana neden söylemedin, Celene?*"

"*Çünkü başıma gelen her şey ve olduğum her şey, hepsi senin yüzünden.*"

Son Gümüşaziz şarabından bir yudum daha aldı.

"*Çünkü senden nefret ediyorum, ağabey.*"

"De León?"

"Hiç bu işin nerede son bulacağını merak ediyor musun, Chastain?" diye sordu Gabriel sonunda. "Son ölümlünün gırtlağı açılınca mı? Son damlamız da kuruyunca mı? İmparatoriçenizin Kâse'ye divaneliği ortaya serilince ve türünün fertleri, kalan son kemiğin başına üşüşen köpekler gibi kendi üstlerine çullanınca mı? Sence dövüşerek mi öleceksin? Yoksa dizlerinin üstünde mi?"

"İnsanın dizlerinin üstünde bulabileceği türlü mutluluklar var." Tarihçi kaleminin tüyünü dudaklarına sürterek gülümsedi. "Ama seni temin ederim, ölmeye hiç niyetim yok."

"Onun da yoktu, vampir."

Gümüşaziz iç geçirdi, bakışları yine ışığa dalmıştı.

"Onun da yoktu."

Gabriel de León sandalyesinde arkasına yaslandı, kürenin ışığı fırtına grisi gözlerine yansıyordu. Hava nefesinin ılık fısıltısı, nabzının yumuşak ezgisi ve dışarıdaki gece göğünde çırpılan yarasa kanatlarının kadife öpücüğü dışında serin ve hareketsizdi.

Tarihçi tüylü kalemini sayfanın üstünde hazırda tutuyordu.

Bütün dünya nefesini tutmuştu.

Sonunda, Son Gümüşaziz konuşmaya başladı.

"Hâlâ dün gibi hatırlıyorum. Neredeyse ürkütücü bir netlikle görebiliyorum. İkimiz o mihrabın önünde duruyoruz. Katedral boş ve sessiz. Tavana dumanlar yükseliyor, sefil günölümü şafağı pencerelerden içeri süzülüyor ve Mesih'in heykeli tepeden, yarattığım kan gölüne bakıyor. Ama en çok hatırladığım şey kan. Yerde soğuyan kan. Damarlarımda zonklayan. Yanımdaki kızın bütün yüzüne saçılmış kan.

"Dior hâlâ onu içinde öldürmeyi planladıkları ritüel cübbesini giyiyordu. Dünyayı kurtarmak için ödemeye değer olduğunu düşündükleri bir bedel. Dior orada, çınlayan sessizliğin ortasında, berelenmiş masmavi gözlerini bana dikmiş, duruyordu. Günahkârına bakıyordu. Kurtarıcısına. Yüzüne düşen kül beyazı saçları kenara çekti ve fısıldadı. 'Şimdi ne yapacağız?'

"'Sanırım kız kardeşimle tanışmaya gelmen gerekecek,' dedim iç geçirerek.

"'Kız kardeşinle mi?'

"'Uzun hikâye.'

"Ben Chloe'nin cansız bedeninin yanında çömelirken Dior beni sessizce izledi. Eski dostumun gri-kahverengi bukleleri kanla ıslanmıştı ve boş yeşil gözleri bu dünyayı karanlığa mahkûm eden adama suçlar gibi bakıyordu. Kanlı parmak uçlarımla göz kapaklarını kapattım, sonra aynısını öldürdüğüm bütün gümüşazizlere yapmak için koridorda ayaklarımı sürüyerek ilerledim. İri cüsseli de Séverin, küçük Fincher, yaşlı başrahip Gri El. Dostlar. Kardeşler. Bir akıl hocası. Kılıçlarını göğüslerinin üstüne yerleştirdim ve gözlerini ebediyen örttüm. Ama hiçbiri için dua etmedim. Ve Gri El'in kanlı paltosunu açınca orada...

"'Küliçen!' diye haykırdı Dior.

"Eski kırık kılıcımı yıpranmış kınından çekip çıkardım. Koyu renkli yıldızçelik ışıldıyordu, kavisli bıçağına oyulmuş semboller, başarısızlıkla sonuçlanan Ebedî Kral'ı öldürme girişimim sırasında kopan otuz santimlik kısım. Ellerimdeki kana rağmen, kabzasındaki güzel kadın kollarını beni kucaklar gibi iki yana açmış, her zamanki gibi gülümsüyordu. Gümüş rengi ve sevinç pırıltıları saçan çığlığı kafamın içinde yankılandı.

"*Gabriel*!

"'Seni gördüğüme çok sevindim, Kül,' diye fısıldadım.

"*D... D... D... Dior, o... o...*

"'O burada,' dedim yumuşak bir sesle. 'Gayet iyi.'

"*Beni ona ver, beni o... o... ona...*

"Kılıcı uzattım, Dior gülümseyerek aldı. Kül'ün Dior'un zihnine fısıldadığı sözcükleri duyamıyordum ama kızın cevabını duydum.

"'Ben iyiyim, Kül,' diye mırıldandı. 'Affedecek bir şey yok.'

"Dior başını öne eğdi ve açık renk bir bukleyi kulağının arkasına itti. Sonra uzun zaman önce kaybettiğimiz güneş gibi ışık saçarak gülümsedi ve bir kız kardeşe yapacağı gibi, kırık kılıcı göğsüne bastırarak sarıldı.

"'Mersi, Kül.'

"Dior kılıcı bana geri verdi. Ağırlığını kanlı elimde hissetmek kusursuz bir konfordu. Deri sarılmış sapını sıkıca tutarken yeniden yanımda olduğu için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettardım. O, kaosa ve deliliğe doğru yuvarlanan bir dünyada, güvence veren tek şeydi.

"*Burada oyalanamayız, Gabriel,* diye fısıldadı. *Öy... öyle görünse de bu kutsal top... toprakta bizim için, bizim için bir sığınak yok.*

"'Bana zaten bildiğim şeyleri söyleme alışkanlığın çok hoşuma gidiyor, Kül.'

"*Büyük şans. Çünkü her zaman olduğu gibi, bu... bunu yapmama ihtiyacın var.*

"Kılıcı küçük bir gülümseme eşliğinde kınına yerleştirdikten sonra Dior'un elini tuttum ve birlikte koridorda ilerleyip sökme mücadelesi veren şafağa çıktık. Dışarıda hava buz gibiydi, manastırın üstünde heybetli Gotik binaların yükseldiği devasa sütunlarına iri kar taneleri yağıyordu. San Michon zapt edilemezdi, âlemin büyük kısmı karanlığa gömülürken bile ayakta kalan bir tabyaydı. Ancak Küliçen bir kova dolusu ıslak kedi kadar deli olmakla birlikte, doğru söylüyordu. Burada bizim için bir sığınak yoktu. Dior'un kaderi Chloe'nin bıçağının ucunda son bulmamış olabilirdi ama sonuçta kızın bir kaderi *vardı* ve onu burada kan lekelerinin arasında gizleyemezdik. En azından, diğer gümüşazizler eninde sonunda Avlarından dönecek ve rahiplerini kutsal bir alanda benim tarafımdan öldürülmüş olarak bulacaklardı.

"Sonu iyi bitecek bir sohbet olmayacağına bahse girebilirdim.

"Ama Kuzeyülke'ye karakış gelmişti, nehirler donmuştu ve hâlâ peşimizde olduğunu bildiğim vampirlerin önünü kesecek bir şey yoktu. Ebedî Kral en küçük oğlunu Dior'un peşine takmıştı ve Danton ölmüş olsa da Voss her şeyini tek bir zar atışıyla riske edecek kadar aptal değildi. Kutsal topraktan çıkarak kurdun kursağına adım atmış olacaktık.

"Gitsek de boku yemiştik. Kalsak da.

"Bir vincin tangırdadığını duydum ve revaklı avlunun karşı tarafına bakınca gökyüzü platformunda Gümüş Manastır'dan bir düzine rahibe gördüm. Yanlarında Ocak'ta çalışan, başlarını yaşlı demir ustası Argyle'ın iri cüssesinin çektiği Üç Kardeş vardı. Kürklere sarınmışlardı, elleri kolları telaşla toplanmış eşyalarla doluydu ve yüzlerinde canlarını kurtarmak için kaçan insanların sıkıntılı ifadesi vardı.

"*Benden* kaçıyorlardı.

"Argyle bizi görünce gümüşçelikten yapılma bir tokmağı havaya kaldırdı. Yaşlı karaparmak, tıpkı diğerleri gibi o da dünyayı kurtarmak için bir masumu feda etme fikrinden hoşnut, ritüel için Katedral'e gelmişti. Ama ben Dior'u kurtarmak için harekete geçince kaçmıştı. Yaşlı adamın daha mutlu günlerdeki halini hatırlıyordum. Kıymetli demirhanede durmadan çalıştığı, Av'da hayatımı defalarca kurtaran silahları ürettiği zamanlardaki halini. Ama şimdi benimle rahibelerin arasında durup taşa tükürürken, solgun yüzündeki yanık izleri öfkeden kızarmışçasına parlıyordu.

"'Yaklaşma,' diye uyardı.

"'Argyle...'

"'Geri çekil, Gabriel de León! Kanlı ellerini sakın kıpırdatma, seni uyarıyorum!'

"Sanırım onları durdurabilirdim. Sağ kalırlarsa burada yaşananların hikâyesini onlara kulak verecek herkese anlatırlardı. Yaptıklarımdan sonra birkaç can daha almak neydi ki? Ama sessizce izlemekle yetindim. Bu insanların bana baktıkları zaman ne gördüklerini biliyordum. Masum bir çocuğu kurtaran bir kahraman değil, manastırlarının kutsallığını kirletmiş, dostlarını öldürmüş, dünyalarını mahkûm etmiş bir hain görüyorlardı. Rahibelerden biri tekerlek işareti yaptı. Demir ustası Argyle hırlar gibi konuşurken gri sakalı diken dikendi.

"'Bu hürmetsizliğinden pişmanlık duyacak kadar yaşaman için dua edeceğim, cani adam. Tanrı seni bunun için lanetlesin.'

"Platform inleyen kar tanelerinin arasında alçalmaya devam etti. Acı rüzgârın gözlerimi yaktığını hissettim. Yanımdaki kız kanlı elimi sıkıyordu.

"'Sen cani değilsin, Gabe.'

"Ben de onun elini sıktım ve ona yan gözle bakarak gülümsedim.

"'Gerektiği zaman caniyim.'

"Kolumu omzuna sardım, uluyan sert rüzgâra karşı omuzlarımızı öne eğerek Manastır'a yürüdük. Gösterişli eski bina artık boştu, ayak seslerimiz soğuk taşta yankılanarak basamakları tırmandık. Dior bana uyuduğu odayı gösterdi ve kapıyı tekmeleyerek açınca giysilerini karyolasının üstünde düzgün bir şekilde katlanmış olarak bulduk. Çizmeleri de karyolanın yanında duruyordu.

"'Anabakire'ye şükürler olsun. Bu aptal cübbe içinde az kalsın memelerim donup düşecekti.' Parmağını uyarır gibi kaldırdı. 'Ve kaybetmek için önce olmaları gerektiği konusunda espri yapmak yok.'

"Ellerimi teslim olur gibi kaldırdım. 'Tek kelime etmedim.'

"'Öyle kalsın.'

"'Tatlı Mesih aşkına, bir hanımefendinin memelerinin büyüklüğü hakkında tek bir espri yapıyorsun ve ömrünün kalan kısmını bunun için özür dileyerek geçirmek zorunda kalıyorsun.'

"'Sanırım bunda hepimiz için bir ders var.'

"Ben alaycı bir ses çıkararak gülerken, Dior kanlı cübbesini çıkarıp yere fırlattı. Arkamı döndüm ve dışarıdaki koridoru gözlemeye başladım. Dior hiç zaman kaybetmeden benim ona verdiğim kalın pantolonu, gömleği, yeleği ve şık kuyruklu ceketi –gri üstüne altın işlemeliydi ve iyi kalite tilki kürküyle astarlanmıştı– giydi. Saçlarını çenesindeki koyu renkli benden geriye ittikten sonra kollarını iki yana uzatarak küçük bir piruet yaptı.

"'Daha iyi oldu mu?'

"Omzumun üstünden arkaya baktım ve yüzümü buruşturarak 'İdare eder,' dedim.

"'Piç kurusu,' diye homurdandı. 'Sen de yağlı boya tablo sayılmazsın, biliyorsun, değil mi?'

"'Aslına bakarsan öyleyim. Augustin'de İmparatorluk Galerisi'nde iyi bir tablom asılı. Moulin yaptı.' Çenemi kaşıdım. 'Yani en azından eskiden orada asılıydı. Aforoz edilmemden önce. Muhtemelen şimdi helada falan asılıdır.'

"'Yakışır.'

"'Siktir git.'

"'Hazırcevaplılığınla insanı eziyorsun, Şövalye.'

"'Hazırcevaplar kıvrak zekâlı olmayan insanlarda ziyan olur, matmazel. Şimdi, gitmemiz gereken yerler var ve o yerlerin hiçbiri burada değil. Bu yüzden benimki kıçına inmeden önce, çizmeni giysen iyi olur.'

"Dior homurdanarak kendi kıçına vurdu. 'Tekmeleyebilmek için önce yakalaman gerekir, yaşlı adam.'

"Dior Lachance on bir yaşından beri sokaklarda yaşamış bir kızdı ve o yıllar ona batakhane keskinliğinde bir pragmatizm, terbiyesiz bir kıvrak zekâ ve tanıdığım çoğu savaşçıyı utandıracak bir cesaret kazandırmıştı. Dost bildiği biri tarafından öldürülmesinin kıyısından dönmüş olmasına rağmen, aramızdaki kaba şakalaşmaların ona kendini tanıdık bir zeminde hissettireceğini düşünmüştüm. Başlangıçta oyuna ayak uydurdu ve hiç altta kalmadan karşılıklar verdi. Ama kravatını bağlamaya çalışırken parmaklarının bocaladığını gördüm.

"'Ellerin üşümüş,' diye yalan söyleyerek ona yardım etmek için yanına yaklaştım. 'Bana bırak.'

"Çenesini kaldırarak kumaşı boynunda birleştirmeme izin verdi. Düğümü bağlarken Dior'un gözlerini kaçırdığını görebiliyordum. 'Sanırım Rahibe Chloe'nin eşyalarımı burada hazırda bırakması büyük şans,' diye mırıldandı. 'Geri dönmem gibi bir niyeti olmadığına göre.'

"'Şans. Ya da şeytan kendinden olanları kayırıyor.'

"'Birinin beni kollamasına sevindim. Bütün bu olanlardan sonra Tanrı'nın kollamayacağı kesin.'

"'Tanrı.' Homurdanarak açık renk saçlarını karıştırdım. 'Tanrı'ya hiç ihtiyacın yok. Yanında ben varım.'

"Sonunda gözlerime baktı ve fısıldayarak sordu.

"'... Ciddi misin?'

"Kızın gözlerine bakınca kırgınlığının yüzeye çıktığını gördüm. Dior Lachance çelik gibi sert ve keskindi ama takındığı görüntüye rağmen daha sadece on altı yaşındaydı. Hayal bile edemeyeceği bir dünyaya yüzüstü fırlatılmıştı. Değer verdiği herkes onu ya terk etmiş ya da elinden alınmıştı.

Güvenini kazanmak kolay değildi ve Chloe'ye güvenmesinin ödülünün gırtlağına dayanan bir bıçak olması... Şu kadarını söyleyeyim, ihanetin onu başlangıçta tahmin ettiğimden daha derinden yaraladığını görebiliyordum.

"'Ciddiyim,' dedim gözlerine dikkatle bakarak. 'Kan aşkına, bunun için *yemin ederim.* Bu yolun bizi nereye götüreceğini bilmiyorum, evlat. Ama bizi hangi kader bekliyor olursa olsun, seninle yan yana yürüyeceğim. Ve Tanrı bizi kendi elleriyle ayırsa, Sonsuz Lejyon yoluma çıksa bile yanında savaşmak için cehennemin kıyılarından dönmenin bir yolunu mutlaka bulacağım. Seni bırakmayacağım, Dior.'

"Aşağı uzandım ve elini cesaret edebildiğim kadar sıktım.

"'Seni *asla* bırakmayacağım.'

"Saçlarını gözlerinin üstüne çekerek, giymeyi çocukken öğrendiği o yiğitlik zırhını üstüne geçirerek bir süre daha direndi. Çocukken... Yedi Şehitler aşkına, şimdi ne olduğunu sanıyordum ki? Ama ne kadar dirense de sonunda patladı ve yüzünü buruştururken tenini kaplayan kurumuş kan çatladı. Sonra yanaklarından yaşlar süzülmeye başlarken başını öne eğip homurdandı.

"'Kahrolası *korkak*...'

"'Yüce Anabakire aşkına, evlat, *korkak* senin olabileceğin en son şey.'

"Beceriksiz hareketlerle ona uzandım ve elim omzuma değer değmez, yüksek sesle hıçkırarak boynuma sarıldı. Bir an felç olmuş gibi hareketsiz kaldım. Ama sonunda onu kucakladım ve ağlarken kollarımın arasında tuttum. Bütün vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu ve şimdi bir ömür geride kalmış gibi gelen eski günlerde, kendi kızıma da yaptığım gibi onu öne arkaya salladım. Anısı kırık bir kılıç gibi tırtıklıydı ve ailemin düşüncesi gırtlağıma bir yumrunun oturmasına neden oldu.

"'Hişş,' diye mırıldandım. 'Her şey yoluna girecek, söz veriyorum.'

"Burnunu hızla çekti ve sorusunu boğmak ister gibi yüzünü göğsüme bastırarak konuştu. 'Biz... doğru olanı mı yaptık, Gabe?'

"'... Ne demek istiyorsun?'

"'*Ritüel*,' diye tısladı. 'Günölümü. Son verebilirdik! Her şeye!'

"Bu sözler üstüne göğsüm sızladı, katedraldeki kanlı eylemlerimin ağırlığını omuzlarımda hissettim. Dior'u kurtarmak için eski kardeşlerimi lime lime etmiştim ve bir çocuğu katletmeye razı olan insanlara acıma duyamasam da engellediğim ayinin belki *de işe yarayabileceğinin* farkındaydım. O tercihi yaptığım andan itibaren, yetim kalan her çocuk, öldürülen her anne, günölümü göğü altında çekilen her eziyet... Hepsi kısmen *benim* suçumdu.

"Ama onun değildi.

"'Şimdi beni iyi dinle.' Gözlerine bakmak için onu geri çektim. 'Bu zırvalık şişesinin tıpasını derhâl takıyorsun, anladın mı? Bu sadece benim seçimimdi ve bunun için istenecek bir bedel varsa ödeyecek olan *benim*.' Hissettiğimden daha emin görünmeye çalışarak güldüm. 'Bu manastırdaki yazıların çoğu palavradan ve saçmalıktan ibaret. Celene bana eğer Teşkilat'ın seni öldürmesine izin verirsem her şeyin biteceğini söyledi.'

"'Celene?'

"'Küçük kız kardeşim. Senin Liathe olarak tanıdığın.'

"Dior'un yaşlı gözleri büyüdü. 'Şu maskeli kancadısı mı? Dhahaeth'ten yola çıktığımızdan beri beni eline geçirmeye uğraşıyor.'

"'Danton'la ve ailesiyle savaşmamıza da yardım etti. Ebedî Kral'ın dostu değil.'

"'Yani düşmanımın düşmanı...'

"'Genellikle yine bir düşmandır.' Bunu söylerken pencereye, dışarıdaki loş ışığa baktım. 'Ama benim hayatımı kurtardı. Seninkini kurtarmama yardım etti. En azından bize söyleyeceklerini dinlemeliyiz. Burada kalmamız güvenli olmaz, Dior. Bundan sonra hangi yola sapacağımıza sen karar vermelisin.'

"Gözlerini kırpıştırdı. 'Ben mi? Neden ben?'

"'Çünkü bu *senin* hayatın. *Senin* kaderin. San Michon'un Kutsal Kâsesi sensin. Ben her zaman yanında olacağım. Ama yol senin yolun. Söz hakkı *senin* olmalı.'

"Burnunu çekti ve güçlükle yutkundu. 'Ya yanlış yolu seçersem?'

"'O zaman birlikte kaybolurz.'

"Gözlerimin içine bakınca eski kıvılcımın alevlendiğini gördüm.

"'Yolun ilerisi kapkara,' dedim ona. 'Ayaklarının altındaki zemini göremezken yürümeye devam etmek güçtür. Ama cesaret budur. Karanlıkta yürümeye devam etme iradesi. Sonun bir milyon kilometre ötede değil, öne uzattığın elinin hemen ötesinde olduğuna inanmak. Ve kimileri bocalasa da, kimileri başarısız olsa da kimileri o yalnız gecede yürümeye devam etmek yerine bebekler gibi kıvrılıp yatsa da sen öyle bir kız değilsin.'

"Elini sıktım ve gözlerine baktım.

"'Sen öyle bir kız *değilsin*.'

"Şık kuyruklu ceketi içinde omuzlarını kaldırdı, sırtını dikleştirdi ve beyaza yakın buklelerini yüzünden çekti. Hâlâ çok küçük, yorgun ve Tanrım, *çok* genç olmasına rağmen, ışıldayan o gözlerde Dior Lachance'ın büyüyünce olacağı kadını görür gibi oldum.

"Ve sadece bir an, karanlık aydınlanır gibi oldu.

"'Haydi, o zaman,' dedi. 'Aileyi bekletmeyelim.'"

II

NASILLAR VE NİÇİNLER

"Aşağıdaki vadiye indik ve aklımda tek bir düşünce vardı. Ne kız kardeşimin aslında ölmediğini öğrenmenin rahatlığı ne de Ölü olduğunu keşfetmenin dehşeti. Sergilediği tuhaf yeteneklerin uyandırdığı şüphe ya da son on yedi yılı nasıl geçirdiğinin merakı da yoktu. Dior'la birlikte gökyüzü platformunda aşağı doğru ağır ağır yol alırken sorularım, meraklarım, hepsi tek bir korkunun altında boğulan fısıltılara dönüşmüştü.

"'Celene bana kanını içirdi.'

"Dior tırnağını ısırırken kafasını kaldırdı ve dişiyle kopardığı bir kıymığı aşağıya tükürdü. 'Bu işlerde yeni olduğumu kabul ediyorum ama vampirler genellikle tam tersini yapmaz mı?'

"'Gri El gırtlağımı kesti. Celene'in kanı ölmemi engelledi.'

"'O zaman çok kötü bir şey olmasa gerek, değil mi?'

"'Kahrolası felakete doğru giden yolun tam üçte biri.'

"Kız boş boş bakarak kafasını salladı.

"'Vampir kanında güç var, Dior. Kudret. Ölümcül yaralar için şifa. Hatta yaşlanmayı bile yavaşlatıyor. Ama karanlık sihirler de var. Onların kanını içmek, senin üzerinde *güç* kazanmalarını sağlıyor ve bu güç sen içtikçe artıyor. Üç ayrı gece aynı vampirin kanını içersen büyülendin demektir. İradesinin kölesine dönüşürsün.'

"'Demek gümüşazizler kanı bu yüzen tüttürüyor,' diye mırıldandı. 'İçmek yerine.'

"Başımı onaylar gibi salladım ve aşağıdaki donuk nehre baktım. 'Gri El bir keresinde bir hikâye anlatmıştı. Liame Voss adında bir vampir hakkında. Belki elli sene önce Madeisa'da doğan Çaylak bir Demiryürek'miş. İnsanlar ortadan kaybolmaya başlayınca Marco adında bir gümüşaziz şehre gönderilmiş.

"'Marco kurnaz bir avcıymış ve kurnaz bir avcının yapacağı şeyi yapmış. Liame'ın mezarını araştırmış, adamın ailesiyle ve nişanlısıyla konuşmuş. Estelle adında güzel bir kız. Marco neredeyse avına da ulaşıyormuş, vampiri

az kalsın rıhtım yakınında bir evsize saldırırken yakalıyormuş. Kılıcıyla Liame'ın kolunu koparmış, bir gümüşbombayla gözlerini neredeyse kör etmiş. Ama sülük körfeze atlamış ve Marco'nun takip edemeyeceği karanlık sulara doğru yüzmüş.

"'İşin tuhaf tarafı, Liame neredeyse her gece arkasında yeni bir kurban bırakıyormuş. Ama Marco'nun elinde ölümün kıyısından döndükten sonra, cinayetler bir anda kesilmiş. Sevgili Frère'imiz Liame'm mutlaka yeniden saldırıya geçeceğinden emin, pusuda beklemiş. Ama Liame bir daha hiç saldırmamış. Tek bir kurbanı bile olmamış. Marco vampirin daha güvenli avlanma alanlarına kaçtığı sonucuna varmış. Gerçeği ancak yıllar sonra öğrenmiş.'

"Dior alçak sesle sordu. 'Neymiş o gerçek?'

"'Bu olay güneşin henüz gökyüzünde parladığı zamanlarda yaşanmış. Meğer Liame gün içinde çaresizken kendini güvenceye almak için nişanlısını büyülemiş. O uyurken Estelle başında nöbet tutuyormuş. Açlığını gidermesi için kurbanları ona çekiyormuş. Hatta zaman zaman cesetlerini bile ortadan kaldırıyormuş.' Tatsız bir ifadeyle başımı salladım. 'Bir köle, efendisi için can alır, Dior. Efendisi için ölür. Bağlı olduğu kişi için *her tür* zulmü gerçekleştirir. Ama Estelle, Liame'ı hakikaten seviyordu. Ölümlü hayatının bütün gayreti, Kan serfliğiyle katlanarak büyümüş. Matmazel biricik Liame'ının Frère Marco'nun elinde ölümün kıyısından dönmesi karşısında o kadar büyük bir *dehşete* düşmüş ki onu sonsuza dek korumak için bir yöntem geliştirmiş.

"'Her şey bundan dokuz yıl önce açığa çıkmış. Sonunda hızla giden bir araba Estelle'e çarpmış. Estelle atların toynakları altında ezilmiş. Ve ölmek üzereyken rahibine hakikati söylemiş. Yanlış anlama, itiraf etmek için değil, rahibe kutsal görevini sürdürsün diye yalvarmak için.

"'Rahip milisi evine kadar götürmüş ve bodrum duvarından içeri girmiş. Orada Liame'ı bulmuşlar. Artık açlıktan ölmek üzere olan bir kemik torbasıymış ve onu sürükleyerek güneşe çıkarırlarken yarı komadaymış. Yani, Estelle nişanlısını uyurken gömmüş. Ona kimsenin zarar verememesi için üstüne tuğlalar yığmış. Onu bir borudan besliyormuş ve onu serbest bırakması komutlarını duymamak için kulaklarını bal mumuyla tıkıyormuş. Dünyada biricik efendisini güvende tutmaktan daha fazla istediği hiçbir şey yokmuş.'

"Dior ürperdi ve tekerlek işaretini yaptı. 'Sonsuza dek.'"

Jean-François birden alaycı bir ses çıkararak ofladı ve koltuğunda arkasına yaslandı.

"*Düpedüz* saçmalık bu, de León."

Gabriel şarabından bir yudum alarak Marki'ye baktı. "Sen öyle diyorsan."

"Sanıyorum bu kurgu zavallı kızı korkutmak içindi, öyle mi?"

"Hayat kurgudan daha tuhaftır, vampir. Ama hikâyenin Dior'a kan köleliğinin yabana atılacak bir mesele olmadığını öğretmesi *gerekiyordu*. Kimilerinde delilik sınırında bir adanmışlığa neden olur." Gabriel başıyla kapının altındaki gölgeyi işaret etti. Meline kapının önünden bir an bile ayrılmıyordu. "Buna dikkat etmelisin, *efendim*."

Jean-François kırmızı dudaklarını büzdü ve Gümüşaziz'e alaycı bir bakış attı.

"Ama delilikten kaçabilsen bile," diye devam etti Gabriel, "üç geceden uzun süre üç damla içtikten sonra köleye dönüşüyorsun. Ben Celene'in kanını bir kez içmiştim ve kanının içimde çoktan iş başında olduğunu ve kalbimi yumuşattığını biliyordum. Onu son görüşümden bu yana geçen gecelerde neye dönüşmüş olursa olsun, çocukken kız kardeşimle aramızdan su sızmazdı. Kanının damarlarımda olması sadece bu sevgi halkasını derinleştirmeye yarardı. Ve gerçek şu ki ona güvenemezdim. Gırtlağıma zorla dayadığı kanı tükürebileceğim mesafe kadar bile.

"İnişimiz devam ederken gökyüzü platformunun zincirleri rüzgârda tangırdıyordu. Mère Vadisi kışlık giysilerine bürünmüştü ve donuk nehir koyu renkli çelik gibi parlıyordu. Tanrıbuyruğu'nun zirveleri kuzeybatıda ufuktan yükseliyordu, güneybatıdaki Gecetaşı Dağları fırtınayla sarmalanmıştı. Arazi kül grisi ve kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı.

"Dior kendine siyah kav kâğıdına tuzakkökü sigaraları sarmıştı. Ekmeksepeti manastırını yöneten yaşlı kardeşlerden biri olan Benedict durumu umutsuz bir bağımlıydı ve kız onun zulasını ele geçirmişti. Çalıntı çakmak taşı kutusuna sürterek bir sigara yaktı ve mırıldanırken dudaklarının arasından solgun bir duman yükseldi. 'Ona ne oldu?'

"'Celene'e mi?'

"'*Oui*.'

"Rüzgârla savrulan saçlarımı geri ittim ve doğduğumuz topraklara baktım. 'Henüz çırakken Aaron ve ben Fabién'in kızlarından biriyle savaştık. Adı Laure'du. Kızıl Hayalet. Çarpışma sırasında onu ateşe verdim, o da intikam olarak doğduğum köyü yaktı. Herkesi öldürdü. Annemi. Üvey babamı. Küçük kız kardeşimi. Herkesi.'

"'Yüce Mesih.' Dior elimi sıktı. 'Çok üzüldüm, Gabe.'

"'Celene daha on beş yaşında bile değildi,' dedim iç geçirerek. 'Benim yüzümden öldü.'

"Platform bir gümbürtüyle yere konunca gözlerimle donmuş vadiyi taradım ama kız kardeşimden hiçbir iz göremedim. Ahırlara doğru yürürken

atların eksildiğini fark ettim, muhtemelen Argyle ve diğerleri almıştı. Celene onları durdurmaya gerek görmemişti ama belki de...

"'Tanrı'ya şşşükürler olsssun.'

"Küliçen'in kabzasını sıkıca tutarak hızla arkamdaki yumuşak tıslamaya döndüm. Kürklerimin altında unutulmuş bir sıcaklığın yeniden tutuştuğunu hissettim, inancın ateşi yenilenmiş, vücudumdaki gümüş dövmelerden akıyor, kalkanım Ölüm'ün varlığı karşısında yanıyordu. Arkamızda, baştan aşağı kırmızılara bürünmüş uzun boylu ve zarif bir figür karların arasında bir kan lekesi gibi duruyordu.

"Tam hatırladığım gibiydi ama yine de onu görünce kalp atışlarım hızlandı. Beline kadar inen siyaha yakın gece mavisi bukleler, kırmızı uzun bir ceket, solgun tenini açıkta bırakan ipekli bir gömlek. Yüzünde yine ağzının üstünde kanlı bir el izi olan ve kirpikleri kırmızıya boyalı beyaz porselen maske vardı. İrisleri tıpkı teni gibi açık renkti ve gözlerinin beyaz olması gereken kısımları siyahtı. Işığı ve hayatı tamamen emilmiş gözleri, ölü gibi bakıyordu.

"'Yaşıyorsun,' diye fısıldadı Celene.

"O soğuk esintide, aramızdaki büyük yükler ve sayısız sözcükle karşılıklı dururken, ağırlaşan hava yüzünden nefes almak zorlaşmıştı. Küçük kız kardeşimin öldürüldüğünü sanmamın üzerinden yarım ömür geçmişti ama onu onca yıl sonra yeniden görünce kalbim bir kez daha göğsümden koparıldı. Soracak binlerce sorum olmasına rağmen aklıma söyleyecek tek bir şey gelmiyordu.

"'Dior Lachance,' demeyi başardım sonunda, 'gördüğün kişi bir zamanlar Celene Castia'ydı.'

"Dior başını hafifçe eğdi ve ağzında sigarasıyla mırıldandı. 'Liathe'yi tercih ettiğini sanıyordum.'

"'Liathe bizim ünvanımız. Adımız değil.' Celene bir kraliçenin karşısındaki bir şövalye gibi, tek dizinin üstüne indi. 'Ama sssen bize issstediğin gibi hitap edebilirsinnn, çocuk. Güvende olduğun için çok mutluyuzzz.'

"Dior ne yapacağını bilemeyerek gözlerini kırpıştırdı. Celene'in sesi bir buz tabakasına sürtülen sivri bir bıçak ucunun çıkardığı ses gibi, peltek ve ıslıklıydı.

"'Bissiii kurtardın, ağabey,' dedi Celene bana dönerek. 'Şüphelerimisss vardı.'

"O ayağa kalkarken, bana içirdiği kanın yankılarını dilimde hissederek ona dik dik baktım. Aradan geçen saatlere rağmen daha önce hiç tatmadı-

ğım bir güçle yakıyordu. Kadim bir vampirin, mezarında sadece on yedi yıl geçirmiş bir çaylağın damarlarında bir şekilde dolaşan kanı.

"'Ünvanın,' dedim, 'anlamı ne?'

"'Liathe. Eski Talhost dilinde *mücahit* demek. Ya da *şövalye*.'

"'Şövalye mi?' dedim alaycı bir sesle. 'Neyin şövalyesi?'

"'İnanç'ın. İnanç*lıların*.'

"'Beni neden takip ettiniz?' diye sordu Dior. 'Ne istiyorsunuz?'

"'Bisssimle gelmelisin, çocuk. Tehlikedesssin. Ssseninle birlikte, bu âlemin bütün ruhları da. Şu anda peşinde sadece Ebedî Kral var ama diğer Priori'lerin ssseni buyruklarına ssokmak isstemeleri an meselesi. Ellerine düşemezsssin.'

"Kız, 'Priori'ler de ne?' diye homurdandı.

"'Vampirlerin en güçlüleri,' diye yanıtladım. 'Dört büyük kansoyunun liderleri.'

"'Beş,' dedi Celene bakışlarını bana çevirerek. 'Beş kanssoyu var, Gabriel.'

San Guillaume'daki çarpışmamızı, Danton'la Mère'de verdiğimiz savaşı hatırladım. Celene ikisinde de bir iblis gibi, bir çaylağın henüz hak etmediği bir güç ve süratle savaşmıştı. Ama dahası, kendi kanından yapılmış bir kılıç kullanmıştı. Benim yapabildiğim gibi, diğer vampirlerin kanlarını sadece dokunarak kaynatmıştı. Beni ana rahmine düşüren vampir hakkında neredeyse hiç bilgim yoktu ama bütün solukkanlar gibi, bana da onun gücünden, süratinden, kuvvetinden ve *sanguimansi* denen kan büyücülüğünden bir miktar bağışlanmıştı. Görünüşe bakılırsa Celene de bir şekilde aynı karanlık yeteneği paylaşıyordu.

"Kız kardeşim başparmağının tırnağını avucuna batırarak koyu kırmızı sıvının yüzeye çıkmasını sağladı. Koku bende bir yumruk etkisi yarattı, dövmelerimin tenimde yandığını hissediyordum. Dior'un gözleri şaşkınlıkla büyürken kan Celene'in elinden bir engerek yılanı gibi fırladı ve irade gücüyle tanıdık bir armanın, biricik Astrid'imin yarım ömür önce yukarıdaki kütüphanede gün yüzüne çıkardığı armanın şeklini aldı.

"Heybetli bir kalkan üstünde yüz yüze bakan ikiz kafatasları.

"'Esani,' diye fısıldadım.

"'Bu da Eski Talhost dilinde bir sözcük,' dedi Dior. '*İnançsızlar*. Ve benim atam, Mesih ve Michon'un kızının adı da Esan'dı. *İnanç*.'

"'Bütün bunlar ne anlama geliyor, Celene?' diye sordum. 'Bana Kızıl Hayalet'in Lorson'u yakarken seni öldürdüğünü söylemiştin.'

"'Öldürdü zaten. Anneciğim Laure.' Kız kardeşimin maskesinin arasından uzun bir iç çekiş duyuldu. 'Onu katlettiğin zzzzaman, intikam şansssımı elimden aldın, ağabey.'

"'Seni Laure vampir yaptıysa Voss Kanı'ndan doğdun demektir. O zaman nasıl oluyor da sanguimansiyi kullanabiliyorsun? Bu, Esani'nin kanyeteneği.'

"'Bilmediğin ne çok şşşey var. Küçük kulende, perisoyları, soğukkanları ve alacakaranlık dansçılarını öldürmeyi öğrenerek geçirdiğin onca sene. Ve ne olduğun konusunda *en ufak bir* fikrin yok.'

"'Öğret o zaman,' diye çıkıştım. 'Böyle ukalalık yapmak yerine.'

"Kafasını yana yatırırken acı rüzgâr uzun ceketini bir duman misali dalgalandırıyordu.

"'Esanalar sadece bir kansoyu değil, ağabey. Biz bir *inancız*. İnanç'ın en büyük diyakozlarından birinin dizlerinin dibinde eğitildim. Wulfric adında bir kadim.' Önündeki kırmızı yılan titreşip uzun ve üzerinden kan damlayan bir kılıç şeklini aldı. 'Yeteneklerimisss bissse *ondan* akıyor.'

"'Bu Wulfric denen adam seni neden benim peşime saldı?' Dior gözlerini dalgalanan kılıçtan bir an ayırmadan sigarasının dumanını üfledi. 'İstediğiniz nedir?'

"'Gabriel'in yanlış yönlendirilmiş kardeşşşlerinin isstediği şeyin aynısssı. Mesih'in kanı günölümünü bitirecek, çocuk. Sssen güneşi göklere geri döndüreceksin. Ve bu lanetliler imparatorluğuna bir ssson getireceksin.'

"Havada beklentinin ağırlığı hissediliyordu. İfşaat vaadinin. O katedralde yarattığım katliam *benim* seçimimdi ve Dior'un hayatını kurtarmak için gerekirse tekrar yapardım. Ama dünyanın bunun için ödemek zorunda kalabileceği bedele sırt çevirmem korkaklık olurdu. Gümüş Teşkilat'ın günölümünü ve onunla birlikte gelen bütün eziyetleri bitirmesine engel olmuştum. Bu yüzden şimdi, günölümünü kendim bitirmek zorundaydım.

"Ve kız kardeşim bunu yapmanın bir yolunu biliyor gibi görünüyordu.

"Dior'un sonrasında söyleyeceği sözlerin ağırlığını hissedebiliyordum. Dünya durmuştu sanki, rüzgâr bile Dior'un ürkek fısıltısını duymak için kendini susturuyordu.

"'*Nasıl?*'

"'Biz...' Celene başını önüne eğdi. 'Ben... henüz bilmiyorum.'

"Rüzgâr yeniden sızlanmaya, dünya dönmeye başladı ve hareketsizlik benim hayret ve kalp kırıklığıyla dolu kahkahamın yankısıyla paramparça oldu. 'Sen *NE*?'

"Celene bana dik dik baktı ve maskesinin arkasından tıslamasını duydum.

"'Şaka mı yapıyorsun?' diye çıkıştım. 'İmparatorluğun ta diğer ucundan kıçımızı kovalıyor, Dior'u alıp götürmeye çalışırken beni öldürmenin ucundan *iki kez* dönüyorsun ve buna rağmen bana...'

"'Sana *HENÜZ* bilmiyorum dedim!' Celene'in kükremesi siyah taşların üstünde yankılandı. 'Wulfric Usta bana öğretemeden *öldürüldü*! Ama *başka* Esanalar var Gabriel. Bu imparatorluk henüz bir hayal bile değilken yeryüzünde dolaşan yaratıklar! İnançlıların en büyük savaşçısı buraya en fazla birkaç haftalık yolculuk mesafesinde yaşıyor! Jènoah Usta'nın inini bulacağız ve onun ssssalonlarında Dior'un güneşi geri getirmek için yapmassssı gereken her şeyin hakikatini öğreneceğiz!'

"'Birkaç hafta mı? Karakışın ortasında mı? Bu yer nerede ki?'

"'Gecetaşı Dağları'nda bir yerde. Cairnhaem olarak bilinen bir kale.'

"'... *Bir yerde mi?* Hiç gitmedin mi yani? Bu herifle hiç tanışmadın mı yoksa?'

"'Bir önemi yok!' diye çıkıştı. 'Senin nazik gözetiminde Kâssse az kalsssın hayatını, dünya da kurtuluşunu kaybediyordu. Burada neyin tehlikede olduğunu anlamıyorsssun, Gabriel! Çocuğun yürümesssi gereken yol bu ve onu sssseninle yürümesssi gerekmiyor!'

"Celene ayaklarını yere vurdu ve bir an kana susamış bir canavar değil, yine küçük kız kardeşim gibi göründü. Öfkesinden aynı anda hem korktuğum hem hayranlık duyduğum haylaz bir çocuk gibi. Açık renk gözlerini kısarak titreyen elini Dior'a doğru kaldırdı.

"'Şşşşimdi, bissssimle gel.'

"Bir yanımdaki kıza baktım, bir de bir zamanlar ailemden olan yaratığa baktım.

"'Aklını kaçırmışsın,' dedim Küliçen'i çekerek.

"*Aaah*, diye fısıldadı kılıcım. *Dışı kırmızıkırmızıkırmızı bir ceket ve içinde boş...*

"'Bu bir oyun değil, ağabey,' dedi Celene öfkeyle. 'Onu olacaklardan koruyamazsın. İhtiyaç duyduğu cevaplar hakkında *en ufak bir* fikrin yok. Çocuk bissiiimle...'

"'Çocuğun lanet olası bir adı var,' diye çıkıştı Dior. 'Ve belki de hepimiz bir an durup nefeslenmeliyiz. Yani en azından nefes alabilenlerimiz...'

"'Seni uyarıyorum, Gabriel,' diye tısladı Celene. Aramızdaki hava şimdi koyu renkli bir elektrik akımıyla cızırdıyordu. 'Bu hayat benimse *senin* yüzünden. Olduğum her şey, yaptığım her şey *senin* yüzünden. Dior'u Jènoah Usta'ya götüreceğiz. Yolumuzdan çekil.'

"'Bu kız söz konusu olduğu sürece *dünyanın bile* önünde dururum.'

"Celene kanlı kılıcını kaldırdı.

"Sesi aramızdaki soğuk havayı kesecek kadar keskindi.

"'O zaman seni yoldan biz çekeriz.'"

III

DÜŞMANLIK

"Celene gri karın üstünde, netliğini kaybetmiş kırmızı bir leke gibi, üstüme uçtu. O bana saldırmadan ve kanlı kılıcı gırtlağıma dayanmadan hemen önce Dior'u kenara ittim. Kalkanım yanıyordu ama onu açığa çıkaracak fırsatım olmadı, kız kardeşimin darbesini Kül'le savuşturacak zamanı zor bulabildim. Celene'in darbesinin arkasındaki korkunç gücü, mümkün olması gerekenden daha uzağa yetişirken onu bel kemiğinden büken ve iten gücü hissedebiliyordum. Momentum onu arkamdaki granit sütuna fırlattı ve parçalanan taştan minik parçalar uçuştu.

"Celene kılıcıyla havaya kırmızı bir şerit çizerek hızla dönerken, Dior, 'DURUN!' diye haykırdı. Ama kız kardeşim ve ben, kılıç kılıca, kalpkanına karşı yıldızçeliği dansına başlamıştık bile.

"Dediğim gibi, Celene çocukken de ürkütücüydü. Sevgili annemiz kız kardeşimin bir hanımefendiye yakışmayacak uğraşları karşısında saçını başını yolar ve onu yüreklendirdiğim için *beni* azarlardı. Küçük haylazım sürekli evlenmek gibi bir arzusu olmadığını iddia eder ve macera dolu bir hayattan bahsederdi ve günlük işlerimiz bitince ikimiz üvey babamın demirhanenin yakınında kılıç savaşı oyunu oynardık. Ama kulağa tuhaf gelse de Celene ve ben asla birbirimizle dövüşmezdik. Elimizde sopalarla sırt sırta durur ve karşımızdaki sonsuz hayalî düşman birlikleriyle savaşırdık.

"*Sayıca az olabiliriz ama asla yenilmeyiz*, derdik. *Her zaman, Aslanlar.*

"Orada, San Michon'un gölgesinde başlangıçta yine o çocuklar gibiydik. Annem her an sopalarımızı bırakmamız ve akşam yemeği için sofraya gelmemiz için seslenecek gibiydi. Ama kılıç kılıca bir sonraki hamlesini savuştururken Celene'in burada oyun oynamadığını anladım. Kalbimi ısıtan anılarım sadece onun damarlarımdaki kanının yankılarıydı.

"Kül, *Bu senin kı... kı... kız kardeşin değil, Gabriel*, diye fısıldadı.

"Kılıçlarımız öpüşürken havada kırmızı damlacıklar uçuşuyordu.

"Kılıcı yanağımda bir kesik açınca keskin bir acı duydum.

"'GABE!' diye haykırdı Dior.

"*KAHROLASI, SAVAŞSANA!*

"Dior, 'DAYAN!' diye bağırarak karlı zeminden Celene'le üzerimize doğru koştu. Geri çekilmesi için haykırdım ama bazen o kızda beyinden çok taşak olduğuna yemin edebilirdim. Gözlerimi kız kardeşimden ayırmamla, Celene'in kaburgalarımı neredeyse kıran bir tekmeyle beni bir top güllesi gibi sırtüstü uçurması bir oldu. Dosdoğru Dior'a çarptım.

"Çarpışınca ikimiz de inledik, alnım suratına çarpınca bir çatırtı duydum. Birlikte kara düşüp durmadan önce bir süre yuvarlanırken Dior'un sigarası da nefesiyle birlikte dudaklarının arasından fırladı. Yerden hızla doğruldum ve elimde sımsıkı tuttuğum kılıcımla çömelir pozisyona geçince hızla çarptığım kızcağıza baktım. Neyse ki sadece sersemlemişti. Ama sonra burnundan akan parlak, çok parlak kırmızı sıvıyı görünce nabzım hızlandı ve dilim damağım kurudu.

"*Kan.*"

Gabriel başparmağını yanağındaki gözyaşı biçimindeki yara izlerinde dolaştırarak derin bir nefes aldı.

"Şimdi. Kimileri benim gelmiş geçmiş en iyi kılıç ustası olduğumu söyler, soğukkan. Beni anlattıkları şarkılarda geceyi ortadan ikiye kesebildiğim iddia edilirdi. Her ne kadar Augustin ve Beaufort çevresinde bulunan batakhanelerdeki ayyaş gevezelikleri erkeklik için bir ölçüt olmasa da kılıç konusunda hiçbir zaman hımbıl olmadığım da doğru. Çocukluğumdan beri ustaların dizlerinin dibinde eğitildim. Kuzeyli kanıyla, Aslanların kanıyla doğdum. Ve yanımda, kanı karın üstüne akan o kızı görünce içimdeki aslanın uyandığını hissettim.

"'*Canını yaktın*,' diye kükredim.

"Celene'in üstüne atıldım ve kalkanın tenimin altında yandığını hissederek bir çığ gibi üstüne düştüm. Kız kardeşimin beni öldürmek ve soğuk pençelerini Dior'a geçirmek istediği artık çok belliydi. Ve karın içinde yerden doğrulup parmaklarını kanayan burnunun üstünde dolaştıran sersem haldeki kıza bakarken verdiğim sözü, güvenliğini sağlamak için çoktan feda ettiğim şeyi hatırladım.

"Bütün dünyanın kaderi.

"*SAVAŞ*!

"Celene öne atıldı ve kılıcının ucu göğsüme doğru yaklaştı. Çizmelerimin altında ezilen karın sesini duyarak geri sıçrarken onu da yanımda sürükleyerek dengesini kaybetmesine neden oldum. Yakın dansı sürdürerek onu tekrar hamle yapmaya zorladım, sersemlemiş haliyle öfke içinde tıslayarak itaat

etti. Hamlesini aşağı doğru çevirerek kılıcının ucunun kara saplanmasını sağladım. Sonra bütün batakhane ozanlarının diline dolanan zarafetimle arkasına dolanarak Küliçen'i sırtına indirdim.

"Kül'ün derisinin ve kemiklerinin arasına işleyen ıslığı, Celene'in ceketinin yırtılmasına ve altından kan fışkırmasına neden oldu. Kız kardeşim uluyan rüzgârda ürperdi. Ve hayretle izleyen gözlerimin önünde, bütün vücudu ayaklarımın dibindeki bir kan oluğunun içine düştü.

"Arkamda karın üstünde yumuşak bir ayak sesi duydum ve dönmemle kırmızı bir kılıcın göğsüme dalması bir oldu. Darbe kalbimi teğet geçmişti ve kanım köpürerek ağzımın içine dolarken Küliçen elimden düştü. Celene şimdi kısık ölü gözleriyle *arkamda* duruyordu, az önce donuk karın üstündeki kan birikintisine devirdiğim şey bir göz hilesinden, bir kan büyüsünden başka bir şey değildi.

"'Siktir...'

"Dior bir çığlık attı, Celene arkaya doğru *büküldü* ve kaburgalarımı yararak kılıcını hızla çekip çıkardı. Kan öksürerek yere düştüm ve eskiden kız kardeşim olan yaratık kılıcını yukarı kaldırırken sırtüstü döndüm. Ölüme bir nefes uzak olduğumu biliyordum. Ama çaresizlik içinde nefes almaya çabalarken ateşin tenimin altında yanmaya devam ettiğini hissettim. Sol elimdeki eldiveni çıkarıp elimi havaya uzattım.

"Avucumdaki yediyıldız parlayınca, Celene bir elini gözlerine kapatarak tısladı. Gençliğimin savaşlarında, o dövme gümüş rengiyle mavi karışımı bir renkte parlar; inancımın ateşiyle koca bir savaş alanını aydınlatırdı. Ama şimdi cehennemin nefretle dolu kalbi gibi kıpkırmızı yanıyordu. Bana, aileme yaptıklarından sonra kalbimde Yüce Yaradan'a en ufak bir bağlılık kalmamıştı. Ama eski dostum Aaron'un bana söylediği gibi, bir şeye inancımı koruduğum sürece, neye inandığımın bir önemi yoktu.

"Ve ben *Dior*'a inanıyordum.

"Celene yarı kör gözlerle arkaya sendeledi. Hırıltılı sesler çıkararak paltomu ve tuniğimi açtım ve göğsümdeki yanan aslanı açığa çıkardım. Dudaklarımda pembe köpüklerle ve kan tükürerek Küliçen'i kaptım ve buhar yükselen kardan doğruldum.

"'Bugün değil, kız kardeşim.'

"Ama Celene sadece elini kaldırdı.

"Dokunuşunu, göğsüme bir yumruk inmiş gibi, demir bantlar bütün vücudumu *sıkıyormuş* gibi hissettim. Nefes almak için bile hareket edemediğim için boğulur gibi oldum. Karanlık habis sanatını konuşturarak damarlarımdaki kanın kontrolünü ele geçirirken kız kardeşimin gözleri iyice kısıldı.

"*Kendi* kanının.

"Celene parmaklarını pençe gibi büktü ve bana verdiği kan kaynamaya başlayınca ızdırapla inledim. Eli titriyor, tenimden kırmızı buharlar yükseliyordu ve gırtlağımdan acı bir feryat koparken Celene maskesinin arkasında tısladı. 'Bugün değil, ağa...'

"Beyaz tenli parmaklar saçlarının arasına dolanıp Celene'in kafasını hızla geri çekti. Ve arkadan gırtlağına gümüşçelik bir hançer dayandı.

"'*Hiçbir* zaman, vampir,' diye tısladı Dior.

"Kız kardeşim beni tutmaya devam ederek hareketsiz kaldı. 'Çocuk...'

"'Bana böyle hitap etmekten vazgeç. Onu bırak.'

"Celene bana baktı. Damarlarım üstündeki kontrolü hâlâ çelik gibi sağlamdı. Bir an neden bu kadar korktuğunu merak ettim. Ne de olsa kıdemli bir Demiryürek'ten doğmuştu. Ama daha dikkatli bakınca Dior'un hançerinin sadece gümüş rengi parlamadığını fark ettim. Aynı zamanda kırmızıydı ve kanı artık sadece burnuna ve ağzına bulaşık değildi, hançerine de sürülmüştü. Celene ve ben o kanın bir Ebedî Prens'i kül ettiğini kendi gözlerimizle görmüştük. Ve ona da neler yapabileceğini hepimiz biliyorduk.

"'Sana zarar vermek gibi bir niyetimisss yok, *chérie*. Tek yapman gereken...'

"'Hiçbir şey yapmak zorunda değilim, *chérie*. Sana. Onu. Bırak. Dedim.'

"Celene'in ölü bakışları bana çevrildi. Öfkesi yerini korkuya bırakmıştı. '... Bissssi öldürecek.'

"'Belki. Ama sanmıyorum.' Dior gözlerime bakıyor, sadece kız kardeşime değil, bana da hitap ediyordu. 'Bunu yapmayacak kadar akıllı. Bu işi bitirmenin anahtarı bensem ve sen kilidin yerini biliyorsan belki de hepimizin birbirimize ihtiyacı vardır. Beni hiçbir yere *götürmeyeceksin*. Ama...' Burnunu çekti, derin bir nefes aldı. 'Biz seninle gelebiliriz. Bu Jènoah Usta'yı birlikte arayıp bulacağız.'

"Kız, soru sorar gibi tek kaşını kaldırarak karların arasına tükürdü.

"'Tabii birilerinin daha iyi bir önerisi yoksa?'

"Bakışları bana sabitlenmişti ve açık mavi gözleri sorularla ışıldıyordu. İçindeki güvensizliği görebiliyordum. Telaşı. Celene'in bana zarar vermesine duyduğu öfkeyi. Yine de içinde büyük bir merak da vardı. Esani hakkında. Kendi gerçeği hakkında. Bu berbat ve bozuk dünyayı nasıl düzeltebileceği konusunda. Kız kardeşime çok güvenmesem de Celene, Dior'un bu olanlara son vermek için ne yapması gerektiği konusunda *bir şeyler* bilir gibiydi. Kendim için aynısını söyleyemezdim.

"Böylece, Celene'in tutuşuna ve mantığımın aksini söylemesine rağmen başımı hafifçe eğdim.

"'Ama onu *hemen şimdi* bırakmazsan,' diye fısıldadı Dior, kız kardeşimin saçını biraz daha sert çekerek, 'kahrolası Tanrı'ya yemin ederim, ağabeyinin seni öldürmesine gerek kalmayacak.'

"Dediğim gibi, Dior, Lashaame'nin batakhanelerinde büyümüştü. Oradan sağ çıkmak için neler yaptığını sadece Yüce Tanrı bilirdi. Zor zamanlar ve sert taşlar, insanları sertleştirir. En çok da çocukları. Kız engizisyon memurlarını öldürmüştü. Askerleri. Tatlı Anabakire aşkına, kız Vellene Canavarı'nı öldürmüştü. Tanrı'ya yemin ettiği zaman ben inanırdım. Celene de inandı.

"Damarlarımdaki tutuşu gevşedi ve karın üstüne yığıldım. Tenimden kırmızı ince buharlar yükseliyordu ve bir elimi delik göğsüme bastırdım. Aldığım her nefeste yaradan höpürdemeye benzer bir ses ve köpükler çıkıyordu, dilimde tuz ve bakır tadı vardı.

"'Gabe!'

"Celene ipek eşarbını düzeltirken Dior gözlerini parmaklarımın arasından nabız gibi atan kandan ayırmadan dizlerinin üstünde yanıma çöktü. Eldivenini çıkardı, hançeri bir kesik atmaya hazırlanarak yara izli avucuna tuttu. Mesih'in kanı mucizeviydi. Herhangi bir sıradan insanı mezara sokacak yaraları iyileştirdiğini görmüştüm. Ama ben sıradan bir insan değildim.

"'Kendine zarar verme,' diye fısıldadım kız kardeşime dik dik bakmayı sürdürerek.

"'Ama kanaman var!'

"'Çok sürmez. Solukkanlar kolay kolay ölmez.'

"Aşağı doğru bakınca, Celene'in bana içirdiği kandaki gücün sarsıcı bir kanıtı olarak yaramın çoktan kapanmaya başladığını gördüm. Ben bir insana sadece dokunarak kanını kaynatabilirken o bunu bir jestle başarmıştı. Görünüşe bakılırsa Celene her damlasının üstünde kontrol sahibiydi. Sergilediği sanguimansi yeteneği hayranlık uyandırıcı, ürkütücüydü. Dior burada olmasa kız kardeşim beni çoktan haklamış olabilirdi ve kim bilir daha nelere muktedirdi. O sabah San Michon'un gölgesinin soğuğunda dizlerimin üstünde durup Ölü kız kardeşime ve önümüzde uzanan ve birlikte yürüyecek gibi göründüğümüz kapkara yola bakarken emin olduğum tek bir şey vardı.

"'İyi olduğundan emin misin?' diye sordu Dior. 'İhtiyacın varsa...'

"'Kanını kendine sakla, *chérie*,' dedim iç geçirerek.

"Celene başını salladı ve fısıldadı.

"'Gideceğimizz yerde, ona ihtiyacın olacak.'"

IV

BİRLİKTE KAYBOLMAK

"'Sıçanlarla oynaşan... keçi emici... domuz sikici orospunun evladı!'

"Dior'un haykırışı buzun üstünde yankılandı, yaşadığı hüsranın öfkesiyle dişlerini sıkıyordu.

"'Bana böyle dediğin zaman sadece anneme hakaret ettiğini biliyorsun, değil mi?' diye seslendim. 'Bunun aslında bana hakaret olmadığını?'

"'Bok ye, bokla gargara yapan amcık cüce.'

"'İşte, aranan ruh budur,' diyerek gülümsedim. 'Şimdi, kaldır şunu.'

"Dior kara tükürdü. 'Ben bu işte iyi değilim, Gabriel!'

"'Bok gibisin. Ama bir işte nasıl daha iyi *olunur* sanıyorsun?'

"Sabahın karanlığında, yoğun bir sis arasında Mère Nehri'nin donmuş yüzeyinde duruyorduk. Gözlerine düşen terden ıslanmış saçları kenara itip bir küfür daha savururken Dior'un dudaklarının arasından beyaz buharlar yükseldi. Ancak bir vagon dolusu ayyaş katır kadar inatçı olduğu için iç geçirerek buza uzandı ve eğitim kılıcını geri aldı.

"'İlk başladığında sen de bu kadar berbat mıydın?'

"'Bir önemi yok.' Votkadan bir yudum aldım ve mataramı paltomun iç cebine kaldırdım. 'Kendini başkalarının nerede olduğuyla değil, senin eskiden nerede olduğunla karşılaştır.'

"Gözlerimi gözlerine sabitledim ve kılıcımı kaldırdım.

"'Bir kez daha, kendini vererek.'

"Dokuz gündür nehirden aşağı doğru yürüyorduk ve San Michon arkamızdaki gittikçe kalınlaşan karın arkasında gözden kaybolmuştu. Celene'le çarpıştığımız sabah, manastır ahırlarından 'ödünç' aldığımız üç tundra midillisi eşliğinde yola çıkmıştık. Sağlam bir üçlüydü, sosyalar olarak bilinen dayanıklı Talhost cinsindendiler ve Ölülerden korkmamak için eğitilmişlerdi. Yanımızdaki yeni tuhaf yoldaşımız düşünüldüğünde iyi haberdi. Ancak kız kardeşim şimdi keşfe çıkmıştı ve hayvanlar nehir kıyısındaki çarpık ağaçların

altında sakin sakin duruyor ve Dior ve benim birbirimizin beyinlerini yarıp çıkarma çabamızı izliyorlardı.

"Cephanelik'ten bir gümüşmermi, şimik, sanktus zulasının ve hatırı sayılır miktarda manastır votkasının yanında yürüttüğümüz ahşap kılıçları kullanıyorduk. Dior'un Danton'un cesedinden çıkardığı kılıcı bulamadığım için onu kendi eski gümüşçelik hançerimle ve Argyle'in cephaneliğinden aldığımız yeni uzun kılıçla silahlandırmıştım. Henüz canını kurtaracak ustalıkla kullanamıyordu ama sadece kanının temasıyla alev alan Vellene Canavarı'nın görüntüsünü hâlâ hatırlıyordum. Bu kızın sülüklerin korkmayı öğreneceği bir silah olduğunu biliyordum.

"'Kuzeyrüzgârı,' diye komut verdim.

"Dior eğitim kılıcını kaldırdı ve gösterdiğim saldırı duruşuna geçti. Hızlı hızlı soluyordu ve harcadığı efor yüzünden yanakları kızarmıştı.

"'Voss Kanı,' dedim. 'Nedir?'

"'*Demiryürekler.* Fabién'in Soyu."

"'Düsturları?'

"'*Herkes Diz Çökecek.*'

"Ona gösterdiğim sırayı –karın, göğüs, boyun, tekrarla– takip ederek, bir gümüşmermi süratiyle üstüme atıldı. Her hamlesinden kaçmayı başardım, karşılıklı dans ederken kılıçlarımızın takırtısı duyuluyordu.

"'Çok iyi,' dedim buzun üstünde geri çekilerek. 'Yetenekleri ne?'

"'Başka soğukkanların sonunu getirecek yaralarından kolayca kurtuluyorlar. Gümüş. Ateş. Ve daha yaşlı olanlar insanların zihinlerini...'

"Beceriksizce bir hamlesinden kaçtım ve o yanıma doğru sendelerken kılıcımı kaburgalarına bastırdım.

"'Oyununu gözlerinle ele veriyorsun. Vurmayı düşündüğün yere bakma. Yolunu *hisset.* Şimdi, daha yaşlı vampirler için kullanılan doğru terim ne?'

"Nefes nefese bana döndü. 'Kadim.'

"'İyi. Güneyrüzgârı duruşu.' Dior komutum üzerine savunma pozisyonuna geçti ve yüzüne doğru yaptığım bir hamleyi geri savuşturdu. 'Sırada Ilon Kanı var. İsim ve düstur.'

"'*Fısıltılar,*' dedi Dior geri kaçarken. '*Kılıçtan Keskin.*'

"'Yetenekleri?'

"Ben darbemi indirirken Dior yüzünü buruşturdu ve saldırımdan nefes nefese, kıl payı kaçtı. 'Duyguyla oynarlar. Seni daha deli ya da daha mutlu hale sokar, tutkularını altüst ederler. Normalde davranmayacağın şekillerde davranmanı, söylemeyeceğin şeyler söylemeni, gerçek olmayan şeyler hissetmeni sağlarlar.'

"'*İtme*,' dedim başımla onaylayarak. 'Teninde kılıç kırmak ya da yumrukla duvar yıkmak kadar havalı değil. Ama kendi kalbine güvenemediğin zaman hiçbir şeye güvenemezsin.'

"Tekrar kapışmaya başladık, sonraki birkaç hamlemden kaçarken Dior'un nefesi kesilir gibi oldu. Saçları terden sırılsıklamdı, nefesi hızlı ve soğuk çıkıyordu.

"'Mükemmel,' dedim başımı eğerek. 'Şimdi Dyvok Kanı. Düsturlarını söyle.'

"'*Laf Değil, İş.*'

"'Kim onlar? Neler yapabiliyorlar?'

"'*Vahşiler.* Kadimleri o kadar güçlü ki yumruklarıyla çeliği ezebilir, çıplak elleriyle kale duvarlarını yıkıp geçebilirler. Gençleri bile...'

"Yere eğilir gibi yaptım, sonra omzuna dokundum. 'Yeni doğan vampirlere ne denir?'

"'Çaylaklar,' dedi hırıltılı bir sesle.

"Göğsüne ve kafesine hamle yaptım. 'Peki ya kadim Dyvok'ların yetenekleri ne?'

"'İnsanlara hükmediyorlar. Seslerinin gücüyle kişinin iradesini bükebiliyorlar.'

"'Ilonlar gibi mi?'

"'Hayır.' Dior başını salladı, göğsü şimdi bir körük gibi inip kalkıyordu. 'Ilonlar daha incelikli hareket eder. Onlar fısıldar, insanlar hemfikir olur. Dyvok'lar ise kükrer, insanlar *itaat eder.*'

"'Buna *Kamçı* denir. Bir balyoz kadar inceliklidir. Ama onun kadar da etkilidir.'

"Saldırımı yeniledim ve biraz öncesinden daha hızlı hareket ederek göğüs, karın, boğaz, karın şeklinde devam ettim. Dior her hamleyi savuşturdu ve sahte hamlemi okuyunca kendimi gülümserken yakaladım. Ama geri kaçarken buzun kaygan bir kısmında ayağı kaydı ve bileğine morartacak kadar sert bir darbe indirdim. Kılıcını elinden düşürdü ve iki büklüm bir halde olduğu yerde döndü.

"'*Lanet olsun*!'

"'Dövüş dans gibidir. Adımlarına her zaman dikkat et, Lachance.'

"'Canımı *acayip* acıttın, Gabriel!'

"'Bu kılıç çelikten olsaydı şu anda kahrolası elin yoktu. Öyle olsa gıdıklanacağını mı sanıyorsun?'

"'Hareket etmeye çalıştım!'

"'Çalışmakla yapmak aynı şey değil.'

"'Doğru ama bunun için ukalalık etmeye hiç gerek yok!'

"'Sana bunu öğretmemi *kendin* istedin,' diye homurdandım. 'Bir kılıç ve yarım akıl, hiç kılıcının ve aklının olmamasının iki katı tehlikelidir. Bu yüzden, bir kılıç kullanmakta ısrarcıysan sana bunu hakkıyla yapmanı öğretirken ukalalık etmek için çok nedenim var demektir. Bu dünya sırf sen kibarca rica ettin diye istediklerini vermez, evlat. Ne saygı. Ne sevgi. Ne huzur. Sadece hak ettiğini alırsın. Öldürdüğünü yiyebilirsin.'

"Votkamdan yakıcı bir yudum daha içtim ve yere düşürdüğü kılıcı işaret ettim.

"'Bu yüzden, öldür bakalım.'

"Dior yüzünü buruşturdu. Küfretti. Annem hakkında birkaç renkli hakaret daha savurdu ve hepsini affetmem size bu kızı ne kadar sahiplendiğim ve sevmeye başladığım konusunda bir fikir vermeli. Çünkü Dior ne kadar söylense de asla pes etmiyordu. Birkaç morluk daha edindi ve onu terden sırılsıklam olana kadar çalıştırdım. Ben yeter diyene kadar çalışmayı asla bırakmıyordu. Ve gözlerindeki çelik gibi bakışı görünce nedenini anlıyordum.

"Kâse Kumpanyası'nın tamamı bu kızı korumak için canından olmuştu. Yaşlı Père Rafa, Bellamy Bouchette, Saoirse á Dúnnsair ve dişi aslanı Phoebe. Aaron de Coste ve Baptiste Sa-Ismael onu korumak için bütün Aveléne şehrini riske atmaya razı gelmişti. Ben onu savunurken San Michon Katedrali'ni kırmızıya boyamıştım.

"*Kendini savunabilmek istiyor.*

"'Pekâlâ,' diye homurdandım. 'Kahvaltı birazdan hazır olur.'

"Dior hırıltılı sesler çıkararak kılıcını indirdi. Bana cevap yetiştiremeyecek kadar bitkin bir halde kıyıdaki ateşimize doğru sendeledi ve kendini kürklerinin üstüne yüzüstü bıraktı. Ben de arkasından gittim ve kılıçlarımızı yedek midillimize yükledim. Külçe adını taktığım, gümüş rengi bir demir kırıydı. Ayı adını verdiğim, iri yapılı, boz renkli kendi midillimin burnu yem torbasının içindeydi.

"'Ona ne ad vereceğine karar verdin mi?' diye sordum ateşin üstündeki yemeği karıştırırken.

"Dior'un sesi yüzünü gömdüğü kürkler yüzünden boğuk çıktı. 'Hıı?'

"Başımla gövdesini mantarların sardığı bir meşenin gölgesinde duran bol tüylü, kestane rengi kısrağını işaret ettim. 'Midilli'den daha iyi bir isme ihtiyacı var.'

"'Gabriel, bir ad taktığım son at birkaç gün sonra kendini uçurumdan aşağı attı.'

"'Ve senin teorin, bunun ona bir ad taktığın için olduğu mu?'

"'Ben sadece sonunda kendimi onun *içinde* uyurken bulduğumu söylüyorum,' derken anısı onu hâlâ rahatsız eder gibiydi. 'Bu yüzden, başka bir ata isim takmak konusunda acelem olmadığı için beni bağışla.'

"Dior'un atına dudaklarımı büzerek baktım. 'Battaniye'ye ne dersin?'

"'Ah, tanrı aşkına, *KES ŞUNU*!' diye haykırarak yüzünü kürklere gömdü ve ayaklarını öfkeyle salladı.

"Kıkırdadım ve kâselere tavşanlı mantarlı çorba doldurmaya koyuldum. Usta bir aşçı sayılmazdım ama yemek en azından sıcak ve bol malzemeliydi ve yolda yediğimiz her şeyden daha iyiydi. Kucağımda dumanı tüten bir kâseyle donuk bir karaağacın altına yerleştim ve yemeğimi yerken bir yandan San Michon kütüphanesinden 'ödünç' aldığım ciltlerden birinin sayfalarını çevirmeye başladım.

"'Ne için okuyorsun?'

"Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı altın ve gümüşle renklendirilmiş el yazması sayfalardan kaldırdım. Dior bağdaş kurmuştu ve çorbasını içerken alevlerin karşı tarafından beni izliyordu.

"'Bu sorunun bana daha önce sorulduğunu hiç sanmıyorum,' dedim. '*Ne* okuduğum sorulmuştur. Ama ne *için* okuduğum asla. Kitaplardan hoşlanmaz mısın?'

"Omuz silkti ve çorbasından bir kaşık daha içti. 'Pek bir faydalarını görmedim.'

"'Pek bir...' İmparatorluktaki bütün yazmanların, kütüphanecilerin ve kitapçıların adına sinirlenerek homurdandım. 'Kitapların *binlerce* kahrolası faydası var, evlat!'

"'Bir tanesini söyle. Okumak *dışında*,' diye ekledi ben cevap vermek için ağzımı açınca.

"'Pekâlâ.' Parmaklarımla saymaya başladım. 'Onları ateşte tutuşturabilirsin. İnsanlara fırlatabilirsin. Ateşte tutuşturup insanlara öyle fırlatabilirsin, özellikle söz konusu insanlar kitap sevmeyen dişlek yarım akıllılarsa.' Dior gözlerini devirirken kitabı yüzüme kaldırdım. 'Kusursuz bir kamuflaj sağlayabilirler.' Kitabı kafamın üstüne koydum. 'Son moda bir başlık.' Popomun altına kaydırdım. 'Portatif mobilya.' Bir sayfanın köşesini yırtıp ağzıma attım ve ses çıkararak çiğnedim. 'İyi bir posa kaynağı.'

"'Pekâlâ, pekâlâ,' dedi iç geçirerek. 'İşe yarıyorlarmış.'

"'Elbette yarıyorlar. Doğru kitap yüz kılıç gücündedir.'

"'Benim söylemeye çalıştığım, bir kitabın bir sonraki cüzdanını ya da öğününü çalmana yardım etmeyeceği.'

"'Ama sana bunları yapmanın daha iyi yollarını öğretebilirler.' Sesim ciddileşti, şakayı bir kenara bırakarak devam ettim. 'Kitapsız bir hayat yaşanmamıştır, Dior. Kitaplarda bulacağın sihir başka hiçbir sihre benzemez. Bir kitabı açmak bir başka yere, bir başka zamana, bir başka zihne kapı açmak gibidir. Ve çoğu zaman, matmazel, o zihin seninkinden çok daha parlak bir zihindir.'

"Dior ağzına bir kaşık dolusu daha çorba attı ve lokmasını yutmadan kaşığıyla şakağına vurarak konuştu. 'Ben üç kılıç kadar keskin akıllıyım.'

"'Ahşap kılıçlar kadar, belki.'

"Bu sözüm üstüne homurdandı ve ayağıyla bana kar atarken ben okumama döndüm. Gülümseyerek, kahvaltımızı hoş bir sessizlik içinde tamamladık, sonra Dior teçhizatımızı temizleyip eyer heybelerine kaldırırken ben de atlarla ilgilendim.

"'Hayaletsoluğunu sür,' diye hatırlattım. 'Eğitim sırasında ter dökerken üstündekinin etkisi geçmiştir.'

"'Şart mı? İğrenç bir şey.'

"'Cesetler de öyle. Sürmezsen olacağın şey tam olarak bu.'

"Dior inledi ama hazırladığım şimik karışıma uzandı. Üstünde ağzı açık bir ruh resmi, içinde açık renkli bir sıvı olan küçük bir şişeydi. Mis kokmadığı kesindi ama San Michon'un avcıları hayaletsoluğunu kokularını Ölülerden gizlemek için kullanırlardı ve onunla seyahat ettiğim süre boyunca Ölülerin tıpkı balın başına üşüşen sinekler gibi, Dior'a çekildiğini görmüştüm.

"Bir ses, 'İşe yaramayacak,' diye fısıldadı.

"Dior irkildi ama ben hareketsiz durdum. Sonra kaşımı kaldırarak arkama baktım. Görünüşe bakılırsa kız kardeşim keşiften dönmüştü ve bir ölü ağaç topluluğunun arasından bizi izliyordu. Uzun saçları porselen maskesini çevreliyordu ve ağzının üstündeki kanlı el izi yerli yerindeydi.

"'Doğru rüzgârda kokussssunu kilometrelerce öteden alabiliriz,' dedi Celene.

"'Sen bir yüksekkansın,' diye yanıtladım. 'Ve bir sanguimansici. Basit bir sefilin kızın kokusunu senin kadar iyi alıp almayacağını kim bilebilir?'

"'Alırlar. *Alıyorlar.*'

"'Göreceğiz.'

"Celene kafasını iki yana salladı. Dior onu yağan karın arasından izliyordu.

"'Nasıl kokuyorum?' diye sordu kız sonunda.

"Kız kardeşim ölü bakışlarını Dior'a sabitledi. Soğuk rüzgâr aralarında ıslık çalıyordu.

"'Cennet,' dedi Celene.

"Dior gözlerini yere indirirken bana gergin bir bakış attı. Bu yolu birlikte katetmemiz kızın fikriydi ve bu gizemli Jènoah Usta'yı aramaktan daha iyi seçeneklerimiz olmadığına dikkat çekerken haklıydı. Ancak görünüşe bakılırsa hiçbirimiz bu düzenden hoşnut değildik.

"Kız kardeşim dokuz gündür bizimle birlikte yolculuk yapıyordu ama gerçeği söylemek gerekirse bu sürenin sadece yarısında bizimle takılmış, geri kalan zamanını, geldiğinde *ısrar* ettiği adsız tehlikeyi arayarak geçirmişti. Celene bir bıçak gibi hızlı ve soğuk hareket ediyor, birlikte yürürken bile mesafesini koruyordu. Bize atları ürkütmek istemediğini söylemişti ama dürüst olmak gerekirse benim yanımda o da en az benim onun yanındayken olduğum kadar rahatsızdı. Kız kardeşim bir vampirdi. Bense ömrünü vampirleri *öldürerek* geçirmiş bir adamdım. Ve henüz hepimiz bu hakikatlerin üstesinden gelmeye çalışıyorduk.

"Ancak varlığının, yaşına rağmen taşıdığı izah edilemez gücün tuhaflığının yanı sıra, günlerdir başka bir huzursuzluk içimi kemiriyordu.

"*Onu hiç beslenirken görmemiştim.*

"Yaşına bağlı olarak bir vampir, susuzluğu katlanılmaz bir hale gelene kadar birkaç gün, belki bir hafta kansız dayanabilirdi. Ama birlikte seyahat ettiğimiz süre boyunca Celene'i bir kez bile, tek bir damla içerken bile görmemiştim. Küçük kardeşimin bizden uzakta yaptığı uzun yürüyüşlerde beslendiğini tahmin ederken hakkında ne kadar az bilgi sahibi olduğumun fazlasıyla farkındaydım.

"'Daha ne kadar var?' diye sordu Dior.

"Celene Mère'in kıvrımına, gri buza, donmuş gölgeçamı çiçekleri ve dilencigöbeği mantarlarıyla kaplı siyah ağaçlara doğru baktı. Güneybatıda, kasvetli ve donuk Gecetaşı zirvelerinin ölüormanın üstünde yükselen gölgesi görülüyordu.

"'Belki on beş gün, hısssslı hareket edersssek.'

"'Burası bayağı soğumaya başladı,' dedi Dior avuçlarının içine üfleyerek.

"'Dağlarda daha beter olacak,' diye uyardım. 'Oradaki rüzgârlar damarlarındaki kanı bile dondurabilir. Bir süre ılık bir yerde barınmayı düşünebiliriz. Aveléne buraya çok uzak değil.'

"'Hayır,' dedi kız kardeşim çıkışır gibi. 'Aveléne bizi yolumuzdan uzaklaştırır. Güneşşşin parlamadığı her gün yeni canlar heba oluyor. Daha fasssla ruh yitiriliyor. Gecetaşı'na gidiyoruz.'

"Alnımda bir çizgi belirdi. 'Aaron de Coste ve Baptiste Sa-Ismael'e borçluyuz, Celene. Onların yardımı olmasa Dior çoktan Danton'un elinde olurdu.'

"'Oraya gitmek için bir neden daha,' dedi Celene. 'Vellene Canavarı öldü ama Danton, Fabién'in tek çocuğu değildi. Ebedî Kral, Dior'un kuyruğuna çoktan yeni köpekler takmadıysa onları bundan ssssonra salacaktır. Onu kaderinden sakınamazsın, Gabriel. Hazırlıklı olmalı. Olduğu şşşeyle...'

"'Benim hakkımda ben sanki burada değilmişim gibi konuşmanızdan çok sıkıldım,' dedi Dior iç geçirerek.

"'Olduğun şeyle yüzleşmelisin,' dedi Celene hiç sektirmeden. 'Günlerin ölümünü sonlandırmak için yapman gerekenle. O sssırlar bir nehir mezbelesinde değil, Jènoah Usta'nın ininde saklı. Kendine inan, *chérie*. Seçtiğin yola. Aveléne gereksiz bir ayrıntı.'

"Homurdandım. 'Ve kendi evinden *in* diye bahseden birini ziyaret etmek son derece mantıklı bir hareket gibi görünüyor.'

"'Bu tehlikeli bir yol.' Celene, Dior'a bakarak başını salladı. 'Bunu inkâr etmiyoruz. Ayrıca bulmamızı gerektirebilecek başka İnanç büyükleri de var. Ama onlar ya çok uzakta ya da düşmanlarımızın topraklarının derinlerinde. Jènorah Usta'ya yolculuğumuzun tehlikesiz olacağına söz veremeyiz, Dior. Ama Usta'nın sana sonundaki hakikati göstereceğine söz verebiliriz.'

"Bakışları ikimizin arasında gidip gelirken Dior'un arada kaldığı çok belliydi. Celene'e güvenerek çok büyük bir risk alıyorduk, Aveléne'de ılık bir şömine başı ve sıcak bir yemek cazip bir seçenekti. Ancak bu kız şu anda dünyanın kaderini omuzlarında taşıyordu ve içini rahatlatmak için söylediğim her şeye rağmen, bir yanının San Michon'daki o kızıl şafağın ağırlığını hâlâ hissettiğini biliyordum. Onu kurtarmakla doğru olanı yapıp yapmadığımı sorguluyordu. Kararan güneşimizin altında niceleri acı çekerken hayatta olduğu için suçluluk duyuyordu.

"'Celene haklı, Gabe,' dedi sonunda iç geçirerek. 'Bunu nasıl sonlandıracağımı *öğrenmeliyim*.'

"Dudaklarımı büzdüm ve başımı ağır ağır salladım.

"'O zaman biz de birlikte kaybolurz.'

"Tuhaf üçlümüz yola koyuldu. Dior ve ben at sırtında yolculuk ederken, Celene uzakta, kuytu köşeleri tutarak ilerliyordu. Nehirden ayrıldık ve ağaç gövdelerini ışıldayan mantarımsı arapsaçlarının sardığı uzun bir ölüormanın içine saptık. Tehlikenin üstüne doğru yürürken Dior'u hazırlamak için elimden geleni yapmakta kararlıydım ve yolculuk sırasında karanlıkla savaşarak geçen bir ömürden edindiğim bilgeliği onunla paylaşıyordum. Çoğunlukla soğukkanlardan bahsediyor ama monotonluğu bozmak için aralara perisoylar ve alacakaranlık dansçıları hakkında yanlış bilinen bazı şeyleri serpiştiriyordum. Ağaçların arasında uluyan sert rüzgâra karşı omuzlarımızı öne eğmiştik

ve üç köşeli şapkalarımız yavaş yavaş karla doluyordu. Dior sigaralarını ona bu ayrıcalık için ücret ödeniyormuş gibi tüttürüyor, bense hiç düzelmeyen çatık kaşlarımla, durmadan votka yudumluyordum. Celene'in haklı olduğunu biliyordum, bütün korkularıma rağmen bu kızı sonsuza dek sakınamazdım. Öte yandan günölümünü sonlandırmanın bir yolunun hâlâ olabileceğini düşünmek içimi rahatlatıyordu.

"Ama bunun için hangi bedeli ödemeye hazırdım?

"Gözlerim kız kardeşimi aradı ama bir kez daha karların arasında gözden kaybolmuştu. İçkimden bir yudum daha aldım ve bunca yıldır nerede olduğu sorusunun cevabını düşündüm. Ulaşmaya çalıştığımız bu Jènoah nasıl biriydi ve Celene öldükten sonra İnançsızların arasına nasıl düşmüştü? En sessiz anlarda, *gerçek* babam, annemizi dölleyen ve ailemizi cehenneme giden bu yola sokan vampir hakkında bir bilgisi olup olmadığını merak ediyordum.

"'Gabe.'

"Dior'un sesi beni daldığım derin düşüncelerden uyandırdı. Şimdi dudaklarının arasında sallanan sigarasıyla Midilli'nin sırtında dimdik oturuyor ve güney istikametini işaret ediyordu.

"'Gabe, bak!'

"Birbirine dolanmış dalların arasına bakınca, gözüme uzaktan bize doğru gelen bir karaltı takıldı. Hayalet gibi soluk tenli, köşeli çenesi kan ve kirli sakalla kaplı, uzun boylu bir Osswayliydi. Koyu sarı saçlarının yanları kısa tıraşlıydı, tepede bırakılmış uzun tutamlar havada duruyordu ve bize doğru yalpalarken koyu renkli paltosu arkasında dalgalanıyordu. Yaralı olduğu her halinden belliydi: Sağ kolu cansız bir et parçası gibi aşağı sarkıyordu ve yürürken arkasında karların üstünde kırmızı bir iz bırakıyordu. Göğsünde asılı duran beş çakmaklı tabancadan birini çekmek için duraksadı ve sağlam eliyle arkasına doğru ateş etti. Yağan karın arasında gözlerimi kısarak hedeflerini görmeye çalıştım.

"Peşinde buz tutmuş bodur çalıların arasında dört ayak üstünde sekerek süratle ilerleyen bir sürü vardı.

"Ölü gözler, yarı çürümüş bedenler, buram buram bir açlık.

"'Vampirler,' diye fısıldadı Dior."

V

ESKİ ZAMANLAR

"Üstlerinde öldürülürken giydikleri kıyafetler vardı.

"Köylülere özgü önlükleri ve yün ceketleri. Asker üniformaları ve kirli paçavralar. Hepsi sefillerden oluşan leş gibi bir sürüydüler ama sayıca en az iki düzineydiler. Zorlayacak bir sayıydı, bir...

"'Bir gümüşaziz,' diye fısıldadı adamın göğsündeki yediyıldızı nihayet fark eden Dior.

"'Siktir,' diye soludum.

"'Onu tanıyor musun?'

"Cevap vermeden ormanın içinde topallayan adamı izlemeye devam ettim.

"'Gabe, ona yardım etmeliyiz,' dedi Dior eli kılıcının kabzasına uzanırken.

"Bu sözler karşısında sarsılarak yanımdaki kıza baktım. Gümüş Teşkilat'ın bu çocuğu öldürmeye çalışmasının üzerinden on beş gün bile geçmemişti ama o içlerinden birini nasıl kullanacağını bile doğru dürüst bilmediği bir kılıçla savunmaya hazırdı. Hayatı boyunca aldığı bütün yaralara rağmen, Dior Lachance'ın yara izlerinin altında, hâlâ altından bir ruhu vardı. Dünyanın bütün ızdıraplarım görmüş gözler ve onları dindirmek isteyen bir yürek.

"Bana kendi kızımı o kadar çok hatırlatıyordu ki içim acıyordu.

"'*İkimiz* bir şey yapmak zorunda değiliz,' diye hatırlattım. 'Ben yardım ederim. *Sen* alkışla.'

"'Gabe...'

"Ayı'nın sırtından inerken etrafta Celene'i aradım ama donmuş ağaçların arasında ondan hiçbir iz göremedim. Pipoma bir doz sanktus döktüm ve çakmak taşı kutumla tutuşturmadan önce yapış yapış tozu biraz bastırdım. Kaynar kırmızı duman ciğerlerimi doldururken kanilahisinin tanıdık coşkusunun parmak uçlarıma kadar yayıldığını, diş etlerimde köpek dişlerimin kıpırdandığını hissettim.

"Dior'a baktım. 'Burada bekle.'

"'Gabe, bunlar sadece sefiller.'

"'Bu işte *sadece* diye bir şey yok,' diye uyardım. 'Vampir vampirdir ve bir kasap balosundaki bir kuzu gibi karnını deşmekte gecikmezler. Henüz hazır değilsin, Dior. *Burada* bekle.'

"Ben kaçan Gümüşaziz'in dikkatini çekmek için seslenerek yanından ayrılırken kız kendi kendine söyleniyordu. Adam ölü ağaçların ve yağan karın arasından gözlerini kısarak baktı ve haykırarak karşılık verirken elini havaya kaldırdı. Palaskamdan bir cam şişe çıkardım ve adamın arkasından gelen ve aralarındaki mesafeyi hızla kapatan sefile fırlattım. Sürünün kaçışmasına neden olacak, kulakları sağır edici bir ateş ve gümüş kezzap patlamasıyla infilak eden gümüşbomba alçak dallardan birkaçının tutuşmasına neden oldu. Yanlış anlamayın, canavarların hiçbiri yere serilmedi ama patlama Gümüşaziz'e ihtiyacı olan nefeslenme fırsatını tanıdı.

"Kırık kolundan akan kan çizmelerine damlayarak bana doğru topallayan adamı inceledim. Onu son görüşümden bu yana çok değişmişti. Artık yirmilerinin sonundaydı, daha kaslıydı ve her zamanki kadar hızlı hareket ediyordu. Kalkanına daha fazla dövme eklemişti, şimdi kafatasının iki yanını yanan gümüş güller kaplıyordu, parlak dikenler ve çiçekler yanaklarına doğru uzanıyordu. Yaralı eli eldivensizdi ve parmak boğumlarının altına gümüş rengi *İ R A D E* harfleri dövülmüştü. Zümrüt yeşili gözleri sürmeliydi ama beyaz kısımlarında en ufak bir kırmızılık yoktu. Görünüşe bakılırsa damarlarında sıfır sanktusla gafil avlanmıştı. Beline bakınca bir kın ya da kılıç görmedim.

"Silahsızdı. Hem gerçek hem mecazi anlamda.

"'Baştan savma bir çalışma, gençkan,' diye fısıldadım. 'Sana bundan daha iyisi öğretildi.'

"Sefil, ölümcül sessizliği ve öldürücü süratiyle, tekrar Gümüşaziz'in peşine düştü. Topallayarak bana iyice yaklaşan Gümüşaziz beni nihayet tanıyınca sürmeli gözleri büyüdü. Arkamda bir haykırış yankılandı ve omzumun üstünden o tarafa bakınca Dior'un uzun kılıcını belinden çektiğini gördüm. Hızlı ve kendinden emin bir tavırla ileri doğru fırlattığı kılıç yağan karın arasında ışıltılı bir yay çizerek uçtu.

"'Yakalayın, mösyö!'

"Gümüşaziz sağlam koluyla kılıcı havada yakaladı ve düşmanlarımızla yüzleşmek için olduğu yerde fiyakalı bir dönüş yaptı. Sefil, pençeleriyle donuk zemini kavrayarak ona hızla yaklaşıyordu. Yeni yoldaşım, gözlerine düşen koyu sarı saçlarını kenara itti ve tuniğinin önünü yırtarcasına açarak göğsünde kükreyerek parlayan gümüş rengi Dyvok ayısı dövmesini açığa çıkardı. Sırt sırta, kılıçlarımızı havaya kaldırdık ve sel gibi üstümüze akan vampirleri karşılamaya hazırlandık.

"Bu vampirleri on altı yaşımdan beri öldürüyordum. Bunun için doğmuş ve yetiştirilmiştim. Her ne kadar sefillerle savaşmanın dehşeti zamanla etkisini kaybetse de bir yanım katlettiğim bu yaratıkların ölmeden önce kim olduğunu hep merak etmişti. Nasırlı ellerini öne uzatarak üzerime doğru koşan iri yarı bir adam, belki bir duvar ustası, tek bir darbeyle kellesinden oldu. Ozanların alacalı bulacalı kılığı içindeki çürümüş delikanlının ben bir kılıç darbesiyle bacaklarını vücudundan ayırırken ses bile çıkaracak kadar takati kalmamıştı. Şişmiş parmağında bir alyans –belki bir yerlerde yasını tutan bir eşi, bir yerlerde yokluğunu çeken çocukları– olan ama ben kesip biçerken burada dua edecek kimsesi olmayan genç bir kadın. Bütün bunlar olurken Küliçen kafamın içinde hiç durmadan şakıyordu.

"Şık bir han işleten ya... yaşlı bir kadın varmış,
"Misafirlerini boğazlar, derilerinden perdeler yaparmış,
"Etlerini lime lime eder, biftek niyetine yermiş,
"Midelerinden çorba, dişlerinden et suyu yaparmış.
"Kemiklerini öğütür, gözleriyle tu... turşu kurarmış.
"Geri kalan ne varsa turtaya katıp fırına atarmış.
"Şık bir han i... işleten yaşlı bir kadın varmış.
"Sizi içeri buyur ederse ondan şeytan kadar hızlı kaçmalıymış.

"Yanımdaki aziz yorgunluktan ve kan kaybından, daha yavaş hareket ediyordu ama kırık koluna ve içinde sanktus olmamasına rağmen gücü eziciydi. Kılıç darbeleri kafaları boyunlardan, uzuvları gövdelerden ayırırken kansoyunun günahkâr kudreti açığa çıkmıştı. Katliamın sonunda, kar kan ve buhar yükselen cesetlerle kaplandıktan sonra, çok uzun yıllar önce yaptığımız gibi yan yana durduk ve nefeslerimizi düzene sokmaya çalışırken göz göze geldik. Elimdeki Küliçen'den dumanlar yükseliyor, kafamın içinde neşeli ve gümüşi sesi çınlıyordu.

"Aaah, güzeeeel çocuk! Bizzzz seniiiii hahahatırlıyoruz...

"'*Bonjour*, Lachlan,' dedim kırık kılıcımı aramıza kaldırarak.

"Kaşlarını çattı ve kaba bir Osswayli aksanıyla, 'Uzun zaman oldu, Gabriel,' dedi.

"'İyi görünüyorsun,' dedim onu başından kanlı çizmelerine kadar süzerek. 'Bu şartlarda.'

"'Elbette iyi görüneceğim.' Çenesini kaldırdı. 'Ben *benim*.'

"Gözleri ışıldıyordu. Dudaklarım büküldü. İlk dağılan Lachlan oldu ama benim dağılmam da çok sürmedi ve kısa süre sonra ikimiz de kahkahayı basarak sıradan bir adamı öldürebilecek kadar sıkı sarıldık. Yaralı olmasına

ve tek kolunu kullanabilmesine rağmen beni kuş tüyünden yapılmışım gibi kaldırırken kükremesi ölüormanda çınlıyordu.

"'GABRIEL DE *LEÓN*!'

"'Dikkatli ol, yavrucuk, kahrolası kaburgalarımı kıracaksın!' diye söylendim.

"'Kaburgalarının canı cehenneme! Bana o kiraz dudakları ver, seni güzel yaşlı *piç*!'

"'Daha otuz üç yaşındayım, küçük ukala!'

"Yanaklarımı gürültüyle tek tek öptükten sonra ağzıma da okkalı bir öpücük kondurdu. Gülerek onu ittim ve nefesimi kesen ikinci bir kucaklaşmanın ardından beni istemeye istemeye de olsa yere bıraktı ve omzumu kemiklerimi çatırdatacak kadar sıktı.

"'Yüce Yaradan aşkına. Seni bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum, Usta.'

"'Usta,' diye homurdandım. 'Artık bir çırak değilsin, gençkan.'

"'Eski alışkanlıklar kolay unutulmuyor anlaşılan. Eski kahramanlar gibi.' Dövmeli parmaklarını kanlı dudaklarının üstünden kaydırarak bana bakarken gözleri parlıyordu. 'Tanrı biliyor ya, öldüğünü sanıyordum, Gabe. Anabakire aşkına, burada ne işin var?'

"Arkamda yumuşak bir ses duydum. 'Gabe?'

"Dior şimdi tam arkamda duruyor, açık mavi gözleri etrafımızdaki karların üstündeki mezbaha manzarasıyla, Lachlan'ın korkutucu elinde hâlâ kan damlayan kılıcı arasında gidip geliyordu. Elimi paltoma silerek temizledim ve kızın omzuna sarıldım.

"'Frère Lachlan á Craeg,' dedim, 'bu Mösyö Dior Lachance.'"

Sul Adair'deki siyah kulenin yüksek bir katında, Jean-François güçlü bir ses çıkararak gırtlağını temizledi. Gabriel sözünün bölünmesine canı sıkılarak bakışlarını şarap kadehinden kaldırdı. Tarihçi yine sanat eseri çizimlerinden birinin üstünde çalışıyordu. Gümüşaziz'i, kız kardeşini ve Kâse'yi bir arada tasvir eden güzel bir parça. Ama soru sorar gibi kaşını kaldırmıştı.

"Ne oldu, vampir?" dedi Gabriel iç geçirerek.

"Lachance'ın erkekmiş gibi yapma oyununu neden sürdürdüğünü merak ettim."

Son Gümüşaziz ona uzun uzun baktıktan sonra omuz silkti.

"Sanırım o böyle istediği için. Bir delikanlı gibi giyinmek Dior'u hayatının büyük kısmında beladan koruyan bir numaraydı. Bana söylediği gibi, batakhane hayatı oğlanları kızlar kadar becermez. Bunun sonsuza dek işe yarayacak bir oyun olmadığının da farkındaydım. Çok zayıf olmakla birlikte, büyüyordu ve gerçeği saklamasının gittikçe zorlaştığını görebiliyordum. Ama

kendisi bu oyunu sürdürmek istediği sürece, bana ona uymak düşerdi. Gördüğü ve başına gelen onca şeyden sonra istedim ki kendini..." Gabriel bir kez daha omuz silkti, "güvende hissetsin."

Jean-François dudak bükerek, "Hımm..." diye mırıldandı. "Bu hayli..."

"Müsamahakâr? Yumuşak? Anaç mı?"

"Dokunaklı," dedi Jean-François altın rengi uzun buklelerinden birini arkaya iterek. "İstediğin zaman yumuşacık bir ruh oluyorsun, de León. Bu beni şaşırtıyor, o kadar."

"*Siktir git*, vampir."

Gümüşaziz hikâyesine dönerken tarihçi gülümsedi.

"'Tanıştığımıza memnun oldum, Frère.' Dior, Lachlan'ı başıyla selamladı. Gözlerini bana çevirdiğinde sesi sakin ve ölçülüydü. 'Anladığım kadarıyla, ikiniz eski yoldaşlarsınız.'

"'Öyle de denebilir,' dedim Lachlan'ın gülünç saçlarını tutarak. 'Bu enik, Lorson'un Kara Aslan'ının ilk ve tek çömezi olmanın şüpheli onurunu taşıyor.'

"'Bu yaşlı köpek de bana bütün numaralarını öğretti,' dedi Lachlan gülerek ve elimi iterek.

"'Hepsini değil, gençkan.' Parmağımı uyarır gibi kaldırdım. 'Havaya girmen ihtimaline karşı birkaçını kendime sakladım.'

"Lachlan, Dior'a bir rahibeye bekâret yeminini yeniden düşündürecek bir gülümsemeyle baktı. 'Kutlusabahlar, M. Lachance. Usta Gabriel'in herhangi bir dostu...' Elinde tuttuğu ve Dior'un ona attığı koyu renkli bıçak kısmı kana bulanmış kılıca baktı. 'Ama gümüşçelik taşımaya layık görülen bir dost? İmparatorlukta bu onura sahip olabilecek çok az insan var, delikanlı.'

"'Sakıncası yoksa artık geri alayım,' dedi Dior. 'O kılıcı bileğimin hakkıyla kazandım.'

"Kızın gözlerinde belli belirsiz bir endişe, Lachlan'ın gözlerinde ise soru işaretleri gördüm. Doğruyu söylemek gerekirse ikisi de haksız değildi. Gümüş Teşkilat Dior'u öldürmeye çalışmıştı ve Lachlan'ın açısından ise yepyeni bir gümüşçelik kılıç taşıyan ve San Michon'dan alındığı bariz olan bir kılık içindeki bir oğlanla karşılaşmak tuhaf ötesi olmalıydı.

"'Manastırdan mı geliyorsunuz?' Lachlan bana dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle baktı. 'Gabriel de León ve onu Ordo Argent'tan postalayan adam arasında kan dökülеceğine bahse girebilirdim. Ama görünüşe bakılırsa Başrahip Gri El sizi hoş karşılamış sanki?'

"Bu beklenmedik karşılaşmanın sevinciyle zihnimde anılar canlanmıştı. Ancak Lachlan'ın sorusu beni yere çaldı ve gözlerim paltosundaki yediyıldıza takılınca neşeyle kanatlanan kalbim kederle yerine çöktü. Gözümün önünde

San Michon katedrali, o sessiz mihrabın önünde yarattığım katliam canlandı. Zihin gözümle, parmaklarımın Gri El'in boğazına yapıştığını ve ben bu dünyada duyacağı son sözcükleri mırıldanırken eski akıl hocamın kanının kaynadığını görebiliyordum.

"*Sana kahraman olduğumu kim söyledi?*

"'Beni boş ver,' diye yanıtladım. 'Asıl sen canına okunmuş bir kolla, kılıcın bile olmadan, peşinde beceriksiz kıçını kovalayan bir sefil sürüsüyle burada ne arıyorsun?'

"'Kıçım efsanedir. Ve kıskançlık sana hiç yakışmıyor.'

"'Kılıcını bile geride bırakırken nüktedanlığını yanına almayı hatırlaman iyi olmuş.'

"Lachlan yüzünü acıyla buruşturarak toparlanmak için kanlı karın üstüne çöktü. Hayatı boyunca çok daha kötü hırpalandığı zamanlar olmuştu, orası kesindi ama yine de canına okunduğunu görebiliyordum. Hiç düşünmeden pipoma ve sanktusa uzandım.

"'Gri El'in komutuyla Ossway'deydim.' Güneye doğru bakarken Lachlan'ın yakışıklı yüzü ciddileşti. 'Sığınmacıların sınırı geçmesine yardım ettim falan.'

"'Bir gümüşaziz için tuhaf bir iş.'

"'Kanlı bir iş, kardeşim. Son birkaç ayda bütün ülke boka battı. Eskisinden de beter.' Yüzünü buruşturarak kanayan kolunu tuttu. Yeniden konuştuğunda sesi bir kuyu kadar kararmıştı. 'Karayürek, Dün Maergenn'i aldı.'

"'Yedi Şehitler aşkına.' Hayret dolu gözlerle Dior'a baktım. 'Birkaç ay önce yolda bazı sığınmacılara rastlamıştık. Bize Dyvok'un Dún Cuinn'i yerle bir ettiğini söylemişlerdi. Ama şimdi başkenti de mi ele geçirdiler?'

"'Evet. Duyduğuma göre piç kuruları kentte altı yeni kıç deliği açmış.'

"Pipomu yabana atılmayacak bir dozla doldurup Lachlan'a uzattım. Eski çırağım başını eğerek teşekkür etti ve ben piponun kâse kısmını tutup çakmak taşı kutumu sürterken derin bir nefes çekti.

"'Ama bu, kılıcın bile olmadan burada ne aradığını açıklamıyor, Lachie.'

"Genç Gümüşaziz nefesini uzunca bir süre tuttu. Kutsal dumanın bütün bedenine yayılmasına izin verdi ve nihayet nefesini bıraktığı zaman gözleri kıpkırmızıydı.

"'Başrahipten yaklaşık altı hafta önce haber aldım,' dedi. 'Bütün gümüşazizleri manastıra geri çağırıyordu. Görevleri her ne olursa olsun, bütün kardeşler en hızlı şekilde San Michon'a dönmeliydi. Dün dumanı gördüğümde, Mère'i kuzey yönünde takip ediyordum.'

"'Duman mı?'

"'Evet.' Lachlan bir nefes daha çekti ve kıpkırmızı bir hava üfledi. 'Aveléne'de.'

"Dior gerildi ve kalbim hızlanırken kızın bir adım yaklaştığını fark ettim.

"'Aveléne'den neden duman çıkıyormuş ki?' diye sordu kız.

"Lachlan karın üstüne kan tükürdükten sonra omuz silkti. 'Çünkü yanıyordu, delikanlı.'

"'Yüce Anabakire aşkına,' diye soludum. 'Ne olmuş ki?'

"'Bir şey görebilecek kadar yaklaşmadım.' Lachlan pipoyu bitirdi ve sanktus yaralarında etkisini gösterirken ürperdi. 'İki yüksekkan bana karanlıkta saldırdı. Sosyamı ortadan ikiye kestiler. Kılıcımı ve teçhizatımın çoğunu kaybettim.' Bunu söylerken göğsündeki beş çakmaklı tabancaya vurdu. 'Onlarda üzerine düşünecekleri birkaç yeni delik açtım ama harcayabileceğim mermi sayısından daha kalabalıktılar. İşlerini tam olarak bitiremeden topuklamak zorunda kaldım. Ama gördüğüm kadarıyla Aveléne feci bir durumdaydı. Tepedeki kale cam gibi ezilmişti.'

"Dior'la göz göze gelirken kanım buz kesti.

"'Aaron,' diye fısıldadı kız. 'Baptiste...'

"Midem yağlı bir buz düğümüne dönüşmüş, nefesim veremeyeceğim kadar soğumuştu. Ayaklarımı sürüyerek küçük bir yükseltiye çıktım ve dürbünümü güneye doğru çevirdim. Kar iri tanelerle yağıyordu ve çürümüş ağaç örtüsünün arasından Aveléne Şatosu'ndan hiçbir iz göremedim. Ama Lachlan bahsettikten sonra, rüzgârın arasında belli belirsiz bir şey kokusu aldığıma yemin edebilirdim...

"'Duman.'

"Dior yanıma geldi, bakışlarında dile getirilmeyen bir soruyla, rüzgârın savurduğu saçlarını suratından çekti. Gözlerinin içine baktım ve başımı olmaz der gibi salladım.

"'Yapamayız.'

"'Ama Aaron. Ve Baptiste.'

"'Biliyorum.'

"'Daha bu sabah onları ziyaret etmeye hazırdın! Onlar olmasa çoktan ölmüştüm!'

"'*Biliyorum.* Ama artık çok tehlikeli.' Çenemi sıkarken kalbim sızlıyordu. Sonrasında söylediğim her kelime kahrolası bir ton ağırlığındaydı. 'Piç olmak, aptal olmaktan iyidir.'

"'Gabe onları kendi başlarına...'

"Lachlan'ın duymaması için sesimi iyice alçaltarak, 'Bu riski alamayız!' diye çıkıştım. '*Seni* riske atamayız. Zaten yeterince risk aldık. Bu bir savaş, Dior ve Aaron ve Baptiste askerler. İnan bana anlarlardı.'

"Dior dudaklarını büzerek nehre doğru baktı. 'Pekâlâ, ben asker değilim. Ve *anlamıyorum*.'

"Dior karı ayaklarının altında ezerek hışımla Lachlan'ın yanına gitti ve kanlı kılıcını elinden çekerek aldı. Sonra kararlı adımlarla sosyaların yanma gitti ve Midilli'nin eyerine tırmandı.

"'Nereye gittiğini sanıyorsun?' dedim iç geçirerek.

"'Babanın evine,' diye söylendi. 'O bakarken ananı becermeye.'

"'Annem öldü. Onu düzenli olarak beceren adam da.' Karda ilerledim ve Midilli'nin dizginlerini tuttum. 'Ve hiçbir yere gitmiyorsun, Dior.'

"Dudaklarını büzdü, öfkeden her an alev alacak gibiydi. 'Yolu seçmenin bana düştüğünü söylemiştin.'

"'Bu, kafanı kıçına sokmayı seçmenden önceydi.'

"'Ah, çok komik. Bana yardım etmek mi istersin, alay etmek mi?'

"'Aslına bakarsan alay ediyor olmayı çok isterdim,' diye çıkıştım. 'Çünkü vampirler konusunda uzman olduğumdan değil –ah, dur bir dakika, şimdi hatırladım, uzmanım– ama üstüne doğru yürüdüğün bok fırtınası hakkında en ufak bir fikrin yok. Lachie'nin tarif ettiği güç? Bir atı ortadan ikiye kesmek? Kaleleri tebeşir misali ezmek? *Dyvok* gücü budur, Dior. Ossway seferlerinde düpedüz kasaplıkla geçen yirmi yılın kanıyla, hepsi iblisler kadar güçlüdür. Hâlâ Avelène'delerse bu kazanmayı umamayacağımız bir savaş anlamına gelir. Ve oradan çoktan ayrıldılarsa da arkalarında bıraktıklarını görmek *istemezsin*.'

"'Gabe doğru söylüyor, delikanlı,' dedi Lachlan kanın kabuk bağladığı saçlarını arkaya iterek. 'İnan bana gökler altında Vahşilerin acımasızlığını benden iyi bilen çok az kişi vardır.'

"Konuşurken eski öğrencime baktım. Onu bulduğum günü dün gibi hatırlıyordum. Daha çocuktu, dişlerini açığa çıkaran çarpılmış bir ifadeyle, Báih Sìde surlarının üstünden canı pahasına savaşıyordu.

"Tanrım, başladığımız yeri düşününce...

"Ve dönüştüğü adamı...

"Dior yumuşak ama bıçak kadar keskin bir sesle konuştu.

"'Tehlikeli olduğunu biliyorum, Gabe. Bizi yolumuzdan uzaklaştıracağını da *biliyorum*. Ama en azından Aaron ve Baptiste'e ne olduğunu öğrenmeden geçip gidemeyiz. Seni *seviyorlar*. Sen de *onları* seviyorsun. Öleceksem arkadaşlarımın olduğu tepede ölürüm, unuttun mu?'

"Yüzüne baktım ve derin bir nefes aldım.

"'Beni korkutan *kendi* ölümüm değil, Dior.'

"'Biliyorum.' Gülümsedi, elimi sıkarken gözleri parlıyordu. 'Ama değer verdiklerimize sadık kalmalıyız. *Denemeliyiz*. Yoksa bunca tantana ne için?'

"Yüzümü güneye doğru çevirirken kemiklerime kadar arada kaldığımı hissettim. Dior'u gitmeye zorlayabilirdim, ellerini ayaklarını bağlayıp eyerine yükleyebilir, sürükleyerek götürebilirdim. Ama beni bunun için asla affetmezdi. Şatoya tek başıma gidebilirdim ama yoldaşlarım San Michon'da onu öldürmeye çalıştıktan sonra Dior'u asla Lachlan'la birlikte burada bırakamazdım.

"Kederle ağırlaşan derin bir iç çektim. Eski çırağımın ve benim ayrı geçirdiğimiz onca yıl şimdi sadece kısacık anlar gibiydi, omuz omuza savaştığımız zamanlar dokunabileceğim kadar yaklaşmıştı sanki. Lachie ve ben her zaman aynı görüşte olmamıştık ama Tanrım, tekrar karşılaşınca onu ne kadar özlediğimi fark etmiştim. Karın içinde yere çömelmişti, yanaklarını süsleyen gümüş güllerin arasından sert yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Bildiğim her şeyi ona öğretmiştim, okyanuslar dolusu kanla öğrencim, dostum, kardeşim olmuştu ve eğer güneye ineceksek kılıcının yanımda olmasının faydasını görebilirdim. Ama en nihayetinde o, benim onu yetiştirdiğim gibi, Ordo Argent'ın sadık bir evladıydı. Bu onu bizim için bir tehdit yapıyordu.

"Dior *ve* benim için.

"'Kuzeye dönmek için bir ata ihtiyacın var mı?' diye sordum.

"'Devam etmek için mi demek istedin?' Lachlan tek kaşını kaldırdı. 'Senin onlara yakın olduğunu biliyorum, kardeşim ama Gümüş Teşkilat Aaron de Coste ve Baptiste Sa-Ismael'i hain ilan etti.'

"'Onlar *beni de* hain ilan ettiler, Lachie.'

"'Belki. Ama ben seni *tanıyorum*, Gabe.'

"'Tanıyor musun? Gerçekten?'

"*Sana kahraman olduğumu kim söyledi?*

"Başımı iki yana sallayarak eski dostumun ayağa kalkmasına yardım ettim. 'Bunca yıl sonra kavuşup bu kadar hızlı ayrılmak acımasız bir yazgı gibi görünüyor. Ama... korkarım bu bir elveda.'

"'Aklını kaçırmışsın.' Lachlan yüzünü acıyla buruşturarak omzunu çevirdi. 'Vahşilerin Aveléne gibi bir kaleye saldırmasının tek bir nedeni var ve o nedeni ikimiz de biliyoruz. Ama eğer Karayürek'in yavrularıyla bir kavgaya tutuşmak niyetindeysen bunu tek başına yapmana asla izin veremem.'

"'Başrahibin seni San Michon'a geri çağırdığını sanıyordum.'

"'Gri El'e saygım sonsuz. O aksi ihtiyarı severim. Ama bir iki gün batımı daha bekleyebilir.' Lachlan iyileşen elini açıp kapattı ve kolumu sevgiyle sıktı. 'Seni on yıldır görmedim, kardeşim. Eski günler gibi olacak. Lorson'un Kara Aslan'ı Lachlan á Craeg'in kılıcına her zaman güvenebilir. Gerçi...' Arsız bir gülümsemeyle Dior'a baktı. 'Birininkini ödünç almam gerekebilir.'

"Dior, genç Gümüşaziz'e ne diyeceğini bilemeden bakarken suskun kaldı. Manastırda olanlardan sonra Gümüş Teşkilat'tan biriyle arkadaşlık etmek,

dile getirilmeyen bir tehlike demekti. Dahası, hâlâ ortalıkta görünmemekle birlikte Celene'in eninde sonunda ortaya çıkacağı kesindi ve eski çırağımın *bunu* nasıl yorumlayacağını sadece Tanrı bilirdi.

"Öte yandan, tehlikenin üstüne yürüdüğümüz kesinken, Lachlan'ın yardım teklifini geri çevirmek...

"'O tabancaları neden taşıyorsun?' diye sordu Dior, Lachlan'ın göğsündeki çakmaklı tabancalara bakarak. 'O kadar boktan bir nişancı mısın?'

"Lachlan oltaya gelmeyi reddederek kıkırdadı. 'Eski ustamın hep söylediği gibi. En iyi nişancının bile arada bir kötü bir günü olur.'

"Gülümsedim ve kıza bakarak başımı salladım. 'Lachie işini sağlama alır, Dior.'

"Kız bunun üzerine iç geçirerek gümüşçeliğini Lachlan'a attı. 'İşin bitince geri ver yeter.'

"Lachlan kılıcı fiyakalı bir hareketle kaptı ve hayalî şapkasını eğdi. 'Tek parça halinde iade edeceğim, delikanlı, yeminim olsun. Yolculuğun sonunda aramızdan tek parça halinde kalan olursa tabii.'

"Ayı'nın sırtına tırmandım ve midillimi Aveléne'e çevirdim. Şüphelendiğim şey doğruysa bu, Celene'in söylediği gibi gereksiz bir işti. Ama her zaman söylediğim –ve Dior'un hatırlattığı– gibi öleceksem arkadaşlarımın öldüğü tepede ölmek isterdim. Bu iş bizi yolumuzdan uzaklaştırsa da onları gözümü kırpmadan kaderlerine terk etmek...

"Gözümün ucuyla Dior'a baktım. Kız haklıydı. Ve haksızdı. İçimde kalan tek inanca güvenmekten başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

"'Yemin ederim, bazen kıç deliğimin bile başını ağrıtmayı başarıyorsun,' diye söylendim.

"Dior üç köşeli şapkasını rüzgâra karşı öne eğerek pis pis güldü. 'Bu iyiydi.'

"'Seninle tanıştığımdan beri üstünde çalışıyorum.'

"'İnsan yaşlandıkça beyninin yavaşladığını söylerler.'

"'Bu konuda ukalalık etmek için biraz daha çabalayabilir misin?'

"'*Oui.*' Omuz silkti. 'Şu anda hiç çabalamıyorum. Benimki halis muhlis doğal yetenek.'

"Başımı öne eğdim ve gülümsememi saklamak için çenemi sıvazladım. Arkamızda Lachlan, Külçe'ye tırmanmıştı ve sürmeli kısık gözlerini karşımızdaki ölü ormana dikmişti. Önümüzdeki yolun ne kadar kanlı olacağını sadece Tanrı bilirdi ama doğruyu söylemem gerekirse yanımda dostlarım olduğu için kalbim daha hafifti. Bir an eski zamanlardaki gibi hissettim.

"O gecelerin aslında ne kadar karanlık olduğunu unutmam ne büyük bir aptallıktı."

VI

HARABE

"Gerçeğin kokusunu, onu gözümle görmemden çok önce aldım.

"İlk ipuçları serin bir esintideki kar taneleri gibi nazikti. Odun külü ve kömür, bir karakış sabahındaki soğuk bir şömine. Ama Dior, Lachlan ve ben Mère boyunca ilerlerken rüzgârda başka ipuçları da yakalamaya başladım. Keskin yanık metal kokusu gırtlağımı tırmalıyordu. Yanık bok ve derinin kötü kokusuna karışan yanık saç kokusu. Ve hepsinin altında, kaburgalarımın arasına saplanan bir bıçak gibi, mide bulandırıcı bir koku daha duyuyordum. Hâlâ soğuyan taşın üstünde simsiyah kaynayıp kabuk bağlayan o şey. Bütün vücudum heyecana kapılmıştı, içimdeki canavar aynı anda hem tiksiniyor hem alevleniyordu, jilet gibi keskinleşen dişlerimi dilimde hissediyordum.

"*Yüce Mesih...*

"Onu toprağa verdiğim gün, Astrid'ime bir başkasının kanını içmeyeceğime yemin etmiştim ve o Beter Gün'ün üzerinden bir yıldan uzun zaman geçmişti. Ancak yeminim benim adıma kız kardeşim tarafından bozulmuştu ve esintideki o berbat koku karşısında susuzluğum kabarıyordu, bastırmak için yapabileceğim tek şey dişlerimi gıcırdayana kadar sıkmak ve içkimden uzun bir yudum almaktı.

"*Daha önce hiç böyle bir his yaşamamıştım...*

"'Bu koku ne?' diye fısıldadı Dior.

"'Kan,' dedim güçlükle yutkunarak.

"Lachlan başıyla onayladı ve bana baktı. 'Kan ve ateş.'

"Susuzluk düşüncelerimi bir kenara ittim ve aklımı buraya gelerek flörte başladığımız tehlikeye odakladım. Aveléne'e saldıran canavarlar uzun zaman önce gitmiş, sadece bir kalp atışı mesafede olabilirlerdi ve bu kadar iyi savunulan bir kaleyi yerle bir etmek için bir Ölüler ordusu gerekeceğini biliyordum. Bizi yaklaştıran her adımda korkum derinleşiyordu. Kendim için değil, Aaron ve Baptiste'in koruduğu insanların kaderleri için ama en çok yanımdaki kız için. Dior Lachance pek çok şeydi: yalancılar prensesi, hırsızlar

kraliçesi, imparatorluğun müstakbel kurtarıcısı. Ama onu göz ucuyla izlerken, başparmağımı kızımın parmaklarıma dövülmüş adının üstünde dolaştırırken, bu kızın aslında ne çok şey ifade ettiğini daha iyi anlamaya başlıyordum.

"İmparatorluk için değil, *benim* için.

"'Celene hangi cehennemde?' diye fısıldadım.

"Kız kardeşimi en son Lachlan'ı bulmamızdan önce görmüştüm. Her ne kadar saatlerce ortadan kaybolması alışıldık bir durum olsa da yakında döneceğinden emindim ve hâlâ varlığını eski çırağımın anlayabileceği bir şekilde açıklamanın yollarını düşünüyordum. Lachie'nin soğukkanlardan nefret etmek için çoğu insandan daha fazla nedeni vardı ama manastırda yaşananlardan sonra ona Kâse'den bahsetmeye cesaret edemezdim. En azından kabzasındaki güzel kadın her daim gülümseyen Küliçen'in ağırlığını elimde hissetmek, beni biraz rahatlatıyordu. Zihnimde gümüşi bir şarkı söyleyen sesi yankılandı.

"*Ha... ha... hatırlayamıyorum, Gabriel...*

"'Neyi hatırlayamıyorsun?' diye mırıldandım gözlerimle karla kaplı ağaç dizisini tararken.

"*Yakışıklının seni Kasap'a yönlendirdiği geceyi. Kı... Kızıl Koru. Bir kadın vardı, bir kadın, bir kadın. Bir... k... k... kraliçe miydi?*

"'Ossway'de kraliçe yok,' diye yanıtladım. 'Bir düşesti. Niamh Dokuzkılıç.'

"*Ahhh, Doookuzkılıç. Al... altın rengi saçlar, gök gürültüsü gibi bir ses, sayısız evladın anası?*

"'Evet, o,' dedim iç geçirerek ve güneybatıya doğru bakarak. 'Umarım o ve kızları, Karayürek yerle bir etmeden önce Dún Maergenn'den kaçmayı başarmışlardır.'

"'Küliçen seninle hâlâ konuşuyor, desene.'

"Elimdeki kılıca çenesini kaşıyarak bakan Lachlan'a döndüm. 'Bu gecelerde fazla şakıyor. Ama *oui*.'

"'Bana hâlâ Yakışıklı diyor mu?'

"Alaycı bir gülüşle, 'Sana hiçbir zaman Yakışıklı demedi,' dedim.

"*Kızılel büyük oğul ya... yakışıklı...*

"'Sizi tekrar görmek ne hoş, Matmazel Kül,' diye seslendi Lachlan olmayan üç köşeli şapkasını eğerek.

"*Ya... ya... yakışıklı...*

"'Pekâlâ, bu kadarı yeter,' diye homurdandım. 'Aklını işine versen nasıl olur, Kül?'

"*Bir zamanlar Jobb adında bir çilingir varmış,*

"*Çok şaşırtıcı bir...*

"'Ona ne oldu?' Lachlan, Kül'ün tırtıklı kenarını işaret etti. 'Ucu kırılmış.'

"Eski çırağıma baktım. Aklımda deniz kenarındaki bir fenerin görüntüleri uçuşuyordu. Rüzgâr neşeli bir gülüş sesiyle dolarken arkamızda karları ezen küçük ayakların sesini duyduğumu hayal ettim. Belimi saran sıcacık kollar. Yanağıma bastırılan yumuşacık dudaklar.

"'Aklımızı işimize verelim mi, ne dersin, Lachie?'

"'Yedi Şehitler aşkına...'

"Fısıldayan, atının üstünde sırtını dikleştirerek titrek elini havaya kaldıran Dior'du. Güneye doğru yol alırken neredeyse hiç konuşmamıştı, Lachlan'ın varlığı, anlaşılır bir şekilde onu sessizleştirmişti. Ama şimdi işaret ettiği tarafa baktım ve rüzgârın bir perde gibi iki yana ayırdığı karın arasında karşımızda bir gölge misali yükselen hedefimizi gördüm.

"'Aveléne Şatosu,' diye mırıldandım.

"Çok uzaktan bile Mère'in kasvetli kıyısına hâkimdi. Kuzeyülke'nin gelinimin saçları kadar siyah bazalt taşından heybetli bir dağ. Tabanının etrafı kalın duvarlarla çevriliydi, yüzlerce küçük evin serpiştirildiği yamaçlarından kıvrılarak tırmanan bir yol vardı. Dağın zirvesini aşağıdaki vadiyi metanetle göz hapsinde tutan aynı siyah taştan inşa edilmiş bir şato süslüyordu. Bir karanlık denizi içinde, yeryüzündeki herkesten daha çok sevdiğim adamlar tarafından korunan ve bakılan ışıktı.

"En azından birkaç hafta önce öyleydi.

"Ama şimdi...

"'Harabeye dönmüş,' diye fısıldadı Dior.

"Duvarlardaki nöbet ateşleri sönmüştü ve mazgallı siperlerde nöbetçi yoktu. Evlerden kırık siyah parmaklar gibi demir göğe uzanan dumanlar yükseliyordu. Karın arasında tepedeki kalenin Lachlan'ın söylediği gibi yerle bir edildiğini, duvarlarının yıkıldığını, kulelerinin ağaçlar gibi devrildiğini gördüm.

"Sağ kurtulup devrilmelerini duyan kimse olmuş muydu acaba?

"'Aaron...' diye fısıldadım.

"Ama önümdeki resmi inceledikçe daha da mantıksız geliyordu. Aaron ve Baptiste, San Michon'da yetişmişti ve evleri Ölülere karşı koyacak şekilde tasarlanmıştı. Oysa kale yerle bir olsa da dağın etrafındaki mazgallı siperler, orada bir kuşatma yaşanmamış gibi sağlam ve ayaktaydı.

"Dior'u kurtarmak için yola çıktığım gün o kale duvarlarında toplanan, gözleri umutla parlayan kalabalığın seslerini duyar gibiydim. 'Aslan yola düşüyor! KARA ASLAN YOLA DÜŞÜYOR!' Oysa şimdi ruhu hastalanmış rüzgârın uğultusundan ve fazla beslenmiş kargaların gaklamalarından başka ses yoktu.

"'Hey!' diye seslendi Dior, atının eyerinde iyice dikilerek. 'HEYY!'

"'Rica etsem gevşemiş kapağını kapatabilir misin, Lachance?' diye tıs-ladım kolunu tutarak.

"'Hayatta kalan kimse...'

"'Orada hayatta kalan birileri varsa Lachie ve ben gidip buluruz. Mümkünse aletlerimizin mahallede olduğunu Vellene'den Asheve'e kadar bütün soğukkanlara haber vermeden.'

"'Ben de geliyorum,' dedi Dior.

"'Güvenli değil. İçeride hâlâ nelerin olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok.'

"'Yani bana burada, rüzgârda kıçımla baş başa beklememin boka konan bir sinek gibi gelmiş geçmiş en ünlü vampir katiline yapışmamdan daha güvenli olacağını mı söylüyorsun?'

"Lachlan'a baktım ve genç azizin dudaklarının çarpık bir gülümsemeyle büküldüğünü gördüm. 'Görünüşe bakılırsa yeni çırağın da en az eskisi kadar kıvrak zekâlı, kardeşim.'

"'*Oui*,' diye kabul ettim. 'Doğru bir nokta, ustalıklı bir yorum.'

"Dior üç köşeli şapkasını eğdi. 'Mersi, baylar.'

"Kız siyah bir sigarayı dudaklarına yerleştirip yaktı. Ona doğru uzandım ve sigarayı, acı rüzgâra kıvılcımlar saçan bir fiskeyle dudaklarının arasından uçurdum.

"'Hey! Bu ne içindi şimdi?'

"'Beni bokla karşılaştırdığın için, küçük bok.'

"'Doğru bir nokta, ustalıklı bir yorum.'

"Lachlan göğsündeki palaskada asılı duran beş çakmaklı tabancadan birini çekti ve keskin yeşil gözleriyle etrafı taradı. Nehrin aşağısına, Avelé-ne'in kalıntılarına bakarken hangi yönden gitmemiz gerektiği konusunda kararsızdım. En azından rüzgârın ters yönünde kaldığımız için Ölüler kokumuzu almayacaktı. Buraya böyle körlemesine koşmak çılgınlıktı ama gecenin inmesine sadece birkaç saat kalmıştı ve eğer belanın üzerine gideceksek en azından bunu loş gün ışığını yanımıza alarak yapmalıydık.

"'Evleri yakmak neden?' diye mırıldandı Dior. 'Vampirlerin ateşten nefret ettiğini sanırdım.'

"Pipomu doldururken, 'Hem de nasıl,' dedim.

"'Soğukkanlar bir eve davetsiz giremez, delikanlı,' dedi Lachlan ona. 'Bu yüzden bir şehri ele geçirmek istedikleri zaman kılıçkölelerine çatıları ateşe verdirirler. Böylece içerideki insanlara bir seçenek sunulmuş olur, anlarsın ya? Barınağından çık ve katledilme riskini al. Ya da içeride kal ve yan.'

"Dior gözlerini kırpıştırdı. 'Kılıçköleleri mi?'

"'Teşkilat'ta onlara bu adı vermiştik,' dedim. 'Vampirlerin ölümlü askerleri. Kulağa tatsız gelse de Ölülere karşı değil, Ölüler *için* savaşan insanlar da var.'

"Dior şaşkın görünüyordu. 'Tanrı aşkına, neden?'

"'Kimi gönüllü katılır. Güç şehveti ya da kalbinin karanlığı yüzünden. Diğerleri ise ısırılırlarsa ebediyen yaşayacaklarını sanan aptallardır. Ama çoğu köle olmakla öğün olmak arasında tercih şansı sunulan tutsaklardır.'

"Dior şaşkın bir tavırla başını salladı. 'O piçlere hizmet edeceğime, ölmeyi yeğlerim.'

"'Çoğu aynı şeyi söylerdi,' dedim iç geçirerek. 'Ancak işin aslı, bu seçenek kendilerine sunulana kadar çoğu insan içinde neyin saklı olduğunu bilmez bile. Dizlerinin üstüne in ve yut ya da kafese gir ve diğerleriyle birlikte ağzına sıçılsın. Biraz zaman aldı ama soğukkanlar yaptıkları şeyde çok ustalaştılar. Korku onların kılıcı. Çaresizlik pelerini. Ve bunu yapmak kendilerini dişlerden koruyacaksa yakınlarını kurtlara yem etmekten çekinmeyecek insanların sayısı hiç az değil.'

"Dior dişlerini sıktı ve buz gibi bir sesle tısladı. 'Ölmeyi yeğlerim.'

"'Ama zaten mesele bu, delikanlı.' Lachlan zümrüt yeşili gözlerinde koyu bir gölgeyle Dior'a baktı. 'O piçler seni öldürmüyor. Hayatta tutuyor.'

"Dior dudaklarını bastırarak Aveléne'in harabesine bakarken tekerlek işareti yaptı. Lachlan'la göz göze gelince kırmızı bir duman üfleyerek iç geçirdim, yakamı yüzüme kaldırırken ona yedekteki birkaç gümüşbombasını attım.

"'Pekâlâ, hep birlikte gideceğiz. Dior, sakın görüş alanımdan çıkma ve sana söylediğim anda fırlamaya hazır ol. Hareket eden herhangi bir şey görürsen bağır. Ya da çığlık at. Hangisi hoşuna giderse.'

"'Sanırım büyüklüğüne bağlı.'

"Lachlan kıkırdadı ve o yanımda, Dior arkamda, her adımımızda biraz daha büyüyen Aveléne'e doğru ilerledik. Donuk zemin sosyalarımızın toynakları altında çatırdıyordu; dostlarımın inşa ettiği kutsal sığınaktan artakalana yaklaşırken elim kılıcımda, yüreğim ağzımdaydı. Kar gri bir örtüye dönüşmüştü, acı rüzgâr suratlarımızı kamçılıyordu ve nihayet önümüzdeki kar tanelerinin ötesinde bir kıpırtı fark edince kanım buz kesti.

"'Durun,' diye fısıldayarak elimi kaldırdım.

"'Anabakire aşkına,' diye soludu Lachlan. *'Biliyordum.'*

"Dior gözlerini kısarak başını salladı. 'Bu da ne?'

"Dürbünümü kaldırdım, en berbat korkularım gerçeğe dönüşürken yüreğim bir ağırlığın altında eziliyordu.

"'Et arabası,' dedim nefesim kesilerek.

"Dört ürkek at tarafından çekilen araba, şatonun kemerli geçidinin yakınında buzun üstünde duruyordu. Kasasının zemininden yükselen demir parmaklıkların büyük ve paslı bir kafes oluşturduğu, ağır, ahşap bir arabaydı.

Kafesin içine kuru erzak gibi sıkış tepiş, sayısız insan tıkılmıştı. Hepsinin kir pas ve kan içindeki çocuklar olduğunu fark edince içim burkuldu. Rüzgârın uğultusunun arasında ağlama sesleri, küfürler ve haykırılan komutlar duyuyordum. Arabanın etrafında, küçükleri kılıç tehdidiyle binmeye zorlayan adamlar vardı. Koyu renk zırhlar içindeki, hepsi birbirinden iri kıyım bir düzine asker. Ancak arabanın ötesinde ayaklarını sürüyerek buzun üstünde dolaşan ve tutsakları aç gözlerle izleyen en az iki düzine ölü bakışlı ve ruhsuz sefil vardı.

"Dior'u yavaşça geri çekilsin diye uyarmaya hazırlanmak için derin bir nefes aldım ama Yüce Tanrı kendinden bekleneni yaparak aletini kulak deliğime sokmak için fırsatı kaçırmadı. Bir anda rüzgâr, yön değiştirerek batıdan kuzeye doğru esmeye ve arkamızda ulumaya başladı. Sefillerden birinin –paçavralar içindeki çürümüş yaşlı bir adam– kafasını hızla Dior'a doğru çevirdiğini gördüm. Ölülerden birkaçı daha dudaklarını eğri büğrü dişlerini açığa çıkaracak şekilde açarak ve alçak sesle tıslayarak bize doğru döndü.

"'Siktir,' diye tısladı Lachlan.

"Celene'in söylediği gibiydi. Hayaletsoluğu kızın kokusunu gizlemekte hiçbir işe yaramamıştı. Askerlerin arasında bir haykırış yankılanırken kafamın içinde zarları attım. İstersek kaçabilir, at sırtında buzun üstünde onların kovalayabileceğinden daha hızlı geri çekilebilirdik. Ama bir ordu Aveléne'e saldırdıysa karşımızdaki o ordudan artakalanlar, zaten kaybedilmiş bir şehrin süprüntülerini temizlemek için geride bırakılmış birkaç kılıçkölesi ve sefil gibi görünüyordu. Aaron ve Baptiste'in başına ne geldiğini öğrenmek istiyordum. Ama daha ve *en* önemlisi, o kafesteki o zavallı çocukların görüntüsü öfkemi kabartıyordu. Daha karanlık günlerin, kan ve şan, kutsal savaş ve acı bir vahşetin ve kızıl bir korunun üstünde öten kederli gaydaların karanlık anıları...

"Bir köle havaya kaldırdığı bir boynuza uzun uzun üfledi ve çıkan melodi donuk havada asılı kalırken yanımdaki Lachlan'a baktım.

"'Bir dansa ne dersin, kardeşim?'

"Eski çırağım elini kılıcının kabzasına götürerek gülümsedi. 'Arkandayım. Kılıcımla.'

"Boynuzun çınlaması şimdi nehir kıyısı boyunca yankılanıyordu ve cevap olarak donuk zemini çatırdatan ayak seslerini duydum. Pus ve kar perdesinin arasından bakınca şato kapılarından yan yana çıkan üç yüksekkanı gördüm ve manzara karşısında tenim ürperdi.

"'Yedi Şehitler aşkına...'

"İlki öldürüldüğünde yaklaşık on yedi yaşında olan bir delikanlıydı. Ossway doğumluydu, teni mermere benziyor, pas rengi uzun saçları çakmak taşına benzeyen gözlerini çevreliyordu. Kürkleri, yıpranmış pelerini,

ağır çizmeleri ve koyu renk zincirden örülmüş zırhıyla iri yarı ve gaddar bir görüntüsü vardı. Yüzüne kanlı bir el izi bulaşmıştı ve taşıdığı büyükkılıç benden daha uzundu.

"İkinci soğukkan bıyıklı bir kas dağıydı, boyu en az iki metreydi, eni de aşağı kalmazdı. Soğuk havaya rağmen üstünde sadece bir kilt ve ağır çizmeler vardı ve ziyafet tabakları kadar iri ellerinde bir şatonun duvarlarını yerle bir edebilecek büyüklükte bir savaşçekici tutuyordu. Kafası tıraşlıydı, kulakları yoktu, kafatasının iki yanında sadece birer et yumrusu kalmıştı.

"Zırhlarındaki taze deliklere ve ona attıkları nefret dolu bakışlara bakarak bu ikisinin Lachlan'ın atını katleden ikili olduğunu tahmin ettim. Ancak korkutucu olmalarına rağmen onlara sadece kısacık birer bakış atmakla yetindim, bakışlarım aralarında yürüyen canavara çevrilmişti.

"*Uzun boyluydu.* Geniş omuzlu. Ossway savaşçılarının kızlarından biriydi. Teni buz gibi solgun, gözleri uzun zaman önce solmuş otlar gibi yeşildi. Bakır-kahve saçlarını uzun savaşçı örgüleriyle toplamıştı ve deri ve kürklerden oluşan giysileri insan kemiklerinden yapılma takılarla süslenmişti.

"Kafası bir çocuk tabutu büyüklüğünde, kükreyen bir ayı şeklinde dövülmüş demir bir savaştokmağını iki eliyle birden tutuyordu. Bize doğru yürürken kemerinde asılı olan yarım düzine demir kelepçe birbirine çarparak tangırdıyordu. Kilti bir zamanlar doğduğu kabilenin renkleriyle dokunmuş olabilirdi ama şimdi siyahtı ve üstüne Dyvok Kanı'nın simgesi ayılar ve kırık kalkanlar işlenmişti. Bir yanında gaddar çocuk, diğer yanında kulaksız dağla birlikte harabeye dönmüş şatodan bize doğru yaklaşıyordu ve ona bakarken öfkem yerini buz gibi ve kusursuz bir hiddete bıraktı.

"'Seni öldürdüğümüzü sanıyordum, sürtük,' diye fısıldadım.

"Dior, 'Onları *tanıyor musun*?' diye sordu.

"'Şu ikisiyle hiç tanışmadım,' dedim başımla iki yandaki erkekleri işaret ederek, 'ama kadın Kiara Dyvok. Kurtana. Triúrbaile'deki çiftlikler için stok baskınları yapardı.'

"Ben paltomun düğmelerini çözerken Dior kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"'Katliamçiftlikleri,' diye açıkladı Lachlan üstünü çıkarırken. 'Vahşiler o çiftlikleri Ossway'e ilk istilalarına başladıkları zaman, on beş yıl önce inşa etmişti. Tutsaklarını oralarda tutuyorlardı. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar.'

"'Ama neden...'

"'Yiyecek için, Dior.' Ne demek istediğimi anlayınca gözlerinin büyüdüğünü gördüm. 'Dyvok ordularının susuzluğunu gidermek için büyükbaş hayvanlar gibi tutulan insanlar. Gümüş Teşkilat, Triúrbaile'e özgürlüğünü

verdiği zaman ben on dokuz yaşındaydım. Sülükler onları hayatta tutmak için tutsaklarına ölülerin cesetlerini yediriyordu. Yüzlerce kafes. Binlerce insan. Gözlerimi kapadığım zaman, kahrolası leş kokusunu bugün bile duyabiliyorum.'

"Kiara'ya bakarken diş etlerimde köpek dişlerimin uzadığını hissedebiliyordum.

"'Ve bu cehennemsürtüğü o çiftliklerin dolmasına yardım ederdi.'

"Dior midesi bulanır gibi güçlükle yutkundu. Bir kez daha etrafta Celene'den bir iz aradım ama rüzgârın süpürdüğü karlı düzlüklerde ondan tek bir işaret göremedim. Ayı'nın sırtından indim, teçhizatımı yerleştirip çıplak göğsümde asılı olan palaskamın sıkılığını kontrol ederken kıza baktım.

"'Geri çekil. Nehir boyunca, yüz yüz elli metre kadar geri. İşler kötüye giderse kaçmaya devam et.'

"'Gabe, senin bana akıl...'

"'Kendini ispatlamak istediğini *biliyorum*. Ama Kiara Dyvok geçmişinde bir asırlık katliam saklayan bir canavar. Senin kılıcın bile yok. Savaşacağın yerleri doğru seçmelisin, Dior.'

"Kızın itirazlarına rağmen Midilli'yi ters yöne çevirdim ve kıçına bir şaplak attım. Midilli fırladı ve Dior bir şaşkınlık çığlığıyla düşmemek için tutunurken Lachlan ve ben düşmana doğru döndük. Bir düzine kılıçkölesi Kiara'nın yanında sıraya girmişti ama Dior'un varlığını hissettikten sonra sefiller nehirden yukarı, bize doğru koşmaya başlamıştı. Rüzgâr çıplak tenimde dondurucuydu ama Ölüler yaklaştıkça kalkanım daha parlak yanıyordu. Uzun zaman önce unuttuğum sıcaklık şaşırtıcı bir rahatlama getirdi, göğsümdeki aslanda için için yanan kan kırmızısı ışık, kızımın parmaklarımı süsleyen adı, Lachlan'ın yılmaz inancının gümüş alevine karışıyordu.

"O ışıldamayı görünce Kiara elini kaldırdı ve üstümüze koşan sefillere durmalarını haykırdı. Ancak canavarların sadece yarısı itaat etti, diğerleri bize doğru koşarken duraksamadılar bile. Küliçen'i tatsız bir selam gibi havaya kaldırırken kalkanım artık alev alev yanıyordu ve Lachlan güvenilir çakmaklı tabancalarıyla peş peşe ateş etmeye başlamıştı bile. Ölüler göz kamaştırıcı ışığımıza karşı gözlerini kısarak üstümüze gelirken kılıcım ve ben şan günlerindeki gibi dans ediyorduk. Kül kafamın içinde eski bir şarkı –buruk bir melodi, küçük bir kızken korkuyla uykusundan uyandığı zamanlarda Sabır'a söylediğim bir çocuk şarkısı– mırıldanırken uzuvlar çürümüş gövdelerden ayrılıyor, kelleler kan fışkıran boyunlardan kopup yere yuvarlanıyordu.

"Uyu artık, güzel yavrum, uyu artık, benim canım,
"Baban yanında olduğu sürece, karanlık rüyalar bitmeye mahkûm.

"Korkma canavarlardan, korkma geceden,
"Baban artık yanında ve her şey yolunda.
"Kapat gözlerini, hayatım ve bil ki bu gerçek,
"Sabah gelecek ve baban seni hep sevecek.

"Katliamın sonunda, ayaklarımızın dibine, buzun üstüne, paramparça olmuş dumanı tüten cesetler saçılmıştı. Lachlan baştan aşağı kırmızıya boyanmıştı, avucunun içinde Dior'un kan damlayan kılıcını tutuyordu ve etrafı bir kasabın et tahtasından geçmiş etlere benzeyen ceset parçalarıyla kaplıydı. Avucumda sıkı sıkı tuttuğum Küliçen'den dumanlar yükseliyordu ve gri bıçağı kıpkırmızıydı. Tenimde bir demirhanenin ateşi parlıyordu ve kanlı gözlerim şimdi Kurtana'ya çevrilmişti.

"*Onu tanıyoruz, onu ta... tanıyoruz.*

"'Evet, tanıyoruz.'

"*Ondan nefret ediyoruz,* nefret *ediyoruz.*

"'Evet, ediyoruz.'

"Kiara on beş metre kadar ötede, şatonun gölgesinde duruyor ve giysisini süsleyen kemikler rüzgârda şıngırdıyordu. Önünde hayvani bir öldürme arzusuyla titreyen bir düzine sefil saldırmaya hazır bekliyor, yanındaki iki yüksekkan gözlerini göğsümde yanan aslandan ayıramıyordu. Bir kılıçkölesi kafes kapısını çarparak kapatırken vagondan bir çocuk bana seslendi, atlar etraflarındaki Ölülerin verdiği korkuyla kişniyordu. Lachlan tabancalarını tekrar doldurdu ama ben zihnimde Triúrbaile'i kurtardığımız günün görüntüleriyle, sadece Kiara'ya bakıyordum.

"Parçalanmış, asılı ölü bedenler, şanslıların kendileri kadar şanslı olmayanları hayatta tutmak için kullanılan kalıntıları. Paslı parmaklıkların arasından bana uzanan sopa gibi incecik parmaklar. Kemiklerle dolu mezar çukurları.

"'Kara Aslan,' diye hırladı Kiara. 'Ve hain yavrusu.'

"Kurtana'nın sesinde yoğun bir Batı Ossway aksanı vardı ve sefiller sesine tıslamalarla karşılık verdi. Yanındaki gaddar çocuk, korkutucu büyükkılıcını omzundan indirdi; kulaksız olan savaşçekicini kaldırdı ama ben onlara aldırmadan boynunda asılı duran altın rengi küçük şişeye uzanan ve büyük bir yudum içen Kiara'yı izliyordum.

"Üç köşeli şapkamı hafifçe eğdim. 'Kızıl Koru'dan bu yana çok zaman geçti. Nasılsın, Kiara?'

"Kırmızı dişlerini göstererek çift tutacaklı tokmağını mermer yumrukları arasında havaya kaldırdı.

"'Öldüğünü duymuştum, de Leön.'

"'Cennet doluydu. Ve şeytan kapıyı açmaya korktu.'

"'Demek ki şeytan korkakmış.'

"'Şeytan demişken,' dedim gözlerimi kısarak, 'ben de Tolyev'in kellesini aldığım gece işinin bittiğini duymuştum. Ama bakıyorum, kendi kıçını kurtarmışsın.'

"Kurtana bana dik dik bakarken Lachlan'ın bakışları yanındaki iri çam yarmasındaydı.

"'Sizin adlarınız ne, soğukkanlar?' diye seslendi.

"'Kane Dyvok,' dedi daha genç olan, boynunda asılı olan ve Kiara'nınkine çok benzeyen şişeyi kaldırıp dudaklarına götürürken. 'Ama çoğu bana Kafakoparan der.'

"'Sen benim Cüruf'umu öldürdün, Kafakoparan. O at yetimliğimden beri benimleydi. Bu yüzden sanırım ben sana Amcık diyeceğim.' Lachlan gözlerini üçlünün en irisinden ayırmadan kılıcındaki koyu renkli kanı silkeledi. 'Ya sen, koca oğlan? Senin adın ne?'

"Sakallı olan kendi şişesinden bir yudum aldı ve kan kırmızısı dişlerini açığa çıkaran bir hırlamayla cevap verdi.

"'Rykard Dyvok.'

"'Yok, bu hiç olmadı...' Lachie düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. 'Kısaca Göt'e ne dersin? Çocukça biliyorum ama o kel kafa ve olmayan kulaklarınla, sana çok yakışır.'

"Lachlan bir o vampire bir diğerine bakarken gülümsüyordu.

"'Göt ve Amcık. Hoş simetri, değil mi?'

"Ben gözlerimi Kiara'dan ayırmadan Küliçen'i havaya kaldırırken Rykard ve Kane dik dik bakıyordu.

"'Seninle paylaşacak bir kozumuz var.'

"'Evet,' dedi Kiara tokmağını kaldırarak. 'Var.'

"'Hesabını vermen gereken *on bin* ölüm var, sürtük.'

"'Seninse sadece *bir* tane, piç. Ama yemin ederim, şimdi bunu ikinize de ödeteceğim.'

"Kiara ihtimalleri kalbindeki nefretle karşılaştırır gibi etrafındaki sefillere ve kılıçkölelerine baktı. Güneş yükselmişti ve tahmin ettiğim gibi, Aveléne'e hangi güç saldırdıysa bunlar sadece kalıntılarıydı. Yine de Kiara sayıca üstündü. Dudaklarını geri kıvırıp sivri dişlerini açığa çıkararak ağız dolusu zehir tükürürcesine haykırdı.

"'Öldürün!'

"Sefilleri zincirlerinden boşanmış vahşi köpekler gibi harekete geçerken Kiara yanında kuzenleri ve kılıçköleleriyle sürünün arkasında koşuyordu. Lachlan

sürüyü dağıtmak için gümüşbombalar atıyordu ama patlamalar çatırdarken ve gümbürderken et arabasına zincirlenmiş beygirler korkuyla kıvranmaya ve toynaklarını yere vurmaya başladılar. Yeryüzünün ve gökyüzünün canavarları Ölülerden, soğukkanlardan *nefret ederdi* ve hayvanlar zaten korku içindeydi. Lachie'nin bombaları patlarken ve yankıları çınlarken, zavallı beygirler panik içinde şaha kalkarak peşlerinde sürükledikleri, içinde çocukların feryat figan bağırdığı vagonla, buzun üstünde koşmaya başladılar.

"Kane bizi atlatmak için sol taraftan saldırıyordu ve onu üçlünün en ufak tefeği olarak düşünen Lachie ve ben, işini çabucak bitirme niyetiyle, onu karşılamaya koştuk. Ancak korkusuz ve korku salan vampir, iki elle tutulan devasa kılıcını havada ıslık çalan bir yay çizerek savurdu. Vücudu da kılıçla birlikte ileri doğru süzüldü ve bir Dyvok Kasırgası'nın yeri göğü sarsarak hızla dönen ilk birkaç adımının eşliğinde, vampirin kendisi de bize yaklaştı."

Jean-François cevap olarak tek kaşını kaldırdı. "Kasırga mı, de León?"

Gümüşaziz başını onaylar gibi salladı. "Vahşiler, etkisi kadar korku da salmak için ölümlülerin taşıyabileceğinden çok daha büyük silahlar taşırlar. Kane'in o silahı en az yüz otuz beş kilo çekerdi. Kiara'nın tokmağının ya da Rykard'ın savaşçekicinin ağırlığını ise sadece Tanrı bilir. Mesele şu ki kendi ağırlığına denk bir silahı kullanacak kadar güçlü olsan bile, savurduğun zaman, *ağırlığı* seni de beraberinde sürükler. Kütle ve kuvvetin çalışma prensibi bu. Bu yüzden en iyi Dyvok savaşçıları Anyja denilen kadim bir soğukkan tarzıyla dövüşür. Kasırga. Silahlarının ağırlığını, hamlelerini yaparken kendilerini de sağa sola fırlatmak için kullanırlar. Momentumla hareket ederek, hızla dönerek ya da yön değiştirerek yollarına çıkan her şeyi paramparça ederler. Bu, Dyvok'ları savaş alanında neredeyse durdurulamaz kılar. Aynı zamanda kelimenin tam anlamıyla muazzam dehşet verici.

"Kane kılıcı havayı keserken, çizmeleri buzun üstünde kayarak son hızla bize doğru geldi. Korkutucu olmasına korkutucuydu ama Lachlan ve ben uzun yıllarımızı Ossway'de onun türüyle savaşarak geçirmiştik ve Vahşiler iblisler kadar güçlü olsa da etleri bir Demiryürek'inkinin yanında tereyağı gibi kalır. Dizlerimizin üstüne indik ve momentumu arkamıza alarak buzun üstünde, Kane'in kılıç hamlesinin altından kaydık ve sonra birlikte yerden doğrulduk. Lachlan'ın kılıcı vampirin karnını deşti, uzun kurumuş bağırsak yumakları havaya fışkırdı ve kollarımdaki melekler o yarı karanlığa ışık lekeleri oyarken Kül, vampirin kolunu dirseğin üstünden kopardı.

"'KANE!' diye haykırdı Kiara! 'DİKKAT ET!'

"Kılıcının dengesini tamamen altüst ettiği gaddar çocuk kükrerken ben işini bitirmek için kendi etrafımda bir tur döndüm. Ama aynı anda gözleri

hiçbir şey görmeden sürü halinde akın eden sefiller aramıza dalmıştı. Birinin sırtıma çarptığını ve birlikte yere devrilirken dişlerinin derimi kopardığını hissettim. Acıyla inleyerek canavarın ağzına bir yumruk yapıştırdıktan sonra ayaklarımın üstünde doğrulurken Lachlan da bir başka çifti dörde parçalıyordu. Heybetli Rykard şimdi üstüme uçuyordu ve hemen yanındaki Kiara korkunç tokmağını kuş tüyü hafifliğindeymiş gibi zerre zorlanmadan bana doğru savurdu. Çeliği havada arkasında *bir gümleme* bırakacak bir süratle hareket etti ve beni çaresiz bir savuşturma hamlesine mecbur bıraktı. Üstünüze savrulan silah bir insandan daha ağır olduğunda bu *hiçbir zaman* iyi bir fikir değildir. Yana dönük olmama rağmen, darbesinin gücü beni havada uçurdu ve gözlerimin önünde siyah yıldızlar çakarak sırtüstü yere serildim. Birinin çığlık attığını, gümbürdeyen ayak seslerini duydum ve Kül kafamın içinde şakırken kan tükürdüm.

"Ga... Ga... Gabriel, iyi misin?

"'O kaburgalara zaten ihtiyacım...'

"Bir sefil tepeme dikildi ve sessiz bir tıslamayla üstüme atıldı. Yana yuvarlanmayı ve aynı anda Küliçen'in hızlı bir hamlesiyle bacaklarını koparmayı başardım. Ancak Rykard nefretle parlayan gözleriyle tekrar bana doğru saldırıya geçmişti. Yağan karın arasından Kurtana'nın arkasına bakınca yüreğimin bir taş gibi göğsümün dibine çöktüğünü hissettim."

"Dur tahmin edeyim," diye mırıldandı Jean-François. "Lachance geri geldi?"

"Cesaretini sınıyor gibiydi," dedi Gabriel kafasını sallayarak. "Sürekli merhamet sızdıran kalbi arabadaki ufaklıkları görünce oluk oluk kanamaya başlamıştı ve şimdi merhametin sağduyuyu bünyesinden postalamasının sonucu olarak buz tutmuş zeminde peşlerinden gidiyordu. Ayrıca araba sürme becerisi beş para etmezdi ve acı bir feryat koparak can havliyle sürücü koltuğuna atlamadan önce az kalsın eyerinden düşüyordu. Yine de dizginleri yakalamayı ve paniğe kapılmış atları yavaşlatmayı ve nehrin ortasında durdurmayı başardı. Dior göz açıp kapayana kadar koltuğundan fırladı ve arabanın çatısının üstünden kapısına doğru emekledi. Kapının kilitli ve ağlayan biçare tutsakların arabaya hapsedilmiş olduğunu görünce bir küfür savurdu.

"Kane düşürdüğü büyükkılıcını geri kapmıştı. O ve Lachlan şimdi buzun üstünde görülmeye değer, gaddar bir kavganın izlerini bırakıyorlardı. Eski çırağım Dyvok soyundan doğmuştu ve şeceresi çoğundan daha derine iniyordu. Ama yine de bir solukkandı ve Kane'in gücü dehşet vericiydi. Kafakoparan tek eliyle bile aşağıda kalmıyordu. Kiara elinde kanımın damladığı tokmağı, yanında Rykard'la bana doğru yaklaşıyordu. Ama yüreğim ağzıma gelerek

kılıçköleleriniin şimdi Dior'a yöneldiğini fark ettim. Dünyanın en inatçı aptalı Dior solgun yumruğuyla gümüşçelik hançerini çekerek onlara döndü.

"'Hayır, Dior, kaç!' diye kükredim.

"Bir bana bir kafesteki çaresiz çocuklara baktı. Karşısında onu aşan bir güç olmasına rağmen çocukları savunmakta kararlı olduğunu görebiliyordum. Kılıçköleleri arayı hızla kapatıyordu, Kurtana ve Rykard ise ben ve Dior'un kurtarmaya çalıştığı zavallıların arasındaydı.

"'Kahrolası kız, *kaç*!'

"Bir sefili daha yere çaldım ve Kiara'nın tokmağı havayı yırtarken hızla geri çekildim. Kalkanımdan gözleri kamaşan Kurtana'nın bir sonraki hamlesi beni ıskaladı ve silahının ağırlığıyla yanımdan kayarak geçti. Rykard devasa savaşçekicini böğürerek savurdu ve yana doğru sekerek hamlesinden kaçarken nehrin altımızda çatırdadığını duydum. Gümüşlü çizmemle piçin dizine bir tekme savurduktan sonra, Küliçen'le Kiara'nın sırtındaki ette derin bir yarık açtım. Kurtana inleyerek tokmağını yere düşürdü. Ellerimi boyunlarına sarabilsem damarlarını kaynatmam işten değildi ama güneşin gökyüzünde olmasına rağmen, ikili yılmak nedir bilmiyordu ve yumruklarının tek bir sağlam darbesi kemiklerimi cam misali tuzla buz edebilirdi.

"Düşmanlarımın arkasında, Dior bıçağını kaldırdı ve hırıltılı bir haykırışla kılıçkölelerine saldırıya geçti. Hamlesi isabetli olmaya çok uzaktı ama askerler temkinli bir tavırla geri çekildiler. Kiara çıplak elle üstüme atıldı ve bir tutam saçımı kökleriyle birlikte yolunca midem ters döndü. Hırlayarak boynuna atıldım ama sadece boynundaki altın rengi şişeyi tutabildim. Zincir koptu ve Rykard'ın savaşçekici bana kontrolden çıkmış bir at arabası gibi hızla çarparken şişenin havada uçtuğunu gördüm. Kaburgalarımın parçalandığını ve dünya gri bir renge boyanırken ve bedenim havada ağırlıksız ve bilinçsiz bir şekilde taklalar atarak uçarken dudaklarımın arasından kan ve tükürüklerin fışkırdığını hissettim. Nehrin tahminen on beş metre kadar yukarısına düştüğümde, buza çarpmamın etkisini bile hissedemeyecek kadar sersemlemiştim.

"Karnımın üstüne döndüm ve bir yandan kan öksürerek ayağa kalkmaya, nefes almaya çalıştım. Buzun üstünde el yordamıyla kılıcımı ararken kulaklarımın çınlamasının arasında Dior'un bağırdığını duyabiliyordum.

"'Yüce Tanrı'nın bana hakikaten kızgın olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum...'

"*Kut... kutsal bir toprakta toplu kat... katliamliam yapmanın üstünden iki hafta bile geçmedi...*

"'Hepsi piçti, Kül.'

"*Senin gibi, Gabriel.*

"'... Tuşe.'

"Kiara ve Rykard bana doğru geliyor; Lachlan, Kane'le boğuşmaya devam ediyordu. Ayağa kalkmalı, *hareket etmeliydim* ama gözlerim kanla doluydu ve parmaklarım Kül'ün kabzasının etrafına kapanırken kafamın içi cenaze çanları misali çınlıyordu. Ağzımdaki kanı tükürdükten sonra Kül'e yaslanarak kalkmaya çalıştım, başaramadım, tekrar tek dizimin üstüne düştüm, ölümümü kahrolası iki ayağımın üstünde karşılayabilecek takatim bile yoktu.

"Ama sonra donuk nehrin üzerinde ayak sesleri duydum: yeni karı ezen yumuşak çizme sesleri. Çizmeleri donuk zeminde kayan Kiara ve Rykard hızlarını düşürürken gözleri kâğıt kesikleri misali kısıktı. Ağzımdan kanlar akarak kafamı kaldırınca baştan aşağı kırmızılar içindeki incecik bir karaltının yanı başımda durduğunu gördüm. Tenimden dökülen ışık, porselen maskesinde parlıyor, Vahşilerle aramızdaki buzun üstüne uzun bir gölge vuruyordu. Celene yere kadar eğilerek reverans yaparken tısladı.

"'Ssselamlar, Dyvok'lar.'

"Ve bunu söyledikten sonra maskesini yana çekti.

"Daha önce de görmüştüm ama kız kardeşimin çıplak kalan yüzünün dehşeti karşısında midem yine de ağzıma geldi. Celene'in elmacık kemiklerinden yukarısı biçimli kemikli ve güzeldi; hoş bir genç kızdı. Anneme benzerliğini görmek içimi sızlattı. Ama yüzünün alt yarısının derisi parçalanarak yüzülmüş, altındaki kaslar ve kemikler açığa çıkmıştı. Alt çenesinde köpek dişleri parlıyordu ve bir zamanların mabedi şimdi yerini yıkık dökük bir harabeye bırakmıştı.

"Rykard açığa çıkardığı sivri dişlerini sıkarak yağan karın arasından kız kardeşime bakıyordu.

"'Sen de kimsin, kuzen?'

"'Sssenin kuzenin falan değilim,' diye tısladı Celene.

"Kız kardeşim sivri tırnaklarını avuç içine bastırarak bir elini diğerinin üstünden kaydırdı. Kan ikiz yılanlar gibi aktı, yılanlardan biri kavisli bir kılıca, diğeri uzun bir kırbaca dönüşürken koku... Tanrım, koku beni sızlayan karnıma saplanan bir mızrak gibi sarstı.

"'Adım Celene Castia. İnançlıların Kılıcı. Korkunç Wulfric'in Liathe'si.'

"Celene ölü gözleri parlayarak kılıcını Vahşilere doğru kaldırdı.

"'Ve ben kurtuluşum. Hem sizin hem de lanetli türümüsssün tamamı için.'"

VII

BU KANLA

"Dudaklarımdan kırmızı iplikler sarkıyor, tenimin altında kırık kaburgalar birbirine sürtünüyordu. Celene abartılı bir hareketle paltosunun eteklerini savurdu ve gözlerini bir an ayırmadan düşmanlarına bakarken brokar kumaşın üstündeki kar tanelerini silkeledi. Kiara ve Rykard ne yapacaklarını bilemeyerek sessizce bakıştılar. Avcı ve av arasında duran Celene'in ne tarafta olduğunu bilemiyorlardı.

"'Arkandaki benimdir, kuzen,' diye hırladı Kiara. 'Kenara çekil.'

"Ama Celene kararlı bir ifadeyle başını kaldırdı ve kısa bir cevapla yetindi.

"'Hayır.'

"Kurtana gözlerini kıstı; önce yanındaki vampire, sonra buzun üstünde duran et arabasına baktı. Dior'u gördüm. Elinde hançeriyle, solgun ve yalnız duruyordu. Celene etrafındaki kılıçkölelerini tek tek öldürmüş, buz kırmızıya boyanmıştı. Kiara'nın bakışları bir kez daha kız kardeşimin elindeki kılıca çevrildi ve çıplak dişlerini açığa çıkararak zehir tükürür gibi konuştu.

"'O zaman *ölürsün.*'

"O ve Rykard aynı anda kükreyerek buzun üstünde ileri atıldılar.

"Küçük kız kardeşimin hareketleri iliklere işleyen kış rüzgârı gibi gaddar ve dondurucuydu. Kiara'nın hamlesinden kenara çekilerek kaçtı, ağır tokmağı kırmızı bir sis perdesi arasında nehrin donuk yüzeyine inince ayaklarımızın altında daha büyük çatlaklar açıldı. Celene hızlı ve sessiz, kılıcıyla saldırıya geçti ve Rykard'ın çekicinin demirağacı kabzasını ortadan ikiye böldü. Dengesini kaybeden iri soğukkan sendelerken omurgasına kadar saplanan bir darbeyle sarsıldı ve mermeri andıran eti duman gibi ikiye ayrıldı. Celene gümüş süratiyle Kurtana'nın bileğine yapıştı. Ve tıpkı benimkinin San Michon'un gölgesinde yaptığı gibi, Kiara'nın kanı kaynamaya başladı.

"Habis babamın bana verdiği dehşet verici gücün dizginlerinden kurtulmasını, rüzgârda yoğun kokusunu duyarak ve tenim karıncalanarak izledim.

"*Sanguimansi.*

"Kan önce Kiara'nın gözlerinde fokurdayarak beyazlarını kırmızıya boyadı. Mermer teni kız kardeşimin tuttuğu yerden kuru bir dere yatağındaki çatlaklar gibi dışa doğru yayılarak kararırken Kurtana kükrüyordu. Ama Kiara kolay zapt edilecek bir hayvan yavrusu değildi ve kanlı dişlerini sıkarak Celene'e elinin tersiyle onu bir kepek çuvalı gibi havaya uçuran bir tokat yapıştırdı.

"O kaosun içinde, ellerimi kırık kaburgalarıma bastırarak yerden doğruldum. Kafam çınlamaya devam ederken kafamın içinde şakıyan Küliçen'le Kurtana'ya saldırdım. Kiara nefretle tıslayarak döndü; karnına, göğsüne, gırtlağına yaptığım hamlelerden usta adımlarla kaçtı. Artık ikimiz de yaralı ve çaresizdik; Lachie, Kane'le kavgasını sürdürüyordu; Dior hançeriyle öne atılırken avazım çıktığı kadar haykırdım.

"'Hayır, geri, dur!'

"Kiara'nın çenemin önünden ıslık çalarak geçen tokmağından, son anda bükülerek kurtuldum. Tanrım, ondaki güç kahrolası bir dağı yıkacak kadar büyüktü. Gece vakti olsa beni de yıkacağından hiç şüphem yoktu. Ancak gökyüzü hâlâ loş gün ışığıyla aydınlıktı, kalkanım ışıl ışıl yanıyordu ve yaralı olsam da o kızı Aveléne'in duvarlarının önünde savunmak için savaşırken zihnimde efendisinin kısa bir süre önce bana söylediği o hakikat yankılanıyordu.

"Neye inandığının bir önemi yok. Ama bir şeye inanmalısın.

"Kiara'nın tokmağı kılıcıma çarptı ve çarpmanın gücü buzun üstünde kayarak bir kez daha dizlerimin üstüne inmeme neden oldu. Nefes nefese doğruldum ama Kurtana kan tükürerek yeniden saldırmaya hazırlanırken hepimiz arkamızdan gelen korkunç bir çığlıkla sarsıldık.

"Arkama dönünce Rykard'ı Celene'in karşısında dizlerinin üstünde buldum. Kız kardeşimin düşmanı kanla kaplanmış, bir kolu dirseğinden, diğeri bileğinden kopmuştu. Celene'in gücü korkutucuydu, çaylak bir Voss'un Dyvok Kanı'nın emektar bir savaşçısına karşı durabilmesi akıl alır gibi değildi. Ancak Celene, Rykard'ı omuzlarından yakalamıştı ve ağzını gittikçe açarken açıktaki kasları çenesinin etrafında iyice gerilmişti. Sonrasında kız kardeşimin dişlerini düşmanının gırtlağına geçirmesini dehşet içinde izledim."

Gabriel kafasını iki yana sallarken bir parmağını dudaklarının üstünde dolaştırıyordu.

"Buna Öpücük derler. O köpek dişleri deriyi delerken ve kan sıcak ve gür akarken bir vampirin kurbanının hissettiği o vect haline. Hiçbir uyuşturucu bununla aşık atamaz. Tenin hiçbir günahı boy ölçüşemez. Tadını bir kez alan çoğu insan onu tekrar yaşamak için, o kanlı hazla bir kez daha titremek için özgürlüğünü ve hatta canını feda etmek dâhil *her şeyi* yapar. O vecdin Rykard'ı da teslim aldığını gördüm. Celene kanını içerken iri cüsseli vampi-

rin kirpikleri titreşiyor, dudaklarından bir âşığın iniltisi dökülüyordu. Ama sonra bu cennet büyüsü yerini dehşete bıraktı ve soğukkanın büyüyen korku dolu gözleri benimkileri bulduğunda, korkunç gerçeği ikimiz de anlamıştık.

"Celene durmuyordu.

"Rykard iç geçirerek çırpınmaya başladı ama Celene vampirin boğazına açlıktan ölmek üzere olan bir kene gibi yapışmış, kana kana içiyor ve *yutuyordu*. İçinde kalan son hayat belirtisi ölümsüz kabuğunun sınırlarını tırmalarken soğukkan bir kez hafifçe irkildi. Ve kulakları sağır eden son bir haykırışla, bedeni baştan aşağı titredi ve kız kardeşimin soğuk kollarında toza dönüştü.

"Celene durdu ve parmak boğumlarını kanlı ağzının üstünden kaydırdı. Ölmek üzere olan ışığın ya da çektiğim ızdırabın neden olduğu bir göz aldanması da olabilirdi ama kız kardeşimin yüzündeki yaranın biraz azaldığına *yemin edebilirdim*. Kemiklerin üstündeki kaslar kalınlaşmış, ölü etinin üstü yarı saydam bir deriyle kaplanmıştı sanki. İrislerinin rengi ölümün hayalet beyazından, hayattayken taşıdığı kahverenginin çok açık bir tonuna bürünmüştü. Gözleri yuvalarında dönüyor, kirpikleri yaşadığı coşkulu hazzın etkisiyle kırpışıyordu.

"'Bu kanla,' diye soludu, 'ebedî hayata kavuşalım.'

"Hayatımın yarısını vampir avlayarak geçirdim, tarihçi ama gördüğüm şeyin ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Daha önemlisi, Kurtana'nın da yok gibi görünüyordu. Kiara bir yüzyılı hatta daha fazlasını geride bırakmış bir vampir, bir ortacaydı, belki hesabında yüzyıllar yazılı bir kadim kadar kurnaz değildi ama çaylak da sayılmazdı. Akrabasının öldürülmesine ve bana duyduğu güçlü intikam arzusuna rağmen, Kurtana'nın ne yapacağını bilemediğini görüyordum. Kane nehrin ortasında Lachlan'la savaşmayı sürdürüyordu, ondan medet umamazdı. Tutsaklara, Celene'e bakarken Kiara'nın gözleri büyük bir hiddetle parlıyordu ve bakışları nihayet beni bulduğunda oradaki duygu nefrete dönüşmüştü. Ama aptallık ederek sonsuza dek yaşayamazsınız ve kafasındaki hesap eksik çıkınca çenesinin kasıldığını gördüm.

"'Başka bir gece, Aslan,' dedi nefretle.

"Kurtana tokmağını başının üstüne kaldırdı. Dünya ağır çekime geçmişti sanki ve o tokmak inerken kalbim durdu.

"Döndüm ve Dior'u uyarmak için avazım çıktığı kadar haykırdım.

"Kiara tokmağını buza indirdi.

"Ve Mère'in yüzeyi infilak etti."

VIII

PENÇE VE DİŞ

"Donuk nehir parçalara ayrıldı, otuz santim kalınlığındaki buz camdan yapılmış gibi paramparça oldu. Sivri parçalar şimşek misali üstümüze yağarken uluyan havaya toz kar püskürdü. Mère kulakları sağır eden bir *gümlemeyle* altımızda çöktü.

"Yuvarlanarak ayağa kalkarken Celene'in parçalanan buzun üzerine atladığını gördüm. Lachlan'a koşması, kız kardeşime takip etmesi için haykırarak –*TAKİP ET*– koşmaya başladım. Biz sallanan ve dalgalanan zeminde can havliyle tökezleyerek koşarken ve tekrar sıçrarken çöken alan genişledi.

"Koşşşş tavşan k... k... kooooooşşşş...

"Gürültü kulakları sağır edecek kadar güçlü ve akılalmazdı. Tektonik kayma sürerken gökyüzüne biraz daha kar püskürdü ve o gök gürültüsünün arasında kişneyen atların seslerini ancak cılız bir fısıltı gibi duydum. Ancak kanilahisi kulaklarımda çınlıyordu ve sonuçta ben bir solukkandım, alev alev kalkanımda yanan bir gölge misali kıyıya sıçramayı başardım ve nihayet donuk kıyıda kendimi yere bırakabildim.

"Kan tükürerek güçlükle doğruldum. Nefes almaya çabalarken kırık kaburgalarım birbirine sürtünüyordu.

"'Dior...'

"Etrafıma bakınca yıkımın dehşet verici, Kurtana'nın gücünün beklediğimin çok ötesinde olduğunu gördüm. Ne ondan ne Kafakoparan'dan ne de eski çırağımdan bir iz vardı ama Mère bir kıyısından diğerine kadar paramparçaydı ve boylu boyunca üç yüz metre derinliğinde yarıklar uzanıyordu. Kar yağıyordu ve dondurucu hava acı çekercesine inleyen buzun çatırtılarıyla yankılanıyordu. O kaosun arasında yüreğimi ağzıma getiren bir çığlık duydum.

"'GAAAABE!'

"Uluyan karın arasından gözlerimi kısarak baktım ve Dior'un hâlâ nehirde olduğunu görünce kalbim sıkıştı. Buz ayrılınca et arabası kısmen suya

düşmüştü ve içindekiler, panikleriyle arabayı daha aşağı çekiyordu. Arabadaki çocuklar çığlıklar atıyor ve araba batmaya başlarken parmaklıklardan dışarı uzanıyorlardı. Onların ölmesine izin vermeyi reddeden Dior da arabanın üstünde çömelir pozisyondaydı.

"'*GABRIEL*!'

"'Siktir...'

"'Onu kurtarmalısssın.'

"Ayak parmakları kırık buzun kenarında duran ve kırmızı elleriyle maskesini kana bulanmış yüzünün üstüne geri çeken Celene'e döndüm. Çöken nehirden kaçarken büyük ve uzun adımlarıyla beni sollamış ve güvenle kıyıya ulaşmıştı. Biraz önce neye tanık olduğum konusunda hâlâ bir fikrim yoktu ama hiçbir vampir akan suyun üstünden geçemezdi ve oraya geri dönmek...

"'Bunu yapmak *zorundasssın*...'

"Ama ben çoktan harekete geçmiştim. Küliçen'i kınına geri sokarak paramparça olmuş yüzeyi cam gibi kayan ve çizmelerimin altında sağa sola sallanan nehre geri koşarken kan öksürüyordum. Et arabası iki büyük buz kütlesinin arasına sıkışmıştı ve parçalar ayrıldıkça daha derine batıyordu. Ağırlığıyla aşağı çekilen atlar çoktan suya batmıştı ve can havliyle kişniyorlardı.

"Onlara doğru sendelerken Dior'un ona verdiğim hançeri kaldırarak atların yüklerini kötü talihlerine sürüklemesini önlemek için koşumlarını kestiğini gördüm. Buz bir kez daha parçalanırken araba içindeki çocukların ağlamaklı haykırışları arasında sarsıldı. 'ORADAN HEMEN UZAKLAŞ, EVLAT!' diye haykırdım. Ama beni tamamen yok sayan Dior hançerini kınına soktu ve çizmesinin içinden güvenilir maymuncuk kesesini çıkardı. Sarhoş bir Osswayliden beklenecek bir delilikle, kafesin üstünde yukarı doğru emekledi ve asma kilidi tatlı dille ikna etmeye çalışmaya koyuldu.

"Islık çalan rüzgârın, görüş mesafesini düşüren karın arasında en az yarım düzine kez dondurucu derinliğe düşmekten son anda kurtularak bir buz kütlesinden diğerine atladım. Umutsuz gözlerim etrafta Lachlan'ı arıyordu ama ondan hiçbir işaret göremiyordum. Ancak son bir sıçrayışla, kafesin parmaklıklarına çarptım. Deli bakışlı mavi gözleri ışıl ışıl parlayan Dior dengemi sağlamam için elimi tuttu.

"'Sana buradan *siktir olup* gitmeni söylemiştim!'

"'Gerçekten şu anda bana vaaz mı vereceksin?' diye bağırdı. 'Su lanet olası kilidi...'

"Hayvani bir hırlamayla kafesin kapısını tuttum ve paslı menteşelerinden koparıp arkamdaki dereye fırlattım. Dior büyük bir şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"'Tamam... Bu da olur.'

"Vagon sarsılarak yarım metre aşağı kaydı ve gördüğüm ilk çocuğa uzanırken akıntı çalkalanıyordu. 'Kaçın! Hepiniz, *çabuk*!'

"Kesik kesik nefeslerle ve kan kaybetmeye devam ederek, çocukları ikişer üçer dışarı çekip buzun üstüne fırlatıyordum. Aralarında çok küçükler de vardı, çoğu ergenlik çağındaydı ve hepsi korku içindeydi. Buz altımızda sallanıyor, parçalanarak yan yatıyor, dondurucu su batmaya devam eden arabanın tekerleklerinin üstünden akıyordu. Hâlâ içeride olan küçükler dehşet içinde ağlıyor ve kurtulma paniğiyle birbirlerini tırmalıyorlardı. Dior kapı ağzından haykırdı.

"'Gabe, sen...'

"'Ben iyiyim, git. GİT!'

"Kız aşağı atladı, ufak tefek sarışın bir kızı kapıp omzuna attı ve diğerlerine, '*Peşimden gelin*!' diye haykırdı. Çocuklar söz dinlediler, büyükler kaçarken küçükleri de tutmaya çalışıyor, çatlaklar gittikçe büyüyor ve derinleşiyordu. Uyluklarıma kadar çıkan buz gibi suyun içinde kafeste ilerledim ve parmakları ve dudakları morarmaya başlayan son çocukları da dışarı çektim. Tutup çıkardığım son çocuk görüntü itibarıyla Osswayliydi, kızıl-kahverengi saçlı son çocuk da özgürlüğüne kavuşana kadar çıkmayı inatla reddeden yaşça daha büyük bir kızdı.

"Ona, 'Çık!' diye kükredim.

"'Siz...'

"'YÜRÜ!' diye haykırarak kızı kapıdan dışarı attım.

"Kırık kaburgalarım ciğerlerime saplanarak belime kadar çıkan suyun içinde iki büklüm bir halde eğildim. Şoke edici, insanın iliklerine işleyen ve uyuşturan bir soğuğun içindeydim ve bir an nefes bile alamayacağımı sandım. Parmaklıklara sıkıca tutunarak kendimi yukarı çekerken dudaklarımdan kanla karışık bir tükürük akıyordu. Parçalanmış buzun üstüne kendimi attığım anda, araba nehrin derin sularında gözden kayboldu.

"Ayağa kalktım ve yalpalayarak bir buz parçasından diğerine atlamaya çalıştım. Aldığım her nefes bir savaştı ve nehrin yüzeyi dörtnala koşan bir at sürüsü gibi kaynıyordu. Ağzımda kan tadıyla sendelerken tek bir hatamın beni o buz gibi akıntıya göndereceğinin farkındaydım. Kıyıyı görebiliyordum, önümde altı yedi metre bir yol kalmıştı ama biraz uzağa atlayıp bütün ağırlığımla indiğim buz parçasının üstünde şansımın sonunda beni yüzüstü bıraktığını hissettim çünkü buz altımda çatlıyordu.

"'Kahretsin, yine...'

"Ancak cehennemin eseri olabilecek bir soğuğun içine düştüm ve el yordamıyla tutunacak bir şey, *herhangi bir şey* bulmaya çalışırken küfrettim. Karanlık ve dondurucu su başımın üstüne kapanırken ciğerlerimin şokun etkisiyle boşaldığını hissettim. Yine de çığlık atacak kadar nefesim kalmıştı ve jilet gibi keskin ve sert bir şey bileğimin etrafına kapanırken dişlerimin arasından kanlı baloncuklar dökülüyordu.

"Sudan dışarı çekilirken, dişler *–oui*, kahrolası *dişler–* etime gömülünce ızdırap içinde inledim. Bir şey, bir hayvan, bir canavar beni ağzına almıştı ve ön kolum dişlerinin arasında çıra gibi parçalanıyordu. Kar ve acının arasında pas kırmızısı karaltısını, altın rengi parlayan gözlerini ve inci beyazı dişlerini gördüm ve beni sürükleyerek nehirden çıkarırken yumruğumu kafatasına indirdim. Bir yumruk daha yapıştırınca beni bıraktı ama şimdi Dior yanımdaydı ve adımı haykırıyordu. Lachlan da yanındaydı ve küfürler savurarak dondurucu suda sırılsıklam olmuş deri giysileri ve kanla kaplı çıplak göğsüyle kızın beni buzun nehrin yatağına kadar uzandığı kıyıya çekmesine yardım ediyordu.

"Sonunda güvendeydim.

"Genç gümüşaziz, 'Yedi Şehitler aşkına!' diye hırlayarak sırtüstü yere yığıldı.

"'Gabe, sen iyi misin?' diye haykırdı Dior.

"Öksürerek, donarak ve nefes almakta zorlanarak sırtüstü döndüm. 'Muhteşemim...'

"Kız bir şükür duası fısıldayarak omzumu sıktı. Gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırarak etrafıma bakınca nehir kıyısında bir araya toplandıkları yerden Dior'a şaşkınlık, bana hayranlıkla bakan ufaklıkları gördüm. Dilimdeki kanı tükürdükten sonra, nefes nefese yatan Lachlan'a döndüm.

"'Kiara?' dedim çatlak sesle. 'Kane?'

"Gümüşaziz başını iki yana sallayarak kırık dökük buzların akıntıda çırpındığı göle doğru omuz silkti. Kemiğine kadar yırtılmış sağ ön koluma rağmen buzun üstünde güçlükle doğruldum ve sol elimle Küliçen'i çektim. Savrularak yağan karın arasından etrafa gözlerimi kısarak bakarken Lachlan da ayağa kalktı. Son olarak gizemli kurtarıcıma döndüm.

"Bir kedi.

"Pekâlâ, dürüst olmam gerekirse kahrolası bir *aslan*.

"Hayvan nehir kıyısında arka ayaklarının üstünde oturuyor ve yassı pembe bir dille burnuna bulaşan kanımı yalıyordu. Kızıl kürkünün arasından gözleri altın beneklerle ışıldıyordu. Sağ yanağında eski bir yara izi vardı ve omzunda ve göğsünde daha yeni bir yara göze çarpıyordu. Kocamandı, yırtıcı hayvanlar

avlanacak yem bulamadıkları için yok olmadan önce Dağlık Bölge'ye musallat olan iri dağ türlerinden biriydi. Çocuklar bariz bir korkuyla geri kaçtı ve Osswayli kız en küçükleri korumaya alır gibi onları arkasına sakladı. Ama Dior'un kurtardığı küçük sarışın kız, tartışmasız bir neşe içinde parmağıyla yaratığı işaret ediyordu.

"'Kediiiiii!'

"'Aman Tanrım,' diye fısıldadı Dior ayağa kalkarken. 'Gabriel...'

"Dişi aslan altın rengi gözlerini bizden ayırmadan kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallarken, nihayet onu tanıyınca ciğerlerimdeki bütün havanın boşaldığını hissettim. Gözlerime inanamıyordum, delirmiş olabilir miydim acaba? Ama işte karşımdaydı: hayat kadar kocaman ve iki katı korkutucu.

"Bir hayalet.

"Olacak şey değildi.

"Sonra rüzgârda bir ustura sesini andıran bir fısıltı duydum. Ölü ağaçların arasından, uzun siyah saçları arkasında savrulan, kanlı kılıcını havaya kaldırmış bir karaltı uçtu.

"'Hayır, Celene, sakın!'

"Kız kardeşim hiç ses çıkarmadan karın üstüne kondu ve kılıcını dişi aslanın sırtına doğru savurdu. Ama pas kızılı yaratık, gümüşle yarışan bir süratle harekete geçti ve öfkeli bir hırlamayla kılıcın hamlesinden kaçtı. Kulaklarını geriye doğru yapıştırarak ve bıçak misali uzun dişlerini açığa çıkararak kükredi. Lachlan bir anda hareketlenmişti. Gözlerini Celene'den bir an ayırmadan, '*Soğukkan*!' diye tıslayarak gümüşçeliği kılıcını çekerken ben derin bir nefes aldım ve...

"'*KESİN* ŞUNU!'

"Dior'un haykırışı nehir kıyısına ani bir sessizlik getirdi; dişi aslan, vampir ve gümüşaziz hepsi taş kesilmişti. Kurtardığımız çocuklar sessiz bir korkuyla izlerken elimi Lachlan'ın omzuna koydum ve Dior'un öne çıktığını görünce uyarmak için başımı hayır der gibi salladım. Kız, Celene'e, yanımdaki genç gümüşazize sert bir bakış attıktan sonra, yaratığı sakinleştirmek için ellerini havaya kaldırdı. Bir daha asla duymayacağımı sandığım ismi telaffuz ederken hayret yüklü sesi yumuşaktı.

"'*Phoebe*?'

"O olduğundan nefesim kadar emindim, Saoirse á Dúnnsair ve Kâse Kumpanyası ile birlikte yolculuk eden dişi aslandı. Phoebe Winfael Savaşı'nda yanı başımızda dövüşmüş, Kederler Ormanı'ndan sapasağlam geçmemizi sağlamış, karanlık gecelerde ve daha karanlık yerlerde rehberimiz olmuştu. Ama Danton Voss, San Guillaume'da dev kediyi ve sahibesini öldürmüştü.

Saoirse'nın kendi baltasıyla Phoebe'nin göğsünü ortadan ikiye açmış, sonra gövdesi manastırın parke taşlarına fırlatarak posasını çıkarmıştı.

"Bunları kendi kahrolası gözlerimle görmüştüm.

"'Sen *ölmüştün.*'

"Kanlı gerdanını yalarken Phoebe'nin sivri dişleri parlıyordu. Celene'e bakarak uyarır gibi hırladı ama kız kardeşim ilerlemek yerine, kılıcını hazırda tutarak ve ölü gözlerini kısarak olduğu yerde durdu. Lachlan yanı başımda boğumlu kaslardan ve yanan dövmelerden yapılma bir heykel gibiydi ve onu yerinde tutan tek şey, nazik bir dokunuşla omzuna koyduğum elimdi.

"Alaca karanlık mezarlar kadar sessiz ve tehlikelere gebeydi.

"Phoebe batan güneşe doğru baktı ve ışıldayan gözlerini kapattı.

"Sonra... hareket etmeye başladı.

"Etrafı kolaçan etmek için sessizce yürümeye ya da gerinmeye değil, hayır. Kastettiğim, vücudunun hareketlenmesi. Dalgalanmaya başlaması. *Bükülmeye.* Başını eğdi, uzuvları uzarken, kalçaları genişlerken, vücudu bükülürken, *şekil değiştirirken* vücudundan boylu boyunca, uzun ve alçak bir kükremenin geçtiğini duyar gibiydim. Böylesi bir olaya hiç tanık olmamıştım ama San Michon'daki yıllarımdan gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyordum. Nihayet, Phoebe'nin aslında ne olduğunu anlamıştım.

"Değişim sürerken Lachlan şaşkınlıkla bir küfür savurdu, bense sadece afallamış bir halde duruyordum. Phoebe'nin kürkü ağır ağır kayboldu ve altındaki beyaz ve çilli tende Saoirse'nınkinin aynısı dövmeleri gördüm: *Naéth*, Ossway Dağlılarının savaşçı dövmesi. Kan kırmızı helezonlar sağ kolundan yukarı tırmanıyor, memelerinin altından kalçalarına kıvrılarak sol bacağından ayak bileğine doğru iniyordu. Sırtını bir homurtu eşliğinde kedi misali yay gibi gererken alnının ve yanağının üstünden geçen yara izi, dudaklarını çarpık bir görüntüye büründürdü. Bir zamanlar dişi aslanın oturduğu yerde, şimdi nehir kıyısında zümrüt gözleri insanı delip geçen, boynundaki sonsuzdüğümlü deri tasma dışında kendi azizlergünündeki gibi anadan üryan, güzel bir kadın çömeliyordu.

"Ama hayır, tekrar bakınca... güzel bir *kadın değildi. Tam olarak* değil. Parmak uçları pençeler gibi siyah, acımasız ve kıvrıktı. Gür kestane rengi buklelerinin arasından görünen kulakları bir kedininki gibi sivriydi. En tuhafı, altındaki karlı zemine baktığım zaman, Phoebe'nin kalkanıma düşen gölgesinin hâlâ bir dişi aslanın gölgesi olduğunu gördüm.

"Parmak boğumlarını kanlı burnunda dolaştırarak bana bakıyor; kokusu, sızlayan başımdan titreyen ayak parmaklarıma kadar arada kalan her şeyimle beni heyecanlandırıyordu.

"'İyi yakaladım, Gümüşçocuk.'

"'Gece bizi korusssun,' diye tısladı Celene.

"Phoebe omzunun üstünden dik dik baktı. 'O domuz bıçağını bir kez daha bana doğru sallarsan seni koruması için duadan fazlasına ihtiyacın olacak. Elini boğazından çıkarırım, sülük.'

"'Phoebe?..'

"Kadın, Dior'un fısıltısına dönerken dudakları ani ve neşeli bir gülümsemeyle büküldü.

"'Merhaba, Çiçeğim.'

"Kız büyük bir şaşkınlıkla başını salladı. 'Ama... sen *ölmüştün*.'

"'Ona yakın bir şey.' Phoebe uzun saç örgüsünü omzunun arkasına attı ve çenesini dikleştirdi. 'Ama yakın benim türüm için bir anlam ifade etmez. Derin ve acı verici bir yara aldım. Kemiklerime kadar oyuldum. Ama tekrar topallayabilir hale geldiğimden beri izinizi sürüyorum, aşkım.'

"'Tatlı Anabakire aşkına, Gabriel,' diye fısıldadı Lachlan. 'Sen bu şeyi tanıyor musun?'

"Sadece omuz silkebildim ve hayretten yumuşamış bir sesle, 'Tanıdığımı sanıyordum,' diyebildim.

"'Ama nasıl?..' Dior kafasını salladı. 'Sen nesin?'

"Phoebe Aveléne'in yıkıntılarına, kurtardığımız çocuklara zümrüt gözlerini kısarak baktı. Tahminime göre yirmilerinin ortasındaydı, uzun boylu ve inceydi ve çıplaklığından zerre utanç duymuyor gibiydi. Ufaklıkların çoğu onu büyülenmiş, korkmuş gözlerle izliyordu ama kurtardığım Osswayli kız birkaç küçüğü daha eteklerinin arkasına sakladı ve yumuşak bir sesle tısladı.

"'Alacakaranlık dansçısı.'

"Dior'un kaşları saç diplerine kadar kalktı.

"'Ben bir ormanruhuyum, Çiçek.' Phoebe başını sallayarak Osswayli kıza baktı. 'Ovalılar bana alacakaranlık dansçısı diyebilir, evet. Ben Toprak Baba'nın gücü ve Anaayların zarafetiyle kutsandım. Ve gündüzle gece arasındaki o kısacık nefeste, bu kadının görüntüsüyle sizin bildiğiniz biçim arasında dans edebiliyorum. Bir Ormanderiliyim. Canavar.'

"'Sen neden?..' Dior durduğu yerde sallandı, Phoebe'ye dünyası tepetaklak olmuş gibi bakıyordu. '*Aylarca* bizimle yol aldın. Ve o süre boyunca...'

"'Affet beni,' dedi kadın bakışları yumuşayarak. 'Sizi kandırmak gibi bir niyetim yoktu, aşkım. Ama kuzen Saoirse benim zihnimi ikimizin adına konuşacak kadar iyi bilirdi ve yaptığım dansın bir bedeli var. Bu bozulmuş gecelerde hiç olmadığı kadar ağır.' Başıyla batan güneşi, ölmeye yüz tutan

günölümü ışığını işaret etti. 'Bu yüzden sadece mecbur kaldığım zaman dans ediyorum.'

"'Danton seni *öldürdü* sandık.'

"'Beni sadece gümüş öldürebilir. Gümüş, sihir ve yaşlanmanın soğuk dişleri. Vellene Piçi beni fena yaraladı. Ama Anaayların ışığında, bir ormanruhunun yaraları zamanla iyileşir.'

"'O zaman...' Dior gözlerini kırpıştırdı ve bir anda neşelendi. 'Saoirse da...'

"'Hayır.' Phoebe yüzünü buruşturdu. 'Aytahtı'nın bir savaşçısı olarak cesur ve adildi. Auld-Sìth'in kızı, bir kâhin ve rüyayolcusuydu. Ama bir ormanruhu değildi.' Kadının çenesi kasıldı. 'Kuzenim öldü.'

"Sözcüklerin ağırlığı havada hissedilirken Dior'un süngüsü düşmüş gibiydi. Birbirlerini sadece birkaç aydır tanımalarına rağmen kız, Saoirse'ya çok yakındı. Hatta yakından da *öte*, onları öpüşürken yakaladığım o an çok şey anlatıyordu...

"'Kuzenin için başsağlığı dileklerimi kabul et,' diye mırıldandım. 'Saoirse cesur bir...'

"'Başsağlığı dileğine ihtiyacım yok, Gümüşaziz,' dedi Phoebe sert bir tavırla. 'Tek ihtiyacım Danton Voss'la beş saniye baş başa kalmak. Fiáin'e yemin ederim, tanrısız kalbini yiyeceğim. *Kanlı küllerini* soluyacağım.'

"'Danton öldü.' Yanımdaki kızı işaret ettim. 'Onu Dior öldürdü.'

"Çocuklar aralarında mırıldandılar. Dior'a bakarken gözleri daha fazla hayretle doldu. Lachlan iddiama inanamamış gibiydi ama Phoebe sadece çenesini kaldırdı, dudakları büküldü. Alacakaranlık dansçısı ne kuzeni kadar iri yarı ne de onun kadar adaleliydi. Saoirse ağır ve keskin bir baltayken, Phoebe zarif ve hızlı bir kılıçtı. Ayağa kalkarken gözlerinin gerisinde tehlikeli bir gölgenin oluştuğunu hissettim. Ve o zaman kuzeni bir savaşçıyken, Phoebe'nin bir *yırtıcı hayvan* olduğunu anladım.

"Alacakaranlık dansçısı siyah pençelerini bükerek ağır adımlarla Dior'a yürüdü. Kızın yanımda küçüldüğünü hissettim ve elim Küliçen'in kabzasına giderken Celene'in gerildiğini, Lachlan'ın kılıcının kabzasını metali inletecek kadar sıkı kavradığını gördüm. Ama Phoebe birkaç metre kala durdu ve buzun üstünde tek dizinin üstüne indi. Başını öne eğerken alev alev saçları yara izli ve çilli yanaklarının üstüne döküldü.

"'Bu durumda eğer sana türümün alametiyle zaten bağlanmış olmasaydım, şimdi mutlaka bağlanırdım.' Kadın gözlerini ona şaşkın şaşkın bakan kıza çevirdi. 'Dior Lachance, Fiáin'in kalbi ve Baba ve Anaların huzurunda, kaderim seninkine bağlandı. Eğer kanım, iyiliğim ya da nefesim seni koruyabilirse hepsini hizmetine sunacağıma yemin ederim.'

"Phoebe pençelerini göğsünden aşağı kaydırarak hayalet gibi solgun olan teninde kan kırmızı şeritler açtı ve Tanrı yardımcım olsun, baş döndürücü ve yırtıcı kokusu bana bir kılıç darbesi gibi çarptı ve beynimden ta sızlayan bacak arama kadar inen alev alev bir yol çizdi. Güçlükle yutkundum, içimden küfrederek susuzluğumu kontrol altına aldım ve Phoebe konuşurken çenemi sıkarak dinledim.

"'Ölüm doğarken ve yıldızlar batarken,
"'Orman çürüyüp harabeye dönüşürken,
"'Aslanlar kükresin, melekler ağlasın,
"'Sırlarımızı günahkârların elleri saklasın,
"'Tanrıcığın kalbi gökyüzünün gözünü aydınlatana kadar
"'En kırmızı kandan en mavi gök gelsin.'

"Phoebe elini uzatarak kan kırmızı damlaların karın üstüne düşmesine izin verdi. 'Ben senin pençen ve dişinim, Çiçeğim. Döktüğüm kalpkanımla, yeminimdir.'

"Dior şaşkın gözlerle bana bakıyordu. En az onun kadar şaşkın olduğum için başımı sallamaktan öteye geçemedim. Ufaklıklar hayretle izlerken Celene göğsünde kavuşturduğu kollarının üstünden Phoebe'ye dik dik bakıyor, Lachlan yanımda tetikte bekliyordu. Havada ölüm, tehlike ve güvensizliğin ağır ve pis kokusu vardı.

"Ve Kuzeyülke'nin uçsuz bucaksız donuk topraklarının ötesinde, alaca karanlık yerini geceye bıraktı."

IX

CANAVARDAN HALLİCE

"Güneş uykuya yatmıştı ve gökyüzü omuzlarımdaki gölge kadar karanlıktı. Deri giysilerim sırılsıklamdı, ayaklarım donuyordu ve kolumdaki derin ısırık izlerinden kan akıyordu. Phoebe kurtardığımız çocukları bir arada tutuyordu, Celene etrafı kolaçan etmeye gitmişti, Lachlan Dyvok'ların sinsice geri sokulmadığından ve bizi karanlıkta becermeyeceklerinden emin olmak için nehrin ağzına doğru keşfe çıkmıştı. Elimizde meşalelerle, yüreğimiz ağzımızda, kardeşlerimin inşa ettiği şehrin yıkıntıları arasında dolaşırken Dior yanımda yürüyordu.

"Kan kokusu midemi guruldatacak kadar yoğundu.

"Aveléne'in duvarlarının içinde bizi bir dehşet ve keder hikâyesi bekliyordu ama aynı zamanda birazdan bir gizemi çözecektik. Kale kapısındaki bekçiler, kan dondurucu bir hunharlıkla katledilmişti; boyunları kırılmış, yüzleri tanınmaz hale gelmişti. Ama yukarıdan inen büyük demir kapı ve diğer kapılar sağlamdı ve dünyayı içeri buyur eder gibi açık bırakılmışlardı. Burada bir kuşatma yaşanmamış, bu görkemli mazgallı siperlerde kanlı bir savunma olmamıştı. Gözlerimi yıkıntıların üstünde dolaştırırken zihnimde *nasıl* ve *neden* soruları bir fırtına koparıyordu.

"Ve Tanrım, o kadar susamıştım ki...

"'Zavallı ruhlar,' diye mırıldandı yumuşak bir ses. 'Yüce Tanrım, onları bağrına bas.'

"Bakışlarımı kapıdaki nöbetçilerin kalıntılarından yanımdaki kıza çevirdim.

"'Korkarım kendisi son zamanlarda taleplere kulak asmıyor, matmazel.'

"Kız cevap vermek yerine tekerlek işareti yapmakla yetindi. Dior'dan biraz daha büyük, zayıf ve ufak tefek bir kızdı. Batan et arabasından kurtardığım son tutsaktı. Nehir kıyısında yaşanan facianın etkileri yatışınca kız yumuşak bir Osswayli aksanıyla kendini Isla á Cuinn olarak tanıtmıştı. Aveléne'in sakinlerindendi ve onu kurtardığımız diğer çocuklardan ayıran tek özelliği hepsinden büyük olmasıydı. Soluk teni çillerle kaplıydı, uzun kızıl saçları

örgülerle toplanmıştı ve yanağında ikiz benler vardı. Onu Aaron'un birkaç hafta önce verdiği hoş geldiniz ziyafetinden hayal meyal hatırlar gibiydim, Tanrışükrü'nden sonra içki servisi yapmıştı. Ama bunun ötesinde onu hiç tanımıyordum.

"Çatık kaşlarla etrafımızdaki yıkıma baktım. 'Burada ne oldu böyle?'

"'Gece geldiler, Şövalye,' dedi Isla yumuşak sesiyle. 'Acımasız ve hızlı.'

"'Ama kapılardan zorla girmemişler. Duvarların üstünden mi geldiler? Şehri ele geçirecek kadar büyük bir güçle ama mazgallı siperlerde bir damla kan lekesi bırakmadan?'

"'Ben görmedim.' Kız ürperdi ve gittikçe artan soğuğa karşı kollarını kendine sardı. 'Ben şatoda uyuyordum. Gök gürültüsü sesine uyandım. Ve çığlıklara. Aşağıdaki şehir sokaklarından kaleye fırlatılan büyük taşlar, avluya dolu gibi yağıyordu.' Isla yaşananlara hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. 'Ölülerdi, Şövalye. O taşları onlar *fırlatıyordu*. Evlerden kopardıkları parçaları çakıl taşı atar gibi atıyorlardı.'

"'Yani saldırı sesleri duyulduğunda, çoktan dış kale duvarlarının içindeydiler?' Çenemi sıkarken gözlerimi kıstım. 'Hiç mantıklı gelmiyor.'

"Kız, suskun ve titrek halde, kafasını sallamakla yetindi. Gaklayan şişman kargaların ve gölgelerin arasında koşturan sıçanların arasında yürümeye devam ettik. Parke taşlı yoldan tepedeki şatoya doğru yürürken her yerde kıran kırana bir mücadelenin izlerini görüyorduk. Baptiste'in mazgallı siperlerin üstüne inşa ettiği ateş fırlatıcılar taşın üstünde uzun yanık izleri bırakmıştı, geniş parke taşlarının üstü kömür ve külle kaplıydı. Yanık odun, alkol ve kan kokusu zaten ağrıyan midemi daha da coşturuyordu. Dış duvarların aksine, iç kapıların yerinde yeller esiyordu. Yanlış anlamayın, parçalanmamışlardı ama koparılarak, isabet ettikleri evleri yerle bir edecek bir kuvvetle yokuştan aşağı fırlatılmışlardı.

"Ölü bir askerin yanında çömeldim. Kafatası parçalanmış, beyni buz tutmuş zeminin üstünde katılaşmıştı. Donuk parmaklarının arasından deri matarasını güçlükle koparıp kapağı açtım ve içini kokladım.

"'Kutsal su mu?' diye sordu Dior.

"Başımı hayır der gibi salladım. 'Votka.'

"'Elinde içkiyle mi ölmüş?'

"'Ben de böyle gitmek isterdim.'

"Dior gözlerini devirdi ve alaycı bir ses çıkardı. İç geçirerek önümdeki parke taşlarının üstünde yatan cesedi süzdüm. Zavallı piçin sakalları bile bitmemişti.

"'Bir asker duada teselli bulur, Dior. Ailesiyle ilgili düşüncelerde, kardeşlerine duyduğu sevgide, Tanrı'sının ışığında. Ama çığlıklar başladığında hiçbir şey seni bir cesaret yudumu kadar sağlam tutamaz.'

"Büyük bir yudum aldıktan sonra matarayı bir kenara fırlattım ve etrafımdaki katliam kalıntılarını incelemeye devam ettim. Şato duvarları arasında yıkım korkutucuydu. Kale yıkılmıştı, sağlam bazalt taşları ucuz çömlekler gibi paramparça olmuştu. Astrid'le evlendiğimiz şapel yanmış, çatısı çökmüştü. Saldırı sırasında çanlarının çaldığını duyar, çaresiz vatandaşların ellerinde kalan tek sığınağa, kutsal alana kaçtığını görür gibiydim.

"'Askerler bize içeriye sığınmamızı söyledi,' diye açıkladı Isla. 'Kadınlar ve çocuklar. Ama bir süre sonra duman hepimizi dışarı çıkmaya zorladı. Biz en küçükler, son arabaya doldurulduk.'

"'Kaç araba daha vardı?' diye sordu Dior.

"'Bilmiyorum,' dedi Isla cam gibi kırılgan bir sesle. 'Ama çoktu.'

"'Gitmeliyissss, kardeşim.'

"Osswayli kız yumuşak tıslama karşısında irkildi. Çenemi sıkarak yukarı baktım. Celene bir karga gibi yukarıdaki mazgallı siper yıkıntılarının arasına çökmüştü. Uzun saçları ve paltosu acı rüzgârla dalgalanıyordu. Elleri zambak beyazıydı ama gömleğinde nehirde tanık olduğum nahoş ziyafetten artakalan kırmızı lekeler vardı. Başıyla güneyi, Kiara ve kuzeninin kaçtığını tahmin ettiğimiz yönü işaret etti.

"'Karanlık çöktü. Dyvok'lar takviye alıp dönerssse bisssi ezip geçerler.'

"'Lachlan nöbette,' dedim. 'Onları görürse şakır.'

"'Ah, ne akıllıca bir plan. Yarımızı ölü görmekten memnuniyet duyacak adamı canlarımızın başına nöbetçi yapmak.' Kız kardeşim kafasını sallarken ölü gözleri cam kırıkları gibi ışıldıyordu. 'Onun burada ne işi var, Gabriel? Aklından ne geçiyordu, onun bizimle...'

"'Cehennemden farksız iki yıl boyunca Lachlan á Craeg ile yan yana dövüştüm, Celene. Şu anda ona *sana* güvendiğimden daha fazla güveniyorum. Şimdi biraz gevşe, buraya ev kurmak niyetinde değilim. Ama arkadaşlarımızın başına ne geldiğini anlamaya birkaç dakikamızı ayırabiliriz.'

"Celene hoşnutsuzluğunu tıslamasıyla gösterirken Isla büyümüş gözlerini bir ona bir bana çevirerek tekerlek işareti yaptı. Kız kardeşim Aveléne'in çocuklarını onları esir alan Ölülerin elinden kurtarmamıza yardım etmişti, bu kısmı çok açıktı. Ama kendisinin Ölülerden biri olduğu daha da açıktı. Bu zavallı kızcağızın nasıl bir boka battığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama bir an önce çıkmak istediği kesindi.

"'Baptiste'e ne oldu?' diye sordu Dior.

"'Görmedim,' dedi kız ellerini burarak. 'Ama Yüzbaşı de Coste'un yanında durmaya çalışmıştır. Sevgileri gümüşten parlak yanardı, hiçbir kötülük onları ayıramazdı. Ama savaşta mı can verdi, yoksa Ölüler tarafından mı alındı... Orasını bilmiyorum.'

"'Ya Aaron?' diye mırıldandım.

"'Yüzbaşını gördüm.' Isla ürpererek eliyle işaret etti. 'Orada, duvarların üstünde. Gecenin içinde gümüş alevi gibi parlıyordu. Yüksekkanlardan biriyle çarpışıyordu. İkisi de iblisler gibi dövüşüyordu. Ama sonra... vuruldu. Araba büyüklüğünde bir taşla.'

"'Aman Tanrım,' diye fısıldadı Dior.

"Kardeşimin dövüştüğü duvarı incelerken duyduklarıma inanmak istemeyerek dişlerimi sıktım. Duvar düzinelerce ton gücünde, çok büyük bir darbeyle yıkılmıştı. Görmek bile dehşet vericiydi. Avluda devasa bir duvar parçası duruyordu ve arkasında taşların içine açılmış ve kanla lekelenmiş derin bir oyuk bırakmıştı.

"Zihnimde Aaron'un görüntüleriyle, darağacına bir erkeğe yakışacak metanetle yürüdüm. Gençliğimizi, cehennem ateşiyle dövülerek diğerlerinin çok üstünde tuttuğum bir dostluğa dönüşen nefretimizi hatırladım. Astrid'le burada evlendiğimiz gün, yanımda duruşunu ve Baptiste'in kendi elleriyle dövdüğü yüzükleri bize uzatmasını. Sabır'ın doğduğu gün her ikisinin gözyaşlarımı benimle paylaşmasını. Dior'un peşinde yola düşerken beni kucaklamalarını ve bir kez daha benimle birlikte karanlığa at süremedikleri için nasıl üzgün olduklarını.

"Duvarın altında berbat bir leke ve kana bulanmış bir çizme görünce gırtlağımda safra tadı duydum. Ve parçalanmış kayanın arasına sıkışmış...

"'Gabe?' diye fısıldadı Dior.

"Nesneyi almak için yere eğildim ama fena sıkışmıştı. Çekip çıkarmaya çalışırken hiddetimin yükseldiğini, dişlerimin uzadığını ve keskinleştiğini hissettim. Kaslarım taş gibi gerildi, Dior omzuma dokundu ama ben küfrederek tekrar asıldım ve nihayet çekip kurtardığım zaman şaşkınlıkla iç geçirdim.

"Yağan karın altında dururken göğsümde bir çığlık büyüdü. Elimdeki şey sevgisiz geçen bir ömürden bile ağırdı. Balçağı eğrilmişti ama kuzgun kanatlarını, sırıtan kafatasını, uçuşan gümüş rengi etekleri görebiliyordum.

"'Mahné. Ölüm Meleği.'

"Dior fısıldadı. 'Yoksa o?..'

"'Aaron'un kılıcı.'

"'Ah, Tanrım... Ah, Gabe...'

"Başımı öne eğdim, harap durumdaki kabza elimin arasından kayarken içimdeki çığlığa karşı koydum. Görmemek için gözlerimi kapadım, inanmıyordum, inanamıyordum, kendime tekrar tekrar o olmayabileceğini, bir şekilde Aaron'un kıymetli kılıcını alan bir başkası olabileceğini söylüyordum. Belki de biri bir şekilde...

"*Bir şekilde...*

"'Gabriel.'

"O nefret dolu fısıltıyla kafamı kaldırıp nefret dolu gözlere baktım.

"'Buradan gitmeliyissss,' diye tısladı Celene. 'Cairnhaem bekliyor...'

"'Ama... çocuklar ne olacak?' diye sordu Dior.

"Buz gibi soğuk bir fısıltı. 'Ne olmuş onlara?'

"'Onları burada *bırakacak* mıyız?'

"'Bırakacağız.' Celene zayıf eliyle Aveléne'i içine alan bir işaret yaptı. 'Bu sadece bir ön gösterim, Dior. Jènoah Usta'yı bulamazsak bütün dünya böyle görünecek. Yolundan saptığın her dakika, zaman kaybediyorsssun, umudu ziyan ediyorssuuun...'

"'Sen de nefesini boşa harcıyorsun,' diye çıkıştım. 'Zaten söylediğin şeyleri tekrarlayarak.'

"'Bizim boşa harcayacak nefesssimiz yok, ağabey. Sayende.'

"Soktuğu laf içimi acıttı ama karşılık vermeyi reddettim. Dior dudağını ısırarak gözlerim kardeşlerimin inşa ettiği kutsal sığınakta dolaştırmamı izledi. Harabelerin arasında büyüklüklerinin iki katı kadar şişmiş kargaların yalnız çığlıklarını dinledim. Yıkılan bir hayalin daha yankılarını.

"'Her ne yapacaksak,' dedim sonunda iç geçirerek, 'burada kalamayız.'

"Tepeden aşağıya, oradaki çocukların yanına yürüdük. Çoğu Dior'un yaşına yakın ama birkaç tanesi çok daha küçük olan kızlı erkekli kırk kadar çocuk vardı. Yıkıntılardan bulabildikleri yiyecek ve giysileri toplamışlar ve bu yorucu çabanın sonucunda bitkin ve üzgün düşmüşlerdi. Ama yaşça daha büyük olanlardan birkaçı Dior'u görünce sırtını dikleştirdi, ona minnet ve sessiz bir hayranlıkla bakıyorlardı. Phoebe de yanmış evlerden giysiler yürütmüştü: hepsi is lekesi içinde bir binici pantolonu, sağlam bir yelek, kışlık bir pelerin. Ama anlaşılan bir çift çizme bulmak aklına gelmemişti. Dior'a sıcak bir gülümsemeyle baktı, bana soğuk bir bakış attı. Ama Celene'e açıkça dik dik bakıyordu.

"Bu iş başımıza bela açacaktı.

"Bela demişken arkamızda ayak sesleri duydum ve Lachlan'ın omuzları taze karla kaplı bir halde kapılardan girdiğini gördüm. Göz göze geldik. Gözlerinde güçlükle kontrol altında tuttuğu bir öfke ve güvensizlik gör-

düm. Sivri dişlerinin gerisinde çalkalandığından emin olduğum soruları dile getirmeyecek kadar iyi disiplin almıştı. Ama ufukta bizi zorlu bir sohbetin beklediğini biliyordum.

"'Kiara'dan ya da yoldaşından hiçbir iz yok,' diye bildirdi. 'Ama karanlık gittikçe artıyor ve Ölüler hızlı koşar. Onlar bize yetişmeden gitmeliyiz. Ama soru, nereye gideceğiz?'

"'Yolumusssa devam,' dedi Celene. 'Batıya, Gecetaşşı'na.'

"Phoebe korkmuş çocukları işaret etti. 'Onları peşimizde sürüklerken mi? İyi planmış, sülük.'

"'Kimse sana fikrini sormadı, etcadıssssı.'

"'Kimse benden ağabeyinin kıçını kurtarmamı da istemedi. Ve bana...'

"'Yeter,' diye çıkıştım. 'Her şeyden önce, buradan derhal uzaklaşmalıyız. Vahşiler geri dönerse sonumuz bir kardinalin meclisindeki piskopostan daha beter olur. Geri, kuzeye, onların izlerinin tersine gideceğiz. Hepimiz,' diye ekledim kız kardeşime dik dik bakarak. 'Birkaç kilometre yürüdükten sonra bir köşeye kıvrılıp dinleniriz.' El çırptım. 'Harekete geçelim, askerler.'

"Komutumla küçükler sıraya girerek çoğunun bildiği tek yuvadan ayrılmaya hazırlandılar. Havada kederin ve soğuğun ağırlığı vardı. Dior dudaklarını birbirine bastırarak elimi sıktı. Ben de onun elini sıktım ve kendi kederimin pelerinini sırtımdan atarak düşüncelerimi hayatta kalmaya odakladım. İç geçirerek Ayı'nın eyerini okşayan Phoebe'ye baktım.

"'Önce bayanlar.'

"Kadın kaşını kaldırdı. 'Centilmenliğini kıçına sok, dostum.'

"'Centilmenliğim uzun zaman önce kendi kılıcının üstüne düştü. Ama doğru anladıysam yarınki alaca karanlığa kadar bu biçimde kalmak zorundasın. Bu yüzden gecenin geri kalan kısmı boyunca dondurucu karların arasında çıplak ayakla yürümek için yanıp tutuşmuyorsan...'

"Phoebe beni elleri kalçalarında, baştan aşağı süzdü. Gözlerimi devirdim.

"'Beni yalvarmak zorunda bırakma, matmazel.'

"'Türünün yalvarması hoşuma gidiyor.'

"'... Türümün mü?'

"Phoebe saçlarını savurarak döndü ve küçük bir kızı Midilli'nin eyerine kaldırdı. Yaşça biraz daha büyük iki çocuğu daha kızın arkasına yerleştirdikten sonra, Dior'un parmaklarını hafifçe sıkarak atın dizginlerini teslim etti. Kız alacakaranlık dansçısının tanıdık dokunuşu karşısında biraz gerilir gibi oldu ama Phoebe kale kapısındaki bir muhafız gibi Dior'un omzunun dibine geçerken buna hiç aldırmamış gibiydi.

"Ben de uzun ve zayıf bir oğlanı Ayı'nın eyerine yerleştirdikten sonra, başka bir çocuğu arkasına oturttum ve üçüncüsünü almak için yere çömeldim. Çocuğun Dior'un nehirden taşıdığı sarışın kız olduğunu fark ettim. Altı ya da yedi yaşındaydı. Elbisesi kirli ve kan lekeliydi ve kirli elinde elde örülmüş bir oyuncak bebek tutuyordu. Boynunda, bir zamanlar bir Kurtana'nın boynunu süslemiş bir ödül gördüm.

"Kopuk bir zincirin ucundaki altın rengi bir şişe.

"'Adın ne, *chérie*?' dedim karşısında çömelerek.

"Korku içinde ayaklarına baktı ve cılız bir sesle, 'Mila, mösyö,' dedi.

"'Peki, bunu nereden aldın, Matmazel Mila?' dedim şişeyi işaret ederek.

"'Buldum.' Riski göze alarak bana baktı. 'O kedi kadın seni ısırdıktan ve sen kötü bir söz söyledikten sonra.'

"'*Çok kötü* bir söz söyledim,' dedim başımı ciddi bir tavırla sallayarak.

"Küçük kız utangaç bir tavırla gülümsedi ve bebeğini göğsüne bastırarak, 'Evet!' dedi.

"'Bakabilir miyim?'

"Kız tenindeki kan beneklerinin ve kirli sarı saçlarının arasından, bu dünyada şimdiden gereğinden fazlasını görmüş iri kahverengi gözleriyle bana baktı. Ve her şeyini kaybetmiş olmasına rağmen boynundaki zinciri çıkarıp açık avucuma koydu.

"'Sende kalsın.'

"'... Gerçekten mi?'

"Mila başını evet der gibi salladı. 'Kötü bir söz söyledin. Ama sen iyi bir adamsın.'

"Şişeyi palaskama yerleştirdim ve küçük kızı alnından öptükten sonra diğerlerinin yanına eyerin üstüne yerleştirdim. Etrafıma bakınca Dior'un bana gülümsediğini gördüm ve çatık kaşlarla homurdanarak geçiştirdim. Lachlan küçük bir oğlanı omuzlarına, bir ikincisini sırtına almıştı. Yakamı yukarı, üç köşeli şapkamı aşağı çektim ve acı rüzgâra karşı gözlerimi kısarak, küçük grubumuzu Aveléne'in kapılarından, duvarların ötesinde bekleyen buz gibi geceye çıkardım.

"Çocuklar çoğunlukla hiç konuşmadan yürüyor, birkaçı dua ediyor ve diğerleri usul usul hıçkırıyordu. Lachlan tetikteydi, etrafımızdaki ağaçlara ve arkamıza, gizlice izimizi sürüyor olabilecek Dyvok'lara karşı temkinli bakışlar atıyordu. Celene, Phoebe'yi göz hapsinde tutarak her zamanki gibi hayli uzağımızdan yürüyordu. Canavar olmasına rağmen, bir başka canavarın bizimle birlikte yolculuk ediyor olmasının onu huzursuz ettiği her halinden belliydi ve Tanrı biliyor ya, endişelerini ben de paylaşıyordum. San

Michon kardeşliği beni ve Lachie'yi alacakaranlık dansçılarının vahşiliğini konu alan hikâyelerle büyütmüş, bize Tanrı tarafından lanetlendiklerini ve sapkın sihirlerle çarpıldıklarını öğretmişti. Hem savaşılması hem korkulması gereken bir düşman.

"Phoebe ikinci bir gölge gibi Dior'un yanından ayrılmıyordu. Çıplak ayakları karda iz bırakmıyordu ve soğuktan hiç rahatsız görünmüyordu. Bununla birlikte, çok tuhaf biri olmasına rağmen, pençeli elini koruyucu bir tavırla kızın omzuna atmıştı. Ossway'den geçerken yolculuğumuzda bize çok yardımı dokunmuş, daha bugün buzun üstünde kıçımı kurtarmıştı. Ve Ölülerin dostu değildi.

"Dilinin sivriliği bir yana, pek canavara benzer bir hali yoktu.

"Nehirden yukarı doğru birkaç saat yol aldıktan sonra, Lachlan sığ bir vadideki çatısını gölgeçamı dallarının ve küförtüsünün kapladığı bir balıkçı barakasının kalıntısını fark etti. Kısa bir teftişin ardından, başını onay verir gibi hafifçe eğerek geri çıktı ve genç yoldaşlarımızı içeri soktu.

"Küçükler çok yorgundu, barakanın zeminine yığılmaları çok sürmedi. Çoğu artık şoka girmek üzereydi, gözyaşı dökemeyecek kadar uyuşmuşlardı. Aaron ve Baptiste için içim kan ağlıyordu ama bu grupta da yeterince sefalet vardı. Böylece Lachlan nöbet tutmak için dışarı, Celene Vahşilerin izini sürmek için keşfe çıktı; ben çizmelerimi ateşin yanına koydum ve Aveléne'deki bir meyhaneden arakladığım erzakla idare edecek bir yemek pişirdim. Ne yazık ki kahrolası patatesten başka bir şey yoktu ama herkese yetecek kadar vardı. Suyu kaynaması için ateşin üstüne koydum ve arada pipomdan bir fırt sanktus çekmek ya da patatesin yanında arakladığım şişeden bir yudum almak için duraksayarak malzemeleri doğradım. Onca derdim arasında susuzluğa yer olmamalıydı, hele içtiğim içkinin ve tüttürdüğüm sanktusun yanında. Ama yine de o kahrolası odada kokusunu alabiliyordum. Tadını gırtlağımın gerisinde duyabiliyordum.

"Kan.

"*Kan.*

"Isla korku dolu gözlerinin altında ikiz benleriyle, bir köşeye sinmişti. Dior ocağın yanına oturdu, Phoebe de pürüzsüz ve hızlı bir hareketle yanına çöktü. Alacakaranlık dansçısı başını omzuna koyunca kız yine gerildi ama Phoebe karşılaştığım her kedi soylu gibi istendiğinden emin ve kişisel alan kavramından habersiz, hoşnut bir tavırla iç geçirdi. Dior sırtını kaşısa kadının mırlamaya başlayacağından emindim.

"Akşam yemeğini dağıtırken saldırıyı, kimin neyi ne zaman gördüğünü sordum.

"Yaşı daha büyük olan oğlanlardan biri çenesindeki incecik tüyleri sıvazlayarak, 'Duman gibi geldiler, Şövalye,' dedi. 'Kapıların arasından pus gibi süzüldüler.'

"'Saçmalama,' diye homurdandı bir diğeri. 'Hikâye uydurmanın sırası değil, Abril Durán.'

"'Kapa çeneni, Sergio, onları gördüm! Duman gibiydiler!'

"'Ben duman görmedim,' diye fısıldadı zayıf bir kız. 'Ama başlarını çekeni gördüm. Siyahlar içinde bir şeytan. Kıpkırmızı kana bulanmıştı. Tanrım, bana *baktığı* zaman...'

"Tüylüçene arkasına baktı. 'Bunlar Dún Cuinn'i alan şeytanların aynısı mı, Isla?'

"Isla üzgün ve bitkin bakışlarını alevlerden kaldırdı. 'Bilmiyorum, Abril.'

"Dior ve benim aylar önce yolda karşılaştığımız sığınmacıları hatırlayarak kıza tekrar baktım. 'Sen Dún Cuinn düştüğünde orada mıydın, Matmazel Isla?'

"Başını evet der gibi sallarken kızın yüzü solgundu. Ossway aksanıyla mırıldandı.

"'Evet. Altı ay önceydi. O zaman da gece kalmışlardı. Bulutsuz fırtına gibi. Kayalar yağmur gibi yağıyordu.' Başını iki yana sallayarak tekerlek işareti yaptı. 'Yüzbaşı Aaron bize her zaman, güneşin kıymetini ancak sağanak yağmurda kaldıktan sonra anlayabilirsiniz, derdi. Ama bazen bana, hayatım boyunca hep yağmur yağmış gibi geliyor.'

"Kız ağlamamak için kendini zor tutarak yüzünü ellerinin arkasına sakladı. İstenmeyen seli savuşturma çabasıyla, tencereden bir kâse doldurdum ve ona uzattım.

"'Bir şeyler yemelisin, Matmazel Isla.'

"Cılız ve titrek, bana baktı. 'Ne anlamı var ki?'

"'Patateslerin mi?' Riski alarak gülümsedim. 'Ben de aynı şeyi merak...'

"'Bir şeyler yemenin!' diye bağırarak kâseyi hızla itti. 'Her şey cehennemi boyladı, bunu göremiyor musunuz? Yarı çiğ bir lapanın herhangi bir şeyi düzelteceğini mi sanıyorsunuz?'

"Odanın çeşitli köşelerine dağılmış daha büyük çocuklar başlarını önlerine eğerken küçüklerden bazıları ağlamaya başladı. Ama Dior kafasını yağlamakla meşgul olduğu hançerinden kaldırdı ve açık mavi gözleri ışıldayarak konuştu.

"'Karnın tokken daha iyi savaşabilirsin, Isla. Cesur ol.' Bakışlarını odada dolaştırırken sesini yükseltti. 'Hepiniz, cesur olun. Önümüzdeki yolun karanlık göründüğünü biliyorum ama...'

"'Karanlık mı?' diye haykırdı Isla. 'Karanlık yarısını bile tanımlamaz! Beni seven biri vardı. Bütün bu olanların arasında bile, ebedî aşkımı bul-

muştum ve şimdi...' Dior'a dik dik baktı ve gözyaşları akmaya başlarken ayağa kalktı. 'Tanrım, keşke o kafesin kilidini hiç açmasaydınız. Neden beni kendi halime...'

"'Sakın,' diye uyardım, öfkemin kabardığını hissederek. 'Üzgün hissetmek başka bir şeydir matmazel. Ama ölmüş olmayı dilemek, kadın, erkek, o kaleyi savunurken can veren herkese bir hakarettir.'

"'Canları cehenneme!' Isla eliyle gözyaşlarını silerken bana dik dik baktı. 'Hepinizin canı cehenneme!'

"Kız arkasında hüzünlü fısıltılar ve hıçkıran çocuklar bırakarak hışımla barakadan çıktı. Yere düşen kâseye, etrafa saçılan yemeğe baktım.

"'Ben de patatesten nefret ettiğimi sanırdım.'

"Dior, 'Anabakire aşkına,' diye homurdanarak başını salladı. 'Bazen kalpsiz pisliğin teki oluyorsun, Gabriel de Leön.'

"'Eskiden bende bolca vardı. Ne kadar çok, o kadar kötü.' Ağlayan bir çocuğu kucağıma almak için eğildim. Kirli kızıl saçları ve kan lekeli bir elbisesi vardı. 'Ama böyle bir zamanda yakınmanın kimseye faydası yok, Dior.'

"Dior hançerini bileğindeki kına geri itti ve Isla'nın arkasından baktı. 'O daha bir kız çocuğu, Gabe.'

"'Bu işin *dahası* yok.'

"Dior ve ben konuşan Phoebe'ye baktık. Alacakaranlık dansçısı kucağındaki kirli suratlı ve ıslak bakışlı küçük Mila'yla ilgileniyordu.

"'Kabul etmekten nefret ediyorum ama Gümüşaziz'in haklı, Çiçeğim.'

"'Elbette haklıyım,' diye söylendim.

"'Havaya girme, dostum. Köpeklerin bile şansının yaver gittiği bir gün vardır...'

"'Son duyduğuma göre, köpekler kedileri yiyordu, matmazel.'

"'Anaaylar aşkına,' diye homurdandı. 'Karşılığında para versen bile beni yemene izin vermezdim.'

"'Bu durumda, teklif etmemem isabet olmuş.'

"Phoebe kucağındaki kızı diğer koluna kaydırırken zümrüt yeşili gözlerini Dior'a dikti.

"'Gözyaşlarının bir yeri ve zamanı var, Çiçeğim. Ve hüzünde bulunacak bir teselli. Yokuş aşağı düşmek, tırmanmaktan kolaydır. Kırık ellerle yumruk atmak can acıtır. Ama içimizdeki ateşi, karanlık üstümüze çöktüğü zaman bulabiliriz. Ve ben o ateşi senin içinde kesin olarak görebiliyorum.' Phoebe, Dior'un gözlerinin içine bakarak kararlı bir sesle konuşuyordu. 'Bu karanlığı yakıp yok edecek ateş sensin, Çiçeğim. Ve sen bir kızsın. Ve o *daha* lakırtısını güneşin hiç parlamadığı yere sok.'

"Yukarı doğru baktım. 'Güneş artık hiçbir yerde parlamıyor, Kedicik.'

"'O zaman sen istediğin yere sokabilirsin, ukala dümbeleği.'

"'Dışarısssı mezarlar kadar sessssiz,' diye bir fısıltı duyuldu ve Celene kapıdan içeri girdi. Kız kardeşim omuzlarındaki ve gece yarısı rengi saçlarındaki karları silkelerken çocuklar korkudan taş kesilerek köşelerine sindiler. 'Ve bir o kadar karanlık.'

"'Bela yok mu?' diye sordum alçak sesle. 'Peşimizde birileri falan?'

"'Rüzgâr ve kar dışında hareket eden hiçbir şey yok. Ama burada oyalanamayız.'

"'Dinlenmeliyiz. Sen dâhil.'

"'Neye ihtiyacımız olduğu konusunda hiçbir şey bilmiyorsun, ağabey.'

"'Soğukkanların da biz diğerleri gibi uykuya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Bir iki saat uyu.'

"Celene gözlerini kırpıştırarak etrafındaki korku dolu yüzler denizine baktı. '*Burada* mı?'

"'Başka nerede olacak? Ben Lachlan'la birlikte nöbet tutarım.' Odadan kaçmama olanak sağlayacak her tür bahaneye minnet duyarak omuz silktim. 'Ben daha yeni pipo tüttürmüşken uyuyamam zaten.'

"Kız kardeşim barakada etrafındaki huzursuz gözlere baktı ve sonunda tekrar bana döndü. 'Belki bir ssssaat, o zaman.'

"Kucağımdaki çocuğu sallayarak başımla onay verdim. Celene şöminenin olabildiğince uzağındaki bir köşeye çöktü. Yine de en yakınındaki çocuklar tedirginlikle uzaklaştılar. O gün nehirde gördüklerime rağmen –dişlerinin Rykard'ın boğazına kenetlendiği o anın anısı– bu görüntü içimi sızlattı. Burada, sığınağımızda bile kız kardeşim kendini herkesten ayrı tutmak zorundaydı ve havada korkunun ağırlığı hissediliyordu. Celene alevlerden, çocuklar ondan korkuyordu.

"Biri alçak sesle, 'Şimdi nereye gideceğiz?' diye sordu.

"'Belki Beaufort'a?'

"'Güneye mi? Zaten o taraftan geldiler, Sami.'

"'Ben Kederler Ormanı'nın yakınından bile geçmem,' dedi Tüylüçene kararlı bir sesle. 'Elidaen'deki bütün gümüşleri önüme serseler bile olmaz. Perikraliçesi Aineriön uyandı, o ve çiçekşövalyeleri...'

"'Ya diğerleri?' diye sordu yaşı biraz daha büyük olan bir kız sesi titreyerek. 'Götürdükleri insanlar? Arkadaşlarımız? Ailelerimiz?'

"Bunun üzerine odaya sadece korkulu hıçkırıkların bozduğu bir sessizlik çöktü.

"'Onları Kızılnöbet'e götürebiliriz,' dedi Dior bana umutla bakarak. 'Çok uzak değil.'

"'Geçen sefer orada çevirdiğin işten sonra mı?' dedim alaycı bir sesle. 'İkimizi de asarlar.'

"'Tanrım, bir engizisyon sorgucusunu öldürüyorsun ve hayatının geri kalanını bunun için özür dileyerek geçirmen gerekiyor.'

"'Sanırım bu hepimize ders olmalı.'

"'Kısssılnöbet'e *gitmiyorusss*,' diye tısladı Celene kıkırtılarımızın arasma girerek. 'Önemsssiz merhamet gösterileri için vaktimiss yok, Dior. Batıya doğru yola devam etmeliyiss. Jènoah Usssta'yı bulmalıyısss.'

"'Bize ne yapmamız gerektiğini söylemezsen iyi edersin, sülük,' diye homurdandı Phoebe, kucağındaki çocukla ilgilenirken. 'Hatırladığım kadarıyla dostumuz değilsin.'

"'Dünyadan haberin yok,' dedi kız kardeşim.

"'San Guillaume'da savaşırken beni *ve* ağabeyini öldürmeye çalıştığını biliyorum.' Phoebe bana gözlerinde ışıklar çakarak baktı. 'Asıl bilmediğim, ağabeyinin bunun için sana neden mezarı boylatmadığı.'

"'Çünkü o aptal değil, etcadısı.'

"'Bunu yapma şeklini beğendim. Gerçekten söyleyecek cesaretin olmadığı için benim öyle olduğumu ima etmeni yani.'

"Celene gözlerini alacakaranlık dansçısının gırtlağına dikince bela çıkmadan araya girdim. 'Başka öneriniz var mı, Matmazel Phoebe? Yoksa sadece sırf karıştırmış olmak için mi ortalığı karıştırıyorsunuz? *Siz* nereye gitmemizi önerirsiniz?'

"'*Onun* nereye gideceği umurumda değil.' Phoebe, Celene'e dik dik baktıktan sonra Dior'a döndü. 'Ama *biz* Dağlık Bölge'ye gitmeliyiz, Çiçeğim.'

"Celene homurdandı. 'Delilik.'

"'Bu yolda ne kadar sülükle karşılaştıysak hepsi Dior'un işini bitirmek istedi. Asıl delilik şimdi hangi yoldan gideceğimiz konusunda bir sülüğün tavsiyesine uymak.' Phoebe bana dik dik baktı. 'Ben senin türünün Ölülere bir bebeğin memeye yapıştığı gibi yapıştığını değil, onları *avladığını* sanıyordum.'

"'Beni tanımıyorsun, matmazel.'

"'Gümüşazizlerin nesillerdir geceyaratıklarını avladığını biliyorum. En büyük kraliçemiz sizinkilerden birinin ellerinde yok oldu. Ama şimdi, bir cesedin peşinde dolaşmaktan hoşnut musun?'

"'Ömrümce tek bir alacakaranlık dansçısı bile avlamadım. Seninle karşılaşana kadar onlardan birini görmedim bile. Ve Ordo Argent *benimkiler* değil.' Kadına dik dik baktım. 'Beni. *Tanımıyorsun*.'

"İkimiz gözlerimizi hiç kırpmadan ve kaçırmadan birbirimize bakıyorduk. Odadaki tek ses ateşteki odunların çatırtısıydı. Dior rahatsız edici sessizliği bozmak için araya girdi.

"'Dağlık Bölge'de ne var?'

"Phoebe bakışma yarışmamıza son vererek kıza döndü. 'Sığınacak yer. Bu Çürük Kan Zamanı'nda ne kadar bulunabilirse. Geleceğini, soyumun Bütün Anaları görmüştü ve Aytahtı'nın halkı, doğumunu uzun süredir bekliyordu. Orada kardeşlerini bulacaksın, Çiçeğim. Kutsallık. Sihirler, eski ve hakiki.'

"'Dior.'

"Kız tıslayan kız kardeşime baktı.

"'Sssenin hakikatin Jènoah'da sssaklı,' dedi Celene. 'Gökler altındaki bütün ruhların kaderi sssenin Gecetaşşı'na ulaşşmana bağlı.'

"Dior parmaklarını saçlarının arasından kaydırırken etrafındaki korku dolu yüzlere baktı. 'Ya bu odadaki ruhlar?'

"'Şimdilik bunu dert etme,' dedim ona. 'Bu akşam verilmesi gereken bir karar yok, yarını bekleyebilir. Ve sabah ışığında her şeyi daha net görebilirsin.'

"Kucağımdaki kız sonunda sakinleşmişti ve onu ateşin yakınındaki bir battaniyenin altına koyarken etrafıma baktım. Çocuklar solgun ve korkuluydu, kan ve kir içindeydi ve ağlamaktan uyuşmuştu. Bu hikâyeyi daha önce de görmüştüm. Yüz kasaba, bin can, hepsi soğukkanların açlığında yok edilmişti. Ama gerçek, çocukken öğrendiğim gibiydi, vampir: Dünyan tepetaklak olduğunda, bazen tek ihtiyacın ne yaptığını bilir gibi görünen biridir.

"'Şimdi hepiniz uyuyun,' dedim onlara elimi kılıcıma yaslayarak. 'Ölüler uykularınıza giremez. Bütün şarkılar son bulur, ufaklıklar. Bütün şehirler düşer. Ama karanlık da bitmek zorundadır. Şafak sökene kadar, hepinize ben göz kulak olacağım.'

"Çocuklar sustu, hıçkırıklar dindi. Şişemi aldım, Dior'un gülümsemesine gülümsememle karşılık verip tek başıma soğuk geceye yürüdüm."

X

NEFRET

"Barakamızın üstündeki yükseltiye tırmandım ve taze havayı içime çektim. Etrafımız buz gibiydi ve ışıksızdı ve üstümüzdeki gök sessiz bir boşluktu. Ancak dünya ne kadar karanlık olsa da içimde tam bir doz sanktus vardı ve gecenin kendisi capcanlıydı.

"Karakış rüzgârının uluyan şarkısı. Geceyaratıklarının insanların kederlerine aldırmadan, işlerinin peşinden koşarken çıkardıkları sesler. Huzurlu hayallerin vaadi. Ben çocukken gece bir korku zamanı, canavarların mesken tuttuğu bir yerdi. Ancak bütün dehşetine ve gizemine rağmen gece bazen ışık saçabiliyor, vampir. Gece bazen..."

"Güzel olabiliyor," diye mırıldandı Jean-François.

Son Gümüşaziz bakışlarını şimik küreden kaldırıp tarihçinin son çizimine çevirdi. Karanlıkta nöbet tutan Gabriel'in bir resmiydi. Vampir içinde boğulacak kadar derin çikolata kahvesi gözlerini kaldırırken Gabriel başını ağır ağır salladı.

"Bazen," dedi o da. "Bazen güzel olabiliyor."

Gümüşaziz şarabından bir yudum daha içerken Jean-François'nın dudakları büküldü.

"Ama o zaman ben bu güzelliğin farkında bile değildim. Kendimle baş başa kaldığım o soluklanma anımda, gözlerim Baptiste'le son kucaklaşmamızın, Aaron'un son vedasının anılarıyla yanıyordu. Uyuşma ihtiyacıyla şişemin mantarını çektim. Bir kayıp daha... Elimden alınan bir şey daha...

"Karanlığa bakarken karanlığın da bana baktığını fark ettim.

"Ağaçların arasında duran hayalet kadar solgun karaltıyı görünce içim sızladı. Rüzgârdan başka bir giysisi yoktu ve kansız dudaklarının yanma bir ben çizilmişti, gözleri rüyada gibi derindi. Siyah kadife saçları gecenin kendisiydi ve gölgesi ölüm duvarının üstünden bana uzanırken bakışlarındaki arzuyu gördüm. Hava tıpkı *onun* kapımızı çaldığı gece olduğu gibi, gümüşçan ve kan kokuyordu.

"'*Aslanım*,' diye fısıldadı.

"Öyle olmasını ne kadar dilesem de karşımdakinin karım olmadığını biliyordum, susuzluk çeken deli bir adamın rüyasından başka bir şey değildi. Ama onun bir hayalet olduğunu bilsem de Astrid'imin görüntüsü gözlerimi yaşlarla, kalbimi asla geri dönemeyeceğim bir yuvanın özlemiyle doldurdu.

"Fabién Voss'un benden *aldığı* yuva.

"'*Seni özledim...*'

"Artık arkamdaydı, karanlık bir melek beni kollarının arasında sarıyordu. Paylaştığımız gecelerin anısı zihnimde alev alev yanıyor, gırtlağımdan sıcacık akan kanının hatırası içimi korkunç ve muhteşem bir arzuyla dolduruyordu. Eldivenlerimi çıkardım ve dişlerim diş etlerimde hareketlenirken dudaklarımı bileğine bastırdım. Uzun siyah saçları buz gibi rüzgârda etrafımızda dalgalanıyordu.

"'*Seni özlüyoruz...*'

"Ve o karanlıkta yüreğime bir taş oturarak, gözlerim yaşararak onu gördüm. Söğüt gibi zarif, çok küçük, Tanrım, çok çok küçük, o tanıdık karaltı. Teni ölüm kadar beyaz, kuzgun tüyleri kadar siyah giysiler içindeydi. Annesinin saçları ve babasının gözleri karanlıktan bana bakıyordu.

"'Sabır,' dedim nefesim kesilerek.

"'Baba...'

"Güzel bebeğim elini uzattı ve gölgelerin arasına, yanına gitmemi işaret etti. Onlarla yeniden birlikte olmamın ne kadar kolay olabileceğini bilmenin sızısıyla titredim. Huzur bir bıçak darbesi mesafesindeydi. Ama tamamlanmamış işlerim vardı. Tadını yeni almaya *başladığım* bir intikam. Ve şimdi bana, en az benim ona olduğu kadar ihtiyacı olan bir başka kız.

"'Beni bir süre daha bekleyin, aşklarım,' diye yalvardım.

"'Gabriel?'

"Burnumu çektim, elimin tersiyle gözlerimi kuruladım.

"'Burada, yukarıdayım, Lachlan.'

"Lachlan á Craeg donuk yokuştan bana doğru tırmanırken karda gümüş topuklu botların aileme dair bütün hayalleri kovalayan sesini duydum. Eski çırağım beni hayalî üç köşeli şapkasını eğer gibi yaparak selamladıktan sonra, eldivensiz ellerini ısıtmak için koltuk altlarına soktu ve bıraktığı sıcak nefesi buz gibi havaya bir duman bulutu çizdi. Dior'un kılıcı hâlâ belindeki kındaydı ve ortak geçmişimize rağmen göğsündeki yediyıldızda ışıldayan bir tehdit hissine kapıldım.

"'Her şey yolunda mı?'

"'Dyvok'lardan hiç iz yok,' dedi yumuşak bir sesle. 'Sorduğun buysa.'

Ninova

"'Mersi, kardeşim,' dedim başımı sallayarak. 'Gözünü açık tuttuğun için.'

"Lachlan omuz silkti. 'Senin sırtın. Benim kılıcım.'

"'Biraz uyumalısın.'

"Bunun üzerine, uzun zamandır kontrol altında tuttuğu öfke keskin yeşil gözlerinde ışıldayarak bana doğru yaklaştı. 'Sanırım önce ikimizin konuşması gereken şeyler var. İki aziz, baş başa.'

"'Ben artık Teşkilat'ta değilim, Lachlan.'

"'Biliyorum. Seni attıkları gün oradaydım, unuttun mu?' Yakıcı bakışlarını gözlerime dikti. 'Ve aforoz edilmiş olsan da olmasan da sana yine de saygı duyuyorum, Gabriel. Duyduğumu biliyorsun. Ama paylaştığımız yıllar içinde benim de saygıya hak kazandığımı düşünmek isterim. En azından hakikati duyacak kadar.'

"'... Neyin hakikati?'

"'Birlikte yolculuk ettiğin şu kız. Ve kimin nesi olduğu konusunda.'

"'Her şeyden önce, o bir erkek.'

"'Yalvarırım bana yalan söyleme. Sen bir aptal yetiştirmedin, Gabe. Kız kanıyor.'

"'Dyvok'larla kapışmadan sonra, elbette kanayacak...'

"'Hayır,' dedi Lachlan araya girerek. '*Kanıyor*, diyorum.'

"'... Siktir.'

"Alnımı ovaladım ve bitkin bir iç çekişle nefesimi bıraktım. 'Neredeyse bir şişe votka içmiş ve kokusundan kaçmak için barakadan çıkmıştım ama yine de...'

"'Fark etmeyeceğini ummuştum.'

"'Nasıl fark *etmem*?' dedi Lachlan. 'Daha önce buna benzer bir koku duymadım. Bugün nehirde o alacakaranlık dansçısına söylediklerin doğru mu? O bir parmak kızın Vellene Canavarı'nı katlettiği yani?'

"Gözlerimi Lachlan'ın sürmeli bakışlarından kaçırarak sustum. Ama o üsteledi.

"'Son duyduğumda, metresinle Südhaem'de inzivaya çekilmiştin. Şimdi o kızla ta San Michon'a kadar gitmen neden? Ve oraya vardığın zaman Gri El sana ne dedi?'

"Ona gerçeği anlatmak, yaptığım her şeyi itiraf etmek istiyordum. Tanrı yardımcım olsun, bunu gerçekten istiyordum. Lachlan benim silah arkadaşımdı. Dostumdu. Ama *diğer* silah arkadaşlarımı, *diğer* dostlarımı ve birlikte savaştığım ve birlikte kan döktüğümüz adamları unutmamıştım. Beni San Michon'daki o tekerleğe zincirlemelerini. Gri El'in gırtlağımı bir kulağımdan diğerine kesmesine şahitlik etmelerini.

"'Başrahip kayda değer bir şey söylemedi,' diye mırıldandım.

"Lachlan çatık kaşlarla dudaklarını büzdü. 'Chloe Sauvage'ı hatırlıyor musun?'

"Başım dönüyordu, alkol ve sanktus içimde kol kola dans ediyordu. Ama yine de elimdeki kılıcın Chloe'nin göğsüne saplanmasını yeniden yaşar gibiydim. Kılıcı tutarken eski dostumun yüzünde beliren şaşkınlığı ve fısıltısıyla birlikte dudaklarından dökülen kanı yeniden görür gibiydim.

"'*Onun bütün eserleri, planıyla uyum...*'

"'Planının canı cehenneme...'

"'Hatırlıyorum,' dedim. 'Ne olmuş ona?'

"'Yaklaşık iki yıl önce manastırdan ayrıldı. Gri El'i bir hazine aramasına izin vermeye ikna ettiği konuşuldu. Sonsuz geceye karşı kullanılabilecek bir *silah*.'

"'Chloe oldum olası o kütüphanede gereğinden fazla zaman geçirirdi, Lachie.'

"'Ben de öyle düşünüyordum. Ancak altı hafta önce, bütün gümüşazizleri San Michon'a geri çağıran bir mesaj aldım. Sonra da seni olman gereken yerin bin beş yüz kilometre kuzeyinde buldum. Kara aslan. Gümüş Teşkilat'ın yarattığı en büyük kahraman, alacakaranlık dansçıları ve *soğukkanlarla* iş birliği içinde? Kanadının altında erkek giysilerine bürünmüş, çizmelerinde kahrolası Danton Voss'un taze küllerini taşıyan bir kızla? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor!'

"'Mantıklı gelecek bir dünya istiyorsan, Lachie, kazmaya başlasan iyi olur.' Votkamdan bir yudum alarak şişenin dibini getirdim. 'Altmış santim eninde ve iki metre derinliğinde bir çukur iş görür.'

"'O kim?'

"'Seni ilgilendirmez.'

"Lachlan yumruklarını sıktı. 'Ama oradaki kahrolası derihırsızını ilgilendiriyor öyle mi? O kahrolası *sülüğü*? Anabakire aşkına, Gabe, sen aklını mı?..'

"'Kaçırdıysan diye söylüyorum, o derihırsızı bugün benim hayatımı kurtardı. Ve o *kahrolası sülük* benim kız kardeşim.'

"Korkunç gerçeği sindirirken Lachlan gözlerini kırpıştırdı. 'Kız kardeşin mi?'

"'Evet, kız kardeşim. Ve bu arada ailemin geri kalanını soruşturduğun için sağ ol.' Şişeyi elimden atıp karşısına dikildim. 'Dior hakkında onlarca sorun var ama Astrid'i sormaya harcayacak tek bir *nefesin* yok, öyle değil mi? Onu da en az benim kadar uzun zamandır tanıyordun.'

"Lachlan çenesini sıktı ve derin bir nefes aldı. 'Metresin beni hiç...'

"'O benim metresim değildi, Lachie, *eşimdi*.'

"Lachlan kafasını salladı. Aramızdaki eski yara yeniden açılıyordu. 'O senin mahvındı, Gabe. Bizden ayrılma nedenindi. Bunu o zaman da söyledim, şimdi yine söylerim, o fahişe...'

"Çenesine inen yumruğum, sivri dişlerinin dudaklarını yarmasına neden olacak kadar sertti. O da düşünmeden karşılık verdi ve Dyvok mirasının korkunç kuvveti beni etrafa püskürttüğüm kan ve tükürüğün arasında yakındaki bir meşe ağacına savurdu. Ağaca bütün gövdesini inletecek bir süratle çarptım, üstüme ıslak ve buz gibi bir kar battaniyesi döküldü. Lachlan dehşete kapılmıştı; bir eli havada, kalkmama yardım etmek için bana doğru bir adım attı.

"'Yedi Şehitler aşkına, kardeşim, çok...'

"Kükreyerek üstüne atıldım ve yumruğumu bir kez daha dişlerine yapıştırdım. Birlikte karın içine yuvarlanırken kafası keskin bir çatırtıyla arkaya doğru savruldu. Eski çırağım benden daha güçlüydü ama bütün hilelerini ona ben öğretmiştim ve ikimiz karşılıklı yumruklar ve tekmeler savuruyor, yerde...

"'Sissz oğlanlar birass daha kibar oynamalıssımssz.'

"Sesi duyunca kanlı yumruğum Lachlan'ın suratında donakaldım. Onun eli de benim boğazımdaydı. Omzumun üstünden arkaya bakınca ağaçların arasından bir çift ölü gözün baktığını gördüm.

"'Biri ağlamaya başşşlayacak,' diye fısıldadı Celene.

"Lachlan beni üstünden itti ve bir küfür savurarak ayağa kalktı. Bakışlarını kız kardeşime dikerek eli kılıcına giderken parmak boğumlarının üstündeki gümüş dövmeler çoktan yanmaya başlamıştı.

"'Seni dosdoğru cehenneme yollamalıyım, soğukkan.'

"'Çoktan gittim, Gümüşşşassiz.' Celene başını yana yatırınca koyu renk saçları maskesinin üstüne döküldü. 'Tadını almak ister missssin?'

"'İkiniz de susun, yeter,' dedim ayağa kalkarken.

"'Artık senden emir almıyorum, Gabriel,' diye homurdandı Lachlan.

"'Peki ya bağırssa? Sissz manassstır oğlanları bayılırssınız sssağlam ve güçlü bir erkeğin...'

"'Kapa çeneni, Celene,' diye çıkıştım.

"Lachlan sert ve soğuk gözlerini bana dikti. Öfkesi ve hayreti için onu suçlayamazdım. Tuuve, Qadir savaşları boyunca hep yanımdaydı; kılıçlarımız düzinelerce, *yüzlerce* vampirin külüne bulanmıştı. Ve şimdi...

"'Gri El'e döndüğümüz zaman bütün bunları nasıl izah etmeyi planlıyorsun?' diye sordu.

"Başımı hayır der gibi salladım. 'San Michon'a dönmüyoruz, Lachie.'

"'Manastır sadece on günlük mesafede. Eteklerinin altında üç düzine yetim var, Gabe. Sen daha iyi bir yer bulana kadar karakış hepsine mezarlarını boylatır.'

"'Çokk yasssık olur...'

"'*Kapa çeneni*, Celene,' diye homurdandım.

"Yüzünü karanlık bir hayret bürüyen Lachie'nin bakışları aramızda gidip geliyordu. Onu sessizce, gerçeği söyleyebilmeyi her şeyden çok dileyerek izledim.

"*Sana kahraman olduğumu kim söyledi?*

"Lachlan sonunda, 'Pekâlâ, ikinizin aranızda fısıldaşacak başka konularınız olduğunu görüyorum,' dedi. 'Sanırım ben artık gitsem iyi olacak.'

"'Biraz dinlen, Lachie,' diye uyardım. 'Uyuyan alacakaranlık dansçılarını dürtmek yok, *oui*?'

"O zaman gözlerime baktı ve kafasını salladı. Sonra Celene'e döndü ve karın üstüne kan tükürdü. Ve tek kelime daha etmeden dönüp hışımla karanlığa karıştı.

"Arkamdaki donuk zeminde diz hizası çizmelerin hışırtısını, ensemde soğuğun fısıltısını duydum. Kız kardeşim, yapmaya bayıldığı gibi bir anda ortaya çıkıvermek yerine yaklaştığını haber veriyordu. Ama yine de ona dönerken tenimde tehlike hissinin neden olduğu ürpertiyi duydum.

"'Ondan kurtulmalıyız, Gabriel.'

"'Biz derken, sen ve beni mi kastediyorsun, yoksa sen ve sizi mi?'

"'O, Gümüşşş Teşşşkilat'ın bir menssubu. Dior için tehlike demek.'

"Karanlıkta, savrulan rüzgârın ve yağan karın arasında Celene'i süzdüm. Hâlâ gençliğimde tanıdığım o kızın görüntüsüne sahipti. Ayrı geçen yıllarımızda ben yaşlanırken o tamamen aynı kalmıştı. Buna rağmen artık bambaşka bir şey olduğunu biliyordum.

"*Bir sülük.*

"*Soğukkan.*

"*Ebedî Kral'ın torunu.*

"'Uyuyor olmalıydın,' dedim. 'Burada kıçımı sen dinlenebil diye donduruyorum.'

"'Neden burada olduğunu hepimisss biliyorusss. Bu damarlarda Voss Kanı akıyor.'

"Ne demek istediğini anlayınca gözlerim kısıldı. 'Aklımla uğraşma, Celene.'

"'O zzaman sssen de düşüncelerini daha iyi koru. İçindeki sssusuzluğu *hissedebiliyoruz*. Belki de neden burada daha fazla oyalanamayacağımısszı artık anlamışşşssındır. O lord bozuntussu giysssileri, Dior'un dönüşştüğü kadın gerçeğini gissleyemiyor.'

"'Biliyorum,' diye iç geçirdim içim sıkışarak. 'Lachlan kokusunu almış. Ben de aldım.'

"Celene'in bakışları önce palaskamdaki pipoya, sonra kan kırmızısı gözlerime çevrildi. 'Ama sanktussss seni kokuya karşı eskisssi kadar doyurmuyor.'

"'Bu seni ilgilendirmez.'

"Celene derin bir nefes aldı, düşüncelerinin nazik parmak uçları gibi kafatasımdan içeri süzülüp benimkilerin arasında dolaştığını hissettiğim anda hırlayarak kapıyı kapattım. 'Söyledim sana, aklımdan uzak dur.'

"'Sen... *içmişsin*.' Başını yana yatırdı. 'Dior'un kanını mı?'

"'*Ne?!*' diye çıkıştım içim kalkarak ve öfkeyle. 'Elbette hayır!'

"'Kim o zaman? Ne zamandır?' Soğuk bakışlar vücudumda dolaştıktan sonra sol elimdeki evlilik yüzüğünde durdu. 'Bir *eş*? Lütfen bana onun kanını içecek kadar aptal olmadığını söyle.'

"'Çok ince bir buzun üstünde yürüyorsun, Celene. Kırıldığı zaman Tanrı yardımcın olsun.'

"Bana bir süre daha baktı. Aramızdaki uçurum geniş ve mezarlar kadar derindi. Yumruklarımı sıktım, parmak boğumlarımda hâlâ Lachlan'ın kanı vardı ve korkunç ve hiç bitmeyecek gibi gelen bir an boyunca, o kanı yalamak için neredeyse *karşı konulmaz* bir arzu duydum. Ama nabzım yavaşladı, arzum azaldı ve sonunda Celene teslim olur gibi ellerini kaldırdı.

"'Buraya kavga etmeye gelmedik, ağabey.'

"Derin bir nefes alarak öfkemi ve susuzluğumu çizmelerimin gümüş kaplı tabanlarından aşağı bastırdım.

"'*Oui*,' dedim başımı sallayarak. 'Konuşmalıyız. Kardeşim.'

"Celene sözlerine, 'Bu Gümüşazisss'den kurtulmalıyısss,' diyerek başladı. 'O lanetli çocuklardan ve şşu *dericadıssstından* da. Dior senin tavsiyelerine kulak veriyor, Gabriel ve yeterince zaman...'

"'Sus,' diye çıkıştım.

"Celene gözlerini kırpıştırdı. Yağan karın altında taştan yontulmuş gibi hareketsiz duruyordu. Göğsünün içinde kalp atışı duymadığımı fark ettim. Damarlarında bir sıcaklık hissetmiyordum.

"'*Biz*,' dedim ikimizi işaret ederek, '*konuşmalıyız*.'

"İç geçirdi. 'Hangi konuda konuşmamısszı istiyorssssun?'

"'Ah, kahretsin, ne bileyim, mesela San Maximille'de ayakla muamelenin fiyatı hakkında? Ne sanıyorsun? Bugün nehirde gördüklerimden başlamaya ne dersin? O Dyvok'un kanını onu küle çevirene kadar içtin. Ya da belki de son on yedi yıldır nerede olduğunu açıklarsın? Esani ne? Eğer bir Voss'tan doğduysan onların kanyeteneğini nasıl taşıyorsun? Belki de bana, bütün bunlara nasıl dâhil olduğunu anlatarak başlayabilirsin?'

"'Ya anlatmazsssam?'

"'O zaman San Guillaume'da beni öldürmeye çalıştığın zaman başladığım şeyi tamamlamama ne dersin?'

"'Varsayalım o kadar aptalsın. Jènoah'yı nasıl bulacaksın?'

"'Ona ihtiyacım olduğunu kim söylemiş? Anlaşılan Dağlılar da günölümü efsaneleri anlatıyor ve Phoebe...'

"'Etcadıları ve derihırsssızları,' dedi Celene tükürür gibi. 'Dior cennetin hükümdarının soyundan geliyor. Bu dünya kurtuluşşşu *onun* hizmetkârları sssayesinde bulacak. Pisliğin içinde çiftleşen ve Anaaylara uluyan doğuştan kâfirlerin domuz ahırlarında değil. Aforoz edilmiş olsun olmasın, Gümüş Teşkilat'tan hiç kimse Aytahtı Dağları'na ayak basıp hayatta kalamaz.'

"Celene başını iki yana sallayarak beni baştan aşağı süzdü.

"'Dağlık Bölge'ye gidersen *ölürsün*.'

"Söyledikleri doğruydu ve bunu ben de biliyordum. Ama daha önemlisi, herkes vampirlerin lanetlilerin çocukları olduğunu bilirken kız kardeşimin cennetten ve kurtuluştan bahsettiğini duymaktı. O anda bile onun günahkâr varlığında kalkanımın tenimin altında yandığını hissedebiliyordum. Ama Celene, gerçek bir...

"*İnanan gibi konuşuyordu.*

"'Dior ssseni dinliyor, Gabriel. Sssen Yüce Tanrı'ya ssırt çevirmişşş olabilirsssin ama o sssana ssırt çevirmedi. Jènoah Usta, Dior'a bu imparatorluğu ve içindeki bütün ruhları kurtarmak için ne yapmasssı gerektiğini öğretecek. O ruhlara ben de dâhilim. Tabii umurundaysa.'

"İç geçirerek elimi saçlarımın arasından kaydırdım.

"'Elbette umurumda,' dedim yumuşak bir sesle. 'Sen benim küçük kardeşimdin, Celene. Ve bir gece başına gelenlerdeki payım için senden af dileme cesaretini toplamalıyım. Ama ne olduğunu ya da neye dönüştüğünü bana söylemezsen... bugün gördüklerimden sonra, sana nasıl güvenebilirim?'

"'Sssana bir açıklama borcum yok, ağabey. Bissse göre an itibarıyla hayatını iki kez kurtardık. Ama hâlâ ssadakatimin kanıtına ihtiyaç duyuyorssssan şşunu düşşşün.'

"Celene bana doğru bir adım attı ve ölü gözlerinin gerisinde yanan hiddeti görünce elim içgüdüsel olarak Küliçen'in kabzasına gitti.

"'Çektiğim her acı, gördüğüm her şşşey sssenin yüsssünden. Sssana baktığım zaman, damarlarımdaki kanın sssana duyduğum nefretle kaynadığını hissssediyorum. Ama sssen Kâssse'ye bağlısssın, o da sssana. Gözssü olan herkesss bunu görebilir. Bu yüzden nefretimi yutuyorum. Adının zehrini içiyorum. Varlığına katlanıyorum, tıpkı Mesih'in tekerlekte işkencesssine katlandığı gibi. Çünkü göklerin altındaki bütün ruhların kaderi buna bağlı.'

"Celene saçlarını bir kez daha maskesinden çekerken sakinleşmişti.

"'Bu yüzden, sssözüme güvenmiyorsssan, nefretime güven. Ve bütün bunların, sssenin varlığına bir sssssaniye daha dayanabiliyorsssam, bunun ne kadar önemli olmasssı gerektiğini anla.'

"Böyle konuşması içimi parçalamıştı. Gerçek olduğunu biliyordum, şüphem yoktu. Ama Celene bir zamanlar benim kız kardeşimdi. Eski halinin bir gölgesi olarak bana uzun uzun baktı. Sonra tek kelime daha etmeden gitmek üzere arkasını döndü.

"'Hala olmuştun.'

"Dondu. Sözcüklerin havada asılı kalmasına izin verdim ve tepkisini izledim. Celene hiç kıpırdamadı, rüzgârda sadece paltosu ve saçları dalgalanıyordu. Ama omzunun üstünden arkasına bakarken gözlerinin solgun kemerinin üstünde küçük bir ışık çaktığını gördüm.

"'Olmuşştun,' diye tekrarladı.

"Başımı salladım ve başparmağımı parmak boğumlarımdaki harflerde dolaştırdım. Gözlerimi karanlıkta dolaştırarak o solgun karaltıları aradım ama elbette yoktular, *hiç* olmamışlardı. Sözcükler kırık kanatlar gibi omuzlarıma ağırlık yapıyordu.

"'Yeğenin bir yıl önce öldürüldü. Annesiyle birlikte. Ölümü kapımıza davet eden bendim. Kalbinde benim için nefretten başka bir şey yoksa, inan bana, kardeşim, seni anlayabiliyorum. Senin ateşin benim kendim için hissettiğim nefretin yanında ancak mum alevi olabilir.'

"Karın üstünde bir adım attım ve ben konuşurken Celene yüzünü bana çevirdi.

"'Bu yüzden, artık barakadaki o kız benim dünyam. Cennetin altındaki ruhlar umurumda değil. Hükümdarından da beni aşağı göndermeden önce suratına tükürme şansını bulmaktan başka hiçbir talebim yok. Mesih'ine sıçayım, kız kardeşim. Ve tekerleğine. O tekerleği oyan arabacıya, ağacını kesen ormancıya ve tohumunu atan orospu çocuğuna. Bu sana kendini daha iyi hissettirecekse benden nefret etmekte özgürsün. O yürümek istediği müddetçe, Dior'u yolda tutarım. O yolun beni nereye götüreceğini de görmek niyetindeyim. Ama Dior'u tehlikenin içine çekiyorsan ya da şu Jènoah denen adam saçının bir teline zarar verirse on yedi yıldır çektiğin acılar, sana yaşatacağım cehennemin yanında solda *sıfır* kalır.'

"Yağan karın arasından Celene'e baktım.

"Kız kardeşime. Ve artık kardeşim olmayan yaratığa.

"'Birbirimizi anladığımızssa sssevindim. Ağabey.'

"Ve olduğu yerde dönüp karanlığın arasında gözden kayboldu."

XI

KELEBEK KANATLARI KADAR NARİN

"'Oraya çıkarsam suratıma yumruk yer miyim?' diye seslendi biri.

"'Bu, surata bağlı,' dedim elimi kılıcıma götürerek. 'Ve kimin suratı olduğuna.'

"'İmparatorluğun Kurtarıcısı,' dedi ses. 'Ebedî Prens'in katili. Bazıları yanında göz kamaştırıcı bir kıvrak zekâ ve güzellik de olduğunu söylüyor.'

"'Tanıdığım birine benzetemedim.'

"Gece hayli ilerlemiş, nöbetim sakin geçmişti. Soğuk kılıç gibi keskindi ama votkam beni sıcak tutuyordu; yanaklarım sıcak, ayaklarım ve dilim uyuşuktu. Elbette Dior'un geldiğini, çizmelerinin karla kaplı bayırda çıkardığı hışırtıyı duymuştum. Kokusunu da almıştım ama dibini getirdiğim şişe çok şükür ki susuzluğumun büyük kısmını uzak tutuyordu ve geri kalanı beni o kadar tiksindirmişti ki hem ona hem kendime küfrederek onu geri itmiş ve kafamın içindeki kapıyı suratına çarpmıştım.

"Dior ona hediye ettiğim paltoya sarınmış bir halde karanlığın arasından çıkarken yüzüne sardığı eşarbın üzerinden gözleri parlıyordu.

"'Neden yatağında değilsin?' diye homurdandım.

"'Sen de dinlenmek istersin diye düşündüm.'

"'İnsan ölünce yeterince uyur.'

"'O zaman belki arkadaş istersin diye düşündüm diyelim. Huysuz ukala.' Siyah sigaralarından birini yaktı ve yanımdaki çürümeye yüz tutmuş dişbudak ağacına yaslandı. 'Bir şey gördün mü?'

"'İmparatorluğun Kurtarıcısı. Ebedî Prens'in Katili.' Ona kaşlarımı çattım. 'Bu arada o sigaralar göz alıcı güzelliğini mahvetmenin çok iyi bir yolu. Ve sözde kıvrak zekâna gelince...'

"Dior orta parmağını kaldırarak hareket çekti. 'Piç.'

"'Bunu iltifat olarak aldığımı biliyorsun, değil mi?'

"Kız hafifçe kıkırdadı, ben de cılız bir gülümsemeyle karşılık verdim. Sonra Dior düşünceli bir sessizliğe dalarak ciğer dolusu gri duman üfledi. Doğru sözcükleri, her şeyi yoluna koyacak sihirli bir sesli ve sessiz harfler kombinasyonu aradığını görebiliyordum. Bulutsuz gökyüzünde yağmur arasa daha iyi olabilirdi.

"'Üzgünüm, Gabe,' dedi sonunda. 'Aaron ve Baptiste için. Onları çok sevdiğini biliyorum. Onları sağ bulmak için her şeyi...'

"Başını önüne eğdi ve kardeşlerimin kaderini düşününce yüreğime bir kez daha ağırlık çöktü. Ama o ağırlığı Dior'un omuzları hak etmiyordu. 'Senin hatan değil, Dior.'

"'Elbette benim hatam. Lütfen aptal ayağına yatma, Gabriel.'

"'Ben hiçbir zaman aptal ayağına yatmam. Neden bahsettiğimi biliyormuşum gibi konuştuğum günler var ya? Ayağa o zaman yatıyorum.'

"Kız gülümsemeyi reddetti. Çenesi kaskatıydı. 'İmparatorluğun Kurtarcısı'ymış, kıçımın kenarı.'

"'Ah, kâfir seni.'

"'Söyleyene bak.'

"'Tuşe. Ama seninle karşılaştığımdan beri tamamen inançsız değilim.'

"'Nedenini anlayabildiğimi söyleyemem.' Dior kaşlarını çattı ve bir çocuk masalındaki ejderha gibi duman üfledi. 'Bu dünyayı benim kurtaracağımı söylüyorsun, oysa artık hiç olmadığı kadar kötü. Ve her gece daha da...'

"'Sana nasıl baktıklarını fark etmedin mi?'

"Gözlerini kırpıştırdı. 'Kimin?'

"'O kafesten kurtardığın ufaklıklar.' Başımla aşağıdaki barakayı işaret ettim. 'O çocuklar her şeylerini kaybetti, Dior. Ama onları kurtarmak için her tür riski göze alan sana bakarken gözlerinde çakan kıvılcımı görebiliyorum. Küçücük bir şey. Kelebek kanatları kadar narin. Ama olacak her şeyin temeli. Senin bu imparatorluğa geri vereceğin armağan.'

"'Ne armağanı?'

"Omuz silktim. 'Umut.'

"Dior bana gözlerini kısarak uzun uzun ve dikkatle baktı. 'Sen ne kadar içtin?'

"'İçebileceğim kadar,' dedim sırıtarak. 'Yine de sana yalan söylememe yetecek kadar değil.'

"Kız bakışlarını yeniden rüzgârın uluduğu karanlığa çevirdi ve sigarasından bir nefes daha çekti. Gerginliğini, etrafını saran karanlığın, önünde uzanan yolun ve içindeki kanın ağırlığını duruşunda görebiliyordum.

"'Hangi cehenneme gideceğiz, Gabe? Bu çocukları bir başlarına bırakamayız.'

"'Bana sorarsan iki seçeneğimiz var.'

"'Kulaklarımı açtım, dinliyorum.'

"Derin bir nefes aldım ve inleyen geceye baktım. Kuzeye doğru Tanrıbuyruğu'nun gölgelerini, güneyde ise Ossway'in yağmalanmış harabelerini hissediyordum. Doğuda Kuzeyülke'nin acı ve kasvetli tundraları bekliyordu. Ama kuzeybatıda onu hissedebiliyordum. Bu karanlıkta minicik bir alev.

"'Birinci seçenek,' diye iç geçirdim. 'Hepimiz Leön Baronluğu'na sığınabiliriz.'

"Dior tek kaşını kaldırarak ağzındaki dumanı üfledi. 'Büyükbabanın bir baron olduğuna hâlâ inanamıyorum. Bazı insanlar aletlerinde Talih Meleği'nin dudaklarıyla doğuyor, öyle değil mi?'

"'Yer değiştirmek istersen hiç çekinme, Lachance.'

"'Büyükbaban hâlâ hayatta mı?'

"'Bildiğim kadarıyla.' Yüzümü buruşturdum ve soğuktan korunmak için omuzlarımı biraz daha eğdim. 'O yaşlı pislikle hiç konuşmadım. Bana hamile kalınca annemi sokağa atmış. Ama Aslanların Evi'nde ufaklıklar güvende olacaktır. Kıyıda bir kale. Sağlam kireç taşı duvarları var. Bin adamlık bir garnizonu. İçeri girmek bir Ossway prensesinin bekâret kemerini aşmaktan bile daha zordur.'

"'Bir Ossway prensesiyle tanışmalıyım,' dedi Dior pis pis gülerek. 'Zorluklar beni her zaman kamçılamıştır.'

"'Görünüşe bakılırsa bu gecelerde onlardan pek fazla kalmadı.'

"Dior başını onaylar gibi sallarken gülümsemesi silindi. 'İkinci seçeneğimiz ne?'

"'Çocukları Lachlan alacak ve biz Celene'le Gecetaşı'na doğru yola devam edeceğiz.'

"'Lachlan'ın sana iyilik yapacak ruh halinde olduğundan emin misin? Aranızda geçen sohbetten sonra?' Dior'un bakışları tatsızlaştı. 'Çok yakışıklı bir suratın canına okumaya çalıştığını biliyorsun, değil mi?'

"Sakalımdaki kurumuş kanı kaşırken kaşlarımı çattım. 'Daha kötülerini gördü.'

"'Bence duygularını incittin.'

"'Lachlan'ın duyguları şu aralar öncelikler listemin üst sıralarında sayılmaz, Dior. Ama kılıcını senin kahrolası gırtlağına dayaması liste başı.'

"'Ben bunu yapacağını sanmıyorum. Nasıl desem... Öyle bir tipi yok.'

"'Chloe'nin var mıydı?'

"Bu sorum karşısında yüzü düştü ve gri bir duman üfleyerek ayaklarına baktı.

"'İnsanların en iyi taraflarını görmek istediğini biliyorum,' dedim yumuşak bir sesle. 'Ama inançları kurtarılmış günahkârlardan daha korkutucu olan kimse yoktur. Lachlan á Craeg cehennemde büyümüş bir oğlandı, Dior. Hayatını kurtaran benim elimdi belki ama ona hayata *amaç* katan Gümüş Teşkilat'tı. Ve onu bir kardeş gibi sevsem de San Michon'da yaptıklarımı öğrendiği zaman...'

"'*Benim* için yaptıklarını demek istiyorsun.'

"'Yine olsa yine yapardım.' Elini sıktım. 'Gerekirse bin kez.'

"Dior sigarasından bir nefes çekti ve gri dumanı berbat soğuğa doğru üfledi.

"'Phoebe Dağlık Bölge'ye gitmek konusunda çok üstüme geliyor. Halkı yakında Kışmeclisi denen büyük bir festival için toplanacakmış. Liderleri... Riggan bir şey sanırım? Olta bir şey?' Dior kafasını sallayarak iç geçirdi. 'Her neyse, Phoebe onlarla bir araya gelmem gerektiğini düşünüyor.'

"'Rígan-Mor. Auld-Sìth. Savaş Çıkaran ve Barış Getiren. Her Dağlı kabilesinde ikisi yan yana bulunur. Orada iktidar paylaşılır.'

"'Yani kralları ya da imparatorları yok mu?'

"'Eskiden vardı,' dedim omuz silkerek. 'Sonuncusu Yürekli Ailidh adında bir savaşçıydı. Ona Fırtınakoparan derlerdi. Bir yüzyıl kadar önce Dağlıları birleştiren bir alacakaranlık dansçısıydı. Güney Ossway'e bir ordu çıkarmıştı. Ülkenin neredeyse yarısını fethetmişti.'

"'Neden sadece yarısı?'

"Yüzümü buruşturarak çenemi sıvazladım. 'İmparator'un buyruğu üzerine bir gümüşaziz tarafından öldürüldü. Kraliçelerin ve kralların en büyük sorunlarından biri budur, Dior. En sağlam zırh bile onu yerinde tutan toka kadar güçlüdür. O zamandan beri Dağlılar birbirlerinin boğazına sarılıp duruyor. Orada üç kansoyu var. Düzinelerce de kabile. Phoebe'nin türü leófuil olarak bilinir. Kedi-soylu. Bir de velfuiller ve úrfuiller var. Kurt-soylu ve ayı-soylu. Aç bir etobur hayvan sürüsü ne kadar iyi geçinirse birbirleriyle o kadar iyi geçinirler.'

"'Kansoyları mı?' Dior kaşını kaldırdı. 'Alacakaranlık dansçıları hakkında duyduğum bütün hikâyelerde, içlerinden biri tarafından ısırılarak onlara dönüştüklerinden bahsedilirdi.'

"'Saçmalık.' Kolumu sıyırdım ve kolumda kanamaya devam eden ısırık izlerini gösterdim. 'Alacakaranlık dansçılarının pençeleri ve dişleri bir vampirin işini en az gümüş kadar hızlı bitirebilir. Bu ısırık kolumda ömrümün sonuna kadar kalacak bir iz bırakacak. Ancak lanetleri ebeveynden çocuğa geçer.'

"'Phoebe buna *Çürümüş Kan Zamanı* dedi. Ne anlama geldiğini biliyor musun?'

"'Hiçbir fikrim yok. Ama lanetler ve saçmalıklar bir yana, buradan Dağlık Bölge'ye yolculuk vahşiliğin yedi tonu demek. Ayrıca alacakaranlık dansçıları gümüşazizlerden *nefret eder.* Sonuna dek, nereye gidersen peşindeyim, Dior. Bunu biliyorsun. Ama vahşice katledilmemden kaçınmak gibi bir arzun varsa belki de benden ölümüne nefret eden kana susamış kâfirlerle dolu dağlardan uzak durmalıyız.'

"'Ama en azından Phoebe yanımızda olacak?'

"Dior'un ses tonundaki değişimi hissederek kaşımı kaldırdım. 'Bakıyorum, seni etkilemiş, öyle mi?'

"Dior masum bir tavırla omuz silkti. 'Onu yanımızda tutmak tutmamaktan daha akıllıca görünüyor.'

"'Senin için fazla büyük.'

"Kızın yanakları kızardı ve saçlarını yüzüne doğru çekti. 'Bakmaktan bir zarar gelmez. Hem ne demek istedi? Yaptığı dansın bir bedeli olduğunu söylerken.'

"'Pençeleri. Kulakları. Gölgesi. Bir alacakaranlık dansçısı canavarının biçimine ne kadar bürünürse canavar onun üstünde o kadar iz bırakır. Zaman içinde tamamen onlara teslim olurlar. Ebediyen o hayvanların vücuduna hapsolurlar.'

"'Madem alacakaranlık dansçıları senin bugüne dek onlardan biriyle hiç karşılaşmayacağın kadar nadir bulunan varlıklar, bunca şeyi nereden biliyorsun?'

"'Sana okumaya bir şans vermeni söylediğimi hatırlıyor musun? Asker kendini demirhanede silahlandırır, Matmazel Lachance. İmparatoriçe ise kütüphanede.'

"Dior gözlerini devirdi. 'Doğru kitap yüz kılıca bedeldir.'

"'Güzel söyledin, genç çırağım.'

"Ona yan gözle baktım. İnatçıydı. Dürtüleriyle hareket ediyordu. Kendine zararı dokunacak kadar yumuşak kalpliydi.

"'Dinlemediğin tavsiyelerden bahsetmişken... Bugün sana yapmamanı tembihlememe rağmen buzun üstünde o küçük kızını nasıl riske attığın gözümden kaçmadı.'

"'Senin yaşındaki bir adama göre çok keskin gözlerin var.'

"'Ben ciddiyim, Dior. Kendini ispatlamaya hevesli olduğunu biliyorum ama sen...'

"'Gabe, bu piçlerden korkmuyorum.' Dior alev alev yanan bakışlarını bana çevirdi. 'Ve ben parmağını emen, altına eden kocaman gözlü bir bebecik değilim. Bu çukurda geçirdiğim on yedi yılda başımın çaresine bakmayı öğrendim.'

"'... Ben seni on altı yaşında sanıyordum.'

"'Azizlergünüm beş hafta önceydi.'

"'Bana neden söylemedin?'

"'O ara bir atın içindeydim.'

"'Ah, pekâlâ.' Omuz silktim. 'Azizlergünün kutlu olsun, Matmazel Lachance.'

"Dior alaycı bir ses çıkararak güldü ama bana saçlarının arasından gülümsemekten de geri kalmadı. 'Mersi, şövalye.'

"Ellerimle ceplerimi yokladım ama bir şey bulamadım. 'Hediyem yok. Hem zaten Âlemlerin Kurtarıcısı'na ne hediye edilir ki?'

"Sesim yumuşadı, sonra tamamen kesildi. Sırtımı dikleştirerek karanlığa bakarken bütün vücudum gergindi. Dior nedenini sormak için nefes aldı ama ben elimi kaldırınca akıllılık ederek dilini tuttu. Hızla kendime gelerek Küliçen'i çektim.

"*Rüyamda çi... çi... çiçekler görüyordum. Kırmızı güller ve gümüş rengi çanlar. Menekşelere neden menekşe rengi dendiğini ha... ha... hatırlıyor musun, Gabriel? Sonuçta mavi değiller mi?*

"'Uyan, Kül,' diye fısıldadım. 'Misafirimiz var.'

"*... Davetli mi?*

"'Diğerinden.'

"*Ahhh, ne büyük mutmutmutluluk.*

"Dior canımı sıkan şeyin ne olduğunu bilmese de derhal ciddileşmiş, sigarasını söndürüp giysisinin kolundan gümüşçelik hançerini çekmişti. Parmağımı dudaklarıma bastırıp başımla ormanı işaret ettim ve ikimiz birlikte karanlığın içine yöneldik.

"Dior boş bir tabut kadar sessizdi. Lashaame'de yankesicilik yaparken edindiği bir hünerdi bu. Ben de gizlilik konusunda fena sayılmazdım ve bir şişe votkadan sonra yalpalamayacak kadar deneyimliydim. Böylece karanlığın içinde zikzaklar çizen iki hayalet, duyduğum sese doğru ilerledik. Uluyan rüzgârın gölgesinde kalsa da ayırt etmemek imkânsızdı.

"Sürünen ayakların, yavaş adımların sesleri.

"Ölü ve çarpılmış ağaçların arasından ve üstümüzde buzdan heykeller gibi parlayan mantar çiçeklerinin altından geçtik. Artık sesi çok net duyabiliyordum, Dior da duyuyor olmalıydı çünkü hançerini daha sıkı tuttu.

Çürümüş meşe, karaağaç ve dişbudakların, daha aydınlık günlerden bu küçük ormana hükmeden kralların cesetlerinin yanından süzülerek sonunda adımların kaynağını bulduk.

"'Sefil,' dedim nefesim kesilir gibi.

"Bu kez sadece bir taneydi. Yağan karın arasında, küçük bir açıklıkta duruyordu. Dyvok saldırısındaki gruptan ayrı mı düşmüştü yoksa ormanda tek başına dolaşan bir avare miydi, bilmiyordum. Ama her durumda hiç ihtiyacımız olmayan bir belaydı.

"Öldürüldüğünde genç olmalıydı, belki yirmilerin ortasında. Düz ve cansız saçları, bir koyu renkli damar ağının kapladığı mermer tenine yapışmıştı. İlk azizgünü kadar çıplaktı, sağ kolu dirsekten kopmuştu. Muhtemelen hayattayken bir askerdi. Bozukkanlar arasında yüzlercesi vardı: savaş alanında yaralanan, savaştıkları soğukkanlar tarafından kanları emilerek öldürülen ve eğer şanssızlarsa sonrasında yeryüzündeki cehenneme yeniden doğan.

"Yan yana rüzgâra karşı yürürken kaleler kadar güvendeydik. Dior bana umutlu bir bakış attı ve kendini işaret ederek bir bıçaklama hareketi yaptı. Ama San Michon'un Kâsesi'nin sadece iki haftalık bir kılıç pratiğiyle bir soğukkanla kapışmasına izin verecek değildim. Sefilin kolsuz, dişsiz ve kıçına boyanmış bir hedef tahtasıyla demir bir direğe zincirlenmiş olması umurumda değildi.

"Başımı hayır der gibi salladım.

"Dior bana inanamıyormuş gibi tek parmağını havaya kaldırdı. *Sadece bir kişi var!*

"İmparator III. Alexandre'ın lejyonlarının kumandanı olarak geçirdiğim üç yılı –baba olarak geçirdiğim on yıldan bahsetmiyorum bile– çatık kaşlarıma ekleyerek ona dik dik baktım.

"*Olmaz, genç bayan.*

"Dior da suratını astı. *Sen benim babam değilsin, yaşlı adam.*

"Gözlerinde batakhanelerin kenarlarında ve sokak aralarının parke taşlarında bilenen keskinliği görebiliyordum. Bana söyledikleri doğruydu. Ben yoluna çıkmadan önce yarım ömürdür başının çaresine bakıyordu zaten. Hem onu bunun için değilse ne için eğitiyordum ki?

"Derin bir iç çektim. Ve sonunda Küliçen'i ona fırlattım. Dior kendinden emin bir sırıtışla kılıcı havada kaptı ve balçağındaki figüre hayranlıkla baktı. Ağırlığını test etti ve kafasının içinde başlayan gümüş şarkıyı dinlerken göz kapakları kırpıştı. Emin ellerde olduğunu biliyordum. Kül ve Dior, Danton Voss'u birlikte haklamışlardı sonuçta ve artık aralarında okyanuslar kadar derin bir bağ oluşmuştu.

"Soğukkan sırtı bize dönük bir halde havayı kokluyor, kirli saçları rüzgârda uçuşuyordu. Açıklığın kenarına yaklaşırken çakmaklı tabancamı kontrol ettim ve boynumu iki yana çevirerek çatırdattım. Ve son bir bakışla genç çırağımın hazır olduğundan emin olduktan sonra, düşmanının dikkatini dağıtmak için öne çıktım. Sonrasında olanlar belki üç, belki dört saniye sürdü.

"Ama aslında, hayatlarımızın geri kalanını değiştirecekti.

"'Hey, pis cüce!'

"Ben bağırınca sefil, kış ayazı kadar hızlı döndü. Dior havaya kaldırdığı Küliçen'le soğukkanın yan tarafına hamle yapmıştı bile. Ama rüzgâr canavarın saçlarını uçurarak çökük yanaklarını ortaya çıkarınca midem buzdan bir düğüm halini aldı.

"Yüzü uzun zaman önce ölmüş birinin yüzüydü. Solgun, çürümüş, eriyip bitmiş. Ama çökük gözlerinin üstündeki alnında taze kanla bırakılmış bir başparmağı izi gördüm. Soğukkan gecenin karanlığında üstüne atılan Dior'a bakarken dudakları eğri büğrü bir sırıtışla büküldü.

"'*Demek buradasın.*'

"Küliçen, Tanrı'nın eli gibi indi. Sefil kendini savunmaya çalışmadı bile. Ölü eti kızın ona gösterdiğim cephanelikten seri bir kuzey rüzgârı hamlesiyle su gibi ikiye ayrıldı. Yaratık dumanları tüten, yanık iki parça halinde yere serilirken Dior kanlı karın üstünde sert bir fren yaptı ve ellerinin arasındaki kılıca, inanmayan gözlerle baktı. Sonra bakışlarını bana çevirdi ve muzaffer bir sırıtış eşliğinde, avazı çıktığı kadar ciyakladı.

"'Tatlı Anabakire aşkına, NE OLDUĞUNU GÖRDÜN MÜ?'

"Kız olduğu yerde küçük bir dans yaptıktan sonra, Kül'ü ellerinin arasında çevirerek böbürlenmek için yerdeki parçalanmış cesedin üstüne eğildi. 'Güzel kıçımın her *santimini* ye, seni çirkin...'

"'Yedi Şehitler aşkına,' diye tısladım.

"Dior zafer kutlamalarına ara vererek bana baktı. 'Ne?'

"Kalbime taş gibi bir ağırlık çökerken bağırsaklarımın gırtlağıma kadar yükseldiğini hissettim. San Michon'un sınırlarından çıkar çıkmaz kurtların inine adım atacağımızı biliyordum ama aptal yanım kurtların izimizi bu kadar çabuk bulmayacağını umuyordu. Ama önce arkamızdaki ölüormana ve sonra Dior'un soran gözlerine bakarken titrek bir nefes aldım ve koskoca dünyanın kaderini titreyen ellerinin arasında tutan bir adamın hiddet ve korkusuyla konuştum.

"'Has...'

"Önce karanlığa, sonra yerdeki cesede baktım.

"'Siktir.'"

XII

HİÇBİR ŞEY SONSUZA DEK SÜRMEZ

"'Harekete geçmeliyiz!' diye hırladım.

"'Harekete geçmek mi, ne...'

"Onu yokuştan aşağı, az önce parçaladığı bozukkandan uzağa sürüklerken Dior şaşkınlıkla bir çığlık attı. 'Hemen şimdi harekete geçmeliyiz.'

"'Gabe, onu öldürdüm, neden huysuz bir koyun gibi meliyorsun?'

"Ama ona aldırmadım ve balıkçı barınağının kapısını gürültüyle tekmeleyerek açtım.

"'Millet! Herkes hemen kalksın!'

"Celene derhal doğruldu, Lachlan eli ödünç kılıcında ayağa fırladı. Çocuklar her telden çalıyordu; kimi telaş içinde ağlıyor kimi uykulu gözlerini ovalıyordu. Ama Isla'nın küçük isyanından sonra geri döndüğünü gördüm ve Osswayli kızın küçükleri kaldırmaya başlaması için yüzüme bir kez bakması yetti. Şaşkın ama belli ki hâlâ pragmatist olan Phoebe de şimdiden eşyaları toplamaya koyulmuştu.

"'Gabe?' diye seslendi Lachlan. 'Her şey yolunda mı?'

"'Hayır,' diye çıkıştım koşum takımlarını ve çantamı sırtıma takarken. 'Kıçlarınızı kaldırın, askerler!'

"'Gabe, içine ne kaçtı böyle?' diye sordu Dior kapı eşiğinden.

"'Bizi gördüler. *Seni* gördüler.'

"'Gördüler derken? Kim gördü?'

"'Haber ne, Gabriel?' diye tısladı Celene.

"Ama kız kardeşimden tarafa bakmadan malzemelerimizi toplamaya ve küçük emanetlerimizi uluyan rüzgâra çıkarmaya devam ettim. Sosyalarımız uyuyordu, bu yüzden eyerini sırtına attığım zaman Midilli hoşnutsuzluğunu belli ederek kişnedi. Elimi uzatarak Dior'a döndüm.

"'Tırman. Hemen şimdi.'

"Kız söz dinledi ama kısrağının sırtına tırmanırken öfkesinin tırmandığı her halinden belliydi. 'Sadece *bir* sefildi, Gabriel! Ve onu öldürdüm. Tek bir akılsız bok...'

"'Akılsız *değil*,' diye çıkıştım. 'Bu derece çürümüş Ölüler bırak konuşmayı, kendi başlarına düşünemezler bile. Kafasının içinde başka bir şey vardı, Dior.'

"Dior bunu duyunca duraksadı ve güçlükle yutkundu. 'Onun adına konuşan bir şey.'

"Celene gözleriyle etrafımızdaki karanlığı tarayarak, 'Vosssss,' diye tısladı.

"Başımı salladım. 'Demiryürekler sefillerin zihinlerini eğip bükebilir. Onları bir düşünceyle savaş alanına yönlendirebilir. Ancak kadimleri sadece daha düşük seviyedeki Ölülere hükmetmekle sınırlı kalmaz. Onları *sürebilirler*, Dior. Zihinlerini zihinlerine katarak. Tıpkı senin o kahrolası kısrağı sürdüğün kadar kolayca.'

"Phoebe yüzünü buruşturdu. 'Bunu neden?..'

"'Öncüler,' diye yanıtladım. 'Voss'lar diğerlerini önden keşfe gönderebilecekken kör gözlerle tehlikenin üstüne yürümezler. Hiç kimse ölmekten, sonsuza dek yaşayanlar kadar korkmaz.'

"'Evet,' diye mırıldandı Lachlan sürmeli gözlerini Dior'a dikerek. 'Özellikle birimizin çizmesine Fabién'in sevgili oğlunun külleri bulaşmışken.'

"Dior tekrar bana baktığında gözleri korkusunu nihayet yenmişti. 'O mu?'

"'Öğrenmeye hiç niyetim yok. Ama harekete geçmeliyiz. Çok yakınlar.'

"Phoebe kaşlarını çattı. 'Yakın mı? Voss'lar çürümüşleri imparatorluğun ucundan sürebiliyorsa...'

"'İmparatorluğun değil, etcadıssssı,' dedi Celene. 'En güçlü Demiryürekler bile bir kuklayı en çok altmış beş, belki seksen kilometre öteden sürebilir.'

"'Altmış beş kilometre,' diye soludu Isla arkasına bakarak. 'Ah, Tanrım...'

"Lachlan kavgamızı tamamen unutmuş gibi yanıma yaklaştı ve çocukların duyamaması için fısıldadı. 'Aveléne'e geri dönebiliriz. Orayı savunabiliriz. En azından oradaki duvarlar sağlam.'

"'Ama bu korkmamız gereken Dyvok tehlikesini ortadan kaldırmaz. Ve burada *biz* diye bir şey yok, Lachie.'

"Eski çırağım bıçak çiziği gibi kısık gözlerle gözlerime baktı. 'Düşündüğüm şeyi kastediyor olamazsın...'

"'Tam olarak onu kastediyorum. Bu çocukları yanında San Michon'a götüreceksin.'

"'Sen aklını kaçırmışsın, Gabe. Sizi burada...'

"'Peşimizdeki her neyse, çok sert gelecek, kardeşim. Küçükler için yeterince atımız yok ve o yolu kendi başlarına yürümeleri imkânsız. O işi bize bırak.'

"'Peşinizde kahrolası bir ordu da olabilir. Benim yardımıma...'

"'Ölü orduları yaya ilerler, Lachie. Bizi birileri yakalayacaksa bu ancak köleleştirilmiş atlarının sırtındaki yüksekkanlar olur.' Eski dostuma gülümsemeyi başardım. 'Bu benim ilk büyük balom değil, kardeşim. Bütün adımları sana ben öğrettim. Bana güven, en kötü ne olabilir ki?'

"'Sizi tamamen yok sayıp bizim peşimize düşebilirler?'

"'... Pekâlâ, olabilecek en kötü ikinci şey ne?'

"'Sizi bir İlknoel domuzu gibi katlettikten sonra bizim peşimize düşmeleri?'

"Çenemi kaşıdım. 'Sanırım bu ilkinden daha beter oldu.'

"'Bu kahrolası bir *şaka* değil, Gabe.'

"Lachlan'ı kolundan tuttum ve diğerlerinin bizi duyamayacağı bir mesafeye çekip küçük grubumuzu işaret ettim. 'Şunlara bir bak, Lachie. Bir aç Demiryürek sürüsünün karşısında tek bir kalp atışı kadar bile dayanamazlar. Ama ben Ölüleri kendime çekerek uzaklaştırırken siz güvenli bir yere kaçabilirsiniz. Voss'lar *bizim* peşimizde, bir çocuk sürüsünün değil.'

"'Öyle mi?' Lachlan'ın bakışları Dior'a kaydı ve sonra tekrar bana çevrildi. 'Neden acaba?'

"'Tanrı aşkına, nedeninin bir önemi yok! Önemli olan seninle San Michon'a ulaşma şanslarının daha yüksek olduğu. Tanrı biliyor ya, farklı olsun isterdim. Bu gökler altında, bir çatışma sırasında yanımda olmasını senden daha fazla isteyeceğim bir insan olmadığını çok iyi biliyorsun.' Bunu söylerken Celene ve Phoebe'ye baktım ve sesimi biraz daha alçaltarak devam ettim. 'Ama burada bu çocukları güvenli bir yere ulaştırmasına güvenebileceğim tek insan sensin.'

"Lachlan çenesini sıktı ve nehir kıyısında toplanan, büsbütün korku içindeki çocuklara baktı. Gözlerine baktım, elimi uzattım. Çok uzun yıllar önce onu içinde bulduğum çukurdan çekip çıkaran elimi.

"'Bana inan, Lachlan. O zaman olduğu gibi.'

"Eski çırağım derin bir iç çekti. Keskin yeşil gözleri sorular, şüphe ve belirsizlikle ışıldayarak bir kez daha Dior'a baktı. Ama sonunda isteksiz bir tavırla başını salladı.

"'Pekâlâ. Senin için, kardeşim.'

"Ben rahat bir nefes alırken elimi sıktı."

"Bravo, Gümüşaziz."

Gabriel kafasını kaldırdı ve alnı kırışarak tarihçiye baktı. Jean-François'nın kaleminin kâğıt üstündeki hareketi geçici bir süre durmuştu ve vampir onu kibarca alkışlıyordu.

"Tam olarak ne için?"

Tarihçi bir misafiri henüz edilmemiş bir hakaret için yatıştırmak ister gibi ellerini kaldırdı.

"Seni gücendirmek gibi bir niyetim olmadığını anlamalısın..."

"Ah, Tanrı saklasın."

"... Ama başkahramanların en inceliklisi olmadığını sen bile kabul edersin, de León. Ama zaman zaman Ilonların bile gıpta edebileceği bir ustalık sergiliyorsun."

"Sen ne saçmalıyorsun?"

Jean-François sesini alçalttı ve Gabriel'i taklit ederek, "*Bu gökler altında, bir çatışma sırasında yanımda olmasını senden daha fazla isteyeceğim bir insan olmadığını çok iyi biliyorsun. Ama burada bu çocukları güvenli bir yere ulaştıracağına güvenebileceğim tek insan sensin*," dedi. Vampirin yakut kırmızısı dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü. "Augustin'deki Théâtre D'Or'a layık bir performans. Mesele o çocukları tehlikeden korumak konusunda eski çırağına güvenmen değildi. Sen sadece onu Dior'un etrafında istemiyordun. Ve gümüş yavru aslanının hevesli minik patilerini güzel saçlarından çözmek için yüzüne baka baka yalan söyledin. *Kardeşim* dediğin bir adama. Seni her şeye rağmen kahraman olarak gören bir adama."

Son Gümüşaziz bacak bacak üstüne attı ve parmaklarını çizmesine vurdu.

"Piç olmak aptal olmaktan iyidir."

Jean-François gülümsedi. "Sen piç değilsin, de León. Sen amcığın önde gidenisin."

"Ne yersen o olursun, vampir."

"Etkileyici."

"Karım da öyle düşünürdü."

Vampir kıkırdadı ve tüylü kalemini hokkasına batırıp yeni bir sayfa açtı.

"Küçükler daha büyük olanların öncülüğünde nehirden yukarı doğru yürümeye başladılar," diye devam etti Gabriel. "Sessiz ve üzgündüler ama gittikleri için minnettar oldukları çok açıktı. Tüylüçene ayrılmadan önce elimi sıktı, Isla beni başıyla selamlayıp bir özür mırıldandı ve diğerleri Dior'a hüzünlü gülümsemeler ve ağırbaşlı baş selamlarıyla veda etti. Küçük Mila bacağıma sımsıkı sarıldı ve Phoebe'ye el sallamak için bebeğinin elini kaldırdı.

"'Hoşça kal, Kedicik.'

"'*Au revoir*, Matmazel Mila,' dedim kızı alnından öperek. 'Benim için Lachlan'a göz kulak olur musun?'

"Lachlan başının üstünde fırtına bulutlarıyla, küçük kızı Külçe'nin sırtına kaldırdı. Onu göndermenin akıllıca olduğunu biliyordum ama yine de bu ayrılık, onu San Michon'da nelerin beklediği bilgisiyle kötüleşen bir yaraydı.

"'*Au revoir*, Lachie,' dedim ona sımsıkı sarılarak. 'Işığa emanet ol.'

"'Sen de.' Sırtımı sıvazladı ve gırtlağını temizleyerek geri çekildi. 'Gabe, daha önce söylediklerim... Astrid hakkında. O iyi bir kadın. Söylediklerim...'

"'Sorun yok, kardeşim. Sen ve ben gibi dostlar için köprünün altından çok sular aktı.'

"Lachlan cılız bir gülümsemeyle kuzeye baktı. 'Gri El'e ya da diğerlerine bir mesajın var mı?'

"Bunu duyunca yüreğime bir taş oturdu ve rüzgâr bir anda soğudu.

"'Lachie, manastıra ulaştığın zaman...'

"Ben susunca Lachie kaşını kaldırdı. 'Evet?'

"Dior'a baktım. Kılıcıma. Bir kez daha, yaptığım her şeyi itiraf etme, ellerimdeki kanın bir kısmını yıkama arzusuyla doldum. Ama sonucunun ne olacağını çok iyi biliyordum.

"'Kardeşlerle benim için de kadeh kaldır, olur mu?'

"Lachlan gülümsedi ve omzuma vurdu. 'Elbette. Bütün olanlara rağmen senden sevgiyle bahsedenlerin sayısı hiç az değil. Kara Aslan'ın kanı her zaman gümüş rengi akacak.'

"Çırağım, Dior'a döndü ve belindeki uzunkılıcı çekti.

"'Onu sana tek parça halinde iade edeceğimi söylemiştim. Bana emanet ettiğin için teşekkür ederim.'

"Kızın bakışları ışıldayan gümüşçelikten, etrafımızdaki korkmuş çocuklara çevrildi ve sonra yeniden Gümüşaziz'in gözlerini buldu. 'Sende kalsın, *Frère*. Bu kılıçla onları güvende tut.'

"Genç kızı baştan aşağı süzerken Lachlan'ın gözleri bulutlandı. Ama meleklerin bile içinin gideceği bir gülümsemeyle kılıcı tekrar kınına yerleştirdi.

"'Yeminim olsun.'

"Grup nehirden yukarı, karanlığın içine doğru yürümeye başladı. Lachlan'a veda etmek için elimi kaldırırken kalbimde suçluluğun ağırlığı vardı. O donuk yolda hangi tehlikelerle karşılaşacaklarını bilmiyordum ama dediğim gibi, o çocukların Lachlan'la şansı bizimle olduğundan daha fazlaydı. Cılız şafak ve Dior'un peşindeki canavarlar gittikçe yaklaşıyordu. Aralarında Ebedî Prensler ve bir Ebedî Kral var mıydı, bilmiyordum. Ama her halükârda onlara intikam borçluydum.

"Şimdi korkunç babaları kapımızı çaldığı gece, akbabalar misali evimin etrafına üşüşmüş hallerini yeniden görür gibiydim. Kestrel. Morgane. Alba. Aléne. Ettiene. Danton. Hepsi tehdit ve kötülüğe sarınmış iblisler, Ebedî Kral'ın en küçük kız kardeşlerinin intikamını almasına tanıklık etmek için gelmişti.

"Ve o intikamını alırken durup izlediler. Meleklerim can verirken *güldüler*. Bunun için hepsinin ölüsünü göreceğime yemin etmiştim. Ama şimdi sevdiğim kadının yarattığımız güzelliğin onuruna parmaklarıma işlediği harflere odaklandım. Adı, kafamın içindeki intikam kükremesini bastırmak için fısıldadığım duaydı.

"'*Sabır*...'

"Ben Ayı'nın sırtına tırmanırken Phoebe de Dior'un arkasına Midilli'ye yerleşti. Celene gözlerini benden ayırmıyordu. Yakamı yüzümün etrafına bağlarken konuştum.

"'Haydi, yola çıkalım. Gün batımı hiçbir azizi beklemez ve Ölüler hızlı koşar.'

"'Soru hangi yöne gideceğimiz?' dedi Phoebe.

"Dior bakışları Celene, Phoebe ve benim aramda dolaşarak derin bir nefes aldı. Önündeki seçenekleri, sapabileceği bütün yolları görebiliyordum. Güneye, savaşın yerle bir ettiği Ossway'in yıkıntılarına ve Dağlık Bölge'de Phoebe'nin vadettiği korumaya. Kuzeybatıda León'a, güvenlik sunan ama ihtiyacı olan cevapların hiçbirine sahip olmayan bir kaleye. Ya da batıya, Jènoah Usta'ya ve kız kardeşime güvenmenin beraberinde getireceği gerçeklere ve tehlikelere.

"Hayatını riske atmaya. Ya da dünyayı riske atmaya.

"Dior Lachance gibi bir kız için böyle bir seçenek seçenek değildi.

"Eşarbını yüzüne çekti, gözlerimin içine baktı ve hepimizi makûs yazgımıza götürecek o sözcüğü söyledi.

"'Batıya.'"

Son Gümüşaziz gözlerini dövmeli parmaklarının arasında tuttuğu kadehe dikerek sustu. Parmaklarının üstündeki harflere, uzun zaman önce kaybettiği kızının adına bakıyordu. Jean-François çizimine devam ediyor, tutsağı düşüncelerini toparlarken Gabriel'in portresini tamamlıyordu. Ama bir süre sonra, uzayan sessizlik karşısında kaşlarını çattı.

"De Leön?"

"Çok büyük bir iş," diye mırıldandı Gümüşaziz. "Baba olmak. Çocuğunu, yaşayacaklarına karşı hazırlıksız bırakacağını bilmene rağmen dünyanın en kötüsünden korumak istiyorsun. Ama dünyanın dehşetini ne kadar çabuk görmelerine izin verirsen..."

"*Oui*?"

Gümüşaziz kadehinin dibine baktı ve yumuşak bir sesle sordu.

"Babanı hatırlıyor musun, soğukkan?"

"... Efendim?"

"Babanı. Herhalde annenin kesesinden sihirle oluşmuş olarak çıkmadın."

Jean-François kafasını kaldırdığında bakışlarında rahatsızlık vardı. Rahatsız hissetmesi –babası konusunda *herhangi bir şey* hissetmesi– vampirin canını daha da sıktı. Annesinin tavsiyesini hatırlayana kadar, yarım düzine azar dilinin ucuna kadar geldi.

Sana yakınlık duyuyor, tatlı Marki.

Akıllı bir kurdun avantaja çevirebileceği bir yakınlık...

"Onu hatırlıyorum," diye yanıtladı tarihçi. "Gerçi çok sevgiyle hatırladığımı söyleyemem."

"Bende ana kuzusu izlenimi uyandırıyorsun, vampir."

"Bir gün karanlık annemle tanışma şansına kavuşursan, de León, nedeni konusunda kafanda hiçbir soru işareti kalmaz."

Gabriel gülümsedi ve uzun bacağını diğerinin üstüne attı. "Baban kimdi o zaman? Şişman bir baron mu, ayyaş bir lord mu? Sende paralı soydan gelen birinin tipi var."

"O zaman daha dikkatli bak," dedi Jean-François tüylü kalemini bir kenara bırakarak. "Babam San Maximille'in sefil varoşlarından bir çiftçiydi. Soyunda tek bir rütbeli soylu yoktu."

"Saçma. Sen hayatın boyunca tek bir gün dürüst alın teri dökmemişsindir."

"Taşranın rustik cazibesinden etkilenmediğimi daha erken yaşlarda kanıtladığımı itiraf ediyorum." Marki gülümsedi. "Babam ise bunu kınamak konusunda hayli coşkuluydu."

"Seni döver miydi?"

"Bazıları buna dövmek der. Bazıları da işkence. Karmaşık bir şey, değil mi? Babalarla oğulları arasındaki mücadele yani."

"Bir de babalarla kızlarını görsen," diye homurdandı Gabriel.

"Bana kendi hayatınla ilgili anlattıklarına bakınca, de León, görmemeyi yeğlerim."

Gümüşaziz'in gözlerindeki gülümseme hızla öldü, dudaklarındaki ağır ağır soldu. Gabriel sırtını dikleştirdi, şarabının kalanını kafasına dikti ve acı bir tat almış gibi yüzünü buruşturdu. Oda bir anda soğumuştu sanki, o hayalet beyazı pervane yine şimik kürenin etrafında çırpınıyordu. Gabriel onu karanlıktaki bir bıçak gibi hızlı, havada yakaladı.

Marki içinden kendine küfretti. Daha yumuşak ilerlemesi gerektiğini biliyordu.

"Özür dilerim, Gabriel. Kötü bir şakaydı."

Gümüşaziz parmaklarının kafesini aralayınca pervane yeniden özgürlüğüne kavuştu.

"Gerçek en keskin bıçaktır," dedi.

Pervane kürenin sahte yıldız ışığında narin kanatlarını boşuna çırparak sonuçsuz mücadelesine geri döndü. Jean-François kapıya doğru baktı. "Meline?"

Kilit tangırdadı, kapı hızla açıldı ve vampirin kâhyası her zamanki görev aşkıyla kapıda belirdi. Uzun siyah elbisesi, beyaz omuzlarına dökülen kızıl bukleleriyle Meline, zümrüt yeşili gözlerini yerden kaldırmadan reverans yaptı.

"Arzunuz, Efendim?"

"Misafirimiz için biraz daha şarap, güvercinim."

"Derhal." Bakışlarını yerden kaldırma riskini aldı ve yakut rengi dudakları aralanarak, "Ya sizin için?" dedi.

Vampirin dudakları karanlık bir gülümsemeyle büküldü. "Daha sonra, hayatım."

Meline bir reverans daha yaptıktan sonra odadan süzülürcesine çıktı. Vampir ve tutsağı boş bir deniz fenerinin gölgesinin ve hâlâ hatırlanan hayaletlerin mırıltılarının soğuttuğu odada bir kez daha baş başa kaldılar.

"Kaçtım."

Son Gümüşaziz kafasını kadehinden kaldırdı. "Ne?"

"Babamdan. Kaçtım." Jean-François uzun tırnaklarını süzdü ve hayalî bir beneği kazıdı. "Çok gençtim. Aptaldım. İtibarlı bir ressamın yanında çıraklık bulurum diye düşündüm. Böylece talihimi aramak üzere Augustin'in ünlü sokaklarına düştüm."

"Bulabildin mi peki?"

"O beni buldu, Gabriel."

Hücrenin kapısı tıklatıldı.

"Gel, hayatım," diye seslendi Jean-François.

Kâhyası yeni bir şişeyle odaya girdi. Jean-François, Meline kadehini doldurmak için öne eğilirken Gabriel'in onu izlemesini izledi. Gümüşazizin fırtına grisi gözleri kölenin korsesinin üstünden taşan hazinelerinde, köprücük kemiğinin kavisinde ve boğazında atan damarda dolaştı. Jean-François tutsağının bu manzara karşısında alev aldığını görebiliyordu, Gabriel koltuğunda kıpırdanıyor, nabzı her zamankinden hızlı atıyordu. Vampirin gözleri Gümüşaziz'in kasıklarında gerilen düğmelerden güçlü, nasırlı ellerine kaydı ve o ellerin boynuna sarıldığı anların anısı davet beklemeden zihnine doldu.

"*Benim için haykır.*"

"Başka bir arzunuz var mı, efendim?" diye sordu kâhyası.

"Henüz değil, hayatım," dedi Jean-François gülümseyerek. "Henüz değil."

Meline reverans yaptı ve sessizce çıktı. Gabriel kadehini kafasına dikti, kadehin kenarından Marki'yle göz göze geldi ve kalp atışları olabileceklerin fısıltısıyla hızlandı.

"Neden kaçtın?"

Vampir gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Babandan neden kaçtın, Chastain?"

"Bence bunun konumuzla ilgisi yok, de León." Jean-François kucağında duran deftere vurarak gülümsedi. "İmparatoriçem hikâyemi zaten biliyor sonuçta. İster Yüce Tanrı'nın iradesi de ister acımasız şansın kaprisleri, bu imparatorluğun ölümsüzlüğünün kaderi, mütevazı bir çiftçinin oğlunun omuzlarında değil, bir baronun San Michon'un çan kulelerinden çıkma piçinin ve bir fahişenin Lashaame'nin batakhanelerinden çıkma kızının omuzları üstünde duruyor."

"Ve Dağlık Bölge'nin karlarından çıkma bir hayalperestin." Gabriel parmaklarını deri giysilerine vurarak koltuğunun arkasına yaslandı. "Tahta çıkması hiçbir zaman planlanmamış bir prenses. Kutsal aptalların bir komplosu. Ve sonsuza dek sürecek bir imparatorluk isteyen bir kral."

Gabriel gülümsedi.

"Oysa *hiçbir şey* sonsuza dek sürmez."

"Bu durumda, harap durumdaki kumpanyanız Gecetaşı'na sapasağlam ve güven içinde ulaştı demek? Alacakaranlık dansçısı ve vampir, kovulmuş bir şövalye ve Kutsal Kâse?"

"Ah, evet, gideceğimiz yere ulaştık. Ama güvende miydik? Voss'lar peşimizde olmasaydı bile artık Esani dünyasına adım atıyorduk, vampir. Her şeyin kalbindeki yalanların dünyasına. Aavsenct Kâfirliği. Kızıl Seferler. Kan Savaşları."

Son Gümüşaziz kafasını salladı.

"Bir daha hiçbirimiz güvende olmayacaktık."

İKİNCİ KİTAP

OĞULUN GÖLGESİ

Büyücüler ve yamyamlardan oluşan bozuk bir soy, lanetliler arasında bile lanetlidir. Adlarını dilinizden tıpkı domuzların kanını tüküreceğiniz gibi tükürün ve kendi kanınızı öyle bir koruyun ki damarlarınızdan zorla çekip alamasınlar:

Esani: İnançsızlar.

–Dilsiz Lûzil
Elidaen'de Gece İnerken, bir yaratıklar kitabı

I

CAIRNHAEM

"'Ah, bakın!' diye haykırdım. 'Yine aşılamaz bir dar uçurum, ne hoş!'

"Buzla kaplı bir yükseltinin kenarında durduk ve aşağıdaki zifirî karanlık uçuruma baktık. Soğuk rüzgâr tenimizi döverek ısırıyor, arkamızdaki tehlikelere açık dağ geçidinde uluyordu. Eyerde arkamda oturan Celene, uluyan rüzgâra doğru haykırdı.

"'Sefil mızmızlanmana bir son ver, ağabey!'

"'Ben mızmızlanmıyorum, sızlanıyorum, arada bir fark var!' Paltoma daha sıkı sarındım ve yüzümü buruşturarak, 'Mızmızlanmamı duymak istiyorsan votkam tükenene kadar bekle!' dedim.

"'O günü nefesimizi tutarak bekliyoruz!'

"'Voss'lar artık çok yaklaşmış olmalı. Bu yer hangi *cehennemde*?'

"'Yüzyıllar kadar yaşşşlı bir yaratık arıyorusss! Adı gölgeleri yuva benimssssemiş bir kabile arasında bir *fısıltı*. Ve sen onu bulmanın zorluğundan mı yakınıyorsssun?'

"'Aynen öyle yapıyorum çünkü taşaklarım bile dondu!'

"'Keşke dilin de yazgılarını paylaşsaydı!'

"Dior başını kör edici kara karşı eğerek ağlamaklı bir sesle, 'Kahrolası ayaklarımı hissetmiyorum!' diye sızlandı.

"Kafamı salladım ve dönerken dişlerim birbirine vurarak, 'Ben *hiçbir yerimi* hissetmiyorum!' dedim.

"On beş gündür halimiz buydu. Lachlan'dan ayrıldıktan sonra dörtnala yola koyulmuş ve peşimizdeki Demiryüreklerle aramızı açmak için batıya doğru hızla ilerlemiştik. Soğuk can yakıcıydı ama atlarımız Talhost soyundandı ve üç gece boyunca Celene onları kanıyla beslemişti. Atlarımızı kız kardeşime bağlamak konusunda temkinliydim ama Tanrı biliyordu ya sürate ihtiyacımız vardı ve Ayı ve Midilli onun gücünden aldıkları destekle bizi Kuzeyülke'nin soğuk tundrasından, donuk Çorakkayalardan geçirip Gecetaşı Dağları'na taşıdı.

"O kasvetli zirvelere tırmanan yol en başından itibaren zorluydu, kilometrelerce kar tutmuş enkaz ve keskin ve ölümcül bir soğuk. Günölümünden bu yana, Elidaen'in karları griye dönmüştü, artık benim gençliğimin kışlarındaki gibi beyaz değildi. Gökyüzü öğlen bile alaca karanlık vakti gibi karanlıktı ve koca dağ sırası leş gibi kükürt kokan dondurucu bir külle sarmalanmış gibiydi.

"Atlar omuz hizasına kadar çıkan donuk griliğin içinde ilerleyerek gittikçe daha yükseğe tırmanırken kumpanyamızın ağır havasını dağıtmak için Dior'la uğraşıyordum. Ama bizi neyin beklediği korkusu arkamızdaki yüksekkanların tehdidiyle katlanarak beni iyiden iyiye germişti. Şimdilik Vosslardan kaçmayı başarmıştık ama bizi ezip geçmelerinin çok sürmeyeceğini biliyordum. Isırıcı rüzgârların ve gittikçe derinleşen karın arasında yükseğe tırmandıkça moralimizle birlikte erzakımız da azalıyordu. Vaktimiz daralıyordu."

"İçki?" diye sordu Jean-François gülümseyerek.

"*Oui*," dedi Gabriel kadehini doldururken. "Lanet olası bir kâbus.

"'Bu piç herif neden ta buralarda saklanıyor ki?' diye bağırdı Dior.

"Arkamda oturan Celene siyah uzun saçları yüzümün etrafında uçuşarak cevap verdi. 'İnançlılar oldum olasss gölgelerin yaratıkları oldular, *chérie*. Ama korkma. Ustamız Wulfric bize Jénoah Usta'yı hangi işaretlerle bulabileceğimizi öğretti.'

"'Kahrolası bir vampir olduğunu sanıyordum?'

"'Wulfric Usta'nın anlattıklarına göre, Jènoah esas vampirdi. Esana'nın sssavaşçıları arasssında Maryn Ana'dan sonra geliyordu.' Celene başını salladı ve eğri büğrü simsiyah bayıra baktı. 'Gençliğinde kana bulanmış dehşet verici biri olduğu söylenir. Korkussuz bir kılıçustassssı ve gecenin bin savaşta yenilmemiş dehşeti. Adı düşmanları arasssmda korkuyla, İnançlılar arasssında hayranlıkla fısıldanırdı.'

"'Öyleyse hayatta kalmak için kana ihtiyacı yok mu?' diye sordu Dior. 'Günlerdir tek bir canlı varlık görmedik. Bu yükseklikte ne yiyor ki?'

"'Gerçekten, ne yiyor?' diye homurdandım.

"Omzumun üstünden arkama bakınca Celene gözlerimin içine baktı. Mère'in üstündeyken Rykard'ı küle çevirene kadar kanını içtiğini hâlâ hatırlıyordum. Laure'un onda bıraktığı korkunç yara yok olurken yüzünü kaplayan büyük mutluluğu. Gözlerindeki şehvet silinirken mırıldandığı sözcükleri.

"'*Bu kanla ebedi hayata kavuşalım.*'

"Bu, Ağıtlar Kitabı'ndan bir satırdı. Mesih'in müritleriyle yaptığı, onun fedakârlığıyla ruhlarının kurtulacağı sözleşmesi. O gün tam olarak neye tanık olduğumu hâlâ bilmiyordum ama San Michon'daki gençliğimi ve kütüpha-

nede Astrid ve Chloe ile paylaştığımız çalıntı anlarımızı hatırlıyordum. Esani kan soyunun, uzun zaman önce unutulan bir yaratıklar kitabının sayfaları arasında gizlenmiş adını ilk keşfeden biriciğim olmuştu. Öte yandan, aynı cilt atalarımı çok daha kasvetli başka bir sözcükle tarif etmişti.

"*Yamyamlar.*

"Celene, 'Her şey açığa çıkacak, *chérie*,' diye söz verdi. 'Sssorularınız olduğunu biliyorusssz. Ama Jènoah Usta'nın sssalonlarında hem kendimize bir ssssığınak bulacağız hem de ssssorularınıza cevaplar bulacaksınız.'

"Dior titreyerek etrafına baktı. 'Umarım kapısını çaldığımız için fazla sinirlenmez. Misafirlerden kaçınmak için bayağı büyük zahmete girmiş gibi görünüyor.'

"Kız kardeşimin gözleri ışıldadı. 'Sssenin ziyaretin cennetten gelen bir melek etkisssi yaratacak. Buraya gelmenin ne anlama geldiğini keşke anlayabilssseydin.'

"Başımı sallayarak parmaklarımı Kül'ün kabzasına vurdum. 'Biz birbirimizi anlayabilelim de, kardeşim.'

"'Kusursuz bir şekilde,' dedi. 'Ağabey.'

"Etrafımızdaki hava gerilim, güvensizlik ve kasvetli bir önseziyle çatırdadı. Bu yolculuk boşa çıkarsa yakında bir aptalın mezarını dolduracaktım. Ama Dior gözlerini kırpıştırdı, sırtını dikleştirdi ve sevinçle haykırırken bir gülümsemenin başının üstündeki bulutu kovduğunu gözlerimle gördüm.

"'Phoebe geri döndü!'

"Gözün gözü görmediği kar yağışının arasında gözlerimi kısarak baktım ve *oui*, alacakaranlık dansçısı geliyordu. Keşif gezisinden dönüyordu. Phoebe bir haftadır yaptığı gibi, hayvanının, griliği bir kılıç misali kesen kızıl biçimine bürünmüştü. Dişi aslan karanlık sihirleri sayesinde hava koşullarından daha az etkilenir gibi görünüyordu ve ağırlığına rağmen kara batmak yerine *üstünden* sekerek ve arkasında iz bırakmayarak yaklaşıyordu. Dior ona el sallayarak ve sırıtarak seslendi.

"Yolculuğumuzun ilk kısmında çift birlikte yolculuk etmişti ve korkarım bu beraberlik Dior'u karşılıksız aşkından kurtarmak konusunda pek bir işe yaramamıştı. Ama alacakaranlık dansçısı daha hızlı hareket ediyor ve orman suretindeyken daha hevesli görünüyordu. Ve bundan hiç hoşnut görünmese de Gecetaşı'na ulaştığımız zaman Phoebe ateşin yanında soyunmuş ve 'Elbet bir gün yine görüşeceğiz,' yeminiyle, çıplak bir halde karanlığın içine koşmuştu. Uzaklaşan ayak seslerini dinlemiş ve ritmin değiştiğini, başlangıçta yere iki ayakla basarken sonrasında dört ayağa döndüğünü duymuştum. Sonrasında

ise kömür grisi karların üstünde kan kırmızı bir gölge olarak sadece dişi aslanı gördük.

"Doğruyu söylemek gerekirse bunu yadırgadım. Phoebe yolculuğun kalan kısmında bir kez bile bir iki laf etmek ya da insani bir hareket yapmak için biçim değiştirmedi. Ormansuretindeyken büyük bir kedinin tavırlarını sergiliyordu. Bir an sıcak ve oyunbazken bir sonrakinde tamamen soğuk ve ilgisizdi. Her gece ateşin etrafında otururken altın rengi gözlerine baktığımda içinde bir insan olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Güneş doğduktan sonra saatlerce, hatta bazen gün boyu ortadan kayboluyor ama her defasında alaca karanlıkla birlikte geri dönüp savunmak için canını vereceğine yemin ettiği kızın yanında uyuyordu.

"Phoebe bize doğru yaklaşırken Dior Midilli'nin sırtından yere atladı ve alacakaranlık dansçısı üstüne atılıp onu karın üstüne devirince kahkahayla güldü.

"'Ne haber, etcadısssı?' diye sordu Celene.

"Phoebe, Dior'la oyunundan kafasını kaldırdı ve burnuna dolan buzları sümkürdü. Gözleri kısıldı ve kız kardeşime özellikle sinir bozucu bir fareye bakar gibi bakarak kuyruğunu bir o yana bir bu yana salladı. Ama sonunda, burnundan kuyruğuna kadar silkelendi ve güneye doğru baktı.

"'Bir şey buldu,' dedim.

"Alacakaranlık dansçısı homurdanarak gözlerime baktı. Yanaklarındaki buzları yaladı ve karın üstünde kuş tüyü hafifliğinde sekerek biraz uzaklaştıktan sonra bize döndü ve peşinden gitmemizi bekledi.

"Gözün gözü görmediği o grilikte, gittik de gittik. Rüzgârlar bizi geriye doğru itiyordu ve eğer gökler bile bizim oraya gitmemizin aleyhinde görüş belirtiyorsa belki de bininci kez, aptal olabilir miyim diye düşündüm. Bir yanım Celene'in Dior'a vadettiği cevapları istiyordu, benim babam da Esani soyundandı ne de olsa. Ama kafamın içinde küçük bir çocukken öğrendiğim bir düstur yankılanıyordu. Savaş, kan ve ateşle geçen gecelerde bana yol gösteren sözcükler.

"*Kulak verdiğin her Ölü, dilini tattığın bir Ölü olacaktır.*

"Sabah güneşi yaklaşan fırtınanın ördüğü duvarın arkasında gözden kaybolurken binbir güçlükle de olsa Phoebe'yi takip ettik. Vossların bize artık çok yaklaştığına hiç şüphe yoktu ve hâlâ dert etmemiz gereken Dyvok'lar vardı. Ama biz burada debeleniyorduk, şeyler gibi...

"'Orada!' diye haykırdı Celene. 'Bakın!'

"Bir elimi rüzgârın pençelerine siper ederek yarı karanlığın arasından gözlerimi kıstım.

"'Yedi Şehitler aşkına,' diye fısıldadı Dior. 'Bunlar... dev mi?'

"'*Oui*,' diye soludum gözlerime inanamayarak. 'Ama ekmek yapmak için kemiklerini öğütecek türden değiller.'

"Biz gümbürdeyen göğün oluşturduğu arka planın önünde eyerlerimizden inerken devler karların arasından yükseldi. Uyluklarına kadar gömülü olmalarına rağmen hâlâ bizden çok uzundular. Şekillendirileli, akıl sır ermez eller tarafından Gecetaşı'nın kendi kemiklerinden yontulalı ne kadar zaman olduğunu sadece Tanrı bilirdi. Koyu renkli soğuk granitten yontulmuş yaşsız ve güzel heykellerin üzeri buz tutmuştu.

"İlki, saçları özgürce dalgalanan, uzun sakallı yaşlıca bir adamdı. Üstünde, uluyan rüzgârda dalgalanır gibi görünen, ustalıkla yontulmuş bir cübbe vardı. Sağ elini kalbine bastırmış, sol elini boş avucu yukarı bakacak şekilde öne uzatmıştı.

"Celene başını hürmetle eğerek, 'Baba,' diye fısıldadı.

"İkincisi yüz hatları ilkine benzeyen ama ifadesi daha acımasız genç bir adamdı. Sakalı biçimli, bakışları kararlı ve korkusuzdu. Arkaik bir zırh içindeydi, ellerinde bir kılıç ve üzerinde taç olan bir miğfer tutuyordu. Genellikle ölüm anında tekerleğin üstünde resimlendiği için onu böyle görmek çok tuhaftı. Bu heykel onu öldüğü haliyle değil, yaşadığı haliyle betimlemişti. Bir savaşçı. Bir lider. Geleceğin fatihi.

"Dior donuk dudaklarıyla, 'Oğul,' diye fısıldadı.

"Yüce Tanrı ve Mesih. Baba ve çocuk. Bu dünyayı yaratan Tanrı ve üstüne kilisesini kuran kurtarıcı. Heykeller güzel ve korkunçtu, onları ne tür bir yaratığın yonttuğunu merak etmiştim. Dior soran gözlerle daha genç olan heykele bakıyordu. Sonuçta onun soyundan geliyordu. Onun kutsal kanını taşıyordu. Ama aynı zamanda bir kanalizasyon faresi, bir hırsız ve bir hilebazdı; bir insan hem savaşçı kral olup hem nefes almaya devam etmeye ne kadar uzak olabilirse o kadar uzaktı.

"Yine de...

"Phoebe'nin hırıltısı dikkatimi çekince bakışlarım o tarafa kaydı. Dişi aslan şimdi arkamızdaki bir sırtın tepesinde duruyor ve tüyleri dalgalanarak geride kalan donuk geçide bakıyordu. Elimi paltomun içine uzatıp dürbünümü çıkardım. Ve orada, grilere bürünmüş uzak mesafede...

"'Pekâlâ,' diye soludum. 'Tanrı sonunda lapamızın içine işemeye karar verdi.'

"'Gabe?' diye seslendi Dior. 'Ne var?'

"Ona, Vellene Canavarı'nı elleriyle katleden ve şimdi atasının gölgesinde duran çocuğa döndüm. Ona doğru fırlattığım dürbünü havada kapıp gözle-

rine götürdü. Ve Fabién'in küçük oğlunun peşinden gönderdiği şeyi görünce dudaklarından buz gibi küfür döküldü.

"'Yedi Şehitler aşkına...'

"Çok aşağıda kalan sırttan koyu renkli iki atın sırtında bir çift bakire bize doğru yaklaşıyordu. Söğüt gibi uzun boylu, sivri çeneli ve daha sivri elmacık kemikli iki kız. Uzun ve kılıçlar gibi dümdüz saçlarının önüne kirpiklerine kadar inen kâküller kesilmişti ve etraflarında uluyan fırtınaya rağmen, o saçların bir teli bir kıpırdamıyordu. İkisi de binici pantolonları, diz hizası çizmeler giymişti ve ellerinde binici kamçıları vardı. Zarif ceketlerinin kadınsı bir kesimi vardı ve ikisinin de dudakları o güzel ve korkunç yüzlerinde birer bıçak izini hatırlatan kırmızı bir renge boyanmıştı.

"Bize doğru yaklaşırken ellerini –biri sağ, diğeri sol eliyle işaret ediyordu– aynı anda kaldırdılar. Birbirlerinin sadece hareket olarak değil, görüntü olarak da yansıması gibiydiler. İlki siyah saçlı ve abanoz tenliydi, Südhaem düzlüklerinin evladı olmalıydı. İkincinin saçları kül sarısı, teni mermer beyazıydı; belli ki Elidaen dağlarının evladıydı. Giysileri de renkleriyle tezat oluşturuyordu: koyu tende açık, açık tende koyu renk giysiler. Ama ikisinin de gözleri bu dünyada ölümsüz ayaklarla yürüdükleri sayısız yüzyılın simsiyah kararttığı dipsiz havuzlara benziyordu.

"'Tanrı yardımcımız olsssun,' diye fısıldadı Celene arkamda.

"Kafamı iki yana sallarken damarlarımda akkor gibi bir öfke dolaşıyordu. 'Dinlemiyor, kardeşim.'

"Alba ve Aléne Voss. Dehşetler. Ebedi Kral'ın en büyük çocukları. Kimsenin gerçek yaşlarını bilemeyeceği kadar kadim yaratıklar. Bazı söylentilere göre, Voss'un ilk kurbanlarıydılar; Fabién'in kendisinin Dönüşmesinden sadece birkaç gece sonra seçilmiş bakire rahibeler. Başkaları karanlığın avcıları olduğunu fısıldardı, Fabién'i öldürmek için gönderilen ama alt edilip kanıyla bozulan büyücülerdi. Dünün gerçeği her ne olursa olsun, bu bakireler bugün akılalmaz bir güce sahip, kuvvetleri onları Dior'un peşine salan korkunç babalarına neredeyse denk yaratıklardı. Ve şimdi...

"'Beni buldular,' diye fısıldadı Dior.

"Dehşetler atlarını mahmuzladılar ve karın üstünde iki ok gibi hızla bize doğru ilerlerken ceketleri arkalarında dalgalanıyordu. Bir küfür savurarak Dior'un Midilli'nin sırtında ileri atılmasını izlerken kalbim bir savaş davulu gibi gümbürdüyordu.

"'Çok yakınıssz!' diye seslendi Celene. 'Cairnhaem'e ulaştığımızzz zaman güvende olacağıssz! Voss'un evlatlarından hiçbiri Esana'nın kutsssal topraklarına adım atmaya cesaret edemezz!'

"'Sürün!' diye kükredim.

"Ve öyle de yaptık. Cehennem peşimizdeymiş gibi, fırtına bulutları üstümüzde gümbürdeyerek köpürürken. Solukkan gözlerim soğukta sulanarak atımı son hızla sürüyordum. Dior ve Midilli de yanımda dörtnala koşuyorlardı. Phoebe kızıl kürkü ve zarif vücuduyla önden koşarken, sırtıma sımsıkı tutunan Celene kendi kendine dua olduğunu sonunda anladığım –Gri El'in San Michon'da bana da öğrettiği eski Savaş Kutsama Duası– ritimli sözcükler mırıldanıyordu.

"'*Yüce Efendim benim kırılmasssz kalkanımdır.*'

"Acı-kasvetli günde.

"'*O, bütün karanlığı yakıp kül eden ateşşştir.*'

"Gittikçe derinleşen karların üstünde.

"'*O beni cennete yükseltecek kabaran fırtınadır.*'

"Rüzgârın, ayazın ve korkunun arasında yola devam ettik. Atlarımız korkmuştu, şimdi havada asılı olan ağırlığı ben de hissedebiliyordum. Fırtına sanki canlanmıştı ama yine de çatırdayan gök gürültüsü ve önümüzde lanetlilerin sesleri gibi haykıran kara rüzgârla, ileri, *daha ileri* doğru yol alırken bir hareketsizlik, bir *yanlışlık* hissi kalbimi avuçlarının arasına almıştı.

"*Geri dönün*, diye haykırıyordu rüzgâr. *Fırsatınız varken geri dönün.*

"*Yaşayanlara burada yer yok.*

"'Gabe?' diye seslendi Dior.

"'Ben de hissediyorum,' dedim ona.

"Elimi ona doğru uzattım ve parmak uçlarına değdi.

"'Arkanda ben varım,' diye söz verdim.

"Dior cılız ve ürkek bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Arkanda ben varım.'

"Gökyüzü bir şimşekle, karanlığı lime lime eden göz kamaştırıcı beyaz bir ışıkla aydınlandı. O kısa aydınlanma anında, kız kardeşim kansız elini kaldırdı ve haykırdı.

"'Orada!'

"Nefes nefese, iliklerine kadar yorgun düşen atlarımızı mahmuzladık. Karşımızda, arkasına zifirî karanlık bir çukurun saklandığı bir uçurum kenarı bizi bekliyordu. O derin çukurdan bir kule, uçurumun kenarına ince taş bir

köprüyle bağlanan granit bir çan kulesi yükseliyordu. Köprünün kemerinin altında, aşağıdaki uğultulu derin yarığın üstüne uzun zincirlerle asılmış demir ölüm kafesleri sallanıyordu. Köprünün parmaklıklarına heykeller sıralanmıştı; azizler ve melekler o kadar gerçekçiydi ki taştan yontulmadıklarını, lanetlendiklerini, bir peri hilesiyle büyüyerek sıcacık bedenlerden soğuk taşa dönüştürüldüklerini hayal ettim. Ve köprünün diğer ucunda...

"'Cairnhaem!' diye haykırdı Celene karın üstüne atlarken.

"Doğrusu bir inden çok bir katedrale benziyordu. Gotik kuleleri göğe uzanıyordu ve vitray camları bakanın içini sızlatacak kadar güzeldi. Cairnhaem'in tasarımı beni derinden etkilemişti, soğukkanlar cehennemin karnından tükürülmüş canavarlardı ama burası kutsal bir mekânın dış görüntüsüne sahipti. Boyutu büyüleyiciydi, insanlar için değil, tanrılar için inşa edilmiş bir kiliseye benziyordu ve bütün bunları hiç yoktan yontmanın nasıl bir dehaya, iradeye ve kahrolası *zamana* mal olduğunu düşününce iyice afalladım.

"'Bu şey buraya nasıl gelmiş?' dedi Dior şaşkınlıkla. 'Bu nasıl olabilir?'

"'İnanç varsa eğer,' dedi Celene, 'muhteşem şeyler başarılabilir, *chérie*.'

"'Muhteşem şeyler,' diye mırıldandım. 'Ya da korkunç şeyler.'

"Omzumun üstünden arkama temkinli bir bakış attım ve Dehşetlere dair bir iz göremesem de karların arasından gittikçe yaklaştıklarını *hissedebiliyordum*. Ancak o köprünün üstünden Celene'in vadettiği güvenliğe doğru ilerlerken içimdeki o nahoş his, korkunun ağırlığı daha da arttı. Elimi Küliçen'in kabzından bir an ayırmadım. Bir yanım taş azizlerin canlanmasını, bizi paramparça edip köprüden aşağıdaki uçuruma atmasını bekliyordu.

"Nefessiz kalmış ve buz gibi olmuş bir halde, köprünün sonuna ulaştık. Geniş merdivenler, bronzdan dövülmüş ve maruz kaldığı sayısız yılda rengi yeşile dönmüş çift kanatlı, devasa bir kapıya çıkıyordu. Kapının üstündeki taşa üstü buz tutmuş, oymalı ve güzel iki kocaman yuvarlak gömülmüştü. *Saatler*, diye düşündüm. Ama Ayı'dan inince yuvarlakların saatleri ya da dakikaları değil, ayların ve yıldızların hareketini, *yüzyılların* ağır ilerleyişini gösterdiklerini fark ettim.

"Kapı hafifçe aralıktı. Bekleniyormuşuz gibi. Kapıların üstünde, buz tabakasının altından görünebilen bir yazı vardı. Yeminler Kitabı'ndan bir alıntı.

"*Efendimizin ışığında bağışlanma arayanlar, girin, içeri buyurun.*

"Dior atından indiğinde soğuktan ve korkudan titriyordu. 'Ka... kapıyı çalacak mıyız, yoksa...'

"'Takip edin,' diye buyurdu Celene. 'Biz söylemediğimiz ssssürece, hiçbir şey sssöylemeyin, *hiçbir şey* yapmayın. Bu evin efendisinin ne zamandır missafir almadığını sssadece gökler bilir.' Celene bana gözlerinde ışıklar

çakarak dik dik baktı. 'Ve bu sssalonlarda kılıç çekmeyi aklından geçirenin Tanrı yardımcısssı olssssun.'

"'Beni buna mecbur edenin de,' dedim kolumu Dior'un omzuna sararken.

"'Ciddiyim, ağabey. Şu anda bıçak sırtında dansss ediyoruz. Bu kapıların ötesindeki yaratık imparatorlukların doğuşunu ve çöküşünü gördü. Kızıl Sssefer'de cennetin tadını aldı ve Kan Sssavaşları'nda külleri içti. Kadim. Esssana. Bizzat korkunç Maryn'in teğmeni.' Celene'in ölü bakışları Dior'a çevrilirken alev alevdi. 'Ama sana hakikatini öğretecek, *chérie*. Bu dünya sonsuz geceden kurtuluşşşu bulacak. Bunu *biliyorussz*.'

"Phoebe altın rengi gözlerini arkamızdan ayırmadan hırlamaya başladı.

"'Hemfikirim,' dedim arkamızda kalan köprüye bakarak. 'Ne yapacaksan yap artık, Celene.'

"Kız kardeşim bana son bir yakıcı bakış attıktan sonra döndü ve kapıdan içeri girdi. Phoebe avlanmaya hazırlanır gibi sessiz adımlarla onu takip etti. Ve son olarak Dior'un elini tutarak gümbürdeyen bir kalp ve kurumuş bir ağızla eşikten içeri, Jènoah'nın kilisesine adım attım.

"Kapıların arasındaki boşluğa biriken kar, soğuk taş zemine saçılmıştı. Bizi kocaman, yuvarlak ve dondurucu bir fuaye bekliyordu ve fenerimin cılız ışığı karanlığın en çok otuz kırk metrelik kısmını aydınlatabiliyordu. Koyu renkli taştan yapılma, içine at arabası sığacak büyüklükte, iki yanını kırmızı perdelerin süslediği kocaman bir şömine gördük. İkiz merdivenler şöminenin üstünde bir çift açık kol gibi kemer çizerek üst kata uzanıyordu. Yüzlerce şamdan, ağaçlar kadar kalın sütunlar ve en tuhafı, bütün duvarlarda... sayfalar vardı.

"Fenerimi havaya kaldırarak, 'Yedi Şehitler aşkına,' diye mırıldandım.

"Ahitlerden koparılmış aydınlatılmış sayfalar, binlercesi. Farklı diller, farklı metinler, farklı parşömenlerdi ama özünde hepsi aynıydı. Odanın her köşesi, taş duvarların her santimetrekaresi Tanrı'nın kutsal sözcükleriyle kaplanmıştı.

"'Jènoah Usta!' Celene tek dizinin üzerine çökmüş, başını öne eğmişti. 'Ben Celene, Wulfric'in Liathe'si! Karanlık müjdeler ve ssssevinçli bir vahiyle geldik!'

"Kız kardeşimin sesi soğuk taşlarda yankılanarak üstümüzdeki gizli kuytu köşelere kadar yayıldı.

"'Wulfric Usta son istirahatine çekildi! Ama onu kaybettiğimizden beri biz de boş durmadık!' Kız kardeşim sesini biraz daha yükseltti. 'Onu bulduk, Usta! Yıldızları vadedeni bulduk! Cennet'in Evladı'nı. Kendisiyle ilgili hakikati öğrenebilssssin diye onu sssana getirdik! Perdeyi aralamak için! Bu karanlığa ssson vermek ve lanetlenmiş ruhlarımızı kurtarmak için.'

"Rüzgârlar ve fırtınanın uğultusu dışında hiç cevap yoktu.

"Celene kafasını kaldırdı. 'Usta?'

"Dior elimi sıktı ve Celene'in bunu yapmama uyarısına rağmen kendimi Küliçen'i kınından çekerken buldum. Gökyüzü bir şimşekle aydınlandı ve vitray camdan kısa bir ışık döküldü. Işık silinirken umudumuz da söndü.

"'Ah, Tanrım...' diye fısıldadı Dior.

"*Ölüm b... b... burada d... dans etmiş...*

"Küliçen'i daha sıkı tutarak birkaç adım ilerledim ve çakmak taşı kutumla yakındaki bir şamdanı yaktım. Işık fenerlerimizin ışığıyla birleşerek büyüdü ve nerede durduğumuz netleşince kalbime ayaklarımızın altındaki geniş taş levhaları aratmayacak bir ağırlık çöktü.

"Burası sığınak değildi.

"Bir mezarlıktı.

"Yerler ve duvarlar yanık izleriyle, Ahit sayfalarını altlarındaki çıplak taşa kadar karartan yanık izleriyle kaplıydı. Duvarlarda eskimiş kan izleri vardı. Onlarca yılın tozu her şeyin üzerini kaplamıştı ama daha kötüsü şimdi holün her yerine saçılmış tuvaletleri, kuyruklu ceketleri ve hatta eski bir zırhı görebiliyordum. Hepsinin içi bir avuç soğuk ve gri toz dışında boştu.

"Celene ellerini kaldırdı ve avuçlarına yapışan tanecikleri silkeledi.

"Toz değildi.

"'Kül.'

"'Burada ne olmuş?' diye sordu Dior.

"Kız kardeşim başım öne eğdi. Yumruklarını sıktı, bütün vücudu titriyordu. Yere bir yumruk atarak mermer taşı yüzlerce parçaya kırdı. Çuvallamamızın derinliğini anlarken kalbimin buz kestiğini hissettim. Dior süngüsü düşmüş bir halde etrafa bakıyordu ve gözlerine bakınca gerçeğin onun kafasına da dank ettiğini anladım. Alınan onca riskten, vadedilen onca şeyden sonra...

"'Adam ölmüş, değil mi?'"

Duzenleme
Ny.ozlem

II

ATEŞ YANIYOR

"'Kimse var mı?'

"'*Kimse var mı? Kimse var mı?*'

"Dior ellerini ağzının iki yanına koyarak tekrar seslendi. 'Hey!'

"Karanlığın içinden cevap geldi. '*Hey! Hey!*'

"Cairnhaem'in sessizliğinde, o ürkütücü sessizliği dışarıdaki fırtına ve içeride kendi yankılarımız dışında bozacak hiçbir şey olmadan durduk. Celene tek başına yanımızdan uzaklaşmıştı. Tahmin edileceği gibi, arkadaşlık edecek ruh halinde değildi. Phoebe ve ben hâlâ peşimizdeki Demiryüreklerin farkındaydık ve dişi aslan bana başıyla bir işaret verdikten sonra, duman gibi sessiz, dışarıdaki fırtınaya geri dönmüştü. Böylece Dior ve ben sessiz karanlıkta cevaplar aramak için şatonun içinde dolaşmaya başladık.

"O geniş salonları ararken Küliçen, Dior'un şamdanının ışığında parlıyordu ama kalkanımda hiç ışık yoktu. Bir cephanelik bulduk, hepsi pas tutmuş eski zırhlar ve sıralara dizilmiş güzel silahlar. Çift kanatlı oymalı bir kapının arkasında zemini dama taşı desenli geniş bir oda ve büyük satranç taşları şeklinde yontulmuş heykeller bulduk. Yüzeylerin tamamı toz ve küllerle kaplıydı. Bütün duvarlara yine Tanrı'nın sözleri yapıştırılmıştı.

"Ancak buraya aramak için geldiğimiz hakikatler hakkında tek bir kelime dahi bulamadık.

"Şimdi gösterişli bir kütüphanenin asma katında, sayısız senedir el değmemiş güzel raflar ve ciltler denizine bakıyorduk.

"Dior bir kez daha, 'Kimse var mı?' diye seslendi.

"Yankı loş ışıkta cevap verdi: '*Kimse var mı? Kimse var mı?*'

"Kız parmak uçlarında yükseldi, tekrar bağırmak için derin bir nefes aldı. 'Orada kimse...'

"'Kılıçlar aşkına, sesini alçalt,' diye homurdandım kolunu tutarak.

"Dior gözlerini kırpıştırdı. 'Sesimi alçaltırsam beni nasıl duyacaklar?'

"'Tatlı Anabakire aşkına, kızım, etrafımıza baksana.' Tozlu kitapları ve boş salonları işaret ettim. 'Senelerdir buraya kimse uğramamış.'

"'O zaman madem beni duyacak kimse yok, sesimi neden alçaltıyorum?'

"'Seni duyacak kimse yokken neden bağırasın?'

"Dior omuz silkti. '... Eğlenceli olduğu için?'

"'Eğlenceli mi?' dedim yüzümü buruşturarak.

"Pis pis sırıttı ve tekrar bağırdı. 'YANKI!'

"'*YANKI! YANKI!*'

"'Yedi Şehitler aşkına.' Burnumun kemerini sıkarak iç geçirdim. 'Bu yerin ustasının seni koruması gerekiyordu, Dior. Sana bütün bunların anlamını öğretecekti ama şimdi bahçe patikasına kum olmanın ötesinde hiçbir işe yaramaz. Dehşetler muhtemelen bize saldırıya geçmek için gecenin çökmesini bekliyor. Seni neyin beklediği konusunda bir fikrin var mı? Ne kadar derin ve omurgamızı un ufak edecek bir BOKA BATTIĞIMIZIN farkında mısın?'

"'*BOKA BATTIĞIMIZIN? BOKA BATTIĞIMIZIN?*'

"Ben bağırınca kız irkildi ve dudaklarındaki gülümseme silindi. Taşın üstüne çömelip saçlarını gözlerinin üstüne çekse de içlerindeki bir kıvılcımın söndüğünü görebildim.

"Zihnimin içinde bir fısıltı, *Bırak k... k... keyif alsın, Gabriel*, dedi.

"Ellerimin arasında duran ve fener ışığında ışıldayan gümüşlü kadına baktım.

"*O gülümsemeyi içindeki k... k... kanamayı saklamak için taşıyor. Onun gücü bu. Bulabildiği s... s... sevinci çalacağına, bulabilmiş olmasına sevin. Seni gözünde çok yüksek bir yerde tutuyor. Onun daha p... p... parlak yanmasını sağlayan kişi olmak mı istersin, yoksa alevine... alevine gölge düşüren mi?*

"Bu sözleri duyunca utanarak başımı önüme eğdim. Büyük bir hüsran yaşıyordum, susuzluk sancısı çekiyor, Dior'u buraya getirme hatasını nasıl yapabildiğimi anlamaya çalışıyordum. Ama her zamanki gibi kılıcım hakikati söylemişti. Bu kız bana çok değer yüklüyor olabilirdi ama o da benim için bir o kadar değerliydi.

"'Özür dilerim!'

"'*Özür dilerim! Özür dilerim!*'

"Dior asık bir yüzle bana baktı. Parmak uçlarımda yükselip tekrar haykırdım.

"'Bazen amcığın teki olabiliyorum! Amcık!'

"'*Amcık! Amcık!*'

"Kız gözlerini kıstı ve dudaklarını çarpıtarak, 'Ukala!' diye bağırdı.

"'*Ukala! Ukala!*'

"Gülümsedim. 'Otuzbirci embesil!'

"'*Embesil! Embesil!*'

"Dior sırıtarak ayağa kalktı ve 'Aletdüşkünü aylak!'

"'*Aylak! Aylak!*'

"'Götveren!' diye karşılık verdim.

"'*Götveren! Götveren!*'

"'Amcık cüce!'

"'*Cüce! Cüce!*'

"'Hey!' dedim göğsünü dürterek. 'O benim lafım.'

"'Biliyorum.' Gözlerinde yeniden kıvılcımlar çakarak sırıttı. 'En iyiden öğreniyorum.'

"Başımı arkaya atarak, 'Haydi ama,' diye kıkırdadım. 'Bu kahrolası evin efendisi ölmüşse bile burada şu Esani meselesiyle ilgili birtakım ipuçları olmalı. Gecetaşı'na kadar onca yolu bir hiç uğruna yürüdüysem lanet olsun bana.'

"Dior ışığını tekrar havaya kaldırdı ve Jènoah'nın içinde bir ipucu, bir kırıntı, bir bilgelik kalıntısı arayarak dolaşmaya başladık. Hizmetkârların dairesini bulduk. Bir müzik odası. Soğuk odalar ve toz tutmuş dolaplar. Cairnhaem'in duvarları gök gürültüleriyle gümbürdüyor, yaklaşan fırtına günölümü göklerinin önünü kapatıyordu. Ancak eğer o kadim kale güneşi göklere geri getirmenin cevaplarına vâkıfsa bile cevapların çok iyi gizlendiği kesindi.

"'Onlara neden Dehşetler diyorlar?'

"Konuşurken Dior'a baktım. Dans eden mum ışığı yüz hatlarını vurguluyordu. Sesi sakindi, bakışları ileriye sabitlenmişti ve olması gerektiği kadar korkmuş görünmüyordu.

"'Bilmek istediğinden emin misin?' diye sordum.

"Başını sadece bir kez salladı. Kalçamda asılı duran mataramı aldım ve gırtlağımı yakan bir yudum içtim.

"'Ebedî Kral'ın Gözyaşı Körfezi'ni geçtikten sonra fethettiği ilk şehrin adı Lucía idi. Lejyonu kapıları aşınca, Fabién tarzı olduğu üzere, çocuklarını eğlenmeleri için serbest bıraktı. Askerler katledildi, Baron öldürüldü, kaçacak hiçbir yer yok gibiydi. Bunun üzerine halk Lucía'nın büyük katedraline sığındı. Muhteşem bir yerdi. Albrecht Usta tarafından inşa edilmişti. Altı yüz yıl boyunca şehrin kalbinde ayakta durmuştu ve Lucía'mn üç bin vatandaşı katedralin takdis edilmiş salonlarına doldu. Çaresizlik içinde. Ağlayarak. Dua ederek. Alba ve Aléne onları orada buldu.

"'Etraflarındaki şehir kan gölüne dönerken Dehşetler katedraldeki halka bir teklifte bulundu. İkizlerin çatıyı ateşe verip içindeki herkesi yakabileceğini

söylediler. Ancak bu kadar güzel bir yapıyı yok etmek gibi bir arzuları yoktu. Bu yüzden içindeki insanların yarısının canının bağışlanacağını söylediler. Diğer yarısının katledilmesine izin verilirse.'

"Dior durdu ve bana döndü. 'Ne oldu peki?'

"Omuz silktim. 'Elbette insanlar birbirine düştü. Batan bir gemideki sıçanlar gibi. Ölüm ve o dişlerin korkusuyla, fakirler zenginlere, güçlüler zayıflara, normaller tuhaflara düşman oldu. Katedralin ortasında cinayet ve kargaşa koptu, Tanrı'nın evinin zeminini kan bastı. Onu kirletti. Onu *lekeledi*. Katedral artık kutsal bir yer olmaktan çıktı.

"'Ve onları uzakta tutacak bir şey kalmayınca, Alba ve Aléne Voss katedral kapılarını yıkıp geçtiler ve içerideki herkesi öldürdüler. Erkek, kadın, çocuk.'

"Kafamı iki yana salladım ve iç geçirdim.

"'Onlar Dehşet'in ta kendisi, Dior. Yaptıkları da Dehşet saçmak.'

"Dior başını ağır ağır salladı ve ateşin gözlerinde yanmaya devam etmesine rağmen hikâyenin içine peşindeki karanlık konusunda sağduyu yerleştirmesini umuyordum. Uzun zaman önce terk edilmiş, mobilyaları ve dokumaları zamanla solmuş galerilerde yürümeyi sürdürdük. Bir yemek odasında bizi toz tutmuş bir ziyafet karşıladı, masanın etrafında düzinelerce hizmetkârın kurumuş cesetleri oturuyordu. Görünüşe bakılırsa hepsi zehirlenmişti. Daha yukarı çıkınca ihtişamlı bir yatak odası bulduk, dışarıdaki soğuk zirvelerin arasında rüzgâr uğulduyordu. Dört direkli gösterişli karyolaya bakarak bir gecelik deliksiz bir uykunun hayalini kurarken Dior arkamızdaki çift kanatlı büyük kapıyı itti.

"'Aman TANRIM!' diye haykırdı.

"'Ne var? Ne oldu?'

"Kan dökmeye hazırlanarak yanından hızla geçtim. Kapının ötesindeki karanlıkta beni düzinelerce karaltı bekliyordu. Dişlerimi sıkarak Küliçen'i havaya kaldırdım ama düşmanlarım hareketsiz kaldı. Gözlerimi biraz daha kısınca ahşap ve demirden yapılmış olduklarını gördüm.

"'Yine heykeller,' dedim nabzım hızla atarak.

"'Heykel değil,' diye düzeltti Dior yanıma doğru adım atarken. 'Cansız mankenler.'

"'Az kalsın bana kalp krizi geçirtecektin, evlat.'

"Dior anlaşılmaz bir cevap mırıldandı ve gözlerini kocaman açarak etrafımıza baktı. Çok büyük ve ihtişamlı bir gardırobun kadife ve saten sıralarının arasında durduğumuzu artık görebiliyordum. Etrafımız en şık kesimlere ve en kaliteli kumaşlara sahip gömlekler, ceketler, elbiseler, paltolarla çevriliydi.

"'Yüce Mesih aşkına,' diye fısıldadı Dior. 'Bana rüya gördüğümü söyle.'

"Başımı hayır der gibi salladım ve koridora çıkmamızı işaret ettim. 'Haydi. Yürümeye devam edelim.'

"Kız şaşırmış gibiydi. 'Şaka yapıyor *olmalısın*, Şövalye.'

"'Şaka yapıyor gibi bir halim mi var? Gün batımına sadece birkaç saat kaldı ve bulmamız gereken...'

"'Gabriel de Leõn.' Dior kollarını göğsünde kavuşturdu ve beni süzdü. 'Şu anda sırtında yaşı benden büyük bir palto var ve ben ölü bir köpeğin kalıntıları gibi görünen paçavralar içindeyim.'

"'Bu bir kurt derisi. Ayrıca ne giydiğim kimin umurunda?'

"'Benim. Benim umurumda. Bir baronun torunu olarak doğmuş olabilirsin ama hayatı boyunca paçavralar giymiş ve lağım kanallarında uyumuş biri olarak sözüme güven.' Dior şamdanını, fethedilmiş bir sahile bayrak diker gibi yere bıraktı. 'Moda *her zaman* umurunda olmalı.'

"Sonra döndü ve sevinçli bir teslimiyetle rafların arasına daldı.

"Çok geçmeden kucak dolusu kumaşla geri döndü ve hepsini ayağımın dibine yığdıktan sonra keşfe geri döndü. İç geçirerek çok daha iyi günler gördüğünü kabul etmem gereken derilerimden soyunmaya başladım. Siyah kadife bir gömleği omuzlarıma geçirirken mum ışığı tenimdeki gümüş rengi dövmelerde ışıldadı. Gömleğin üstüne siyah biyeli kan kırmızısı kadife bir palto giydim. Ayak bileklerime kadar inen, içi iyi bir kürkle astarlanmış şık bir modeldi. Moda olsun ya da olmasın, beni eski giysilerimden daha sıcak tutacağı kesindi. Elbette bir soğukkan şatosunda sonucu teftiş edebileceğim bir ayna yoktu ama çok geçmeden Dior rafların arasından çıktı ve ellerini kalçalarına koyup gururla, 'Muhteşem görünüyorsun,' diye duyurdu.

"'Kapa çeneni.'

"'Sen kapa.'

"'Tuşe.'

"Kız da benim ona verdiğim giysilerden –uzun kilometreler ve aylar süren bir yolculukta hayli eskiyen hırpani giysilerinden– kurtulmuştu. Şimdi altın rengi nakışlı bir yelek, kuyruklu bir ceket ve mavili-grili damaskodan yapılmış üç köşeli bir şapka içinde oldukça şık görünüyordu. Ayak parmaklarının üstünde yükselip döndü, yere kadar eğilerek reverans yaptı ve görüşümü bildirmem için bana baktı.

"'Hiç fena değil,' dedim. 'Yelek biraz fazla cafcaflı.'

"'Hayatım boyunca giydiğim en şık yelek.'

"'Bu bize hayatın hakkında mı yoksa yelek hakkında mı fikir vermeli?'

"'Sessizlik!' Hükmedici bir tavırla elini havaya kaldırdı. 'Bu anımı mahvedemezsin.'

"'Bahse girmek ister misin?'

"Sırıttım, Dior güldü ve bir an aramızdaki sıcaklık Cairnhaem'in ayazını gökler altındaki hiçbir paltonun gideremeyeceği kadar giderdi. Hiçliğe yüzlerce kilometre mesafede, uzun zaman önce ölmüş bir canavarın şatosundaydık. Aradığımız cevaplar bize çok görülmüştü ve Dehşetler sadece bir gün batımı mesafedeydi. Sadece aralıksız tükettiğim sanktus ve içkiyle bastırdığım susuzluğum gittikçe artıyordu ve hem sanktus hem içki stokum azalıyordu. Umut, çocukluğumdan beri gökyüzünü kaplayan bir karanlıkta kaybolmuş uzak bir yıldız gibiydi. Ancak gülümseyen Dior'un gözlerine bakarken güneşin sıcaklığını hatırlamak o kadar zor değildi.

"Elimi eski paltosunun cebine soktum ve ona daha önce verdiğim, içinde kanım olan şişeyi çıkardım. Yıllar içinde ustalaştığım küçük sanguimansi hileleri sayesinde, o kanı hâlâ hissedebiliyordum ve daha önce o şişeyi Dior'un izini sürmek için kullanmıştım. Kız iç geçirdi ama yeni ceketinin kenar dikişini söküp şişeyi içine koymama itiraz etmedi.

"'Her ihtimale karşı,' dedim.

"Dior gözlerini devirdi ve derin bir iç çekti. '*Oui*, baba.'

"O kelimeyi söylediği anda ikimiz de durduk. Birbirimize bakakaldık. Kurşun gibi ağır ve taşınması çok zor bir kelimeydi ve aksi bir tavırla koridoru işaret ederek geçiştirdim.

"'Haydi. Cevaplar sana kendi ayağıyla gelmeyecek.'

"Kız başını salladı, omuzlarını dikleştirdi ve tıklım tıklım dolu bir heybeyi bana attı. Çantanın içine bakınca zümrüt yeşili bir ipek, açık renkli bir tilki kürkü gördüm ve soru sorar gibi kaşımı kaldırdım.

"'Phoebe için bir şeyler,' diye açıkladı.

"'Matmazel á Dúnnsair bana pek bunları seçecek biri gibi gelmiyor, Dior.'

"'Çünkü sende *vizyon* yok, Şövalye,' dedi sırıtarak.

"Sonra gülümsemesi yerini düşünceli bir dudak büzmeye bıraktı ve bakışları etrafımızdaki giysilerde dolaştı.

"'Sanırım Celene için de bir şeyler almalıyız.'

"Yüzümü buruşturarak üstümüzdeki tavana baktım.

"'Celene'in canı cehenneme.'

"O sessiz mezarın karanlık ve soğuk koridorlarında, hiçbirinde bir vahiy ya da kadim bilgelik gün yüzüne çıkmadan yürümeye devam ettik. Ama sonunda, Cairnhaem'in en üst seviyesine ulaştık ve en azından bir umut kırıntısı bulduk.

"Karşımızda yine uzun bir kalkanın üstüne resmedilmiş ikiz kafatasları kabartısıyla süslü çift kanatlı bronz bir kapı yükseliyordu. Armanın altında

Eski Elidaen dilinde, süslü bir el yazısıyla kazınmış iki sözcük yazılıydı. Uzun zaman önce ölen bu dilden hatırlayabildiğim kadarıyla, bu sözcükleri bir şekilde bildiğimi, bir yanımın bu kelimeleri her zaman bildiğini içim ürpererek fark ettim. Kafamın içinde bir ses, çok geride kalan yılları, uzun zaman önce ölmüş yaratıkları ve uzun zaman önce unutulmuş bir mirası fısıldıyordu.

"'Voss Kanı'nın düsturunu hatırlıyor musun?'

"Dior tuhaf sorum karşısında gözlerini kırpıştırdı ve ezberden cevap verdi: '*Herkes Diz Çökecek.*'

"Hafifçe gülümsedim. 'Ya Dyvok'larınki, genç çırağım?'

"'*Laf Değil, İş.*' Dior kapının üstündeki desene mavi gözleri şaşkınlıkla büyüyerek baktı. 'Bu o mu yani? Esani Kanı'nın arması?'

"Başımı evet der gibi sallarken parmak uçlarımı o kafataslarının üstünde dolaştırdım. 'İlk kez uzun yıllar önce, Astrid'in San Michon'da keşfettiği bir kitabın sayfalarında görmüştüm. Ama daha önce fark etmemiştim.'

"'... Neyi fark etmemiştin?'

"'Dikkatli bak. Ne görüyorsun?'

"Dior kaşlarını çatarak kapıya bir adım yaklaştı. Ama bakışları keskin, zihni bakışlarından da keskindi ve sonunda, tıpkı benim gibi, o da gördü. Bir kez açığa çıkınca su gibi berrak ve bellekten asla silinmeyecek bir görüntü: kafataslarının arasındaki negatif alana dövülmüş bir şekil.

"'Bir kadeh,' diye fısıldadı Dior.

"'Kadeh değil,' dedim gözlerinin içine bakarak. 'Kâse.'

"'Yedi Şehitler aşkına.' Derin bir nefes alırken Dior'un dudakları hayretle aralandı. 'O kelimeler ne?'

"Parmaklarımı harflerin üstünde dolaştırırken ağırlıkları şimdi damarlarımda titreşiyordu.

"'*Kıyamet Geliyor.*'

"Kapıyı iterek içeri girerken ölü kafatasları aralarındaki Kutsal Kâse imgesiyle, bizi izler gibiydi. O eşiğin ötesinde bizi o sessiz mezarda o ana dek keşfettiğimiz en tuhaf oda bekliyordu. Büyüktü. Buz gibiydi. Aklı başında bir insanın lanetlilerden birinin ininde bulmayı bekleyebileceği en son şeydi.

"'Bir şapel...' dedim hayretle.

"Ama daha önce gördüğüm hiçbir şapele benzemiyordu. Gittikçe şiddetlenen fırtınanın şarkısının yankılandığı, daire biçiminde çok geniş bir odaydı. Tam ortasında taş sıraların halka halka çevrelediği yuvarlak, granit bir mihrap vardı. Mihrabın üstünde Mesih'in tekerleğe gerildiği bir heykeli

asılıydı ve karşısında bir tövbekâr gibi, elleri soğuk taşın üstünde diz çökmüş kız kardeşim duruyordu.

"Cairnhaem'in geri kalanının aksine, şapelin duvarları dinî metinlerle kaplı değildi ama bütün odayı çevreleyen büyük ve alçak bir rölyef vardı. Etrafımıza bakınca arkaik zırhlar içinde ve Tek İnanç'ın sancaklarını taşıyan yüzlerce figür gördüm. Büyük bir savaşın ortasındaydılar, dövüşüyor, öldürüyor, ölüyorlardı.

"Dior, 'Gabriel,' diye fısıldadı. 'Dişleri...'

"Daha dikkatli bakınca içim ürperdi. İlk bakışta bana erkekler ve kadınlar gibi görünmüşlerdi ama şimdi o savaşçıların köpek dişlerinin bıçak kadar uzun ve sivri olduğunu görüyordum.

"Bunlar diş değildi. *Vampir dişleriydi.*

"Mihrabın önünde, yerde siyah zemine işlemiş bir leke gördüm. Bir yanık iziydi. İnsan biçiminde bir yanık izi. İki yana açık kollarıyla yukarıdaki Mesih'in duruşunu yansıtan, külden ibaret bir leke. Kız kardeşim o kalıntıların önünde diz çökmüştü ve başı dua eder gibi öne eğikti. Yüzü öne dökülen siyaha yakın gece mavisi saçlarının arkasına gizlenmişti.

"Mihrabın üstünde açık bir kitap ya da en azından bir kitabın aynı koyu renkli taştan yontulmuş bir heykeli vardı. Yanımda Dior'la biraz daha yaklaşınca sol sayfasına tanıdık bir dörtlüğün kazınmış olduğunu gördüm. Chloe'nin bana her şey başladığı zaman öğrettiği o kehanet.

"Kutsal kaptan kutsal ışık gelir.
"Dünyayı inançlı el düzeltir.
"Ve Yedi Şehitlerin görüşünde,
"Bu sonsuz geceyi sıradan kullar bitirir.

"Sağ sayfa sol sayfaya benziyordu ve taşa bir başka dörtlük kazınmıştı. Korkunç bir darbeyle parçalanmış ve parçaları çok uzun zaman önce un ufak olmuştu. Yine de... o kırık sayfanın kenarındaki harfler çatlakların arasında belli belirsiz okunabiliyordu.

"'*Bu kara...*' Kelimeleri çıkarma çabasıyla kaşlarımı çattım. '*Yerde* mi diyor?'

"'*Perde*,' diye fısıldadı Dior.

"Parmaklarını harflerin üstünde dolaştırdı ve titreyerek okudu.

"'*Bu kara perde bir gün kalkacak.*'

"Bana bakarken Dior'un gözleri büyümüştü ve parlıyordu.

"'Doğru kitap yüz kılıca bedeldir.'

"Demek buydu. Buraya bulmak için geldiğimiz ipucu. Kehanetin ikinci bir yarısı –belki de Dior'un ne yapması gerektiği bilmecesinin cevabı– var gibi görünüyordu. Ama tamamını bilen tek kişinin külleri yerde yatıyordu ve dörtlük paramparça edilmişti. Cevaplarımız ulaşamayacağımız kadar uzaktı. Dior dizlerinin üstüne indi ve küçük parçaları birleştirerek bir anlam kazandırmaya çalıştı. Ben alçak rölyefe, savaşan ve birbirlerini katleden vampir ordularına bakıyordum. Mesih'in San Michon'dakine çok benzeyen heykeline baktım ve bütün yaptıklarım ve buraya gelerek aldığım riskler kafamın içinde yankılanmaya başladı.

"'Bütün bunlar ne anlama geliyor, Celene?' diye sordum.

"Hâlâ küllerin önünde, dizlerinin üstünde duran kız kardeşimin sesi nefret dolu bir tıslama gibi çıktı.

"'Affedilemeyecek kadar canavarca bir günah.'

"Dior önündeki kırık parçalardan kafasını kaldırdı ve çenesini sıkarak 'Buraya bak,' dedi. 'Olayının bu olduğunun farkındayım ama şifreli konuşan ölü kız saçmalığı eskimeye başladı, Celene.'

"Kız kardeşim Yüce Yaradan'ın oğlunun heykelinin karşısında kafasını biraz daha eğerek ve tekerlek işareti yaparak bir şeyler mırıldandı. Ayağa kalkıp bize doğru dönünce şaşkınlık içinde, ağladığını, porselen maskesinin üstünden beyaz yanaklarını cinayet gibi kırmızı bir renge boyayan kanlı gözyaşlarının aktığını gördüm.

"'Onları öldürdü, Dior.'

"Celene eliyle yeri işaret ederken fısıldayan sesi akılalmaz bir öfkeyle titriyordu. Ve orada, az önce diz çöktüğü küllerin yanında eskimiş, kararmış bir kanla yazılmış kelimeleri gördüm.

"Bu bekleyiş çok uzun.
"Bu yük çok ağır.
"Baba, beni affet.

"Celene, 'Jènoah Usta,' diye tısladı. 'Önce hizmetkârlarının ve Liathe'nin, sonra kendi canını aldı. En büyük günahı işleyerek kendini cehennem ateşlerine mahkûm etti ve bin affedilmiş ruhu da yanında götürdü.'

"Dior kafasını salladı. 'Anlamıyorum...'

"'Dayanamadı. Yıllara. Yüke.'

"Celene kararlı bir tavırla çenesini kaldırdı. Sonra, kafasının içinde yuvarlanan düşünceleri titrek ama yüksek sesle dile getirirken kendi parmaklarını sıkıntıyla sıkarak volta atmaya başladı.

"'Ama sakın korkma, *chérie*. Dediğim gibi, Jènoah kalan tek Esana değildi. Maryn Ana, Dún Maergenn'in altında yaşşşıyor ama orası buraya bir aylık bir yürüyüş messsafesinde. Yolculuk hiç şüphesizzz tehlikeli olacak ama biz...'

"Dior, 'Hiçbir şey anlamadığımı kastetmiştim!' diye kükreyerek ayağa kalktı ve etrafımızdaki rölyefleri işaret etti. 'Bütün bunlar ne? Ne anlama geliyorlar?'

"Celene yürürken durdu ve bakışlarını Dior'a çevirdi.

"'Bütün cevaplara ssssahip değilizz, *chérie*.'

"'Bu noktada bir cevaba bile razıyım!'

"'Ben sadece Liathe'yim. Kaderinin yolu bana gösterilmedi, ben...'

"Kız, 'Ah, bu kadar zırvalık yetti!' diye haykırdı. Öfkesi nihayet dizginlerinden kurtulmuştu. 'Bizi hiçliğin kenarına kadar sürükledin ve karşımızda bula bula toz ve kül bulduk! Güneş battığı anda Voss'lar cesedin başına üşüşen larvalar gibi başımıza toplanacak! Sıçmışım kaderime, burada canımdan bahsediyoruz! Gabe'in canından! Phoebe'nin canından!' Dior öne doğru bir adım attı, mavi gözleri öfkeyle yanıyordu. 'Eksik parçalar umurumda değil, ben sendeki parçaları istiyorum! Hemen şu anda! Yoksa buraya kadar, Celene, beni duyuyor musun?'

"Kız kardeşim, Dior'un taş gibi sert bakışlarına dik dik bakarak karşılık verdi. Dior, Ölü'nün dik bakışlarına sokak arasında doğmuş, batakhanede sertleşmiş kararlı bir ifadeyle karşı durdu. Çıkışı, hüsranı ve öfkesi beni şaşırtmıştı. Bu kız sadece on yedi yaşındaydı, sadece birkaç aydır ve birkaç yüz kilometredir savaşıyordu ve parmak uçlarında yüzlerce yılın gücünü taşıyan bir canavara kafa tutuyordu.

"Ama sonunda, bütün o güce rağmen gözlerini ilk kaçıran Celene oldu.

"Kız kardeşim şimdi boş ellerine bakıyordu.

"Başını öne eğdi ve iç geçirdi.

"'Sana bildiklerimizi anlatacağız.'"

III

SADIK

Son Gümüşaziz koltuğunda arkasına yaslandı ve uzun bacağını diğerinin üstüne atarak gözlerinin üstüne düşen siyah saç tutamını kenara itti. Jean-François boş bir sayfaya akıcı çizgilerle ihtişamlı kuleleri kar ve gizemle sarmalanmış kasvetli Cairnhaem'in bir portresini çizerken adamın onu izlediğini hissedebiliyordu.

"Buna hazır mısın, vampir?"

"Neye hazır mıyım, de León?" diye sordu Marki kafasını kaldırmadan.

"Acı gerçeklere."

Vampir alaycı bir sesle homurdandı. "Başka bir türünün olduğunu bilmiyordum."

"Eskiden bir adam tanırdım. Père Douglas á Maergenn." Son Gümüşaziz, Monét şişesini kaldırdı ve bir yandan konuşurken kadehini doldurdu. "Mucizevi Anamız Tarikatı'nda bir kardeşti. Ossway seferlerinde Dokuzkılıç'ın ordularına eşlik etmişti. Benim yaşlarımda, genç bir adamdı. O zamanlar ben de daha çocuk sayılırdım. Ve kendimi hakiki bir inanan sanırken Peder Douglas beni kendi adanmışlığımdan utandırdı. O deli amcık, bir kılıçla bile dövüşmüyordu; Ölülere ve yardakçılarına karşı savaşında yanında taşıdığı tek şey boynundaki gümüş tekerlekti ve sana şu kadarını söyleyeyim, o şey tanıdığım çoğu gümüşazizin kalkanından daha çok parlardı. O bir yol göstericiydi. Bir inanç alevi. Bir keresinde ona bunu nasıl başardığını sordum. Bir kılıçköleleri duvarının üstüne, çıplak elle ve korkusuz nasıl koşabildiğini.

"'Ölümden neden korkayım ki?' dedi. 'Ötesinde Tanrı'nın krallığı beklerken?'

"Douglas bizimle bir yıl boyunca savaştı. Eline bir kez bile silah almadı. Báih Side'de deniz seddine saldırdı, Saethtunn'da hattın kırılmasına yardım etti, Dún Craeg'e yapılan saldırıyı tek bir sıyrık bile almadan atlattı. Ta Triúrbaile'e kadar gitti.

"Sonra şu katliamçiftliklerini gördü. O kafesleri. Dyvok'ların tutsaklarına yaptıkları. Tanrı'nın yapmalarına izin verdiklerini. Onu şu korkunç batakhanelerden, soğukkanların ölülerin cesetlerini sokup yaşayanlar için yiyeceğe dönüştürdüğü mezbahalardan birinin arkasında gördüm."

Gabriel kadehini bir dikişte boşalttı ve şarabı yüzünü buruşturarak yuttu.

"Bir... çukur vardı. Dokuz metrekarelik falan, derinliğini bilmiyorum. Kemiklerle dolu bir çukur. Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Binlercesi. On binlercesi. Üstlerinde tek bir gıdım et bile kalmayacak şekilde sıyrıldıktan sonra, kemik suyu için kaynatılmış. Gerçek bir..."

Son Gümüşaziz kafasını önüne eğdi.

Konuşacak gücü yeniden bulana kadar uzun bir sessizlik oldu.

"Peder Douglas o çukurun ortasında diz çökmüştü. O beyaz denizin içinde siyah cübbesiyle. Elini gümüş rengi bir alev gibi parlayan tekerleğe uzattığını ve onu boynundan kopardığını gördüm. O kemiklerin üstüne fırlattı. Oradan uzaklaşırken arkasından seslendim. Gözlerime baktı ve o bakış... Anabakire aşkına, o bakışı asla unutamam. Öfke değil. Keder değil. *Kalp kırıklığı.*

"Onu ertesi gün bulduk. Ölüormanda. Bir askerin kılıcını almış. O güne dek eline aldığı tek silah. Kendi gözlerini oymuş, sonra da kılıcın üstüne düşmüş."

"Anladığım kadarıyla, bu kederli hikâyeden çıkarılacak bir ders olmalı?" dedi Jean-François. "Vahşilerin gaddarlığına örnek göstermek dışında? Vampirlerin hepsi aynı değildir, de Leõn. Bizler..."

"Hikâyeden çıkarılacak ders şu," dedi Gabriel sözünü keserek. "İnsanın inancının yerle bir edilmesi zor bir şeydir."

"Ve sen benimkini yerle bir edeceğini mi düşünüyorsun?" Marki kansız ve soğuk dudaklarıyla kıkırdadı. "Şu senin genç Matmazel Lachance'ın şeyleriyle," Jean-François eliyle göğsünü işaret etti, "kadınsı teçhizatıyla ilgili sözlerinden alıntı yapacak olursak bir şeyi kaybetmek için önce ona sahip olmak gerek, Gabriel."

Son Gümüşaziz zerre titremeyen elleriyle kendine bir kadeh daha doldurdu.

Suya dalmaya hazırlanır gibi derin bir nefes aldı.

"Nasıl istersen, soğukkan.

"Pekâlâ. Dior ve ben Jènoah'nın şapelinde duruyorduk. Dışarıda fırtına kopuyor, Dehşetlerin gölgesi her an uzuyordu. Vitray camların ardında çakan şimşekler her şeyi kan kırmızısına ve uzun zaman önce yitirilmiş mavinin tonlarına boyuyordu. Kız kardeşimin gözlerindeki tereddüdü artık görebiliyordum. Korku. Ama şapelin sıralarından birinde, kollarını göğsünde

kavuşturarak oturan Dior o soğuk bakışlara aynı soğuklukla karşılık vermekten kaçınmıyordu.

"'Bütün bunları bana Wulfric Usssta anlattı,' diye başladı Celene. 'On yıllık bir hizmetin sonunda hak edilmiş ama Wulfric Usta yaşşassa erişebileceğim bilginin sadece kırıntıssı olabilecek bir bilgi. Bu hakikatleri paylaşarak bir anlaşmayı çiğniyorum. Bir ustadan Liathe'sine kutsssal bir güveni...'

"'Sadede gel, Celene,' diye çıkıştı Dior.

"Kız kardeşim derin bir nefes aldı. Yukarıda fırtına gümbürdemeye devam ediyordu.

"'Bu dünyada dolaşan ilk vampirler, dört değil, beş kişiydi.' Celene açık avuçlarına bakarak kadife gibi yumuşacık bir sesle konuşuyordu. 'İlki Kuzey Elidaen'in zirvelerinde yaşıyordu ve Vosss adıyla karanlık bir hanedan kurdular. Biri vahşşşşi toprakları yuva bildi, yeryüzünün ve gökyüzünün canavarlarıyla bütünleşşşerek Chassstain ssoyunun önünü açtı. Bir diğeri Talhost'un donuk harabelerine el koydu ve korku içindeki halkın arasssına Dyvok'un kana batmışş adını kazzıdı. Dördüncüsssü Sūdhaem'in limanlarını messken edindi ve orada Ilon Kanı'nın sonsssuz ağlarını dokudu. Ancak Priorilerin en sonuncusssu bir yeri sahiplenmedi, ilk evladı ve hayatının aşkıyla yeryüzünde dolaşştı.

"'Adı Illia'ydı. Aşkının adı da Tanith.'

"Celene pençelerini tenine batırdı ve baş döndürücü bir kokuyla akan kanı yukarı bakan avuçlarından yükselerek havaya bir erkek, bir kadın iki figür çizdi.

"'Illia hayattayken hayli kötücül bir kadındı. Hatta Kovulmuşların diyakozlarından olduğuna ve gecelerini kanlı günaha ve daha da kanlı putperestliğe adadığına dair söylentiler bile çıkmış. Dönüşmelerinin ardından o ve Tanith nişanlı olarak yaşadılar ve âlemde avare avare dolaşıp yaşayanların kanlarıyla kendilerini tıka basa doyurdular. Birbirlerine olan adanmışlıkları, gittikçe derinleşen bir gaddarlık ve çöküşle geçen hayatlarındaki tek insanlık kıvılcımıydı.'

"Celene'in ellerinin arasındaki iki figür kucaklaşan iki âşık gibi birbirine sarıldı.

"'Ancak yüzyıllarca süren karanlıktan sssonra, Illia hayatsız yaşamı nefret edilesi bir şey ve kendini de bitmek bilmeyen bir arafta kilitli bir tutsak gibi görmeye başladı. Günahkârlık yerine, sonsuzlukta anlam aramaya başladı.' Celene başıyla mihrabın üstündeki heykeli, Tanrı'nın tekerleğe gerilmiş oğlunu işaret etti. 'O anlamı, Mesih'in şehadetinin ardından bütün âleme yayılan Tek İnanç'm öğretilerinde buldu. Illia sonsuz hayatın bir lanet değil, lanetlenen ruhunun kurtuluşunu arayarak geçirilebilecek bir *armağan* olabileceği sonucuna vardı.'

"Dişi figür âşığının kollarından sıyrıldı ve Celene'in avuç içinde dizlerinin üzerine inerek dua etmeye başladı.

"'Peygamberlere, rahiplere, Ahitlerin sayfalarına danışarak kalbindeki boşluk için bir çare aramaya koyuldu. Ve en sonunda, susuzluğunun Tanrı'nın bir sınavı olduğuna karar vererek bundan böyle onu masumların kanıyla gidermeyeceğini duyurdu. Evlatları ona kan içmesi için yalvardılar, hatta biricik Tanith'i ona gelip mantıklı olması için yalvardı. Ve sssanrıların musallat olduğu ve geçmişteki sayısız kabahatinin anısıyla ezzziyet çeken ve gittikçe artan susssuzluğuyla kör bir deliliğe ssürüklenen Illia biricik aşşşkını öldürdü ve kanını içerek onu kül etti.'

"Dişi figür doğruldu ve bir engerek gibi âşığına saldırarak gırtlağına yapıştı. Dior ve ben erkek figürün sonunda ondan geriye hiçbir şey kalmayana dek, dişiye çekilmesini izledik.

"Celene soğuk ve cansız gözlerini bana çevirdi.

"'Priori keder içinde perişşşandı. Ancak cinayetten kısa süre sonra, Illia eğer kulak verirse kafasının içinde Tanith'in sesini duyabildiğini fark etti. Ve her ne kadar vampirler rüya görmese de biricik aşkı, Illia'yı uykusssunda ziyaret ediyor ve onu yok etmediğini, bilakisss *kurtardığını* fısıldıyordu.

"'Illia artık Tanith'in ruhunu da kendi bedeninde taşşıdığı ve onu yok ederek bütün vampirleri ölümden ssonra bekleyen lanet ateşinden kurtardığı ssssonucuna vardı. Bu ameline *komünyon* adını veren Illia Tanrı'nın ona, tıpkı dua ettiği gibi varoluşşş amacını gösterdiğine inandı ve vampir lanetine yenik düşşen diğer zavallı ruhları, bedenlerini tüketerek ve ruhlarını Ahitlerde vadedilen Kıyamet Günü'ne kadar kendi bedenlerinin güvenliğinde taşıyarak kurtarmayı sssoyunun görevi ilan etti.

"'Evlatlarının bir kısssmı Illia'nın inancına katılarak kendilerini ebedî ruhlarının kurtuluşşşuna adadılar. Reddedenlere ne mi oldu? Illia onları katletti ve kanlarını içerek tüketti.

"'Sonraki iki yüzyıl boyunca, beş krallıkta savaşlar fırtına gibi eserken ve yedi şehitler Tek İnanç'ı ölümlü dünyanın kuytu köşelerine taşımak için ölürken Illialar diğer soylardan sayısız vampiri, daha sonra Kızıl Sefer adı verilen bir çıkartmayla avlayıp katletti.'

"Eliyle etrafımızı işaret ederken, kan Celene'in avucuna geri aktı. Gözlerim alçak rölyeflerde, savaşan, öldüren ve ölen vampirlerde dolaştı. Şimdi savaştaki figürleri, sülükler misali birbirlerinin gırtlağına yapışmalarını seçebiliyordum. Bu bana Mère'de Celene'in de Rykard'ın boğazına benzer şekilde gömüldüğünü hatırlattı. Kanını içerek onu toza dönüştürürken gözlerinde parlayan büyük mutluluğu.

"Delilik.

"Delilik ve kahrolası günahkârlık.

"Dior tabakasından bir sigara çıkarıp yaktı. Derin bir nefes çekti ve gri dumanı dışarı üflerken mavi elmaslara benzeyen gözlerini kız kardeşime dikti.

"'Benim bunlarla alakam nedir?'

"'*Her şey*,' dedi Celene.

"Bir kez daha duvarlardaki rölyefleri, savaşan soğukkanları, dişlerini ve külleri işaret etti.

"'Illia'nın seferi korkutucu bir başarıyla son buldu. Bir başkasının kanını içmek, bir vampirin kalpkanının kıvamını artırır ve başka vampirlerin ruhlarını içenler kurbanlarının kanyetenekleriyle kutsanır. Diğer soyların vampirleri Priori'nin öğretilerine ilgi duydular ve Illia onları Liatheleri olarak sahiplendi. Şövalyeleri olarak. Askerleri olarak. Illialar bir kan soyu olmaktan çıkıp bir... dine dönüştü.'

"'Bir tarikata,' diye mırıldandım. 'Bir *deliliğe*.'

"'Sen öyle diyorsssan,' diye mırıldandı Celene.

"'Gabe, bunlar doğru mu?' diye fısıldadı Dior.

"İç geçirerek etrafımızdaki duvarlara baktım. 'İmparatorluktan önceki bir zamanı anlatıyor. Mesih'in ölümünü izleyen yüzyıllar, aradan sekiz yüzyıl geçti. San Michon'daki kütüphanede bunlardan hiç bahsedilmiyordu ama Esani'den de çok az bahsediliyordu zaten.'

"'Hepsi gerçek, *chérie*,' dedi Celene. 'Bunları ölümlü adamların karaladığı tozlu ciltlerin ssssayfalarından öğrenmedim. Bizzzat *yaşşayanlardan* dinledim.'

"'*Sağ kurtulanlardan* demek istiyorsun sanırım,' diye homurdandım. 'Bir şey olmuş. Şu Illia'ya ve rezil tarikatına. Aksi takdirde bütün bunlar daha önce kulağıma fısıldanırdı.'

"'Soyum,' dedi Dior kapıdaki armaya doğru bakarak. 'Esan.'

"Celene başını salladı. 'Akıllı kızsssın, *chérie*.'

"'Anlat,' dedi Dior. 'Geri kalanını da anlat.'

"Kız kardeşim iç geçirdi ve başını öne eğdi.

"'İnanç Savaşları kazanılmıştı. Savaşlordu Maximille de Augustin birbirine düşman beş krallığı tek bir imparatorluk ve tek bir din altında toplamıştı ve onun soyunu sürdürenler imparatorluğu Beşkat Tahtlarından demir yumruklarla yönettiler. Ancak Talhost'un derinliklerinde Augustin hanedanına karşı bir isyan başlıyordu.'

"Peder Rafa'nın Winfael'deki derslerini hatırlayarak yüzümü buruşturdum. 'Aavsenct Kâfirliği.'

"Celene başını onaylar gibi salladı. 'Mesih'in kızı Esan'ın yüzyıllardır gizzlenen ve artık kendi çaplarında bir hanedana dönüşşşen ölümlü torunları. Sonuçta ataları cennetin prensssiydi ve yeryüzünün krallıklarını yönetmenin kendi hakları olduğuna inanıyorlardı. Bu tehditle karşı karşşıya kalan ölümlü kilise ve Augussstin, Esan'ın soyundan gelenleri kâfir ilan etti. Âlemin dört bir yanında inançlı assskerler onların çürümesini arındırmakla görevlendirildi. Illia ssonunda kefaret şansssının *burada* yattığına ikna oldu.

"'Soyunun adını Esana –İnançlılar– olarak değiştiren Illia ve Liathesi onları korumak ve nihayetinde kendilerini kurtarmak adına nüfuzlarını Mesih'in soyunu desteklemek için kullanmaya karar verdiler.

"'Ancak kuytularda, yüzyıllardır Illia'nın soyuna karşı bir muhalefet oluşuyordu. Kan Divanları arasında sevgi eksilmemişti ancak Kızıl Seferlerin arkasından, kıdemlilerin en paranoyakları bile İnançlıları bir tehdit olarak görmeye başlamıştı. Bir ittifak kuruldu, diğer dört soydan seçilen kadimlerden ve ortacalardan oluşan bir heyet toplandı. Kendilerine Kan Şövalyeleri adını veren bu ittifak Illia'nın soyunu yeryüzünden silmek için Talhost'a saldırdı. Başlarında o zamanlar bile vampirler arasında efsane olmuş, etrafa korku salan bir yüzbaşı vardı. Acımasız, gözü kara bir yüzbaşı.'

"Celene bir kez daha rölyefleri işaret etti ve savaşan figürler arasında bir elinde bir kılıç, diğerinde bir kuzgun taşıyan genç, güzel ve ürkütücü bir sima gördüm. Yakıcı bakışlar. Sivri köpek dişleri. Resim bir sanatçının eseriydi ama onu tanıyabileceğim kadar ustalıklıydı.

"'Fabién...' dedim.

"'Ebedî Kral,' dedi Celene başını onaylar gibi sallayarak. 'Esana'nın gittikçe büyüyen gücüne karşı korku, Tanrı sevgissssi ve ışşığına karşşı nefret dolu. Bir kör ve haset aptallar sssürüsünü türümüzün mahvına sssürükledi. Ölümlüyü ölümlüyle, vampiri vampirle karşı karşşıya getiren bu çatışşşma vampir tarihinde Kanların Sssavaşı olarak bilinecekti.'

"'Illia'nın kaybetmiş olması gereken savaşlar,' dedim. 'Çünkü aynı tarihler Illia'nın türünden Esana değil, Esani olarak bahsediyor. İnançlılar değil, İnançsızlar.'

"'Voss beni bu yüzden mi istiyor?' Dior şaşkın gözlerle etrafına baktı. '*Yüzyıllar* önce son bulmuş bir kâfirlikten süregelen bir dava için mi?'

"'Ebedî Kral'ın neden ssenin peşşşinde olduğunu bilmiyoruzzz. Ve Jènoah Usta bu konuda bildiği her şşeyi yanında mezara götürdü.' Celene o küllere, yere saçılmış taş parçalarına baktı ve iç geçirdi. 'Burada günölümünü ssonlandıracak bir cevap yok. Bu sssalonlarda hakikatten hiçbir şey kalmamışşş.'

"Dior'un karşısında diz çöktü ve kızın elini sıktı.

"'Ama inancını kaybetme, *chérie*. Bu zorluklar Tanrı tarafından bizi sınamak için gönderilir ve onu hayal kırıklığına uğratmayacağız. Esana'dan erişebileceğimiz bir kişi daha var. En kıdemlimiz. İnançlıların Priori'si. Canavarların Anasssı ve Illia'nın evladı. Bu yeryüzünde güneşşşi geri getirmek için ne yapman gerektiğini bilen biri varssaaa odur. Onu bulmalıyızz, Dior. Artık başşka ssseçeneğimiz yok. Efendi Maryn'i Dün Maergenn'de aramalıyızzz.'

"Celene'in elini Dior'unkinin üstünde görmekten rahatsız olarak yüzümü buruşturdum. 'Dün Maergenn düştü, Celene. Karayürek ve evlatları orayı aylar önce ele geçirdi. Hem neden sana...'

"Kız kardeşim gerildi ve o ayağa kalkarken ben de kulak kesildim. Sesi –zeminde hızlı hızlı ilerleyen pençeli ve yumuşak ayakların sesini– ben de duymuştum. Arkama bakınca Phoebe'yi şapel kapısından son hızla içeri dalarken gördüm. Keskin bir frenle Dior'un ayaklarının dibinde durmadan önce, pençeleri kazıdığı kaygan zeminde yol yol izler bıraktı. Dişi aslan kardan ıslanmıştı ve yaptığı kim bilir kaç kilometrelik hızlı koşudan sonra, gövdesinden buharlar yükseliyordu.

"Dior sigarasını telaşla söndürdü ve alacakaranlık dansçısının yanında dizlerinin üstüne indi. 'Phoebe?'

"Güneşin batmasına hâlâ birkaç saat vardı ve alacakaranlık dansçısı o zamana kadar ormansuretine mahkûmdu, konuşamazdı. Dişi aslan, pençelerini çıkardı ve taş zemini kazarak oyuklar açmaya başladı. Bir noktada buluşan iki uzun çizgi. *V* harfi.

"Dior, 'Voss'lar,' diye fısıldayarak bana baktı. 'Bizi buldular.'

"'An meselesiydi zaten.' Derin bir nefes aldım ve Dior'un moralini yükseltme gayretiyle sırtımı dikleştirdim. 'Ama korkma. Burada iyi bir savunma pozisyonundayız. Kadim kılıçlar, soğukkan sihirleri ve alacakaranlık dansçısının pençeleri. Alba ve Alène ne kadar yaşlı olsalar da en azından sadece iki kişiler.'

"Bunun üzerine Phoebe altın rengi ışıldayan gözlerini bana çevirdi. Dişi aslan iliklerimde hissedebileceğim kadar boğuk ve alçak bir sesle kükrerken kalbime taş gibi bir ağırlık çöktü.

"'... Kaç kişiler?' dedim iç geçirerek.

"Phoebe cevap olarak pençelerini bir kez daha zemine sürttü ve kadim taşta düzinelerce derin çizgi açtı. Bunu hiç durmadan defalarca tekrar etti.

"Duvarlar fırtınayla sarsılıyordu.

"Dior gözlerime baktı.

"'Çok fazla.'"

IV

EN ÖNEMLİ ŞEY

Vampir, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

Son Gümüşaziz şimik küreye, camın üstünde aralıksız kanat çırpan pervaneye bakıyordu. Susuzluk varlığını her an hissettiriyor, siyah kanatlarını omuzlarının üstüne açmış, yakıcı ellerini boynunda, göğsünde, karnında dolaştırıyordu. Rüzgâr dışarıdaki kalenin etrafında uluyordu ve Gabriel, Cairnhaem'in terk edilmiş odalarındaki soğuğun –hem gerçeğinin hem hatırlananının– kalbinin boş salonlarında yankılandığını hissedebiliyordu. Ama vampir konuşunca sıkkın bir tavırla başını kaldırdı.

"Neyi nasıl yapabiliyorum?"

Jean-François tüylü kalemini salladı. "Kaşlarınla yaptığın şu şey."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İşte yine yapıyorsun," dedi tarihçi. "Tam olarak kaş çatmak gibi değil... Hem ters ters bakıp hem surat asarken kaş çatmak. Çok iyi, bunu aynada uzun süre çalışmış olmalısın."

"Bir yansımanın olmasının faydaları, seni ruhsuz ukala dümbeleği."

Gümüşaziz gözlerine bakarken tarihçi kıkırdadı.

"Yani bu kadar mı?" dedi Gabriel. "Ben sana türünün gizli tarihini anlatıyorum ve sen kaşlar hakkında abuk subuk sözler zırvalıyorsun? Seni hiç endişelendirmiyor mu..."

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsun, Gümüşaziz." Jean-François yakut rengi dudaklarını büzerek çizimine geri dönmüştü. "Sanırım bunun için seni suçlayamam. Ne de olsa cahil bir yarımsoy sürüsünün arasında yetiştin. Delilik ekmeğin, kandırmaca şarabın olmuş. Ama Esaniler Kanlar Savaşı'nda savaşan tek vampir türü değildi. Ölümlüler İnançsızlara dair her bilgiyi antik çağ yıllıklarından tamamen silmiş olsa da Kan Şövalyeleri hatırlıyor."

Gabriel'in gözleri kısıldı, dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

"Margot sana anlattı demek. Çok ilginç."

"Pek sayılmaz." Marki esnedi. "Sonuçta ben onun gözdesiyim."

"Duyduğuma göre zamanında başka gözdeleri de varmış. Kurtların ve İnsanların İmparatoriçesi. Söylentiler doğruysa o Kan Şövalyeleri savaş alanından daha fazlasını paylaşmış." Gabriel, Jean-François'yla göz göze gelme çabasıyla öne eğildi. "Öldüğü zaman Fabièn için yas tuttu mu, merak ediyorum. Sonunda birbirlerinden nefret ettiklerini duydum ama insan ilk gerçek aşkını hiçbir zaman unutmaz."

"Lütfen," dedi Marki iç geçirerek. "Kendini küçük düşürüyorsun, de León. Buraya hanımefendimin gençlik maceralarını ya da daha uzun yaşadığı âşıklarını tartışmaya gelmedik. Ölümlü aklın, onun olduğu okyanusun bir damlasını bile idrak edemez." Tüylü kalemin altın ucu mürekkep hokkasına batırıldı ve Jean-François, Gümüşaziz'in gözlerine baktı. "Şimdi. Voss'un tazıları sizi nihayet buldu. Dördünüz bir kaleyi bir orduya karşı savunmak üzereydiniz. Sağ çıkmışsın, o kadarı anlaşılıyor." Marki'nin çikolata gözleri Gabriel'i çizmelerinden alnına kadar süzdü. "Soru, nasıl?"

"Hayır." Son Gümüşaziz dövmeli parmaklarının uçlarını çenesinde birleştirdi ve düşüncelerini her şeyin dağılmaya başladığı o geceye geri döndürdü. "Asıl soru, bunun için ödediğim bedel."

Gabriel kafasını salladı ve derin bir nefes aldı.

"Cairnhaem'in en iyi savunma noktası köprüsüydü. Dehşetlerin gerçekte kaç kişi olurlarsa olsunlar, daha az adam edeceği dar bir geçit. Jènoah kendine uçurumun üstüne kahrolası bir açılır kapanır köprü inşa etseymiş yuvası girilmez olabilirmiş. Ama bu kadar ücra bir yerdeki bir inde yaşayan bu kadar güçlü bir kadimin istenmeyen misafirleri çok fazla dert etmediğini tahmin ediyordum."

"Yaşla gelen kibir," diye mırıldandı Jean-François.

Gabriel etraflarındaki kaleye baktı. "Bu bana bir şeyi hatırlattı sanki."

"Ah, alaycılık. Yeni yetme delikanlı laf sokmak için fırsat kolluyor."

Son Gümüşaziz cılız bir gülümseme eşliğinde kadehinin sapıyla oynadı.

"Yine de, bir açılır kapanır köprü olmasa da, Celene, Phoebe ve ben o kadar dar bir geçidi tutabilirdik. Bu yüzden, güneş ufukta biraz daha alçalırken ve Dior fazlasıyla ihtiyacı olan uykusunu alırken kız kardeşim ve ben köprüye sıralanmış heykelleri yıktık, şatonun mobilyalarını etraflarına yığarak beş boğum noktası oluşturduk. Barikatların üstünü salonlardan topladığım duvar halılarıyla, yatak odalarından aldığım çarşaflarla ve –neyse ki Dior orada olmadığı için göremedi– Jènoah'nın gardıroplarından topladığım giysi parçalarıyla örttüm. Köprünün altında sallanan ölüm kafesleri paslı ve işe yaramazdı ama cephanelikte ne kadar mızrak ve kılıç varsa toplayıp mobilya ve heykellerin arasına sıkıştırdık ve sivri uçları düşmanlarımızı bekleyen bir

kılıç çalılığı yarattık. Alba ve Aléne o barikatları cam gibi ezip geçerdi ama en azından kılıçkölelerini veya sefilleri durdurmaları mümkündü. Son bir dokunuş olarak, üstlerine şatonun mahzeninde bulduğumuz içkileri boşalttık.

"Büyük kısmı Talhost votkasıydı. O şey, uzun süre bekletirseniz parkelerin cilasını soyacak kadar serttir, bu yüzden alev alev yanacağını biliyordum ve vampirlerin korktuğu bir şey varsa o da ateştir. Şişeler maviydi, sanırım camında bir miktar kobalt katkısı da vardı ama dördüncü barikatı sulama işini tamamlarken Celene'in son savunma hattımıza tozlu yeşil bir şişe boca ettiğini gördüm.

"'Sen ne halt ediyorsun?!' diye haykırdım.

"'Hazırlık yapı...'

"'Aklını mı kaçırdın?' Şişeyi elinden kaptım ve etiketteki kuzu ve kurt resmine baktım. 'Bu bir Château Montfort! Bu gecelerde bir şişesi bir imparatorun fidyesi eder!'

"'Hiç tutsak imparator tanıyor muyuz? Bu içki, Gabriel? Ne fark...'

"'Bu içki değil, altın!' Şişeye tekrar baktım ve büyük kısmının dolu olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. 'Hem zaten kırmızı şarapta yanmaya yetecek kadar alkol yoktur. Sadece ziyan ediyorsun.'

"'Ve yalak başındaki bir yaban domuzu gibi mideye indirmek tamamen kabul edilebilir bir kullanım, öyle mi?'

"'İyi fikir diye buna denir.' Şişeyi şerefe der gibi ona uzattıktan sonra büyük bir yudum aldım. 'Sağlığına, kardeşim. Kanın tüttürmeye değer.'

"İşimiz bitince o büyük bronz kapıları arkamıza alarak basamakların en tepesinde durduk. Geri kalanını barikatlara bağışlamadan önce, Celene, Jènoah'nın gardırobunu yağmalamıştı; yeni paltosu zengin bir kalpkanı kırmızısıydı ve kadife brokar etekleri ayaklarımızın altındaki parke taşlarına sürtünüyordu. Montfort'u yıllardır içtiğim ilk şarabın cennetten çıkma tadının keyfini çıkararak ağır ağır yudumlarken derme çatma savunma hattımıza baktım. Önümüzde Cairnhaem'in köprüsü uzanıyordu: leş gibi alkol kokan ve mızrakları parlayan dar bir geçit. Düşmanlarımıza her santim için kök söktüreceğimize hiç şüphe yoktu. Ama üstümüze gelen gücü, ikisinin Ebedi Prensler olması dışında sadece Tanrı bilirdi.

"'Çok fazla bir şey değil,' diye iç geçirdi Celene. 'Ama Fortuna isterse yeterli olacaktır.'

"'Bu fırtınayı atlatmak için bir meleğin kutsamasından daha fazlasına ihtiyacımız olacak, kız kardeşim.'

"Celene maskesine dökülen saçlarını yüzünden çekerken paltosunun işlemeli kolu geri kayarak bileğini açıkta bıraktı. 'Başka nasıl bir güç isterdin, ağabey?'

"Etrafımızdaki hava hareketsizleşirken gözlerim kısıldı. Mermer teninin altında ince mavi damarlar görebiliyor, San Michon'da beni içmeye zorladığı zaman, kanının tadını dilimde hissettiğim anı hatırlıyordum. O kan bana hiç tatmadığım bir güç vermişti ve Tanrı biliyor ya Dior'un bu işten sağ çıkabilmesi için güce ihtiyacım olacaktı. Ama iki gecede iki yudum daha alırsam Celene'in kölesine dönüşürdüm ve kız kardeşimle aramızdaki bağı derinleştirmeyi en çok kendi gırtlağımı kesmek kadar isterdim.

"Ama içimde bir süredir susmayan daha derin bir korku fısıldamaya devam ediyordu. Son birkaç aydır göğsümde yanan köz zaman zaman sakin, zaman zaman gaddar bir aleve dönüşüyordu. Bunu hiç kimseyle paylaşmamıştım ama Lachlan'ın, Dior'un ve Phoebe'nin kanlarının kokusunu aldıkça... içimdeki susuzluğun kötüleştiğini kabul etmek zorundaydım. Ne kadar sanktus tüttürürsem tüttüreyim, ne kadar içki içersem içeyim bastırmak gittikçe zorlaşıyordu. Hafızamda bir sözcük, San Michon'daki her çömeze öğretilen bir tehdit yankılanıyordu. Yaşayan bütün solukkanları eninde sonunda teslim alan deliliğin adı.

"Celene, 'Sangirè,' diye fısıldadı. 'Kızıl susssuzluk.'

"'Seni aklımdan uzak durman için uyarmıştım,' diye homurdandım.

"'İnan bana, hiçbir şeyi bundan daha fazla istemezdik.' Celene paltosunun kolunu bileğinin üstüne çekti. 'Ama düşüncelerin kanıyor, Gabriel. Tıpkı biricik Astrid'inin her gece senin aptal diline kanadığı gibi. Şimdi bunun için ödediğin bedeli *hissedebiliyoruz*.'

"Karımın adı anılınca içimde buruk ve kırık cam keskinliğinde bir öfke uyandı.

"'Vaazını kendine sakla, Celene. Ve kendi işine bak.'

"'Bu bizim işimiz. Kâse bizim tek kurtuluşşş umudumuz. Onu korumak için her şeyi yapmalıyızzz. Dışarıdaki düşmanlardan. Ve içeridekilerden.'

"Bunu duyunca gözlerim kısıldı. 'İçeridekiler derken?'

"'Yüce Tanrı aşkına,' diye iç geçirerek bana döndü. 'Görmüyor musssun? Sen Dior için bir *tehlikesssin*, Gabriel. Bunu hepimiz biliyoruz. Yalpalatan ayyaşşlığın bir yana içinde tomurcuklanan çiçeğin açması an meselesssi. O kızzı önemssediğini biliyoruzz. Nedenini de. Ama bu gecenin katliamı son bulunca onu bırakırsssan iyi edersssin. Onu gerçekten koruyabilecek tek kişşiye.'

"İşte o zaman Celene'in karşısına dikildim. Dişlerimi sıkarak tısladım.

"'Şimdi beni iyi dinle. O kızla arama cennetin lejyonları bile girse yanına ulaşmak için ordudaki bütün melekleri tek tek katlederim. O ve ben birlikte cehennemi yaşadık. Onu asla terk etmeyeceğim, duydun mu beni? Ve ona asla zarar vermeyeceğim.'

"'Belki bu gece değil. Belki yarın da. Ama susssuzluğunun her geçen gün büyüdüğünü görüyoruzzz. Seni tamamen ele geçirmesssine ne kadar kaldı? Ve değer verdiğini iddia ettiklerin?' Celene başını yana yatırdı ve çirkin maskesinin arkasından tısladı. 'Ssseni uyarmadılar mı? Biricik Gümüşşş Teşkilat'ta? Arzzularına gecelerce esssir olursan ne olacağını ssöylemediler mi? Yoksssa ten şşehvetin seni ölümsüzzz ruhuna aldırmayacak kadar mı sarhoşş etti?'

"'*Bana* ruhlar hakkında vaaz vermeye cüret edebiliyorsun demek? Hele kendin onları *esir alan* bir tarikatın parçasıyken?'

"'Neyin parçası olduğumuz konusunda *hiçbir fikrin* yok. Komünyon kutsal bir görevdir ve...'

"'Kutsal mı?' diye haykırdım kulaklarıma inanamayarak. 'Rykard Dyvok'u kanını içerek küle çevirirken gözlerindeki bakışı gördüm ve inan bana kutsal bir yanı yoktu. Burada açlıktan bahsediyoruz, Celene. Ve *güçten*. Kahrolası Fabién Voss'un nefretle dolu bir sülük ordusunu yeryüzünden silmek için birlikte hareket etmeye ikna edeceği kadar karanlık işlerden!'

"'*Hiçbir şey* bilmiyorsun! Gördüklerimin hiçbirini... Tanık...'

"'Bu geceden sonra seninle işimizin biteceğini biliyorum! Fabllarının ve kahrolası ustalarının canı cehenneme! Bize cevaplar vadettin ama külden başka bir şey bulamadık ve ikinci kez aptallık etmeye niyetim yok! Bu akşam üstümüze gelen cehennemden galip çıkarsak Dior'u hemen yarın Dağlık Bölge'ye götüreceğim!'

"'Dağlık Bölge'de sizi bekleyen bir cevap yok! Sadece *ölüm* var! Dior, Dún Maergenn'e gitmeli! Maryn Ana onu akşamüzeri orada bekliyor olacak ve biz...'

"'Hangi akşamüzerinden bahsediyorsun?' Cevap vermeye davranınca elimi kaldırdım. 'Düşündüm de hiç gerek yok. Zaten o kadar umurumda değilsin ki seni sinek vızıltılarının arasında bile duyamazdım.'

"'Bunu yapamazsın, ağabey.'

"'Beni durduramazsın, kardeşim. Dior senin değil, benim tavsiyelerimi dinliyor, unuttun mu?'

"Aramızdaki boşlukta ana vatanımızın rüzgârı ıslık çalarken Celene'in gözleri kısıldı. Ondan bir kafa boyu uzun olduğum için ona, en az onun kadar tavizsiz gözlerle, tepeden bakıyordum. O anda ikimiz de yeniden annemizin çocukları olmuştuk. Damarlarında aslanların kanı kükreyen inatçı ve gururlu

iki çocuk. Celene'in eski halini hatırladım. Haylazım, küçük kardeşimdi o benim. Ama şimdi kendisinin sadece bir gölgesiydi. Ve her ne kadar kabahat kısmen benim olsa da ona güvenmekle aptallık ettiğimi biliyordum. Belki de beni Cairnhaem'in çan kulelerine kadar getiren o suçluluk duygusuydu. Belki de hâlâ damarlarımda olan kanı ya da San Michon'da yaptıklarımın dünyayı kötü bir sona mahkûm etmediğine inanma arzusu. Ama şimdi bunun koca bir çılgınlık olduğunu görebiliyordum.

"'Haklısın, Celene. Ne gördüklerini biliyorum ne de yaptıklarını. Ama ben bütün ömrümü canavarları avlayarak geçirdim ve onları nerede görsem tanırım. Ve *sende* onlardan birini görüyorum.'

"Ve gümüşlü topuklarımın üstünde dönerek şatodan içeri yürüdüm.

"Kapıyı çarparak kapatırken kendi kendime küfrettim. Kız kardeşimin üstüne gitmenin aptallık olduğunu ve o akşam oradan sağ çıkabilmemiz için onun gücüne ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ama içimdeki susuzluk artık son raddesindeydi, Celene'in bileğindeki o cılız mavi izi zihnimde canlandırırken bir çekiç gibi kafatasımı dövüyordu. Bastırmak için şarabımdan büyük bir yudum daha alırken o korku gittikçe büyüyor, o *sözcük* kafamın içinde yankılanıyordu. Çocukken San Michon'da gördüğüm Kızıl Ayinleri hatırlıyordum. Kanımızdaki deliliğe yenik düşmeden önce canlarından vazgeçen o gümüşazizleri. Eskiden bize, *'Bir canavar olarak yaşamaktansa insan olarak ölmek yeğdir,'* derlerdi. Her ne kadar Celene'i bununla suçlasam da aynı canavarı şimdi kendi içimde hissedebiliyordum."

Jean-François, "Neden yaptın?" diye sordu.

"... Neyi?" dedi Gabriel.

"Teşkilat tarafından uyarılmıştın. Bütün solukkanların teslim olduğu delilikten ve susuzluğuna teslim olmanın sadece o deliliğin başlamasını hızlandıracağından haberdardın." Tarihçinin koyu renkli gözleri, Gümüşaziz'in şarap lekeli dudaklarına takıldı. "O zaman neden gecelerce karının kanını içtin, de León? Ailenin kanı sıcak akıyor, *oui*. Ama tutkuya bu kadar mı kölesin?"

Gabriel kadehindeki son şarabı da içti ve gözlerini karşısındaki canavara dikti. Odadaki bütün ışık gözlerinin karanlık çukurlarında birikmiş, yıldızlar gibi ışıldıyordu. Kan, ateş ve günah dolu o uzun ve aheste geceleri düşününce teni karıncalandı. Ellerini üstünde dolaştırdığı pürüzsüz kavisleri. Titreyen dilinin altında atan nabzı.

Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Tek parmağıyla Jean-François'ya yaklaşmasını işaret etti. Vampir ona gittikçe yoğunlaşan sessizliğin arasından uzun uzun ve nefes almadan baktıktan sonra, nihayet ona doğru eğildi. Gabriel altın rengi bir bukleyi canavarın kulağının arkasına iterek fısıldadı.

"Çünkü her zaman *lütfen* derdi."

Vampir kafasını çevirdi ve Gümüşaziz'in gözlerine baktı.

"Bunu aklımda tutarım."

"Böylece," dedi Gabriel tekrar arkasına yaslanırken, "alaca karanlığa belki dört saat vaktimiz kalmıştı. Dinlenmem gerektiğini biliyordum ama Jènoah'nın giriş holünde dururken kafatasımın içinde bir kasırga kopuyordu. Dior dev şöminenin rengi solmuş perdelerini açmış ve geniş girintisinde küçük bir ateş yakmıştı. Ayı ve Midilli hava şartlarından korunmaları için yakındaki merdivene bağlanmışlardı ve orada uyukluyorlardı. Dior alevlerin yanında bir divana uzanmış, Phoebe de yanına kıvrılmıştı ve ikisi de uyuyordu. Alacakaranlık dansçısının kızı güvende tutacağına güvendiğim için, bir miktar kurtuluş bulma umuduyla elimde şarabımla doğu tarafındaki basamaklardan yukarı tırmandım.

"Fırtınadan önceki sessizlik çok tuhaf bir şey. Yüzlerce savaşın arifesini gördüm, soğukkan. İnsanların korkuyla baş etmesinin binbir yolunu gördüm. Bazıları ölümle dans etmeden önce hayatın son damlasını da sıkıp alabilmek için kafayı çeker. Bazıları teselliyi bir başkasının kollarında, başka hiçbir şeyin öneminin kalmadığı o ılık ve sıcak yerlerde yaşanacak bir anda arar. Hemen hemen herkes dua eder. İnsanlar bir erkeğin cesaretinin savaş alanında sınandığını söyler ama hakikat bu değildir. Bir erkeği tanımak istiyorsan bir gece önce gözlerinin içine bak. Bağırışlar ve çığlıklar kafasının içindeki sesi boğmadan önce. Kendini cesur sanacak kadar sarhoş olmadan önce. Sadece kendisi ve yaptıklarından ve hiçbir zaman yapamayacaklarından ibaret olduğu zaman.

"Bizi gerçek yüzümüzle o zaman görebilirsin.

"Ayaklarımın beni yönlendirmesine izin verdim ve kendimi şapel yerine Jènoah'nın satranç odasında buldum. Loş günölümü ışığıyla aydınlanan geniş bir alandı. Vitray camlar. Damalı zemin. Cairnhaem'deki diğer bütün heykeller gibi bu taşlar da bir ustanın ellerinden çıkmıştı. Açık renk taşlar opalit taşından, koyu renk taşlar siyah opalden yapılmıştı ve en uzunları yaklaşık benim boyumdaydı. Jènoah canına kıymaya karar verdiğinde, artık asla tamamlanmayacak bir oyun oynanıyor olmalıydı. Taşların arasında yaklaşan çarpışmayı düşünerek dolaşırken açık renk taşların Rousseau açılışıyla oynandığını fark edince dudaklarım büküldü."

"Rousseau mu?" diye sordu Jean-François.

Gabriel gözlerini kırpıştırdı. "Satranç bilmiyor musun?"

"Henüz değil." Vampir gülümsedi. "Önümüzdeki yüzyılda falan öğrenmeyi planlıyordum."

"Ünlü bir tekniktir. Rakibini senin işini bir an önce bitirme telaşıyla pozisyonunu bozmaya sevk etmek için zayıf gibi davranırsın. Sonra da darbeni indirirsin. Riski yüksektir. Ödülü büyüktür. Etrafıma bakınca, açık renkli taşlarla oynayan oyuncunun kaybetme yolunda olduğu bir oyunun kontrolünü geri almak için bu tekniği kullandığını anladım.

"Taşının içinde gökkuşağı renginde ışıldayan damarları inceleyerek koyu renkli şahın etrafından dolandım. Dışarıdaki fırtına hafızamda bir zamanlar kıyıdaki evimizde, şimdi duman ve şarapla yatışmış zihnimde alev alev yanan o deniz fenerinde yaşadığımız fırtınaları canlandırmıştı. Parmak boğumlarımı gözlerime bastırarak arkamda minik ayak sesleri, koşan ayakların ve kahkahaların sesini duyduğumu hayal ettim ve hızla arkama dönünce uzun siyah saçlı ve kansız, bembeyaz tenli küçük bir kızın taşların arasında sektiğini gördüm. Bana seslendiğini duydum: *Baba! Baba!* Karımın mutfaktan gelen şarkısı rüzgârın uğultusuna karışıyordu ve kapıdan gelen o üç korkunç tık sesi her şeyin sonunu getirdi.

"*Tak, tak, tak.*

"'Demek buradasın,' dedi bir ses.

"Kafamı kaldırınca Dior'u odanın girişinde dururken buldum, onu görünce kalbim yeniden ısındı ve arkamdaki hayaletler sessizliğe gömüldü. Ama gözlerimi kırpıştırarak daha dikkatli bakınca gülümsemem de hayaletlerin fırtınaya karışan sesleri gibi siliniverdi.

"Dior'un sırtında hâlâ Jènoah'dan çalıntı kuyruklu ceket vardı ama altına uzun bir örgülü zırh giymişti. Gümüşçelik uzunkılıcını ayrılırken Lachlan'a vermişti ama şimdi onun yerine cephanelikten bir kılıç koymuştu. İşlemeli bir kına yerleştirdiği, odaya girerken ucu yere sürünen kılıç ona göre fazla büyüktü. Bir kolunun altında bir miğfer, ellerinde metal şövalye eldivenleri, bacaklarının alt kısmında ağır zırhlar vardı. Biraz uyumak ona çok iyi gelmişti ama hâlâ solgun görünüyordu. Solgun, korkmuş ve çok, çok genç.

"'Bunca hazırlık ne için?'

"'Sence?' dedi tangırtılar saçarak karşımda dururken.

"'Bence bir önceki yeleğin sana daha çok yakışmıştı. Modayla ilgili bütün o lakırtılara ne oldu?'

"'Moda bekleyebilir, Gabriel. Dehşetler geliyor.'

"'*Oui*,' dedim başımı sallayarak. 'Ama bir örgü zırh, yumruklarıyla kalın zırhları bile delebilen canavarlar karşısında pek işe yaramaz. Zırh ağırdır. Gürültülü. İnsanı yavaşlatır. Üstüne göre yapıldığı zaman bile. Ve şu üstündeki sana ancak bir rahibenin eteğinin bana uyacağı kadar uymuş.'

"'Öyleyse hangi kılıkta dövüşmem gerek?'

"'Dövüşeceğini kim söyledi?'

"'Ben. *Ben* söylüyorum.'

"Yorgunluğu iliklerimde hissederek iç geçirdim.

"'Dior, o kılıcı bırak savurmayı, tutamazsın bile. Artık yavru köpeklerle oyun oynamıyorsun, kurtlarla koşuyorsun. Yalnız bir sefili parçalara ayırmak başka bir şeydir, bir kadimle başa baş mücadele etmek bambaşka bir şey. Bu akşam o köprüde kıyamet koptuğu zaman, sen yakınına bile gelmeyeceksin. Ve eğer o kıyamet bu kapıdan geçerse durup kendini savunmaya çalışmayacaksın. *Kaçacaksın.* Anlaştık mı?'

"Dior, suratını asarak derin bir nefes aldı. 'Biliyor musun, böyle yapmandan nefret ediyorum.'

"'Ne yapmamdan?'

"'Bana ne yapacağımı söylemenden, sonra da rica ediyormuşsun gibi sonuna soru işareti koymandan.'

"'Belki de gelecekte o soru işaretini de kaldırmalı ve sana söyleneni harfiyen yapıp yapmayacağına bakmalıyım.'

"'Kıçımı ye.'

"'Almayayım.'

"Kız zırhlı yumruklarını sıkarak etrafımızdaki satranç taşlarına baktı.

"'Celene bana tartışmanızı anlattı.'

"Kız kardeşimin köprüde sarf ettiği sözleri hatırlayınca ensemdeki tüyler diken diken oldu. O engereğin tıslamasını arkamda duyar gibiydim.

"*Sen Dior için bir tehlikesssin...*

"'Onunla tek başına konuşman akıllıca olmaz, Dior. Celene bir fanatik. Bir deli.'

"'Bahsettiği şu Maryn Ana, Illia'nın kendi çocuğu olmalı. Hâlâ yeryüzünde olan en yaşlı Esani. İhtiyacımız olan cevaplar Dún Maergenn'de olmalı ama Celene senin beni oraya değil, Dağlık Bölge'ye götüreceğini söyledi.'

"Şarabımdan uzun bir yudum içtim. 'Doğru.'

"Dior bana ters ters baktı. '*Benim* ne istediğimi sormak hiç aklına geldi mi?'

"'Dior, şu anda önemli olan *ne istediğin* değil. Neye *ihtiyacın olduğu.* Ruhundan kimsenin şüphesi yok ama ensende soluyan o gaddar kötülük hakkında en ufak bir fikrin yok. Ve bu gece savaşta o enseyi riske atmayı isteyebilmen bunun ispatı.'

"İç geçirdim ve üstümüzdeki vitray cama bakarak başımı salladım.

"'Zaten nereden bileceksin ki? Hiç görmedin. Tanrı aşkına, daha çocuksun.'

"'Ah, mersi,' dedi öfkeyle. 'Baba.'

"İnatla hiç konuşmadan, birbirimize surat asarak durduk ve o zaman bu iş için hiç uygun olmadığımı anladım. Sabır elimden alındığında daha on bir yaşındaydı. Dior kızımın o yaşından beri kendi başının çaresine bakmıştı ve yaptıklarını ve ona yapılanları sadece Tanrı bilirdi. Ona ne yapacağının söylenmesinden nefret ediyordu ama buna çılgınca ihtiyacı vardı. Ama ben kim oluyordum da ona bir şey yapmasını söylüyordum. Haklıydı, ben babası değildim. Bazen arkadaşı olmayı bile beceremiyordum.

"Dior bana arkasını döndü ve sakinleşmeye çalışır gibi, asık bir yüzle satranç taşlarının arasında dolaşmaya başladı. Şarabımdan bir yudum aldım ve şişemle damalı zemini işaret ettim.

"'Oynamak ister misin?'

"Öfkeden kararmış buz mavisi gözleriyle omzunun üstünden bana baktı. 'Nasıl oynandığını bilmiyorum.'

"'Para için oynamak ister misin, o zaman?'

"Kendini tutamayarak kıkırdadı ve gülümsemesini saçlarının arkasına saklamak için başını öne eğdi. O gülümsemeyi görünce bir kahkaha attım ve sesi duyan Dior da gözleri ışıldayarak gülmeye başladı. Aramızdaki gerilim bir bahar sabahının çiy damlaları gibi eriyip gitti.

"'Sarhoşsun,' dedi şaka yollu azarlar gibi.

"'Çakırkeyifim.' Tahtanın diğer tarafını işaret ettim. 'Şuraya geç. Sana öğreteyim.'

"'Doğrusunu söylemek gerekirse bunun yerine kuzey rüzgârı duruşunu öğretmeni yeğlerim.'

"'Bu oyun imparatorluktan bile eski. İçinde öğrenmeye değer dersler var.'

"Dior şüpheci bir ifadeyle dudaklarını büzdü ama pes ederek ve zırhlarını tangırdatarak açık renkli ordunun arkasına geçti. Tabakasından bir sigara çıkarırken yeni zırhını işaret ettim.

"'O metallerin içinde dolaşırken kendini yorduğunla kalacaksın.'

"Yüzünü buruşturdu ve beni duymazlıktan gelerek sigarasını yaktı. Kafamı sallayarak Montfort'umdan son bir yudum aldım ve önümdeki koyu renkli taşın omzuna vurdum. Zırhı, elindeki uzun kılıcı ve başındaki taçlı miğferle benimle aynı boydaydı.

"'Bu İmparator,' diye açıkladım. 'Oyun tahtasının en önemli taşı. İstediği her yöne saldırabilir ama çok ileri gidemez. Bu yüzden burada, sıranın arkasında durarak diğer taşlarına istediklerini yaptırmayı tercih eder.'

"'Lashaame'den tanıdığım bir oğlan gibi desene.' Kız suratını buruşturarak havaya duman üfledi. 'Narrowman'ın ekibinden biriydi. Ona *Yara Kabuğu* derdik.'

"'Yara Kabuğu mu?' Tek kaşımı kaldırdım. 'Neden?'

"'Çünkü her zaman işin zor kısmı bittikten sonra ortaya çıkardı.'

"'Taç giymenin bazı ayrıcalıkları var.'

"Dior homurdandı. 'Bildiğim bir konu değil.'

"'Belki de şu küçük piçlerden biri senin renkli büyüme çağına daha tanıdık gelebilir, o zaman.' Daha küçük taşlardan birini çizmemle dürttüm. Bel hizama gelen boylarıyla, arkaik zırhlar içindeki piyadeler gibi yan yana sıralanmıştı. 'Piyadeler. Ordunun ön safını oluştururlar. Ucuz. Gözden çıkarılabilir. Geri kalan taşlarının gerçekten oynayabilmesi için, oyun tahtasını açarlar. Şu Şato. Şu da Şövalye. Bu Piskopos. Kilise ve devlet. Farklı şekillerde hareket ederler ama görevleri aynıdır, savaş alanına çıkmak ve İmparatorlarının adına katliam yapmak. Bunlar uzman taşların. Elinden geldiğince onları korursun. Ama sonunda hepsini kaybetsen de oyunu yine de kazanabilirsin.'

"Taşları damarlarımdaki karanlık güçle kolayca kaldırarak her taşın nasıl hareket ettiğini gösterdim. Bunun sadece soğukkanların oynaması için yapılmış bir takım olduğunu o zaman fark ettim. Dior taşları tek başına hareket ettirmekte zorlanırdı. Yine de sigarasından bir nefes çekerken beni artık mavi gözleri parlayarak izliyordu. Meraklı mizacı çiçek açmaya başlamıştı.

"'Ya şu?' dedi gri bir nefes soluyarak.

"'O İmparatoriçe.' Başıyla işaret ettiği taşa dokundum. 'Tahtının arkasındaki güç. Canının istediği kadar uzağa ve istediği yöne gider. O senin icracın. Sağkolun. Hızlı. Becerikli. Ölümcül.'

"Dior gülümsedi. 'Onu *sevdim*.'

"'Yine de çok bağlanma. Sonuçta o da diğerleri kadar gözden çıkarılabilir.'

"Kız kaşlarını çattı. 'Neden? Oyun tahtasındaki en güçlü taş gibi görünüyor.'

"'Değil.' Bir kez daha koyu renkli İmparator'un omzuna dokundum. 'Güçlü olan *o*. Oyunun amacı rakibinin İmparator'unu ele geçirmek. Sonuçta başka hiçbir şeyin önemi yok.'

"'Çok saçma. Diğer taşların yaptıklarının yarısını bile yapamıyor.'

"'*Hiçbirinin* yapamadığı şeyi yapıyor. Sana oyunu kazandırıyor.'

"'Bu haksızlık.'

"'Hak ölü adamlar ve kaybedenler içindir, Dior.'

"'Ama çok saçma.' Dior yüzünü buruşturdu ve burun deliklerinden gri bir duman üfledi. 'Savaşmayan bir korkak nasıl olur da kazanmakla kaybetmek arasında fark olabilir?'

"'İmparator savaşır. Mecbur bırakılırsa. Ve savaştığı zaman, her iyi lider gibi, savaşın gidişatını değiştirebilir. Ama en değerli taşını ön safta riske

atmazsın. Diğer taşlar onun için savaşmaya istekliyken buna gerek yok. *Onu* kaybetmek *oyunu* kaybetmek demekken. Bu sadece aptallık olmaz. Aynı zamanda intihar olur.'

"Dior kollarını göğsünde kavuşturdu ve tahtaya baktı. 'Bana bu oyunu neden öğretmek istediğini anlamaya başladım.'

"'*Oui*?'

"'Mecazların bağırıyor, Şövalye de León.'

"'Ne demek istiyorsunuz, İmparator Lachance.'

"'Ben oyun tahtasındaki bir taş değilim. Ve hayatım da bir oyun değil.'

"'Haklısın. Değil. Ama sen yine de ona oyun muamelesi yapmayı sürdürüyorsun.'

"Dior sigarasından derin bir nefes çekti ve âdeta ateş üfleyerek, 'Yine bir vaaz,' dedi. 'Tam ihtiyacım olan şey.'

"'Doğrusu, *ihtiyacın var*,' dedim yüzümü buruşturarak. 'Sen on yedi yaşında bir kızsın.'

"'Peki, senin içindeki sürtüğü açığa çıkaran on yedi yaşında olmam mı, kız olmam mı?'

"'Bu saçmalıklara gerek yok, ben sana hiçbir zaman...'

"'Benim savaşlarımı senin vermene ihtiyacım yok!' diye çıkıştı. 'Sen İkizler Savaşı'nda galip geldiğinde benden küçükmüşsün! Laure Voss'un işini bitirdiğin zaman. Ve eğer gözünden kaçtıysa diye söylüyorum, ben de bir Ebedî Prens öldürdüm! Ve aynı süreçte senin o sefil kıçını da kurtardım.'

"'Dior, beni dinle! Sen bu imparatorluktaki en önemli insansın. San Michon'un Evladı, günölümünün sonu, âlemin umudusun. Sen olmasan her şey biter!' Çok ince bir buzun üstünde yürüdüğümü bilerek sesimi alçalttım. 'Chloe'nin ritüeli hakkında kendini hâlâ suçlu hissettiğini biliyorum. Bir yanının o senin işini bitirse her şey bitebilir miydi diye merak ettiğini de biliyorum. Bu yüzden kendini tekrar tekrar riske atıyorsun. Mère'de beni yok sayarak. Aveléne'de beni yok sayarak. Şimdi beni yok sayarak.'

"'Benim yüzümden yeterince insan öldü!' diye bağırdı Dior. 'Aaron! Baptiste! Rafa! Saoirse! Bel! Bir köşede oturup senin de benim için hayatını feda etmeni izleyecek değilim, Gabriel!'

"'Biliyorum ve zaten söylemeye çalıştığım da bu! Onun! Bir! Önemi! Yok!' Zalim bir güçle Şövalye'yi odanın karşı tarafına savurdum. Heykel duvara çarpıp parçalanınca Dior irkildi. 'Bunların! Bir! Önemi! *Yok*!' Koyu renkli açık renkli, güzel taşları –Piyade, Şato, İmparatoriçe– tek tek kaldırıp bir kenara fırlattım. 'Hiçbirinin, hiçbirinin, HİÇBİRİNİN!' Geriye sadece iki taş kalana kadar durmadım. Göğsüm hızla inip kalkarak koyu renkli

İmparator'u başımın üstüne kaldırdım ve kükreyerek bütün gücümle açık renkli, İmparator'un ayaklarının dibine çarptım.

"Zemindeki büyük taşlar cam gibi parçalandı ve çatının eğik duvarlarında boş bir *GÜM* sesi yankılandı. Koyu renkli İmparator bir düzine parçaya, toza ve küçük kırıklara ayrılarak parçalanan zemin taşlarının üstüne saçıldı. Göğsüm hızla inip kalkarak ve sivri dişlerimi sıkarak Dior'a dönerken oda ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü.

"O sessizlikte, bir kez daha küçük ayakların ve kahkahanın sesini duydum.

"Karımın okyanus rüzgârlarına karışan, insana yalnızlık hissi veren şarkısını.

"'Zafer,' diye tısladım. 'Karanlığa karşı. Ona karşı. Önemli olan tek şey bu, Dior.'

"Bir süre bana baktıktan sonra bakışlarını yere çevirdi. Güzel satranç taşları etrafa saçılmış, yana devrilmiş, parçalanmış ve kırılmıştı. Kız başını iki yana salladı, bakışları harabeye dönen oyun tahtasının üstünde tek başına duran açık renkli İmparator'a çevrildi.

"'Gabriel, zafer buysa... Kim bilir yenilgi neye benziyordur?'

"'Canın cehenneme, evlat.'

"Bir nefes daha çektiği sigarasını yere attı ve çizmesinin altında ezdi. 'Çok içiyorsun. Senin için gerçekten endişeleniyorum.'

"Olduğu yerde döndü ve zırhlarının tangırtıları arasında kapıdan çıktı."

V

PİÇ VE APTAL

"Güneş dağların ardında uykuya dalmıştı. Jènoah'nın kilisesi fırtınaya yakalanmıştı. Ve bir fırtınayla diğerinin arasındaki o kısa ve yıldızsız sakinlikte, Ölüler Cairnhaem'e ulaşmıştı.

"'Sssenin şu muhteşşşem ifaden neydi?' diye mırıldandı Celene. 'Hatırlatsssana.'

"Elimi saçlarımın arasından kaydırdım ve iç geçirdim. 'Hassiktir.'

"Şato köprüsünün üstündeki beş barikatımızdan ilkinin arkasında duruyorduk. Paltomu ve gömleğimi heybelerime kaldırmıştım, eski kurt derilerim beni bir pelerin gibi sarıyor, Küliçen ellerimde parlıyordu. Uzakta çakan şimşekler üstümüzdeki buz kaplı bayırları aydınlatıyordu. Yaratıklar bizi izliyordu. Dehşetlerin Aveléne'de izimizi bulduktan sonra peşime düşmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmiştim. Oysa şimdi bizim Jènoah'nın mezarını arayarak ziyan ettiğimiz zamanda, Alba ve Aléne cehennemin tamamını yanlarına toplamış gibi görünüyordu.

"'Bana ne gördüğünü anlat,' dedim.

"Yanımda duran Dior nefesi buz gibi havada buharlar çizerken dürbünümden bakıyordu. Artık aramızda öfke ve kuşku, güceniklik ve korkudan dokunmuş bir gölge asılıydı. Buna rağmen, kız çalıntı zırhı içinde onu almaya gelen şeyi görmek için dışarı çıkmıştı. Kafasında alt yarısı örgü zırhtan oluşan demir bir miğfer vardı. Onca metalin ağırlığı kendi vücut ağırlığına yakın olmalıydı ama yatma saatine itiraz eden inatçı bir çocuk gibi, çıkarmamakta ısrar ediyordu.

"'Bir kılıçkölesi güruhu,' dedi. 'Ve *bir sürü* sefil.'

"Doğru söylüyordu. Voss kuvvetinin öncü kolu belki de yüz kişilik bozukkandan oluşuyordu. Dilenciler ve lordlar, askerler ve köylüler, ebeveynler ve çocuklar aramızdaki donuk boşluğun üstünden bize bakıyorlardı. Beyinleri çürüyüp bitmiş, vücutları onları yönlendiren susuzluğun kabuğundan ibaret kalmış olsa da her biri hâlâ bir düzine ölümlü kadar güçlü ve hızlıydı.

"Arkalarında savaş için teçhizatlarını kuşanmış en az yüz kişilik bir asker grubu vardı. Görünüşlerine bakılırsa eski askerlerdi. Kalkanlarında ya da uzun üstlüklerinde Voss'un beyaz kuzgunu göze çarpıyordu. Miğferleri kafatası, omuz zırhları iskelet elleri şeklindeydi. En önde kılıç ustaları, arkada omuzlarında çakmaklı tüfekleri ve gözlerinde ölümle tüfekliler duruyordu.

"'Peki, ne görmüyorsun?' diye sordum.

"Dior dürbünün üstündeki karları silerek karanlığa bir kez daha baktı. 'Dehşetleri.'

"'Şimdi anlıyor musun?' Melez Ölüleri işaret ettim. 'Piyadeler. Ucuz ve gözden çıkarılabilir. Bizi sınamak için üstümüze önce onlar atılıyor.' Başımla köleleri işaret ettim. 'Onları uzman taşlar izliyor. Bizi hırpalamak, enerjimizi tüketmek için. Ama İmparatorları sahada görmüyorsun, değil mi? Bir seçenekleri olduğu zaman, *ölümsüzler* bile kendilerini riske atmaz. Bu yüzden sen arkamızda durmalısın. Çünkü burada bir bok bataklığındayız evlat ve senin ayağında uygun çizmeler yok.'

"Dior, 'Beni sağ istiyorlar, Gabriel,' diye üsteledi. 'O tüfekliler ben yanınızda dururken ateş etmeye cesaret edemez. Ve sefiller fikirsizce saldırıya geçmez, şey ihtimaline karşı...'

"'Ne ihtimaline karşı?' diye sordum.

"Dior meydan okur gibi omuzlarını dikleştirdi. 'Bana zarar vermeleri ihtimaline karşı.'

"'Doğru!' diye haykırdım, bütün korkularım ortaya serilerek. 'Sana zarar verme ihtimaline karşı!'

"Uluyan rüzgârın ve kendi kalbimin fırtınasının arasından yükselen o sesi şimdi yine duyabiliyordum. Küçük ayak sesleri ve kahkahalar arkamdaki barikatların arasında dolaşıyordu. Eşimin sesi gözlerimin gerisindeki karanlıkta, Küliçen'in kırık dökük şarkısına eşlik ediyordu.

"Uyu artık, tatlım, uyu artık, bir tanem.
"Baban artık yanında, karanlık rüyaları silen...

"'İçeri gir, Dior.'

"'Belki de biraz nefesss almalıssın, ağabey?' diye fısıldadı Celene. '*Öfkelisin.*'

"Arkamdaki kahrolası gölgeye hırladım. 'Onu bu şekilde riske atmak sence akıllıca mı?'

"Celene, saçları uluyan rüzgârda korkunç maskesinin etrafında dalgalanarak dimdik duruyordu. Bir tilkinin kurnazlığıyla ışıldayan cansız bakışları önce bana, sonra Dior'a çevrildi.

"'Kâse'yle aynı fikirdeyiz. Artık gölgelerin arasssında saklanamazzz.'

"'Nihayet!' diye haykırdı Dior. '*Mersi*, matmazel!'

"'Seni kahrolası hain!' Ona dik dik bakarken kız kardeşim ölü gibi soluk renkli gözlerini kıstı. 'Bana karşı bir puan kazanmak için Dior'un hayatını riske mi atacaksın?'

"'Kendini fazla yüceltiyorssun,' diye iç geçirdi Celene. 'Bizzz her zaman Dior'un olduğu şeyi kucaklaması gerektiğini ssöyledik. Olmak için *doğduğu* şeyi. Bu düşmana karşı dururken kahramanlık sergiliyor ve bunun için alkışlanmalı. Bütün kibrine ve öfkene rağmen bu messele sseninle ilgili değil.' Celene başını salladı. Korkunç maskesinin arkasında gözleri alev alev yanıyordu. 'Ama bunlar her zaman Kara Assslan'ın favori günahlarıydı, öyle değil mi? Sen Gurur tarafından lanetlenmişşşsin Gabriel. *Gazap tarafından yönetiliyorsun.*'

"Öfke kalbimi biraz daha karartırken dişlerimi sıktım. Hüsranım, öfkem, korkum, kafamın içindeki o lanetli şarkının yankıları gittikçe şiddetleniyordu.

"Korkma canavarlardan, korkma geceden,
"Baban artık yanında ve her şey yolunda.

"Küliçen'i kınına geri ittim ve bir hırıltıyla Dior'a döndüm. 'Pekâlâ, bu kadar zırvalık yeterli. Şimdi içeri gir. Hemen.'

"'Gabriel, ben bir avantajım,' diye üsteledi. 'Danton'u öldürdüm. Savaşabilirim.'

"'Tek bir şanslı darbe vurdun diye savaşa hazır olduğunu sanıyorsun, öyle mi? Sana öğrettiğim ilk ders neydi?' Onu kemerinden tuttum, kılıcını kınından hızla çekerken metal tangırdadı. Ve dişlerimi sıkarak Dior'un kılıcını parmaklıkların üstünden aşağıdaki derin uçuruma fırlattım. 'Bir kılıç ve yarım akıl, hiç kılıcının ve aklının olmamasının iki katı tehlikelidir!'

"'Sssakin ol, ağabey,' diye fısıldadı Celene. 'Öfken...'

"'Aynen öyle! Bu kahrolası canavarların nelere muktedir olduğunu bilseydin bir çocuğu asla bu duruma...'

"'Ben *çocuk* değilim!'

"Dior'un haykırışı sözümü yarıda kesti ama beni olduğum yere sabitleyen, gözlerindeki bakış oldu. Gözlerinde o kadar büyük bir acıma, o kadar büyük bir keder, o kadar büyük bir sevgi vardı ki bir an fırtınalar kopan kalbim paramparça olacak sandım.

"'Ama mesele zaten bu, değil mi?' dedi.

"O zaman sesi alçaldı. Bir fısıltıya dönüştü.

"'Tanrım, en başından beri buydu zaten...'

"Uzanıp elimi sımsıkı tutarken Dior'un gözlerinde yaşlar ışıldıyordu.

"'Benim için korktuğunu biliyorum,' dedi. 'Birini daha *kaybetme* fikrine dayanamadığını. Sabır'ı ve Astrid'i düşündü...'

"O zaman ona bir tokat attım. Hızlı. Suratının ortasına. Başı yana doğru savruldu ve fırtına kızımın adıyla yankılanırken ağzı açık kaldı. Dior'un çıkardığı ses şaşkın bir iç çekişle bir hıçkırık arası boğuk bir sesti. Eli yanağında arkaya doğru sendelerken bana yaptığım şeye inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Kimse onu suçlayamaz."

Gabriel kafasını salladı.

"Ben de inanamıyordum."

Son Gümüşaziz gardiyanının hücrenin karanlığında ışıldayan gözlerine baktı. Bir süre aralarında Cairnhaem köprüsünün altındaki sonsuz uçurum gibi ağır ve derin bir sessizlik asılı kaldı. Ta ki...

"İyi yaptığını söylemeliyim." Jean-François kucağındaki cilde dönerken omuz silkti. "Lachance aptallık ediyormuş. Ebedî Kral'ın ellerine düşse neler olacağını sadece Tanrı bilir. Sen ustaydın, o öğrenci. Ona haddini bildirmekle iyi etmişsin."

"Hayır," dedi Gabriel açık avucuna bakarak. "Bir çocuğa el kaldırıp adına sevgi diyen insan, türünün en aşağılık örneğidir."

"O senin çocuğun değildi ki."

"Aile her zaman kanla kurulmaz."

"Ve sevgi her zaman basit değildir. Ama onu gerçekten seviyordun. Nelere mal olabileceğini biliyordun. Yine de kızın kalbinin göğsünden koparıldığını görmek yerine, kendin zedeleme riskini aldın. Sen kötü bir adam değilsin, Gabriel de León. Bazen kötü şeyler yapıyorsun, o kadar."

Son Gümüşaziz kadehinden büyük bir yudum aldı ve gözlerini kuruladı.

"Bunları senden duymak, vampir, hiçbir anlam ifade etmiyor."

Tarihçi dudaklarını büzerken Gabriel yeniden karanlığın içine süzüldü.

"O tokadın yankısı bir çakmaklı tabanca atışından farksızdı. Dior dudağının kenarını yaladı ve kanını görünce içim acıdı, midem buruldu. Ölü sürüsünün arkamda kıpırdandığını, o kızıl koku havayı öperken sefiller arasında bir dalgalanma olduğunu hissettim. Ve susuzluk içimde nefret, kasvet ve öfkeyle yükselirken, Tanrı yardımcım olsun, bir tokat daha atmak için elimi kaldırdım.

"'İçeri gir.'

"'Seni ukala dümbeleği,' diye tısladı Dior. 'Piç herif.'

"'Piç olmak aptal olmaktan iyidir,' diye homurdandım. 'Çünkü Tanrı biliyor ki sen ikimize de yetecek kadar aptalsın, Lachance. Şimdi içeri gir ve kaybol. *Hemen*.'

"Alt dudağı titredi. Gözleri yaşlarla doldu. Gözlerinde öyle korkunç bir kırgınlık görüyordum ki aynı kalp çoktan öfkeyle dolup taşıyor olmasaydı, paramparça olabilirdi. Ama gözyaşlarının akmasına izin vermedi. Aksine benimkini aratmayacak bir öfkeyle hırladı. Ve Celene'e son bir yakıcı bakış attıktan sonra döndü, mızraklı bariyerlerin arasından geçip köprüden geriye doğru koştu ve Cairnhaem'in devasa kapılarının arasındaki dar açıklıktan içeri süzüldü.

"Kalbim hızla çarpıyor, zihnimde fırtınalar kopuyordu, az önce yaptığım şeye neredeyse inanamıyordum. Titreyen ellerimle pipomu doldururken acıyan gözlerim bulanıklaştı. Tam bir günlük doz doldurduğum pipoyu yaktım ve ciğerlerimi yakan büyük bir nefes çektim. Aramızda rüzgâr uğuldarken Celene beni yan gözle, açık renkli gözlerinde bir ışıltıyla izliyordu.

"'Ağlıyorsun,' diye fısıldadı.

"'*DE LEÓN*!' diye bir haykırış yükseldi.

"Burnumu çektim, yanımdaki kenardan aşağı tükürdüm ve gözlerimi düşmana sabitledim. Yukarıdaki bayırlara siyah bir kalemle çizilmiş iki karaltıyı gördüm. İkisi de bakire, ikisi de bir zamanlar adil ve iyiyken zamanın korkunç elleriyle çarpılarak dehşetlere dönüşmüş iki karaltı. Bir kanlı yüzyıllar ve gaddar bir ihtişam düetini andıran ikiz sesleri rüzgârda olduğu kadar zihnimde de yankılanıyordu.

"'*İyi akşamlar olsun, Aslan! Seni son görüşümüzdekinden çok daha formda görünüyorsun. Korkunç babamız sana selamlarını, seni hâlâ doğuda beklediği haberini ve kızın ve karınla kendine çektiği ziyafet için başsağlığı dileklerini iletmemizi tembihledi!*'

"Celene bana tatsız ve anlayış dolu gözlerle baktı. Çenemi sıkmaktan dişlerim sızlıyordu, elimi Küliçen'in kabzasına sardım ve deriyi *gıcırdatacak* kadar sıktım.

"'*Barışı konuşalım mı?*' diye seslendi Dehşetler. '*Mutabakat teklif edelim mi? Yoksa zavallı kardeşimiz Danton'un o şarkıyı sağır ve aptal kulaklara çoktan çaldığını mı varsayalım? Bunun için yalvarırsan sana güvenli bir geçiş sağlarız, de León! Kızı bize ver, biz de senin canını bağışlayalım!*'

"O anda düşüncelerime bir çekiç darbesi indiğini, pençeli parmakların gözlerimi oyarcasına bastırarak ötesindeki sırlara ulaşmaya çalıştığını hissettim. Ama kalkanım yanmaya başlamıştı artık ve o kadim zihinlerin gücü ne kadar büyük olsa da onları dışarı ve uzağa ittim. Çakmak taşı kutumu aramızdaki barikata değdirdim ve duvar halıları aç alevlere boğulurken Celene'in irkildiğini gördüm. Küliçen'i yumruğumun arasında sıktım ve gittikçe yükselen rüzgârı bastıran bir sesle kükredim.

"'Hodri meydan, kahrolası solucanlar! Bir aslanı öldürmek için kaç köpek gerekiyormuş, görelim!'

"*N... n... neredeyiz, Gabriel?* diye fısıldadı Kül şaşkınlıkla.

"Sefillerin hareketlenmeye başladığını, karanlık dalgalar halinde tepeden aşağı koştuklarını gördüm. Sessiz, nefessiz ve çok, çok aç.

"'Belanın tam ortasındayız, Kül.'

"*Ah, Tanrım, Tanrım, Tanrım... Astrid ve S... s... sabır neredeler?*

"Tıpkı babalarının kapımızı çaldığı gece olduğu gibi, tepede karanlığın önünde dikilen ikizlere baktım. İçime duman çekiyor, burnumdan nefret soluyordum.

"'Evdeler, Kül.'

"*Ah, iyi, ç... çok iyi.*

"Celene kollarını kaldırdı ve tırnaklarını teninden kaydırdı. Pençeleri porseleni andıran beyaz tenini yardı, parmak uçları kıpkırmızı bir renge boyandı. Kanı köprünün taş zeminine damlarken koku ciğerlerimi bıçaklıyordu. Kız kardeşim bana baktı.

"'Bol şansss, ağabey.'

"'Canın cehenneme, kardeşim.'

"'Oradan geliyorum, Gabriel. Varlığımı en az senin kadar nahoş buldular.'

"Celene'in kanı dalgalandı ve birleşerek karanlık sanat ve ondan da karanlık irade gücüyle uzunkılıcına ve kamçı uzunluğunda ucu topuzlu bir zincire dönüştü. Ben battaniyemi sırtımdan attım ve arkasında durduğumuz barikattan daha fazla ışık saçan kalkanım açığa çıkınca Celene tısladı. Boştaki elimle yerden aldığım meşaleyi alevlere değdirdim ve kenevir bezinin yanmaya başlamasını izledim. Gittikçe yükselen alevlerin arasında düzinelerce sefil mezarlar kadar sessiz ve kurtlar gibi aç, üstümüze doğru yürüyordu.

"*Gözler simsiyah, dişler parlak, tiktaktiktakTAK!*

"O güruh üstümüze doğru gelirken gözlerimi kapadım, başımı öne eğince saçlarım yanaklarımın üstüne döküldü. Üç nefeslik bir süre boyunca hızlı hızlı ilerleyen adımlarının sesini dinleyerek durdum ve her nefese dua etmenin cazibesine karşı koymam gerekti. Dior ve Ebedî Kral arasında artık sadece biz vardık. Gecesindeki tek ışık. Ama sonuçta, onu buraya, onca insan arasından benim yanıma koyan Yüce Tanrı'nın kendisiydi. Ne yaptığını bildiğini ummaktan başka şansım yoktu...

"'Çocukluğumuzu hatırlıyor musun?' diye mırıldandım. 'Demirhanenin etrafındaki oyunlarımızı?'

"Celene başını evet der gibi salladı. 'Sayıca az olurduk ama asssla yenilmezdik. Her zaman, Assslanlar kazanırdı.'

"'Tıpkı eski zamanlar gibi, hı?'

"Ve sonra saldırdılar.

"Karanlıktan boş gözler ve siyah dişli sırıtışlarla çıkan karaltılar engereklerin süratiyle, yanan barikatların etrafından dolaşıp köprünün daraltttığımız kısmına girdiler. Yanımda kız kardeşimle hazır bekliyordum, kılıçlarımız Ölülerin etlerini şerit şerit dilimlerken tıslıyordu. Küliçen yine şarkısına başlamıştı; bu seferki bir çocuk şarkısı değil, kafamın içinde gümüş rengi ışıldayan bir aryaydı. Damarlarım kanilahisiyle dopdolu, hava tenimdeki alevlerin ışığıyla yanarak kılıcımın şarkısına dansımla eşlik ettim. Sefiller nefretle, kör gözlerle üstümüze saldırırken sarhoş gibi yalpalıyorlardı. Onları ayaklarımızın dibindeki gri karı kırmızıya boyayarak ve sayıca üstünlükleri karşısında azar azar geri çekilerek yere sermeye devam ettik. Beni sımsıkı kavrayan bir yaratığın ellerini kestim, meşalemi bir diğerinin kuş yuvası gibi karışık saçlarının arasına ittim. Celene'in kankılıcı can alırken ıslıklar çalıyor, yaz gününde tereyağını kesen bir bıçak gibi akıyor, zemindeki parke taşlarına fokurdayan kalıntılar saçıyordu.

"Ama Dior'u uyardığım gibi, bu sadece bizi sınamak için bir yoklamaydı. Nabzım gittikçe hızlanarak Dehşetlerin açılış hamlesinin *aslında* nereden geleceğini fark ettim.

"Karanlığın içinden, barikatlarımızdan uzak durmak için lanetli güçlerini kullanan sefiller akmaya devam ediyordu. Köprünün yan taraflarında örümcekler gibi emekleyerek ya da bir ölüm kafesinden diğerine sıçrayarak ve arkamızdaki parmaklıkların üstünden taşarak üstümüze geliyorlardı.

"'Etrafımızı sarıyorlar!' diye kükredim. 'Geri çekil!'

"Sırıtan oğlanımsı bir yaratığın kafasını omuzlarından ayırdım, meşalemi sırıtan bir arkadaşının suratına bastırdım. İkinci barikata doğru koşarken pençeler sırtımı tırmalıyordu. Araları paslanmaya yüz tutmuş mızraklarla dolu kırık heykeller ve mobilyalar yere yuvarlandı. Bir dizi keskin ve metalik çatırtı duydum ve barikatın üstünden atlarken etrafımdaki hava ıslık çalıyordu. İlk çakmaklı tüfek atışı elimin yanındaki tahtaya saplandı; bir başkası omzumda, bir üçüncüsü kalçamda bir yangın başlattı; kılıcımı düşürmemek için çaba harcıyordum. Kan içinde ve nefes nefese yere düşerken bir sesin tüfeklerini tekrar doldurmalarını haykırdığını duydum, ardından karı ezen çizmelerin sesi bana kılıçlı askerlerin köprüde ilerlediğini haber verdi.

"Dehşetler sıradaki taşlarını oyuna sürüyordu.

"Celene yanımdaki barikatın üstünden atlayınca, tam ilk sefil onun peşinden yuvarlanırken barikatı meşalemle tutuşturdum. Zayıf ve gri tenli yaşlıca bir adamdı, taarruzu göğsüne ve karnına saplanan iki mızrakla bozulmuştu. Barikat ve teni alev alırken adamın şaşkın bir acıyla feryat edecek kadar canı

kalmıştı. Peşinden başkaları da gelmişti, pençeleriyle alevleri tırmalayarak yuvarlanan bir ateş topuna benziyorlardı. Celene karşısında ve yan tarafında düşmanlarla, alevlerden ürkerek geri çekildi. Sonra kardeşim ve ben bir kez daha yan yana dans ettik."

Son Gümüşaziz parmaklarını çenesinin altında birleştirerek öne eğildi. Tarihçi kendini o anı bizzat yaşıyormuşçasına hızlı hızlı yazıyordu. Ama sessizlik kesik bir gırtlak ve asık dudaklar arasında kırmızı bir salya gibi uzayıp gitti.

"... De León?"

"Bazıları savaşın cehennem olduğunu söyler, soğukkan," dedi Gabriel. "Başkaları cennet olduğunu. Savaşın özünü yansıtmaya çalışan sayısız şarkı ve destan vardır. O kaosu. O çılgın, kandan sarhoş olmuş *harman dövücüyü*. Ozanlar kahramanlık ve korkaklık şarkıları söyler. Tarihçiler strateji hilelerini, teknolojinin nimetlerini, kaderin dokunuşunu yazar. Kötü yazgıyı, katıksız iradeyi ve kahrolası kör talihi. Hepsinin bir rolü vardır. Ama hepsini alt eden kozu bilmek ister misin, vampir? Çoğu savaşın üstünde dengede durduğu basit, inkâr edilemez dayanak noktasını?"

"Söyle, Gümüşaziz."

Gabriel iç geçirdi.

"*Matematik*. Matematik için hiç şarkı söylenmez. Adına tapınaklar inşa edilmez. Ama krallar tahtlarını matematikle ele geçirir, gaspçılar imparatorlukların içini onunla boşaltır." Gümüşaziz omuz silkti. "Basit matematik. Bir insan yorulmadan önce bir kılıcı ancak bir yere kadar sallayabilir. Bir nişancı mermi kesesi boşalana kadar belli bir sayıda ateş edebilir. Ve iki kişi otuz metre uzunluğunda altı metre genişliğinde bir taş uzantısını saat gece yarısını vurmaya başlayana kadar ancak belli bir süre koruyabilir. O iki kişi kim olursa olsun. Emsalsiz bir kılıçazizi. Ölümsüz bir kansihirbazı. Arnavut kaldırımlarını istediğin kadar kırmızıya boya, taşın üstüne istediğin kadar kül ve kemik saç, bir şarkı gibi hareket et ve bir şehit gibi kanını dök ve kışın bütün rüzgârları gibi can al. Öldürdüğün her düşman sana kırk santimlik bir zemin kaybettiriyorsa kaçacak bir yerinin kalmaması için düşmanlarının üstüne sadece yetmiş beş beden göndermesi yeterlidir. Ve Dehşetler *yüzlercesini* getirmişti."

Gabriel elini yaralı yüzünde dolaştırarak iç geçirdi.

"Matematik piçin önde gidenidir.

"Celene ve ben onları lime lime ettik. Kollarım kurşun gibi ağırlaşmış, nefesim ateş gibi yanmaya başlamıştı, etim pençe ve bıçak darbeleriyle yara bere içinde, yumruklar ve kurşunlarla darmadağındı ve buna rağmen ağzımdan kanlı salyalar akarak, uzun saçlarım kana bulanmış perdeler gibi yüzümün

iki yanında sallanarak savaşmaya devam ettim. Porselen teni paramparça, paltosu lime lime olan Celene yanımda, kalkanımın demirhane kızılı ışığının dış kenarında duruyordu. O da en az benim kadar bitaptı. Artık her şeyimizi ortaya koymuşken ve sırtımız Cairnhaem'in bronz kapılarının hemen önündeki son barikatımıza yaslı bir halde, sadece ayakta duracak kadar takatimiz kalmışken nihayet karanlık imparatorlar sahneye çıktı.

"Alba ve Aléne sönmeye yüz tutan alevlerin arasından, siyah ve beyaz, el ele süzüldüler. Etrafları yeni bir kılıç ordusuyla çevriliydi. Hepsi Voss üniformaları ve çarpık dişlerine varıncaya kadar zırhlar içinde köleler. Rüzgâr yükselen dumanların arasında Dehşetlerin uzun paltolarını savurarak esiyordu ama adamlarından ve canavarlarından yarattığımız katliamın kalıntıları üzerinde, bir tekine bile bakmadan ilerlerken saçları, tıpkı etleri ve kalpleri gibi demirden dövülmüşçesine, zerre kıpırdamıyordu.

"Arkalarında köleleştirdikleri etler ve kılıçlarla yaklaşık beş metre ötemizde durdular. İkisinin de tek bir çiziği bile yoktu ama benim kaslarım yanıyordu, nefes nefeseydim ve Kül'ün kanla kayganlaşan kabzasını var gücüyle tutan elim titriyordu.

"'Başımız belada olabilir, Haylazım...'

"Alba ve Aléne'in gözleri kapının üstündeki yıldızların hareketlerini izleyen ve yüzyılların izini süren saatlere çevrildi. Aynı anda gözlerini kırpıştırdılar ve gözleri kapalıyken bile gördükleri izlenimini vermek için ikisinin de kahrolası göz kapaklarının üstüne gözlerinin resimlerinin boyandığını fark ettim. Alevleri görünce geri çekilmeleri umuduyla, elimi uzatıp son barikatımızı tutuşturdum. Ama Dehşetler irkilmedi bile. Sülük eti çıra gibi yanar ve kadim bir soğukkan bile ateşten korkar. Ama Alba ve Aléne küçümseyici bir gösteriyle, parmaklarını tek tek çekerek binici eldivenlerini çıkardılar ve ellerini *ısıtır* gibi aramızdaki alevlere uzatmak için bir adım öne çıktılar.

"Bunu yaparken siyah gözlerini kırpmadan tamamen korkusuz bir ifadeyle bana bakıyorlardı. Bir an sonra geri çekildiler, parmaklarını kenetleyerek yardakçılarının arasında durdular. Başka hangi sülük olsa eti yanıp kül olacakken Alba'nın mermer teninin sadece bembeyazdan açık griye dönecek kadar yandığını gördüm.

"Güçlükle yutkunarak başımı salladım.

"'*Oui*. Başımız belada.'

"'*Diz çökün*,' dediler.

"Komut kafamın içinde, kalbimde yankılandı ve yorgunluğum, kanayan yaralarım ve kesilen nefesim yüzünden az kalsın teslim olacaktım. Zihinlerinin benimkine *çarptığını*, duvarlarımı aşmaya çalıştıklarını hissedebiliyordum.

Ama karımı ve kızımı gözümde canlandırdım, düşüncelerimi onların sevgisinin sıcaklığıyla, kalbimi yazgılarının öfkesiyle doldurdum.

"'Önce bayanlar,' dedim bozuk para keseme vurarak. 'Ederiniz neyse veririm.'

"'*Şarkın ne kadar da çocukça, de León.*' Kafalarını eş zamanlı salladılar. '*Bir oğlan çocuğunun korkusunu gizleyen, bir bebeğe yakışacak bir dokundurma. Sen başka ezgi bilmez misin?*'

"'Neden Kâse'nin peşindesssiniz?'

"Dehşetler kırpıştırdıkları gözlerini benden Celene'e çevirdiler. Kız kardeşim ateşin ışığında vurgulanan maskesi ve açıkta duran uzun, kanlı kılıcıyla yanımda duruyordu. Karanlık sihirlerini gören Dehşetler nefretle boğuklaşan seslerle tısladılar.

"'*Esani...*'

"'Fabién, Dior'dan ne istiyor?' diye sordu Celene.

"Alba ve Aléne simsiyah gözlerini kısarken öfkeyle dolup taşıyorlardı. Küçümseme. Ve *oui*, belki de şimdi hallerinde bir miktar korku da vardı. '*Sen kim oluyorsun da bizi sorguluyorsun, hırsız eniği? Biz Demir Kanı'nın kızlarıyız. Soylu Kan'ın. Biz sizden kıdemli ve daha iyiyiz.*'

"'Ben enik değilim,' dedi Celene sertçe. 'Kız kardeşiniz Laure'un, Kızıl Hayalet'in sahip olduğu son evladıyım. Bu damarlarda Ebedî Kral'ın kanı akıyor.'

"Dehşetler bunu duyunca duraksadılar ve göz göze gelip simsiyah bakıştılar.

"'*Kızı bize getir, küçük yeğenimiz. Yanındaki gümüşlü iti devir, Kâse'yi ayaklarımızın önüne ser ve Ebedî Kral sana hayalini bile kuramadığın bir ödül bahşetsin.*'

"'Ama zaten bahşetti, *mes chères tantes*•.'

"Alba ve Aléne başlarını yana yatırdı. '*Bak sen.*'

"'Ah, *oui*.' Celene başını salladı ve ellerini yüzüne kaldırırken, 'Sizi buraya, bana, getirdi,' dedi.

"Kız kardeşim maskesini çekip yüzünden geriye kalan korkunç harabeyi açığa çıkarırken gök gürledi. Derisiz çenesi, dudaksız sivri dişleri ve boynunun eşarbının altında belalı bir eldiven gibi dalgalanan, Laure Voss'un onu öldürdüğü gün yırtıp kopardığı derisi.

"'Bu akşam, kalpkanlarınızı içeceğiz, madamlar,' diye yemin etti Celene. 'Bu akşam, ssssizin olan *her şeyi* alacağım ve benim olana biraz daha el koyacağım.'

"Kılıçköleleri cevap olarak çeliklerini çektiler. Ateşin ışığı kafatasına benzeyen miğferlerinde ışıldıyordu. Köprünün diğer ucundaki nişancı köleler çakmaklı tüfeklerini kaldırıp kan içindeki göğüslerimize doğrulttu.

• (Fr.) Sevgili teyzelerim. (ç. n.)

"Ancak Dehşetler hâlâ taş gibi hareketsizdi.

"'*Korkunç babamız seni doğuda bekliyor, Aslan*,' dediler bana. '*Sana biricik eşinin ve bebeğinin alınmamış intikamı için son bir şans daha sunuyoruz.*'

"Tısladım ve iç geçirerek, titreyen ellerimle Küliçen'i havaya kaldırdım.

"'Babanıza onu çok yakında göreceğimi söyleyin.'

"Ve omuzlarının üstünden arkalarına bakarak gök gürültüsünün arasında kükredim.

"'*Şimdi*, Phoebe!'

"Köprünün ucundaki gölgelerin arasından bir karaltı çıktı ve tüfeklilerin oluşturduğu hattın gerisinden saldırdı. Dişi aslan tüfeklilerin arasında hızla hareket ederek karınları ve gırtlakları parçaladı. Darbesini o kadar hızlı indirmişti ki dördü daha çığlıklar başlamadan ölmüştü. Geri kalanlar toparlanmaya çalıştı ama uzun bir ateşli silahla o kadar kısa mesafeden nişan almak zor, o altın rengi gözler üstünüzdeyken kükreme sizi kemiklerinize kadar sarsarken ve yaratık kanla ıslanmış karın üstünde ıskaladığınız atış kadar süratli koşarken silahınızı doldurmak daha zordur.

"Ve sizin aksinize o ıskalamazken.

"Phoebe asla ıskalamazdı.

"Silahlar susunca Celene ve ben basamaklarda geri çekildik, aramızdaki ihtişamlı kapıları ardına kadar açıp içeri koştuk. Öfkeye kapılan Dehşetlerin peşimize saldığı köleler Cairnhaem'in geniş giriş holüne aktılar. Loş ışıkta kalkanım yanıyor, o ihtişamlı sütunların ayaklarından uzayan gölgeler kan kırmızısı perdeleri rüzgârla dalgalanan büyük şöminenin üstüne vuruyordu. Kız kardeşim ve ben iki merdivene ayrıldık; ben doğudakini, Celene batıdakini tuttuk. Arkamızdan gelen öfkeli ve korkusuz kölelere indirdiğimiz kılıç darbeleri duvarlardaki Ahitler sayfalarını kırmızıya boyuyordu. Dehşetler ise yavaş ve amansız piyadelerinin arkasından yaklaşıyor, herkesi bu uğurda harcamaktan ve bizi takatimiz kesilene kadar hırpalamaktan hoşnut görünüyorlardı.

"Kovulmuşlar gibi savaştık. Celene'in kankılıcı ve gürzü havayı fısıltılarla keserken Küliçen'in aryası kafamın içinde gümüş rengi bir kreşendoya tırmanmıştı. Ama dediğim gibi, matematik piçin önde gidenidir, soğukkan. Sonunda ikimizin de gücümüzü kaybedeceğini herkes biliyordu.

"Celene ve ben artık asma katta sırt sırtaydık. Köleler üstümüze gelmeye devam ediyordu; Dehşetler hemen arkalarında, ölüm sadece birkaç nefes ötedeydi. Sonunda o kadim ayaklar da asma kata değdi ve o kırmızı dudaklar muzaffer gülümsemelerle bükülürken avazım çıktığı kadar kükredim.

"'KAÇ, DIOR!'

"Dior, Midilli'nin dizginlerini sıkmaktan bembeyaz olmuş parmak boğumlarıyla, perdeleri iki yana uçurarak şöminenin karnındaki büyük boşluktan son hızla dışarı fırlarken gökyüzü çakan şimşekle aydınlandı. Bir kılıç omuzlarımda bir son dakika yarası açarken kendimi balkon parmaklıklarının üstünden aşağı fırlattım, düştüğüm zemin katta derhal Ayı'nın sırtına atladım. Celene hayli çevikti; doğruca arkama, eyerin üstüne indi ve belime sarıldı. Dior önde, ben ve kız kardeşim arkada, üçümüz açık kapıdan boşalmış köprüye ve köprünün ötesindeki düşmandan temizlenmiş bayıra koştuk."

"Zayıf gibi görün," diye mırıldandı Jean-François. "Düşmanlarını senin işini bir an önce bitirme telaşıyla pozisyonlarını bozmaya sevk et. Sonra da darbeni indir."

Gabriel gülümsedi. "Rousseau."

Vampir başını takdir eder gibi salladı. "Belki de satranç öğrenmeliyim."

"Biz merdivenden dörtnala inerken Dehşetlerin kükremelerine gök gürleyerek karşılık veriyordu. İlk barikatın üstünden atlarken Dior'la göz göze geldik, yanağındaki morluğu ve dudağındaki yarığı görünce içim ezildi ve Tanrı şahidim, kalbimin kırıldığını hissettim. Ona vurduğuma inanamıyordum, bu benden beklenecek bir hareket değildi, bu ben değildim. Ama buradan uzaklaşıp güvenli bir yere ulaşınca ondan af dilemek için yeterince zamanım olacaktı.

"O kız için sadece en iyisini istiyordum.

"Tek istediğim onu güvende tutmaktı.

"Cesetlerin, dumanın ve cüruf yağmurunun arasında gümüş kadar hızlı atlarımızla dörtnala ilerledik. Dior altın biyeli paltosu arkasında uçuşarak önden gidiyordu. Ben ve belime sarılan Celene de barikatların yükselen dumanının arasında zikzaklar çizerek hemen arkasındaydık.

"Gelen darbeyi bize çarpana kadar görmedim.

"Bir şimşek gibi, havayı gümbürdetecek bir süratle geldi. Boyu benim kadar, kafası bir çocuk tabutu büyüklüğünde kükreyen bir ayı gibi dövülmüş bir tokmak. Dior'un atına bir top güllesinin kuvvetiyle çarptı ve Midilli'nin kafasını omuzlarından ayırmakla kalmayıp onu ince, kızıl bir pusa dönüştürdü.

"Dior eyerden fırlatılırken bir çığlık attı.

"Ona doğru uzanırken adını haykırdım.

"Ve Kurtana Kiara ikinci bir darbe için tokmağını kaldırdı."

VI

KÖPRÜLERİ YAKMAK

"Çaresizlik içinde dizginlerime asıldım. Dior feryat ederek havada süzülüyordu. Kiara'nın darbesi Tanrı'nın kendi kahrolası gök gürültüsü gibi indi.

"Ayı, depremi aratmayan çarpmanın etkisiyle daha ona ne olduğunu anlamadan öldü. Kiara'nın gücü ürkütücüydü. Tokmağı cesur sosyamdan geriye kalanları taşı çatlatacak bir kuvvetle zemine çaktı. Kollarımı sallayarak havada uçtum ve yanmaya devam eden bir barikatın üstüne düşerken kaburgalarımın kırıldığını, yüzümün parçalandığını hissettim. Midilli ölürken Dior eyerinden fırlamıştı ve şimdi hızla çarptığı, kanla yıkanmış büyük taşların üstünde yatıyordu. Kiara'nın tokmağı Ayı'yı macuna çevirirken darbe bütün köprüyü sarsmıştı ve ölüm kafesleri şimdi zincirlerinin ucunda sallanıyor ve paslanmış rüzgâr çanları gibi birbirlerine çarpıyordu.

"Celene arkamda eyerden atladı ve kısık gözlerle karanlığı bir bıçak gibi yararak ilerlerken kankılıcı ışıldıyordu. Ancak o gün kız kardeşimin Avelé-ne'e gelişine şaşırmış olan Kiara bugün hazırlıklıydı ve Celene'in hamlesinin çizdiği yaydan kenara çekilerek kaçtı ve kendi fırtına benzeri hamlesiyle karşılık verdi.

"Tokmağı Celene'in göğsünün tam ortasına indi ve kardeşimin vücudunun âdeta infilak ettiğini ve geriye gökyüzüne püsküren bir kızıllıktan başka bir şey kalmadığını görünce içim parçalandı. Sonra Kurtana'nın arkasında kızıl bir parlama gördüm ve Celene'in bir kez daha San Michon'da kullandığı numarayı –o göz aldanmasını, kan hilesini– kullandığını anladım. İkizi buhar olup uçarken Celene, Kiara'ya arkadan saldırarak kılıcını sırtına bir kez, iki kez sapladı ve Ölünün etini kemiğine kadar oydu. Kurtana sendelediyse de ayakta kalmayı başardı ve kanlı bir kükremeyle arkasına döndü.

"Celene gördüğüm en iyi kılıç ustalarından biriydi. Kiara ise bir kule, bir kasırgaydı. Eşit zeminde karşılaşsalar kimin galip çıkacağını tahmin etmem imkânsızdı. Ancak kız kardeşim Vosslara karşı verdiğimiz mücadele sonucu yeterince kan kaybetmişti ve Kiara taze, hızlı ve ölümcül düzeyde güçlüydü.

Kankılıcı savaştokmağına, gürz yumruğa karşı, birbirlerine saldırdılar. Ancak nihayetinde oynadıkları zar hileliydi. Celene onu etkisiz kılma ve kavgayı sonlandırma çabasıyla gürzünü Kiara'nın bileğine sardı. Ama Kurtana ondan güçlü çıktı ve kız kardeşimi sürükleyerek ona dengesini kaybettirdi. Savaşçı saç örgüleri arkasında yılanlar gibi savrulurken çift elle tuttuğu tokmağını indirdi. Darbe Celene'in omurgasının ortasına indi ve göğsündeki bütün kaburgaların çatırdadığını duydum. Kız kardeşim kafası arkaya savrularak kahrolası bir futbol topu gibi arkamızdaki karla kaplı bayırların üstünden uçtu. Kılıcı ve gürzü havada püsküren kırmızı bir pusa dönüşerek yok oldular.

"Kiara at kanıyla kaplı vücudunu bana çevirdi.

"'Tekrar merhaba, Aslan.'

"Düşerken Küliçen'i kaybettiğim için silahsız ve kanla kaplı taşların üstünden doğrulurken nefes nefeseydim. Haykırarak Kiara'nın hızla üstüme inen darbesinden kaçarken demir ayının kafasının omurgamı kıl payı ıskaladığını hissettim. Tokmak zemine taşları parçalayacak bir güçle indi ve köprünün yüzeyinde kenar taşlara doğru uzanan çatlaklar açıldı.

"Köprünün uçurumla buluştuğu yerde başka karaltılar gözüme takıldı. Aveléne'de Lachie'yle kapışan Kane siyah bir tundra midillisinin sırtındaydı. İki yanında iki kartazısı ve daha önce hiç görmediğim biri vardı. Yakışıklı ve bıçak gibi keskin bir ölümlü. Kafakoparan'ın kolu hâlâ kısmen eksikti, Küliçen'in çolak bıraktığı yerden taze bir kemik ve et büyüyordu. Buna rağmen Kane sadece Dyvok Kanı'nın ustalıkla kullanabildiği türden devasa bir kılıç taşıyordu. Phoebe'nin hangi cehennemde olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, Tanrı biliyor ya o anda bana çok faydası dokunabilirdi. Ancak neyse ki Kane bana doğru bir hamle yapmadı.

"Anlaşılan Kurtana beni kendine saklıyordu.

"Bitkindim, silahsızdım ve kan kaybediyordum. Beni koruyan tek şeyin kalkanımın ışığı olduğuna yemin edebilirdim. Kurtana'nın gözlerine dolarak her biri köprüyü kemiklerine kadar sarsan dehşet verici darbelerinin yönünü şaşırtıyordu.

"'Dyvok'lara kan borçlusun, Aslan.'

"*FOOOOOŞ.*

"'Ve şimdi o kanı alacağım.'

"*GÜMMM.*

"Onu ele geçirebilsem babamdan geçen yetenekle damarlarını kaynatıp kurutabilirdim. Ama kan kaybediyordum, harap haldeydim ve nefesim kesiliyordu. Tepeden inen bir darbeden daha yuvarlanarak kurtulduktan sonra ayağa kalkıp boynuna uzandım ama Kiara bana elinin tersiyle vurdu, ko-

lumdaki bütün kemikleri kıracak ve beni bir bez bebek gibi parmaklıklara fırlatacak ve çarparken ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltacak kadar sert bir dokunuştu. Siyah ve göz kamaştırıcı yıldızları gördüm ve boşuna ayağa kalkmaya çalıştım. Sonum burada gelmeyecekti, bunu biliyordum, hâlâ Ebedî Kral'la işim vardı, bir Vahşi dalkavuğuna yenilecek değildim. Ama Kurtana tepeye kaldırdığı tokmağıyla tepeme dikilmişti ve yukarı baktığım zaman Ölüm Meleği Mahné'nin elini uzattığını gördüm.

"Kiara, 'Cehennemde büyük Tolyev'le karşılaştığın zaman,' diye tısladı, 'ona seni benim gönderdiğimi söyle.'

"Çizmelerin sürtünme sesi.

"Zincirden yapılma bir gömleğin fısıltısı.

"Yıldızçeliğin üstünde parlayan taze kan.

"Dior elinde kızın kendi kanına bulanmış Küliçen'le Kurtana'nın arkasında belirdi. Dişlerini öfkeyle sıkarak kılıcı Kiara'nın sırtına indirdi. Ve bir an aptal kalbim, sahnenin Mère'de Danton'u öldürdüğü zamanki gibi son bulacağını sandı.

"Ama bu kez, önceki seferden farklı olarak Dior'un üstünde ağır, gürültülü ve hızını kesen metal bir zırh vardı.

"Bu kez, önceki seferden farklı olarak Dior darbesini indirirken Kane haykırarak Kiara'yı uyardı.

"Bu kez, önceki seferden farklı olarak Dior suçüstü yakalandı.

"Kiara tokmağını kaldırarak döndü ve kızın darbesini kılıcın sap kısmından yakalayarak durdurdu. Küliçen demiri ısırırken ve kabzasından aşağı doğru kayarken kıvılcımlar havada uçuştu. Ama Dior bütün öfkesine ve cesaretine rağmen yalnızca dört haftalık bir eğitimden geçmişti. Düşmanı bir tanrıçanın kuvvetine ve onlarca yıllık kanlı tecrübeye sahipti.

"Kız, 'Ah, siktir...' diye soludu.

"Kiara, Küliçen'i bir yana fırlattı. Kılıç dövüldüğü yıldız gibi parlayarak parmaklığın üstünden aşağıdaki uçuruma uçtu. Kurtana, Dior'un boğazına yapışıp demiri bile toza çevirebilecek bir tutuşla havaya kaldırırken güçlükle çıkan sesimle onu uyarmaya çalıştım. Kızın gözleri büyüdü, ayaklarını çırpıyor, var gücüyle Kurtana'nın elini tırmalıyordu. O korkunç çatırtıyı duymayı beklerken kalbim dehşetten buz kesti.

"'*DUR*!'

"Kiara gözlerini kırpıştırarak Cairnhaem'e doğru döndü. Kulaklarım çınlayarak ve göğsüm fokurdayarak arkamızdaki kor yağmurunun arasından süzülen iki karaltıyı gördüm. Dumanla sarmalanmış bir halde enkazın ve ölü atların arasından ilerlerken arkalarında kana bulanmış bir kılıçkölesi heyeti vardı.

"'Dur mu?' diye söylendi Kiara. 'Hangi hakla *bana* emir veriyorsunuz? Mère'in batısı ve Ümdir'in kuzeyi Dyvok Kanı'nın topraklarıdır. Benim karanlık Lordumun egemenliğindeki topraklarda izinsiz dolaşıyorsunuz.' Kurtana sırtını dikleştirerek etkileyici boyunu vurguladı. 'İsimlerinizi alayım, kuzenler. Ve sakın talebimi ricayla karıştırmaya kalkmayın.'

"Köprü soğuk bir rüzgârla sarsılırken duman aralandı ve solgun ihtişamlarıyla Dehşetler karşımızda belirdi. Giysilerinin beyaz ve siyah brokar kumaşları şimdi kırmızı lekelerle kaplıydı. Koyu renkli gözleri ateş ve *oui*, belki de kızı o canavarca tutuşun pençesinde görmenin sonucu bir nebze korkuyla yanıyordu. Kafalarını bire bir aynı açıyla yana yatırarak Kiara'ya uzun uzun baktılar.

"'*Bizler bu ebedî krallığın kralının kızlarıyız. Kalbi demirden, Kan'ı soylu. Damarlarında bir damla liyakat olsa adlarımızı bilirdin, öyle değil mi?*'

"Karşısındakilerin kim olduğunu fark eden Kiara biraz küçülür gibi oldu. 'Leydi Alba. Leydi Aléne.'

"Dehşetler başlarını hafifçe eğdi.

"'Ben...'

"'*Kiara Dyvok.*' Mürekkep karası gözler, kemerinde asılı olan demir kelepçelerde bir süre oyalanarak onu baştan aşağı süzdü. '*Seni tanıyoruz, Kurtana.*'

"'O zaman soyumun Priori'sinin, bütün Ossway'in korku saçan, yenilmez hükümdarının kızı olduğumu da biliyorsunuzdur.' Kiara kan ve et kalıntılarıyla yapış yapış görünen tokmağıyla beni işaret ederken Dior hâlâ elinden kurtulmak için debeleniyordu. 'Bununla bir borç...'

"'*Sizin borçlarınız bizi ilgilendirmiyor. Kız sadece bizimdir.*'

"'Kız mı? Ben...'

"'*Bizim*,' diye tekrarladı Dehşetler. '*Ve sakın Voss'lara egemenlik vaazı çekme, küstah enik. Senin fakir soyun, bırak sürdürülmesini, kelimenin anlamını bile bilmez.*'

"'... Küstah enik mi?!' dedi Kiara öfkeyle. 'Ben Karayürek Nikita'nın üçüncü evladıyım! Bizzat Kasap Tolyev'in soyundan geliyorum! Bu yeryüzünde yüzlerce...'

"'*Kalp atışı. Göz kırpışı kadar yaşadın, evet. Onu bize teslim et. Sonra ayaktakımını da alıp kaybol.*'

"Kurtana sustu ve dik dik bakmakla yetindi. Onunla böyle konuşulduğu için gururu zedelenmişti ama itaat edeceğinden emindim. Arkasındaki Kafakoparan'a ve tazıoğlana baktı, Dior'u yere attı. Kız taş zemine sertçe çarpınca acıyla ciyakladı. Kiara parmaklarını şaklattı ve tek elini uzattı. Kafakoparan öfkeyle bakarak elini boynuna uzattı ve orada altın rengi bir

şişe –Avcléne'de Kiara'nın boynundan kopardığımın aynısı– gördüm. Kafakoparan'ın asık bir yüzle ona doğru attığı şişeyi Kurtana ağır eliyle havada kaptı. Büyük bir yudum içti, yutkunurken ayak parmaklarına kadar titredi. Sonra ağzını açıp konuştuğu zaman... doğruyu söylemem gerekirse ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

"'Bu topraklarda Dyvok Kanı'nın hâkimiyeti var. İçindeki bütün avlar *bizimdir.*'

"Dehşetler kulaklarına inanamayarak birbirlerine baktılar. Ama o..."

"Öhöm."

Jean-François abartılı bir tavırla gırtlağını temizleyince Gabriel durdu.

"Cidden mi?" dedi yüzünü asarak. "Tam şimdi sözümü mü kesiyorsun?"

"Kiara'nm meydan okuması seni neden şaşırttı, de Leön?" diye sordu tarihçi.

"*Şimdi mi?* Zaten bildiğin şeyi sana benim söylemem için mi? Bu en klasik rekabetlerden biri. Demiryürekler Vahşilere karşı? Şarap viskiye karşı? Ya da sarışınlar esmerlere karşı gibi, bunu..."

Tarihçi tek kaşını kaldırarak tüylü kalemini sayfaya vurmaya başladı.

TakTakTakTakTakTakTakTak.

Gabriel başını öne eğdi ve elini alnından çenesine kadar bütün yüzünde dolaştırdı.

"Bak," dedi iç geçirerek. "Soğukkanlar birbirlerinden zehir misali nefret eder. İki aslanı birlikte bir kafese kapat, biri diğerinin kemiklerini parçalar. Sözde toplumunuzu bir arada tutan sadece üç zincir var ve bu zincirlerin en az ikisi olmasa bu boktan düzenin tamamı yüzyıllar önce yanıp kül olmuştu."

Gabriel elini kaldırdı ve parmaklarım tek tek kıvırarak saydı.

"Kölelik. Aile. İtaat."

"Açıkla," dedi Jean-François.

Gabriel gözlerini devirdi. "*Kölelik* kan köleliği. Sülüklerin başka sülükleri bileklerinden içmeye zorlaması. Bir kez. İki kez. Hatta üç kez. 'Aile'nin açıklaması içinde. Birbirlerinin çanağına sıçmadıkları sürece, aynı soydan sürgünler birbirlerinin varlığını hoş görmeye meyilliler. Son olarak ve en önemlisi. *İtaat.* Bir vampir ne kadar uzun süre yaşarsa o kadar güçlenir. Yani bir gece aslan olmak isteyen taze yüzlü bir aslan yavrusuysan etrafındaki aslanlara saygı göstersen iyi edersin. Yoksa dediğim gibi, sonun bok ve kemik olur."

Son Gümüşaziz kafasını sallayarak şarabından bir yudum aldı.

"Kiara'nın Dehşetler tarafından geçiştirilmesi sürpriz değildi. Yüz yıllık bir tecrübesi olsa da Alba ve Aléne kadar kadim yaratıklara çocuk gibi gelmiş olmalıydı. Ama bir ortacanın imparatorluktan eski bir çift canavara

had bildirerek konuşması... Benim bu iyi Monét'den bir şişe daha ikramını geri çevirmem daha olası desek yanlış olmaz."

Gabriel masanın üstündeki neredeyse bitmiş şişeye manidar bir bakış attı.

"Bu bir imaydı, Chastain."

Tarihçi defterine yazmaya ara vermeden, "Her zamanki incelikte bir ima," diye mırıldandı. "Ama lütfen, devam et."

Gabriel kadehini hafifçe salladı ve bir yudum içti. "Yani, Kiara sağduyunun aksine, dimdik durdu. Dior ayaklarının dibine, taşların üstünde yere yığılmıştı. Ben parçalanmış bir sol kol, dağılmış bir suratla kendi kan gölümün içinde yatıyor; delinmiş ciğerlerimle nefes almaya çabalıyordum. Kane Dyvok ve tazıoğlan köprünün ucunda bekliyor, köpekleri kan kırmızı gözlerle izliyordu. Voss kölelerinin silahları hazırda, çeneleri kaskatıydı. Ve Ebedî Kral'ın en büyük kızları, Kurtana'ya onu ilk kez fark eder gibi bakıyorlardı.

"'*Aklını mı kaçırdın, söylesene?*' dediler. '*Senin sefil ataların çamurun içinde dilenirken biz* Kraliçeydik. *Senin ataların analarının uyluklarının arasından kayarken biz* Kadimdik. *Ve belki senin büyüklerin değildik ama senden daha iyi olduğumuz kesin. Biz Demiryürekleriz. Seninkiler ay ışığı korkusuyla mezarlarında saklanırken bizim soyumuz karanlığı yönetiyordu, Dyvok. Ve korkunç babamız bu imparatorluğun beştahtında oturduğu sürece, siz yine korkuyla sineceksiniz.*'

"Kiara yüzünü buruşturdu. 'Herkes Diz Çökecek, öyle mi?'

"Dehşetler gülümsedi. '*Herkes. Diz. Çökecek.*'

"'Dyvok'ların buna ne cevap verdiğini biliyor musunuz?'

"Kurtana savaştokmağını başının üstüne kaldırdı. Havaya sıçrarken gözleri içtiği kanın kırmızı rengine boyanmıştı ve gaddar bir öfkeyle alev alev yanıyordu. Dyvok Fırtınası'nın gazabına ilk ölümcül adımını atmıştı.

"'LAF DEĞİL İŞ!'

"Mesele şu ki Dehşetler kenara çekilmeye bile zahmet etmediler. Vahşilerin gücü korku vericiydi ama Voss'lar Demiryürekler adını boşuna almamıştı. Kurtana öfkeyle böğürerek havada uçarken ve damarlarındaki günahkâr güçle tokmağını indirirken Dehşetler hamlesini savuşturmak için yukarı uzandı.

"Yanlış anlaşılmasın, elleriyle değil.

"En küçük *parmaklarıyla.*

"Doğruyu söylemek gerekirse hiç şaşırmadım. Sonuçta Küliçen, Fabién'in teninde kırılmıştı, büyülü yıldızçeliğinden yapılmış olmasına rağmen. Sıradan bir silah kadim bir Voss'un teninde cam gibi un ufak olurdu. Bu yüzden, sanırım Kiara'nın darbesinin tam isabet bulması –yanlış anlama, Demiryüreklerin üstünde değil, asıl hedefinde– *herkes* için şok oldu.

"Ayaklarının altındaki büyük taşlarda.

"O tokmak Cairnhaem köprüsüne Tanrı'nın eli gibi indi. Çarpmanın etkisini *kemiklerimde* hissettim. Ve imkânsız görünse de kim bilir kaç bin yıldır o kulelerin arasındaki boşlukta uzanan kaya, nasıl desem... bildiğin *ufalandı*.

"Çarpmanın etkisi dışarı doğru yayıldı, granit paramparça olurken taşın tozundan göz gözü görmüyordu. Dehşetler molozlar, at ölüleri ve avaz avaz haykıran kölelerle birlikte, saçlarının bir teli bile yerinden oynamadan aşağıdaki uçuruma düşmeden önce, gözlerini kırpıştıracak zamanı buldular. Çatlaklar bütün yüzeye yayılıp kayalar inlerken yapının tamamı fırtınaya kapılmış okyanus misali çalkalanıyordu. Dior'un önüne yığıldığı parmaklığın parçalandığını ve yaralı kızın kahrolası bir haykırışla arkaüstü uçuruma yuvarlandığını görünce midem korkunç bir ters takla attı.

"'HAYIR!'

"Kükreyerek ve çok geç olduğunu bile bile ileri atıldım. Ancak kanla yıkanmış taşların üstünde yüzüstü sekerken, Dior'un aşağıdaki paslı ölüm kafeslerinden birinde asılı kaldığını görünce sevinçten hıçkıracaktım. Can havliyle tutunduğu metal parçası tabakalar halinde ayrılıyordu.

"'GAAAABE!'

"'Dayan! Geliyorum! Ben...'

"Mengene misali bir el enseme yapıştı ve Kiara beni koparırcasına havaya kaldırırken kemiklerimin ezildiğini hissettim. Sırıtışında yapış yapış bir keskinlik vardı, gözleri intikam arzusuyla alev alevdi ve omurgamı kırmaya tek bir el hareketi kadar uzaktı.

"Karanlığın içinde şimşek gibi hızlı bir karaltının fırladığını gördüm. Kane'in Kurtana'yı uyarmak için haykırdığını duymamla saldırıya geçen pas kızılı Phoebe'nin pençelerini Kiara'nın omuzlarına batırdığını görmem bir oldu. Dişi aslan harap halde ve kanla kaplıydı, sanırım Vahşiler onu sıradan bir hayvan sanarak hırpalamış ve ölmeye terk etmişlerdi. Oysa bir alacakaranlık dansçısını sadece gümüş öldürebilir, soğukkan. Gümüş, sihir ya da zamanın acımasız dişleri. Phoebe aldığı yaralara rağmen Dior'a kalpkanıyla ettiği yemine sadık kalarak mücadelesini sürdürüyordu.

"*Eğer kanım, iyiliğim ya da nefesim seni koruyabilirse...*

"Kiara kükreyerek beni bıraktı ve bir haykırış eşliğinde parmaklığa çarpıp uçuruma yuvarlandım. Can havliyle çıkıntıya tutununca Dior'un ölüm kafesini yerinde tutan paslı köşebent yerinden koptu. Metal koparken kızın feryat ettiğini duydum ve bir iç çekiş ve bir küfür eşliğinde, düşen zinciri sağ elimle kavradım. Köprüye sadece harap durumdaki sol elimle tutunuyordum. Izdırap ve çaresizlik içinde inledim. Dior kafeste asılı duruyordu,

ben zincirini tutuyordum, onunla aşağıdaki uçurum arasında sadece birkaç aşınmış demir halkası vardı.

"'Dior!'

"'Gaaaaaabe!'

"'Tır... tırman!'

"'Ya... yapamam!..'

"'Seni tutamam, lanet olsun. Tırman!'

"Harap bir halde ve kan içindeki kız, kandan kırmızıya boyanmış dişleriyle kendini güçlükle yukarı çekti. Kafes zincirden koparken kız ileri atıldı ve bir küfür savurarak buz tutmuş halkaları yakaladı. Bu ani hareketin etkisiyle kırık kolumdan yukarı beyaz bir ateş dalgası tırmandı. Dior yukarı tırmanırken bütün vücudumu saran acıya karşı gözlerimi yumdum. Phoebe ise yukarıda Kiara'yla dans ediyordu ama Kane'in de kopuk koluna rağmen mücadeleye katıldığını duyabiliyordum. Alacakaranlık dansçısı artık ikiye karşı tek başına savaşıyordu ve Phoebe'nin yenik düşmesine sadece dakikalar kaldığını biliyordum.

"'*Tırman*!'

"Köprü sarsılıyordu.

"Çatlaklar büyüyordu.

"Parmaklarım kayıyordu.

"'Dior... Tanrı aşkına... *TIRMAN*!'

"Kız kanlı parmaklarımı tutarken elimin takatini kaybettiğini hissettim. Yüreğim ağzıma geldi. Zincir aşağıdaki kaya çıkıntısının üstüne düşerken Dior'un gözlerine baktım ve aramızdaki kırgınlığa rağmen kısacık bir an, içim çaresiz bir sevgiyle doldu ve kapımızın çalındığı gece karımın kızıma fısıldadığı yalanı fısıldadım.

"'Her şey yoluna girecek, canım...'

"Köprü elimin arasından kayıverdi. Düşüşümüz başladı. Aşağıdaki karanlığa doğru. Uykuya doğru. Ama yukarıdaki siyahlığın arasından bir karaltı bize uzandı ve kırık elimi tuttuğu zaman ızdırapla uludum. Düşüşümüz aniden durunca kafamı kaldırdım ve kız kardeşimin bacakları parmaklığa sarılı bir halde baş aşağı sarktığını gördüm. Kalkanımın ışığına karşı gözlerini kısmıştı ve tenimdeki gümüş, değdiği yerlerde teninden dumanların yükselmesine neden oluyordu.

"'TIRMAN, *CHÉRIE*!'

"Dior nefes nefese kalmış, kan kaybeden bir örümcek gibi vücudumdan yukarı tırmandı. Kanlı yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, ileri atılıp Celene'in boştaki elini kavradı. Kız kardeşim onu debelenerek yukarı doğru

çekti ve düşmekten kurtardı. Ama yukarıda bekleyen kötü son için aynı şeyi söyleyemezdim.

"Phoebe Vahşilerle rüzgâr gibi eserek dövüşmeye devam ediyordu. Gazabına daha fazla maruz kalmış gibi görünen Kafakoparan dizlerinin üstüne inmiş, tek sağlam eliyle kanlı yüzünü tutuyordu. Ama sonunda Melek Fortuna, her zaman yaptığı gibi, bize sırt çevirdi. Alacakaranlık dansçısı yerdeki soğukkanın üstüne atılırken Kiara kanlı yumruğuyla onun kızıl kürküne yapıştı. Ve hiçbir ortacada görmediğim bir güçle onu kendi kuyruğundan tutup zemin taşlarını kıracak bir kuvvetle bir öne bir arkaya çarpmaya başladı.

"'Kahrolası!'

"ÇATIRT.

"'Pis!'

"ÇATIRT.

"'*Fabişe*!'

"Kiara son bir kükremeyle, Phoebe'yi paramparça durumdaki köprüden aşağı fırlattı ve dişi aslanın takatsiz ve kırık dökük bedeni dönerek simsiyah karanlığın içinde kayboldu. Dior, Phoebe'nin adını haykırırken gök gürültüsü ona eşlik etti. Nefesim yanarak ve kolum acıyla feryat ederek Celene'in gözlerine baktım. Kız kardeşim hâlâ baş aşağı duruyor, bir eliyle posası çıkmış elimden artakalanı tutarken kanım parmaklarının arasına akıyordu. Artık sadece biz kalmıştık, tahtanın üstündeki son iki taş. Düşmanlar yukarıdaki İmparator'un etrafını sarmaya başlamıştı bile. Çocukken babamızın demirhanede sırt sırta savaştığımız zamanlardaki gibi. Sayıca az olabilirdik ama asla yenilmezdik.

"Kanlı dişlerimi göstererek sırıttım. 'Eski zamanlardaki gibi...'

"'Hayır.'

"Celene bana öfke dolu gözlerle baktı.

"'*Hiçbir şey* essskisi gibi değil.'

"Ve beni bırakıverdi.

"Kollarını ve bacaklarını bir makas gibi hareket ettirerek yukarı tırmandığını ve kankılıcının yeniden elinde belirdiğini gördüm. Parmaklığın üstünden Kiara'nın sırtına doğru uçarken yukarıda gökyüzünün bir şimşekle ikiye bölündüğünü gördüm. Dior'un avazı çıktığı kadar haykırdığını duydum. Sonrasında geriye sadece düşüş kaldı.

"Kulaklarımda uğuldayan rüzgâr.

"Göğsümdeki kırık kalp.

"Ve aşağıya, karanlığın içine doğru düştüm, düştüm."

VII

CANAVARIN KARNI

Son Gümüşaziz başını arkaya yatırıp şarabından büyük bir yudum içti. Tarihçi onu karşısındaki koltuktan, tek kaşı kalkık halde izliyordu. Gabriel şarabını bitirdi, iç geçirerek Monét'ye uzandı ve aksi yöndeki bütün umutlarına rağmen şişenin boşalmış olduğunu gördü.

"Boş bir şişe kadar hüzünlü bir şarkı yoktur," diye mırıldandı.

"Düşmene izin verdi," diye mırıldandı Jean-François. "Kız kardeşin."

"Tarihe doğru geçmesi için muhtemelen beni bıraktı demek daha doğru olur."

"Hayli kötü kalpli bir davranış."

Gabriel hüzünle başını salladı. "Celene *devasa* bir amcıktı."

Jean-François kıkırdadı. "Yine de. Savaş henüz kazanılmadan seni bir kenara atması bana biraz aptalca geldi. Korkunç bir sanguimansici olabilir ama yaralıydı. Bitkindi. Haylazının iki yüksekkan Dyvok'a tek başına karşı durabilme şansı çok düşüktü."

"Phoebe onları çoktan lime lime etmişti. Yaralı ve silahsız halimle dövüşte pek bir işe yaramazdım zaten ve Celene o köprüden bir şekilde sağ çıkarsam sözümün hakkını vereceğimi ve Kâse'yi Dağlık Bölge'ye götüreceğimi biliyordu. Yüz yüzeyken işimi bitirirse Dior ona asla güvenmezdi. Ama çarpışmanın en hararetli anında, ellerinden kayıp gitmem..." Gabriel omuz silkti. "Kız kardeşim elindeki kartlarla en iyisini oynadı."

"Kurtana hangi kartlarla karşılık verdi?"

"Sorun da bu ya, soğukkan." Gümüşaziz pürüzsüz çenesini sıvazladı. "Hiçbir fikrim yok. Yer çekimi denen şeyle hayli meşguldüm."

"Düşüşten sağ kurtulduğun hepimizin malumu."

Gabriel başını onaylar gibi salladı. "Solukkanlar kolay kolay ölmez. Ama sonrasında kendimi bulduğum yollar beni hayal bile edemeyeceğim yerlere çıkardı. Dior'dan ancak aylar sonra haber alabildim."

Tarihçi iç geçirdi ve dar pencereye bakarak, "Yani," dedi. "Sonunda oraya geldik demek."

"... Nereye geldik, Chastain?"

Marki, "Güvercinim?" diye seslendi.

Hücre kapısının menteşeleri gıcırdayarak açılması çok sürmedi. Meline kapının diğer tarafında, başı öne eğik, gözleri hayranlıkla dolu bekliyordu. "Efendim?"

"Sevgili şövalyemize bir şişe daha getir aşkım. Yokluğumuzda misafirimizin keyfinin yerinde olmasını sağlamalıyız." Jean-François, Gümüşaziz'e baktı. "Tabii seni daha güçlü bir şeyle baştan çıkarabilirsem başka? Arzu edersen Meline seni ağırlayabilir?"

Gabriel kadına baktı ve Jean-François bir an kadının da ona baktığını gördü. Marki kâhyasının Gümüşaziz'den nefret ettiğini biliyordu, sonuçta biricik efendisine saldırmasını asla affetmeyecekti. Ama vampir arzu dolu bakışları da tanırdı ve Meline'in bakışları Gümüşaziz'in ağzında ve dudaklarının kavisinde dolaşırken teninin nasıl ürperdiğini görebiliyordu. Sonuçta hiçbir uyuşturucu Öpücük'le boy ölçüşemezdi. Ölümlü tenin hiçbir günahı onunla mukayese edilemezdi. Meline ondan ne kadar nefret etse de Gabriel ona *bunu* verebilirdi. Vampir, olabileceklerin çıplak vaadinin tırmalayarak ve söverek, yalvararak ve ısırarak Meline'in çene çizgisinde dolaştığını ve hızlanan nefesinde yükseldiğini görebiliyordu.

Gabriel bakışlarını Meline'in boynundan ayırırken Jean-François gülümsedi.

"Şarap alayım."

"Farklı bir lezzet arzu edersen benim oğlan da serinletici bir şeyler getirebilir." Marki kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. "Adı neydi, güvercinim?"

"Dario, Efendim," dedi Meline.

"Ah, *oui*, Dario." Vampir, oğlanın adını mırıldarken gülümsemesi jilet gibi keskindi. "Bana hizmet vermeye başlayalı uzun zaman olmadı ama fevkaladedir, de León. Bir tadım ayarlamam hiç sorun olmaz. Ya da arzu edersen o ve Meline *birlikte*..."

"Şarap," diye homurdandı Gabriel. "Uygundur."

Jean-François kıkırdadı. "İcabına bak, aşkım."

Meline, Gümüşaziz'e son bir bakış attıktan sonra reverans yaparak odadan çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi. Jean-François kuyruklu ceketinin cebinden bir mendil çıkardı, Gabriel vampirin tüylü kaleminin altın ucunu temizlemesini çatık kaşlarla izledi. Sonra vampir kalemi tüylü bir kutuya yerleştirdi, kucağındaki deri ciltli defteri kapattı ve bir kez daha uzun uzun

iç geçirdikten sonra koltuğundan kalkıp zarif elleriyle ceketinin çizgilerini düzeltti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Gümüşaziz. "Gece daha yeni başlıyor."

"Bitmeden dönmüş olurum, *mon ami*•," dedi vampir gülümseyerek.

"İmparatoriçenin hikâyemin tamamını öğrenmek istediğini sanıyordum."

Jean-François yaralı boynunda asılı olan kravatı düzeltti. "Bence rol yapmaktan vazgeçebiliriz, Gabriel. İmparatoriçem Kâse'nin hikâyesini istiyor. Ve evet, Dior Lachance'ın hikâyesi büyük ölçüde senin hikâyen. Ancak en azından şimdilik onun dokumasının iplikleri senin hünerli parmaklarından kayıp başka birinin eline düşmüşe benziyor."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Gabriel yüzünü buruşturarak. "Başka biri kim?"

"Sen bu şatodaki tek tutsak değilsin, Gümüşaziz."

"Bundan hiç şüphem yok. Ama kap kırıldı, Chastain. Kâse artık yok. Ve bu hayatta hikâyesini benden daha iyi bilecek kimse yok."

"Doğru," dedi vampir. "Canlı olan kimse yok."

Son Gümüşaziz'in gözleri kısıldı. Koltuğunun kolçakları tehlikeli bir ses çıkararak gıcırdadı. "Onu kastediyor olamazs..."

"Olamaz mıyım?"

"Hayır," diye hırladı Gabriel ona inanmayarak. "Margot *o kadar* aptal değildir."

Gümüşaziz koltuğundan kalkarken Jean-François elini kaldırdı. "Öfkeli çıkışlardan kaçınmanı öneririm, Gabriel. Benimle cehenneme dönmektense iyi bir şarap ve istekli tenler eşliğinde burada beklemeyi yeğleyeceğinden eminim. Çünkü gittiğim yer, tam olarak bu: cehennem." Vampir, Gümüşaziz'in gözlerine bakınca havada bir elektriklenme oldu. "En azından bunda teselli bulabilirsin."

"Söyleyeceği tek bir kelimeye bile inanamazsın," dedi Gabriel öfkeyle. "O sürtük yalandan ibaret."

"Öte yandan senin şu ana dek bana şakıdığın her kelimenin bizzat Tanrı'nın hakikati olduğundan eminim." Jean-François neredeyse şefkatle gülümsedi. "Her madalyonun iki yüzü vardır, *mon ami*. Her hikâyenin iki yönü. Seninkine yakında geri döneceğiz, hiç endişen olmasın. Ama o zamana kadar..."

Kapı sessizce açıldı ve Meline tekrar odaya girdi. Elinde yeni bir şişe Monét ve uluyan kurtlar şeklinde dövülmüş altın bir çan vardı. İkisini birlikte

---

• (Fr.) Dostum. (ç. n.)

masaya bırakırken ve uzun kirpiklerinin siyah pusunun arasından Gabriel'e bakarken teni ürperdi.

"Kalmamı... ister misiniz, Efendim?"

Jean-François kaşını Gabriel'e doğru kaldırdı. Gümüşaziz burnundan soluyordu, yumruklarını sıkmaktan parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Ve tanıştıklarından beri ilk kez, vampir o fırtına grisi gözlerde hakiki bir korku ışığı yakaladığını sandı.

"Sanırım misafirimiz şimdilik yalnızlığı tercih ediyor, hayatım." Tarihçi tepsinin üstündeki çana baktı. "Bir kaşıntın olursa çanı çal, de León. Biri kaşımaya gelir."

"Nasıl bir iblisle vals yaptığından habersizsin, Chastain."

"Belki de." Vampir başını eğdi. "Ama ben dans etmeyi severim."

Jean-François kadife ceketinin kuyruğu ayak bileklerinin etrafında fısıldaşarak uzun adımlarla odadan çıktı. Meline kapıyı arkalarından kapatıp sıkıca kilitlerken tarihçi, Gümüşaziz'in bakışlarını ensesinde hissedebiliyordu. Hücrenin önündeki altı kılıçkölesi onu görünce başlarını eğerek yere kadar eğilirken Marki elini cebine uzattı ve küçük, siyah bir fareyi avucuna koydu. Yaratığın koyu renk gözlerine bakarak mırıldandı.

"Gözün misafirimizin üstünde olsun, Armand."

Vampir büyülü evcil hayvanını zemindeki geniş taşların üstüne bıraktıktan sonra onu hızlı adımlarla takip eden Meline'le birlikte şatonun merdivenlerini inmeye başladı. Her basamakta Gümüşaziz'e karşı takındığı gülümseme biraz daha siliniyor, de León'un korkusundan aldığı gaddar keyif biraz daha geride kalıyordu. Önlerinden geçtiği, etrafı dikkatle izleyen büyülü evcil hayvanlar ve ölümsüz saray mensupları, şimdi zihninde gittikçe büyüyen koyu renkli gölgenin yanında birer hayalden ibaretti. Hakiki bir tehlike altında olmadığını ve annesinin en sevdiği çocuğunu riske atmayacağını biliyordu. Ama onda tiksinti uyandıran bu korkunç varlık, suçlarıyla ilgili teraneler ve bir şekilde güvenini kazanması gerektiğini bilmek...

Demirle mühürlenmiş kapıların kilitleri komutuyla açıldı ve Jean-François şatonun umudun ve ışığın ulaşamadığı derinliklerine doğru indi. Sul Adair'in daha üst kısımları cennete ve yeryüzüne bir ilahiyse altındaki zindanlar cehenneme bir ağıttı: sessiz, karanlık ve büsbütün unutulmuş. İki yanında kılıçköleleri, arkasında her daim itaatkâr sağkolu Meline'le, çizmelerinin sesleri siyah taşın üstünde yankılanarak onları her adımda ışıktan biraz daha uzaklaştıran gizli ve dolambaçlı geçitlerde ilerlediler. Ve nihayet, Marki Chastain ve yanındakiler Sul Adair'in diplerindeki en derin, en karanlık çukurda, ağır taş bir kapının önünde durdular.

Kapı gümüşle kaplanmasına rağmen üstüne bir de bir kilit ve zincirle mühürlenmişti. Jean-François hanımının ona emanet ettiği anahtarı çıkarıp kâhyasına verdi. Meline rahatsız bir tavırla yüzünü buruşturarak gümüş asma kilidi gevşetti. Köleleri zincirleri açarken Jean-François bir adım geri çekildi. Başıyla verdiği onayın ardından adamlar biraz zorlanarak ağır kapıları açtı.

Kapıların ötesinde, belli belirsiz bir kan ve yanık kokusu duyulan, zifirî karanlık bir hücre bekliyordu. Duvarları kabaca yontulmuş ham taşlarla kaplı hücrede, akan su sesi yankılanıyordu. On beş metre genişliğinde, on beş metre derinliğindeki alan koyu renkli bir suyun çok yukarıdaki dünyayı ele geçiren karakışa rağmen hâlâ akmaya devam ettiği keskin bir inişle son buluyordu.

Bir yer altı nehri.

Üç kılıçkölesi temkinli hareketlerle içeri girdi, suyun kenarına oymalı deri bir koltuk, yanına akaju bir masa yerleştirdiler. Bir şimik küre, iki kristal kadeh ve yeşil bir cam şişe masanın üstündeki yerlerini aldı. İşleri biten adamlar, meşalelerini havaya kaldırarak ve nehre ve ötesindeki karanlık kuyuya bir an bile arkalarını dönmeden geri çekildiler.

Meline ellerini burarak yakarır gibi konuştu. "Efendim, ben..."

Jean-François öptüğü parmak uçlarını kadının dudaklarına bastırdı.

"Sen de Leön'la ilgilen. İhtiyacım olursa çağırırım."

Kadın başını eğerken gözleri korkuyla parlıyordu. Jean-François elinde bir meşaleyle yanında dikilen adama –iki metre boyunda, kanla köleleşmiş bir kas yığını– baktı. Alnının ortasına doğru bir V çizen koyu renk saçları arkaya yapıştırılmış, sakalları dudakları kesecek kadar kısa kesilmişti.

"*Olur da* bağırırsam *derhal* gelin, Yüzbaşı Delphine."

Yüzbaşı sağ elini Chastain üniformasının üstüne, göğsüne koydu. "Marki."

Jean-François deri kaplı defterini ellerinin arasında tutarak hücreye girdi. Kapılar arkasında gümbürtüyle kapandı, dünyanın bütün sesleri nehrin fokurtusunun arasında kayboldu. Marki zincirlerin geri sarılmasını, asma kilidin takılmasını, cılız nefes seslerini, meşalelerin çıtırtısını ve Meline'in korkuyla atan kalbinin gümbürtüsünü dinledi. Hiçbir özelliği olmayan, soğuk ve nehrin kenarındaki şimik küre dışında tamamen ışıksız olan hücrede etrafına baktı. Tam İmparatoriçesinin tasarlayacağı türden derin ve karanlık bir hapishane.

Sonra o hapishaneyi ev edinmiş yaratığa baktı.

Uzun boylu, zayıf ve kar kadar beyazdı. Nehrin karşı tarafında, ışığın ulaştığı son noktada duruyordu. Suyu geçmekten âciz. Başı öne eğikti ve gece mavisine çalan siyah saçları porselen yanaklarına dökülüyordu. Üstünde deriler, yırtık pırtık ipekler ve İmparator'un kendisine yakışacak, işlemeli, güzel bir palto vardı. Paltonun altın rengi filigranlarla işlenmiş kan kırmızısı kumaşı

eski kan, yeni kül ve nefret dolu bir hırsın artıklarıyla lekelenmişti. Yaratığın yüzünün alt yarısı, çenesi, korkunç ve ölümcül dişleri gümüş parmaklıklardan yapılma bir ağızlığın arkasına kilitlenmişti. Onu bir meleğin kılıcı gibi yanan bir öfkeyle, bir şeytanın ruhu gibi simsiyah gözlerle sessizce izliyordu.

"Ben Chastain Kanı'ndan Marki Jean-François. Adının İlk ve Son Taşıyıcısı, Kurtların ve İnsanların Ölümsüz İmparatoriçesi Majesteleri Margot Chastain'in Tarihçisi."

Canavar tek kelime etmedi.

"Siz de Celene Castia'sınız, Liathelerin Sonuncusu."

Celene adındaki canavar yine hiç ses çıkarmadı. Gözleri karanlıkta mum ışığı gibi yanıyordu, simsiyah havada yapış yapış bir his ve şehvet hissediliyordu. Marki bir an bir nehrin kenarında değil, cehennem çukurunun kenarında durduğu ve sadece o *dişlerin* boynuna bastırılmasının yaratacağı soğuk hissin onu kurtarabileceği hissine kapıldı. Ama döndü, defterini masanın üstüne koydu ve kravatının altındaki yara izini kaşıdı. Kuyruklu ceketini düzelttikten sonra deri koltuğa yerleşti ve tekrar suyun karşı tarafına baktı.

"Hiçbir şey söylemeyecek misiniz, matmazel?"

Liathe sessiz kaldı. Yeni doğmuş bir tay gibi titriyor ve gözlerini tarihçinin gırtlağından ayırmıyordu.

"Bütün gece bekleyebilirim," dedi Jean-François. "Ve sonrasında kaç gece gerekirse. Kaç gecedir burada çürüyorsunuz? Yedi? Sekiz? Acı sözle ifade edilemeyecek kadar büyük olmalı. Ama benimle konuşmayı seçerseniz son bulabilir, matmazel."

Canavar sessizliğini korudu. Harap haldeydi ve titriyordu.

"Çok yazık o zaman." Marki iç geçirdi. "Oturup biraz okumamın sakıncası yoktur, değil mi? Ağabeyiniz hayli konuşkandı, gözden geçirmem gereken çok şey var."

Jean-François bacak bacak üstüne attı ve kucağındaki cildi açtı. Alt dudağını dişleyerek bakışlarını sayfaların, sayfalarda su gibi akan ve onu Cairnhaem'deki savaşa geri çeken koyu renkli, kalın harflerin üstünde dolaştırdı.

"Gabriel."

Jean-François içinde bir ürperti hissetti. Sayfayı çevirirken eli titremedi.

"Hımm?" diye mırıldanarak kafasını kaldırdı. "Anlamadım, Matmazel Castia?"

Yaratık onu ışığın kenarından, simsiyah ve taş gibi sert bakışlarla süzüyordu. Jean-François yaratığın ağzının üstüne kilitlenmiş gümüş kafesin arkasında köpek dişlerinin parıltısını görür gibi oldu.

"Ağabeyim... seninle *konuşuyor*, öyle mi?"

Tarihçi kucağındaki deftere hafifçe vurdu. "Uzun uzadıya."

Canavar o zaman, ayaklarının altındaki taşta bir delik açabilecek kadar zehirli bir tonlamayla tek bir kelime tısladı.

"*Korkak.*"

Marki yanağına düşen sarı bir bukleyi düzeltti. "Kimileri buna, kırılmaktansa bükülmeye bilgelik diyor. Çünkü hepimiz kırılmak zorundayız, kuzen, siz ve ben bunu çoğundan daha iyi biliriz. Susuzluk her zaman kazanır. Ama benim solgun İmparatoriçem, sizin hikâyenizi de duymayı arzu ediyor, matmazel. Sizi burada karanlıkta çürümeye terk etmek yerine, Margot sonsuz cömertliğiyle size konuşma fırsatını sundu. Geçmişiniz hakkında. Yaptıklarınız hakkında."

"Kâse hakkında."

"*Oui.*" Tarihçi çikolata rengi gözleri parlayarak gülümsedi. "Ve Kâse hakkında."

Canavar başını önüne eğdi ve kadife gibi yumuşacık bir sesle konuştu.

"... Gabriel sana ne anlattı?"

"Şimdilik anlatabileceği her şeyi. Sizin onun boşluklarının bir kısmını doldurabileceğinizi içtenlikle umuyorum. O ve ben en son Cairnhaem'deki savaşı konuştuk. Dehşetleri. Kurtana'yı." Vampir parmak uçlarını sayfaya vurdu. "İhanetinizi."

"*Benim* ihanetimi?"

"O öyle diyor."

"Sen de ona inandın mı?" Canavar kafasını salladı, sesi buz gibi bir öfkeyle titriyordu. "Ağabeyim ayyaşın teki. Ama her şeyden önemlisi, *bir yalancı.*"

"Pekâlâ," dedi Jean-François cılız bir gülümsemeyle. "Her erkeğin zayıflıkları olur. Ama benim sizin doğruları anlatarak hataları gidereceğinize güvenim tam."

"Hayır, günahkâr," diye tısladı Celene tehlikeli ve alçak bir sesle. "Ben korkunç Wulfric'in havarilerindenim. Esana'nın bu imparatorluk henüz bebekken ve beşkat beşiğinde ciyaklarken bile eski olan bir ahide bağlılık yemini etmiş Liathelerinden biri. Ben yüz tövbekâr ruhun ve *bin* çalıntı yılın taşıyıcısıyım. Bir Ebedî Kral'ın torunuyum. Ve Cennet'in Kralı'nın ta kendisinin hizmetkârı."

Canavar kafasını iki yana salladı.

"Korkak değilim. Hain de."

"Çok yazık." Marki sivri tırnağını dudağının üstünden kaydırırken isteksiz bir tavırla başını salladı. "Yine de çektiğiniz acılar göz önüne alındığında, reddederek sergilediğiniz cesareti inkâr edemem. Doğruluğunuzu takdir

ediyorum, Matmazel Castia. Hatta..." Tarihçi masaya döndü ve üstündeki şişeyi kaldırdı. "Buna içerim."

Şişenin siyah mum tıpasını uzun tırnağıyla keserek açarken gülümsüyordu.

Baş döndürücü, yoğun ve demir gibi parlak koku burnuna doldu. Jean-François kadehlerden önce birini, sonra diğerini doldururken suyun karşı tarafındaki canavarın dişlerini sıkarak tıslադığını duyabiliyordu. Kan onu taşıyan kölenin vücut ısısı sayesinde hâlâ ılıktı. Koyu renkli bir içbükey çizerek kristale akarken o kadar pürüzsüzdü ki Marki'nin bir yansıması olsa hiç şüphesiz yansıtırdı. Tarihçi o muhteşem buketin kokusunu içine çektikten sonra, kadehini suyun karşısındaki yaratığa kaldırdı.

Jean-François hareket ettiğini ne görmüş ne de duymuştu ama yaratık şimdi çok daha yakında duruyordu. Ayakları suyun kenarındaydı. Gözleri kana kilitlenmişti, avuçlarına saplanan pençelerinin sivri uçları kemiklerine dayanmıştı. Ancak teninin altındaki damarlar o kadar kuru, açlığı o kadar derindi ki yaralarından bir damla kan akmıyordu.

"Sağlığınıza," dedi tarihçi gülümseyerek.

Jean-François kandan bir yudum aldı ve dilini öpen sıvı ateşin altıncam kadar dolgun, okyanuslar kadar derin tadı karşısında titredi. Gözlerini kapadı, kanın gırtlağından akmasına, etkisinin karnından bütün parmak uçlarına yayılmasına izin verdi. Gözlerini geri açtığında akan suyun kenarına, düştü düşecek kadar yakın duran canavar hâlâ ona bakıyor ve titriyordu. Sefil ruhunun her zerresiyle kendini sonuçsuz bir karşıya geçme girişimi için suya atlamaktan alıkoymaya çalışıyordu.

İçmek için.

Ah, Tanrım, *boğulmak için.*

Jean-François ağzına kadar dolu olan ikinci kadehi kaldırdı. Yavaş hareketlerle ayağa kalktı ve kadehi suyun karşı tarafındaki yaratığa uzattı.

"Hâlâ konuşmayacak mısınız, matmazel?"

Son Liathe gırtlağı nefret, sefalet ve açlıkla fokurdayarak tıslադı. Jean-François ona uzattığı kadehi havaya kaldırıp kırmızı sıvının üstündeki ışık oyununu inceledi.

"Nasıl isterseniz."

Ve iç geçirerek kadehi suya attı.

Kadeh düşerken nehrin kenarına çarparak parçalandı: Sıçrayan kan damlaları şimdi taşın üstünde koyu renkli yakutlar gibi parlıyordu. Canavar dizlerinin üstüne indi, ellerini ve pençelerini öne uzatarak bir feryatla suya doğru eğildi. Ama nehir onun için bir alev duvarından farksızdı. Kadeh akıntının arasında

kaybolurken Liathe başını öne eğdi ve dudaklarının arasından insanın içini parçalayacak bir inleme koptu.

"Ah, *Tanrım.*"

"Hanımefendimin zamanı bol, matmazel," diye yalan söyledi tarihçi. "Denizde kum, onda zaman. Yarın, hatta belki sonraki gece yine gelirim ve belki de bu arada, siz de ızdırabınızla doğruluğunuzu kefelere koyup tartmış olursunuz. İlkinin gerektirdiği, ikincisinin izin verdiği kadar feryat edebilirsiniz. Sizi Yüce Yaradan'ın bile duyamayacağı kadar derine gömdük."

Tarihçi deri kaplı defterini aldı. Ve açık şişeyi kokusunu karanlığa saçması için masanın üstünde bırakarak kapıya doğru geri yürüdü.

"Bekle..."

Jean-François durdu. Yakut kırmızısı dudakları büküldü.

"Yüce Mesih aşkına, dur..."

Jean-François döndü. Canavar artık suyun kenarında, dizlerinin üstündeydi. Başı öne eğikti ve tırnaklarıyla taşı tırmalıyordu. Damarlarındaki çalıntı güce ve biçim verdiği onca dehşete rağmen Celene Castia bir an, çok eskiden olduğu şey gibi göründü. Kuzeyülke taşrasında yaşayan bir genç kız. Bir kız kardeş. Bir evlat.

Bir kız.

"Şişeyi bize v... ver..." diye yalvardı. "Biz de sana i... istediğini verelim."

Jean-François çenesini kaldırdı ve dik dik baktı. "Bu bir numaraysa..."

"Numara değil. Tanrı yardımcımız olsun." Celene'in gırtlağından hırlamayla hıçkırık arası bir ses yükselince tarihçi yaratığın ağladığını ama içinde gözyaşı akıtmaya yetecek kadar kan kalmadığını anladı. "Şişeyi bi... bize ver, günahkâr. O zaman konuşuruz."

Jean-François, ağır ve küçük adımlarla masaya döndü ve suyun kenarına ulaştığında Celene o kadar kötü titriyordu ki her an dağılacak gibi görünüyordu. Tarihçi bir keresinde dört geceyi susuzluğunu gidermeden geçirmişti ve Celene'in yaşadığı ızdırabı hayal edebiliyordu. Ama yine de onu –bu dehşeti, bu *efsaneyi*– bu kadar alçalmış görmek içini küçümsemeye benzer bir hisle doldurdu.

Korktuğum şey bu muymuş?

Şişeyi aradaki on beş metrelik boşluktan suyun karşı tarafına atarken cam ışıkta parladı. Yaratık şişeyi yakalamaya çalışırken az kalsın düşüyordu. Kanın bir kısmı şişenin açık ağzından fırlayıp ellerine döküldü. Canavar çaresizlik içinde şişeyi gümüş ağızlığına dayadı, havaya kaldırdı ve ganimeti sabırsızlıkla bekleyen ağzına döktü. Hiç ara vermeden sefil bir açlıkla içti ve sonuna ulaşıp son tortular diline akarken inledi. Ağzının saf gümüşten

parmaklıkların arkasında hapis olmasına ve dilinin ve parmaklarının metale değdikçe cızırdamasına ve ince siyah dumanlar yükselmesine aldırmadan kafesin üstünde ve ellerinde kalan kan damlalarını da yaladı.

Jean-François koltuğuna oturdu ve yanındaki masada duran kendi kadehine baktı.

Ceketinden üstüne iki kurt ve iki ay oyulmuş ahşap bir kutu çıkardı. Kutunun içinden onu izleyen şeyin bakışları kadar siyah, uzun bir kuş tüyü kalem çıkardıktan sonra, koltuğunun kolçağına küçük bir şişe yerleştirdi. Tüylü kalemi mürekkebe batırdıktan sonra, koyu renkli ve beklenti dolu gözlerini yaratığa çevirdi.

Celene derin bir nefes alarak kan ve gümüş kokusunu içine çekti.

"Başla," dedi vampir.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

VAHŞİLER

Ninova

Kızıl Koru. Adını telaffuz etmek bile yaşlı kalbimin ocağında bir ateşin tutuşması için yeterli. Gümüşlü azizler ve ölümsüz iblisler, kutsanmış savaşçılar ve fikirsiz cesetler, on üç yıl sonra karı hâlâ kırmızı lekeli bırakacak kadar çok kan. Ve hepsinin arasında, cennetin bütün ateşlerinin teninde yandığı hissini uyandıran alev alev bir dövmeyle ve elinde bir höyük kralının çıplak ve kandan sırılsıklam kılıcıyla, muzaffer bir tavırla dimdik duruyordu.

Oradaydım, dostum. Bugün bile rüyalarıma girer. Aradaki sayısız yerde dans ettim, Baanr Aóbd'ın perikızlarının uyluklarının arasından nektar da içtim, Her Şeyin Sonu'ndaki bitmek bilmeyen yolda da yürüdüm ve size şu kadarını söyleyeyim, Gabriel de León'un Ossway'deki savaşı kazandığı günkü kadar derin bir dehşet ya da mucize daha tanımadım.

Korkunç Tolyev'in öldüğü gün.

-Dannael Á Riagán, Ozan
Son Şarkı, bir hatırat, 674 İS

I

KÜÇÜK DAĞ

"Nereden başlayalım?" Celene sivri tırnağını taşa sürterek sordu. "Lorson'daki çocukluğumdan bahsedelim mi? Günölümünün bizi bulmasından ve ağabeyimle benim birbirimizden nefret etmeyi öğrenmemizden önceki güneşli, aydınlık yıllardan? Bunların herhangi bir önemi varmış gibi yapalım mı?"

Jean-François cephaneliğindeki en çekici gülümsemelerden birini sunarak, "İpliklerin desenini ayırt edebilmek için dokumanın tamamını incelemek gerekir," dedi. "Ağabeyine de söylediğim gibi, yabana atılmayacak tecrübeme göre, tarihi anlatmaya en başından başlamak her zaman en iyisidir."

"Senin ve onun gibi yaratıklar için. Ama seninle benim aramda bir okyanus var, günahkâr."

"Bu kelimeyi hakaret eder gibi kullanıyorsun," dedi tarihçi düşünceli bir tavırla. "Ancak bir avuç yıllık kısa hayatında, tanıdığım kadimlerin çoğundan daha fazla zulmün mimarı olmuşsun. İğne ve çuvaldızla ilgili bir özdeyiş vardır."

"*Tanrı'nın ateşiyle dolu bir kalpte günaha yer yoktur.*"

Jean-François ona tanıdık gelmeyen bu alıntı karşısında kaşlarını çattı. "... Yeminler Kitabı?"

"Hayır."

Tarihçi tüylü kalemini dudaklarına vurdu. "Anladığım kadarıyla, İnançsızların davasının haklı olduğu sanrısını koruyorsun. Başarısızlığınızın heybeti göz önüne alındığında, buna nasıl kılıf uydurulabilir ki? Priori'nizin delice zırvalıklarında iddia ettiği gibi, Tanrı'nın seçilmişleri olsaydınız Illia ve müritlerinin tamamı şimdi hak ettikleri cehennemde çürüyor olur muydu?"

"Hepsi değil," diye yanıtladı Celene.

"Doğru. *Sen* cehennem yerine İmparatoriçemin mahzeninde çürüyorsun."

"Ben Tanrı'nın olmamı istediği yerdeyim."

Marki kıkırdadı. "Oysa ben hepimizin öyle olduğunu sanıyordum, matmazel."

"Kendini *tarihçi* diye tanıtıyorsun. Buna rağmen bize *İnançsızlar* diyorsun. O isim bir yalan. Hak iddia ettiğin o ünvana layık olsaydın bunu bilirdin."

"Tarihi galiplerin yazdığını biliyorum. Ve Esani buna çok uzaktı."

"Bu savaş henüz bitmedi."

"Beni affet," dedi Jean-François gülümseyerek ve etraflarındaki çıplak taşları işaret ederek. "Dizlerinin üstündeyken dünya çok farklı görünüyor olmalı."

"Öyle. Bu yüzden orada dua ederiz ya zaten, ufaklık."

Bu söz üzerine Jean-François'nın öfkesi kabardı. "*Ufaklık mı?* Sen benden gençsin, küçük kız."

"Küçük kız mı?"

Tutsak başını yana yatırdı.

"*Buraya gel, bunu bize bir de burada söyle.*"

Tarihçi suyun karşı tarafındaki vampire baktı. Hâlâ, ona olabildiğince yakın olmayı arzular gibi, suyun hemen kıyısında duruyordu. Bakışları Marki'nin gözlerine kilitlenmişti, gece yarısı saçları çenesindeki gümüş kafesi çevreliyordu ve hanımefendisinin gözleri kadar siyah gözleri, dipsiz kuyular gibiydi. Jean-François o gözlere fazla uzun süre bakarsa içlerinde boğulacakmış, tıpkı annesinin onu öldürdüğü gece olduğu gibi unutuşun serin karanlığına gömülecekmiş gibi hissetti, kızın yakut kırmızısı dudakları tenine sürtünürken ve dişleri derine saplanırken acı korkunç bir hazza karışıp sıcaklık kasıklarından...

Hayır.

Dur.

"Dur," diye tısladı.

Jean-François gözlerini kırpıştırdı. Az önce otururken şimdi ayakta olduğunu fark etti. Çizmeleri artık nehrin kenarındaydı ve karanlık sular parmaklarının ucunda akıyordu. Hiçbir vampir akan suyu köprüler dışında ya da çok yüksekten uçmadan geçemezdi ama tarihçi tek bir adım daha atsa suya yuvarlanabilir, eti kemiklerinden sıyrılırken o akıntıya kapılıp gidebilirdi.

İşin en korkunç tarafı, bunu *istemişti.* Çünkü Celene irade gücüyle ona bunu telkin etmişti.

Tarihçi bir kez daha o dipsiz gözlere bakarken sırtından kusursuz bir korku ürpertisinin geçtiğini hissetti. Dişleri diş etlerinde uzamış ve sivrilmişti.

"Etkileyici," diye fısıldadı Celene.

"Bunu bir daha sakın yapma," diye çıkıştı Marki. "Yoksa Geceye ant olsun, seni çığlıkların ta Augustin'den duyulana kadar burada çürümeye terk ederim."

Celene gözleri siyah inciler gibi parlayarak avuçlarını yalvarır gibi çevirdi. *"Affet bizi."*

Tarihçi koltuğuna geri döndü, cildi açtı ve kendini toplamak için üç nefeslik bir süre bekledi. Sadece birkaç dakika önce hissettiği küçümseme şimdi yerini öfkeye, korkuya ve karşı kıyıda duran yaratıkla ilgili küçük de olsa bir anlayışa bırakmıştı. İmparatoriçesinin bu sorguyu bizzat yapmak istememesinin bir nedeni vardı. Celene Castia'nın hanımefendisinin yaratabileceği en karanlık çukura gömülmesinin. Yaratık, Kuzeyülke'nin ücra bir köşesinden bir bakirenin görüntüsüne sahip olabilirdi. Siciline sadece bir avuç yıl kaydedilmiş olabilirdi. Ve Marki o simsiyah sulara yuvarlansa yaratık burada tutsak kalır, o karanlık kıyının karşı tarafında çaresizliğe mahkûm olurdu ama bu, Jean-François'nın cesedi için yeterli teselli olmazdı. Kızın simsiyah gözlerine tekrar bakarken sonunda anladı. Bu şey tutsak edilmiş ve köşeye sıkıştırılmış olabilirdi ama...

Çok tehlikeliydi.

"Ağabeyim sana çocukluğumuz hakkında ne anlattı?" diye sordu Celene Castia.

Tarihçi kuruyan dudaklarını ıslattı ve yanında duran kan kadehinden bir yudum aldı.

"Kuzey taşrasında büyüdüğünüzü," diye yanıtladı. "Raphael Castia ve Auriél de León'un en küçük kızı olduğunu. Babanın bir demirci, fahişelerine ve içkisine düşkün, çocuklarını döven bir it olduğunu. Annenin bir baronun soylu kızı, çocuklarını Tek İnanç'ın ışığında yetiştirmek için elinden geleni yapan dişi bir aslan olduğunu."

Gümüş ağızlığın arkasında bir kıkırtı çınladı. "Gabriel öyle mi söyledi?"

Jean-François gözlerini kırpıştırdı. "Sen başka bir ezgi mi şakıyacaksın?"

"Annem bir dişi aslan falan değildi, günahkâr. Auriél de León gururlu, şımarık bir veletti. Babam karnında bir canavarın çocuğunu taşıyan bir kadınla evlenerek çok az erkeğin yapacağı bir şeyi yaptı. Ve annem ona karşılığını küçümsemeyle ödedi. Annem bütün sadakatini, vaktini ve sevgisini Gabriel'e adadı. Biz diğerlerine gelince... Payımıza sadece artıklar düştü ve annem buna ziyafet dedi."

Canavar tırnaklarını taşa sürterek kafasını salladı.

"Babam da it değildi," dedi. "Raphael Castia'nın iyi bir kalbi vardı. Daha çocukken bile, kendi elleriyle inşa ettiği bir yatakta istenmemenin ona neler yaptığını görebiliyordum. İri yarı, öküz gibi güçlü kuvvetli bir adamdı ama her zaman sırtında bir ağırlık varmış gibi yürürdü. Çok fazla içerdi. Çok sık

yoldan çıkardı. Babam aziz değildi ama çabalardı. Ve ne anneme ne ablama ne de bana el kaldırırdı."

"Ama Gabriel'i dövermiş, hem de..."

"Söz dinlemeyen üvey bir çocuk gibi mi?" Celene gözleri karanlıkta ışıldayarak başını salladı. "Çünkü öyleydi, Chastain. Annem ağabeyimin kafasını öyle saçmalıklarla doldururdu ki elinde değildi. Annem ağabeyimin kibrinin ateşini, alevler gözünü kör edene kadar körüklerdi."

Tarihçi dudaklarını büzdü. "Ağabeyin bayağı farklı bir hikâye anlattı."

"Elbette öyle yapacak. Dilinden hiç düşürmese de Gabriel'in en büyük aşkı hiçbir zaman alkol ya da şehvet düşkünlüğü olmadı. *Yalan söylemek* oldu."

Jean-François kaşlarını çatarak üstlerinde yükselen kuleye doğru baktı.

"Açık konuşalım, küçük Marki," dedi Celene kucağında tuttuğu ellerini kenetleyerek. "İmparatoriçen buna cüret edebilse bizi çoktan öldürmüştü. Ne nereden geldiğim ne de neye dönüştüğüm umurunda. Margot Chastain, Celene Castia'nın hikâyesiyle içinde *başka biri daha* olduğu sürece ilgileniyor. Kâse Kızı. Tanrı'nın Kırmızı Eli. *San Dior* adının ilk kez göklere haykırıldığı gün oradaydık ve cennetin cevap olarak hangi melodiyi mırıldandığını duyduk. Bu nedenle, tarihe en başından başlamak en iyisi olsa da ve tatlı ağabeyim kendinden bahsetmekten bir hayli keyif alsa da burada egomu yatıştırmaktan farklı bir amaç için bulunduğunu varsayalım ve hanımefendinin gerçekten duymayı arzu ettiği hikâyeyi anlatalım."

Celene bacaklarını öne uzattı ve ellerini arkaya, taşın üstüne yaslayarak geriye doğru eğildi.

"Seni temin ederiz ki hikâyemizi anlattığımız zaman, *bizim* hakkımızda bilmen gereken her şeyi öğrenmiş olacaksın."

Tarihçi başını eğdi, tüylü kalemini kaldırdı.

"Nasıl arzu ederseniz, Matmazel Castia."

"Şimdi." Canavar çenesini eğdi ve tarihçiyi koyu kirpiklerinin arasından süzdü. "Sevgili ağabeyim nerede kaldı?"

"Cairnhaem'deki köprü," dedi Jean-François. "Gecetaşı'nın zirveleri arasında kadim bir Esani'yi aramış ama onu kendi canını almış olarak bulmuşsunuz ve ardından iki farklı Kan Divanı takipçileri tarafından bulunmuşsunuz. Kurtana onun yaşındaki bir vampir için şaşırtıcı bir güç gösterisiyle Dehşetlerin icabına bakmış ama Dior'u Dyvok'lardan koruyabilecek iki kişi, sen ve Gabriel ayakta kalmışsınız. Ama sen ona ihanet etmişsin."

"İhanet etmişim demek." Canavar iç geçirdi. "Canım ağabeyim. Büyük yalancı."

"Yani düşmesine izin verdiğini inkâr mı ediyorsun?"

"Biz sadece bir hainin bıçağı kendi sırtında hissedince melemeye hakkının olmadığını söylüyoruz. Ve ağabeyimin benim düşmeme bizim bu iyiliğinin karşılığını vermeye tenezzül etmemizden *çok uzun zaman* önce izin verdiğini."

"Tek başına savaşmanın akıllıca olacağını mı düşündün?"

"Hayatımın büyük kısmında yalnızdım, günahkâr. O gece neden farklı olsundu ki? Gördüğüm cehennem, geçtiğim yerler... Celene Castia'nın kumaşını iyi biliyordum."

"Neymiş o kumaş?"

Canavar gözlerini akan suya çevirdi, simsiyah bakışları bir anda uzaklara dalmıştı.

"Annem ve ben bir keresinde kavga etmiştik. Güneş gökyüzünü terk ettikten seneler sonraydı. O zamanlar söz dinlemeyen hırçın bir kızdım. Dizlerim ve parmak boğumlarım hep yaralı bereli olurdu. Dişlerini kaybetmekten korkmayan aptallar benim oğlan çocuğu gibi olduğumu söyleyebilirdi.

"On birinci azizgünüm yaklaşıyordu ve babamın ve Lorson'daki diğer erkeklerin taşıdığı bıçaktan istemiştim. Annem bana yeni bir elbise alacaklarını söylemişti. Haftalarca bunun için kavga ettik ama annem Nuh diyor peygamber demiyor ve çocukça hayalleri bir kenara bırakıp kadın olmayı öğrenmemde ısrar ediyordu. '*Büyü*,' diyordu bana. '*Tanrı aşkına, Celene, büyü artık.*'"

Canavar sonsuza dek çocukluğun sınırında donakalan vücuduna baktı.

"Gözyaşları içinde babama gittim. Onu her zamanki gibi demirhanede, kendine sığınak edindiği örsünün başında buldum ve ona buna nasıl katlanabildiğini sordum. Böyle yaşamaya yani. *Onunla* yaşamaya. Babam alnındaki teri sildi ve gülümsedi. 'Bizim aile adımız ne, kızım?'

"'Castia,' dedim.

"'Eski Kuzeyülke dilinde Castia kale anlamına gelir. Kaleler çelikten mi yapılır?'

"'Hayır, baba.'

"'Neden yapılırlar peki, buzdan mı?'

"'Kaleler taştan yapılır, baba.'

"'Aferin. Peki, kaleler ne içindir?'

"'Prenseslerin yaşaması için.' Yüzümü buruşturdum. 'Prensesler aptal danslara gider, aptal prenslerle dans eder ve aptal elbiseler giyerler.'

"Babam güldü. Çekicini elinden bıraktı ve beni güçlü kollarıyla kucakladı. Babam dev gibi bir adamdı. Kaya gibi. Yeryüzünün kökleri kadar sağlamdı.

"'Kaleler *dayanıklıdır*, hayatım. Fırtınalara, ateşe ve sele dayanırlar. Çelik paslanır. Buz erir. Ama taş hep ayakta kalır. Bizim yaptığımız da bu.

Diğerlerinin yükten kurtulması için, biz ağırlığı sırtlanırız. Biz katlanılmaz olana katlanırız.' Yüzüme düşen saçları geri iterken gözlerinde kuzey ateşi yanıyordu. 'Kaleler taştan yapılmıştır, Küçük Dağ. Senin gibi.'"

Celene hiç kıpırdamadan sessizce suya baktı.

"Ve böylece," dedi sonunda. "Cairnhaem'de kendimizi aptal ağabeyimden kurtarma ve suçu savaşın gidişatına yükleme fırsatını bulunca şansımızı denedik. Kolu paramparçaydı. Kılıcı gitmişti. Tenindeki o lanetli ışık düşmanlarımızı görmemizi zorlaştırıyordu ve yaşasa bile, Gabriel'in içindeki susuzluk her geçen gün artıyordu. Ona yenik düşmesi an meselesiydi. Her şeyi tarttığımız zaman, onsuz daha iyi olacağımızı anladık."

Jean-François tüylü kalemini kaldırırken kaşlarını çattı. "Beni affedin, Matmazel Castia ama biraz kafam karıştı. Biz derken Dior ve sizi mi kastediyorsunuz, yoksa..."

"*Bizi* kastediyorum, günahkâr."

Son Liathe eliyle zarif vücudunu işaret eden bir hareket yaptı.

"*Hepimizi.*"

Tarihçi yaratığın ışıksız ve cehennem kadar derin gözlerine baktı. Gabriel'in Aveléne savaşıyla ilgili anlattığı, Rykard Dyvok'un küle dönüştüğü hikâyeyi hatırlıyordu. Kızıl Sefer sırasında Esani'ye atfedilen zulümleri de. Canavarın gözlerinin karanlığına bakarken oradan ona kaç canavarın baktığını merak etti.

"Köprü ortadan ikiye parçalanmıştı," diye devam etti Celene. "Kalan kısmı arkamızdaki uçuruma güç bela tutunuyordu. Dior sendeleyerek kendini yanan bir barikatın güvenliğine atarken ve Gabriel aşağıdaki uçuruma doğru yuvarlanırken biz parmaklığın üstünden sıçrayıp çarpışmanın içine atıldık. Ve hayvan kanına bulanmış Kurtana ve Kafakoparan'ı gözümüze kestirince bileğimizin tek bir hareketiyle kankılıcımıza yeniden varlık kazandırdık."

"Sanguimansi," diye mırıldandı tarihçi.

Canavar bu söz üzerine gözlerinde kurnaz bir ışıltıyla kafasını kaldırdı.

"İnançlıların yeteneği, Kan Ustalığı. Nasıl işlediğini merak ediyor musun, günahkâr?" Celene başıyla yanındaki şişeyi işaret etti. "Bize bir şişe daha getirme inceliğini gösterirsen bir sunum yapabiliriz."

Marki boynuna kenetlenmiş karanlık gözleri görmezden geldi. "Kılıç senin kanından yapılmıştı demek. O yorgun halinle, içinde çok fazla kalmamış olmalı."

"Hayır," dedi canavar. "Ama Kurtana'nın gücü korkutucu olsa da etcadısı onu derinden yaralamıştı ve biz de yaralı olsak da Tanrı'nın ateşi kalbimizde yanmaya devam ediyordu. Bu yüzden susuzluğumuzu gidermeye karar verdik."

"Senin ve ağabeyinin ortak bir özelliğiniz var demek," diye mırıldandı tarihçi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Küstahlık ailenin ortak özelliği."

"İşe yarardı," diye çıkıştı Celene aceleci bir tavırla ve sesiyle karanlığı bıçak gibi keserek. "Kiara'nın kanı bizimkinden daha cılızdı. Bu damarlarda kadimlerin gücü akıyor. Onun gibi ben de Wulfric Usta'yla ve o zamandan bu yana Kan'da çok daha derinlerde olan diğerleriyle yaptığım çalışmalar sırasında düzinelerce vampir yarattım." Celene sessiz bir öfkeyle başını salladı. "Düşmesi *gerekirdi.*

"Ama biz ne kadar derinde dursak da Kiara bir şekilde olması gerekenden çok, çok daha güçlüydü. İlk darbemiz karnını göğsüne kadar açtı ama karşı hamlesi bizi az kalsın köprüden aşağı gönderecekti. Hız açısından avantaj bizdeydi ama Tanrım, onun gücü *habisti.* Yana ittiğimiz ilk darbe kolumuzu parçalayınca ayak oyunu yapmak yerine kaçmaya mecbur kaldık ve Kiara kendini Fırtına'nın gümbürdeyen yaylarına atarken yana doğru kaydık. Tokmağının bizi kıl payı ıskalayan her darbesi havayı arkasında bir gök gürültüsü bırakacak kadar büyük bir şiddetle dövüyordu. Yoldaşı Kane de artık ayaklanmıştı, bu dansla kaçınmamız gereken bir kılıç daha demekti, üstelik Kurtana etine açtığımız darbeleri hissetmiyor gibi görünüyordu.

"Buna çok uzun süre devam edemezdik.

"Sonra göz ucuyla bir kıpırtı gördük, Dior ayağa kalkıyordu. Kız taş tozuna, kana ve küle bulanmış bir halde nefes nefeseydi. Ancak her zamanki gözü pekliğiyle gümüş çelik hançerini kolundan çıkardı ve kavgaya karışmaya hazırlandı. Aptallığına küfrederken bile, cesaretine hayran kalmaya mecburdum. Sonuçta aptallıkla cesaret birbirinden ince bir çizgiyle ayrılır, bu çocuk aradaki farkı öğrenecek kadar yaşayacak mıydı acaba?

"Elimizi kaldırarak, 'Hayır!' diye haykırdık. 'Geri çekil, *chérie*, *geri*!'

"Göz kırpmalık bir zaman, tarihin akışını değiştirmeye yeter. Bir anlık dalgınlık hayat ile ölüm arasındaki farkı yaratabilir. Bizler yağmurun arasında yürüyen, saniyeler arasındaki sonsuzlukta uyanık olan yaratıklarız. Kiara'nın uzattığımız kolu sımsıkı kavradığını fark ettiğimiz zaman, korkunç bir hata yaptığımızı anladık."

Celene Castia kafasını salladı. Sesi yumuşamış ve boğuklaşmıştı.

"Ossway'de cùildamh denen bir köpek cinsi vardır. Bir geyik tazısı. Artık çok nadir bulunuyorlar. En önemli nedeni bakımlarının pahalı olması ve sonuçta avlayacak geyik kalmadı. Ancak en değerlileri ayak parmağı olmayan dişileridir. Nedenini biliyor musun, tarihçi?"

Jean-François başını evet der gibi salladı. "Cüildamhlar yırtıcılıklarıyla ünlüydü. Yetiştiricileri genç dişilerin bir geyik leşine dişlerini geçirmesini sağlar, sonra onları yukarı kaldırıp parmaklarını koparmaya başlarlardı. Bir dişi avını bırakmadan önce ne kadar çok ayak parmağı kaybederse yavrusu o kadar yırtıcı olur ve dişinin çiftleşmesi o kadar değerli kabul edilirdi."

Celene başını salladı. "İyi bir Ossway geyik tazısı avını ağzından bırakmadan ölür. Ve Kiara Dyvok'u hiçbir zaman çizmesiz görmediysek de çizmelerini çıkardığında ayak parmakları olmadığını görmek bizi şaşırtmazdı. Bizi taşla dolu bir çuval gibi savuruyor; öne, arkaya, çatlayan zemin taşlarına vuruyordu ve o acı verici tutuşu bir an bile gevşemedi. Kolumuz yarım düzine yerden kırıldı; kılıcımız göğsünü, boynunu deldi ama bizi yine de bırakmadı. Bizi sol kolumuzdan tutuyordu, var gücümüzle savaştık ama sersemlemiştik, kafatasımız çatlaktı ve acıdan harap bir haldeydik, dolayısıyla parmakları nihayet kılıç tutan elimizin etrafına kapanınca şaşkınlıkla inledik. Bizi taştan taşa vururken maskemiz parçalanmıştı ama ne kadar debelenirsek debelenelim, ne kadar küfredersek küfredelim gücü inanılmazdı. *Akılalmaz.* Kiara dişlerinin arasından kan akarak bize baktı ve kükredi.

"'Bu kuzen Rykard için, güzel kız.'

"Ve bir yılan gibi şaha kalkarak alnını suratımıza yapıştırdı.

"Darbe o kadar korkunçtu ki kollarımızı yuvalarından kopardı, kafatasımızı posaya çevirdi ve bizi bir top patlaması misali havaya uçurdu. Sert ve sivri bir şeye çarptık, yanık kokusu duyduk ve birinin bir şey haykırdığını duyduk ama kendi adımızı bile güçlükle tanıyacak kadar afallamıştık. Ve çarptığımız sert ve sivri şeyin alev alev yanan barikatlarımızın sonuncusu olduğunu, haykıran sesin Dior'a ait olduğunu ve aldığımız yanık kokusunun kendimiz olduğunu neden sonra anladık.

"Yanan *bizdik.*"

Celene pürüzsüz ve beyaz eline baktı.

"Hiç tutuştun mu, tarihçi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Jean-François kafasını defterinden kaldırmadı. Tüylü kalemi sayfanın üstünde kaymaya devam ediyordu. "Yatak odasında mumlarla yaşanan birkaç talihsiz macera dışında, hayır."

"Korkunç bir şey..." diye yanıtladı canavar bir anda alçalan ve cılızlaşan bir sesle. "Sanki Yüce Yaradan türümüzün aslında ne kadar *küçük* olduğunu göstermek için cennetten bizzat uzanıyordu. Sanki, *Size verdiğim her şey, sizi yaptığım her şey –yüz adam kadar güçlü, bin mızrak kadar süratli, zamansız, ölümsüz ve korkusuz,* diyordu–, *küçücük bir armağanımla geri alınabilir. İlkini*

hakiki *evlatlarıma verdim. Onları şafak vaktinin karanlığında sıcak tutması ve* sizin *gibi kötülerden koruması için.*

"Ateş bize, *asla unutma*, der. *Onun en çok kimi sevdiğini asla unutma.*

"Zaten aklımız yeterince başımızda değildi ve yeterince gücümüz kalmamıştı ama o korkunç alevler paltomuzu, saçlarımızı, etimizi yakarken kalan son gücümüzü de topladık. Vücudumuzun titrediğini, parçalarımızın uçuşa geçen binlerce minik damla gibi dağıldığını, bin minik kanadın fırtınayla gümbürdeyen göklere yükseldiğini hissettik. Ateş işimizi bitirmeyi kafaya koymuş gibi, bir pervaneden diğerine sıçrayarak bizi takip ediyor, tüketiyor, küller kar misali yere yağıyordu. Ancak minik bir parçamız kaçmayı ve kıvrılarak geceye yükselmeyi ve bulanık bir bilinç haliyle o yanan köprünün, muzaffer Kurtana'nın ve Cairnhaem denen o mezarlığın üstüne çıkmayı başardı.

"Dior'u oraya İnançlıların kadim bilgeliğini, Jènoah'nın korumasında bir sığınak bulacağını umarak götürmüştük. Ama sadece ölüm buldu. Umutları paramparça oldu; koruyucuları, sonunda o neredeyse yapayalnız kalana kadar, tek tek ondan koparıldı."

Son Liathe kadife bir divanın üstündeki bir kraliçe gibi, soğuk taşın üstüne uzandı. Ellerini başının altına koydu, tek dizini bükerek üstündeki koyu renkli taşa baktı. Jean-François bir kez daha onu bir çiçek tarlasında çiçeklerin arasına uzanmış, çocukça arkadaşlarına çocukça şeyler anlatan genç bir kız gibi görerek sarsıldı. Ama şimdi hakikati bulmaya bir adım daha yaklaştığını hissediyordu.

"Beni affedin, Matmazel Castia," dedi. "Ama Kâse'yle yolunuz Cairnhaem'de ayrıldıysa onun hikâyesini nasıl aydınlatabilirsiniz ki? Belki de Kara Aslan'ın yanına dönmem benim için daha verimli olacak."

"Bundan *nefret edeceğinizden* eminiz, günahkâr."

Tarihçi iç geçirdi. "Anlaşılan sen ve ağabeyin küstahlık kadar alaycılığa da ortak bir yakınlık hissediyorsunuz. Ancak İmparatoriçem senin hiçbir işe yaramadığını öğrendiği zaman, usturaya benzeyen dilini daha faydalı bir şekilde kullanmadığına pişman olabilirsin."

"Sözümüzü kesip durmazsan yapacağımız bu zaten, küçük Marki."

"Nasıl? Kiara Dyvok posanı çıkardı, kollarını kopardı ve seni ateşe verdi. Kendin güç bela kaçabildin. Söylentilere ya da kulaktan dolma gevezeliklere karnım tok ve onca hırpalandıktan sonra, sonrasında olanları biliyor olman imkânsız."

"Öyle mi dersin?"

"Dior'un yalnız kaldığını söyledin."

"*Neredeyse* yalnız dedik. Dior Lachance, birçok şeydi. Çoğu zaman cesur bir kız. Diğer zamanlarda dikbaşlı ve son derece aptal. Becerikli, kurnaz ya da gaddar bir kız olabiliyordu. Nefret dolu bir kız. Kindar bir kız. Ama her şeyden önce, günahkâr Dior Lachance *talihli* bir kızdı. Ve bu onun en karanlık saati gibi görünse de tamamen tek başına kalmış gibi görünse de Yüce Tanrı onu terk etmemişti."

Son Liathe, Jean-François onunla karşılaştığından beri ilk kez güldü. Sığ, soğuk ve son derece sinir bozucu bir gülüşle.

"O anda bunu henüz bilmese de kızın oynayacak son bir kozu daha vardı."

II

AYININ ÇENESİ

"Kırık köprüde yalnız bir karaltı duruyordu. Boş bir kalp ve boş ellerle.

"Dumanla sarmalanmıştı. Üzerindeki kanlar kurumuştu ve küller teninde kabuk bağlamıştı. Çılgın közler dönerek yukarıda çakan şimşeğe doğru yükseliyordu. Şövalyeleri tek tek yenik düşmüştü ve her ne kadar kan içinde ve hırpalanmış olsalar da Kiara ve Kane Dyvok hâlâ ayaktaydı. Hâlâ alevleri parlayan barikata doğru adım adım geri çekilirken Dior'un mavi gözleri fal taşı gibi büyümüştü ve beyaza çalan saçları kan ve kurum kaplıydı. Önce karşısındaki vampirlere, onu bekleyen yazgıya, sonra da yanındaki parmaklıktan aşağı baktı. Ona fısıldayan karanlık uçuruma.

"*Kaç.*

"*Uyu.*

"*Huzur.*

"'Ben o kız değilim,' diye iç geçirdi.

"Kane Dyvok ölmeden önce acımasız ve gaddar görünüşlü bir adamdı ve ölüm hatlarını zerre yumuşatmamıştı. Zaten keskin olan hatları ve bir hayduda benzeyen yüzü savaş sırasında Phoebe á Dúnnsair'in pençelerinin öpüşüyle kemiklerine kadar yırtılmıştı. Kafakoparan şimdi öfke ve kan içinde, olduğu yerde döndü ve yetişkin bir boğayı omurgasından ikiye ayıracak kadar geniş büyükkılıcını havaya kaldırdı. Kılıcı kafasının üstünde tutarak Dior'a aynı muameleyi sunmaya hazırlandı.

"'Dur, kuzen,' dedi Kurtana.

"Kane duraksadı ve omzunun üstünden arkaya baktı.

"'Durayım mı?' diye homurdandı yoğun ve boğuk Ossway aksanıyla. 'Gırtlağını kesecek ve ellerime bulaşan kalıntılarını yalayarak temizleyeceğim. Tanrı sağ olsun, bu gecenin aptallığından bir ziyafet kazandım.'

"'Evet,' dedi Kiara, Dior'a bir kurdun kuzuya baktığı gibi bakarak. 'Ama bu ziyafeti değil.'

"'Bu fare bizim için kim ki?' diye sordu Kane. 'İntikamımızı almaya geldik. Aslan için geldik.'

"'Evet. Ama Voss onun için geldi.' Kiara, Dior'un gözlerine taş gibi sert bir ifadeyle baktı. 'Neden?'

"Kız toplama zırhının içinde yumruklarını sıkarak sessizliğini korudu.

"'*CEVAP VER*,' dedi Kurtana.

"Dyvok'un o çocuklarına Kamçı derler. Damarlarındaki güç, sözlerine yansır. Bu Ilonların kullandığı İtme gibi incelikli bir sanat değildir. Şiirsel bir yanı, bir ihtişamı yoktur. Bir çekiç darbesidir, iradenin kapılarına inen ve çoğu insanı dize getiren bir koçbaşıdır. Ve Kane bunu kullanmaktan âciz bir yavru köpek olsa da Kiara yüzyılın gücüyle yankılanan sesi Dior'un ayaklarının altındaki taşı titreten bir ortacaydı.

"Kâse, 'Voss'un beni neden istediğini bilmiyorum,' dedi.

"Kiara parmaklığın üstünden Ebedî Prenslerin düştüğü uçuruma baktı. Kurtana bilge değildi ama aptal da değildi. Nikita'nın üçüncü evladı olarak Kızıl Koru katliamından sonra Priori'sinin gözünde yükselecek kadar kurnaz ve o günden beri orada kalacak kadar acımasızdı.

"İri cüssesine rağmen kış rüzgârı kadar hızlı hareketlerle öne çıktı. Dior gümüşçeliğini tenine kaldırdı ama daha kılıcını mesh edemeden Kurtana eldivenli ellerinden birini bileğine, diğerini gırtlağına sarmıştı bile. Kiara ayaklarını hiç zorlanmadan yerden kesip onu aşağıdaki uçurumun üstünde sallarken Dior tısladı. Dişlerinin arasında boğulan küfürlerle direniyordu ama gücü bir çocuğun dağ yamacına attığı bir yumruktan farksızdı.

"'Şimdi uyku zamanı, küçük Fare,' dedi Kiara.

"Vampir, kızın gırtlağını kemiği kırmadan kan akışını kesebileceği kadar *sıktı*. Bilinci kapanırken Dior'un yüzü morardı. Bir ağız dolusu tükürük toplayacak kadar öfkesi vardı ama tükürecek kadar nefesi yoktu. Meydan okuma çabası Kurtana'nın zırhının kol kısmına damlıyordu. Ancak son bir öfke patlamasıyla mücadele verirken o kanlı tükürük *titredi* ve Kiara'nın ön kolunun üstündeki deri parçasından birkaç santim yukarı süzüldükten sonra nihayet dondu. Ve San Michon'un Kâsesi kemikleri ayıklanmış bir balık gibi cansız, karanlığın içine çekildi.

"Kiara kemerindeki demir kelepçelere uzanmıştı bile. Bir çiftini Dior'un el bileklerine, diğerini ayak bileklerine taktı. 'Demiryürekler onu istiyorsa,' diye açıkladı, 'Kont da isteyecektir. Saygısını kazanmanın tek yolu basit kasaplık değil, kuzen. Bunu bilseydin muhtemelen onun gözünde daha yüksek bir mevkide olurdun.'

"'Gözünde olmak,' diye homurdandı Kafakoparan. 'Sen şuna yatak odasında dizlerinin üstüne inmek desene.'

"Kiara kızı omuzlarına atarken Kane'in ona ödünç verdiği altın rengi şişeyi sahibine iade etti ve Dyvok'un çakmak taşını anımsatan gözlerine baktı.

"'Rüzgâr yüzünden seni tam duyamamış olmalıyım, kuzen. Yaratıcıma, kendi kan amcana, soyunun Priori'sine hakaret etmişsin gibi geldi. Ama elbette öyle değildir. Tekrarlamak ister misin?'

"Kane cevap vermeden şişeyi asık bir suratla boynuna geri astı. Kurtana köprünün ayağında bekleyen ölümlü olana döndü. Kuzey doğumlu, elmacık kemikleri bıçaklar kadar sivri, uzun ve gür saçları mürekkep gibi simsiyah, hoş bir delikanlıydı. İki yanında iki kocaman kar tazısıyla Kiara'ya gizlemeye gerek görmediği bir hayranlıkla bakıyordu.

"'Fırtına kötüleşiyor,' diye seslendi Kiara. 'Bu fırtınada bizi diğerlerine geri götürebilir misin?'

"'Siz isteyin yeter,' dedi delikanlı. 'Sizi ateşlerin arasında cehenneme götürüp geri getiririm.'

"'Bu akşam şiire gerek yok, evlat. Sana yapar mısın diye sormadım. Yapabilir misin diye sordum.'

"Delikanlı karın üstünde tazılarının yanma diz çöktü. Kaba tüylü koyu gri bir erkek ve daha açık renkli bir dişi, ikisi de mızrak olarak bilinen süratli Kuzey türünün örnekleriydi.

"'Matteo ve Elaina bizi buraya getirdiler, efendim. Geri de götürebilirler.'

"'O zaman işe koyul, şair. Ve elini çabuk tut. Zaman zamansızlar için bile durmaz.' Kafakoparan bir an önce yola çıkma sabırsızlığıyla sosyasına tırmandı. Ancak Kurtana tekrar Cairnhaem'e döndü ve kısık gözlerle kılıç gibi keskin kulelerini inceledi. Gösterişli tokmağını omzuna kaldırdı, parmak uçlarını kükreyen ayının kafasında dolaştırarak ağabeyimin düştüğü uçuruma baktı. İçtiği kan yüzünden hâlâ kıpkırmızı olan gözlerle, sırıtarak aşağıya tükürdü.

"'Cehennemde iyi uykular, Aslan.'

"Ve Kiara Dyvok göklerin altındaki bütün ruhların kaderini yüklendiğinden habersiz döndü ve korkmuş atına doğru yürüdü."

"Sen nereden biliyorsun?"

Son Liathe bakışlarını kaba taştan yontulmuş tavandan nehrin karşısına çevirdi. Jean-François deri koltuğunda oturmuş, loş şimik ışıkta defterine yazmaya devam ediyordu. Ama sorusu akan siyah suyun çağıltısının yankısıyla birlikte havada asılı kaldı.

"Neyi nereden biliyorum, günahkâr?"

"Lachance'ın ne yaptığını," dedi Marki. "Ne düşündüğünü."

"Kâse'nin zihni Ölüler için her zaman kilitli bir kapı oldu," dedi Celene. "Düşüncelerini bilmiyorduk. Bildiğimizi de iddia etmiyoruz. Sana sadece gözlemlediklerimizi anlattık."

"Ama nasıl? Bu sahne yaşanırken besbelli orada değildin, Matmazel Castia. Buna rağmen hikâyeyi görmüş gibi anlatıyorsun. Dinlemiş. Yaşamış."

Castia'nın simsiyah gözlerinde şimik kürenin ışığı parlıyordu. Ve dudakları gümüş ağızlığın arkasında gizlenmiş olsa da Jean-François, Celene'in gülümsediğinden emindi.

"Sabır, soğukkan."

Son Liathe bakışlarını tekrar tavana çevirdi ve anlatmaya devam etti.

"Vahşilerin hedeflerine ulaşması üç gece sürecekti ama Dior ilk gecenin şafağına yakın uyandı. Karanlıkta kafasını kaldırınca kendini fırtınanın ortasında elleri, ayakları, ağzı ve gözleri bağlı bir halde, sıcak ve tüylü bir şeyin arasına kıvrılmış buldu. Konuşmaya çalıştı ve kısa bir süre çırpındıktan sonra bir çift el onu durdurdu. Nazik bir ses, 'Durun, matmazel. Köpeklerin canını yakacaksınız,' dedi.

"Göz bağı gevşetilince küçük bir avcı korunağının içinde olduğunu fark etti, onu fırtınadan sadece birkaç yağlı çadır bezi şeridi koruyordu. Ona tek başına bile dar gelecek küçücük bir alana ölümlü çocuk ve iki köpeğiyle birlikte sıkışmıştı. Rahatsız hissediyordu ama en azından sıcaktı.

"'Susadınız mı?' diye sordu oğlan. 'Efendim arzu ederseniz su içebileceğinizi söyledi.'

"Dior'un ağzı, elleri ve ayakları hâlâ bağlıydı ve kafasını sallamaktan başka bir hareket yapabilecek durumda değildi. Oğlan ağzındaki deri bağı çözdü ve bir matarayı Dior'un dudaklarına yaklaştırdı. Dior susuzluğunu giderecek kadar içtikten sonra birkaç nefes aldı ve başını arkaya atarak gözlerine düşen saçları itti. Sesi yumuşak ve temkinliydi ama korkulu değildi. 'Mersi, mösyö.'

"Oğlan başını hafifçe eğdi ve başka bir mataradan keskin bir içki kokusu saçan şeyden bir yudum aldı.

"Dior, 'Neredeyim?' diye sordu.

"'Sıcak bir yerde,' dedi oğlan etraflarındaki korumayı işaret ederek. 'Ve güvende.'

"Dior alaycı bir ses çıkararak güldü. 'Vampirler nerede?'

"Oğlan başıyla dışarıyı işaret etti. 'Uyuyorlar.'

"Dior bu kez biraz daha dikkatli gözlerle etrafını süzdü. Toplama zırhı çıkarılmıştı, şimdi üstünde altın rengi yeleği ve gri kumaşı yer yer kan ve kül lekeleriyle kaplanmış kuyruklu kalın ceketi vardı. En azından çizme-

lerine dokunmamışlardı ve maymuncukları hâlâ içlerinde zulalıydı. Ama elleri arkasında kelepçelenmişti. Bağlarını zorlayarak kurtulmayı denedi ama köpeklerden biri kocaman pembe diliyle yüzünü yaladı. Dior köpeğin nefesindeki kan kokusu karşısında yüzünü buruşturdu.

"'Elaina sizi sevdi,' dedi oğlan gülümseyerek.

"Dior yapış yapış olan yanağını yakasına silerek tekrar oğlana baktı. 'Seni tanıyorum,' diye mırıldandı. 'Yani şey... Seni daha önce gördüm.'

"Oğlanın gülümsemesi ona gizemli bir yakışıklılık katıyordu ve anlaşılan kendisi de bunun farkındaydı. 'Birlikte dans etmiştik. Sen Yüzbaşı Baptiste'le vals yaptıktan sonra. Berbat bir dansçısın.'

"Dior'un tüyleri diken diken oldu. 'Sen Aveléne'lisin.'

"'*Oui.*' Oğlan matarasından bir yudum daha alırken yüzünü buruşturdu. 'Orada köpek bakıcısıydım. Adım Joaquin. Joaquin Marenn.'

"'Sizinkilerden bir kısmını kurtardık!' dedi Dior heyecanla, oturduğu yerde doğrulmaya çalışarak. 'Nehirdeki bir arabaya doldurulmuş bir grup çocuğu! Mila adında bir kız vardı, Isla ve...'

"'Isla á Cuinn'i mi gördün?' Oğlanın gözleri büyüdü ve parmağıyla yanağını işaret ederek, 'Şurada iki beni var ve...' dedi.

"'*Oui*!' diye haykırdı Dior. 'Daha on beş gün önce!'

"Dior daha dikkatli bakınca oğlanın matarasına işlenmiş J&I harflerini gördü.

"'Sen Isla'nın bahsettiği sevgilisisin!' dedi heyecanla. 'Sen onun Ebedî Aşkı'sın!'

"Oğlan bunu duyunca gözleri ışıldayarak gülümsedi. 'Benim için... öyle mi söyledi?'

"'Evet! Nereye gittiğini biliyorum, seni ona götürebilirim.' Dior bağlı el bileklerini ona doğru uzatmak için dönmeye çalıştı. 'Beni şu kahrolası şeylerden kurtarırsan seni...'

"Delikanlı sadece, 'Hayır,' dedi.

"'... Hayır mı?'

"Delikanlının gülümsemesi bir anda kayboldu, ifadesi soğudu. 'Efendim yasakladı.'

"'*Efendin* mi?' Dior gözlerini kırpıştırdı. 'Şu tanrısız sülükten mi bahsediyorsun?'

"İşte o zaman delikanlının tavrında fırtına gibi hızlı bir değişiklik oldu, gözlerini kızıl ve ani bir öfke bürüdü.

"'Onun hakkında böyle konuşma,' diye çıkışarak parmağını uyarır gibi kaldırdı. 'Seni güvende tutmamı emretti ve öyle de yapacağım ama yemin ederim, onun hakkında tek bir hakaret sözcüğü söyletmem.'

"Dior'un gözleri kısıldı, çenesi kasıldı çünkü Joaquin parmağını kaldırırken elinin üstündeki tuhaf bir yara izi açığa çıkmıştı. Yeni kabuk bağlamış taze bir yara izi. Etine açılmış ve desenin kalıcılığını sağlamak için külle ovulmuş geometrik bir şekil. O zaman Dior'un kulaklarında Gabriel'in sesi ve Aveléne'de söyledikleri yankılandı.

"Kimi gönüllü katılır. Güç şehveti ya da kalbinin karanlığı yüzünden. Diğerleri ise ısırılırlarsa ebediyen yaşayacaklarını sanan aptallardır. Ama çoğu köle olmakla öğün olmak arasında tercih şansı sunulan tutsaklardır.

"'Bu bir yara izi değil,' diye fısıldadı oğlanın eline bakarak. 'Bir damga.'

"Oğlan gözlerine bakarken Dior teninin dehşetle karıncalandığını hissetti.

"'Sen bir kölesin.'

"'Bize Dağlanmışlar diyorlar.' Oğlan başparmağını yara izinin üstünde dolaştırırken gülümsedi. 'Hizmet etmek için seçilenler. Bir armağan senin anlayacağın. Bize olan sevgilerini göstermek için.'

"'Bu sevgi değil, Joaquin,' diye tısladı Dior. 'Evinizi yok ettiler, arkadaşlarınızı öldürdüler, Aaron'u katlettiler! O kahrolası sürtük...'

"Joaquin yüzünü yere bastırınca kız daha ileri gidemedi. Delikanlının nazik tavrı yok olmuştu ve Dior söylenerek karşı koymaya çalışırken Joaquin deri bandı acı verici bir güçle tekrar ağzına bağladı. Sonunda oğlan sırtından inerken Dior nefes nefese tıslıyordu.

"Olduğu yerde döndü ve Joaquin'e dişlerini sıkarak ters ters baktı. Ama oğlanın gözleri çoktan çadır bezine çevrilmişti bile. Dalgın bir tavırla erkek tazının çenesini okşuyordu.

"'Göreceksin,' dedi sonunda. 'Birazdan uyanır. Ne kadar *harika* olduğunu görürsün.'

"Dior kalbi hızla çarparak, hiç kıpırdamadan ve ses çıkarmadan yattı. Joaquin de başka bir şey söylemedi ve sonraki birkaç saat boyunca Dior zaman zaman uykuya daldı ve rüya gördükçe inledi. Sonunda, küçük barınaklarından çıkan oğlanın hareketine uyandı ve arkasından dışarı bakabilmek için dirseklerinin üstünde doğruldu. Dışarıda akşam yeni çöküyordu ve kükreyen karakış rüzgârlarının arasında taze kar küreme sesine benzeyen bir ses duydu.

"Köle karı kazarak ustalarını yataklarından çıkarıyordu.

"Çok geçmeden biri beyaz tenli ve bütün, diğeri yeni oluşmuş insan derisinden kalın iplerle sarılmış kemikten ibaret bir çift el Dior'u küçük barınaklarından dışarı çekti. Ceketinin iki yakasından tutulup ayağa kal-

dırılınca Dior kendini bakışları az öncesine kadar içinde uyuduğu toprak kadar sert ve soğuk olan Kane'le burun buruna buldu. Kane'in yüzünde hâlâ Phoebe'nin pençe izleri –alnından kansız çenesine kadar inen dört yırtık– vardı. O acımasız ve çakmak taşı rengi gözlerin gerisinde sinsi sinsi dolaşan bir açlıkla Dior'u süzüyordu. Kız ürperdi ve Kane onu kendine yaklaştırıp buz gibi dudaklarını boynuna sürterken geri kaçmaya çalıştı.

"'Yenecek kadar iyi kokuyorsun...'

"Dior ağzını kapatan derinin arkasında bir şey söylemedi ama bakışları ona âdeta yalvarıyordu.

"*Cesaret et de göreyim.*

"'Yeter,' diye bir homurtu geldi. 'Onu rahat bırak.'

"Kane ona hayranlıkla bakan Joaquin'le birlikte atları eyerlemekle meşgul olan Kiara'ya döndü. 'Şey gibi kokuyor...'

"'Kokusunu senin kadar ben de duyuyorum. Ama Voss'lar onun bir ödül olduğunu düşünüyor ve önümüzde uzun bir yolculuk var. Susadıysan yolun sonunda yarım akıllı Shae'yle giderebilirsin.'

"'Shae iyidir,' diye mırıldandı Kane.

"'Domuz pisliği kadar kalın kafalı,' dedi Kiara alaycı bir sesle. 'O aptalla iyi kan büyüsünü ziyan ettin.'

"'Onu kıvrak zekâsı için değil, kılıçkolu için dağladım. Aveléne'de bir düzine adamı öldürdü.'

"'Ve yanlarında bir sürü de kadını,' diye homurdandı Kurtana. 'O köpeğe tasma taksan iyi olur, kuzen. Kıçlarımızı Ossway'den yüzlerce kilometre uzağa tecavüz ve katliam için sürüklemedik. Kuzeyülke'ye *yiyecek* için geldik ve bir ceset sadece solucanları doyurur. Şeytan diyor ki o piçi mahvettiği hayvanların yerine arabalara at.'

"Kane, Dior'u hâlâ bırakmamıştı ve Kiara'ya cevap verirken kolu demir bir parmaklık gibi hareketsizdi.

"'Bu gecikme yüzünden başkaları da mahvolacak. Gecetaşı yolumuzu haftalarca uzattı. Sürüyü kısa süre içinde eve ulaştıramazsak hepsi donacak.'

"Kiara ustura gibi keskin ve alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. 'Ben dün Lorson'un Kara Aslan'ını öldürdüm, kuzen. Kızıl Koru'nun kumandanı. Büyük Tolyev'in katilinin işini kendi ellerimle bitirdim. Hiç şüphesiz bu birkaç ölü ineğe değer.'

"'Düştüğünü gördük,' dedi Kafakoparan. 'Öldüğünü değil. Bir belki yüzünden geciktiğimizi duymanın Kontes'i çok mutlu edeceğinden emin değilim, kuzen. Ya da Mère'de Aslan'la kapışırken şişeni kaybettiğini ve yerine koymak için benimkini almak için yalvardığını.'

"Kurtana durdu ve kendisinden daha genç olan vampire döndü. Çizmeleriyle karları ezerek Kafakoparan'a yaklaştı ve aynı boyda olmalarının sağladığı avantajla, gözlerinin içine baktı.

"'Birinin ona bunları söylemesi,' dedi başını sallayarak, 'çok yazık olurdu.'

"İkisi bir süre birbirlerine baktılar. Kâse hırlayan iki ayının arasında bir et parçası gibi havada asılı duruyordu. Vampirler iki heykel kadar hareketsizdi ve canavarca bir tehditle burunlarından soluyorlardı. Ama nefessiz geçen bir sonsuzluğun sonunda, daha genç vampir bakışlarını kaçırdı.

"'Evet,' diye mırıldandı. 'Yazık olur.'

"Kurtana bir ağız dolusu bıçağı sergileyerek sırıtırken Kafakoparan dönüp uzaklaştı. Dior hiçbir şey söyleyemeden dişlerini ve yumruklarını sıkarak durdu. Kiara'nın midillisinin sırtına atıldı. Sefil durumdaydı ve her yeri sızlıyordu ama geceye doğru yola çıkan vampirlere ayak uydurmaktan başka seçeneği yoktu. Hava kanını donduracak kadar soğuktu ve Gabriel'in düştüğü yerden her dakika biraz daha uzaklaşarak dağdan inerlerken gözlerini sımsıkı kapattı.

"Kız ağabeyimin yasını tutuyorduysa bile bunu sessizce yapıyordu.

"Gabriel'in Cairnhaem'deki o köprüden aşağı uçmasından üç gece sonra, şafak sökmek üzereyken havayı odun dumanı kokusu kapladı. Erkek mızrak Matteo havladı ve karanlığın içinde bir haykırış yankılandı. Dior kafasını kaldırdı ve yüzüne dökülen donuk saçların arasından, karanlığın içinden bellerinde uzunkılıçlar asılı, zincir zırhlı, sakallı ve iri kıyım adamların çıktığını gördü. Arkalarında gölgeçam kaplamalı bir avcı kulübesinin silüetini seçebiliyordu. Başlarında uzun boylu, mavi gözlü bir iblis olan adamlar Kurtana ve Kafakoparan'ı görünce dizlerinin üstüne çöktüler. Adamın kızıl saçları, gür bir sakalı ve tırnak diplerinde kurumuş kan vardı ve savaş lekeli yeleğine bir Dyvok Kanı'nın kükreyen ayısı işlenmişti.

"'Efendi Kane,' dedi başını eğerek. 'Leydim, Kiara.'

"'Shae,' dedi Kafakoparan. 'Ne haber?'

"'Emrettiğiniz gibi o veletlerin izini sürdük, Efendim.' Adam, Dior'a kaçamak bir bakış atmanın dışında bakışlarını yerden kaldırmadı. 'Onları batı yolunda yakaladık. Lars ve Quinn onları güneye, Leydi Soraya'ya götürdüler bile.'

"'Fevkalade!' dedi Kiara, Kane'e cevap verme fırsatı bırakmadan atından indi. 'Talley, atlarla ilgilen. Jean, oğlanı ve bunu doyur.' Eyerinden aldığı bir küreği kızıl kafalı adamın yanına, karın üstüne attı. 'Yataklarımızı kazma şerefini sana bağışlıyorum, Shae. Karanlık çökünce yola çıkacağız. Ama Lord Kane'in önce güzellik uykusuna ihtiyacı var.'

"'Emredersiniz, Leydim,' dedi kızıl saçlı adam kafasını kaldırmaya cesaret edemeden.

"Kafakoparan yüzündeki yara izlerini ovalarken Kiara kulübeye doğru yürüdü. Çizmelerini karda sürüyerek yürürken aklına bir şey gelmiş gibi durdu. 'Ah, bu arada Shae?'

"'Leydim?'

"'Lord Kane ve ben uyurken bu kızın başına nahoş bir şey gelmemesine dikkat et. Ona el sürmek, onunla konuşmak, hatta ona bakmak bile yok, anlaşıldı mı?'

"'Fazlasıyla, leydim.'

"'Harika. Hızlı kaz. Kafakoparan'ın eski güzelliğinden eser kalmadı.'

"Adamlardan üçü bu espri karşısında kıkırdadı ama kızıl olan surat asmayı sürdürdü. Genç Joaquin, Dior'u eyerden kaz tüyü bir yastık kucaklar gibi kolayca indirdi ve kız saz, ağaç ve sıva karışımı duvarlarını mantarların bürüdüğü kulübeye sokuldu. İçeride ter, çürüme ve ayak karışımı pis bir koku vardı ama küçük bir şöminede yanan ateş sayesinde en azından sıcaktı. Dior elleri, ayakları ve ağzı bağlı bir halde bir köşeye yerleştirildi. Titreyen yumruklarını sıkmaktan elleri bembeyaz kesilmişti. Onu esir alan vampirler nereye gittikleri ya da o yolun sonunda onu hangi kaderin beklediği konusunda hiçbir ipucu vermemişlerdi. Ama karanlık bir kader olacağından Dior'un şüphesi yoktu.

"Joaquin ateşin yanında ayakta duruyordu, tazıları ise alevlerin yanına yere uzanmıştı. Diğer adamlar –toplam beş kişiydiler– görevlerini tamamlayınca içeri girdiler. Isınmak için eldivenlerini çıkarırlarken Dior sol ellerinin üstüne bıçakla açılmış ve külle sabitlenmiş damgalarına baktı. Ortada iki farklı sembol vardı: İlki Joaquin, aşçı Jean ve izah edilemez bir şekilde İtbacağı dedikleri yaşlıca bir adamın paylaştığı semboldü; diğeri ise Talley adındaki, atlara bakan şaşı adamın elindeki sembol. Shae içeri girip yağlı kızıl saçlarındaki karı silkelerken Dior onun da ikinci damgayı taşıdığını gördü.

"İki farklı işaret. İki farklı efendi.

"Talley, Dior'a bakarak, 'Kız kim, Tazeet?' diye sordu.

"'Gecetaşı'nda bulduğumuz bir kız,' dedi Joaquin yumuşak bir sesle, yere bakarak. Hepsinden gençti ve anlaşılan bu hırpani tayfanın en yenisiydi, yani buradaki ast üst düzeninde en alt sıradaydı. 'Hanımefendinin avladığı herifin yanındaydı. Kara Aslan'ın. Bir ay kadar önce birlikte Aveléne'e gelmişlerdi. Sanıyorum Yüzbaşı Aaron onları tanıyordu.'

"Talley havayı kokladı. 'Neden erkek kılığında?'

"'Onu soyabiliriz,' dedi Shae pis dişlerini ortaya seren bir sırıtışla. 'Öğrenmek için?'

"'Hanımefendi kimsenin ona elini sürmemesini tembihledi,' dedi Jean ateşten başını kaldırarak.

"'Evet, Shae, aletine mukayyet ol,' dedi İtbacağı tükürür gibi. 'Hanımefendi koparmasın.'

"Kızıl adam, Talley'yle bakışarak acımasız bir kahkaha attı ama başka bir şey söylemedi. Bir süre sonra Joaquin, Dior'a bir kâse bol sulu çorba getirdi ve çorbayı içmesi için ağzını kısa bir süre çözdü. Ona matarasındaki pis kokulu içkiden bir yudum da ikram etti ama Dior yüzünü buruşturarak geri çevirdi. Joaquin ona çorbasını içirirken nazik ama dikkatliydi, ağız bağını sıkıca bağladıktan ve kelepçelerini kontrol ettikten sonra pasaklı yoldaşlarının yanına döndü.

"Kiara ve Kane Dyvok dışarıda ortalığı kasıp kavuran fırtınada, donuk toprağın derinliklerinde gün boyu uyudular. Dior bacaklarını altına kıvırdı ve gözlerini uyur gibi kapatarak parmaklarını milim milim çizmesindeki maymuncuğa yaklaştırmaya başladı. Morarmış dudakları sürekli kıpırdıyordu.

"Artık dua edecek kadar korkmaya başlamıştı.

"Beş köle temkinliydi, içlerinden biri mutlaka nöbetteydi ve birkaç saatte bir birbirlerini uyandırarak alevlerin başında tuttukları nöbeti devrediyorlardı. Ancak bütün o süre zarfında Kâse hiç durmadan çalıştı, çizmesindeki deri cüzdanı çıkarıp maymuncukla işe koyuldu. Elbette zamanında en az bin kilidi tatlı dille ikna etmişti ama hayatının bağlı olduğu bir kilit hiç olmamıştı. Şimdi alnı ince bir ter tabakasıyla kaplıydı, parmakları titriyordu ama alaca karanlık çökerken kelepçeler açıldı ve elleri özgür kaldı.

"Dior gözlerini hafifçe araladı. Nöbette İtbacağı vardı ama sönmek üzere olan ateşin başında içi geçip duruyordu. Kulübenin dışında uluyan fırtına ve içerideki horultular dışında hiç ses yoktu. Dior ellerini öne çekip ayak bileklerindeki demirler üstünde çalışmaya başladı. Eziyet dolu yirmi dakikanın sonunda bacakları da özgürlüğüne kavuşmuştu.

"Bir yandan gerinerek ve yüzünü buruşturarak ağzındaki sefil deri parçasından kurtuldu. Çizmelerini ayaklarından çıkardı ve çoraplı ayaklarla gölgeler gibi sessiz yürümeye başladı. Bir sırt çantası ve bir su matarası alırken ahşap zemin ayaklarının altında gıcırdayınca taş gibi dondu. Ama kıpırdayan tek kişi Elaina'ydı. Kar tazısı gözlerini açtı ve umutla kuyruğunu sallamaya başladı. Dior parmağını dudaklarına bastırınca mızrak tek kulağını havaya dikti. Ve San Michon'un Kutsal Kâsesi kış rüzgârını aratmayacak bir süratle, kapının arasından süzülüverdi.

"Çizmelerini ayağına geçirir geçirmez Kurtana'nın sosyasına atladı. Uykudan uyanan midilli hoşnutsuz bir ses çıkararak kişnedi ama Dior ellerini atın yelesine doladı ve sağrısını tekmelemesiyle atın taze karı toynaklarıyla ezerek dörtnala koşmaya başlaması bir oldu.

"Arkalarından bir haykırış koptu ama kız çoktan yok olmuştu ve çöken alaca karanlıkta son sürat uzaklaşıyordu. Elbette nereye gittiği konusunda en ufak bir fikri yoktu, tek bildiği oradan hızla ve Vahşilerin kokusunu alamaması için rüzgâr yönünde uzaklaşması gerektiğiydi. Bir yandan da bir aziz gibi durmadan dua ediyordu.

"Kız doğma büyüme şehirliydi, gerçek bir binici sayılmazdı ama sosyanın sırtına dişiyle, tırnağıyla ve katıksız irade gücüyle yapışmıştı sanki. Ama aynı zamanda o, yolu batakhanelerden geçmiş, kırık kilitlerin, aşırılan cüzdanların ve sayılmayacak kadar çok yalanın çocuğuydu. Bir ölüağaç korusuna dalarken atını tekmeleyerek daha, daha hızlı koşmasını sağladı. Ve bütün cesaretini toplayarak kendini atın sırtından yaşlı ve çarpık bir meşenin kollarına fırlattı. Ağaca çarptığı anda ciğerlerindeki bütün hava tükürük ve kan benekleri eşliğinde boşalıverdi. Ama ihtiyar meşe onu kucaklamıştı bile ve çalıntı sosyası arkasında belirgin toynak izleri bırakarak ağaçların arasında koşarak uzaklaşırken Dior ağaca can havliyle sarıldı.

"Dişlerini sıkarak yakındaki başka bir ağacın çarpık kollarına atladı. Bir süre daha ağaçtan ağaca atlayarak atın toynak izleriyle arasını iyice açtı. Sonra kayarak karın içine indi ve düşe kalka ve sadece nefeslenmek ve peşinde kimse var mı diye havayı dinlemek için durarak koşmaya başladı.

"Çok geçmeden beklediği sesler, yaklaşan toynakların trampet solosu duyuldu. Kız Tanrı'ya, Anabakire'ye ve Yedi Şehitlerin her birine ayrı ayrı dualar fısıldayarak ve ölüağaçlar arasında zikzaklar çizerek sosyanın yolundan iyice uzaklaştı. Gözleri fal taşı gibi büyümüştü, koşarken kalbi gümbürdüyor, su matarası kalçasına çarpıyordu. Ama toynak seslerinin onun değil, atın peşinde uzaklaştığını duyunca gülümsedi. Bir hırsız gibi sırıtarak pusun ve ağaçların arasında koşarken usulca fısıldadı.

"'*Bonsoir*', kurtçuklar.'

"Özgürdü."

• (Fr.) İyi akşamlar. (ç. n.)

III

KÖPEKLER VE TASMALAR

"Yakalanana kadar on sekiz kilometre yol yapmayı başardı, hiç şüphesiz alkışa değer bir çaba. Yakalandığında bitkindi, her yeri çizik içinde ve nefes nefeseydi. Onu ilk bulan, gece havlayan kar tazısı Elaina oldu ama ağaçların arasından ok gibi fırlayan Matteo da hemen arkasındaydı. Büyük mızrak üstüne atlayıp onu donuk zemine sererken Dior ciyakladı. Küfürler yağdırarak çırpındı ve yumruğu zavallı hayvanın burnuna isabet edince yüzünü buruşturdu. Sonra Elaina üstüne atıldı ve ayağa kalkmaya çalıştıkça onu yere geri çekti. Tazı Dior'un tenini değil, paltosunu parçaladı. Aveléne'in köpek bakıcısı tarafından en iyi şekilde eğitildiğine hiç şüphe yoktu. Ama kardeşi daha az nazikti ve Dior bağırırken hayvan dişlerini çizmesine geçirdi.

"Uzaktan bir ses, 'Hayır, Matteo!' diye bağırdı. 'Yavaş ol!'

"Dior dönerek ve tekmeler savurarak kendini kurtarmaya çalışıyordu. Sonra bir insanın koşamayacağı kadar hızlı ayak sesleri duyuldu ve güçlü ve korkutucu eller yakasına yapışıp onu havaya kaldırdı. Dior yağlı kızıl saçlara ve buz mavisi gözlere bakarken Shae denen adam onu nefesini kesecek bir süratle bir söğüdün gövdesine çarptı.

"'Akıllı küçük...'

"Dior'un dizi edep yeriyle buluşunca acıdan iki büklüm olan Shae'nin ağzından pis kokulu bir nefes boşaldı. Adam acıyla kıvranırken Dior dizini bu kez kafasına geçirdi ve kaçmak için döndüğü anda tazıların havlamaları arasında başka eller onu tuttu. Joaquin yalvarıyordu. 'Dur, dur, canını yakmak...'

"Dior'un dirseği oğlanın çenesiyle buluşarak dişlerinin battığı dudaklarının yarılmasına neden oldu. Bu, ağabeyimin ona öğretmeye çalıştığı zarif dans değil, Lashaame'nin ara sokaklarındaki batakhane kavgalarında öğrendiği stildi. Yumruklar ve tekmeler savuruyor, parmak boğumlarında ve ağzında kanla ısırıyor, tükürükler saçıyordu. Ama kan kendi kanı değildi.

"*Kendi kanı değildi.*

"Sert ve ağır bir şey ona sertçe çarptı. Kafatasının arkasına bir çizme topuğu inmişti. Dior inleyerek Joaquin'in üstünden yere yuvarlanırken ve bir ağırlık göğsüne çökerken köpekler havlamaya devam ediyordu.

"Shae, 'Kahrolası *domuz*,' diye tıslarken küfrü ağzındaki kan yüzünden ıslak ve boğuktu. Kızın suratına kasvetli geceyi göz kamaştıran gün ışığıyla çarpıştıran bir yumruk yapıştırdı. Dior'un nabzı dörtnala koşuyor, gözlerinde güneşler çakıyordu.

"Shae'nin arkasında Joaquin'in bulanık silüeti belirdi. 'Hanımım ona...'

"İri adam, 'Zarar gelmesin mi dedi?' diye çıkıştı. 'Bu karı burnumu kırdı, bu domuz yavrusunun karnını deşmezsem...'

"Kılıçkölesi uzun ve acımasız görünüşlü bıçağını Dior'un çenesine dayadı. 'Beni duydun mu sıçan suratlı? Gövdende bir delik daha açacağım ve seni hangisinden becereceğimi daha sonra düşüneceğim.'

"Aynı anda adamın suratına kanlı bir tükürük öbeği yapıştı. Dior kırmızı dişlerinin arasından tısladı.

"'Bok ye, çürük aletli ödlek.'

"Shae dudaklarına denk gelen tükürüğü öfkeyle silerek kükredi. 'İşte şimdi...'

"Kızıl herif bıçağını kaldırırken ondan çok daha güçsüz olan ama sonuna kadar kafa tutmaya kararlı Dior elinden kurtulmak için çırpınıyordu. Ama onu kurtaran köpek bakıcısı oğlan oldu. Joaquin, Shae'nin kürek kemiklerinin arasına sert bir tekme indirerek adamı karın içine yüzüstü yapıştırdı ve tükürük saçarak haykırdı.

"'*Hanımım ona zarar verilmemesini tembihledi*!'

"Shae yerde yuvarlanarak ayağa kalkarken, '*Senin* hanımın, benim değil,' diye tısladı.

"'Lord Kane hanımıma itaat ediyor, sen de etmelisin!'

"'Sen kendini ne sanıyorsun?' dedi Shae kırık burnunu tutarak. 'Dağlanalı daha iki hafta olmadan bana vaaz mı veriyorsun? Lanet olası avları için kahrolası köpeklerine ihtiyacı olmasa Kiara sana bir damla bile feda etmezdi. O aptal sürtük aldığı her nefeste benim efendime hakaret ediyor ve onu utandırıyor. Ama aynısını senin yapmana izin verirsem *kahrolayım*!'

"Shae öne atılırken Joaquin adamın bıçağı tutan kolunu yakalamaya çalıştı. Matteo da adamın bacaklarına saldırdı. Dağlanmışlar ve tazılar kavgaya tutuşurken dudaklarından kan akan Dior karın üstünde geri geri emekledi. Gecenin içinde acı dolu bir ses yankılandı ve Matteo havada bir takla atarak karın üstüne uçtu. Ete saplanan metalin sesini bir iç çekiş ve ağlamaklı bir

sızlanma izledi. Shae yüzüne dökülen kanlı saçları iterek buharın yükseldiği kardan doğruldu.

"Sırtüstü yatan Joaquin'in dudaklarında kırmızı bir nefes köpürüyordu. Dior karın üstünde el yordamıyla bir dal, bir taş, herhangi bir şey arayarak Shae'den uzaklaşmak için debeleniyordu.

"Shae buz gibi mavi gözleri acımasız bir ışıkla parlayarak bıçağını kaldırdı. 'Şimdi, yeni delikte kalmıştık...'

"Alaca karanlıkta korkunç sesler yankılandı, bir düzine kemik kırılma sesi ve patlayan ciğerlerin ıslak delinme sesi. Shae göğsünden dışarı uzanan ve avucunun içinde buhar tüten bir et parçası tutan kanlı ele bakakaldı. Yumruk sıkılıp arasındaki organı macuna çevirmeden hemen önce, adamın ancak kendi kalbini fark edecek kadar zamanı oldu. Sonra el kaburgalarının arasında açılan delikten geri çekildi ve Shae paramparça oldu.

"Parçaları bir şölen günü atılan havai fişekler gibi ama etrafa ışık ve alev yerine kan saçarak dört bir yana saçıldı. Dior üstüne püsküren kan karşısında irkildi. Az önce saldırganının durduğu yerde şimdi vücudunun tepeden çizmelerine kadar olan kısmı adamın en iyi, çizmelerinden aşağısı ise en nahoş sıvılarıyla kaplı Kiara Dyvok duruyordu.

"Dyvok Priori'sinin kızı bir eliyle gözlerine fışkıran kanı silerken nefes nefese ona bakan kızın karşısında çömeldi ve en fazla çakıl taşları kadar yumuşak bir sesle, 'Küçük bir fare için fazla hızlı koşuyorsun,' dedi.

"'Yüce Tolyev aşkına...'

"Kurtana omzunun üstünden arkasına bakarken öfkeli bir Kafakoparan mezbahaya dönen açıklığa girdi. Göğsünden üç kez bıçaklanan Joaquin kırmızıya boyanmış karın üstünde sırtüstü yatıyordu. Elaina köpek bakıcısının yanı başında ağlamaklı sesler çıkarıyor ve efendisinin parmaklarındaki kanı yalıyordu. Matteo karnının üstünde yatıyordu ve boynundaki yaradan kan akıyordu.

"'Burada ne oldu?' diye sordu Kane. 'Sen benim adamımı mı katlettin?'

"'Seni o köpeğe tasma takman için uyarmıştım, kuzen.'

"Kane, 'O benim malımdı!' diye haykırarak sırtını dikleştirdi. 'Onu kendi ellerimle dağladım! Bana yıllardır çok iyi hizmet veriyordu ve şimdi ne uğruna öldü? Hiçbirimizin bir ısırık alamayacağında ısrar ettiğin bir şeftaliyi zedelediği için mi? Kahrolası aklını mı kaçırdın sen, Kiara?'

"'Sözlerine dikkat et, kuzen.' Kurtana yavaş hareketlerle doğruldu ve yüzünü Kafakoparan'a çevirdi. 'Yoksa çok daha fazlasını kaybedersin.'

"Vampirlerin daha genç olanı hırladı ama cevabını, sıktığı dişlerinin gerisinde tuttu. Kiara, Dior'a uyaran bir bakış attıktan sonra Joaquin'in ya-

mına gitti ve kan kaybeden oğlanın başına dikildi. Joaquin kana bulanmış elini ona uzattı, konuşamıyor ama gözleriyle yalvarıyordu. Göğsünde açık bir yara vardı ve kanı karın üstüne akıyordu. Kiara onu kendi bileğinden besleyebilir, yarasını kanıyla iyileştirebilirdi ama oğlana yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadı.

"'Av bitti, şair,' diye mırıldandı. 'Artık tazı bakıcısı olarak pek işe yaramazsın.'

"Joaquin büyümüş gözlerle ağlamaklı bir ses çıkardı. Ölüm Meleği oğını kaldırdı ve oğlanın mesanesi korkudan gevşeyiverdi. Belki de son bir konfor arayışıyla biricik efendisine baktı, ölmeden önce ona sadece son bir kez *dokunmak* için uzattığı parmakları titriyordu. Ama Kiara Dyvok, Joaquin'in elini uzatmasına kayıtsız kaldı.

"Ve bunun üzerine, o eli Dior Lachance tuttu."

Jean-François'nın kalemi durdu, sarı kaşlarından biri kalktı.

Son Liathe iç geçirerek öne uzattığı parmaklarını inceliyordu.

"Bunu neden yaptığını merak ediyorsundur, elbette. Oğlanın tuniğini neden yırttığını, burnundan akan kanı avucuyla silip Joaquin'in göğsüne neden bastırdığını. Aslında ona hiçbir borcu yokken ve yapabileceklerini bu canavarlara göstermek onu daha büyük bir tehlikeye atarken neden hayatını kurtarmayı seçtiğini. Hiç şüphesiz kimileri aptal olduğunu söyleyebilir. Kimileri bunun soylu bir hareket olduğunu. Diğerleri kızın genç veya yumuşak kalpli, inatçı ya da düşüncesiz olduğunu söyleyebilir. Ama hepsi illa bir görüş belirtir. Bu gecelerde hep böyle olmuyor mu zaten? Hiçbir şey bilmeyenler bile *illa bir şey* söylemekte ısrar ediyor."

"Peki ya sen, Matmazel Castia?" dedi Jean-François. "Sen ona ne dersin?"

"Hep söylediğimi, küçük Marki."

Canavarın gözleri karanlıkta ışıldadı.

"San Michon'un Kutsal Kâsesi.

"Kiara ve Kane Dyvok sessiz bir şaşkınlık içinde Joaquin'in yaralarının kapanmasını ve Kâse'nin kutsal kanının onu ölümün kıyısından çekip almasını izlediler. Oğlanın soluğunun fokurtusu dindi, gözlerindeki acı yerini şaşkın bir hayrete bıraktı. Dior onu dikkatle süzdü, bir elini göğsüne bastırmaya devam ederek kalkıp oturmasına yardım etti.

"'İyi misin?' diye fısıldadı.

"'Ben...' Oğlanın ağzı kırık bir kapı gibi açık, yüzü ölü gibi solgundu. 'Ben...'

"'Bunu nasıl yaptın?'

"Kane konuşunca Dior ona baktı. Kafakoparan'ın acımasız gözleri büyümüştü.

"'*Bana cevap ver*!' diye bağırdı vampir yakasına yapışarak.

"Dior irkildi ve kırmızı, yapış yapış eliyle Kafakoparan'ın bileğini tuttu. Kanı Ölünün tenine değince beyaz bir ateş parladı ve Kane'in daha yeni yeni sıfırdan büyüyen elini tutuşturdu. Kafakoparan acıyla inleyerek arkaya doğru devrildi ve bir süre çırpındıktan sonra yanan yumruğunu nihayet kara batırarak tenindeki kutsal ateşi uzun ve keskin bir *tıssslamayla* söndürdü. Hırlayarak kararmış pençesini buhar yükselen erimiş karın içinden çıkarırken Dior'a sabitlediği gözlerinde nefret ve korku vardı.

"'Hâlâ bu şeftalinin berelenmeyi hak ettiğini düşünüyor musun, kuzen?' diye mırıldandı Kurtana.

"Kiara, Dior'u ensesinden tuttu ve şaşkın bir çığlık atan kızı havaya kaldırdı. Dior vampirin elini tırmalayarak kurtulmaya çalıştı ama kuzeninin aksine Kiara kalın avcı eldivenleri takmıştı ve Kâse'nin kanlı eli sertleşmiş deriyi lekelemekten başka bir şey yapmadı. Kurtana onu süzerken kız bir yandan onun elinden kurtulmak için çırpınıyor, bir yandan da ağabeyimin ona öğrettiği renkli küfürleri sıralıyordu. Ama Kiara ensesini omurgasını çatırdatacak kadar sıkınca küfürleri yerini acı dolu bir çığlığa bıraktı.

"'Kıpırdama, küçük Fare.'

"'Be... beni bı...'

"Kiara kızın ensesini tekrar sıktı. Taşı ufalayacak kadar güçlüydü. Dior hissettiği acıyla bir kez daha feryat etti ve sıktığı çenesindeki kaslar düğüm düğüm bir halde kendini hareketsiz durmaya zorladı.

"'Nasılı umurumda değil,' diye mırıldandı vampir. 'Nedenleri de. Ama tekrar kaçmaya çalışırsan adamlarıma gözlerini oydurturum. Ayak parmaklarını yakarak kopartırım. Sen çığlıklar atarken isimlerini vücuduna kazırlar. Ah, hiç korkun olmasın, sağ kalırsın. Düşmanlarımız seni istediğine göre, biz de istemeliyiz. Ama seninle işim bittiğinde şu zavallı genç Shae'nin yerinde olmak için dua edersin.'

"Kız vampirin güçlü elinin arasında, kıpkırmızı bir surat ve sıkılı dişlerle, ağlamaklı bir ses çıkardı.

"'En azından bana... beni ne... nereye götürdüğünüzü söyleyin.'

"Kurtana cevap zaten çok açıkmış gibi gözlerini kırpıştırdı. 'Seni Karayürek Nikita'nın sarayına götürüyoruz. Benim yaratıcım ve Dyvok Kanı'nın Priori'si.'

"Bunu duyunca Dior'un gözleri büyüdü, tüyleri diken diken oldu. Dehşet verici vampirlerin ellerindeydi, çaresizdi, küçüktü ve elbette korkmuştu.

Ama görünüşe bakılırsa ne bir tesadüf ne de heves sonucu, Yüce Tanrı'nın kendi takdiriyle, imparatorlukta olmaya en çok ihtiyaç duyduğu yere götürülüyordu. Yapması gerekenlerin hakikatinin akşamüzeri beklediği şehre. Maryn Ana'nın istirahat yerine.

"'Dún Maergenn,' diye fısıldadı."

Sul Adair'in derinliklerindeki gölgelerin arasında tarihçi tüylü kalemini mürekkebe batırdı ve kendi kendine bir ayet mırıldandı. *"Aşağıda yeryüzündeki ve yukarıda göklerdeki her şey benim eserimdir."*

Ve siyah nehrin karşısında bir canavar, dişlerinin önündeki kafesin arkasında gülümsedi.

"Ve bütün eserlerim benim planımla uyum içindedir."

Jean-François, Celene'le göz göze geldi ve teninde beklenmedik bir ürperti hissetti.

"Bu seni korkutuyor mu, günahkâr?" diye sordu Celene. "İradesinin dünyada işbaşında olduğunu görmek? İlahi tasarımının tam onun niyet ettiği haliyle gerçekleştiğine tanık olmak? Çünkü senin gibi kalpsiz, inançsız ve amaçsız olsaydım beni *korkuturdu*."

Tarihçi beklentiyle kaşını kaldırdı.

"Benim canımı sıkma tehlikesiyle karşı karşıyasınız, Matmazel Castia. Devam edin."

Celene başını öne eğerken siyah gözleri muzip bir ışıltıyla parladı.

"Dior hâlâ Kurtana'nm elindeydi. Ancak Kiara'nm açıklamasından sonra çırpınması son bulmuştu. Vampir hoşnut bir tavırla elini gevşetti ve zavallı kızı karın üstüne bıraktı.

"'Gidelim o zaman,' diye homurdandı Kurtana. 'Zaman zamansızlar için bile durmaz.'

"Kurtana dalgın bir tavırla dudaklarında Shae'den artakalanları yalayarak kırmızı zeminde ilerlemeye başladı. Ağaçların kenarına gelince durdu ve bir tazıyı çağırır gibi uyluğuna vurarak Dior'a baktı. Kaçma arzusu hepten ortadan kalkan harap durumdaki yaralı bereli kız yüzündeki kanı karla temizleyerek doğruldu.

"'Joaquin?' diye seslendi Kurtana. 'Ayağa kalk, şair.'

"Dior yanındaki oğlana baktı. Joaquin göğsü ve elleri kana bulanmış bir halde donuk kırmızı zeminde oturmaya devam ediyordu. Elaina kuyruğunu sallayarak yüzünü kokladı. Boynu Shae'nin bıçağıyla delinen zavallı Matteo ölmüştü ve oğlanın yaşlı gözleri tazısına kilitlenmişti. Ama Joaquin üzgünden çok... şaşkın görünüyordu.

"'Sadece bir köpek, evlat,' diye seslendi Kiara bir kez daha. 'Haydi. Hemen.'

"'Joaquin?' dedi Dior usulca.

"Köpek bakıcısı ona, gürül gürül yanan bir şömine başında görülen bir rüyadan uyanıp kendini gecenin soğuk karanlığında bulan bir çocuk gibi baktı. Ancak Kane sabırsız bir tavırla söylenmeye başlayınca oğlan, Kafakoparan'a korkulu bir bakış attı ve kendine geldi.

"'Geliyorum, efendim,' diye mırıldandı.

"Joaquin dudaklarını Matteo'nun alnına bastırdıktan sonra kalktı ve Kurtana'nın peşinden koştu. Elaina bir süre Matteo'nun ölüsünü kokladı ama Joaquin onu çağırınca karın üstünde koşarak efendisinin yanına gitti. Dior geriye sadece eli onun kanıyla yanarak siyah bir pençeye dönüşen Kafakoparan'ın kaldığını ve karanlık ve aç gözlerle onu izlediğini fark etti. Ve Kiara'nın Shae'nin yağlı ve kanlı kalıntıları üstünde asılı duran tehdidini hatırlayarak vampirin peşinden koştu. Kane de alçak sesle bir küfür savurarak onları takip etti.

"Arkalarındaki kar artık kıpkırmızıydı. Shae'nin kanı Joaquin'inkine ve Kâse'ninkine karışmıştı. Ölü ağaçların arasından soğuk bir rüzgâr esince Kâse'nin kanı titremeye başladı.

"Hareket etmeye.

"Kutsal kanının damlaları yer sarsılıyormuş gibi titriyor, efendilerinin damarlarında dönmek ister gibi donuk zeminin üstünden incecik yollar çizerek ona doğru akıyordu. Ama birden rüzgâr sertleşti, kan soğudu ve o tek tük damlalar buza döndü.

"Ve bir kez daha her şey hareketsizleşti."

IV

CEHENNEM ÇEMBERİ

"Aradan buz tutmuş ve kasvetli bir arazide güneye, hep güneye doğru yol aldıkları iki hafta geçti. Karanlık kumpanya kuzey ormanının dış kıyısından dolaşıp donmuş Ròdaerr Nehri'ni geçti ve Kızılnöbet'in kasvetli şehir kalesinin etrafını saran kestirme yoldan ilerledi. Dior, Gabriel'i, onunla aynı donuk harabelerde, birbirlerine gittikçe bağlanarak yaptıkları yolculuğu düşünüyorduysa bile vampirlere hiç belli etmiyordu. Gabriel'in elinin yüzünde bıraktığı morluk solmuştu.

"Peki ya kalbindeki morluk?

"Dyvok'lar Dağlanmışlarından besleniyor, onları güçsüz bırakmamak için her gece sadece birer yudum içiyorlardı ama iki vampirin açlığının büyüdüğü, adamlarının ise takatlerinin sonuna geldiği her hallerinden belliydi. Dior'u ikinci kez esir aldıkları zaman maymuncuklarını bulmuşlardı ve artık onu her an göz hapsinde tutuyorlardı ama nereye gittiklerini öğrendiğinden beri, Kâse bir daha kaçmaya yeltenmemişti. Bir Noel domuzu gibi paketlenmiş bir halde Kurtana'nm arkasında yatıyordu ve güneye, Dún Maergenn'e doğru yol alırlarken o donuk cehennemin her kilometresini dualar ederek geçiriyordu.

"Volta kıyılarına geldikleri zaman nihayet rahatladı. San Guillaume'dan geriye kalan kabuğun altından geçerlerken, Dior sadece birkaç ay ve yüz ömür önce Kâse Kumpanyası'nın Vellene Canavarı tarafından katledildiği manastıra gözleri parlayarak baktı. Ancak o ıssız uçurumların dibinde ilerlerken hızları yavaşladı ve sayısız kilometrenin ve karakış gecesinin ardından, doğan güneşin soğuk ışığında, kız dehşetle bunca süredir peşinde oldukları şeyi gördü.

"Bir konvoy. Elli kılıç kölesi ve iki katı bozukkan tarafından korunan üç düzine atlı araba gürül gürül yanan bir ateşin etrafında toplanmıştı. Arabalar Aveléne'de gördüklerimizin aynısıydı, ahşap kasaların üstünden paslı demir kafesler yükseliyordu. Ve yine tıpkı Aveléne'de olduğu gibi kafesler tıklım tıklım doluydu.

"Erkekler. Kadınlar. Çocuklar. Aaron de Coste ve Baptiste Sa-Ismael'in hayalinin harap kalıntıları artık bir hayvan sürüsüne dönüşmüştü.

"*Bin* kişiden fazlaydılar.

"Kiara midillisini mahmuzladı ve arabaların iç çemberine girip orada durana kadar Dior'un kafası canavarın sağrısına defalarca çarptı. Ölü ağaçların arasında, 'Hanımımız! Efendimiz Kiara geri döndü!' haykırışları çınlarken Dyvok üniformalı askerler alevlerin etrafında dizlerinin üstüne indiler. Dior etrafındaki korkunç manzara karşısında ürperdi ve nefesi kesildi. Paslı parmaklıklara tutunan soğuktan donmuş parmaklar ve parmaklıkların arasından bakan umutsuz gözler.

"'Ah, sevgili Kurtana,' dedi alçak ve tatlı bir ses. 'Seni kaybettiğimizi sanıyordum.'

"Dior sesin sahibini bulmak için gözlerini etrafındaki zavallı ruhlardan güçlükle ayırdı. Koyu renkli, iyi kalite deriler içinde kısa boylu bir kadındı. Deve tüyü kuyruklu bir ceketi, üç köşeli bir şapkası ve sırtında asılı gösterişli bir kılıcı vardı. Neredeyse ayaklarının altındaki buz tabakasına değecek kadar uzun olan siyah saçlarını örgülerle toplamıştı. Belki otuzlarmdaydı, keskin bakışlı koyu renk gözleri ve tehlike hissi uyandıran bir zarafeti ve yanaklarında kanla çizilmiş gibi görünen iki yuvarlak vardı. Doğuştan Südhaemli olan kadın halkı gibi koyu tenliydi ama ölüm solgunluğu rengini griye döndürmüştü.

"Bir vampir daha.

"'Tatlı Soraya, öldüğüm düşüncesiyle kalbinin çok kanadığından hiç şüphem yok,' dedi Kiara.

"Ufak tefek vampirin dudakları neşesiz bir gülümsemeyle büküldü. Kurtana vagonlardan birinin üstüne ağır bir zincirle sarılmış demir bir kutuyu işaret etti.

"'Çocuk nasıl?'

"Soraya örgülerini omzunun arkasına atarak omuz silkti. 'Hâlâ kendi isteğiyle içmiyor. Ama eninde sonunda içiyor.'

"Kiara zehir gibi karanlık bir kıkırtıyla cevap verdi. 'Hepimiz öyle değil miyiz?'

"Soraya üç köşeli şapkasını arkaya yatırdı ve kendinden çok daha iri olan kadını süzdü. 'Bakıyorum keyfin yerinde. Gecikmenizi düşündükçe korkudan kan sıçarsın sanıyordum. Av iyi mi geçti?'

"'Öyle oldu, küçük kardeşim. Kesinlikle öyle oldu.'

"Diğer vampir bu küçültücü ifade karşısında irkildi ve yanlarına yeni ulaşan Kane'le göz göze geldi. 'Yüzüne olanları unutturacak kadar iyi miydi, kuzen? Rykard'ı öldüren kancadısı senden de bir parça mı kopardı yoksa?'

"Kafakoparan yüzünü buruşturarak atından inerken yüz hatlarını boylamasına kesen pençe izleri daha da derinleşti. Ama Kiara eliyle eyerine bağlı yatan Dior'a vurunca kızı ilk kez fark eden üçüncü vampirin bakışları keskinleşti. Soraya derin bir nefes aldı ve Dior'u olgun bir meyveye bakar gibi süzerken parlak kırmızı dilini sivri köpek dişinin üstünde dolaştırdı.

"'Yüce Tolyev aşkına,' dedi heyecanla, 'bu da ne?'

"'Bir *ödül*, küçük kardeşim,' dedi Kiara sırıtarak. 'Karayürek'in getirenlere teşekkür edeceği bir ödül. Ellerimizde Lion'un kanıyla geri döndük, tatlı Soraya. Ve cüzdanlarımızda kuzgun altınıyla.'

"Kafasının karıştığı her halinden belli olan Soraya kaşlarını çattı. Kiara'nın gülümsemesi biraz daha büyüdü.

"'Faremize bir yer ayarla, şair,' dedi Kurtana diğer Dağlanmışlarla birlikte yanlarına ulaşan köpek bakıcısına bakarak. 'Onu diğer kıymetlilerin yanına, güvenli ve sıcak bir yere yerleştir. Leydi Soraya ve benim konuşacak *çok* şeyimiz var.'

"Joaquin başını eğdi ve Dior'u hiç zorlanmadan kucaklayıp ateşe en yakın duran daha sağlam görünüşlü arabalardan birine doğru yürüdü. Bir başka kılıçkölesi ağır kapının sürgüsünü açtı, içerideki gözleri korkudan büyümüş insanlar geri çekildi. Alevleri çevreleyen diğer arabalar bakarken Joaquin'in kaşları çatıldı.

"'Hepsi dolu mu?'

"'Yolda bir miktar sığınmacı daha topladık,' dedi adam kaba sakalını kaşıyarak. 'Lars ve Quinn de altı gece önce bir grup daha getirdi. Aslan'ın serbest bıraktığı Aveléne'li veletler. León'a kaçmaya çalışıyorlarmış.'

"Bu sözleri duyunca Dior'un benzi attı. Adamın Gabriel'in eski çırağına emanet edilen Mila ve diğer çocuklardan bahsettiği çok açıktı. Önce etrafındaki kafeslere, sonra üzgün ve ağlamaklı gözlerle onu tutan oğlana baktı. Joaquin Marenn, Aveléne'i evi olarak benimsemişti sonuçta, Kiara Gecetaşı yolunda Gabriel'in izini daha iyi sürebilsin diye, sadece menfaat gereği dağlanmış ve işe yaramaz olunca ölüme terk edilmişti. Ancak içinde birlikte büyüdüğü insanlara karşı bir merhamet kaldıysa bile başıyla arabayı işaret ederken gözlerinden hiç anlaşılmıyordu.

"'Hiç yer yok,' dedi.

"'İzin verin,' dedi kalın bir ses.

"Kane öne çıktı, kafesin içine uzandı ve gördüğü ilk ölümlüyü –Dior'dan çok büyük görünmeyen bir delikanlıydı– dışarı çekti. Vampirin eli bileğine kapanınca delikanlı bir çığlık attı, dışarı sürüklenirken kafesin içindeki diğerlerinden de feryatlar yükseldi. Delikanlı bütün gücüyle karşı koymaya çalışıyordu ama onu sürükleyen el demir gibi sağlamdı. Dior dehşetten büyümüş gözlerle izlerken Kane uzun köpek dişlerini açığa çıkararak zavallı oğlanın boynuna sapladı.

"Dior daha önce bir vampirin bir ölümlüden gerçek anlamda beslenmesini görmemişti. Oraya gelirken yolda tanık olduğu birkaç yudum, olayın gerçek dehşetiyle mukayese edilemezdi. Çünkü o dişler boynunu deldiği zaman delikanlının gözlerinde biriken korku değil, büyük bir *mutluluktu*. Kane içtikçe, gözleri yuvalarında dönerek, dudakları haz dolu bir gülümsemeyle bükülerek inliyordu. Ve elleri iki yanına sabitlenmiş olmasa kollarını onu öldüren şeye saracağından hiç şüphe yoktu.

"Çünkü Kane onu *öldürüyordu*...

"'Dur,' dedi Kâse.

"Joaquin'in tavizsiz ellerinin arasında dehşet ve öfke içinde çırpınmaya başladı.

"'Onu... Hayır, dur! *DUR*!'

"Kafakoparan ona aldırmadı bile. Kollarının arasındaki delikanlı kaskatı kesilmişti, artık hırıldıyordu ve gülümsemesi morarmıştı. Yine de vampir inleyerek, hırlayarak içmeyi sürdürdü. Bütün kasları gerilen kurban, sonuna ulaşan bir âşık gibi, son bir iç çekişle titredi. Sonra Kane ölüm saçan ellerini çözdü ve delikanlının cansız bedeninin bir gümbürtüyle karın içine düşmesine izin verdi.

"Kafakoparan iki dudağının arasında kırmızı çalıntı hayat ipleri uzayarak pis pis sırıttı.

"'Sana yer açıldı, çocuk.'

"Sonra olduğu yerde döndü ve ağır ayaklarıyla karı ezerek Soraya ve Kurtana'nın peşinde uzaklaştı.

"Dior öğürmemek için kendini zor tutarak ölü delikanlıya baktı. Joaquin diğer köleyle göz göze geldi ama derin bir nefes aldıktan sonra Dior'u kaldırıp leş gibi kokan sıkışık kafesteki diğer 'kıymetliler'in arasına itti ve kapıyı üstüne kilitledi. Yoldaşı taze cesedi bir saman balyası gibi kucakladı ve ikisi, efendisinin ayaklarının dibinde kuyruk sallayan Elaina ile birlikte arkalarına bile bakmadan ortadaki ateşe doğru yürüdüler.

"Bir ses, 'Joaquin?' diye haykırdı.

"Tazı bakıcısı durdu, Dior'un arabasına doğru döndü ve parmaklıkların arasından uzanan yüze baktı. Elbette Isla'ydı, Gabriel'e patates yemesini söylediği için bağıran, Dior'a onu Dyvok'ların eline bırakmadığı için söylenen Osswayli kız.

"'Isla?' diye fısıldadı Joaquin.

"'Evet, benim!' Kız yüzünü parmaklıklara bastırırken yanağındaki çifte ben gözyaşlarından ıslanmıştı. 'Ah, Tanrım, Joaquin, ben seni öldün sanıyordum! Seni *ele geçirdiklerini* sanıyordum!'

"Tazı bakıcısı yanındaki kılıçkölesine, etrafındaki Ölülere, buz gibi şafak rüzgârının aralarında estirdiği kar tanelerine baktı. Isla'nın Ebedî Aşkı'ndan bahsetmesine bakılırsa bu ikisi Aveléne düşmeden önce birbirlerini gerçekten sevmiş olmalıydılar. Ancak yeniden bir araya geldikleri bu anda Joaquin sevgilisine bir yabancı gibi bakıyordu. Soğuk. Sert. Taş gibi gözlerle.

"'*Geçirdiler* zaten,' dedi.

"Ve tek kelime daha etmeden diğerlerine doğru yürüdü.

"Isla âşığının arkasından seslenirken Dior dudağını ısırdı. Bir başka Dağlanmış, kıza sessiz olması için haykırdı ve copuyla eline vurdu. Isla ağlayarak elini parmaklıkların içine çekti. Dior'un yanağı buz gibi demire yaslıydı ve kalbi artık korkulu bir ritimle çarpıyordu. Nerede olduğunun dehşeti nihayet önüne serilmişti. Hayal bile edemeyeceği canavarların tutsaklığında, kasvetli bir hiçliğin ortasında, hiç görmediği bir yere doğru gidiyordu.

"Isla'yla göz göze geldiler ve kız onu tanıdığını belli etmek için başını hafifçe eğdi ve dudaklarını sıkarak yaralı eline bakmaya başladı. Dior'un sesi yumuşaktı.

"'Sizi nerede yakaladılar?'

"'Aveléne'in birkaç gün kuzeyinde,' dedi kız. 'Sizsiz çok uzaklaşamadık.'

"Dior iç geçirdi. 'Frère Lachlan'a ne oldu? Öldü mü?'

"Isla başını hayır der gibi salladı. 'Bizi bıraktı.'

"'Sizi bıraktı mı? Size göz kulak olması gerekiyordu, bunu neden?..'

"'Nehirde başka gümüşazizlerle karşılaştık,' diye mırıldandı Isla. 'Güneye gidiyorlardı. Frère Lachlan bir eli demirden olan iri bir adamla bir şeyler konuştu. Ne dediklerini duyamadım ama Frère çok bozuldu. Hatta öfkelendi. Ve neredeyse hiç konuşmadan bizi tek başımıza San Michon'a doğru gönderdi ve kendisi de kardeşleriyle birlikte güneye devam etti.'

"'Siktir.' Dior başını önüne eğdi ve derin bir nefes aldı. 'Çok üzgünüm, Isla.'

"'Senin hatan yok ki Matmazel Lachance. Bu...'

"'Matmazel Lachance?'

"Dior'un açık mavi gözleri büyüdü ve sesin geldiği tarafa dönerken nefesi kesildi. Sonra onu gördü. Diğer tutsakların arasına sıkışmıştı ama hepsinden daha uzun boyluydu ve gözlerine inanamayan gülümsemesi, güneşin eski hali gibi parlıyordu.

"'*Baptiste*?'

"Dior adını fısıldarken iri cüsseli Südhaemli, diğer tutsakları güçlükle yararak ona yaklaşıyordu. Kız ondan çok daha küçük olan gövdesiyle tutsakların arasına daldı, dirseklerin ve kaburgaların arasından ilerledi, ortada bir yerde birbirlerine ulaştılar ve karaparmak o sıkışıklığın ortasında iri kollarıyla ona sarılmaya çalıştı.

"'Yüce Mesih aşkına, Dior, sensin!'

"Dior, 'Baptiste!' diye hıçkırdı ve ona boğulmak üzere olan bir kızın bir tahta parçasına tutunduğu gibi sımsıkı sarıldı. 'Ah, teşekkürler Şehitler ve Anabakire! Öldüğünü sandık!'

"'Ben iyiyim, tatlı çocuk,' dedi Baptiste nefes nefese ve koyu renk gözlerinde yaşlarla. 'Tanrı biliyor ya, seni bir daha göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Gönderdiğimiz öncüler geri dönmedi ve sonra Dyvok'lar...'

"Karaparmak kafasını salladı ve gözlerine bakabilmek için kızı kendinden uzaklaştırdı. Aveléne'in demir ustası güçlü çenesi, koyu renkli teni, şakakları kırlaşmış kısacık saçları ve çenesindeki beyaz sakal telleriyle yakışıklı bir adamdı. Açık renk kürk astarlı ve kan lekeli deriler içindeydi ve kalın ve nasırlı parmaklarıyla Dior'un elini şefkatle sıkıyordu.

"'Burada ne arıyorsun? Tanrılar aşkına, Gabriel nerede?'

"Sonunda ağabeyimin adını duymak, kızı sarsmış olmalıydı. Haftalardır, düşmanlarla dolu bir dünyada, zayıflığını belli etmemeye, içindeki derin yarayı ele vermemeye çalışarak debeleniyordu. Ama orada, karaparmağın kollarının arasında, içinde bir şey, bir acı ve keder barajı yıkıldı ve ufalanarak bir moloz yığınına döndü.

"'O... düştü,' diye fısıldadı gözlerinden yaşlar akarak. 'Bilmiyorum acaba...'

"Çetelesine bir kayıp daha eklenirken Baptiste'in yüzü hüzünle, keder, acı ve çaresizlikle kaplandı. Kıza sımsıkı sarıldı ve bütün vücudu acıyla sarsılarak hıçkırırken onu göğsünde tuttu. Nazik eliyle kan lekeli, kül rengi saçlarını okşarken teselli sözcükleri mırıldasa da kendi gözlerinde de keder gözyaşları vardı.

"'Şişşt, *chérie*,' dedi çenesini sıkarak. 'Düşen inançlılar için gözyaşı dökmemeli. Onlar cennetin krallığında, Kutsal Babamızın sağ elinin altında yaşıyorlar.'

"'Özür dilerim. Senin kederin sana yeter, biliyorum.' Dior dengesini sağlamaya çalışır gibi alnını adamın göğsüne yasladı ve birkaç derin nefes aldıktan sonra gözlerine bakmak için kafasını kaldırdı. 'Aaron'dan haberim var, Baptiste. Çok üzgünüm.'

"O anda karaparmağın üzerine bir gölge düşer gibi oldu. Omuzları çöktü, Isla ve o sefil kafese sıkışmış diğerlerinin üstünden soğuk bir dehşet dalgası geçti. Dior'un yüzüne bakarken Baptiste'in sesi boğuktu.

"'Aaron'dan nasıl haberin olabilir, *chérie*?'

"'Gabe Aveléne'de kılıcını buldu. Ortadan kırılmış olarak. Tanrım, çok üzgünüm, *mon ami*. Onu gerçekten çok sevdiğini biliyorum. Eğer...'

"'*Chérie*...'

"Baptiste artık titriyor, kömür karası gözleri ızdırapla alev alev yanıyordu. Gözlerinden yaşlar süzülerek arabanın üstüne ağır zincirlerle sarılmış demir kutuya doğru baktı. Konuşmaya çalıştı ama sözcüklerin biçimlerini unutmuş gibiydi. Isla kederin dudak kenarlarını aşağı çektiği solgun bir yüzle onun yerine konuştu. 'Aveléne'de konuşurken yanılmışım, Matmazel Lachance. Yüzbaşı Aaron ölmemiş.'

"Kız kafasını iki yana sallayınca Dior'un yüzü asıldı.

"'O bir Ölü.'"

V

DÚN MAERGENN

"Dior'un gözleri bir çığlık şarkısına açıldı.

"Son üç haftadır olduğu gibi. Diğer tutsaklarla birlikte sardalya gibi istiflendikleri sıkış tepiş kafeste hiç durmadan sarsılarak bitmek bilmeyen donuk Ossway harabelerinin, yıkık dökük hisarların, kıran girmiş çiftlik arazilerinin ve şişman kargalardan geriye kalan ziyafetlerin arasından güneybatıya doğru ilerliyorlardı. Yolculuk, sonunda onu bekliyor olabilecek cevaplara rağmen Dior için bir işkenceydi. Dior'un olduğu arabadaki 'kıymetliler' diğer tutsaklardan daha iyi besleniyordu ama yine de fazla sıkışıktılar ve kıvrılıp uyuyacak yer olmadığı gibi, zemin ancak bir delinin uzanabileceği kadar kirliydi. Bu yüzden Dior, Baptiste ve genç Isla â Cuinn'in yanında oturur pozisyonda uyuyor ve her gün mola sırasında olabildiğince dinlenmeye çalışıyordu.

"Ve her alaca karanlık çöküşünde çığlıklara uyanıyordu.

"Ses güneşin batışını haber veren nemrut bir horozun ötüşü gibiydi. Dağlanmışlar ses eşliğinde uykularından uyanıyor ve efendilerini yatakları olan soğuk çukurlarından çıkarmak için kazma ve kürekleriyle işe koyuluyorlardı. O Ölü yaratıklar çukurlarından doğruluyor ve soğuk ellerindeki siyah toprakları silkeleyerek çığlığı susturuyorlardı.

"'Ah, benim zavallı, tatlı, Aaron'um...' diye fısıldadı Baptiste.

"Dior karaparmağın elini tuttu ve yakında her şeyin biteceğini fısıldadı. Başlangıçta daha kötüydü. Aaron, Kâse'nin kafese kapatıldığı ilk birkaç gece *saatlerce* çığlıklar atmış ve onu kilitledikleri kutuya demir duvarları parşömen misali bükecek kadar sert yumruklar indirmişti. Çözümü Kane bulmuştu. Daha az önce yarattığı cesetten kafasını kaldırmış ve çenesinden kırmızı sıvılar akarak, 'Neden kesip atmıyoruz?' diye sormuştu.

"Dişlerini Soraya'yla paylaştıkları nefes nefese kadından kaldıran Kurtana, yapış yapış dudaklarında gaddar bir gülümsemeyle cevap vermişti.

"'En kötü fikrin değil, kuzen.'

"Aaron'u sürükleyerek kutudan çıkarırlarken Dior'un gözleri yaşlarla dolmuştu. Onu son gördüğünde Aveléne'in yürekli yüzbaşısı görkemli şatosunun mazgallı siperlerinde dimdik duran bir devdi. Güzel sarı saçları rüzgârda dalgalanıyordu, Vellene Canavarı'na meydan okurken ve koca şehrini daha yeni tanıdığı bir kız için tehlikeye atarken yara izli yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

"*Adım Aaron de Coste*, diye kükremişti Danton'a, *Coste Hanedanı'nın ve Ilon Kanı'nın evladıyım. Çocukluğumdan beri türünü kılıçtan geçiriyorum ve artık bir oğlan çocuğu değilim.*

"Dyvok'ların o tabuttan sürükleyerek çıkardığı şey ise bir dev değildi. Aaron de Coste kir pas içindeki eski şık giysileri, üstünde kuruyan kanla keçeleşen sarı saçları ve sakallarıyla acınası bir yaratığa dönüşmüştü. Kırmızı gözleri vahşi bakıyor, sesi ızdıraptan çatlak çıkıyordu ve Dior adamın çığlık atan ağzına bakıp uzamış sivri köpek dişlerini görünce hıçkırdı.

"'Ah, Tanrım, merhamet et,' dedi soluğu kesilir gibi.

"Kane ve Soraya onu yere bastırıp sırtındaki tuniği yırtmış ve ızdırabının kaynağını, San Michonlu rahibelerin çocukken Aaron'un tenine işledikleri kalkanı açığa çıkarmışlardı. Bir zamanlar bu kalkan onu gecenin dehşetinden korumaya yararken şimdi sadece gümüştü, Aaron'un Ölü teninin altında yanan lanetli ve zehirli bir yıkımdı. Kurtana çizmesinden çektiği kısa ve keskin bir bıçakla Aaron'un kıvranan vücudunun başında çömeldi ve o yıkımı teninden soymaya başladı.

"Sol ön kolunu kaplayan Mutluluk Meleği Naél, pazısındaki Vebalar Meleği Sarai, Mesih'in sırtının tamamını kaplayan güzel portresi, Kurtana bunların hepsini bıçağıyla soydu. Taze bir geyik sağrısıyla uğraşan bir kasap kadar hünerle, acıyla inleyen ve kıvranan Aaron'un solgun tenini kıpkırmızı oydu. Kafesin parmaklıklarını sıkmaktan demir Baptiste'in tenine gömülmüştü ve karaparmağın yüzü ızdırap ve öfkeyle çarpılmıştı.

"'Bakma,' dedi Dior ona. 'Sana da işkence etmelerine izin verme.'

"Adamın âşığından bir an ayırmadığı gözleri acıdan yaşarmıştı.

"'Baptiste, dinleme,' diye yalvardı Dior. 'Benimle konuş. Bana iyi bir şeyler söyle.'

"Baptiste başını sallayarak fısıldadı. 'Bu dünyada artık iyi bir şey kalmadı, *chérie*.'

"'Bana ikinizin nasıl tanıştığınızı anlatsana.' Kız adamın bir anda ona çok küçük ve cılız gelen nasırlı iri elini tutup öptü. 'Nasıl âşık olduğunuzu anlat.'

"Baptiste yanındaki kıza baktı ve üstüne çöken gölgenin arasından bir ışık parlar gibi oldu. Kuru dudakları gülümsemeye yakın bir şeyle büküldü.

"'Aaron ve ben âşık olmadık, tatlı çocuk. *Aşkın kendisi olduk*.'

"Çığlıklar azalmıştı sanki, o buz gibi kafesten çıkıp anıların yaz gibi sıcacık koridorlarında dolaşırken Baptiste'in gözleri ışıldıyordu.

"'San Michon'da Eldiven'de karşılaştık,' dedi iç geçirerek. 'Gözlerimi kapadığım zaman onu o sabahki haliyle görebiliyorum. Ben demir ustası Argyle'in yanına yeni çırak verilmiştim, o da Frère Gri El'in yanına. Kılıç oyunu çalışıyordu ve kansoyunun arması göğsüne yeni dövmelendiği için üstü çıplak dövüşüyordu. Onu gördüğüm zaman...' Baptiste bunu söylerken çarpılmış gibi gerçekten gülümsedi, 'Bir efsanenin canlanmış heykeli gibiydi. Usta bir el tarafından mermere oyulmuş ve sonra Tanrı'nın dudakları tarafından hayat üflenmiş bir Cesur Thaddeus ya da kudretli Ramases gibi.

"'Çemberin karşılıklı iki ucundan göz göze geldik. Resmî ve serinkanlı bir tavırla kendimizi tanıttık. Ama el sıkışırken ellerimiz gereğinden bir nefes daha uzun birbirinde kaldı ve o nefeste bütün hayatım boyunca aradığım şeyi bulduğumu anladım. Ait olabileceğim bir yer. Ait olabileceğim bir insan. Tehlikesine ve bedeline aldırmadan. O benim olacaktı, ben de onun olacaktım. Sonsuza dek.'

"İri adam başını öne eğdi ve bir kez daha Kiara'ya baktı.

"O zamanlar *sonsuza dek* ifadesinin ne kadar korkunç olabileceğini bilmiyordum.

"Dior, karaparmağa sımsıkı sarıldı ve kendini yeniden o kafeste ve soğukta bulurken gözleri ıpıslaktı. Kasaplık işi bitmek üzereydi, Kiara korkunç işinin büyük kısmını tamamlamıştı. Son kısmından –Aaron'un göğsüne dövmelenmiş detaylı Ilon kansoyu simgesini kazımaktan– özellikle keyif alır gibiydi. Hiç acele etmeden derisini derinden oydu ve sonunda o güzel yılanları ve gülleri ateşe attı.

"'Fısıltı kalmadı artık,' dedi gülümseyerek. 'Artık baştan aşağı Vahşi oldun.'

"'Canın cehenneme,' dedi Aaron tükürmeyi başararak. 'Senin ve lanetli türünün tamamının canı cehenneme.'

"'Hayır, benim nazik, yakışıklı delikanlım.' Kiara ona doğru eğildi ve yaralı yanağına bir öpücük kondurdu. 'Bizim türümüzün demeliydin. Sen büyük Tolyev'in soyuna, bu toprakların kralı ve fatihi Karayürek Nikita'nın torunu olarak yeniden doğdun. İmparatorluk artık benim karanlık babamın adı karşısında titriyor, evlat. Ossway'in tamamı önünde diz çöküyor. Çok yakında sen de öyle yapacaksın.'

"Biriciği, Kane'in ziyafetinin artıklarıyla birlikte tabutuna geri sokulurken Baptiste'in yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bu, Aaron'un yeni türünün onun için planladığı bir diğer işkenceydi: susuzluğuyla ve korumak için yemin ettiği birinin cesediyle birlikte bir kutuya hapsedilmek. Ancak en azından gümüşü

teninden soyulmuştu ve ne kadar korkunç olsa da Dior yüzbaşının sonsuz ömrünün geri kalanında en azından bu acıdan kurtulduğunu umuyordu."

Kan kadehinden bir yudum almak için mola veren Jean-François kıkırdadı.

"Biz vampirlerin her alaca karanlığa, öldüğümüz halimizle uyandığımızı saymazsak. Sadece ateş, gümüş ya da sihirlerin en karanlığı bize bir gün batımından daha uzun süren bir acı verebilir. De Coste'yi eziyetinden esirgeyebilecek bir çelik yok."

"Hayır," diye mırıldandı Son Liathe. "Ve onu tutsak alanlar da bunu biliyordu. Dövmeli teni her gün iyileşecekti. Her gece Dior'un gözleri Aaron'un korkunç çığlıklarının şarkısına açıldı. Ve Kiara karanlık oğlunu kutusundan çıkarıp derisini sil baştan yüzdü."

"Ne vahşet," dedi Marki iç geçirerek. "Nikita'nın soyu kaderlerini sonuna kadar hak etmiş."

"Öfkelenmişsin gibi yapmana gerek yok, Chastain," dedi Celene. "Sizin terzileriniz daha iyi olabilir ama sen ve türün bire bir aynı kumaştan biçilmişsiniz."

"Bizi yanlış değerlendiriyorsun, Matmazel Castia," dedi Jean-François. "Chastain Kanı'nın gereksiz acımasızlığa meyli yoktur, tıpkı İmparatoriçemizin bir harabeyi yönetmek gibi bir arzusu olmadığı gibi."

"Ama yine de Margot'nun yönetme arzusu var. Ve türünüz gaddarlıktan Vahşiler gibi açıkça keyif almasa da kendinize *Çobanlar*, Tanrı'nın hakiki evlatlarına da *koyunlar* diyorsunuz." Liathe kafasını salladı. "Siz onun gözünde tiksinti uyandıran mahluklarsınız, günahkâr. Sizi bekleyen cehennem karşısında bile tövbe etmeyen, utanmayan, korkmayan mahluklar. Ve o cehennemin hükümdarı çürümüş ruhlarınızdan bir ziyafet düzenleyecek."

Tarihçi gülümsedi ve başparmağını yalayarak yeni bir sayfa açtı. "Senden daha gaddar bir varlığın sana canavar demesi çok tuhaf bir duygu."

Celene Castia omuz silkerek tavana baktı.

"Ben her zaman annemin kızı oldum.

"Ve böylece, Gabriel'in düşüşünden bir aydan uzun süre sonra, Dior kendini efsanevi Niamh Dokuzkılıç'ın dukalığında, Ossway'in soğuk ve çorak harabelerinde buldu. Kuzeyde, Mìchaich na Baloch'un, eski Ossway folklorunun ikiz tanrıçalarının her şafak vakti kafalarını yasladığı Aytahtı Dağları'nın karanlık omurgası yükseliyordu. Batıda Elea Brinn'in, Efsaneler Çağı'nda Daegann Demirel'in yeryüzüne atıldığı Parçalı Adalar'ın girintili çıkıntılı kıyıları vardı. Donuk Òrd Nehri'nin karşı yakasında ise Kurtdişi Sahili'nin büyük burnundan Niamh'ın dünyasının bir zamanların ihtişamlı başkenti ve Ana Maryn'in son istirahatgâhı, büyük kaleşehir Maergenn yükseliyordu.

"Yumuşak bir ses, 'Burası eskiden Niamh'ın tacındaki mücevherdi,' dedi.

"Dior yanında duran Isla'ya baktı ve kızın yeşil gözlerindeki dalgın bakışı gördü. Joaquin'in sevgilisi sıra dışı bir kızdı. Aveléne'den kurtulmasından sonra travmanın etkisini atamamış gibiydi ama tutsaklıkla geçen son birkaç haftada çok dayanıklı olduğunu kanıtlamıştı. Ne de olsa Dún Cuinn'in düşüşünü görmüş, çoğu insandan daha fazla travma atlatmıştı ve şimdi şokun etkisi geçince içindeki güç parlamaya başlamıştı. Isla diğer 'kıymetlilerin' morallerini yüksek tutmalarına yardım ediyor, onlarla aynı kafese kapatılan çocukların daha fazla yemesi için kendi payının bir kısmını feda ediyordu. Ve delikanlının onu sürekli görmezden gelmesine rağmen Joaquin ne zaman kafese yaklaşsa Isla'nın gözlerinde bir ateş yanmaya başlıyordu.

"'Buraya daha önce geldin mi, Isla?' diye sordu Dior.

"Kız başını onaylar gibi salladı. 'Küçükken annem beni buraya getirmişti. Hac için Anabakire'nin Mezarı'nı görmeye gelmiştik. Bir benzerini bir daha görmedim.'

"'Bu şehir eskiden imparatorluğun en kudretli kalelerinden biriydi,' diye mırıldandı Baptiste. 'Anaen dú Malaedh derlerdi. Kurdun Örsü. Bu duvarları ancak dört kabilenin orduları birleşerek geçebildi. Bu surları Tanrı'nın bile aşamayacağı söylenirdi.'

"Karaparmak tekerlek işareti yaparak iç geçirdi.

"'Tatlı Anabakire aşkına, bir de şimdiki haline bakın...'

"Parmaklıkların arasından büyük kaleşehre bakarken Dior'un gözleri şaşkınlıktan büyüdü. Ossway'in başkenti muazzamdı, yarım düzine duvarın çevrelediği şehirler halkalar halinde iç içe inşa edilmişti. En içteki Auldtunn olarak bilinen şehir özenle oyulmuş kaliteli taşlardan inşa edilmiş, yüksek Gotik kuleleri ve harikulade bir mimarisi olan ihtişamlı binalardan oluşuyordu. Güney tarafında Portunn adı verilen çok güzel eski bir rıhtımı vardı. Geniş bir alana yayılan en dıştaki şehir Newtunn, ilkinin derisinde bir mantar misali büyümüşe benziyordu. Hem Auldtunn hem Newtunn ihtişamlı mazgallı siperlerle çevriliydi ve burnun en ucundan koyu renk taştan büyük bir kale, şehirle aynı adı, her ikisini de inşa eden kabilenin adını taşıyan bir şato yükseliyordu.

"Dún Maergenn.

"'Tanrım, burada ne olmuş?' diye fısıldadı Dior.

"'Aveléne'de olanın aynısı, *chérie*,' diye mırıldandı Baptiste yanında.

"Bir savaş. Görünüşe bakılırsa hayli kötü bir savaş. Şehrin dış surları enkaza dönmüş, binalarının çoğu ya çökmüş ya yakılmış ya da havaya uçurulmuştu. Maergenn'in taşları kindar devlerin ellerinde ufalanmış gibi görünüyordu.

"Zaten cansız olan güneş batarken Dior yukarıdaki kale duvarlarının üstünde duran zırhlı figürlere baktı. Newtunn'un çok ağır ve sağlam kerestеden yapılmış kapıları on iki metre yüksekliğindeydi. Ahşabın üstüne bir zamanlar dokuz kılıca karşı şahlanan büyük bir kurdun resmi boyanmıştı. Ama şimdi yaratığın üstü kanla boyanmış, Maergenn Kabilesi'nin arması yerini kükreyen bir ayı ve kırık bir kalkana ve ağır, kırmızı ellerin karaladığı bir düstura bırakmıştı.

"'*Laf Değil İş*,' diye fısıldadı Dior.

"Yukarıdan bir haykırış duyuldu ve kapılar ardına kadar açıldı. Kapıların arkasındaki büyük demir ızgara, yağlı demirin şarkısı eşliğinde ağır ağır yükseldi ve Kiara'nın komutuyla sırasıyla kafesli arabalar ve yüksekkanlar, kılıçköleleri ve son olarak bozukkanlardan oluşan konvoy içeri girdi.

"Newtunn yıkılmış evleri ve devrilmiş kuleleriyle bir harabeydi. Kar kırık saçakları tutmuş, içi boşalmış kabukları doldurmuştu ve konvoy arabaların tekerleklerinin tangırtıları ve gıcırtıları arasında paramparça bir yoldan yukarı tırmanıyordu. Tutsaklar dehşet içinde karşılarındaki yıkıma bakıyorlardı. Yüksekkanlar gergindi, gittikçe kararan havada kargalar gaklarken kısık gözlerle etraflarındaki binaları süzüyorlardı.

"Baptiste eliyle işaret ederek fısıldadı. 'Tatlı Anabakire aşkına, bakın...'

"Newtunn'un harabelerinin arasından çıkan ve batan güneşin gölgeleri arasında sessizce ilerleyen karaltıları görünce Dior kafesin parmaklıklarını daha sıkı tuttu. Bozukkanlar. *Binlercesi.* Kurt ve kılıç işlemeli kirli üniformalar içindeki askerler. Enkazın arasında hayaletler misali dolaşan boş bakışlı kadınlar, hırpani çocuklar. Dior, karşısındaki güruhun sivri dişler ve ruhsuz gülümsemelerle tamamlanan bakışlarını üzerinde hissedince geri çekildi. Açlıktan bir deri bir kemik kalmış düzinelerce bozukkan ileri atıldı ama Kurtana dişlerini sıkarak hırlayınca kamçılanmış itler gibi geri kaçıştılar.

"Kiara, Kafakoparan'a baktı. 'Kane, köpekleri uzaklaştırır mısın?'

"Daha genç olan vampir asık bir yüzle itaat etti ve en arkadaki arabanın kapısını açtı. Kane kafesten yükselen feryatlar arasında içeri uzanıp rastgele birini çekti. Dior, Aveléne'de nehirde kurtardığı, çenesinde seyrek tüyler olan oğlanı tanımıştı. Zavallı çığlıklar atarak çırpınıyordu. Kafakoparan onu havaya kaldırdı ve aç köpek yavrularına ödül sallar gibi, onları Aveléne'den oraya kadar takip eden bozukkanlara uzattı.

"'Dior,' diye mırıldandı Baptiste. 'İzleme, *chérie*.'

"Ama Kâse, karaparmağı duymazlıktan geldi; çenesini sıkarak ve gözleri yaşlarla parlayarak Kafakoparan'ın oğlanı bir saman çuvalı gibi döndürüp güruhun arasına fırlatmasını izledi.

"Bozukkanlar kırmızı suya koşan köpek balıkları gibi zavallı oğlanın başına üşüştüler. Rüzgâr şiddetliydi ama uğultusu oğlanın çığlıklarını bastırmaya yetmedi. Kane kafesten birini daha çekti. Bu seferki makûs talihiyle karşı karşıya kalanların çaresiz kuvvetiyle direnmeye çalışan bir kadındı. Ama Kafakoparan güldü ve zavallı kadını bir bez bebek gibi, pençeler ve dişler okyanusunun içine attı.

"Dior'un sıktığı yumrukları bembeyaz olmuştu. Dudakları kıpırdıyor ama tek bir sözcük duyulmuyordu. Yanındaki Baptiste gözlerini göğe kaldırarak tekerlek işareti yaptı.

"'Mersi, Yüce Babamız,' diye fısıldadı. 'Mersi.'

"Dior kulaklarına inanamayarak tısladı. 'Ona ne demeye teşekkür ediyorsun?'

"Baptiste yaşlı gözlerini ona çevirdi.

"'Beni onlar gibi yapmadığı için, *chérie*.'

"Kız dişlerini sıktı. Bozukkanlar ziyafetlerini lime lime ediyordu. Kiara arkasına bile bakmadan konvoyun ilerlemesini buyurdu.

"Alaca karanlıkta bir boru sesi duyuldu ve şehrin yüksek binalar, iyi döşenmiş evler ve parke taşlı sokaklardan oluşan iç halkasının kapıları açıldı. Auldtunn'daki binaların çoğu sağlamdı ve ana yoldan yukarı doğru tırmanırlarken Dior gördüğü manzara karşısında şaşkınlıkla mırıldandı. Buradaki insanlar soğukkan değil, gerçek insanlardı. Dyvok üniformalı askerler bir kasap arabasının üstüne çıkmış, itişerek bağrışan bir insan kalabalığına çiğ et parçaları atıyordu.

"Üçüncü bir sur katının arkasında, Portunn'a ve Kurtlar Körfezi'ne tepeden bakan ve gittikçe kararan göğe uzanan bir hisar yükseliyordu. Konvoy şatonun geniş dış avlusuna doğru ilerlerken bir boru sesi gökyüzünü deldi ve bir karga sürüsü kanatlanarak karların arasına doğru havalandı.

"Şato çok büyüktü, Aveléne bile yanında çamurdan yapılma bir kulübe gibi kalırdı. Ancak içinde oldukları araba durunca Dior'un gözleri kırık dökük mazgallı siperlerde, devrilmiş kulelerde, yıkık duvarlarda dolaştı. Duvar işçileri el arabaları ve harçla işbaşındaydı ama saldırının izleri derine işlemişti. Havada taze ölümün pis kokusu vardı. Şişmanlamış sineklerin ilahisi duyuluyordu.

"Dior'un baktığı her yerde Dyvok sancağı dalgalanıyordu, koyu mavi bir fon üstünde beyaz renkte kükreyen muzaffer ayı ve kırık kalkanı. Şatonun dış avlusunun kuzeyinde duman tüten bir demirhanenin, açık bir hela gibi kokan bir içki damıtma tesisinin ve bir ordu atı barındıracak kadar büyük ama içinde tek bir hayvanın bile kalmadığı bir ahırın yanında büyük kışlalar sıralanmıştı. Avlunun güney tarafında fırtına bulutlarıyla kaplı göğe uzanan

gösterişli bir katedral vardı. Katedral yüksek ve zarif kuleleriyle koyu renk taşlardan yontulmuş Gotik bir harikaydı. Ama şimdi yarısı yok olmuş, çatısı çökmüş ve ihtişamlı duvarları alevlere yenik düşmüştü.

"Isla, 'Amath du Miagh'dair,' diye mırıldandı. 'Anabakire'nin Mezarı. Yeryüzünün Ahitlere göre Anabakire'nin cennete yükseldiği noktasına inşa edilmiş.' Kız başını öne eğerek tekerlek hareketi yaptı. 'Bizi o uçsuz bucaksız vahşi topraklardan buraya kadar getirdiğin için teşekkürler, kutsal hanımefendi.'

"Avluda şimdi büyük bir kargaşa vardı. Kafeslerin kilitleri açılıyor ve tutsaklar itaatkâr Dağlanmışlar tarafından aşağı indiriliyordu. Çizmeleri zemindeki parke taşlarına çarpınca Dior sendeledi ama Baptiste'in müdahalesiyle düşmekten kurtuldu. Ona teşekkür edecek fırsatı olmadı, sırtına inen bir sopa darbesinin ardından, şaşkın ve uğultulu bir tutsak sırasının arasına itildi. Sersem bir halde etrafına baktı. Duvarların üstünde olanları izleyen, tutsakları itip kakarak gruplara ayıran kadınlar ve erkekler gördü.

"Ters bir ses, 'N'apıyorsun, evlat?' dedi.

"Dior gözlerini kırpıştırarak sesin sahibine döndü. Uzun yeleğinin üstünde kan olan, gözleri bulanık gri renkte çirkin bir adamdı. Dior adamın sol elinde üstünde detaylı bir köledamgası –etrafını dikenlerin çevrelediği siyah bir kalp– olan koyu renk taştan bir levha gördü.

"Adam bir kez daha, 'N'apıyorsun?' diye sordu.

"'Ne mi yapıyorum?' diye sordu Dior.

"Adam suratına kulaklarını çınlatacak kadar sert bir tokat yapıştırdı. Baptiste onu düşmeden yakaladı ve âciz bir öfkeyle yumruklarını sıkarak adama dik dik baktı.

"Ufak tefek adam, 'Kıymetlilerle geldin, bir mesleğin olmalı,' dedi. 'Yani ne iş yapıyorsun? Nalbant? Çiftçi? Ok ustası? Ne?'

"Dior kafasını salladı. 'Hiçbir iş yapmıyorum.'

"'Tamam.' Adam kayıt defterine bir işaret koydu ve yanındaki haydut tipli adama baktı. 'Yemek.'

"'Bir dakika,' dedi Baptiste sırtını dikleştirerek. 'Ben demirciyim ve bu oğlan...'

"Baptiste'in bacaklarına inen sert sopa darbesi onu yere düşürdü ve kanı taşlara bulaştı. Dior çığlığı basarken kaba eller onu ensesinden yakalayıp canını yakacak kadar sıkı tuttu.

"'Karaparmak, hı?' dedi ufak tefek adam. 'Harika. Bizimkilerden biri kaçmaya çalışırken kendini melezlere yem yaptı. Yenisine ihtiyacımız vardı.' Adam elindeki taş tablete bir işaret koydu. 'Şu yakışıklıyı demirhaneye alın.

Knacker ona işini göstersin. Bu küçük domuzçükünü de yemekliklerin arasına atın. Bu akşam ihtiyaç olacağını sanmam ama olursa...'

"'Bırakın beni!' diye çıkıştı Dior. 'Kahrolası ellerinizi üstümden!..'

"Kolu arkasına bükülürken acıyla inledi, kemikleri kırılmaya sadece bir tık uzaktı. Sert bir küfür savurarak kurtulmaya çalışırken o hengâmenin arasında keskin bir ses yankılandı.

"'Dur, Petrik. Bu fare benim.'

"Dağlanmış taş kesildi ve ufak tefek kayıt memuru arkasına dönünce beyaz teni titreşen meşale ışığında mermer gibi parlayan Kurtana'yı arkasında buldu. Soğuk rüzgâr kalın savaşçı örgülerini dalgalandırıyordu ve adama çizmelerini kirletmeye bile değer görmese de ezip geçmekte tereddüt etmeyeceği bir şeye bakar gibi bakıyordu.

"'Büyük Efendimiz Leydi Kiara,' dedi adam eğilerek. 'Elbette.'

"'Gel, Fare,' dedi Kurtana, Dior'a işaret ederek. 'Lordun bekliyor.' Etrafındaki kontrollü kaosa baktı. 'İşiniz bitince çeteleyi bana getir, Petrik. Kanlordları paylarını yarın talep edecekler ama ben benimkileri şafak sökmeden alacağım.'

"'... Nasıl arzu ederseniz, leydim.'

"Kiara elini uzattı. Dior, Baptiste'e baktı ama dizlerinin üstünde olan genç adam itaat etmesine onay vermek için sadece başını hafifçe eğebildi. Isla bir dua fısıldayarak Dior'un elini sıktı ve korkmamasını söyledi. Dior dört bir yanda, kılıçlar ve çelikle değil, tebeşir çubukları ve taş tabletlerle verilen, tanık olduğu bütün savaşlar kadar gaddar ve acımasız bir ölüm kalım mücadelesi görüyordu. Dehşet içindeki insanlar korkunç bir tartıda tartılıyor, değerleri yaptıklarına, sözlerine ya da insan merhameti gibi basit bir şeye göre değil, onları tutsak alan canavarların işine ne kadar yarayacaklarına göre biçiliyordu. Çocuklar annelerinin kollarından, kadınlar kocalarının yanından zorla koparılıyordu. Tanık olmak için fazla rezil, inanılmayacak kadar sefil bir sahneydi.

"'Küçük Fare,' diye homurdandı Kiara. 'Gel. Hemen.'

"Dior başını önüne eğdi. Gabriel'in sözleri kulaklarında çınladı.

"*Küçücük bir şey. Kelebek kanatları kadar narin. Ama olacak* her şeyin *temeli. Senin bu imparatorluğa geri vereceğin armağan.*

"Ama umut şimdi çok uzak görünüyordu.

"Kız başka bir seçeneği olmadığı için, vampirin elini tuttu."

VI

KARAYÜREK'İN ZİYAFETİ

"Eski bir atasözü *kanı taştan çıkaramazsın*, der. Ama Dior, Kurtana'nın peşinde uzun ve soğuk bir koridorda ilerlerken ayaklarının altındaki taşlar dikkat çekici bir şekilde lekesizdi. Havada ise eski ve keskin bir kan kokusu –şehir fethedilirken yaşanan korkunç katliamın belli belirsiz izleri olsa gerekti– vardı. Kuleler devrilmişti. Siperler yıkılmıştı. Ama en azından yerlerde leke yoktu.

"Gerçek şu ki hizmetkârlar yeterince sert ovarsa taştan her şeyi çıkarabilirsin."

Jean-François kaşlarını çatarak nehrin karşısına baktı.

"O atasözünün anlamını kavradığını düşünmüyorum, Matmazel Castia."

"Bu durumda," diye yanıtladı gölge, "senin ne düşündüğüne aldırmamamız büyük şans."

Celene gözlerini tavana sabitlemiş bir halde sırtüstü yatarken geçmişin sis perdeleri arasında kaybolmuş gibi görünüyordu. Tarihçi alaycı bir gülüşle kalemini mürekkebe batırırken Celene kaldığı yerden devam etti.

"Kane ve Soraya da Aaron de Coste'un demir tabutuyla Dior'un hemen arkasındaydı. O telaş arasında çaylağın derisini yüzecek zamanları olmamıştı ve kutunun içinden Aaron'un onu unutan Tanrı'ya ettiği duaları duyuluyordu. Ancak Kurtana'nın bakışları karşıya sabitlenmişti ve alçak sesle Dior'la konuşuyordu.

"'Dilinin kıymetini biliyorsan sadece sana hitap edildiği zaman konuş. Bacakların sende kalsın istiyorsan dizinin üstünden kalkma. Babam kanlordlarının gözü önünde saygısızlığa göz yummaz ve aptalları sadece misafirlerine yem yapmak için kullanır. Burada saygısızlık ölüm anlamına gelir. Beni duydun mu, Fare?'

"Dior çenesini sıkarak usulca, 'Anladım,' dedi.

"'Hayır.' Kiara bir anda durdu. 'Anlamış olamazsın. Lordum Nikita birinci Augustin nefes almadan önce bu dünyadaydı. Ashen Engizisyonu'nu, Altmış Yıllık Veba'yı, Wyrm Savaşları'nı gördü. Sevgili Gabriel'in Kızıl Koru'da

büyük Tolyev'i yok ettiği zaman, kansoyu neredeyse paramparça oluyordu. Karayürek o kansoyunu iki kanlı eliyle yeniden bir araya topladı ve bugün üstünde durduğumuz krallığı yarattı. Ölüme hiçbir zaman şu andaki kadar yakın olmadın, küçük Fare. Bu yüzden anlamış gibi yapma.' Kurtana, Dior'a onlarca yıllık cinayetin izlerini taşıyan gözlerle tepeden bakıyordu. 'Sadece itaat et.'

"İki yanında koyu renk çelikler ve Vahşilerin renklerini kuşanmış adamların durduğu çift kanatlı büyük bir kapıya yaklaştılar. Kasvetli ortama rağmen içeriden eğlence sesleri geliyordu. Yüksek sesli konuşmalar, kahkahalar ve gümbürdeyen bir gonk gibi metalin metale çarpma sesi. Kiara omuzlarını yuvarladı ve kapıyı tıklatmak için elini uzattı ama vurmadan durdu.

"'Gergin görünüyorsun,' diye mırıldandı Dior.

"Kiara kaşlarını çattı ama Kâse doğruyu söylemişti, muzaffer eve dönüşünün eşiğinde Kurtana oldukça tedirgin ve huzursuz görünüyordu.

"Soraya, 'Şanla döndün, kardeşim,' dedi. 'Dişlerinde bir Aslan'ın kanıyla. Babamızın seni gülümsemeyle karşılayacağından eminim. Hatta *o bile* de León'un düşüşünü neşeyle karşılayacaktır.'

"Kurtana başını iki yana salladı ve '*Onu* hiçbir şey neşelendirmez,' diye mırıldandı.

"Kiara kapıyı parmak boğumları demirağacından yapılma kapıda derin çentikler açacak şekilde tıklattı. Sonra kapıyı itti ve Dior'u bir dehşetler karnavalına soktu. Şimik küreler ve titreşen mum ışıklarıyla aydınlatılmış, koyu renk taş duvarlı geniş bir oda. Ozanın şarkısı dalga dalga kulaklarına ulaşırken dilinin üstünde bakır gibi parlak ve demir gibi ağır bir tat bırakan pis koku karşısında öğürdü.

"Ne çok kan vardı.

"Bolluk Salonu dedikleri yer Aveléne'deki ziyafet salonundan çok daha büyüktü. Bir duvara Elidaen İmparatorluğu'nu batıda Parçalı Adalar'dan doğuda Mızrak Sahili'ne kadar en ince detaylarıyla tasvir eden büyük bir harita boyanmıştı. Üç büyük şöminenin hiçbirinde ateş yoktu ama hava kalabalık yüzünden ısınmıştı ve taze ölüm kokuyordu. Kafasını kaldırıp kirişlere zincirlerle baş aşağı asılmış, elleri ve ağızları bağlı, bebekler gibi anadan üryan düzinelerce insanı görünce Dior'un kanı buz kesti. Altlarında güzel tuvaletleri, şatafatlı saçları ve pudralanmış tenleriyle, zengin giysiler içindeki ölümlü hizmetçiler duruyordu. Hizmetçilerin her biri elinde bir bıçak ve kadehlerle dolu bir tepsi tutuyordu ve ayakkabıları kırmızı yapış yapış bir sıvıya bulanmıştı.

"Salonun dört duvarının önüne yerleştirilen, her birinin bir kenarına otuz kişinin sığabileceği uzunluktaki masalar başsız bir kare oluşturuyordu. Sandalyeleri vampirlerle *doluydu*.

"Deri, çelik, ipek ve dantellerin birbirine karıştığı soylu giysiler ya da savaşçı kılıkları içindeydiler. İçlerinden biri bir rahibe cübbesi giymişti ve boynunda kırık bir tekerlek asılıydı. Bir diğeri renkleri ağarmış, gri bir soytarı giysisine bürünmüştü. Askerler, soylular ve hayvan derilerine ve kürklerine sarınmış gaddar savaşçılar, âlemin dört bir köşesinden ve farklı kesimlerden gelmiş gibi görünüyorlardı. Ama canlı günlerini geride bırakmışlardı; kötücül, soğuk ve solgun yüzlerine bakılırsa hepsi yüksekkandı. Ve manzaranın korkunçluğu Dior Lachance'ın nutkunun tutulmasına neden olmuştu.

"Bu bir Kan Divanı'ydı.

"Bolluk Salonu'nun tam ortasında bir yarışma sürüyordu. Ölümlü bir kralın önünde yapılan bir şövalye mücadelesi canlandırılıyordu. Yarışmacılardan biri uzun boylu ve sırım gibi bir yüksekkandı, uzun saçları kar beyazıydı ve sakalı karnına kadar iniyordu. Pantolonuna kadar soyunmuştu, kaslı kolları ve sırtı güzel dövmelerle –balık kuyruklu bakireler, derinlerin acımasız canavarları– kaplıydı ve gülümsediği zaman üst çenesindeki iki altın köpek dişi parlıyordu. Rakibi siyah deri giysiler içinde, koyu renk saçları sorgucusunun ateşine atılmayı bekleyen bir kâfir gibi kısacık tıraşlanmış ince hatlı, zarif bir kadındı. Karşısındaki adamdan daha kısa boyluydu ama kılıçlarının her biri –iki elinde birer tane tutuyordu– Dior'un boyundaydı ve kendi etrafında dönerek yaptığı dansta havayı her kesişinde kılıçları gümbürdüyordu. Adamın kolunu az alsın koparan ve onu hırlayarak ve küfrederek zemindeki taşların üstünde geri kaçmaya zorlayan hamlesiyle rakibini kana bulayınca masaların etrafındaki yüksekkanlar yuhaladılar.

"Karşısındaki iri cüsseli yüksekkan karşı saldırıya geçti ve salondaki pencerelerden bazılarını çatlatacak kadar güçlü bir darbeyle kadının elindeki kılıçlardan birini düşürmesine neden oldu. Kadın diğer kılıcını indirerek rakibinin omzunu göğüs kafesine kadar yardı. Ancak adam kanlı tek eliyle onu yakaladı ve taşı ufalayacak bir güçle duvara çarptı. Kadın adamın sakallı çenesini dağıtan ve etrafa kan püskürmesine neden olan bir yumrukla karşılık verdi. Ancak dövmeli adamın pes etmeye niyeti yoktu, bu kez kadının kafasını tekrar tekrar yere çarptı. Ta ki kadın sonunda eliyle üç kez taşa vurana kadar.

"'Pes!' diye inledi kadın. 'Pes ediyorum!'

"İzleyicilerden ince bir uğultu yükseldi, birkaç yüksekkan kadehini kaldırırken diğerleri gözlerini devirmekle ve sadece kaşlarını kaldırmakla yetindiler. Dövmeli adam, ağzından kanlı salyalar akarak ayağa kalktı ve

yenilen düşmanına elini uzattı. O eli tutarken kadının kanayan dudakları vahşi bir gülümsemeyle büküldü.

"'Kıl payı.'

"Adam dili dolanarak ve ıslak sakalını ovalayarak, 'Kahrolası çenemi kırdın, Alix,' diye homurdandı.

"Kadın parmaklarının ucunda yükseldi ve adamın dudaklarındaki kanı yaladı. 'Daha sonra öperim, geçer.'

"Kadın kıçına bir şaplak indirince adam kıkırdadı ve çift yalpalayarak yakındaki bir masaya yürüdü. Kadın dehşet verici avizelerden birinin yanında duran hizmetçiye eliyle bir işaret yaptı ve iki parmağını havaya kaldırdı. Hizmetçi onu başıyla selamlayıp bıçağını kaldırırken ve bir masa aranjmanı için çiçek seçer gibi rahat bir tavırla genç bir adamın gırtlağını keserken Dior'un benzi soldu. Kesikten boşalan kan çenesinden yere akarken adam çırpınmadı bile. Hizmetçi bir çift kadehi ağzına kadar doldururken genç adamın yanında asılı olan diğerlerinden en ufak bir ses çıkmadı.

"Dior, 'Hassiktir,' diyerek ileri doğru bir adım attı.

"Kemiklerini çatırdatacak kadar güçlü bir el kolunu kavradı.

"Kiara, 'Hürmetsizlik ölüm anlamına gelir,' diye mırıldandı.

"Dior soğuk terler dökerek ve titreyerek hizmetçinin tepsisindeki diğer kadehleri doldurmasını izledi. Az önce gırtlağını kestiği adamın kanının son damlaları taşın üstüne akarken hizmetçi kadehleri yaralı dövüşçülere götürdü; ikisine birer tane verdikten sonra, tepsiyi diğer davetlilerin arasında dolaştırdı. Dior tanık olduğu dehşet karşısında gözlerini kapadı ve ellerini yüzüne götürerek hararetle bir dua mırıldandı.

"'Gel,' dedi Kurtana.

"Eli bir kez daha demir bir mengene misali kızın koluna yapıştı ve Kâse peşinde Kane ve Soraya ile bu şeytanlar toplantısının ortasına sürüklendi. Ozanlar etrafı çevreleyen dehşet ve ölümle tamamen tezat oluşturan, deliliğin sınırında şakıyan neşeli bir ezgi çalmayı sürdürüyorlardı. Ancak dörtlü geçerken konuşma sesleri alçaldı. Dior az kalsın kan lekeli taşta kayıp düşüyordu. Artık neredeyse havayı ağırlaştıran, elle tutulur bir hal almıştı. Canavarların dikkatleri etraflarındaki alışılmış acımasızlıktan aralarındaki solgun ve korkmuş çocuğa çevrilmişti.

"Bolluk Salonu'nun sonunda karenin etrafındaki masalar kadar uzun bir kaide vardı. Kaidenin arkasında gökkuşağı renklerinde muhteşem bir vitray, duvarın tamamını kaplayacak kadar büyük, üç parçalı bir tablo yükseliyordu. Ortada bütün güzelliği ve dinginliğiyle Anabakire, onun iki yanında Yüce Yaradan ve tekerlek üstünde kanayan oğulları Mesih vardı.

"Dior atasının gözlerinin içine bakarken dişlerinin birbirine çarpmasını önlemek için çenesini sıktı.

"O pencerenin altında, biri diğerinin biraz aşağısında duran, oymalı siyah demirağacından yapılma iki taht vardı. Hizmetkârlar tahtların etrafındaki gölgelerde toplanmışlardı ve tahtların üstünde mermer heykeller gibi hareketsiz iki figür uzanıyordu. Artık herkes susmuştu, ozanın sesi bile kısılmıştı ve salondaki vampirlerin bakışları, Kurtana'nın o oyma tahtlara yaklaşan dörtlüsüne sabitlenmişti.

"'Diz çök,' diye mırıldandı Kurtana. 'Şimdi.'

"Dior soluk bir yüzle ve sersem bir halde dizlerinin üstüne indi. Kane ve Soraya, Aaron'un demir kutusunu yapış yapış taşların üstüne bırakırken, Kiara bir elini uzun zaman önce ölen kalbinin üstüne koyarak eğildi.

"'Lordum ve Kont Nikita,' dedi daha yukarıdaki tahta hitaben. 'Kasap Tolyev'in ilk oğlu, Ossway'in fatihi ve Dyvok Kanı'nın Priori'si.' Sonra ikinci tahta döndü. 'Kontesim Lilidh, lordumun kıymetli kan kardeşi, Tolyev'in en büyük çocuğu ve Kışeşi. Her ikinizi de hürmetle selamlıyorum, büyüklerim ve Gece'nin sizi bağrına basması için dua ediyorum.'

"Kane ve Soraya da bir dizlerinin üstüne indiler, başlarını öne eğerek yumruklarını kalplerinin üstüne koydular. Sonra ilk tahttaki figür, derin ve kış göğü kadar soğuk bir sesle konuştu.

"'Hoş geldiniz, kanım.'

"Dior dudakları hayranlıkla aralanarak sesin sahibine baktı. Nikita Dyvok genç görünüyordu, alındığında yirmili yaşlarının başında olmalıydı ama 'zaman' gibi bir kavrama bir 'atmacanın' yer çekimine meydan okuduğu gibi meydan okumuştu. Oniks ve inciden yontulmuş bir idol, ateş ışığının gölgesinden ve aşk acısı çeken hizmetçilerin rüyalarından yontulmuş bir karabasandı. Uzun saçları siyah dalgalarla yüzünün yan tarafına dökülüyordu ve soylu alnını dikenlerden örülmüş bir çelenk şekli verilmiş demir bir taç öpüyordu. Koyu renkli ipekler ve okyanus mavisi, işlemeli uzun bir ceket giymişti ve boynunda vampir dişlerinden yapılma bir kolye ve Kiara ve diğer soydaşlarının da taktığı altın şişelerden vardı. Tahtının arka tarafına, bir erkekten daha uzun ve geniş çıplak bir büyükkılıç yaslanmıştı. Kılıcın kabzası kükreyen aslan şeklinde yontulmuştu ve kenarında bin savaşın yadigârı çizikler vardı.

"Dior Lachance ilk öpücüğünü bir kızla yaşamıştı ve ağabeyime hiçbir zaman bir erkeğe tutku beslemediğini söylemişti. Nikita'ya bakarken bütün vücudunu ateş bastı ve nabzı gümbürdemeye başladı. Ancak Karayürek olarak anılan adam ne kadar göz alıcı olsa da Dior, Dyvok'un Birinci Lord'una

sadece kısacık bir bakış atmakla yetindi çünkü dikkati sol tarafındaki figüre çevrilmişti.

"Lilidh Dyvok bir genç kızın görüntüsündeydi. Kum saatini anımsatan vücudunu saran mavi süslemeli, şatafatlı siyah tuvalet kadife dalgalar halinde ayaklarının üstüne akıyordu. Lilidh Dyvok'un uzun kan kırmızısı saçları neredeyse yere kadar iniyordu, kulakları ve parmakları altınlarla süslüydü ve alnını kıvrılmış koç boynuzlarından yapılma bir taç çevreliyordu. Bir eli tahtının yanında uzanan iri bir kurdun başında duruyordu. Hayvan geniş omuzlu, beyaz tüylü ve zarifti ama yüzünün sol tarafını boylu boyunca kesen bir yara izi vardı ve tek gözü yoktu. Diğer gözünü –kırmızıya boyanmış açık mavi gözünü– Dior'a sabitlemişti.

"Lilidh'in gözleri koyu renkli bir sürmeyle çevrelenmiş, dudakları taze kanla boyanmıştı. Kimileri ona Kalpsiz derdi. Kışeşi. Saraydaki cüretkâr bir soylu kadın kılığındaydı ama görüntüsü uzun zaman önce unutulmuş bir tapınağın adsız tanrıçasını, ona tapınan erkekler mezarı boyladıktan sonra çok uzun süre bile ayakta kalan mermer bir heykeli anımsatıyordu. Ta ki heykel kıpırdayana, daha doğrusu kan lekeli salonun tamamına erişen etkileyici bir sesle Kiara'ya hitap edene kadar.

"'Tatlı yeğenim. Seni tekrar gördüğümüz için kalplerimiz hoşnutlukla doldu. Güzelliğini son görüşümüzden beri, bu toprakların üstünden koca bir asır geçmiş gibi geliyor.' Heykel bembeyaz elini kurdun kafasından kaldırdı. 'Gel, seni öpelim ve geri dönüşünün içten sevincini hissedelim.'

"'Hanımım. Beni onurlandırıyorsunuz.'

"Kiara yere kadar eğilirken karanlık babasına hızlı bir bakış atmaktan çekinmedi. Salonun içi, yüz kurdun tüyleri aynı anda dikilmiş gibi bir elektrik akımıyla cızırdarken Dior gerildiğini hissetti. Nikita sessiz kaldı ve Lilidh'in boyalı parmaklarıyla kızını çağırmasından etkilenmemiş gibiydi.

"'Güzel yeğenim. Yaklaş bana.'

"Kiara itaat etti ve salonu dolduran iblislerin bakışları altında kaidenin basamağını tırmandı. O yaklaşınca beyaz renkli kurt hırladı ama Lilidh bir şeyler mırıldanarak hayvanı susturdu. Ve Kurtana eğilince Kalpsiz onu ensesinden tuttu. Dior kıkırdakların tıkırtısını, kemiklerin sürtünme sesini duyunca yüzünü buruşturdu. Lilidh boynunu *sıkarken* Kiara dizlerinin üstüne düştü. Kurtana kadar kudretli bir katilin bu kadar zarif, bu kadar yumuşak biri tarafından alt edilmesi inanılmaz geliyordu. Oysa Lilidh yeni yetme bir genç kız ya da tahtın üstündeki bir heykel değil, o tahta sahip çıkacak kadar kadim ve güçlü bir canavardı.

"'Gelişin gecikti, yeğenim Kiara,' dedi. 'Bizler ölümsüz olabiliriz ama şehirdeki sürü böyle bir kutsamaya sahip değil. Ve çocuklar *her zaman* açtır.'

"Boynu nefes bile alamayacağı kadar ezilen Kiara cevap olarak sadece anlamsız bir ses çıkarabildi.

"'Sen ambarımızı doldurmaya gönderileli iki ay oldu.' Lilidh oturduğu yerde döndü, koyu renk gözleri kalabalığın üstünde dolaştı. 'Kanlordlarımız susuzluktan kavrulma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Ve Draigann'ın âşıklarım posaya çevirmesini daha kaç kez sıkılmadan izleyebiliriz ki?'

"Salonda gülüşmeler yankılandı. Dövmeli adam kadehini kaldırarak sırıtınca altın rengi köpek dişleri kandan sırılsıklam olan sakalının arasında parladı. Korkunç genç kadın da güldü.

"'Abla,' dedi Nikita.

"Gülüşmeler, beşiğinde boğulan bir bebek gibi bir anda kesildi. Lilidh gözlerini gruptan ayırarak kardeşine çevirirken kontun sesi bir sonbahar esintisi kadar serindi.

"'Barış.'

"Lilidh'in dudakları saf bir kıza yakışacak bir gülümsemeyle büküldüyse de gözlerine yansıyan en ufak bir sıcaklık yoktu. Sonra Kiara'yı yanağından öpüp boynunu bıraktı. Kurtana teninde Lilidh'in dudaklarının kırmızı lekesiyle arkaya doğru sendeledi. Beyaz kurt gözlerini Dior'dan hiç ayırmadan yanaklarını yaladı.

"'Gelişin hayli gecikti, kızım.' Nikita beyaz parmaklarını dudaklarının önünde birleştirerek kaşlarını çattı. 'Auldtunn ahırlarındaki stoklar hayli azaldı. Nasıl oldu da bu kadar gecikebildin?'

"'Lordum ve babam, affınızı diliyorum,' dedi Kiara çatlak bir sesle. 'Ama kış ayazı ve solukkanların açlığı topraklarınızda neredeyse hiç yem bırakmadı. Bizi uyardığınız gibi, kadehlerinizi doldurmak ve kalıntılardan fazlasını bulabilmek için sınırların ötesine çıkmak zorunda kaldık.'

"'Ama doldurdunuz, değil mi?'

"'Doldurmakla da yetinmedik.' Kurtana çenesini dikleştirdi, lorduna bakarken gözleri parlıyordu. 'Aveléne'den topuklarımda tozu, kollarımda ganimeti ve ellerimde Gabriel de León'un kanıyla döndüm.'

"Ağabeyimin adı geçince salona tatsız bir hava çöktü. Draigann adındaki dövmeli savaşçı ayağa kalktı. 'Kara Aslan...'

"Lilidh neşesiz bir gülümsemeyle, 'Báih Sìde'nin kurtarıcısı,' dedi. 'Triúrbaile'in halaskârı.'

"'Ve asil babamızın katili,' diye homurdandı Nikita.

"'Öldüğünü ve gömüldüğünü sandığımız bir düşman.' Draigann kadehini bir duvara fırlatınca kırmızı sıvı taşın üstüne saçıldı. 'Şimdi bize üç kez lanetlenmiş o fahişe dölünün yaşadığını mı söylüyorsun?'

"'*Yaşıyordu*,' diye düzeltti Kiara yırtıcı bakışlarını odanın içinde dolaştırarak. 'Ama artık yaşamıyor. Ve ona sonunu biçen *benim* ellerim oldu, kuzen.'

"Salona bir anda bir heyecan dalgası yayıldı ve Dior dizlerinin üstünde, başı öne eğik, ortalarında duruyordu. Her zaman ağabeyime ve onu asla terk etmeyeceği yeminine inanmıştı. Ama elbette *o bile* Gabriel'in o donmuş uçuruma düşüşünden sağ çıkabileceğinden şüpheli olmalıydı. Salon gerçek bir kaosa teslim olmuştu, vampirler ayağa kalkıyor, sorular haykırıyor, kadehlerini kaldırıyor, Gabriel'in adını dillerinin üstündeki kutsal su gibi tükürüyorlardı.

"'*SESSİZLİK*!'

"Bu komut salonda bir top gibi patladı ve yankısı taşların üstünde çınladı. Lilidh'in vampirlerin üstünde dolaştırdığı bakışlarda herhangi bir itiraza tahammül yoktu.

"'Oğlum.' Burada bakışları siyah gözleri parlayan Kafakoparan'a döndü. 'Kurtana'nın söyledikleri doğru mu? Büyük Tolyev'i katleden o gümüşlü it artık katledildi mi?'

"Kane sessiz bir tehditle dolup taşan Kiara'ya baktı.

"'Bedeli büyük oldu, Kontes,' diye mırıldandı Kane. 'Kuzen Rykard, Mère kıyılarında can verdi. Ama Kara Aslan düştü. Bizzat sevgili kuzenimin ellerinde.'

"Salonu büyük bir uğultu kaplarken Kurtana sırtını dikleştirdi, çenesini kaldırdı. Duvarlar kanlı bir övgü yağmuruyla yankılanırken Kiara, Nikita'ya baktı.

"'Size getirdiğim tek şey sevinçli haberler değil, yüce babam,' dedi gülümseyerek. 'Bu zaferi daha da tatlandıracak bir armağanım daha var.' Abartılı bir hareketle kenara çekilerek arkasında, taşın üstünde duran demir kutuyu işaret etti. 'Soyunuza yakışıklı bir torun.'

"Bu sözler üstüne odada mırıltılar dolaştı. Nikita tahtında öne eğildi.

"'Senin yarattığın bir çaylak mı yani? Bir yüksekkan?'

"'Aveléne'in lordu.' Etrafındaki canavarlara bakarken Kiara'nın gözleri karanlık bir gururla parlıyordu. 'Aaron de Coste. Bir yüzbaşı, baba, soylu bir savaşçı ve San Michon'un bir evladı. Surlarının üstünde dişe diş savaştık ve aman dileyen de veren de olmadı. Kılıcını paramparça ettim ama hançerini kınıyla birlikte size armağan ediyorum. Onu kanınıza layık görmenizi dilerim.' Kiara'nın bakışları bir kez daha karanlık yaratıcısına sabitlendi ve sesi

boğuklaşarak, 'Ve onu yaratana, büyük düşmanınızı katledene kutsamanızı bahşetmenizi,' diye ekledi.

"Kiara elini pelerininin içine uzattı ve harap bir kın içindeki kısa bıçağı çıkardı. Kabzasında Gabriel'in Aveléne'de bulduğu kırık gümüşçeliği süsleyen meleğin bir eşi ışıldıyordu. Bıçağı görünce Nikita'nın dudakları kusursuz bir gülümsemeyle büküldü.

"'Aferin sana, hayatım.' Kadim vampir başını hafifçe eğdi. 'Seninle gurur duyuyorum.'

"Kurtana, Nikita'nın dipsiz gözlerine bakarak saç örgülerini arkaya itti, gururla kabarırken köpek dişleri ışıldadı. Damarlarında atan bir nabız olsaydı hiç şüphesiz bir bahar vakti bakiresi gibi kızarırdı. O sırada Kane ve Soraya kilidini açtıkları ağır zincirleri demir kutunun etrafından çözdüler ve kapağı açtılar.

"Ve nefret dolu bir kükremeyle, Aaron de Coste, Kurtana'nın gırtlağına saldırdı."

VII

KIZIL BİAT

"Sadece bir aptalın göze alabileceği bir kumardı. De Coste iliklerine kadar açtı, kalabalığa karşı tek başınaydı ve sıkıştığı bu yerde, rakipleri ondan kat kat üstündü. Ama Ossway'de söyledikleri gibi, günahkâr, önemli olan kavgadaki köpeğin boyutu değil, köpeğin içindeki kavganın büyüklüğüdür. Ve de Coste'da bundan bol miktarda vardı.

"Kir pas içinde ve pejmürde bir haldeydi, sakalı kurumuş kanla kaplıydı ama yine de *muhteşemdi*. Kaymak taşı kaslar ve altın rengi saçlar, çıplak göğsünde ışıldayan gümüş dövmeler. Kurtana'nın çenesine yapıştırdığı yumrukla dişlerini dağıttı, dudaklarım yardı. Kiara sendelerken Aaron vampirin elindeki gümüşçelik hançeri tutup Kurtana'nın bileğini buz gibi çatırdatacak bir hızla büktü. Sonra elini vampirin elinin üstüne koyup bıçağını göğsüne kaldırdı.

"'Cehennemde yan, sülük,' diye tısladı.

"Kiara'nın sağlam eli Aaron'un boynuna kapandı. 'İşte benim oğlum.'

"Kurtana çaylağın ayaklarını yerden kesti ve onu zemindeki büyük taşların üstüne çarptı. Salon canavar divanından yükselen onaylayıcı kükremelerle gümbürdedi. Dior ayağa kalkmaya davranırken omzunda bir düzine erkeğinki kadar güçlü bir el hissetti.

"'Aptallık etme, küçük kız,' diye uyardı Kane.

"Kiara, Aaron'u bir kuş tüyü çuvalı gibi kolayca kaldırıp tuğlayla dolu bir el arabası gibi yere çarptı. Kafatası çatlayan Aaron'un burnundan ve kulaklarından kan geliyordu. Vampir onu tekrar tekrar yere çarpmadan ve duvarlar depreme tutulmuş gibi sarsılmadan hemen önce Kiara'nın göğsüne sapladığı bıçağı çevirebildi. Zaten güçsüz ve açken, şimdi bir de ölümlü bir insanın sonunu getirecek kadar yaralı olan Aaron'un eli eski bıçağının kabzasından kaydı. Kiara elini boynundan çözdü ve saç örgüleri kırmızıya boyanan sırıtışının iki yanına dökülürken yumruğunu tutsağının suratına indirmek için geri çekti.

"'Kızım.'

"Kurtana taş kesildi ve kafasını kaldırıp Nikita'ya baktı. Ancak kadim vampirin Aaron'a dikilen gözleri büyülenmiş gibi parlıyordu.

"'Elini indir,' diye mırıldandı Nikita. 'Bize getirdiğin bu şarap döküp saçılmayacak kadar iyi.'

"Nikita ayağa kalkıp ceketini düzeltirken ve kaidenin basamaklarını inerken salondaki kargaşa yatıştı. Dior son derece çaresiz, sefil görünüyor; burnundan soluyordu. Omzundaki el yüzünden, ne kadar istese de yerinden doğrulamıyordu. Ama biz Aaron onunla göz göze gelmese, bunu yine de deneyeceğini tahmin ediyoruz. Çaylak vampir, Dior'u orada görmenin şaşkınlığıyla gözlerini kırpıştırdı ama kafasını sallayarak ona kıpırdamaması için yalvardı.

"Nikita, Aaron'un tepesine dikilmiş, siyah gözleriyle gümüş rengi dövmesini ve kaslı bedenini süzüyordu.

"'Yüreğinle dövüşüyorsun, Altın Çocuk. Ama artık bir gümüşaziz değilsin.' Kadim vampir, Aaron'un tenindeki inancın Tanrı sevgisinin ışığından yoksun kalan dövmeleri işaret etti. 'Yüce Tanrın sana sırt çevirdi. Hor kullanıldın ve şimdi de cennetin toy kralı tarafından kenara atıldın. Gel, ölümlü gururunu bir yana bırak ve kılıcını buna layık bir hükmediciye bağla. Sen *yeniden yaratıldın*, evlat. Dyvok kanıyla, bütün Ossway'i ayağının altına alan kudretli Nikita'nın kanıyla yeniden biçimlendin. Büyük Tolyev bile böyle bir iş başaramadı. Ancak iki kısa yıl içinde Karayürek bu ulusu dize getirdi ve şimdi kral ve fatih olarak Dokuzkılıç tahtında oturuyor.'

"Nikita soyunun armasını taşıyan demir bir yüzüğün süslediği mermeri andıran parmağıyla yanındaki demirağacı koltuğu işaret etti.

"'Önümüzde diz çök. Yakut dudaklarını mührümüze bastır ve Priori'ne kızıl biat yemini et.' Nikita'nın dudakları simsiyah ve kasvetli bir gülümsemeyle büküldü. 'Kendini bu kutsamaya layık görüyorsan.'

"Şimdi bütün gözler, yüzü acıyla çarpılarak yerde yüzüstü dönen çaylaktaydı. Aaron etrafına baktı, durumunun umutsuzluğunu ve içinden ona itaat etmesi için yalvaran Dior'u gördü. Altın rengi saçları kandan sırılsıklam, yüzü kırık kemiklerinin ve yanan gümüşünün ızdırabıyla çarpılmış bir halde, yerdeki döküntülerin üstünde emekledi. Santim santim. Damla damla.

"Karayürek'in çizmelerine, Nikita'nın öne uzattığı elinde parlayan mühürlü yüzüğü süsleyen demir ayıya ulaştı. Kadim vampirin elini tuttu, gülümseyen gözlerinin içine baktı. Ve bir hırlama eşliğinde, Dyvok sembolünün üstüne ağız dolusu kan tükürdü.

"Aaron yaralarına rağmen yumruklarını sıkarak titreyen ayaklarının üstünde doğrulurken salondaki kalabalıktan uğursuz mırıltılar yükseliyordu.

"'Ben Aaaron de Coste'um,' dedi. 'Aveléne'in Lordu ve San Michon'un evladı. Katlettiğim vampirlerin sayısını unuttum, sülük. Ve sen Tanrımın bana sırt çevirdiğini söylesen de ben ona sırt çevirmeyeceğim.' Gözleri kanlı yaşlarla dolmuştu, sesi nefretle titriyordu. 'Senin gibilerin önünde diz çöktüğüm gün, gerçekten lanetlendiğim gündür.'

"Nikita'nın gülümsemesi ışıldayan köpek dişlerini açığa çıkaracak kadar büyüdü. Avuçlarını kaldırdı ve iblis sürüsünden tanıklık etmelerini ister gibi etrafına baktı.

"'Kimseye diz çökmüyor. Değeri ispatlandı. Kanı Vahşi'dir.'

"'Vahşilere!' diye haykırdı Soraya kadehini kaldırarak. 'Sağlığa!'

"Kan lekeli salon 'Sağlığa!' haykırışlarıyla çınladı. 'Dyvok'lara!'

"Nikita görülmeyecek bir süratle hareket etti. Aaron'un gırtlağına yapıştı ve onu duman ve rüyadan ibaretmiş gibi kolayca kaldırdı. Aaron onun dehşet verici tutuşundan kurtulmak için debelendi ama kadimin tek yaptığı bileğini dişlerine götürmek ve ısırmak oldu. Sonra kanayan damarını Aaron'un ağzına bastırırken Dyvok'ların Lordunun dili bir Kamçı'ya dönüştü.

"'*İÇ.*'

"Aaron çırpınmaya anında son verdi. Tanrı'nın sesinden komut almış gibi, Nikita'nın bileğine yapıştı. Dior dehşet içinde, Kiara gittikçe kararan bakışlarla izlerken, Aaron susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi kana kana içti. Nikita kansız dudaklarından karanlık bir haz dolu iç çekişle gülümsedi ve çaylağa kapkaranlık gözlerle baktı.

"'Bütün gücüm,' diye fısıldadı, 'bütün nefretim ve bütün hiddetim artık senindir, evlat. İki gece sonra sende.'

"Nikita dudaklarını aralayarak iç geçirdi, Aaron kanını içtikçe onun köpek dişleri de büyümüş ve sertleşmişti. Karayürek, Aveléne'in güzel yüzbaşısının inleyerek bir yudum daha içmesine izin verdi; kırmızı dilini dudaklarının üstünde dolaştırdıktan sonra, bileğini geri çekip ondan kurtardı.

"'Şimdilik bu kadar yeter, Altın Çocuk.'

"Ve bileğinin bir hareketiyle Nikita, Aaron'un boynunu kopardı.

"Çaylağın vücudu taşın üstüne yığıldı ve adını haykıran Dior, omzundaki güçlü elin verdiği acıyla taş kesildi. Nikita bıçak gibi keskin bir gülümsemeyle Kiara'ya döndü.

"'Teşekkürler, kızım. Değerli bir armağan. Onunla oynama düşüncesinden bile büyük keyif aldım.'

"Kiara yere kadar eğildi ama gölgenin tamamen kalkmadığı gözleri kanlı zeminde yatan Aaron'a çevrilmişti. Bir çift kılıçkölesi yüzbaşının cesedini salondan sürükleyerek çıkarırken Nikita tahtına döndü ve büyük bir hayran-

lıkla yeni hançerini incelemeye başladı. Güzel canavarın en küçük parmağına bastırdığı gümüşçelik cızırdadı ve kadimin mermer teninden ince bir duman yükseldi. Salonda toplananlardan fısıltılar yükseliyordu. Nikita'nın avcı soyundan yeni bir torununun olması, Karayürek'in onu yanında tutmak istemesi Divandakileri meraklandırmışa benziyordu.

"Ama Lilidh sadece esnemesini bastırmakla yetindi.

"'Zevksiz, kaba saba bir gösteri.' Siyah gözlerini bir kez daha yeğenine çevirdi ve altın rengi tırnaklarını koltuğunun kenarına vurarak konuştu. '*Haftalarca* geç kaldın, solukkanlarımız açlıktan ölüyor, kuzen Rykard katledildi ve hoşnutsuzluğumuzu ölü kedi yavruları ve doyurulacak yeni bir ağızla yatıştıracağını mı sanıyorsun?'

"'Arabalarım ağızlarına kadar dolu, leydim.' Kiara elini uzun zaman önce ölen kalbinin üstüne koydu. 'Priori'mizin ektiği tohum çiçek açacak. Avluda binden fazla kelle sizin zevkiniz için bekliyor. Ama size bir ödül daha getirdim. Bütün gecikmelere ve bahse girerim, bundan sonraki gecelerdeki bütün mahsulümün ağırlığına denk bir hazine.'

"'Hazine mi?' Lilidh beyaz elini kaldırdı ve tacındaki uzun boynuzlardan birine dokundu. 'Zemini mahvedecek bir enik daha mı?'

"Kiara sonunda ondan hayli geride, dizlerinin üstünde duran kızı işaret etti ve Lilidh'in kadim bakışı gökten inen bir örs gibi Dior'un üstüne düştü. Tek gözlü kurt salona girdiğinden beri Kâse'yi dikkatle izliyordu ama şimdi bütün salon ona odaklanmıştı. Dior'un kalbi hızla çarpıyordu, avuçları terden yapış yapış olmuştu. Daha önce de kadimlerle karşılaşmıştı, Ebedî Kral'ın en küçük oğlunun karşısına dikilip galip gelmişti. Ama o başarısından duyduğu gurur şimdi ona kibrin karanlık bir türü, onu içinde olduğu tehlikeye karşı uyarmaya çalışan Gabriel'e savurduğu öfkeli sözcükler aptal bir çocuğun sızlanması gibi geliyor olmalıydı.

"Nikita'nın kaşları çatıldı. 'Bu cılız oğlanın nasıl bir değeri olabilir ki?'

"'Oğlan değil,' dedi Lilidh, Dior'u gittikçe artan bir ilgiyle süzerek. 'O bir kız, hem de en iyi cinsinden. Kokusu iffetli melekleri bile titretir.'

"Dikkat kesilen Nikita havayı kokladı. Kadim vampir sadece konuşması gerektiği zaman nefes alırdı ama şimdi siyah bir ipek misali dalgalanarak tahtından bir kez daha kalktı ve Dior yaratığın gözlerinde gördüğü dehşet verici açlık karşısında irkildi. O anda kendini kim bilir ne kadar küçük hissetmişti. Ne kadar güçsüz. Salonda etrafına bakarken ne kadar az şey ifade ettiğini, bu yaratıkların içini yarıp havasını söndürmelerinin ve onu kadehlerindeki bir yuduma dönüştürmelerinin ne kadar kolay olacağını gördü.

Nikita'nın dudakları aralandı, o dudakların gerisindeki dişlerin parlaklığı Kâse'nin ürpermesine neden oldu.

"'Baba,' dedi Kiara.

"Nikita simsiyah gözlerinde sıkkın bir bakışla kızına döndü.

"'Beni affet.' Kurtana bakışlarını yere indirdi. 'Ama sana içip posasını bir kenara atacağın sıradan bir içecek getirmedim. Bu kız Gabriel de León'la birlikte yolculuk ediyordu. Ve de Leön'un işini bitirdiğim sahada, Kane ve ben Voss Kanı'ndan iki prensle de kılıç çarpıştırdık.'

"Lilidh yarattığı oğluna baktı, Kane başıyla onay verdi.

"'Leydi Alba ve Leydi Aléne, Kontes.'

"Nikita omuz silkti. 'Aslan'ın Demiryüreklerle düşmanlığını herkes bilir.'

"'Evet, baba,' dedi Kiara başını sallayarak. 'Ancak Dehşetler Lion'un ölümünün değil, bu kızın canının peşindeydiler. Onu ele geçirmenin. Öldürmenin değil.'

"Divandakiler artık gerilmeye başlamıştı. Canavarların arasında kan kokusunun altından Dior'un kokusunu duyabilenlerin sayısı arttıkça ortam iyice geriliyordu. Ama Lilidh karanlık ve dipsiz gözleriyle Kâse'ye yanındaki kurttan bile daha aç gözlerle bakıyordu.

"'Solucan?' Kalpsiz parmaklarını şaklattı. 'Neredesin?'

"Bir kız gölgelerin arasından sihirle bir anda yoktan var edilmiş gibi çıktı. Saçları kızılımsı sarıydı ve üstünde ev dokuması keten bir hizmetçi elbisesi vardı. Hızlı adımlarla ilerledi ve Lilidh'in tahtının önünde kendini yüzüstü yere attı. Kalpsiz, ihtişamlı tuvaletinin eteklerini topladı ve basamak yerine kullandığı genç kızın sırtına basarak yere indi. Kurt ayağa kalktı ve kadim vampirin yanında yürümeye başladı. Tahtın arkasında hazırda bekleyen nedimeler de arkasına toplandılar. Üç kişiydiler, ölümlü ve her biri nadir rastlanacak güzellikte üç kadın. Birbirlerine kız kardeşler kadar benzeyen iki kızıl hizmetçi ve önlerinden yürüyen, Lilidh'in elbisesinin uzun kuyruğunu tutmak için yere eğilen, delici mavi bakışları ve çenesinde bir yara izi olan yaşı daha büyük bir kadın.

"Lilidh salonda, bir anda çöken sessizleşen havada kıvrılarak süzülen bir yılan gibi ilerliyordu. Kane eğildi ve Dior'u dizlerinin üstünde tek başına bırakarak uzaklaştı. Kız etrafını saran yoğun tehlikenin yarattığı soğukla teni ürpererek gözlerini Kalpsiz'den kaçırdı. Lilidh'den yere vuran gölge kıvrık boynuzlardan ve pençeli ellerden ibaretti, bir genç kadından çok şeytana benziyordu.

"'Kimsin sen, ölümlü?' diye sordu Kalpsiz.

"'Dior Lachance,' diye fısıldadı Dior.

"Beyaz kurt kulaklarını arkaya, kafatasına yapıştırarak hırladı.

"'Şişşt, Prens,' diye mırıldandı Lilidh.

"'Nasıl oldu da efendimizin ve babamızın katiliyle yoldaşlık ettin?' Bu kez konuşan gözlerini Dior'unkilere sabitleyen Nikita'ydı. 'Gabriel de León'u nereden tanıyorsun?'

"Dior etrafındaki kurtlar okyanusuna baktı. Aralarında yarası kanayan bir kuzudan farksızdı.

"'San Michon'dan bir rahibe beni Kutsal Engizisyon'dan kurtardı,' dedi cılız bir sesle. 'Beni korumak için Gabriel'den yardım istedi a... ama sonra öldü. Ve Gabe sözünü tutan bir adamdır.'

"Bunu söylerken duraksadı ve kurumuş dudaklarını ıslattı.

"'Yani... adamdı.'

"'Nefret ettiğimiz düşmanlarımızın kızları neden senin peşinde?' Lilidh'in sesi incecik bir sigara dumanı gibi havada süzülerek Dior'un tenini okşadı. 'Fabién Voss senden ne istiyor?'

"'Bilmiyorum...'

"Lilidh'in eli çenesine dokununca Kâse ürperdi. Kalpsiz, parmağını kızın çenesinin altına koydu ve çenesini yukarı iterek onu siyah gözlerine bakmaya zorladı.

"'*GERÇEĞİ SÖYLE*,' diye buyurdu Lilidh.

"O sözcüklerdeki Kamçı havada şaklayarak duvarlarda yankılanınca Dior irkildi. Dehşet içinde tiz bir çığlık attı.

"'Bilmiyorum!'

"'Kızın bazı yetenekleri var, leydim,' dedi Kiara. 'Aveléne'de el koyduğum Dağlanmışlardan biri bir kavga sırasında yaralandı. Göğsünden üç kez bıçaklandı ve cenazeye döndü. Ama bu kız...' Kurtana şaşkınlığını korur gibi başını salladı. 'Ellerini yaraların üstüne koydu ve onun buyruğuyla, oğlanın ölen kalbi iyileşti.'

"'Ama dikkatli ol, anne,' dedi Kafakoparan yaralı elini kaldırarak. 'Kanı bizim türümüz için zehir. Dokunduğu yerimi yakıp kül etti.'

"Kalpsiz, Dior'un saçlarını arkaya iterek gözlerinin içine baktı.

"'Büyücü falan mısın yoksa? Peridoğumlu kuzu ya da Çukur'un hizmetkârı veya eskilerin tanrılarının metresi? Ölümsüzlerin tenini hangi sihirlerle yakabiliyor ve durmak üzere olan kalpleri hangi sihirlerle ölümün soğuk elinden kurtarıyorsun?'

"O simsiyah gözlere Dior'un küçücük, solgun ve yapayalnız yansıması vuruyordu. Ama hissettiği korkuya rağmen ya da belki de onun *sayesinde*, kurnazlığını korudu.

"'Bunu nasıl yapabildiğimi bilmiyorum,' diye yalan söyledi. 'Ne olduğumu bilmiyorum.' Kafasını salladı. 'Ve Ebedî Kral'ın neden peşimde olduğunu da bilmiyorum.'

"'*GERÇEĞİ SÖYLE*,' dedi Lilidh, buyruğu Dior'un kafatasında çınlayarak.

"'Bilmiyorum! Babamın mezarı üstüne yemin ederim!'

"Lilidh arkaya doğru eğildi ve kardeşiyle bakıştı.

"'Solucan?' Kalpsiz bir evcil hayvan çağırır gibi bacağına vurdu. 'Gel.'

"Lilidh'in tahtının önünde yüzüstü yatan kız derhal ayağa kalktı ve borudan aşağı kaçan bir farenin süratiyle öne doğru koşarak bir kez daha dizlerinin üstüne indi.

"'Emriniz, hanımım?'

"Vampire bakarken kızın gözleri şevkle doluydu. Gözlerinden biri açık yeşil, diğeri koyu maviydi. Teni hafif çilli, saçları yaz alevi gibiydi. Elinin üstüne Lilidh'in arkasında toplanan nedimelerle bir örnek bir köledamgası –kıvrık boynuzlarla süslü oymalı bir taç– vurulmuştu.

"Kalpsiz, tuvaletinin nakışlı gövde kısmından bir hançer çekti. Silahın süslü görüntüsü öldürücülüğünden hiçbir şey eksiltmemişti, bıçak kısmı sivri ve inceydi ve altın kabzası kükreyen bir ayı şeklindeydi. Divandaki canavarların meraklı bakışları altında, hançeri hizmetçi kıza uzattı ve yeğeni Kiara'ya baktı.

"'Göğse üç kez mi demiştin?'

"Kurtana başıyla onayladı. 'Üç kezdi, leydim.'

"Dior'un gözleri büyüdü. 'Siz neden...'

"'*KENDİNİ BIÇAKLA*,' diye buyurdu Lilidh.

"Hizmetçinin itaat etmesi, bıçağı göğsüne saplaması bir nefes, bir nabız, bir göz kırpışı kadar bile sürmedi. Dior bir çığlık attı ve onu durdurmak için uzandı ama aynı anda Kalpsiz, '*BİR DAHA*,' dedi. Hizmetçi gözleri acıdan parlayarak itaat etti, nefesi şimdiden hırıldayarak bıçağı geri çekti ve tekrar derine sapladı. Diğer üç kadın dehşete kapılmış gibiydi ama hiçbiri bu deliliği durdurmak için parmaklarını bile oynatmadı. Dior bıçağı almak için öne atıldı ama Kontes Dyvok, tek eliyle hiç zorlanmadan onu olduğu yerde tuttu. Ve siyah gözlerini hizmetçi kızdan ayırmadan tekrarladı.

"'*BİR DAHA*.'

"'HAYIR!'

"Kız itaat etti, bıçağı kanayan kalbinden çekip çıkardı ve bir kez daha kabzasına kadar sapladı. Artık elleri kana bulanmıştı, yüzü bembeyaz, elbisesi kıpkırmızıydı. Yine de Lilidh'e bakarken iki farklı renkteki gözleri sevgiyle dolup taşıyordu. Bıçağı bir kez daha çıkardı ve hanımefendisinin bir sonraki komutunu bekler gibi hazırda tuttu.

"Kalpsiz gülümsedi. 'Teşekkürler, Solucan.'

"Kız dudaklarından kanlar akarak gülümsedi. Ve hırlayarak kırık bir bebek gibi taşın üstüne yığıldı.

"Dior, Kontes'in elinden kurtulmak için çırpınarak, 'Siz kafayı mı yediniz?' diye haykırdı.

"Lilidh onu bıraktı ve bakışını gözlerine çevirerek, 'Göster,' dedi.

"Dior sırtüstü kendi kan gölünün içinde yatan hizmetçiye baktı. Dudakları belki bir duayla kıpırdayan ve nefesi gırtlağında fokurdayan kız hâlâ efendisine bakıyordu. Ölüme sadece birkaç kalp atışı mesafedeydi, hiçbir şey yapmamak bu zavallı kızı mezara göndermek anlamına gelirdi. Ama kulak kesilip dikkatle dinleyen biri olsa havada ağabeyimin sesini duyabilirdi.

"*Artık yavru köpeklerle oyun oynamıyorsun, kurtlarla koşuyorsun.*"

Sul Adair'in mahzenlerinin altındaki karanlık bir mağarada, Chastain Kanı'ndan Marki Jean-François gözlerini devirdi ve tüylü kalemini mürekkebe batırırken kafasını salladı. Vakanüvisle hikâye anlatıcısının arasında siyah bir su çağlıyor, Celene karanlık nehrin karşısından Marki'ye bakıyordu.

"İç mi geçirdin, tarihçi? Yoksa hikâyemiz seni sıktı mı?"

"Hayır. Ben sadece Dior Lachance'ın kutsallığı üzerine coşkun bir sele daha maruz kalırsam diye korkuyorum." Vampir kalemini abartılı bir tavırla sallayarak Gabriel'in sesini hiç de fena sayılmayacak bir şekilde taklit etti. "*Dünyanın bütün ızdıraplarını görmüş gözler ve onları tamir etmek isteyen bir yürek.*"

Celene alaycı bir ses çıkardı. "Ağabeyim sana böyle mi söyledi?"

Jean-François doğrudan alıntı yapabilmek için birkaç sayfa geriye gitti. "*Bana kendi kızımı o kadar çok hatırlatıyordu ki içim acıyordu.*"

"Yüce Mesih aşkına. Adam hayatını methiye dizerek kazansaydı şu anda karundu." Son Liathe tek dirseğinin üstünde doğruldu ve tarihçiye, perde misali dökülen uzun saçlarının arasından baktı. "Sana Dior Lachance'la ilgili gerçeği söyleyelim, Chastain. Bu hikâyede onu Azize olarak adlandıranlar olsa da San Michon'un Kâsesi buna cennetin iki ucu arasındaki mesafe kadar uzaktı. O sofu bir melek, kendini hiçe sayacak fedakâr bir şehit değildi. O bir lağım sıçanıydı. Bir fahişenin çocuğu. Soğuk ve sert sokaklarda, soğuk ve sert tercihlerle büyümüş bir kız. Çal ya da aç kal. Yalan söyle ya da öl. Dior Lachance bir üçkâğıtçıydı. Bir hırsız. Ama her şeyden önce bir *fırsatçı*.

"O şehre girdiği andan itibaren, o avludaki kıyıma tanık olduğu andan itibaren bu canavarlar için hayatın ne kadar önemsiz olduğunu anlamış olması imkânsızdı. Ve zihni her zaman bizlere kapalı kaldıysa ve düşüncelerini

bilemediysek de o tavanda sallanan aptallardan biri olmak gibi bir niyetinin olmadığı çok açıktı.

"Dior bıçağı hizmetçi kızın parmaklarından kaptı ve elinin ayasında bir kesik açtı. Kanının kokusu havayı öperken salondaki bütün vampirler dikkat kesilerek iç geçirdiler. Dior hizmetçinin elbisesinin bağcıklarını çözüp altındaki kana bulanmış fanilayı gevşetirken Lilidh uzun kırmızı diliyle dudaklarını ıslattı. Ve Lilidh ve güzel kardeşinin büyülenmiş bakışları altında, Kâse kırmızı elini hizmetçinin yaralarına bastırdı.

"Ve kadimlerin Ölü gözlerinin önünde, yaralar hızla kaynayarak kapandı.

"Salonda mırıltılar dolaşmaya başladı, Kont ve Kontes'in ölümsüz bakışları buluştu. Dior kesik elinin etrafını kirli bir mendille sardıktan sonra, hâlâ solgun ve kandan sırılsıklam olan kızın doğrulup oturmasına yardım etti. Kız önce kesiksiz göğsüne, sonra Kâse'nin buz mavisi gözlerine bakarken afallamış görünüyordu.

"'Anabakire a... aşkına...'

"'Kanlı bir mucize ve gerçek.' Lilidh, Dior'a bir asır sürdüğü hissini yaratacak kadar aç ve derin bir bakış attı. 'Ve bu işin nasıl olduğu konusunda hiçbir fikrin yok, öyle mi?'

"Kâse solgun dudaklar ve bir yalancının diliyle ayağa kalktı. 'Bunu kendimi bildim bileli yapabiliyorum.'

"Lilidh başını salladı. Gece yarısına benzeyen gözleri düşünceli bir ifadeyle kısıldı ve Dior'u tepeden tırnağa süzerek dolgun alt dudağını ısırdı. Ve sonunda pençeli elini havaya kaldırıp boynuna sürttü ve porselen teninde derin bir kesik açtı. Vampir demir gibi güçlü kolunu beline sarıp onu kendine çekince Dior'un gözleri büyüdü.

"'Abla,' dedi Nikita.

"Lilidh merakla kardeşine baktı.

"'Dur,' dedi kardeşi.

"'Neden?' dedi Lilidh vampirin gözlerine bakarak. 'Nikita bu gece bir armağanı sahiplendi. Saydığımız kadarıyla bir ziyafet edecek kadarını. Lord rütbelerini destekleyecek bir torun, kileri için bir sürü, cephaneliği için bir hançer. Yoksa bu ödüle de mi el koymak ister? O zaman Lilidh'e ne kalır? Genç kız görüntüsüne bakıp bir genç kızın payıyla yetineceğini mi sandın? Sen onun Priori'si olabilirsin, kardeşim ama büyüğü değilsin.'

"Kadimler birbirine, salondaki kalabalık onlara bakıyordu. Nikita'nın sarayının politikası dikenli bir arapsaçına benziyordu. İktidar, tacı taşıyan prensle onu bir şekilde ele geçiren ablası arasında bölünmüştü. Ancak saray

halkının bakışları Kont ve Kontes'e sabitlenmişken Dior sadece Lilidh'in boynundaki kesiğe, vampirin dekoltesine akan kana bakıyordu.

"*Bir köle efendisi için öldürür. Efendisi için ölür. Bağlı olduğu kişi için her tür zulmü yapar.*

"'Onu bozmayacağız, kardeşim,' dedi Lilidh söz verir gibi. 'Onu sadece aramıza katacağız.'

"Nikita uzunca bir süre düşündü. Ama sonunda...

"'Sen nasıl istersen, abla.'

"Lilidh bu kez gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ve çok fazla uzatmadan Dior'u vücuduna doğru çekip kızın dudaklarını yaralı boynuna bastırdı. Dior yüzü tiksintiyle çarpılarak bir çığlık atarken kırmızı ve yapış yapış sıvı ağzına bulaştı. Ama ne kadar çabalasa da cehennemden çıkma bu güce karşı koyamıyor, onda nefret hissi uyandıran o kollardan kurtulamıyordu.

"'İç,' diye fısıldadı Lilidh.

"Karşı koyabilirdi. Elbette sonuç alamazdı ama bazen zafer umudu olmadan direnmek kazanılabilecek tek zaferdir. Oysa Dior Lachance oldum olası bir kumarbazdı ve kaybedilebilecek şey bu kadar büyükken elindeki son birkaç kartı göğsüne yakın tutmakta kararlı görünüyordu. Ve böylece o canavar divanının aç bakışları karşısında ve kadimin solgun kolları arasında, San Michon'un Kâsesi derin bir nefes aldı.

"Gözlerini kapadı.

"Ve *oui*, içti."

VIII

GİZLİ KOZ

"'*Bir insan köprüleri yakmadan önce yüzmeyi öğrenmelidir.*'

"Dior soğuk hücresinin zeminine çömelmiş, duvardaki bu sözcüklere bakıyordu. Oraya kim bilir kaç yıl önce, muhtemelen uzun zaman önce ölen birinin eliyle kazınmışlardı.

"'Boğulmuş mudur acaba?' diye fısıldadı.

"Dún Maergenn'in zindanları şatonun temelinin derinliklerine oyulmuş rutubetli ve soğuk bir çukurdu. Dior'un hücresi bir kenarı en çok bir buçuk metre uzunluğunda bir kareydi ve yatak vazifesi gören küflü bir battaniye, hela niyetine bir kova ve çizgili demirağacından yapılma kapıya içeri biraz ışık girmesi için açılmış küçük bir yarıktan ibaretti. Dior oraya Lilidh'in buyruğuyla sürüklenmiş, kılıçköleleri onu taş zemine fırlatırken dudaklarında kadimin kanıyla küfretmişti.

"Onu kilitledikleri hücrede tek ışık merdiven boşluğundaki şimik küreden geliyordu. Kılıçkölelerinin adımları uzaklaşınca Dior köşedeki kovaya doğru emeklemiş ve parmaklarını gırtlağına sokup midesini boşaltmıştı. Kırmızı ve koyu kıvamlı bir kan. Öğürerek nefes nefese tükürmüştü. Çabasının boşuna olduğunu bilse de yine de şansını denedi. Öğürmesi son bulunca nefesini toparladı ve gözlerine düşen saçları itti. Ayağa kalkıp hücresinin ortasında durdu. Ve orada dans etmeye başladı.

"Eğlenceli bir dans ya da bir vals değildi, hayır, ağabeyimin ona gösterdiği adımları tekrarlıyordu. Kuzeyrüzgârı duruşu. Ön ayak ileri. Karın, göğüs, boyun, tekrarla. Elinde görünmez bir kılıç, gözlerinde ateşle pratik yapmayı sürdürdü. Nefesi yanana ve teni ince bir ter tabakasıyla kaplanana ve belki de elinden aldıkları kontrolün minicik bir parçasını geri alana kadar hayalî düşmanları tekrar tekrar alt etti.

"Onu nefeslenmek için durunca hissetti. Teninde yumuşacık bir titreme. Dior ne yapacağını bilemeyerek duraksadı ama hissi hayal gücünün bir ürünü

olarak geçiştirip bu kez güneyrüzgârı duruşuna geçti ve sıfırdan başlamaya hazırlandı. Sonra onu yine hissetti. Bu kez hayal etmediğinden emindi.

"Gömleğinin içinde bir şey vardı.

"Bir pire için fazla büyüktü ama Dior oldum olası sıçanlardan çok korkardı ve bu zindanı başka hangi küçük dehşetlerin ziyaret edebileceğini sadece Anabakire bilirdi. Karıncalanmayı tekrar hissedince küfretti ve kir pas içindeki gri ceketini omuzlarından soydu. Eliyle hissin olduğu yere vurdu ve bir çığlık atarak yeleğiyle uğraştıktan sonra üstünde paçavraya dönen gömleği kafasından çekip çıkardı. Hızla loş ışığa döndü ve onu kolunun iç kısmında gördü.

"Kandan yapılmış bir pervane.

"Başparmağının tırnağı büyüklüğündeki pervane Dior'un tenine sıkı sıkı tutunmuştu. Kar taneleri kadar narin ve gül yaprakları kadar güzel ve hayatın sonu kadar kırmızı kanatlarını çırpıyordu.

"Dior'un gözleri büyüdü ve dudaklarından gözlerine inanamadığını anlatan bir fısıltı döküldü.

"'*Celene*?'"

"Ah." Jean-François gülümsedi. "Açıklamamıza nihayet ulaştık. Ben de yollarınız ayrıldıktan sonra Kâse'nin başına gelenleri nereden bildiğinizi merak ediyordum. Oysa aslında hiç ayrılmamışsınız." Tarihçi kadehini şerefe kaldırdı. "Sağlığınıza, Matmazel Castia. Çok yaratıcı."

Son Liathe dirseğine yaslanmış, onu suyun karşı tarafından aç gözlerle izliyordu. "Yalakalığını ağabeyime sakla, günahkâr. Bizim için çok az şey ifade ediyor."

"Az hiç yoktan iyidir." Tarihçi kravatının düğümüyle oynayarak gülümsedi. "Ve Çok'a çok uzak değildir. Bu keyif verici parçayı en başından ortaya dökmek yerine şu ana kadar saklamanıza bakınca Gabriel'in drama merakını paylaştığınızı fark etmemek elde değil, matmazel. Siz ve ağabeyiniz birbirinize sandığınızdan daha çok benziyorsunuz."

"Dikkatli ol, tarihçi. Duygularımızı incitiyorsun."

Jean-François kıkırdadı. "Cairnhaem'den beri onunla mıydınız yani?"

Son Liathe başını salladı. "O küçük parçamız, evet. Ama alevler geriye çok az şey bırakmıştı ve dolayısıyla o zaman sadece dinleyebiliyorduk. *Hissedebiliyorduk.* Geri kalanımızı Dior'un izini sürecek şekilde yeniden biçimlendirmemiz, ona bıraktığımız o küçük parçaya irademizi katmamız haftalar almıştı. Ama şimdi karanlığın içinden o küçük parçaya, o damlaya, o minik zerreciğimize uzanarak kanlı kanatlarını teninde bir bebeğin nefesi gibi çırpmasını sağlayabiliyorduk.

"*Pıt.*

"'Ah, tatlı Anabakire, *sensin.*'

"*Pıt.*

"Dior dudaklarında kaçamak, sersem bir gülümsemeyle hücrede etrafına bakındı. Nabzının hızlandığını, teninin minik ayaklarımızın altında karıncalandığını hissedebiliyorduk. Bu kadar yaklaşınca, bu kadar çok şeyin öğrenilebilmesi çok tuhaf. Tendeki hakikatin büyüklüğü. Parmaklıklı pencereden dışarı bakmak için parmak uçlarında yükselince Dior sadece karşı hücreyi görebildi. Onu kimin dinliyor olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Böylece bir köşeye olabildiğince sindi ve ruhu buna bağlıymış gibi alçak sesle fısıldadı.

"'Sana ne oldu? İyi misin?'

"O minik kanatlarımızı sabırla çırpmak dışında cevap vermedik.

"*Pıt.*

"*PıtPıt.*

"'Konuşamıyorsun tabii.' Elini dudaklarının üstüne bastırarak başını salladı. 'Ama duyabiliyorsun, öyle mi?'

"*Pıt.*

"'*Oui* için bir kez, *non* için iki kez?'

"*Pıt.*

"'İyi, çok iyi,' diye solurken nabzı artık dörtnala koşuyordu. Bir an önce kendini tamamen kaybolmuş ve yalnız hissederken şimdi hızlı hızlı soluyor, titreyen elini saçlarının arasından kaydırıyordu. 'Senden... başka kaldı mı? Köprüde yandığını gördüm ama...' Küçük zerremize bakarak fısıldadı. 'Kalanın hepsi bu kadar mı?'

"*PıtPıt.*

"'Tamam, iyi, iyi. Geri kalanın Gabe'le birlikte mi?'

"*PıtPıt.*

"Bunun üzerine korkuya bulanan sesi alçaldı. 'Onun... sağ olup olmadığını biliyor musun?'

"*PıtPıt.*

"'Kahretsin.' Kâse dudağını ısırarak başını öne eğdi. '*Kahretsin.*'

"Dior uzun ve sessiz bir dakika boyunca karanlıkta kıpırdamadan oturdu. Yumrukları sıkılı, gözleri kapalıydı. Ne düşündüğünü bilmiyorduk ama tahmin edebiliyorduk.

"'Pekâlâ,' diye fısıldadı sonunda. 'Geri kalanına dönelim o zaman. Yakında mısın?'

"*Pıt.*

"'Beni bu *kahrolası* yerden çıkarabilir misin?'

"Karanlıkta beş derin nefeslik bir süre geçti ama Dior tek bir nefes bile almadı.

"*Pıt.*

"*PıtPıt.*

"'*Oui* ve *non* mu?' Gözlerinde telaşlı bir bakışla kafasını salladı. 'Bu da ne demek?'

"Biz küçük kanatlarımızı çırparken Dior belirgin bir hüsranla tısladı. Ruhunu hissedemiyor ya da düşünceleriyle konuşamıyorduk. Örtüsünü delip geçmek konusunda bir Voss kadar çaresizdik. Ancak Dior izlerken, o zerremiz binbir zahmetle ve göstere göstere teninde, çıplak kolundan yukarı doğru tırmandı. Kızın oyunumuzu anlaması biraz zaman aldı ama daha önce de dediğimiz gibi o lağım çulluğu aptal değildi. Sonunda çizdiğimiz desenin harfler oluşturduğunu anladı. En çok bir ya da iki kelime için kullanılabilecek kaba ve çok yavaş bir metottu. Ama küçük kırmızı ayaklarımızla buzun üstünde ilerler gibi ağır adımlarla tenine yazmayı sürdürdük.

"'*Hasar*,' diye fısıldadı. 'Aldığın hasar henüz iyileşmedi.'

"*Pıt.*

"'Hassiktir.'

"*PıtPıt.*

"Hüsranı korkusuyla birlikte artarken Dior'un omuzları iyice çöktü. 'Bu şeyler delirmiş, Celene. İnsanlara... hayvan gibi davranıyorlar. Besi hayvanı gibi. Ve bana kan içiriyorlar. Ne olduğumu, ne yapabileceğimi bilmek istiyorlar. Beni büyülerlerse onlara her şeyi anlatmak zorunda kalırdım. Esana'yı. Maryn Ana'yı. Seni. Buradan çıkmalıyım.'

"Kanatlarımız titreşerek kolunun üstünde küçük bir daire çizdik.

"Dior derin bir iç çekti ve kafasını öne eğince kül rengi saçları gözlerine döküldü. 'Ama sen bana yardım edemezsin...'

"*PıtPıtPıtPıtPıtPıt.*

"Rutubetli duvarlarda yankılanan sert ayak seslerinin basamakları indiğini duyunca Dior'un vücudu gerildi. Omzuna, boynunun girintisine sinip saçlarının altından olacakları izlemeye hazırlandık. Kız kirli gömleğini ve yeleğini üstüne geçirdi ve parmaklıklı aralıktan bakmak için parmak uçlarında yükselince diğer taraftaki bir çift zümrüt yeşili gözle karşı karşıya geldi.

"'Keyifler yerinde mi, Fare?' diye sordu Kiara.

"Kız irkilerek geri çekildi ama nabzı minik ayaklarımızın altında hızla çarpsa da cevap vermedi.

"'Leydi Lilidh yakında sana daha iyi bir yer ayarlayacak, korkma,' dedi Kurtana. 'Yumuşacık çarşaflar. Güzel elbiseler. Nazik dizlerin için küçük hoş bir yastık. Ona hizmet etmen için seni seçmesinden onur duymalısın.'

"Kız, 'Ben kimseye hizmet etmem,' diye tısladı.

"'Bundan iki gece sonra farklı bir şarkı şakıyacaksın.' Kiara dudaklarını acımasız bir gülümsemeyle bükerek Dior'un gözlerine baktı. 'Şeytan seni kanadının altına alınca dikkatli ol, evlat. Orası düşündüğünden daha sıcak olur.'

"Dior alaycı bir ses çıkardı. 'Seni kahrolası...'

"*PıtPıtPıtPıtPıtPıt.*

"'Onu nereye koyalım, leydim,' dedi tatsız bir ses.

"'Şuraya,' dedi Kiara başıyla karşı hücreyi işaret ederek. 'Kızın kokusu eziyeti olsun.'

"Dior kapıdaki yarıktan Joaquin ve İtbacağı'nın hâlâ harap durumda olan Aaron'u merdivenden aşağı sürüklemesini izledi. Aaron'un üstünde sadece deri pantolonu vardı ama yıkanmış ve fırçalanmıştı ve el ve ayak bilekleri ilk bakışta bize uyandığı zaman hiç zorlanmadan koparacağım düşündürecek kadar incelikte zincirlerle bağlanmıştı. Ama sonra zincirlerin gümüş olduğunu gördük. Soraya sırtından aşağı dökülen saç örgüleri ve ölüm grisi teniyle yakında bekliyordu. Joaquin'in yüzü bir maske gibi ifadesizdi ve Dior gözlerine bakmak için çabalasa da tazı bakıcısı gözlerini yerden hiç kaldırmadı.

"İki Dağlanmış, Aaron'u hücresine sokup taş zeminin üstüne bıraktılar. Yarattığı oğluna bakarken Kiara'nın kaşları çatıktı ve mırıltıyla konuştu.

"'Dikkatini çektin, yakışıklı oğlum. Fortuna sana gülümsüyor olmalı.'

"'Bize de, kardeşim,' dedi Soraya. 'Büyük Nikita'ya bu ödülü getiren bize. Ağılları ağzına kadar doldu. Yüksekkan bir torunu oldu. De León öldü. Karayürek bizi de mutlaka ödüllendirecektir.'

"Kiara başparmağıyla diğer elinin üstünü okşayınca ağır eldivenleri gıcırdadı.

"'Eskisi gibi değil.'

"Soraya gözlerini devirdi, dudaklarını büzdü. Vampirlerin daha genç olanı parmağıyla boynuna vurunca orada asılı olan altın rengi şişenin tamdık ışıltısını gördük.

"'Bir yuduma daha ihtiyacım var, kardeşim. Aveléne'i alırken bende ne varsa içtim.'

"Kiara kendine gelir gibi oldu ve başını ağır ağır salladı. 'Kontes'le konuşurum. Majestelerinin bize ne verebileceğine bakarım.' Kurtana kölelerine

döndü. 'Avluda ayıklanması gereken etler var. Gidin şu bit yuvası Petrik'e yardım edin. Birazdan biz de geliriz.'

"Joaquin acıma dolu gözlerle Dior'a baktı. Ama sonra birlikte çalıştığı diğer kölelerle birlikte bir zamanlar dostu olan insanlardan oluşan sürüyü ayıklamak için yukarıya, avluya koştu. Kiara hâlâ kısık gözlerle hücresinde yatan Aaron'u süzüyordu. Bir süre sonra, Dior'a son bir bakış attıktan sonra döndü ve merdiveni tırmanmaya başladı. Soraya da Kâse'ye bir öpücük gönderdi ve sonra o da ablasının peşinden gitti.

"Dior küflü battaniyesine çöküp dizlerini çenesine çekti. Tekerlek işareti yaptıktan sonra avuçlarını birleştirip gözlerini gökyüzüne çevirerek Isla, küçük Mila ve en çok da Baptiste için dua etmeye başladı.

"Ama Tanrı onu duyduysa bile hiç işaret vermedi.

"Dyvok zindanları şimdi sessizdi ve kilometrelerce yol ve zorluğun ardından Dior'un bitkin olduğu aşikârdı. Hâlâ büyük tehlike altındaydı, bizim minicik gözlerimiz bile bunu açıkça görebiliyordu. Dalgın bir tavırla ağzının kenarını yaladı ve Kontes'in, dudaklarında kalan bakırlı-tatlı kanının tadını duydu. Ne yaptığını anladığı anda bir kez daha tükürmeye başladı ve ağzını giysisinin koluyla ovaladı. Ama yine de dili bir kez o lekeye değdiği için teninin karıncalandığını, nabzının bir tık hızlandığını fark ettik.

"Çaresizlik.

"Korku.

"Sevinç.

"'Mahvoldum,' diye fısıldadı.

"Sonra teninde ay ışığı gibi yumuşacık bir kıpırtı hissetti. Karanlıkta basit bir dokunuş. Derin bir nefes alarak başını salladı çünkü cehennemin bu kadar yakınından hiç geçmemiş olsa da cehennem ateşine katlanmak bile yanında bir dost varken daha kolaydır. Böylece Kâse soğuk taşın üstüne kıvrıldı, gözlerini kapadı ve uykuda bulacağını umduğu güce teslim oldu.

"Ama bizim için uyku yoktu.

"Dior uykuya dalınca Kâse'nin ceketinden havalanıp kanat açtık. Karanlıkta hızla ve sessizce uçarak o kaledeki ve gerekirse o lanet olası *şehirdeki* her gölgeyi aramak için yola düştük. Dior'un içinde olduğu tehlikeye rağmen, bu işin içindeki ilahi takdiri ve Tanrı'nın iradesinin işbaşında olduğunu görebiliyorduk. Cairnhaem'de Jènoah'nın son ve korkunç günahı yüzünden yüzüstü bırakılmıştık. Ama aptal ağabeyime de söylediğim gibi, imparatorluğun farklı yerlerinde Esana'nın başka kadimleri yaşıyordu.

"Augustin'in altında Bilge Oleander.

"Ve burada, Dún Maergenn'in derinliklerinde en kıdemli ve en güçlümüz.

"Demirin mıknatısa, kaderi yazılmış olanın kaderine çekildiği gibi, Yüce Tanrı da bizi *dosdoğru ona* getirmişti. Yeryüzündeki her şey onun elinin eseridir. Bütün eserleri planına uygundur. Ve böylece sessiz kanatlar ve seri bakışlarla, bize yardımcı olabilecek kişiyi aramak için işe koyulduk.

"İnançlıların Priori'si kudretli Maryn'in istirahatgâhını bulmak için.

"Canavarların Anası'nı uyandırmak için."

IX

ANAFORUN ALTINDA

"Gözlerini açtığı zaman her yer karanlıktı.

"Zifirî. Soğuk, derin ve eksiksiz. Bir an, Dior'un kalbi korkuyla dörtnala koşmaya başladı ve altındaki zemini parmaklarıyla iterek yattığı yerden doğruldu. Ama sonra ellerinin altındaki taşı hissetti; havadaki küf, çürüme ve pas kokusunu duydu ve elleri çaresiz yumruklara dönüştü.

"Ve sonra çığlık sesini duydu.

"'Aaron,' diye fısıldadı.

"Dior güçlükle ayağa kalktı ve kapının yarığındaki parmaklıklara tutundu. Merdivende loş bir ışık parlıyor, soğuk siyah taşta yankılanan çığlıkların titreşimini bel kemiğinde hissediyordu.

"'Aaron! Parmak uçlarında yükseldi ve haykırışların arasında sesini duyurmak için bağırdı. '*AARON*!'

"Haykırış yerini boğuk bir iç çekişe bıraktı, iç parçalayan bir iniltiye dönüştü. Bunu izleyen cılız fısıltı öyle çok sefalet ve acı yüklüydü ki Dior gözlerinin yaşarmasını önleyemedi.

"'Di... Dior?'

"'Benim!' diye haykırdı parmaklıkları sıkıca tutarak. 'Buradayım, Aaron. Yalnız değilsin.'

"Hayatın kapıları üstüne ebediyen kapandığı için, Aaron'un nefes almasına gerek yoktu. Ama yine de cesur Lord Aveléne'in kendini toplamak için iç geçirdiğini duyduk. 'Bu... burası neresi?'

"'Dún Maergenn'in altındaki zindanlar. Bizi dün gece kilitlediler. Lilidh ve...'

"'Nikita,' dedi Aaron.

"'*Oui.*'

"Sonra Aaron'un inlediğini ve bir şeyin üst üste taşa çarptığını duyduk. Kafasını çarptığını anladık.

"'Ah, Aaron,' dedi Dior üzüntüyle.

"'Çok acıyor, Dior. Cennetteki Yüce Tanrım, *ya... yanıyor.*'

"'Çok üzgünüm,' diye fısıldadı Dior ızdırap dolu bir sesle. 'Çok üzgünüm. Ben ne yapabilirim?'

"'Benimle konuş,' diye yalvardı Aaron. 'Burada ne aradığını anlat.'

"'Kiara ve Kane beni dağlarda yakaladı. Beni Aveléne'dekilerin konvoyuyla birlikte buraya getirdi. Baptiste'le aynı kafesteydik.'

"'O... o...'

"'Yaşıyor ve güvende. En azından bu lanetli şehirde ne kadar olabilirse. Son demir ustalarını kaybettiklerini söylediler. Baptiste'e iş için ihtiyaçları var.'

"Aaron'un Tanrı'ya şükreden fısıltısını duyduk ve Dior'un kolundan aşağı emekleyip elinin üstünde durunca kendimizi bu kadar acı çekmiş birinin bu kadar küçük bir lütuf için yaratanına şükredebilmesine hayret ederken bulduk. Karşımızdaki adam inançsız ağabeyimizden o kadar farklıydı ki. Çok yakın ama bir o kadar uzak. O zaman Aveléne'in bu yenilmiş evladına az da olsa bir yakınlık hissettik. Hâlâ ayakta olan şehide. Aaron Kan'a çok yeniydi, insanlığının son kalıntılarını henüz kaybetmemiş, ölümlü bağları henüz kopmamıştı. Ama Dior'un parmak boğumlarında, zindan havasında kanatlarımızı çırparak otururken belli belirsiz bir yanık et kokusu alabiliyor, tenine değen gümüş zincirlerin cılız cızırtısını duyabiliyorduk. Bir önceki gece o karanlık prensin bileğinden kan içerkenki halini hatırlıyorduk. Onun da en az bizim kadar lanetlendiğini anladık.

"'Ya Gabriel?' diye fısıldadı. 'O... nerede?'

"'Bilmiyorum.'

"Dior şimdi bize doğru bakarak kafasını salladı. Ve belki hayal görüyordum ya da bir ışık oyunuydu ama gözünde bir şüphe ışıltısı gördüğümüze yemin edebilirim. Islattığı dudağında hâlâ Lilidh'in kanının lekesi vardı.

"'Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum,' dedi.

"'Hayattaysa seni aramaya gelecektir.'

"Kâse derin bir nefes aldı, rutubetli hücrede etrafına, soğuk taşlara, sert demirlere ve titreşen loş ışığa baktı. 'Gabe'e bel bağlayabileceğimizden emin değilim, Aaron.'

"'Ona her zaman bel bağlayabilirsin. Bağlamalısın da. Gabriel de León'u çocukluğumdan beri tanırım, Dior. O bir aziz değil, sözüme güven.' Aveléne'in yüzbaşısı kıkırdadı ve titrek bir nefes aldı. 'Ama sevdiklerini asla terk etmez. Ve seni sevdiğinden hiç şüphen olmasın.'

"'Belki. Ama Gabriel'i beklemeyeceğim. Bundan daha karanlık deliklerden kaçtım ve ikimizi de kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Bunu...'

"'Hayır,' diye tısladı Aaron. 'Hayır, bana hiçbir şey söyleme, *chérie*. Özgürlüğe giden bir yol keşfedersen Baptiste'imi güvenli bir yere ulaştırabilmen için Tanrı'ya dua ederim. Ama sakın bana tek kelime söyleme. Çünkü Karayürek beni kanıyla bağladığı zaman bana senin hakkında bildiğim her şeyi anlatmamı buyurabilir.'

"Dior'un nabzı hızlanmaya ve teni ekşi ter kokusuyla nemlenmeye başladı. 'Beni de bağlıyorlar,' dedi. 'Beni kanımın neler yapabileceğini onlara göstermeye mecbur ettiler. Sonra Lilidh... beni... kanını içmeye zorladı.'

"O zaman kederle boğuklaşan bir iç çekiş duyduk. 'Tanrı yardımcın olsun, çocuğum...'

"'Belki karşı koyabiliriz,' diye tısladı Dior meydan okur gibi. 'Gabe aşk gibi olduğunu söylemişti. Ben daha önce âşık oldum ama kendim gibi kaldım. Ben asla...'

"'Ölümlü aşkı gibi değil, *chérie*. Damarlarındaki o bozulma. Bu hakikatten yoksun, karanlık bir taklidi ama bu durum gücünü azaltmıyor. Bahşettikleri acımasız bir aşk, Dior. Bütün tatlılığı ve dürüstlüğü anaforunun altına sürükleyen, kıskanç, sahiplenici bir aşk. Kadınların kocalarını gülümseyerek öldürmesini sağladığını gördüm. Ebeveynlerin Tanrı'nın ve doğanın kanunlarına meydan okumak için çocuklarını katlettiklerini. Bu, cehennemden çıkma bir aşk.'

"'Bunu kırmanın bir yolu mutlaka olmalı.'

"'Bağlandığın kişinin ölmesi, büyüyü sonlandırır. Ve yaşasa bile kan içmeden geçirdiği belli bir sürenin sonunda bağ solar. Yanlış anlama, yıllardan değil, on yıllardan bahsediyorum. Ama onun dışında...'

"Aaron'un sesi şimdi ızdırabını kontrol altına almış gibi daha rahat çıkıyordu. Ancak her titrek nefesin arasında, teninin yanık kokusunu almaya devam ediyorduk.

"'Baptiste'imle olabilmek için her şeyimi feda ettim. Emek verdiğim her şeyi. Geleceğimi. Gümüş Teşkilat'taki yerimi. Ailemi. Hepsine sırt çevirdim ve zerre pişmanlık duymadım. Ona sevgim bu kadar büyük. Onu her zaman içimde taşıdım. Güzel adamım benim.'

"Karanlıkta yolunu kaybetmiş küçük bir çocuk gibi iç geçirdi.

"'Ancak bundan iki gece sonra, o şeytanın kanı dilime üçüncü kez değince *onun* olacağım. Ve eğer buyurursa biricik aşkımın gırtlağını gözümü kırpmadan ve kanını çizmelerime bulaştırmamaya çalışarak keseceğim. Bu iş bu kadar derin, Dior. Dehşeti bu kadar büyük. Ebedî bir cehennem inşa etmek için üç gece yeterli.'

"'Sen böyle bir şey yapmazsın,' dedi Dior kafasını sallayarak. 'Buna inanmam. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Onun senden, senin ondan nasıl bahsettiğinizi duydum. Sen onu *seviyorsun*.'

"'Seviyorum,' dedi Aaron nefesi kesilir gibi. 'Ama aşk ölümlüdür. Ebedî olan kandır.'

"Dior itiraz etmek, kafa tutmak için ağzını açtı ama merdivendeki ayak sesleri onu durdurdu. Biz hızla kolundan yukarı tırmanırken o da çenesini sıkarak kapıdan uzaklaştı. Kalbi yine dörtnala koşuyordu ve ayaklar kapısının önünde durup kilit tıkırdayınca vücut ısısı yükseldi. Dövüşmeye hazırlanır gibi yumruklarını sıktı ama kapı gıcırtıyla aralanınca diğer tarafta genç bir kadın buldu.

"'Kontes Dyvok beni takip etmeni buyurdu.'

"Dior gözlerini kırpıştırdı ve yumruklarını çözerken midesindeki düğüm de çözüldü. Hizmetçiyi, göğsünde bıçak yarası izleri olmasa da tanıdı. Saçları hâlâ yaz zamanı çıkan bir yangın rengiydi, çatık ve farklı renklerdeki gözleri Dior'a sabitlenmişti.

"'Kontes beklemekten hoşlanmaz,' dedi Solucan azarlar gibi. 'Gel. Hemen.'

"Hizmetçi hızlı adımlarla merdivene yürürken Dior onu bariz bir isteksizlikle takip etti.

"Aaron bir dua mırıldandı. 'Tanrı seninle olsun evlat.'

"Dior zindanın merdivenlerini tırmandı ve saçları kısacık tıraşlı, atmaca gözlü, iri kıyım bir adamın bir tuzakkök dumanı bulutunun içinde oturduğu bir masanın yanından geçti. Gardiyan, Solucan'ın baş selamına karşılık verdi ve Dior adamın elindeki sigaraya açlıkla baktıktan sonra kızın peşinden bir koridora girdi. Dışarıda gece çökmüştü, ihtişamlı kale şimik ışıklarla aydınlatılmıştı. Sülükler barınaklarında çok az alev bulundururlardı. Hisar hareketliydi, askerler ve hizmetçiler sağa sola koşturuyor, avluda çelik ve ağır çizme sesleri yankılanıyor, hepsinin üstünü kaplayan siyah gökyüzünde yüzlerce karga gaklıyordu.

"Dior hizmetçiyi takip ederek hisardan içeri girdi ve kendini koyu renk taşların ortasında, uzun kilimlerin üstünde yürürken buldu. Şimdi çenesinin hemen altına, nabzının üstüne tünemiştik ve olanları kül rengi saçlarının arasından izliyorduk. Korku içindeydik, onun da aynı durumda olduğu besbelliydi. Ama Maryn Ana'yı arayışımız henüz bir sonuç vermediği için hâlâ çaresiz, sessizce tanıklık etmekle ve arada bir sırf yalnız olmadığını hatırlatmak için minik kanatlarımızı Dior'un teninde çırpmakla yetinmeye mecburduk.

"Dyvok saldırısının duvarlarda açtığı çatlaklara rağmen, bu yerin ihtişamı nefes kesiciydi. Yüksek tavanlar, vitray camlar ve süslemeler kraliyete layıktı. Düğümlerle süslenmiş yüksek kirişli, duvarlarına birbirinden güzel

zırhların ve silahların sıralandığı büyük bir salona girdik. Alınlarını altın çemberlerin süslediği gururlu kadınların portrelerinin yanına kurt desenli, ihtişamlı yeşil renkli duvar halıları asılmıştı. Portrelerdeki kadınlar yüksekdoğumlu hanımefendilere özgü kılıklar içindeydiler ama çoğunun kılığını çelik göğüs zırhları ve ellerindeki kılıçlar tamamlıyordu ve sağ taraflarında soylu giysiler içindeki erkekler duruyordu.

"'Taç Salonu,' diye mırıldandı Solucan açıklama olarak.

"Bunların Lord Leydiler olduğunu fark ettik. Geçmiş yıllarda bu hisarı ve kabileyi yönetmiş kadınlar. Ossway Tek İnanç'a katılmasının üzerinden yüzyıllar geçmesine rağmen kalben hâlâ dişiliğe, can verene, kaynağa hürmet eden anaerkil bir ulustu. Tek İnanç'ın Ossway yorumu halkın Anaaylar'a adak olarak mihraplarda düşman kanı döktüğü pagan günlerinden beri süregelen dejenere bir yaklaşımla, Yüce Yaradan'ı değil Anabakire'yi merkeze koyuyordu. Bu ülke Augustin hanedanına bağlılık yemini etmiş olsa da esasında imparator tarafından değil, fetihçi bir kraliçe tarafından yönetilmişti.

"En azından Dyvok'un gelmesinden önce.

"Dior şimdi kıvrılarak Taç Salonu'ndan yukarı tırmanan ikiz merdivenlerin önünde duran heykele bakıyordu. Zırh ve kabile giysileri içindeki bir aslan kadar güçlü ve mağrur ifadeli bir kadın, havaya kaldırdığı yumruğun arasında uzun bir kılıç tutuyordu. Heykel granitten yapılmıştı ama kılıç gerçekti. Heykeldeki kadının yendiği düşmanların silahlarını eriterek dövdüğü kılıcın ta kendisiydi.

"Dior heykelin altındaki levhayı okudu. 'Niamh á Maergenn. Dokuzkılıç.'

"Hizmetçi omzunun üstünden arkaya bakarak, 'Oyalanma,' diye çıkıştı. 'Bu âlemde şu anda sadece bir leydi var ve adı da á Maergenn değil. Ve onu bekletirsen sabrının bedelini ödersin.'

"Dior hizmetçiyi dudaklarını büzerek süzdü. Kız tahminen on dokuz yaşındaydı ve çilli teni ve ateş gibi saçlarına bakarak Osswayli olduğunu söylemek mümkündü. Ama gözleri gibi uyumsuz bir aksanla konuşuyordu, sesli harflerinde belli belirsiz bir Osswaylilik işitilse de yarı Elidaenli olsa gerekti.

"'Adın ne?' diye sordu Dior.

"'Kontes Dyvok bana Solucan der.'

"'Tamam, ama *adın* ne?'

"Kız, Dior'a gözlerini kırpıştırarak baktı ve bir embesille konuşur gibi tekrarladı. '*Solucan.*'

"Sonra olduğu yerde döndü ve hızlı adımlarla basamakları tırmanıp yine zırhların sıralandığı ve kılıçkölelerinin nöbet tuttuğu uzun bir koridor boyunca ilerledi. Maergenn kabilesinin kabartmalı kurt, kılıç ve alttan akan

nehirden oluşan armasıyla süslü çift kanatlı bir kapıda durdular. Solucan adındaki kız kapıyı iterken Dior neredeyse unuttuğu bir kokuyla sersemledi.

"Havadaki yoğun buharı görünce bir hamamda olduğumuzu anladık. Ortasında suyla doldurulmuş büyük bakır bir küvet vardı. İmparatorlukta artık çiçek namına pek bir şey kalmamıştı ama havayı tatlandırmak için yapılabilecek her şey yapılmıştı. Duvarlarda soytarı balı çelenkleri asılıydı ve altın kâselerde odunkülü tütsüleri yanıyordu.

"'Soyun,' diye buyurdu Solucan.

"Dior gözlerini kırpıştırdı. 'Çoğu insan önce bir içki ikram...'

"'Seni bir seyirci kitlesinin karşısına çıkacak hale getirmem buyuruldu,' dedi Solucan çıkışır gibi. 'Bunu başaramazsam Kontes hoşnut kalmaz. Ve bir dahaki sefere bıçak yaralarımı iyileştirmek için orada olamayabilirsin.'

"Dior güçlükle yutkundu. 'Çok üzgünüm. Nasıl biri olduğunu bilseydim...'

"'Özrüne ihtiyacım yok, kancadısı,' dedi Solucan dik dik bakarak.

"'Ben yine de diliyorum,' dedi Dior çenesini kaldırarak. 'Benim yüzümden canın yandı ve bunun için üzgünüm. Ayrıca ben cadı değilim. Onlar gibi değilim.'

"'Büyücülüğü gördüğüm yerde tanırım,' dedi Solucan, Dior'u baştan aşağı süzerek. 'Ve dalavereyi duyduğum anda. Ama gerçekten telafi etmek istiyorsan dediğimi yap ve *soyun*.'

"Solucan bir dolabın başında bir şeylerle uğraşırken Dior hamamın ortasında, hareketsiz ve sessiz durdu. Lilidh'in önceki akşam yaptığı açıklamadan sonra hizmetçi, Dior'un bir kız olduğunun elbette farkındaydı. Ama Kâse'nin nabzı hâlâ belirsizliğin heyecanıyla çarpıyordu ve Kâse soğuk terler döküyordu. Uzun süre başka bir şeymiş gibi yaptıktan sonra gerçek haliyle ifşa olmaktan korktuğu çok açıktı.

"Solucan'ın sırtı dönükken Dior'un saçından havalanıp yukarıdaki kirişlerin gölgesine konduk. Dior kıza arkasını döndü ve zaman zaman omzunun üstünden arkaya bakarak aleni bir isteksizlikle, yolculuğun kirine bulanmış giysilerinden soyundu. Titreyen parmakları ceketin dikiş kısmına gizlenmiş küçük kabarıklıkta dolaştı, Gabriel'in şişesi hâlâ dikişin altında saklıydı ve ceketinden ayrılmak onunla son bağlantısından da ayrı düşmek demekti. Ancak şişeyi yutmak –ya da daha nahoş çözümler– dışında şişeyi saklayabileceği hiçbir yer yoktu ve doğruyu söylemek gerekirse hiçbirimiz hayatta olup olmadığını bile bilmiyorduk. Böylece, Dior ceketi elinden bırakıp iç çamaşırlarından da soyunduktan sonra hızla suya daldı.

"Huzursuzluğuna rağmen kendini ılık suya bırakırken dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve ciğerlerinden mutlu bir iç çekiş yükseldi. 'Yedi Şehitler aşkına, en son ne zaman...'

"Sözcükleri, herhangi bir seremoniye gerek duyulmadan kafasından aşağı boca edilen bir kova suyla boğuldu. Dior ağzına dolan suyu tükürürken Solucan saçlarının arasına bir kepçe dolusu çamurumsu sıvı döktü. Sabun olsa gerekti, kül ve kirecin tatsız kokusu yine soytarı balıyla tatlandırılmıştı. Hizmetçi haşindi, Dior'un kafasını gözlerinden yaş getirecek kadar sert ovalıyordu ama Kâse mahremiyetini korumak için kollarını kavuşturarak ve yanmaması için gözlerini sımsıkı kapatarak hareketsiz durmaya gayret etti.

"Solucan at kılından bir fırçayı havaya kaldırınca sonunda itiraz etti ve bileğine kapanan elden kurtulmak için kıvranmaya başladı. Ama tıpkı Joaquin gibi, hizmetçi de bir kölenin korkunç gücüyle kutsanmıştı. Solucan sert bir hareketle Dior'un kolunu yukarı kaldırdı ve kızın mahcubiyetine aldırmadan koltuk altlarını ve göğsünü ovalamaya başladı.

"'*Senin* adın ne?' diye sordu Solucan.

"Hizmetçi bir bacağını suyun üstüne kaldırıp ovalamaya başlayınca Dior küçük bir çığlık attı. Solucan ışıldayan gözleriyle ona baktı. Biri eski tablolardaki gökyüzü gibi parlak bir mavi, diğeri uzun zaman önce yok olan yapraklar gibi yeşil olan gözleri çok değişikti. Lorson'da eski halk hikâyelerinde bu tür özellikler taşıyan insanların kötü talihle lanetlendiği ve bu tür bir işaretin perilerle ilişki kuran bir atanın yadigârı olduğu anlatılır. Ama Kâse'nin kızın gözlerinin içine baktığını gözden kaçırmadık.

"'Dior,' dedi fırça yukarı kayarken hissettiği rahatsızlıkla yüzünü buruşturarak.

"'Nerelisin?'

"'Sūdhaem. Lashaame diye...'

"'Nerede doğduğunu sormadım,' dedi kız, Dior'un ayağını bırakırken. '*Nereli* olduğunu sordum. Ailen kim? Soyun hangi türden?'

"'Babamı hiç tanımadım.' Dior umursamaz bir tavırla omuz silkti. 'Annemin söylediğine göre, gezgin bir serserinin tekiymiş. Adını bile bilmem. Annem ise Elidaenliydi. Annem... en kibar ifadesiyle, bir *cariyeydi*. Gerçi ömrünce sarayın eşiğinden adımını atmadı ya neyse.'

"'Bak sen şu işe, şimdi sen bir saraydasın,' dedi hizmetçi diğer ayağını kaldırırken. 'Üstelik bir *Kan* Divanı'nda. Ve gereken hürmeti sergilemezsen...'

"Kapılar hızla açıldı ve Dior'un irkilmesiyle su küvetten dışarı taştı. Hamamın eşiğinde bir iblisin yonttuğu karanlık bir melek gördük ve onu görmek bile cılız kanatlarımızın açlıkla titremesine yetti.

"Solucan, 'Kont Nikita,' diye fısıldayarak dizlerinin üstüne indi.

"Dyvok Kanı'nın Priori'si girişte durmuş, gözlerinin yerindeki derin boşlukla banyoyu süzüyordu. Sivri köpek dişleri ve ışıldayan altın rengi şişe dışında

tamamen çıplaktı. Kasları kaymak taşından yontulmuştu ve uzun saçları bir heykeli andıran omuzlarından göğsüne siyah bir şelale gibi dökülüyordu. O kadar hareketsiz ve sessiz duruyordu ki bütün vücudu –elleri, göğsü, yüzü, mahrem yerleri– taze kanla kaplı olmasa Jènoah'nın korkunç köprüsündeki heykellerle karıştırılması işten değildi.

"Gülümsedi ve mezarlar kadar derin bir sesle, 'Geceniz kutlu olsun, tatlı şeyler,' dedi.

"Dior o karanlık ve kanlı prens dışında, neresi olursa bakmak üzere gözlerini kaçırdı. Biz yüksekten izlerken kollarını bir kez daha çıplaklığının üstünde kavuşturdu ve küvete olabildiğince gömüldü. Kalp atışı duyabileceğimiz kadar yüksekti ve o korkunç tempo Kont Dyvok'un ilerleyip itaatkâr hizmetçinin karşısında durmasıyla ve işi uzatmadan küvete girip Dior'un karşısına yerleşmesiyle daha da arttı.

"Şaşaalı küvet dört kişiyi alacak büyüklükteydi. Ama Nikita suyu kırmızıya boyayarak küvete uzanınca ve ayak parmakları uyluklarına sürtününce Dior irkildi. Vampir hiçbir şey söylemeden ona bakıyor, siyah varlığı ve kurşun gibi ağır sessizliği havayı ağırlaştırıyordu. Dior sonunda korkulu gözlerini onunkilere kaldırmak zorunda kaldı.

"'Siz bana aldırmayın,' dedi Kont elini tembel bir tavırla sallayarak. 'İşinize bakın.'

"Dior kalkıp küvetten çıkmaya hazırlanırken vampirin sesi onu yerine çiviledi.

"'Dur, tatlı şey.'

"Kız çekiç gibi çarpan kalbi dışında, donakaldı. Ağır hareketlerle, yontulmuş göğsüne kadar suyun içinde olan Karayürek denen yaratığa döndü. Hâlâ kanla kaplı olan yüzü ışıldıyordu. Kısacık bir an kanın kime ait olduğunu merak ettik.

"'Saçların,' dedi uzun ve sivri tırnaklarıyla işaret ederek. 'Henüz temizlenmemiş.'

"'Affedin, Lordum,' dedi Solucan elindeki kepçeyle yerden doğrularak. 'Tam da...'

"'Hayır, hayır.' Canavarın siyah gözleri Dior'u baştan aşağı süzdü. 'İzin verir misin?'

"Dior birbirlerine vurmalarını önlemek için dişlerini sıktı. 'Çok cömertsiniz, lordum ancak...'

"İtirazı bir kahkahayla kesildi ve suskun ve titrek halde kalakaldı. Yukarıdan, köpek dişleri diş etlerinde ışıldayan Nikita'nın kafasını arkaya atarak keyifle titremesini izledik. Baş döndürücü tehlikesine rağmen güzel olduğu

inkâr edilemezdi. Hayatının en parlak dönemindeki solgun, yakışıklı ve gölge doğumlu bir genç, sonsuza dek o karanlık kusursuzluk anına sabitlenmişti.

"'Nikita bir şey sorduğu zaman,' dedi gülümsemesi dudaklarında ölerek, 'nadiren gerçekten soruyordur.'

"Çıplak ve savunmasız Dior sustu ve bakışlarını bir kez daha suya indirdi. Nikita'nın yansımasının paylaştıkları suya vurmadığını fark edince yüzünde beliren dehşeti gördük.

"Nikita tek parmağını havada döndürerek, 'Dön,' diye fısıldadı.

"Dior bize, çaresiz gözlerle ve öfkeyle dolup taşarak izleyen o kanlı pervaneye baktı. Sonra bakışlarını en az kendisi kadar korkmuş görünen Solucan'a çevirdi. Ama hizmetçi kız dudaklarını sıkarak gözlerine baktı ve başını hafifçe eğdi. Böylece Dior, kollarıyla kendini sararak onunla birlikte küvette olan canavara arkasını döndü ve tekrar suyun içine gömüldü. Nikita'nın arkasında hareket ettiğini, doğrulduğunu ve taş gibi sert karnının vadilerinin bel kemiğine yaslandığını hissetti. Vampir sivri tırnağını çenesinin altına yerleştirip kafasını arkaya yatırınca Dior irkildi. Sonra Nikita kepçeyi kaldırdı ve nazik hareketlerle, kül rengi saçlarına köpüklü su döktü.

"'Ablamın dile getirdiği gibi, sen bir bakiresin,' diye mırıldandı. 'Alımlı bir tomurcuk.' Gözleri Dior'un vücudunda dolaştı ve az önce çıkardığı giysilerde durdu. 'Vücudunun ihtişamını kaba saba kumaşlar altında saklamak ve böyle bir ganimeti sımsıkı sarılı paçavralara mahkûm etmek neden?'

"Dior sessiz kaldı ve vampir pençelerini saçlarının arasından kaydırarak, usulca su dökerken bir kez daha irkildi. Nikita'nın dokunuşunun arkasında korkunç bir gücün saklı olduğunu biliyorduk ama ruhunun kötülüğünü sadece gülümsemesi ele veriyordu, dokunuşu bir âşığınkiler gibi yumuşacıktı.

"'Tatlı ablam seni sahiplendi. Ben de onay verdim. Nikita Priori'dir ama Lilidh ondan büyüktür ve sarayda huzuru korumak için Kalpsiz'i ve çocuklarını hoşnut etmek gerek. Ancak senin kokun...'

"Nikita başını eğdi ve Dior'un kokusunu içine çekip uzun uzun iç geçirdi.

"'Kafakoparan'ım kanının zehir olduğunu söylüyor. Oysa parfümün saadet vadediyor. Tek bir damlanda ateş bulunabilir mi? Merak ediyorum, soluk zehir... tadına bakma riskini almalı mıyım?'

"Bunu fısıldarken dudakları kızın boynuna sürtündü ve Dior bir mum alevi gibi titreşti. Vampirin parmak uçları, elmas sertliğindeki tırnakları karıncalanan tenine sürtünerek omuzlarında dolaştıktan sonra aşağı kaydı. Karanlık çekimi Dior'un arkasında kabararak onu dipsiz ve siyah bir boşluğa sürüklüyordu. Parmak uçları kızın memelerinin etrafına sardığı kollarında

dolaştı ve bileklerinin etrafına kapanan elleri kollarını yavaşça aralayarak onu tamamen çıplak bırakırken sivri köpek dişleri hafifçe boynuna sürtündü.

"Bu elbette kız için bir kâbustu, izlerken içimiz taşasıya öfke ve acımayla doldu. Acı ironi karşısında –bunca yıl ne olduğunu sakladıktan sonra, açığa çıktığı anda tuzağa düşürülmek– Tanrı biliyor ya çaresizliğimize lanet ettik. Tanrı'ya Dior'un buna katlanabilmesi ve benim olmayı öğrendiğim Dağ'a dönüşmesi için dua ettim. Ama bu çoktan doğmuş bir güneş için dua etmekten farksızdı.

"Dior sıradan bir genç kız olsaydı kesinlikle erir ve yıllar içinde sayısız genç kızın yaptığı gibi, iç geçirerek teslim olurdu. Ama Dior Lachance sıradan bir çocuk değildi. O, Mesih'in soyundan gelen bir kızdı. Ve o kara prensin kollarının kasvetli vaatlerine gömülmek yerine, sülüğün istenmeyen dokunuşu ve boynunda dolaştırdığı dişleri karşısında yumruklarının öfkeyle sıkıldığını gördük. Kutsal kanının vampire neler yapacağını biliyorduk ve onu ısırması için yalvarsın diye dua ettik. Vampiri *yaksın* diye. Ama o şarkının tatlı başlangıcına rağmen kötü biteceğini hepimiz biliyorduk. Bu yüzden, Kâse demir iradesiyle dişlerini sıktı.

"'*Kahrolası* ellerini üstümden çek.'

"Solucan ellerini burarak, 'Kont Nikita, affınız için yalvarıyorum,' dedi. 'Ama kıymetli hanımefendim kızı en kısa sürede ona götürmemi emretti. Gecikmemden hiç hoşnut kalmaz.'

"Vampir iğne sivriliğindeki köpek dişlerini Dior'un boynundan ayırmadan hizmetçiye baktı. Havanın arzu ve tehlikeyle çatırdadığı boş ve nefessiz bir asır geçti. Ama sonunda vampirin kan lekeli dudakları küçük bir gülümsemeyle büküldü.

"'Büyüğümüzü bekletmek bizden uzak olsun, ufaklık.'

"Nikita, Dior'u bir süre daha tuttu ve rezil piposundan bir duman çeken bir bağımlı gibi kokladı. Sonra Dyvok'ların efendisi ellerini çözdü ve yavaşça suya gömüldü. Dior küvetten uçarcasına çıkar çıkmaz, Solucan onu, gözlerini yerden bir an kaldırmadan, keten bir havluya sardı. Kâse'yi odadan telaşla çıkarırken Nikita'nın son anda çınlayan sesi onu durdurdu.

"'Solucan.'

"Hizmetçi göğsü hızla inip kalkarak duraksadı. 'Evet, lordum?'

"'Hizmetçi giysileri sana eski kılığından daha çok yakıştı. Yeni efendine çok iyi hizmet ediyorsun.' Vampir buharlar yükselen bir bezi yüzüne örttü. 'Ama buranın efendisinin kim olduğunu sakın unutma.'

"'Elbette, lordum,' dedi kız nefesi kesilir gibi.

"Hızlı bir reveransın ardından Dior'u kolundan tutarak banyodan dışarı çıktı."

X

BİR HAKİKAT HANÇERİ

"'Şunları giy. Ve lanet olasıca, elini çabuk tut.'

"Dior dört bir yanında muhteşem ceketlerin ve tuvaletlerin sıralandığı büyük bir gardırobun ortasında duruyordu. Vücudu sadece nemli bir havluya sarılıydı ve kadim canavarın ürpertisini sırtında hâlâ hissediyor olmalıydı. Yine de bu çardak kuşu henüz çok gençti ve yoksunluk çekerek büyüdüğü için olsa gerek, parlak şeylere zaafı vardı. Bu yüzden etrafında sergilenen şık giysilere ağzı bir karış açık bakarken Nikita Dyvok'un gölgesi o çarpıcı şifonların, zengin satenlerin ve altın iplikle dokunmuş dimi kumaşların gökkuşağında çoktan silinmeye başlamıştı.

"'Hassiktir...'

"Yüzüne ipek bir iç gömlek ve ardından bir teçhizat bombardımanı –ince çoraplar ve jartiyerler, dirseğe kadar çıkan eldivenler, işlemeli kadife damaskodan sivri topuklu ayakkabılar– yağdı. Dior bir süre bir yandan parçaları yakalarken bir yandan havlusunu tutmak için çabaladıktan sonra, giysi yağmurunun arkası kesilmeyince tercihini havlusunu tutmaktan yana kullanarak pes etti. Bir süre sonra Solucan kucağında krep ve dantelden muhteşem bir beyaz tuvaletle gardırobun derinliklerinden çıktı.

"'Bu, çok...' Durdu ve sinirli bir tavırla, 'Neden giyinmiyorsun?' dedi.

"Dior bakışlarını etrafa saçılan giysilerde dolaştırdıktan sonra tekrar hizmetçiye döndü.

"'Violetta Tremaine,' dedi.

"'Anabakire aşkına, Violetta Tremaine de kim?'

"'Annem öldükten sonra, bir süre sokak köşelerinde birlikte takıldığım bir kız. Gördüğüm ikinci ceset o oldu. Onunla işleri bittiğindeki hali, o günden sonra saçlarımı kesmemin ve erkek gibi giyinmemin nedeni oldu.' Kâse omuz silkti ve parke taşları gibi sert bir sesle devam etti. 'Bana istediğin kadar küfret. Bütün bunlarla ne yapılacağı konusunda hiçbir fikrim yok.'

"Solucan bunu duyunca duraksadı ve Dior'u baştan aşağı süzdü. Banyoda Nikita'ya kafa tutuşundan ve istenmeyen dokunuşuna öfkelenmesinden sonra bu kıza yeni bir gözle bakmaya başlamış gibi görünüyordu. Ama kaşlarını çattı ve iç gömleği, kendinden daha küçük olan kızın omzundan aldı.

"'Kollarını kaldır.'

"'Havlum düşer.'

"'Kontes'in sabrı tükenirse benim de kellem gider.'

"Solucan'ın kollarını tutup yukarı çekmesiyle, havlu ayaklarının dibine düşünce Dior ciyakladı. Hizmetçi iç gömleği kızın kafasından geçirdikten sonra, vakit kaybetmeden diz çöktü ve ipek çorapları giydirip jartiyerlerle uyluklarına tutturdu. Solucan'ın parmakları tehlikeli yerlerin çok yakınında dolaşıyordu ve hizmetçi bu tür şeylere alışık olsa da Dior'un çırılçıplak soyulup bir başkası tarafından giydirilirken kıpkırmızı olduğunu görebiliyorduk. Solucan nihayet ayağa kalktı ve ağır tuvaleti Dior'un kafasından geçirdikten sonra, kemikle sertleştirilmiş kadife ve dantel korsesini taktı.

"'Ben daha önce hiç...'

"Solucan bağcıkları çekiştirerek kumaşı iyice sıkınca şaşkınlıkla iç geçirdi. İç organlarının yerleri değişince yüzünü buruşturdu ve etraftaki kuyruklu ceketlere gizlemeye gerek görmediği bir imrenmeyle baktı.

"'Bütün bu eşyalar kime aitti?' diye sordu.

"'Niamh á Maergenn, bu hisarın eski Leydi Lordu, bütün Ossway'in Düşesi.'

"Duvarda ipeklerin ve kadifelerin üstünde asılı olan bir tabloya baktık. Taç Salonu'nda duran heykeldeki kadının, efsanevi Dokuzkılıç'ın resmiydi. Ancak bu kez karşımızda bir fatihin heykeli yerine ailesiyle birlikte poz vermiş bir düşes vardı. Düşes demirağacından bir tahtın üstünde, göz alıcı bir gülümsemesi olan, kızıl sakallı, çarpıcı bir adamın yanında oturuyordu. Adam, düşesin sağ tarafında, arkasında duruyordu. Partneri olduğu ama dengi olmadığı anlaşılıyordu. Çiftin etrafı çocuklarla çevriliydi. Dördü de birbirinden güzel ve güçlü dört kız.

"'Çok genç görünüyor,' diye mırıldandı Dior.

"'Bu tablo uzun zaman önce yapılmış,' dedi Solucan korsenin bağcıklarını bağlarken. 'Daha mutlu gecelerde.'

"'O... onlara ne oldu?'

"'Lord Aidan yıllar önce öldü. Kabile Savaşları sırasında.' Hizmetçi başıyla kızları işaret etti. 'Leydi Aisling Dún Cuinn'in savunmasına öncülük ederken öldürüldü. Leydi Una Dokuzkılıç lejyonlarının komutanıydı ve Leydi Caitlyn de onun donanmasında bir kaptandı. İkisi de Vahşiler bu şehri fethedince

öldürüldü.' Solucan kızların sonuncusuna, koyu kızıl saçlı ve parlak yeşil gözlü güzel çocuğa baktı. 'Leydi Yvaine doğuda. Bir Elidaen lorduyla evli.'

"'Peki, Do... Dokuzkılıç'a ne oldu?'

"'Nikita Dyvok.' Korseyi bağlamayı tamamlayan Solucan dudaklarını büzdü. 'Şimdi dön. Otur.'

"'Anabakire aşkına, lütfen demek seni...'

"Dior kölenin gücüyle olduğu yerde döndürülüp bir tabureye oturtuldu ve hizmetçi suratına ve dekoltesine bir avuç pudra atınca öksürdü. Solucan'ın bir sürme çubuğunu eline aldığını gören Dior gözünün kör olmasını önlemek için derhal gözlerini kapadı.

"'Yüzünü buruşturmayı bırak, Tanrı aşkına.'

"'Sana bu tür şeyler sürmediğimi söyledim...'

"'Gözler ve dudaklar kapalı!'

"Hizmetçi loş ışıkta gözlerini kısarak işe koyuldu. Kâse ise dudaklarını büzdü ve itaat etmek için elinden geleni yaparak hiç kıpırmadan oturmaya çalıştı. Ama itaat hiçbir zaman en güçlü özelliği olmamıştı ve çok geçmeden kendi kendine mırıldanmaya ve kucağındaki parmakları kıpırdanmaya başladı.

"'Gıdıklıyor.'

"'Sessiz ol.'

"'Dikkat et, kahrolası gözümü çıkaracaksın!'

"'Bir kez daha irkilirsen kehanetin gerçek olacak!'

"Kâse tekrar duruldu ve asık bir yüzle oturmaya devam etti.

"Sonunda, 'Biliyor musun, her zaman güzelleşmenin saçma sapan bir iş olduğunu düşünmüşümdür,' diye tısladı. 'Artık hiç şüphem kalmadı. Bu yüzden sanırım sana teşekkür etmem gerek.'

"'Görevim hizmet etmek.' Solucan dudaklarının arasında yarım düzine firketeyle eserini inceleyerek iç geçirdi. 'Gerçekten daha önce hiç elbise giymedin mi?'

"Dior gözlerini açmadan kafasını olumsuz anlamda salladı. 'On bir yaşımdan beri, hayır. Tanrı'ya şükür. Ama oğlan çocuğu gibi giyinmenin en iyi yanı, kız olmanın yanında gelen inanılmaz saçmalıklardan kaçınabilmek.' Kâse dudaklarını bükerek omuz silkti. 'Yanlış anlama, sonuca bir gıcığım yok. Ama aptalın tekinin cüzdanını araklarken korse pek bir işe yaramaz ve nöbetçilerden kaçarken altında fazladan yedi kat...'

"Boynuna neredeyse nefesini kesecek kadar sıkı bir şey tutturuldu. Ve sonra...

"'Gözlerini aç.'

"Dior itaat ettiği zaman karşısında bir yabancı oturuyordu. Aynaya baktığını ancak elini kaldırdığı ve karşısındaki genç hanımefendi aynı hareketle karşılık verdiği zaman anladı. Artık solgun olmayan ve parlak kırmızı renge boyanmış dudakları ağır ağır aralandı ve gözlerinin yanılmadığından emin olmak ister gibi, yüzüne dokundu. Teni bembeyaz bir pudrayla kaplanmış; kirpikleri, yanağındaki beni koyu renkli, keskin bir tezatla belirginleşmişti. Boynunda kan kırmızısı yakutlardan bir tasma vardı ve krem rengi nakışlı korsesinin altında bir şelale gibi dökülen inci beyazı etekleri bir çift güzel topuklu ayakkabıyla tamamlanıyordu. Solucan arkasına geçmişti, saçlarını demir firketelerle topladıktan sonra, en çarpıcı parçaya uzandı ve genellikle soyluların en üst tabakasına layık görülen cafcaflı bir model verilmiş, açık renkli ve süslü bir peruğu kızın başına yerleştirdi.

"Dior Lachance hayatının büyük kısmında bir oğlan çocuğu kılığında saklanmış bir kızdı. Bu, genç bir kadın olarak ilk deşifre oluşuydu. Ve o genç kadın çok etkileyici –hatta göz alıcı– olsa da yansımasına bakarken ifadesi bulutlanmıştı ve banyodaki canavarın gölgesi bir kez daha üstüne çökmüştü.

"'Sorun ne?' diye sordu Solucan. 'Gayet iyi görünüyorsun.'

"Dior başını iki yana salladı. '*Çıplak* hissediyorum.'

"Bu söz üzerine hizmetçi, Dior'a zümrüt ve safir gözleri nihayet bir acıma ışıltısıyla yumuşayarak baktı. 'Burada yürütecek cüzdanlar ya da kaçılacak nöbetçiler yok, Matmazel Lachance. Ama tuhaf bir hakikat olsa da bütün bu inanılmaz saçmalıklar bir amaca hizmet edebilir. Doğru savaş alanında ipek çelikten daha güçlü olabilir. Güzellik bir tür silah olup nadir rastlanan bir güç bahşedebilir. En azından burada sahip olmana izin verecekleri tek güç türü. Ama onu iyi kullanırsan gözüne girersin.' Hizmetçinin sesi iyice alçaldı. 'Ve seni *ondan* koruyabilir.'

"Solucan geri çekildi ve kapıyı işaret etti.

"'Şimdi acele et. Kontes bekliyor.'

"Hizmetçi kapıdan süzülür gibi çıktı ve şimdi biraz yatışan Dior, eteklerini toplayarak ve rahatsız ayakkabılarının üstünde bacakları titreyerek onu takip etti. Dior sendeleyerek ve kendi kendine söylenerek uzun taş koridorda ilerlerken, minik kırmızı kanatlarımızla kirişten kirişe uçarak onu izledik.

"Ağır ve soğuk havada karga sesleri yankılanıyordu. Dior'un önünde, iki yanını Dyvok renkleri ve çelik göğüs zırhları içinde iki yiğit gencin tuttuğu çift kanatlı gösterişli bir kapıya doğru uzanan zemin kanlı ayak izleriyle lekelenmişti. Muhafızların ikisi de kızıl Osswaylilerdi; yakışıklı yüzleri, yeşil gözleri ve erkek olmak için can atan oğlanların cılız sakallarıyla kaplı çeneleri vardı. Ölümün kokusu Dün Maergenn'in tamamının üstüne bir tabut örtüsü

gibi çökmüştü ama burada da yoğun hissediliyor ve Dior'un attığı her titrek adımda biraz daha artıyordu.

"Muhafızlar Solucan'ı başlarıyla selamladılar ve Dior'un topuklarının üstünde sarsılarak yürümesini şaşkın gözlerle izlediler. Onlar da en az kızın kendisi kadar kuşkulu görünüyordu. Ancak gözleri oğlanlarda ve elleri etekleriyle dolu olan Kâse kanlı ayak izlerinden birine basıp kayınca iki delikanlı da kılıçları ellerinden atma pahasına onu tutmak için öne atıldı.

"'İyi misiniz, leydim?' diye sordu muhafızlardan biri onu tutarak.

"'*Oui*,' dedi dengesini yeniden sağlayan Dior. 'Mersi, baylar.'

"'Dikkatli olsanız iyi olur,' dedi diğeri yüzü gülümsemeyle aydınlanarak. 'Sizi tutmak büyük bir zevkti fakat o şık topuklularla, yüksekten fena düşebilirsiniz.'

"Dior da gülümsedi ve gözlerini yere indirdi. Herhangi bir meyhanede ya da sarayda sık sık yaşanabilecek basit bir an, zararsız bir flört gibiydi. Ama Dior delikanlıların ellerine bakınca her iki oğlanın da damgalanmış olduğunu gördü. Etrafı dikenlerle çevrili bir kara kalp.

"'Nikita'nın sembolü,' diye fısıldadı.

"'Evet,' dedi muhafızların daha uzun boylusu, gözleri parlayarak. 'Lordumuz ve efendimiz çok yaşasın.'

"İşte o zaman Dior'un gülümsemesi anın hafifliğiyle birlikte silinip gitti ve az önceki flört gözüne o kadar da zararsız görünmemeye başladı. Onları tepeden incelerken bizim için bu oğlanların eskiden kim olduklarını merak etmemek zordu. Asker olmalıydılar, şehri düşmeden önce Dokuzkılıç'a hizmet etmeye yemin etmiş askerler. Ama diz çökmeden önce savaşmışlar mıydı acaba? Yoksa kendi canlarını kurtarmak için boyun mu eğmişlerdi? Bu kötülüğe hizmet etmek onları rahatsız ediyor muydu? Yoksa şimdi ona duydukları sevgi utançlarını yutmuş muydu?

"Solucan başını teşekkür eder gibi eğdi ve dengesini sağladığından emin olmak için Dior'a baktı. İyi olduğuna ikna olunca ahşaba sertçe bir kez vurdu ve çift kanatlı kapıyı sonuna kadar açtı. Pis koku hepimizi kırmızı ve tiksindirici bir dalga halinde sararken Dior irkilerek elini yüzüne götürdü.

"*Ne çok* kan vardı.

"Kadife ve saten kaplı cilalı maun mobilyaları ve altıncamdan ışıl ışıl avizeleriyle karşımızda küçük bir salon vardı. Çift kanatlı bir kapı düzinelerce insanı barındıracak kadar geniş yatak odalarına açılıyordu. Bu kalenin eski leydisinin ve lordunun daireleri olsa gerekti. Solucan onu içeri çekerken Dior'un yüzü hâlâ kül rengiydi ve peşlerinden içeri ve yukarı, daha yukarı, yüksekteki kirişlerin gölgesine uçarken her zerremiz korku içindeydi.

"Kapıyı arkalarından kapatan hizmetçi, Kâse'ye odanın tam merkezinde bekleyen figürün önünde diz çökmesini işaret etti. Mezarlar kadar soğuk, dağlar kadar hareketsiz ve kışın ilk taze karı kadar güzel.

"Lilidh Dyvok adındaki canavar.

"Yanında kızarmış tek mavi gözü Dior'a kilitlenmiş iri beyaz kurduyla, oymalı bir divana uzanmıştı. Vampirin iki yanında, her biri birbirinden şık –güzel balo tuvaletleri, pudralı yanakları ve gösterişli saç aksesuarlarıyla– üç nedimesi ayakta duruyordu. Ancak Lilidh Dyvok maiyeti gibi soylu bir kadın kılığında değildi, hatta neredeyse çıplak olduğu söylenebilirdi. Omuzlarına mahrem yerlerini güç bela örten tül gibi ince iki ipek şeritten ibaret, kolsuz bir pelerin atılmıştı. Altında belini sıkan siyah kadife ve balina kemiğinden yapılma yarım bir korse vardı. Çıplak bacaklarını üst üste atmıştı, mahcup ve mütevazı bir havası vardı ama Kâse'ye bakarken gözleri karanlık bir vaatle yanıyordu.

"Alnını altın bir halka süslüyor ve saçları omuzlarından kızıl nehirler halinde dökülerek yere kadar iniyordu. Teni porselen gibi beyazdı ancak şimdi örtülü olmadığı için güzel bir dövmeyle –sağ kolundan yukarı ve sol bacağından aşağı uzanan peri helezonlarıyla– süslenmiş olduğunu görebiliyorduk. Onunkiler kadar detaylı olmamakla birlikte Phoebe á Dúnnsair'in tenini süsleyenlere benziyorlardı.

"*Naéth*, dedik içimizden. Osswayli Dağlıların dövmeleri.

"Güzel tuvaletli bir diğer hizmetçi de dizlerinin üstüne inmiş, taştaki kanlı ayak izlerini siliyordu. Yanağındaki ikiz benleri görür görmez tanıdık. Bu, Joaquin'in ilk göz ağrısı, Ebedî Aşkı Isla'dan başkası değildi. İki şehrin yıkılışından sağ çıkıp bu canavarların oda hizmetçiliğine mecbur edilmek acımasız bir kaderdi. Ama en azından hayattaydı.

"Kız, Dior'la göz göze gelince başını hafifçe eğme riskini aldı.

"Dior'un bakışları yatak odalarından birine uzanan ayak izlerini takip etti ve orada odanın içinde, yerlerde ve ipekli çarşafların üstünde çıplak insanlar olduğunu gördü; hatta biri avizeye asılıydı. Çoğu Dior'un Dün Maergenn'e birlikte getirildiği 'kıymetliler'di, tanıdığı ve birlikte eziyet çektiği güzel genç adamlar ve kadınlar. Şimdi ölüydüler. Hepsi. Gırtlakları kesilmiş ya da kafaları parçalanmış, karınları deşilmiş, mahrem yerleri koparılmış. Dior elbette acımasızlığı daha önce de –çocukluğunun sokaklarında, Gabriel'le yolculuklarında– görmüştü ama zevk için işlenen bu vahşi katliam karşısında benzi atmıştı. O zaman Nikita'nın banyodaki baştan aşağı kana bulanmış halini hatırladık ve nereden geldiğini nihayet anladık.

"Solucan, 'Leydim,' dedi. 'Tutsak buyurduğunuz gibi hazırlandı.'

"'Teşekkür ederiz, Solucan. Her zamanki gibi sanatını konuşturmuşsun.' Lilidh parmağını düşünceli bir tavırla kırmızı dudağına bastırdı. 'Bununla birlikte... gelmekte biraz geciktiniz.'

"Solucan'ın gerildiğini gördük, alnını yere bastırırken kalbinin hızlandığını duyduk. 'Beni affedin, hanımım. Kont Nikita biz banyodayken çıkageldi. O...'

"'Kendi yetersizliğin için kardeşimi mi suçlayacaksın?' dedi Lilidh kaşlarını çatarak. 'Bir Gece Lordu'nu, karanlık göklerin ihtişamlı kralını bir hizmetçinin beceriksizliğinden sorumlu mu tutacaksın?'

"'Hayır, leydim. Elbette kabahat benimdi. Lütfen... Affınızı diliyorum.'

"Lilidh hoşgörülü bir ifadeyle gülümsedi ve beyaz elini salladı. 'Elbette, hayatım.'

"Solucan tam darağacına adım atarken affedilmiş bir adam gibi gülümsedi.

"'Ayaklarımı öp,' diye buyurdu Lilidh. 'Bütün günahlar unutulsun.'

"İnsan genç kadının irkilmesini, bocalamasını, Tanrı yardımcısı olsun, itiraz etmesini beklerdi. Ama Solucan zerre tereddüt etmeden lakabına yakışır şekilde sürünerek efendisine yaklaştı. Köle yüzükoyun kapanınca Dior'un yüzünden bir tiksinti geçti. Ve Lilidh uzun bacağını öne uzatınca hizmetçi dudaklarını ölü tanrıçanın yüzüklerle süslü ayak parmaklarına tek tek değdirdi.

"Dior nereye bakacağını bilemiyordu, sadece birkaç dakikalık bir gecikme için aşağılanan kıza mı, deli bir adamın öğünü olmak için katledilen masum insanlara mı? Ama sonunda tercihi katledilenlerden yana kullandı çünkü sonuçta ilk seçenek kısmen onun suçuydu.

"Kalpsiz, Dior'un bakışlarını takip edince karanlık gülümsemesi silindi.

"'Kardeşimin küçük kabahatlerini bağışlamalısın,' dedi iç geçirerek. 'Kilerimiz bu kadar çok ganimetle dolup taşmayalı çok uzun geceler oldu. Kralların katarsis yaşaması gereklidir.'

"Lilidh'in bakışları dudaklarını son ayak parmağından kaldıran Solucan'a çevrildi.

"'Şunlar akşam yemeğinde servis edilsinler,' dedi eliyle kardeşinin ziyafetinin kalıntılarını işaret ederek. 'Üstlerinde hâlâ bir miktar kalıntı olmalı ve çocuklar hep aç oluyor.'

"'Emriniz başım üstüne, leydim,' dedi kız itaatkârca ve boğuk bir sesle.

"Solucan yatak odasına girdi ve gördüğü ilk cesedi kucakladı. Hem boynu hem mahrem yerleri kesilmiş genç bir adamdı. Dior hizmetçinin cesedi kuş tüyüyle dolu bir çuval gibi omzuna atmasını şaşkınlıkla izledi. Solucan aynı şekilde paramparça edilmiş bir kızı da kucakladıktan sonra hızlı adımlarla odadan çıkarken Isla arkasında bıraktığı kan damlalarını silmeye koştu.

"'Sende bulanık bir kanın görüntüsü var.'

"Dior irkildi. Lilidh'in hareket ettiğini fark etmemiş olmalıydı ama vampir şimdi sadece birkaç santim ötesinde duruyordu. Lilidh simsiyah gözleriyle ona bakarken vücudunu kaplayan dövmeler ince ipeğin altından seçilebiliyordu. Vampir elini uzattı ve Dior'un yanağını bir bahar yağmuru gibi yumuşacık bir dokunuşla okşadı.

"'Bu gözler,' diye mırıldandı Lilidh. 'Bu kirpikler, bu *dudaklar.* Elidaen soyundan geldikleri çok açık. Ama ten rengin kesinlikle Osswaylilerinkine benziyor. Nereden geliyorsun?'

"Dior güçlükle yutkunarak gözlerini kaçırdı. Yukarıdan bakınca üstündeki şık elbiseye rağmen, Kontes'ten daha çıplak görünüyordu. Bize göz alıcı bir tuvalet içindeki güzel bir genç kız gibi değil, kalkanını kaybetmiş bir asker gibi görünüyordu. Zırhından olmuş bir şövalye.

"'Lashaame adında bir şehirde büyüdüm.'

"'Orayı biliyorum,' dedi Lilidh başını sallayarak. 'Yüz yirmi yıl önce kardeşlerimle gitmiştik. Bize bir cüzzamlı ve engerek çukuru gibi gelmişti, güzelliğini kaybetmiş, leş gibi gübre kokulu bir yer.'

"Dior hafifçe gülümsedi. 'Korkarım o zamandan beri değişen pek bir şey yok.'

"Yanağını okşayan el aşağı kaydı ve karanlık tanrıça çenesini kaldırarak onu gözlerine bakmaya mecbur bıraktı.

"'Bize her zaman efendim diye hitap etmelisin.'

"Dior'un cılız gülümsemesi canavarın bakışlarını görünce silindi. Bunlar hayata yakın olan her şeyden yoksun bakışlardı. Sıcaklıktan. Şefkatten. Eğri büğrü dişlerini göstere göstere boğulmak üzere olan bir yüzücüye sokulan bir köpek balığının bakışları.

"'Efendim,' dedi Dior.

"Lilidh'in dudakları büküldü. 'Çok güzelsin. Sevimli ve hoş. Söylesene, bu güzelliği neden sakladın?'

"'Büyüdüğüm sokaklar kızlara çok acımasız davranırdı, efendim.'

"'Gökler altında bunu yapmayacak sokak yok. Ama uzun zaman önce, bu ikilemin çözümünün korkmamak olduğunu öğrendik, bebeğim. Çözüm *senden korkulması.*'

"Dior bu söz üzerine dudakları hafifçe aralanarak Lilidh'in gözlerine baktı. Kontes'in kanının artık Kâse'nin içinde işbaşında olduğunu, iradesini yumuşatmaya ve kalbinin salonlarını ısıtmaya başladığını biliyorduk. Ve belki bana bunu düşündüren kendi korkularımdı ama bize bir an ikili arasında, dizlerinin üstündeki kızla, önünde diz çöktüğü tanrıça arasında bir anlayış alışverişi yaşanmış gibi geldi. Sertti. Keskin. Hakikatin *bançeri.* Kalpsiz bir

süre Dior'un giysisinin sağını solunu kurcaladı. Altına batırılmış parmakları tuvaletin üst kısmını düzeltti, Kâse'nin boynundaki yakutların üstünde dolaştı. Ve eserini incelemek için bir adım geri çekilerek başını hoşnut bir ifadeyle eğdi.

"'Benimle gel.'

"Lilidh ipek pelerini etrafında uçuşarak ayaklarının dibinde kurduyla odadan çıktı. Nedimelerin ona attıkları bakışa bakılırsa onu hepsinden önce Dior'un takip etmesi bekleniyor olmalıydı. Kadınlar etrafında toplanırken Dior bacakları titreyerek ayağa kalktı ve vampire yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

"Ben çocukken Lorson yakınındaki gölde kuğular vardı ve hepsinin üstünde kanat çırparken Lilidh'in nedimelerinin bir zamanlar o kuğuların da yaptığı gibi, soylu ve zarif hareket ettiğini düşündük. Üçü de Lilidh'in sembolüyle –Solucan'ın da taşıdığı boynuzlu taç simgesiyle– dağlanmıştı ama damgalarının taze olduğu ve hepsinin bir şekilde başka yaralarının da olduğu gözümüzden kaçmadı. Ellerinde yara izleri, yüzlerinde bıçak yaralarının çizgileri vardı ya da parmakları eksikti. Elbiselerinin kumaşlarına kurt desenleri işlenmişti ve hepsi yeşilin aynı tonu içindeydiler. Soylu doğanların soylu renkleri.

"Bu kadınlar Düşes á Maergenn'in nedimeleri olmalıydı. Şimdi ise kanının gücüyle efendilerinin katiline hizmet etmeye mecbur bırakılmışlardı.

"Ve Dior aynı cehenneme sadece iki damla uzaktı.

"Lilidh bizi güzel zırhlarla ve Maergenn'in kabile kumaşıyla –yeşilin iki tonu, siyah ve mavi renklerde dokunmuş bir kumaş– süslü bir koridordan geçirdi. Çift kanatlı bir kapıya ulaşınca, nöbetteki iki kılıçkölesi önce eğilerek leydilerini selamladı, ardından kapıyı açtılar. Buz gibi bir rüzgâr iliklerimize işledi ama üstünde hiçbir şey olmamasına rağmen Lilidh yanında kurduyla balkona çıkarken bir yaz günündeymişiz gibi rahattı. Dior onları takip ederken mazgallı siperlerin ötesinde beyaz köpüklü dalgaları Kurtlar Körfezi'ne vuran karanlık okyanusu gördük. Aşağıdaki karla kaplı avlu hareketliydi, titreşen meşale ışığında bir grup insan görünüyor, bağırışları dalga sesleri arasında bile duyuluyordu.

"Gördüğümüz şeyin ne olduğunu anlamamız biraz zaman aldı.

"Dior'un birlikte seyahat ettiği Aveléne'li binden fazla insan, Dyvok üniformalı kılıçkölelerinin gözetiminde Anabakire'nin harap haldeki mezarının başında toplanmıştı. Katedralin kırık dökük merdivenlerinin en tepesinde karşısındaki vampir güruhunu başından çıkardığı üç köşeli şapkasıyla selamlayan Soraya duruyordu. Yanında toplanan Draigann adındaki dövmeli

dövüşçü ve âşığı Alix, boynunda kırık bir tekerlek taşıyan rahibe, gri soytarı, Kane, Kiara ve Vahşiler divanının üyelerinin arasından yüksek sesle haykırdı.

"'Yarım düzine kelle, yeteneksiz ama hepsi güçlü ve zinde olmalı! Açık artırmayı açıyorum!'

"Çocuk derisinden yapılmış gibi görünen bir pelerin içindeki genç bir vampir, insanın tenini ısıran sert rüzgârın arasında seslendi. 'Üç gece. Elli kılıç.'

"'Kanlordu Rémille'e üç ve elli!' diye haykırdı Soraya. 'Dördü duyacak mıyım?'

"Soytarı elini kaldırdı ve yağlı bir dumana benzeyen sesiyle, 'Dört ve elli,' dedi.

"'Kanlordu Gri'ye Dört! Beşi duyalım mı?' Soraya karanlık gözleri ışıldayarak etrafına baktı. 'Bu parti Kuzeyülke'den taze geldi! İyi beslenmiş ve bozulmamış!'

"Dior dehşetten rengi solmuş bir yüzle izliyordu.

"Lilidh yanında mırıldandı. 'Kardeşime hizmet edecekleri gecelerle teklif sunuyorlar, bir damla su çölde bir servet eder. Ve tahtlar çoğu zaman çelikle kazanılsa da her zaman parayla sürdürülür.'

"Dior hiçbir şey söylemeden karanlığa baktı. Hisarın kapılarının yakınında içi çıplak ve parçalanmış cesetlerle dolu bir atlı araba bekliyordu. Kâse bakarken Solucan yığının üstüne iki ceset daha attı. İnsanlar –hepsi ileri yaştaki insanlardı– ahırların oradaki ahşap ağıllardan sürüklenerek çıkarılıyor ve yine Dağlanmışlar tarafından bir arabaya itiliyorlardı. O zaman Newtunn'un duvarlarının arasındaki bozukkan güruhunu hatırladık ve buradaki ahlaksızlığın ve kötülüğün derinliğini daha iyi anladık.

"Cılız ve yaşlılar dışarıdaki sefillere yem oluyor, genç ve güçlüler Nikita'nın divanının sadakatini satın almak için açık artırmayla satılıyordu. En karanlık kâbuslara yakışacak bir gaddarlık ve hissizlikti. Gabriel, Dior'u bu şeylerin kötülüğüne karşı uyarmıştı ama birinci elden tanık olmak bambaşka bir rahatsızlıktı. Dior'un bakışları harap haldeki gözleri yaşlı bir çocuk grubuna takıldı. Hiçbiri on yaşından daha büyük değildi. Aralarında bir elinde el yapımı bir bez bebek tutan kirli sarı saçlı, küçük bir kız vardı.

"'Mila...' diye fısıldadı Dior.

"'Bunu görmek seni üzüyor mu?'

"Lilidh'in sesi bizi tekrar o balkona, Dior'un içinde olduğu tehlikeye döndürdü. Kız kül rengi kupkuru dudaklarını yalayarak güçlükle yutkundu.

"'*Oui*, leydim.'

"'Ama neden? Bir çiftçi ve koyunlarından farkı ne ki?'

"'*Elbette* farklı,' diye tısladı Dior dehşet içinde. 'Bunlar *insan*.'

"'Evet, insanlar. Ama aynı zamanda hayvanlar. Sana acımasızlık gibi gelse de bahardaki ayıklamanın kuzular için, kurdun dişinin ceylan için bir farkı yok,' dedi Lilidh yanındaki hayvanı işaret ederek. 'Vahşi hayatta huzur içinde uyuyan tek bir tavşan ya da geyik yoktur, yavrum. Genci yaşlısı, sonunda hepsi *ızdırap* içinde ölür. Hepsi yırtıcılar tarafından parçalanır. Güçlülerin güçsüzleri kendine yem yapması ezelden beri böyle. Ve bundan sadece otuz kırk yıl önce, sen ve senin türün kutsal hakikatten hoşnuttunuz.' Lilidh aşağıdaki tutsakları yakut kırmızısı bir gülümsemeyle izledi. 'Siz... *insanlar*... bizim yeni dünyamızın acımasız olduğuna inanıyorsunuz çünkü o dünyada av ilk kez *sizsiniz*.'

"Soytarı açık artırmayı kazanmıştı ve mallarını teslim alıyordu. Aynı anda başka bir grup basamaklara götürülüyordu. Lilidh yüzünü Dior'a çevirdi ve parlak siyah gözleriyle onu esir alan bir bakış attı.

"'Ebedî Kral seni ne için istiyor?'

"'Bilmiyorum, efendim. Yemin ederim.'

"'Mère'de Rykard'ı katleden kanbüyücüsü. O kimdi?'

"'Adı Celene. Gabriel'in kız kardeşi.'

"'Senin neyindi?'

"'Hiçbir şeyim. Ben onu sadece birkaç haftadır tanıyordum... efendim.'

"'Esani.'

"Kadim vampir gözlerini Kâse'ye dikerek bu ismi bir zehir gibi tısladı. Dior hiç kıpırdamadan sessiz durunca sessizliği doldurmak soğuk rüzgâra kaldı.

"'Bu adı biliyor musun, tatlı çocuk?' diye sordu Lilidh sonunda.

"Dior karşısındaki gece yarısı rengi gözlere baktı ve en iyi yaptığı şeyi yaptı.

"'Hayır, efendim,' diye yalan söyledi.

"Bu cevap içimizi büyük bir rahatlamayla doldurdu. Lilidh'in kadim kanını bir kez tatmak Dior'un bize ihanet etmesine yetmemişti. Bunu büyük bir korku, sonrasında olacakların düşüncesi izledi. Kalpsiz uzun ipeksi saçları okyanus rüzgârlarıyla dalgalanarak gülümsedi.

"'*DİZ ÇÖK*.'

"Kamçı gecenin içinde bir tabanca gibi patladı. Biz Dior'un karşı koyabileceğini düşünürken Kâse derhal itaat etti ve tanrıçanın soğuk ölü bakışları altında dizlerinin üstüne indi. Lilidh korsesinin içinden altın bıçağını çıkarınca yanındaki kurt kulaklarını kafatasına bastırarak hırladı.

"'Sessiz ol, Prens.'

"Hayvan itaatkâr bir tavırla başını eğse de tek gözü Dior'un üstündeydi. Lilidh gülümsüyordu.

"'Onun kusuruna bakma. Kıskanç küçük bir budaladır.'

"Lilidh bıçağı aşağı uzattı ve uyluğunun iç tarafındaki porselen teni kaplayan dövmelerin üstünde ve altındaki atardamarda derin bir kesik açtı.

"'*İÇ.*'

"Artık bütün düşüncelerimiz ayağa kalkmıştı: tiksinti, meydan okuma isteği ama en çok da korku. Kanını ikinci kez içmesi, Dior'la kölelik arasında sadece bir damla kalmasına neden olacaktı. Lilidh *Esani* adım biliyordu. Kan Savaşları'nı, Kızıl Seferi ve Illia'nın soyunun bir felakete düşüşünü hatırlayacak yaştaydı. Kâse'yi bu canavarların eline kaptırmanın bizi nihai yok oluşumuza biraz daha yaklaştıracağına hiç şüphe yoktu. Kâse'nin direnmesi, karşı çıkması, bu kaderden kaçmak için kafasında kurduğu bir planı uygulamaya koyması için dua ediyorduk. Ama Dior emir göklerden gelmiş gibi gözlerini kapadı ve ağzını şeytanın uyluğunun pürüzsüz tenine bastırdı.

"O kanın kokusu sonbahar pası ve demir gibiydi, baş döndürücü ve akıl almayacak kadar yoğun kıvamlı. Lilidh'in eli Dior'un kafasının arkasına uzanarak onu iyice kendine çekti. Çaresiz gözlerle izlerken içimiz korkuyla doldu. Dior artık inliyordu ve içerken elleri vampirin kalçalarına uzanıp onu sıkıca kavradı. Lilidh gülümsedi ama bir kez daha, bu gözlerine ulaşan bir gülümseme değil, yıldızsız gökyüzü gibi kapkaranlık ve yalnız bir gülümsemeydi. Dior'un ağzı o beyaz tenin üstündeki yarıktan gittikçe yukarı doğru kayarak Lilidh'in uyluklarının arasındaki koyu gölgeye uzandı. Ama tatmin olan kadim, Kâse'yi iterek kendinden uzaklaştırdı ve hiç zorlanmadan ayağa kaldırdı.

"Dior'un bakışları donuktu, dudaklarına koyu kıvamlı kırmızı kan bulaşmıştı ve gözleri, nerede olduğundan emin olmayan bir sarhoş gibi bakıyordu. Lilidh bir yılan kıvraklığıyla öne eğildi ve diliyle Dior'un çenesinden uzayarak damlayan yakut kırmızısı sıvıyı yakaladı. Ardından biz kızın kalbinin göğsünün içinde dörtnala koşusunu dinlerken bu kez Dior'un pürüzsüz ve dolgun alt dudağını ağzının içine aldı ve emerek temizledi.

"Islak dudaklarını Dior'unkilere değdirerek, 'Vampirler rüya görmez, bunu biliyor muydun?' diye fısıldadı. 'Bizim uykumuz ölüm gibidir. Ama bu gece rüyanda Lilidh'i göreceksin, miniğim, bundan emin olabilirsin. Ve yarın gece Lilidh senin gerçeğine sahip olacak.'

"Canavar arkasındaki kadınlardan birine, çenesindeki pudranın altından derin bir bıçak izi görünen, olgun yaştaki zarif kadına baktı. Lilidh konuşmak için bir nefes aldı ama aynı anda, aşağıdan nefes nefese dönen ve ellerinin

kanı henüz temizlenmemiş Solucan nedime kadınların yanında dizlerinin üstüne düştü.

"'Döndüm, hanımım,' dedi nefesi kesilir gibi.

"Lilidh kırmızı dudaklarla gülümsedi. 'Bu kez tam zamanında geldin, Solucan. Ödülümüzü aşağı götür.'

"Hizmetçi kız başını yerdeki taşa bastırdı. 'Derhal, hanımım.'

"Lilidh'in aç, sonsuz ve karakış kadar soğuk bakışları kısacık bir an Dior'un üstünde duraksadı. Sonra arkasını döndü ve aşağıdaki talihsiz tutsakların açık artırmasını izlemeye kaldığı yerden devam etti. Dior hâlâ sersem görünüyordu, giyinme odasına geri götürülürken tam olarak kendinde değil gibiydi. Biz de peşlerinden gittik ve itaatkâr Solucan'ın şık giysilerini ve peruğunu çıkarmasını izledik. Sıradan bir hizmetçi giysisine bürünen Kâse yeniden aşağıya, zindanlara indirildi. Lilidh'in kanının etkisinden çıkmaya başlamış gibiydi, gözleri karşı hücredeki Aaron'u aradı. Ama hücre boştu.

"Solucan onu kendi hücresine kilitledikten sonra kapıdaki yarıktan içeri baktı.

"'Sana bir tavsiye.'

"Dior gözlerini kırpıştırarak karşısındaki iki farklı renkteki gözlere baktı.

"'Kont Nikita gece sana gelirse karşı koyma.' Hizmetçi iç geçirirken yeşil ve mavi gözleri griye dönmüştü. 'Direnirsen canını daha fazla yakar.'

"Ve sonra gitti.

"Dior karanlıkta başını öne eğdi ve hizmetçinin uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Biz de minik kanatlarımızı çırparak sol elinin pürüzsüz tenine konduk. O ele Kontes'in damgası ne zaman vurulacaktı acaba? Yukarıdan korkunç açık artırmanın sürdüğünü haber veren sesler, tutsakların feryatları ve bin kargalık koronun gaklamaları duyuluyordu.

"'Tanrım, keşke Gabe burada olsaydı,' diye fısıldadı Dior.

"Bunu duyunca üzüldük, içimiz korku ve tiksintiyle doluydu. Ona o hücrede yalnız olmadığını hatırlatmak için kanatlarımızı çırptık. Ama sonra bize baktığında mavi gözleri biraz soğumuştu ve fısıldarken nefesinde Lilidh'in kanının kokusu vardı.

"'Celene... Cairnhaem'de Kiara'yla savaştığımız zaman... Gabe düştüğü zaman hani...' Kırmızı lekeli dudaklarını yaladı ve yutkundu. 'O gerçekten düştü mü? Yoksa sen...'

"*PıtPıt.*

"Kanatlarımız bileğinin üstünde çırpıyordu. Öfkeli. Meydan okur gibi.

"*PıtPıt.*

"Sözcüğü *vurgulamak* için minik bacaklarımızla teninin üstünde dolaştık.

"*Hayır.*"

"Cık cık cık."

Jean-François dilini şaklatınca Son Liathe başını kaldırdı. Tarihçi, karşısında yaramaz bir çocuk varmış gibi, parmağını salladı.

"*Bir insan yalan söylediği zaman hem bu dünyanın hem de kendi ruhunun bir parçasını öldürür.*"

"Mesih'in Kitabı," diye yanıtladı Celene. "On üç, yirmi yedi."

"Bölüm ve ayet." Jean-François başını onaylar gibi salladı. "Cennetin krallığının hizmetkârına yakışacak bir hareket değil, öyle değil mi, Matmazel Castia? Mesih'in soyunun son evladına yalan söylemek?"

Canavar çenesini kaldırdı ve ağzını kaplayan kafesin gerisinden tısladı.

"Herkes yalan söyler, günahkâr. Ama biz bunu sadece hayır için yaptık."

"Ah, *oui*," dedi Marki gülümseyerek. "En büyük haylazlıklar her zaman hayır için yapılır, öyle değil mi? Ama Yüce Yaradan'ın askerlerinin de en az biz diğerleri kadar ikiyüzlü olduğunu görmek beni çok rahatlattı doğrusu."

Dişi canavar buz gibi bir öfkeyle parlayan simsiyah gözlerini Jean-François'ya dikti. Tarihçi sadece başını öne eğdi ve kalemini kaldırdı. Celene ona dik dik bakarak anlatmaya kaldığı yerden devam etti.

"Dior biz ona cevaplar verirken dudağını ısırıyor ve bizi, yaşından çok daha olgun bakan üçkâğıtçı gözleriyle izliyordu. Bize inanıp inanmadığını bilmiyorduk ama yine de yavaş yavaş kendine gelir gibiydi, etkisine girdiği o kızıl sersemlik dağılıyordu. Bir elini saçlarının arasından kaydırarak dilindeki kırmızı kanı nihayet tükürdü.

"'Buradan çıkmalıyım,' dedi. 'Buradan bu gece çıkmalıyım.'

"Elinin üstünde kanat çırparak bir kez daha döndük.

"*Pıt.*

"'Gözlerim olabilir misiniz? Bana hisarın içinden güvenli bir yol bulabilir misiniz? Duvarları aşabileceğim bir yol?' Kâse çenesini sıkarak kafasını salladı. 'Bu zavallı insanları terk etmek istemiyorum ama o iblis beni köle ederse *kimseye* bir faydam dokunmayacak.'

"Pervanem kafa karışıklığı ve gerginlik mesajı vermeye çalışarak bir tur daha attı. Gündüz o uyurken şatoyu turlamıştık ve Maryn Ana'dan hiçbir iz bulamamakla birlikte, bize kaçabileceği bir yol biliyorduk. Elinin üstünde emekleyerek tenine ağır ağır beş harf çizdik.

"'*Lağım*,' diye fısıldadı. 'İyi. Çok iyi.'

"Küçücük bir umut ışığıydı ama başından beri Kâse'ye yardım etmek niyetinde olsak da işin aslı hiç emin değildik. Tanrı Dior'u buraya bir nedenle getirmişti ve hisardan Maryn'in istirahatgâhını bulmadan ayrılmak bir tür

günah gibi geliyordu. Daha da önemlisi, ona özgürlük yolunda rehberlik edebilirdik ama kaçışına yardım etmek konusunda elimizden pek bir şey gelmezdi; pervanemiz bir anahtar çalacak, hatta bir sürgüyü kaldıracak güce sahip değildi. Dior hâlâ ağzındaki kanın etkisiyle biraz sersem görünüyordu. Bu haldeyken hücresinden nasıl kaçabilirdi ki?

"Bir kez daha elinin üstünde dolaşmaya başladık ve tenine basit ama çok önemli bir soru yazdık.

"*KİLİT?*

"'O açıdan korkum yok,' diye fısıldadı.

"Loş ışıkta kızın dudakları çarpıldı ve elini saçlarına götürerek açık renkli tutamların arasından zarif bir hazine çekti. Demir kadar sert, hançer kadar ince metal parmaklarının arasında döndürürken hafifçe parladı. Bütün sorunlarımızın anahtarı elindeydi."

Jean-François gözlerini önündeki ciltten kaldırdı. Ve kendine mâni olamayarak gülümsedi.

"Bir firkete."

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

XI

CEVAPSIZ

"Anahtarsız kilit açmak bir sanattır, günahkâr," dedi Celene. "Ve yalanını söylemek daha büyük bir sanat.

"Hikâyelerde bir anahtar deliğine fısıldayabilen ve sarhoşun meyhane kapanmadan önce son içki turunda cüzdanını açıvermesi gibi çabucak açılmasını sağlayan usta hırsızlardan bahsedilir. Oysa aslında anahtar olmadan kilit açmak çok daha zahmetli bir iştir. Nikita Dyvok tarafından ziyaret edilme tehdidi başının üstünde bir kılıç gibi asılı dururken ve gözleri terden yanarken Dior'un işi bitirmesi eziyet dolu yirmi dakikasını aldı.

"Ancak sonunda bir hırsızın duyabileceği en güzel nota havayı öptü.

"*KLİK.*

"Pervanemiz zindan merdivenlerinden yukarı uçuşa geçti. Gardiyan yine masasında oturuyordu ve görevi onu iliklerine kadar sıkmış olsa da damgalı elinin altında demirağacından bir sopayla, hâlâ uyanık ve tetikti. Bu adamın Nikita'nın sarayında başarısızlığın bedeline şahit olduğuna ve bir bozukkanın midesini doldurmak gibi bir arzusunun olmadığına hiç şüphe yoktu.

"Loş ışıkta bir ok gibi uçup suratına çarpmamızla, gardiyan yanağına vurarak yerinden sıçradı. Yana kıvrılıp etrafından döndük ve bu kez tam gözüne çarptık. Adam taburesinden yarı doğrularak küfretti ve elini bu kez daha sert savurdu.

"'Siktir git. Küçük piç seni.'

"Ona sakinleşmesi için birkaç saniye tanıdıktan sonra karanlığın içinden tekrar fırlayıp bu kez kulağına çarptık. Gardiyan ellerini sallayarak ayağa fırlayınca masadaki maşrapası sallandı.

"'Hay ağzına...'

"Sopasına uzandı ve bıraktığı yerde olmadığını fark edince kaşları çatıldı. Hızla dönünce kendini buz mavisi gözleri soğuk bir öfkeyle parlayan kül rengi saçlı bir veletle burun buruna buldu.

"'Neler...'

"Dior'un eski kılıç ustasını gururlandıracak bir kuzeyrüzgârı darbesi indirdiği dişleri dökülürken haykırışı yarıda kaldı. Ancak adam ağzından boşalan kana ve kırık çenesine rağmen Dior'un gırtlağına sarıldı ve onu neredeyse bayıltacak bir süratle duvara çarptı. Kız ciyaklarken gardiyan bir kölenin korkunç sürati ve gücüyle boğazını sıkmaya başladı. Ve sonunda Dior Lachance'ı kurtaran, Kara Aslan'ın öğrettiği değil, kendisinin Lashaame'nin zorlu sokaklarında öğrendiği ilk şeylerden biri olan bir manevra oldu.

"Dizi ıslak bir çatırtıyla adamın apış arasıyla buluşunca gardiyanın gözleri yuvalarından fırladı. Sonra adamın sopasını iki eliyle birden kaldırarak kafasının arkasına sertçe vurdu.

"Adam nihayet hareketsiz kalana kadar Dior aralıksız vurmaya, darbeler çekiç misali inmeye devam etti. Kâse yapış yapış elini ağzının üstünden kaydırdıktan sonra adamı masanın arkasına çekti ve kanın büyük kısmını silmek için tuniğini yırtarak çıkardı."

Jean-François tek kaşını kaldırdı ve kalemini sayfanın üstünden kaldırmadan sordu.

"Onu öldürdü mü?"

"Tam olarak değil. Ama sadece şansı yaver gittiği için. Yoksa onu yeterince hırpaladığı söylenebilir." Celene nehrin karşısından ona baktı. "Bu, Gabriel'in çizdiğine uymayan bir portre mi yoksa?"

"Pek sayılmaz," dedi Jean-François.

"Sevgili ağabeyim benim," dedi Celene alaycı bir tavırla. "Her zaman sadece görmek istediklerini gördün."

Tarihçi kalemini parmaklarının arasında çevirerek yüzünü üstlerinde yükselen kuleye doğru çevirdi. "Lütfen, devam edin, Matmazel Castia."

"Dior sopayı sildikten ve ellerini gardiyanın maşrapasında yıkadıktan sonra bir kancada asılı duran pelerini aldı. Sonrası bir danstı; pervanemiz önde, Kâse arkada, hisarın mum ışığıyla aydınlanan loş merdivenlerinde iğne deliğinden geçen bir ip gibi süzüldük. Ama tırmandıkça tehlike artıyordu; gece vampir ini için gündüz demekti ve o korkunç açık artırma bitmiş olsa da kale hâlâ hizmetkârların, ulakların ve askerlerin mekik dokuduğu bir arı kovanı gibiydi.

"Sonunda, Dior göz önünde saklanmaya karar verdi. Ne de olsa hizmetçi kılığı içindeydi. Pelerinin başlığını kafasının üstüne kaldırdı ve bir hol masasından aldığı üstü maşrapalarla dolu tepsiyle, oldum olası oraya aitmiş gibi kalabalığın arasına karıştı. Pervanemiz de başlığın altına gizlenmişti.

"Taç Salonu'na doğru giderken yavaşladı. Salonun ön kapılarından tanıdık bir karaltı hızla çıktı ve çakmak taşı rengi gözleri parlayarak dosdoğru

Kâse'ye doğru yürümeye başladı. Onu uyarmak için teninin üstünde çılgın gibi kanat çırpmamızla Dior'un korkuluğun altındaki gölgelere sinmesi bir oldu. Ama Kane onu görmemişti ve yanındaki bir çaylağa 'kahrolası açgözlü Kiara sürtüğü' hakkında öfke kusarak basamakları hışımla, altışar altışar tırmanmaya başladı.

"Kâse biraz daha geri çekilerek Kane'in üstünden geçip gitmesini bekledi. Ama kalbi heyecandan hızla çarptığı ve önüne bakmak yerine, gözlerini Kafakoparan'a sabitlediği için merdivenin altında saklanan başka bir karaltıya çarptı ve tepsisi bir gümbürtüyle elinden düştü.

"'Anabakire aşkına, affedin,' dedi maşrapaları toplamak için çömelirken. 'Geldiğinizi...'

"Kafasını kaldırıp çarpıştığı kişinin gözlerine bakınca kalbi duracak gibi oldu ve gözleri fal taşı gibi büyüdü.

"'Joaquin,' diye fısıldadı.

"Her şey mahvolmuştu ve yakalandığını görerek aptallığıma *lanet ettim*. Aveléne'in tazı bakıcısı karşısında durmuş, yüzüne bakıyordu. Dior oğlanın kaçınılmaz haykırışını, muhafızların başına üşüşmesini ve hücresine döndürülmeyi beklerken çenesini sıktı. Ancak yakışıklı delikanlı sadece dizinin üstüne indi, dökülen maşrapaları toplayıp Dior'un tepsisine yerleştirmesine yardım ettikten sonra ayağa kalktı.

"'Tanrı yardımcınız olsun, matmazel,' diye fısıldadı.

"Kâse şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak oğlanın elinin üstündeki köle damgasına baktı. Ama oğlan etraflarında kaçamak bir bakış attıktan sonra onu başıyla selamlayıp gölgelerin arasına karıştı.

"Yüzünde ani bir ter tabakası parlayan Dior'un kanatlanarak ona kalabalık hisarın içinde yol gösteren bizi takip etmekten başka çaresi yoktu. Oraya aitmiş gibi kendinden emin bir tavırla Bolluk Salonu'nun bakır ve karanlık karışımı pis kokusunun yanından, şato mutfaklarındaki koşturmacanın ve nahoş kokuların önünden geçerek nihayet keskin soğuğa çıktı. Oraya çıkınca nefesi kesilmiş gibi bir anda durdu.

"Önünde derinliğini sadece şeytanın bilebileceği yaklaşık on beş metrelik kare biçiminde bir çukur vardı. Ve içi insan kemikleriyle *doluydu*. Erkekler, kadınlar ve çocuklar birbirine dolanmış ve üstlerini tamamen örtmeyen bir kar tabakasıyla kaplanmışlardı. Çukurun yanında çok geniş, çok yüksek, çok sayıda giysinin olduğu bir yığın duruyordu. Sayısız çalıntı hayattan, bir zamanlar hayat ve umut dolu, cıvıl cıvıl olan ebeveynlerden ve evlatlardan, âşıklardan ve dostlardan geriye kalan *buydu*.

"'Ah, Tanrım,' diye fısıldadı Dior. 'Ah, Anabakire aşkına...'

"Hareket etmesi gerektiğini hatırlatmak için yanağının üstünde çılgın gibi kanat çırptık. Orada yakalanmak her şeye mal olurdu, şafak sökünce kederlenecek zaman olacaktı. Dior tekerlek işareti yaparak bir dua mırıldandı. Sonra gözlerini ovaladı, çenesini dikleştirdi ve o çukura, o açık cehennem ağzına arkasını döndü.

"Ve yürümeye devam etti.

"Demirhane yakındı ve gece Dyvok demir ocaklarının ateşiyle aydınlanıyordu. Karşıdaki kale duvarlarının gölgesinde doğrudan kanalizasyona inen, hizmetkârların hisardan biriken insan dışkılarını atmasını kolaylaştıran, taş bir kuyu vardı. Kuyunun üstü ağır bir kilitle tutturulmuş demir bir ızgarayla kapatılmıştı ama Dior'un o işi kısa sürede halledeceğini biliyorduk. Kâse aşağıdaki yükselen berbat kokuyu duymazdan ve o giysi dağlarını görmezden gelmeye çabalayarak çömeldi ve güvenilir dostu firketeyi çıkardı.

"Gecenin içinde bir çığlık yankılandı. Surların ötesindeki şehirde, Tanrı bilir hangi kaderin ızdırabıyla haykıran bir genç kızın sesi. Kâse bekçi kulübesinden Auldtunn'un gölgelerine, bu hisardaki yüksekkanlarla duvarların ötesindeki Newtunn'daki bozukkanlar arasında sıkışıp kalan o zavallı ruhlara doğru baktı. Hiçbir kaçış umutları olmayan, tek yazgıları o korkunç çukur olan zavallı insanlara.

"'Geri döneceğim,' diye fısıldadı. 'Söz veriyorum, *hepiniz* için geri döneceğim.'

"Hiçbiri için –Isla, Aaron ve küçük Mila– yapabileceği bir şey olmadığını, burada oyalanmanın her şeyi riske atmak anlamına geleceğini biliyorduk. Eğer son anda demir ocaklarına doğru bakmasaydı sokaklarda büyümenin kaçınılmaz sonucu olan pragmatizmi devam etmesini sağlayabilirdi. Çünkü orada, demirhanenin ateşi önünde bir adamın silüetini gördü. Geniş omuzlar, koyu renk bir ten, örsü döverken terle parlayan bir vücut. Bu dünyada çok az kişi bunu yapmaya yanaşacakken arkasında durmuş bir adam. Onu kurtarmak için şehrini tehlikeye atmış ve sonra o şehri kaybetmiş bir adam.

"'Baptiste...'

"*PıtPıt. PıtPıt.*

"Dior asma kilide ve sonra tekrar alevlerle çevrili karaparmağa baktı. 'Onu...'

"*PıtPıt. PıtPıt.*

"'Sadece iki gecenin sonunda köleleşmiş olamaz. Onu böyle *bırakamam*, Celene.'

"*PıtPıt. PıtPıt. PıtPıt. PıtPıt.*

"Bizi eliyle savuşturdu ve pervasız bir tavırla şatonun yan duvarı boyunca süzülerek temkinli hareketlerle demirhaneye girdi. Bina iyi taştan inşa edildiği ve çatısı kiremitle kaplı olduğu için içerisi sıcacıktı. Dior pelerinin başlığını indirdi ve hiç ses çıkarmadan arka kapıdan içeri daldı. Ocağın ışığından uzak durmaya ve gölgelerden çıkmamaya özen göstererek ilerledi. İçerisi hareketliydi. Ön avlusundaki adamlar uzun raflara zırhlar ve kılıçlar istifliyordu. Ama ocak başında gerçekten çalışan tek kişi bitkinlikten yüzü çökmüş, gözlerinin altı morarmış Baptiste'ti. Deri bir önlük ve ağır eldivenler giymişti, üstü çıplak olduğu için koyu renk teninin terden parladığı görülüyordu. Dior sessizce ona yaklaşırken bizim yanağının üstünde telaşlı ve çaresiz kanat çırpışımızı geçiştirmek için elini salladı.

"'Baptiste,' diye fısıldadı.

"Karaparmak sese aldırmadan çekiç vurmaya ve alnındaki teri silmeye devam etti. Yeni pranga takımları dövdüğünü fark ettik.

"Dior biraz daha yüksek sesle, 'Baptiste,' diye tısladı.

"İri adam kafasını kaldırdı ve loş ışıkta Kâse'yi görünce tek bir kalp atışlık sürede yüz hatlarından peş peşe şok, hayret ve korku geçti. Konuşmak için ağzını açtı ama Dior onu uyarmak için gözlerini iyice açarak parmağını dudaklarına bastırdı. Baptiste etrafına bakınarak ona doğru yaklaştı ve kömürlerle uğraşıyormuş gibi yaptı.

"'Tatlı Anabakire aşkına, burada ne arıyorsun, çocuk?' diye soludu.

"'Buradan *siktir oluyorum.* Ve sen de benimle geliyorsun.'

"Bu söz üzerine Baptiste duraksadı ve kaşlarını çattı. Silahları istifleyen adamlara, ötesindeki avluya ve karanlıkta göğe yükselen hisara temkinli bir bakış attı.

"'Peki ya...'

"Dior gözleriyle yalvararak, 'Aaron'un nerede olduğunu bilmiyorum,' dedi. 'Ama Gabe'in kardeşi yakınlarda. Şu anda yaralı ama iyi olduğu zaman bütün bu piçlerin *tamamından* daha güçlü olacak. Aaron için geri dönebiliriz. Söz veriyorum, hepsi için geri döneceğiz. Ama gitmeliyiz. Hemen.'

"Baptiste ona acı dolu bir ifadeyle baktı. 'Ama... nasıl gideceğiz?'

"'Şatonun duvar dibinde kanalizasyona açılan bir kuyu var, ucu okyanusa çıkıyor. Uçurumu takip ederek kıyıya ulaşabiliriz.'

"Karaparmak bir kez daha şatoya baktı. Arada kaldığı o kadar belliydi ki.

"'*Lütfen*, Baptiste,' diye yalvardı Dior. 'Aaron bana mümkün olursa seni buradan çıkarmamı söyledi. Bu gece hepsini birden kurtaramam ama en azından *seni* kurtarabilirim...'

"Adam başını öne eğdi. Alnında bir fırtına bulutu toplanmıştı sanki. Yüzünü acıyla buruşturarak eldivenli elini kısacık tıraşlı kafasında dolaştırdı. Karaparmağın içindeki savaşı vermesini izleyen Dior'un nabzının hızla attığını hissedebiliyordum. Bir yanda kanı, bir yanda kalbi; bir yanda aşkı, bir yanda canı vardı. Ama sonunda Aveléne'in demircisi içinde buruk bir zafer kazandı ve derin bir nefes alarak gölgelerin arasındaki kıza baktı.

"'Giyineyim. Seninle kuyunun orada buluşuruz, *chérie*.'

"Kızın yüzü ışıl ışıl bir gülümsemeyle aydınlandı ama içinde bulundukları tehlikenin gülümsemeyi silmesi çok sürmedi. 'Ben de kuyunun kilidini açacağım. Elini çabuk tut.'

"Sessizce dönerek geceye geri çıktı. Biz daha hızlı hareket etmesini sağlamak için çaresiz ve telaşlı sarmallar çizerek önden uçuyorduk. Titreşen loş ışıkta şatonun duvar dibinden geri koşarken yukarıdaki mazgallı siperlerden iki askerin geçtiğini görünce gölgelere sığındı. Leş gibi dışkı kokusunun yanında diz çöktü ve o korkunç kemik çukuruna son bir kez daha baktıktan sonra firketeyi çıkarıp işe koyuldu. Daha önce olduğu gibi, kilidi anahtarsız açmak sihirli bir hileyle bir çırpıda olan bir iş değil, kilit silindiri, demir ve titreyen parmakların dansıydı.

"*PıtPıt.*

"Dior elleri titreyerek, nefesi soğuk havada buhar çizerek kilidi kurcalıyordu.

"*PıtPıtPıtPıt.*

"'Acele ediyorum ya!' diye tısladı Dior. 'Yapacak işe yarar bir şeyin yoksa bari bana dua et.'

"*PıtPıtPıtPıt PıtPıtPıtPı...*

"'İyi tavsiye, küçük Fare.'

"Dior arkasına bakmak için dönünce yüzündeki bütün kan çekildi. Demirhanenin ışığının önünde, yarım düzine silüet ve en önde Kiara duruyordu. Kurtana ona yumruklarını sıkarak ateş saçan gözlerle dik dik bakıyordu.

"'Ama bahse girerim en iyisi kendin için dua etmektir.'

"Kâse, Kurtana'ya ve çevresindeki Dağlanmışlara çatık kaşlarla baktı. Şansının ne kadar az olduğunu bilmesine rağmen gardiyanın sopasını pelerinin altından çıkarıp kuzeyrüzgârı duruşuna geçti. Ama hizmetkârlar kapısından yeni kılıçköleleri çıkıyor, yukarıdaki mazgallı siperlerde yenileri toplanıyordu ve fenerleri Kiara'nın arkasındaki bir karaltıyı aydınlatınca Kâse'nin nefesi kesildi. Bir adam. Bu dünyada çok az kişi bunu yapmaya yanaşacakken arkasında durmuş bir adam. Onu kurtarmak için şehrini tehlikeye atmış ve sonra o şehri kaybetmiş bir adam.

"Ve şimdi kendini de kaybetmiş biri.

"'Baptiste,' diye fısıldadı Dior. 'Ah, hayır...'

"'Üzgünüm,' dedi Baptiste. 'Ben... beni affet, *chérie*, ben...'

"Baptiste'in sesi yakıcı bir fısıltıydı ve titreyen ellerini yüzüne örterken gözlerinde yaşlar parlıyordu. Ocağın başında giydiği ağır demirci eldivenlerini çıkarmıştı ve teninde Kiara'nın damgasını görünce Dior'un omuzları çöktü.

"'Ama buraya geleli sadece iki gece oldu...' diye fısıldadı kız.

"'Kanım dudaklarına çok daha önce değdi,' dedi Kiara gülümseyerek. 'Aveléne'de erkeğini öldürürken az kalsın onu da öldürüyordum, anlarsın ya. Aaron'un düşüşünü izlerken hiddete kapıldı. Az kalsın çıplak elleriyle kafamı koparacaktı. Bunca kas ziyan olmasın diye, sonrasında ona verdiğim cezanın izlerini iyileştirmek için onu beslemem gerekti. Ama son iki gecedir bunu iyi değerlendirdik. Artık Aaron'unu hiç özlemiyor.' Kurtana elini Baptiste'in başının üstünde dolaştırdı ve parmaklarını kısacık saçlı kafasına vurdu. 'Doğru değil mi, yakışıklı?'

"'Doğru,' dedi Baptiste başını öne eğerek ve yanaklarından yaşlar akarak. 'Efendim.'

"Sopa Dior'un parmaklarının arasından kaydı ve içindeki mücadele arzusu eriyip gitti. Kiara elini omzuna koydu. Kurşun gibi ağır. Demir gibi sert. Ve Kâse dizlerinin üstüne çöktü ve yanaklarında donan gözyaşı damlalarıyla boş göklere baktı.

"'Ah, Gabe,' diye fısıldadı. '*Neredesin*?'"

Ninova

XII

DERS

"Onu attıkları delikte uyurken bıraktık. Çenesi sımsıkı kapalıydı. Yanakları öfkeli gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bilge bir kadın bir keresinde çaresizlik kadar acımasız bir cehennem daha olmadığını söylemişti, günahkâr ama öfke bile eninde sonunda uykuya teslim olmak zorundadır ve top gibi kıvrılmış, sessiz ve tamamen tükenmiş bir haldeki Kâse'nin kan çanağı gözleri sonunda ağırlaşarak kapandı.

"Ancak dedikleri gibi, kötüler için istirahat diye bir şey yoktur ve Dior uykunun huzurlu hareketsizliğine teslim olurken biz de onun kül rengi saçlarının arasından dışarı emekledik ve bir kez daha kanat açarak zindanları aşıp yukarıdaki hisara uçtuk.

"Kalbim hem suçluluktan hem coşkudan taş gibi ağırdı. Kâse'nin özgür kaldığını görmeyi çok istesem de Dior'un başarısızlığı pahasına da olsa Tanrı'nın elinin bir kez daha devrede ve işbaşında olduğunu görmemek imkânsızdı. Maryn Ana'nın uykusunda olduğu bu şehre hiçbir şey yapmadan çekip gitmek için getirilmemiştik. Burada olmamız gerekiyordu. Ve benim onu bulmam gerekiyordu."

Tarihçi gırtlağını dikkat çekici bir şekilde temizleyerek temiz bir sayfa açtı. Liathelerin sonuncusu suyun karşısında gözlerini kısarak baktı.

"Sorun mu var, günahkâr?"

"Birçok sorum var," dedi Jean-François iç geçirerek. "Ama en azından şimdilik bir tanesiyle yetineceğim. Priori'n neden Dún Maergenn'de uyuyordu?"

Canavar omuz silkti. "Kim bilir? Yüzyıllar önce Ossway'de doğduğu söylenir. Belki de kendini en çok orada güvende hissediyordu. Ölümün kendisinden daha derin uyuyan bir akşama girmek tehlikeli bir iştir. Wulfric Usta bana Maryn'in bir yüzyıldan uzun süredir uyuduğunu ve kölelerin bile o süre içinde yaşlılıktan öldüğünü söylemişti. Bir ölünün..."

"Beni yanlış anladınız, Matmazel Castia. Ben neden özellikle Dún Maergenn'i seçtiğini sormadım. Canavarların Anası'nın neden uyuduğunu sordum."

Son Liathe derin bir iç çekti ve gümüş kafesinin ardında dudaklarını büzdü.

"Kan Savaşları hakkında ne kadar bilgi sahibisin, günahkâr? Hanımefendin sana o haklı sefer hakkında ne kadar şey anlattı?"

"Sözde *haklı seferinizin* tam bir başarısızlıkla sonuçlandığını bilecek kadar."

"Tam değil. Gerçi yalancı tarihçiler elbette öyle söyleyecektir." Celene koyu renk gözleri ışıldayarak başını salladı. "Fâni kilise Mesih'in soyunun kökünü kurutmanın peşindeydi ve Fabién ve Kan Şövalyeleri onu koruyan bizleri yok etmenin. Ve gerçekten de bir tür zafer kazandılar. İmparatorun kutsal lejyonları Aavsenct başkenti Charbourg'u nihayet talan edince, Illia'nın kendisi toza dönüştürülünce umut tamamen kaybedilmiş gibiydi. Ölümlülerin tarihleri Kâfirliğin bütün kayıtlarını yok etti, vampir vakanüvisleri Esana'dan nefret dolu fısıltılarla bahsettiler. Ama İnançlılar dayandı. Sadece dört kişi. Tanrı bilir kaç kişiden geriye dördü kalmıştı. Yine de bu sayı o felaketten çıkıp hayali sürdürmeye yeterliydi. Bu dünyayı kurtarma hayalini."

"Sıçanlar batan gemiden kaçacaklardır sanırım. Ölümsüz olanlar bile."

"Sen alay et," dedi Celene iç geçirerek. "Yine. O gece neyin kaybedildiği konusunda hiçbir fikrin yok. Sadece Illia kendi vücudunun içinde sayısız vampir ruhunu taşıyordu. Ölümüyle hepsi cehennemi boyladı. Charbourg yandığı zaman daha kaçı cehenneme mahkûm oldu dersin?"

"Ahlaksız tarikatınızın ne kadar yamyamlaştığına bağlı, sanırım." Tarihçi gözlerine düşen altın rengi bir bukleyi geri itti. "Sonunda, hepimiz hak ettiğimiz cehennemi boylarız."

"Öyle derler," dedi Liathe başıyla onaylayarak. "Bu yüzden öyle sanılıyordu. Illia'nın soyu cennete çok yaklaşmıştı ve o kibirle Mesih'in hanedanının yok olmasına neden olmuş gibi görünüyorlardı. Ama yine de Esan'ın kan soyundan birilerinin hayatta kalmış olabileceği fısıldanıyor, umuluyor ve bunun için dua ediliyordu. Ve böylece Kan Savaşları'ndan sağ kurtulan o dört İnançlı bir anlaşma yaptı. Âlemin farklı köşelerine dağılacak, yakalanmamak ve Illia'nın hayalinin sonsuza dek söndürülmemesi için bir daha asla aynı yerde toplanmayacaklardı. Ve tek başlarına karanlıkta inançla ve sadakatle nöbetlerini tutacak ve Mesih'in soyunun, bu dünya için umudun hâlâ olduğunun ve hayallerinin gerçekten ölmediğinin işaretlerini arayacaklardı."

Son Liathe ellerine baktı ve Marki o ellerin titrediğini görünce şaşırdı. Canavar titremeyi durdurmak için iç geçirerek parmaklarını birbirine kenetledi.

"Ama zaman *korkunç* bir şeydir, günahkâr. Yüzlerce ruhun yükünü yüzlerce yıl taşımak çok az insanın yüklenebileceği bir ağırlıktır. Lanetlilerin sesleri uykunda sana seslenir. Hatıraları seninkilerin arasına karışır ve sonunda hangilerinin senin, hangilerinin onların olduğunu ayırt edemez hale gelirsin. Dörtlü eninde sonunda onları nasıl bir deliliğin bulacağını biliyordu. Bu yüzden yüklerini hafifletmek için, sadece ikisinin aynı anda uyanık olmasına karar verildi. Diğer ikisi o sürede uyuyacak ve bir asırlık bir nöbetten sonra sıraları gelince uyandırılacaklardı. Öyle de oldu. Wulfric, San Yves'de. Jènoah, Cairnhaem'de. Oleander, Augustin'de. Ve Dörtlü'nün en büyüğü Maryn, Maergenn'in altında."

Celene başını hayretle salladı.

"Dördü on bin lanetli ruhun ağırlığını taşıyacaktı. Dünyanın kaderini. Ama şimdi Jènoah kaybedilmişti. Wulfric ölmüştü. Oleander bir milyon kilometre uzakta olabilirdi. Yine de ben Tanrı'nın bizi Maergenn'e Maryn için getirdiğinden emindim. Ve bu yüzden, Dior hücresinde uyurken biz bir kez daha en kadimimizi aramaya çıktık.

"Şehirde Kutsal Mezar dışında kanatlarımızın ulaşamayacağı gizli bir yer ya da delik yoktu ve bundan korkmuyorduk çünkü kadim bir vampir kutsanmış bir toprakta asla uyuyamazdı. Bu yüzden işe kanalizasyondan, Portunn'un altında kıvrılarak denize açılan o karanlık tünellerden başladık. Arayışımız sonuç vermeyince bu kez başkentin en eski yerleşim yeri olan ve Ana'yı barındırması daha olası olan Auldtunn'daki mahzenlere yöneldik. Sonra sıra şehrin mezarlığına geldi ve yalnız, kırmızı bir pervane ölülerin evlerinin arasında kanat çırptı. Orada, uzun zaman önce ölmüş bir duvar ustasının mezar taşında nihayet, küçük bir umut ışığı bulduk.

"Esana'nın sembolü.

"O ikiz kafataslarını ve aradaki kadehi görünce sevinçten havalara uçtum. Eskimiş bir taşa uzun zaman önce toza karışmış biri tarafından oyulmuş küçük bir semboldü ama yine de Ana'nın bu harabeler arasında bir yerde yattığının kanıtıydı. Umut henüz tükenmemişti. Ancak sefil şafak sökmek üzereydi ve benim de uyumaya, avlanmaya, iyileşmeye ihtiyacım vardı. Cevaplara hâlâ erişememiştik.

"Hüsran içinde, kararmış mazgallı siperlerin üstünden uçarak hisara döndük. Surların üstü alevler yükselen mangalların başında mataralarını elden ele geçiren Dağlanmışlarla doluydu. İçtikleri, hisarın damıtım tesisinde patates kabuğundan ve çürümüş otlardan üretilen berbat kokulu bir şeydi. *Kara* olarak bilinen ucuz ve kalitesiz bir Ossway içkisi. Kokusu lahana ve

kedi sidiği karışımına benzerdi ve tadının kokusundan birazcık daha iyi olduğunu duymuştuk.

"Avludaki o korkunç kafeslerin, demir ocaklarının üstünden süzüldük. Zavallı Baptiste Sa-Ismael ocağının başında iki büklüm çalışıyordu. Kalabalık koridorlardan, Dokuzkılıç'ın heykelinin granit yumruğunun arasında havaya kaldırdığı efsanevi kılıcının önünden geçtik. Ama sonra hızımızı düşürdük ve aşağıdaki ihtişamlı merdivendeki dört kişiyi görünce kirişlerin üstünde sotaya yattık. İlki asık suratlı Kiara'ydı, başının etrafında fırtına bulutları toplanmıştı sanki. Arkasında Nikita'nın dairesinin önünde nöbet tutan ve onu topuklarının ihanetinden son anda kurtaran Osswayli iki nöbetçi vardı. Nöbetçilerin çeneleri dik, elleri kılıçlarının üstünde ve yeşil gözleri aralarındaki tutsaktaydı.

"Aaron de Coste.

"Aaron'un üstünde sadece deri pantolon vardı ve boynuna deri bir tasma takılmıştı. Altın rengi saçları yakışıklı yüzünü çevreliyordu ve benim karanlık yaratıcım Laure Voss tarafından bizzat armağan edilen kanca biçimindeki yara izi alnından yanağına kadar iniyordu. Ama sırtında ve kollarında yeni yara izleri, bir zamanlar San Michon'un kalkanının süslediği yoldan aşağı inen koyu renk çizgiler vardı.

"Dövmesini kazıdıklarını ve her gün batımında uyandığı zaman iyileşmesinler diye yaraları külle doldurduklarını fark ettik. Sonsuz acısı artık bitmişti. Bunu her kim yaptıysa –Draigann ya da gelini Alix belki de– gerçek bir sanatçı olmalıydı zira Aaron'un dövmeleri ihtişamından hiçbir şey kaybetmemişti. Sadece bir zamanlar gümüş rengi parlarken şimdi gece kadar siyahtılar.

"Aaron'un başı öne eğikti ve ellerini önünde kavuşturmuştu.

"*Dua ediyordu.*

"İnancını terk etmediğini görünce bir kez daha Aveléne'in bu evladıyla aramızda bir yakınlık hissettik. Onu tanımasak da onun adına korkuyorduk. Ve bu yüzden, şafağa çok az kalmasına rağmen Kont ve Kontes Dyvok'un yatak odalarının olduğu sahanlığa götürülürken onu takip ettik. Hole girerlerken güzel tuvaleti içindeki genç Isla, Nikita'nın odasından çıkıyordu. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı ve kolları kanlı çarşaflarla yüklüydü. Onlar girerken kafasını kaldırdı, şehrinin eski lorduyla göz göze gelirken dudaklarının kıpkırmızı olduğunu gördük.

"'Yüzbaşı,' diye fısıldadı gülümsemesi silinerek. 'Ah, hayır, siz de...'

"Ona bakarken Aaron'un kalp kırıklığı yüzünden okunuyordu. Korumaktan âciz kaldığı bir ruh daha. Bu canavarların önünde dize getirilen bir çocuk daha.

"'Cesur ol, canım,' diye fısıldadı. 'Tanrı seni terk etmedi.'

"Kiara kıza asık bir yüzle bakınca Isla gözlerini kaçırdı ve kanlı yüküyle geri geri çıktı. Lilidh'in odasının önünden geçerken Kontes'in bir masada oturduğunu ve loş ay ışığında tozlu bir cildi okumakla meşgul olduğunu gördük. Üstünde hâlâ o iki şeritten oluşan siyah ipek sabahlık vardı ve sayfayı çevirirken dudaklarını büzmüştü. Kurdu, Prens ayaklarının dibinde uyuyordu ve çarşaflarının üstünde boğazı delinmiş, göğsü hızla inip kalkan hoş bir adam yatıyordu. Lilidh'in Dior'a söylediklerini, Esana'yla ilgili sorularını hatırladık. Lilidh, Charbourg'un düşmesini, benim soyuma karşı düzenlenen o seferi hatırlayacak kadar eskiydi. Ve her ne kadar bu krallığın lordu Nikita olsa da en büyük tehlikemizin Lilidh'de saklı olduğunu artık biliyorduk.

"Dağlanmışlardan biri Aaron'u omzundan iterek, 'Kıpırda,' diye homurdandı.

"Aaron çenesini sıkarak itaat etti. Susuzluk çektiği besbelliydi, solukluğu ölüme biraz daha yaklaşmıştı ve gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Ancak sadece bir çaylak olmasına rağmen Dönüşme'nin onu şimdiden ne kadar etkilediğini görmek zor değildi. Aaron hayattayken yakışıklı bir erkek olabilirdi ama şimdi korkunç ve korku veren bir güzelliğe ulaşmıştı. Solgun, büyüleyici ve ölümsüz. Teni pürüzsüzdü ve altın rengi saçları sırtından aşağı dökülüyordu. İnce sakalı kısacık kesilmişti ve havadaki koku yüzünden gözleri çakmak çakmaktı. Kiara, Nikita'nın odasının kapılarını açarken koku bir sel misali hepimizin üstüne aktı. Aaron'un uzun kirpiklerinin kırpıştığını, köpek dişlerinin kusursuz bir hayvan açlığıyla açığa çıktığını gördük.

"*Kan.*

"Kont Dyvok içeride bekliyordu. Kurtlar Körfezi'ne bakan yüksek bir pencereye arkasını dönmüş, kırmızı kadife ve koyu renkli demirağacından yapılma yumuşak ve kabarık bir koltukta oturuyordu. Dört direkli karyolasının çarşafları değiştirilmiş, ziyafetinin kurbanları itaatkâr Solucan tarafından kaldırılmıştı. Ama ölümün kokusu odayı kirletmeye devam ediyordu.

"Bir köşede bir şövale ve tuval vardı ve etrafa duvarlardan indirilip boş yüzleri boyanmış başka tuvaller saçılıydı. Hepsi portrelerdi, kadın erkek isimsiz güzelliklerin portreleri ama aralarında Lilidh ve Kiara'nın ve hatta genç Isla'nın birçok eskizi görülebiliyordu. Besbelli Kont Dyvok kendini bir ressam olarak görüyordu ve kendilerine has havaları inkâr edilemez olsa da resimlerde kaba ve büsbütün hayvani bir şey vardı. Maergenn'in sanat

eserlerinin bu resimlere kemik olmak için mahvedilmesi bir yana, her biri tamamen ve sadece kanla boyanmıştı.

"Nikita'nın üstündeki beli gevşek bir kemerle bağlanmış siyah ipek sabahlık hayal gücüne çok fazla iş bırakmıyordu. Simsiyah uzun saçları geniş omuzlarına, çıplak göğsünün mermer düzlüklerine, vadilerine ve karnına doğru inen kas tepelerine dökülüyordu. Diken şeklinde demir bir taçla süslü alnının altında, körfezdeki sular kadar soğuk ve karanlık bakan dipsiz gözleri Aaron'a sabitlenmişti.

"'İyi akşamlar, Altın Çocuk.'

"Aaron cevap vermedi, yumruklarını sıkmakla yetindi. Nikita başını yana yatırarak kızına ve yanında duran genç Dağlanmış'a baktı. Nöbetçiler efendilerinin önünde yere kadar eğildikten sonra, sözsüz komutunu almış gibi hızla odadan çıktılar. Ama Kiara geride kaldı.

"'Kızım?' dedi Nikita tek kaşını kaldırarak.

"'Priori,' dedi Kiara tuhaf bir şekilde yumuşak bir sesle. 'Acaba... baş başa konuşabilir miyiz?'

"Karayürek hafifçe gülümsedi. 'Derhal, çocuğum. İşim bitince.'

"Kurtana başını eğerken dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. O, Ossway'in yabani topraklarında sayısız erkeğin, kadının ve çocuğun canını almış bir katildi. Avludaki kafesleri ağzına kadar dolduran canavardı. Ancak o anda toy bir genç kız gibi görünüyordu.

"'Kileriniz doldu. Soyunuz güçlendi. Kara Aslan *öldürüldü*.' Kiara ellerini burarak kadim vampirin gözlerine baktı. 'Armağanlarım sizi memnun etmedi mi?'

"'Ettiler.' Nikita'nın bakışları Aaron'a çevrildi ve gülümsemesi biraz daha büyüdü. 'Edecekler.'

"'O zaman neden...'

"'Yerini unutma, Kurtana.'

"Nikita'nın sesi demir sertliğine bürünmüştü ve o konuşunca kızı irkildi. Kiara karşısındaki karanlık gözlere bakarken içlerinde ne ışık ne de sıcaklık gördü.

"'Sen benim sağkolumsun,' dedi Nikita. 'Bütün divanım içinde, en dik duran sensin. Sahip olduğun nimetlerden memnun ol, kanım. Çünkü verilenler elbet geri de alınabilir.'

"Kurtana gözlerini bir kez daha indirerek yere eğildi.

"'Lordum,' diye fısıldadı.

"Kiara, Aaron'a yan gözle ters bir bakış attıktan sonra kapıları arkasından kapatarak çıktı.

"Denizin şarkısı dışında odaya bir sessizlik düştü. Nikita'nın koyu bakışları bir kez daha Aaron'a çevrildi. Dudaklarında yine korkutucu gülümsemesi vardı.

"'Nihayet yalnız kaldık,' dedi.

"Aaron cevap vermedi. Kadimin kanının genç yüzbaşıyı etkisi altına almakta olduğunu biliyorduk, Nikita'nın bileğinden sadece bir kez içmişti ama Dior ve Lilidh'de de gördüğümüz gibi, bu kadarı bile bir bağ kurmak için yeterliydi. Nikita artık Aaron'un *içindeydi* ve yukarıdan izlerken eski lordun ellerini yavaşça aşağı uzatıp sabahlığının kemerini çözerken o solgun ağırlığı yok saymakta ne kadar zorlandığını görebiliyorduk.

"'Susadın mı?' diye sordu alçak ve boğuk bir sesle.

"Ama Aveléne'in yüzbaşısı yine ses çıkarmadı.

"'Açlığın bir anda yükselebilmesi çok şaşırtıcı,' dedi Nikita. 'Kendini taşacak kadar doldursan bile işkence yeniden başlayana kadar en çok bir gece huzurlu kalabiliyorsun. Seni pençesinin içine alan o acıyı ben de çok iyi tanıyorum, Altın Çocuk. İhtiyacını çok iyi biliyorum.'

"Nikita yanındaki masadan ışıldayan kristal bir kadeh aldı. Gözlerini Aaron'dan ayırmadan bileğini ağzına götürdü ve ısırırken dudaklarının arasından bir tıslama duyuldu. Kadehi açılan damarının altına tutarak kadim kanını içine akıttı ve çok yüksekte, tavanda olmamıza rağmen bütün dünyayı kırmızıya boyayan o koku karşısında, o güç karşısında, o *kudret* karşısında kanatlarımız titredi.

"'Gel.' Nikita kadehi uzattı. 'İç.'

"Aaron yumruklarını sıkarak meydan okur gibi durdu. 'Mersi. Ama susamadım.'

"Karayürek sadece gülümsedi. Kadehi bir kenara bırakarak Aaron'un gözlerine baktı, sabahlığını omuzlarından sıyırdı ve taştan yontulmuş gibi görünen kusursuz vücudunun her santimini açığa çıkardı.

"'Yoksa farklı bir ziyafet türü mü arzuluyorsun? Ne de olsa kanda gençsin. Eskiden olduğun ölümlü adamı hâlâ hatırlıyorsundur. Açlıklarını. *İhtiyaçlarını.* Bütün bunlarda, Nikita sana yardımcı olabilir.'

"Aaron o yatak odasında dimdik dururken simsiyah bir okyanusun kıyılarındaki açık renk bir damlaya benziyordu. Gözleri Nikita'nın vücudunun tehlikelerinde dolaşırken kansız dudakları bükülerek tısladı.

"'Midemi bulandırıyorsun.'

"'Ağzın karşı çıkıyor. Ama ruhundaki boşluğu görebiliyorum.' Nikita çıplak ve kusursuz vücuduyla kadife koltuğunda arkasına yaslandı. 'Ve ben seni doldurabilirim, Altın Çocuk. Seni harikalarla dolu geceler bekliyor.

Mutluluğun kanla, acının güç ve hazla iç içe geçtiği geceler. Nikita senin akıl hocan olacak. Hükümdarın olacak. Efendin olacak.'

"'Asla,' diye yanıtladı Aaron. *'Asla.'*

"'*Asla* uzun bir süre. Ne olduğumu biliyorsun, değil mi? Ne yaptığımı?'

"'Benim nefret etmek için yetiştirildiğim her şey olduğunu biliyorum,' dedi eski lord sert bir tavırla. 'Senin melek kılığına bürünmüş bir şeytan olduğunu biliyorum. Ama zihnimi bükebilsen de bütün o gücüne rağmen kalbime dokunamazsın. Bu yüzden beni iyi dinle canavar, sonra da ne istiyorsan onu yap. Benden alacağın her şey çalıntı olacak. Asla teslim olmayacağım. Sana kendi irademle efendim demektense ölmeyi yeğlerim.'

"Nikita uzun uzun kıkırdadı.

"'Sen soylu doğdun, *oui*?' Soruyu geçiştirir gibi elini salladı. 'Cevap vermene gerek yok, üstünde kokusunu alıyorum. Bunca yıl içinde kendini yüksekdoğumlu sanan sayısız insanla karşılaştım, Aaron de Coste. Ve sonunda hepsini dizlerinin üstünde gördüm.'

"Karayürek parmağını kadehinin kenarında dolaştırırken gülümsemesi silindi.

"'Ben değildim. Soylu doğmadım yani. Bir çobanın oğlu olarak Talhost'ta sefil bir kulübenin toprak zemininde doğdum. Yaşadığım köy artık yok. Babam acımasız bir adamdı. Acımasız iklimlerde yetişen çoğu erkek gibi. Ama acımasızlığında bilgelik de vardı ve *altı yüz kırk bir* sene sonra bile bana öğrettiği en büyük dersi hatırlıyorum. Ne olduğunu duymak ister misin, Altın Çocuk?'

"Aaron sessiz kaldı, çaresizce bir çıkış noktası arayarak pencereye, şömineye bakıyordu. Ama Nikita gözlerini avından ayırmadan konuştu.

"'Sekiz yaşındayken bir kış akşamı, kurtlar bir koyunumuzu parçaladı. Ölüsünü ben buldum. O kadar çok kan vardı ki havada demirin tadını duyuyordum. Koyunun bir kuzusu vardı ve karın içinde korkuyla meliyordu. Babam bana onu öldürmemi söyledi, çorbaya katmak için fazladan etimiz olurdu. Ama babama işi hallettiğimi söylememe rağmen kuzuyu ambarımıza sakladım. Ellerimle besledim. Sıcak tutmak için geceleri yanında uyudum. Dünyada hakikaten sevdiğim ilk şeydi o.' Nikita gece yarısı gözleri ışıldayarak gülümsedi. 'Adını *Hazine* koydum.

"'Bir *prièdi*, babam bizi akşam yemeğine çağırdı. Ve çoğu zaman aç olmamıza rağmen o gece önümüze bir ziyafet serilmişti, taze etten dumanı tüten enfes bir yahni. Ama babam beni tıka basa yedirdikten sonra ambara götürdü. Orada bana duvara asılmış taze yüzülmüş postu ve Hazine'min saklandığı boş çatı arasını gösterdi ve o zaman guruldayan midemi neyin

doldurduğunu anladım. Sonra canım babam beni öldüresiye dövdü. Hatta o kadar kötü dövdü ki yediğim her şey beni selamlamak için midemden dışarı boşaldı ve ilk aşkımdan artakalanlar onu büyüttüğüm ellere püskürdü.'

"'Bu hikâye sana acımama mı neden olmalı?' dedi Aaron gözleri çakmak çakmak. 'Şehrimi yok eden sana? Bir *ulusu* katleden sana?'

"'Dediğim gibi, hikâyeyi bir ders çıkarman için anlattım. Hayattaki en önemli dersi.' Kadim öne eğildi ve bakışlarıyla Aaron'u yerine çiviledi. 'Önemsediğin her şey seni güçsüzleştirir. Acımasızlar kıymet verdiğin şeyleri seni tam kalbinden vurmak için kullanır.'

"Nikita arkasına yaslandı ve bacaklarını hafifçe araladı.

"'Ve Karayürek acımasızlığın ta kendisidir, Altın Çocuk.'

"'... Baptiste,' diye fısıldadı Aaron tehdidi nihayet anlayarak.

"Nikita ağzına kadar dolu kadehi tekrar eline aldı ve duman kadar yumuşak ve karanlık bir sesle konuştu.

"'Onun için ölürsün, değil mi?'

"'Onu seviyorum.' Yüzbaşı şimdi titreyen yumruklarını sıktı. '*Elbette* ölürüm.'

"Kont Dyvok gülümsedi ve o dipsiz gözler lord bozuntusunun gözlerine sabitlenirken kadim, kanını telkinle aşağı, daha aşağı gönderdi ve aleti uyluğunun üstünde kıpırdanmaya ve yatağında öldürülen o zavallı ruhlardan çalınan sıcaklık ve hayatla büyümeye başladı.

"'Öyleyse büyük Nikita çok iyi kalpli bir efendi diyebiliriz. Çünkü ölmeni buyurmuyor, Aaron de Coste.' Karayürek bir elini apış arasına doğru indirdi ve parmak ucunu pürüzsüz ve seğiren aletinin üstünde dolaştırdı. 'Sadece diz çökmeni buyuruyor.'

"Nikita kadehi ışığa tutarak içinde parlayan koyu renkli ve sıcak kanını inceledi. Dudakları kıvrılarak kristali eğdi; çıplak göğsüne, sert meme ucuna ve cilalı mermere benzeyen tenine birkaç damla damlattı. Aaron'un çenesi kaskatıydı ama gözlerini kaçırmaya çalışsa da çaylak kendini aralık dudaklarla kana bakarken buldu. Nikita gözlerini genç yüzbaşıdan bir an ayırmadan kadehi biraz daha eğdi ve içindeki kanı kendi üstüne döktü. Kan, havayı kokusuna boyayarak kadimin pürüzsüz gövdesinden, sert karın kaslarının üstünden şimdi dimdik ve gergin olan aletine doğru aktı. Nikita burada daha özenli davranarak kadehin dibinde kalan koyu kıvamlı sıvıyı boydan boya aletine ve altındaki pürüzsüz keseye boşalttıktan sonra, son birkaç damlanın *tıp tıp tıp*, erkekliğinin şişkin taç kısmına düşmesini sabırla bekledi.

"'Söylesene, güzellik,' diye soludu. 'Hâlâ mı susamadın?'

"Aaron çaresizlikten dağılmış bir halde dişlerini sıktı. Savaşmak, kanını vermek, ölmek, bunlar memnuniyetle yapacağı şeylerdi. Ama biricik aşkını ateşe mahkûm etmek. Sırf gurur için? Boyun eğmek yerine kırılmayı yeğler miydi acaba? Özgürlüğü yerine, aşkını kaderine terk edebilir miydi?

"Ve sonra Nikita Dyvok'un kendine neden Karayürek dediğini anladık. Aşağıdaki cehenneme bakarken göğsünün içinde açık duran o çukuru gördük. Bu solgun gece prensinin teninin altına pusu kurmuş kusursuz kötülüğün ipucunu yakaladık.

"'... Canını yakmayacaksınız, değil mi?' diye fısıldadı Aveléne'in eski efendisi.

"'Yakmayacağıma yemin ederim. Sen kendini bana tamamen ve *isteyerek* verdiğin sürece.'

"Karayürek ona bütün ışıklar aynı anda sönmüş gibi karanlık bir gülümsemeyle bakıyordu.

"'Önümde diz çök, Aaron de Coste.'

"Aaron çaresizlik içinde yumruklarını sıkarak bir heykel gibi durdu. Kafatasının içinde yankılanan düşünceleri duyabiliyorduk. İçinde sadece öfke, nefret ve çaresizliğin en koyu tonu vardı. Ve eski lord başka bir şansı olmadığı için başını öne eğerek nihayet itaat etti ve darağacına yürüyen bir adam gibi öne doğru bir adım atarak o siyah tahtın önünde, dizlerinin üstüne indi. Nikita başparmağını göbeğinde biriken kana batırıp avına uzattı. Aaron irkildi ve o parmak dudaklarına değerken ve değdiği yerleri kırmızıya boyayarak dişlerinin arasından ağzının içine kayarken, gözlerini kapayarak kendine güçlü durmayı telkin etti.

"'Benim adım ne, Altın Çocuk?' diye soludu karanlık prens elini geri çekerken.

"'Nikita,' diye fısıldadı Aaron.

"'Hayır.' Siyah gözlerde öfkeli bir ışık çaktı. '*Adım* ne?'

"Aaron kafasını kaldırıp kadiminkinden aşağı kalmayan gözlerle vampire baktı. Kan çanağı mavi gözler şimdi mutlak bir nefretle simsiyah yanıyordu.

"'... Efendim,' diye tısladı.

"'Aferin,' diye fısıldadı şeytan. 'Aferin.'

"Bir el hızla uzandı ve mermer parmaklar altın rengi saçlara yapıştı.

"'Şimdi beni iç.

"'İç.

"'*Ah.*'"

XIII

KUZGUN ÇAĞIRINCA

"Dior'un mavi gözleri gün batımından hayli zaman sonra, gittikçe koyulaşan bir karanlığa açıldı.

"Gün boyu dudakları kışın ilk karı gibi yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılarak rüya görmüştü. Ama biz rüyasında Lilidh'i gördüğünü biliyorduk. Kadimin kanı artık etkisini göstermeye başlamıştı ve direncini kırmak ve iradeyi zayıflatmak için işbaşındaydı. Kafasını sert taştan kaldırırken Dior'un gülümsemesi silindi ve soğuk gerçeklik, uyku duvarının ötesinde bulduğu tatlılığı boğmuştu bile.

"Elleri kelepçeliydi ve demir bir tasmayla duvardaki paslı bir halkaya zincirlenmişti. Kurtana kaçışı sonrası onu kafesine geri döndürürken pek nazik davranmamıştı ve Dior'un teni morluklarla kaplıydı. Göz altları morarmış ve yanağındaki ben zeminde kabuk tutan kan kadar koyulaşmıştı. Hücresi leş gibi kan kokuyordu; Dior ona bıraktıkları armağana, döverek öldürmese de aynı sona mahkûm ettiği gardiyanın kellesine baktı. Elbette adamın geri kalanı bozukkanlara gitmişti.

"Dyvok'da bir öğünün ziyan edilmesi söz konusu bile olamazdı.

"Gırtlağı kupkuruydu, midesi gurulduyordu. Gün boyu ona yiyecek ya da içecek hiçbir şey vermemişlerdi. Ve şimdi korku salan güneş yine batmış, gecenin pelerini üstlerine toplanmıştı ve o perde açıldığı zaman son perdenin oynanacağını hepimiz biliyorduk.

"'Fena sıçtım,' diye mırıldandı.

"*PıtPıtPıtPıt.*

"En az onun kadar korku içinde, yanağına konduk. Hisarda yaptığımız onca keşif turuna rağmen artık bir çıkış yolu göremiyorduk ve Dior'un Vahşilere köle olması düşüncesi dehşet vericiydi. Dior İnançlılar hakkında ifşa ettiğimiz her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı ve eğer Dyvok'lar en kadimimizin istirahatgâhını keşfederse... onca bilgi, onca güç, kuruyup kalan onca ruh...

"'Hâlâ yaralı mısın?' diye fısıldadı Dior karanlıkta.

"*Pıt.*

"'Bana yardım edemeyecek kadar mı kötüsün?'

"Hüsran ve korkuyla kanatlarımızı çırpmaktan başka bir şey yapamadık. Yanıklarımız iyileşiyordu ama henüz yeterli değildi ve böyle bir ine tek başımıza ve canlı giremezdik.

"'Sorun değil,' dedi Dior taşta yüzüstü dönerken. 'Boşuna tekrar şansımızı deneyip daha fazla kaybetmenin bir anlamı yok. Bundan daha kötüsünü gördüm, *bir şeyler* bulurum...'

"Cesur görünmeye çalışıyordu, bunu biliyorduk ama yine de ayağa kalkıp tanıdık bir duruş takındı. Silahsız ve umutsuz ama biraz daha az çaresiz hissetme çabasıyla, Gabriel'in ona öğrettiği kılıç hamlelerini tekrarlamaya başladı. *Karın, göğüs, boyun, tekrar.* Buradan savaşarak çıkma şansı yoktu, ağız kalabalığı gibi bu pratik de korkuya karşı bir kalkandı. Ancak basamaklarda ayak sesleri yankılanmaya başlayıp Dior korkuyla irkilince buna ne kadar ihtiyacı olduğunu anladık.

"'Daha fazla susamaya mı çalışıyorsun, küçük Fare?'

"Kapı ardına kadar açıldı ve Kiara eşikte belirdi.

"'Kalpsiz susuzluğunu giderir,' dedi gülümseyerek ve Dior'un zincirinin kilidini çözdü. 'Onu hazırla.'

"Son cümleyi omzunun üstünden arkaya söylemişti ve o tarafa bakınca kucağında şık ipeklerle dışarıdaki koridorda duran Solucan'ı gördük. Kurtana'nın komutu üstüne hizmetçi telaşla içeri girdi ve hiç konuşmadan Dior'un kanlı giysilerini soymaya başladı.

"Kâse sessizliğini koruyarak Solucan'ın onu giydirmesine izin verdi. Bu canavarın karşısında soyunmanın verdiği korku ve endişe, nefretinin gölgesinde kalmıştı. Solucan bir önceki akşam kullandığı pudralar ve boyaları getirmemişti ama eksik donanımına rağmen iyi iş çıkardı ve Dior'a yine aynı tuvaleti giydirdikten sonra parmaklarını mücevherlerle süsledi ve son olarak krem rengi işlemeli bir korsenin bağcıklarını çekerek iyice sıktı.

"Hizmetçinin işi bitince Kurtana pis pis gülerek Dior'u baştan aşağı süzdü. Ve onu duvara bağlayan zinciri çözüp bir kamçı gibi şaklatarak Dior'u peşinde Solucan'la zindandan hisara çıkardı.

"Ölümün ve sefaletin pis kokusu arasında ilerlerken Dior'un bakışları yere sabitlenmişti ve soğuk terler döküyordu. Ancak Taç Salonu'ndan geçerken kafasını kaldırdı ve sürüklenerek içeri sokulan cesetleri görünce yüzü bembeyaz oldu. Cesetleri tanımıştık, bir önceki akşam Newtunn'da bozukkanlara sunulan yaşlı ve cılız tutsaklardı. Boş bedenleri şimdi kanlı önlükler

takmış ve bellerinde kasap bıçakları asılı Dağlanmışlar tarafından şatonun mutfaklarına sürükleniyordu.

"Solucan başını eğerek tekerlek işareti yaptı. Dior hizmetçiye baktı ve durumu anlayınca mavi gözleri büyüdü.

"'Dışarıdaki o kemik çukuru...' diye fısıldadı. 'Biz geldiğimiz zaman Auldtunn'da insanlara et dağıtan o askerler...'

"Ve sonra Gabriel'in Triúrbaile'deki katliam çiftlikleri hakkında söylediklerini fısıldadı:

"'*Gözlerimi kapadığım zaman kahrolası leş kokusunu bugün bile duyabiliyorum...*'

"Kiara omzunun üstünden arkaya baktı ve omuz silkti.

"'Sakla samanı, gelir zamanı, küçük Fare.'

"Dior yumruklarını sıktı ve çenesini sıkmaktan dişleri gıcırdadı.

"'Neden böylesiniz?' diye tısladı.

"Kiara bunu duyunca durdu ve Kâse'ye bakmak için döndü. Dior eliyle etrafındaki sefalet senfonisini işaret ederken hem korkmuş hem öfkeli görünüyordu. Solucan onu sakinleştirmek için elini tuttu ama Kâse silkinerek ondan kurtuldu ve öfkeden titreyerek Kurtana'ya yaklaştı.

"'Neden *hepiniz* böylesiniz?'

"'Bizden iyi olduğunu mu sanıyorsun?' diye kükredi Kiara. 'Kendini aziz falan mı sanıyorsun? Senin türün yüzyıllarca benim türümü avladı, evlat ve hiçbirimiz için bir damla gözyaşı dökmediler. Bu hayatı da Lord Nikita'nın eski hayatımı benden almasını da ben istemedim. Ama aldı, sahip olduğum hisar için ve ben sonraki *elli yılımı* saklanarak ve yatağımda yakılmaktan ya da çığlıklar içinde sürüklenerek güneşe çıkarılmaktan korkarak geçirdim.'

"'O zaman neden ona hizmet ediyorsun?' diye sordu Dior. 'Diğer herkes gibi sen de onun kurbanıymışsın!'

"'Ben kurban değildim.' Kiara eldivenini çıkardı ve elini Dior'un yüzüne doğru uzattı. Orada, teninin üstünde Nikita'nın damgası vardı. 'Ben onun *biriciğiydim*. Birlikte yaşadık. Âşık ve eşi olarak. Elli yıl avlandık. İğrenç yaratıklar olarak dışlandık. Canavarlar olarak.'

"'Ama siz canavarsınız!'

"Kurtana sert ve soğuk bir bakışla, başını iki yana salladı.

"'Öyleyse bile, küçük Fare, biz senin türünün bizi dönüştürdüğü canavarlarız.'

"Kiara zincirini çekerek tekrar yürümeye başlayınca Dior acıyla homurdandı. Kalbi hızla çarpıyordu ve tırnaklarını yiyordu, hem o hem biz bu sevimsiz durumdan kaçmanın bir yolunu arıyorduk. Tanrı'nın onu buraya getirmesinin bir nedeni olmalıydı, değil mi? Herhalde o neden Kalpsiz'in

ellerinde köleliğe katlanmak olamazdı. Ama bir çıkış yolu göremiyorduk ve Dior Bolluk Salonu'na, Nikita'nın nahoş divanının karşısına sürüklenirken dualarımız hâlâ cevapsızdı.

"Ölü meleklerin yüzlerini taşıyan şeytanlar yine bir araya toplanmıştı, Draigann adındaki dövmeli, kucağında ürkütücü gelini Alix'le bir kadeh kanı kafasına dikmişti. Günahkâr rahibe gülümseyen Kane'le fısıldaşıyordu, gri soytarı yaşlı ve görünüşe bakılırsa gözleri görmeyen yaşlı bir adamla tartışıyordu, ölü çocukların yüzülmüş derilerinden yapılma ceketi içindeki Rémille de oradaydı. Kirişlerde insanlar asılıydı ve hizmetkârlar ellerinde bıçaklar ve kadehlerle, göreve hazırdı. Salonun ucunda, bu Kan Divanı'nın olanları çalıntı tahtlarından izleyen kral ve kraliçesi, Karayürek ve Kalpsiz oturuyordu.

"Lilidh gece yarısı rengi ipek ve dantelden cüretkâr bir tuvalet giymişti ve uzun kızıl saçlarının üstüne geyik boynuzlarının süslediği bir taç yerleştirilmişti. Altına bulanmış bir eli Prens'in başının üstündeydi, kurt her zamanki gibi tek gözü parlayarak efendisinin yanında oturuyordu. Nedimeleri Lilidh'in etrafındaydı ve Solucan yüzüstü uzanarak Lilidh'in tahtının önündeki yerini aldı. Nikita siyah ve okyanus mavisi kılığı içinde ve gece yarısı kadar siyah saçlarıyla ve tahtının arkasına yasladığı ihtişamlı büyükkılıcıyla göz alıcıydı. Nikita'nın önünde, dizlerinin üstünde, zavallı Aaron de Coste duruyordu.

"Yine üstünde sadece deri bir pantolon vardı, açık renk taştan yontulmuş gibi duran kaslarını boynuna takılmış sımsıkı bir tasma tamamlıyordu. Dior, Aaron'un yanında diz çökünce Aveléne'in yüzbaşısı ona yan gözle baktı ve yüzünde hakiki bir acıma gördük. Ama Nikita kıpırdanınca Aaron gözlerini Dior'dan ayırmak zorunda kaldı ve sonrasında eski lord sadece *ona* bakabildi. Aaron o akşam efendisinin kanını içmişe ya da belki de gün içinde Nikita'nın kanlı yatağını paylaşmışa ve güneş istirahate çekilirken ziyafet çekmişe benziyordu. Sebebi bu seçeneklerden hangisi olursa olsun, çaylağın gözlerinde, gülümsemesinde ve iç çekişinde artık hücresinde Dior'u tedbirli olması için uyardığı cehennemden çıkma hayranlık okunuyordu.

"Aşk ölümlüdür. Ebedî olan kandır.

"'Ah, Aaron...' diye fısıldadı Dior.

"'Dikkat,' dedi Nikita.

"Salona sessizlik çöktü ve bütün gözler siyahlar içindeki krala çevrildi. Alnında dikenler parlayan Nikita lordlarına ve leydilerine hitap etmek için ayağa kalktı ve demir gibi sesi duvarlarda yankılandı.

"'Lordlarım, soydaşlarım, kanım, bunlar Dyvok'un çocuklarının yaşadığı en harika geceler. Büyük Tolyev'in üç kez lanetlenen Aslan tarafından kat-

ledilmesinden sonra adi bir didişmeye girdik ve yönetmek için doğduğumuz sürü kadar birbirimizin de kanını döktük. Ama şimdi, sevgili kızım sayesinde o cinayetin intikamı alındı.'

"Nikita burada siyah gözleri parlayarak Kiara'yı işaret etti. Kurtana başını kaldırdı ve salondaki canavarlar kanlı kadehlerini şerefe kaldırırken gülümsedi.

"'Geçmişin münakaşaları artık bir tarafa bırakıldı,' diye devam etti Karayürek. 'Nikita'nın altında birleşen Dyvok Kanı iki kısa yıl içinde bütün Ossway'i dize getirdi. Ve bunu *imparatorluğun* tamamı izleyecek.'

"Duvardaki kocaman haritayı, Elidaen âleminin tamamını işaret eden bir el hareketi yaptı. Haritanın üstüne vampir çatışma noktalarını ve sınır çizgilerini gösteren armalar işaretlenmişti. Doğu ucunda, bir nehir boyunca toplanmış, Elidaen'in başkentinin üstünde havada duran bir kuzgun sürüsü vardı ve arkadaki Kuzeyülke'nin tamamı altın rengine boyanmıştı. Kıtanın güneyine kurtlar serpiştirilmişti ve güçlü kalelerinin bulunduğu yerleri kırmızı noktalar işaret ediyordu. Ama batıda, çok sayıda ayı bir araya toplanmıştı ve ülkenin tamamı mavi renge boyalıydı.

"'Chastainler Sūdhaem'de işleri yüzlerine gözlerine bulaştırdılar,' dedi Nikita. 'Ilonlar korkuyla birkaç dağınık limanşehre saklandılar. Voss'lar doğuda hâlâ İmparator'la savaşıyor. Bu arada biz *krallar* olarak Ossway'i yönetiyoruz.' Nikita çenesini dikleştirdi ve canavarlar divanının gözlerinin içine baktı. 'Lordlarım, bu toprakların neredeyse kuruduğunu biliyoruz. Geçtiğimiz gecelerde açlık çektiğini de. Ama aynı zamanda onu ele geçirme arzusuna sahip çıkarsak Elidaen'in tamamının bizim olabileceğini de biliyoruz!'

"Onu kısık gözler ve sivri dişlerini açıkta bırakan ifadelerle izleyen vampirlerin arasında aç mırıltılar dolaşmaya başladı.

"'Ancak hiçbir hanedan yeni kan olmadan dayanamaz. Şimdi biri, yanımızda durarak bize hizmet etme arzusuyla, hürmetlerini sunmak için karşımızda diz çöküyor. Ve onu bu göreve layık bulduk.'

"Nikita'nın parmaklarını şaklatması üzerine Isla şık bir elbise içinde, elinde altın bir kâse ve demir bir çubukla içeri girdi. İri yeşil gözlerini Aaron'dan ayırmadan parlayan ucundan ince bir duman tüten çubuğu Nikita'ya uzattı. Sıcak damgayı görünce Dior'un omuzları çöktü.

"Nikita elinde ucu alev alev yanan demirle, hâlâ dizlerinin üstünde olan Aaron'a döndü.

"'Kime hizmet ediyorsun?' diye sordu.

"Aaron Tanrı'nın adını telaffuz eder gibi, 'Nikita,' diye soludu.

"'Kimi seviyorsun?'

"'*Nikita*.'

"Karayürek'in dudakları bir gülümsemeyle bükülürken gözleri yıldızsız gökyüzü kadar derin ve soğuktu.

"'Dizlerinin üstündeki görüntünü özleyeceğim, Altın Çocuk.'

"Aaron en az kadim vampirin kendisi kadar karanlık bir gülümsemeyle Nikita'nın yüzüne baktı.

"'İstemeniz yeterli, efendim, memnuniyetle yine diz çökerim.'

"Yakında duran Kiara'nın dudaklarındaki gülümseme şimdi tamamen silinmişti. Dior'un gırtlağından bir hıçkırığın yükseldiğini hissettik ve Aveléne'in eski lordu elini efendisine uzatırken gözlerini kaçırdı. Lilidh onunla göz göze geldi. Dudaklarında ürkütücü bir vaadin ağırlığını taşıyan bir gülümseme vardı. Dior gözlerini kaçırdı, dağlanan etin cızırtısı havayı öperken Aaron'un sivri köpek dişlerinin arasından tutkuya korkunç derecede yakın bir iç çekiş yükseldi.

"Nikita, Aaron'un elini tuttu ve yanık kısmı Isla'nın elinde tuttuğu kâseden mürekkep ve külle ovaladı. Ardından muzaffer bir gülümsemeyle çaylağın boynundaki tasmayı gevşetti.

"'Nikita'nın kanyeminlisi Aaron de Coste ayağa kalk ve...'

"Kapılar hızla açıldı ve bütün gözler salonun güney ucuna çevrildi. Soraya ışıktan bir çerçeve içinde, ölüm kadar kasvetli bir yüzle kapıda duruyordu. Taze karla bezenmiş omuzları, saç örgüleriyle ve yumruğunun arasında sıkı sıkı tuttuğu kılıçla kalabalığın arasından kararlı adımlarla ilerledi. Tahtlara saygı ifade edecek bir mesafede durup tek dizinin üstüne indi.

"'Kızım?' dedi Nikita.

"'Beni affedin, Priori. Kapılara bir mesaj geldi. Demiryüreklerden.'

"Dyvok kadimleri göz göze geldiler ve bir anda salondaki havanın ağırlaştığını hissettik. Lilidh yüzünü buruşturarak elini defeder gibi salladı.

"'Voss'lara toz olmalarını söyleyin. Biz Dyvok'larız, Chastain'ler değil. İtlerle konuşmayız.'

"Odanın içinde neşesiz bir kıkırtı dalgalandı. Ancak Soraya sadece Nikita'ya bakıyordu.

"'Israrcılar, baba.'

"Nikita koltuğuna döndü. 'Kim onlar?'

"Soraya kız kardeşi Kiara'ya baktı. 'Dehşetler. Alba ve Aléne Voss. Sulh sancağı altında geldiler ve eski usullere göre Nezaket rica ediyorlar.'

"Salondaki tat biraz daha kaçmıştı, vampirler aralarında fısıldaşmaya başladılar. Fabién'in en büyük kızlarını Karayürek'le şahsen görüşmeye göndermesi için...

"Lilidh kardeşine döndü. 'Bize isteyebileceğimiz hiçbir şeyi sunamazlar.'

"'Yine de bırakalım sunsunlar.' Nikita'nın boş ve ürkütücü bakışları Dior'a çevrildi. 'Kuzgunlar seslendiği zaman dinlemekte her zaman fayda vardır, abla.'

"Lilidh gözlerini kıstı ama Nikita, Soraya'ya bakıyordu.

"'Prensleri içeri buyur et, kızım.' Parmağını uyarır gibi kaldırdı. 'Kibarca.'

"Soraya tahtların önünde eğildikten sonra hızlı ve kararlı adımlarla salondan çıktı. Kiara, Dior'u ayağa kaldırıp Kontes'in nedimelerinin yanına dikti. Nikita yeni askerine kalkmasını işaret etti ve Aaron karanlık ve manidar bir gülümsemeyle eğildikten sonra geri çekildi. Onun ömrünün yarısını savaşmaya harcadığı canavarların arasına oturmasını izlerken Dior'un gözleri doldu. Üç damla kan gibi ufacık bir şeyle bozulduğunu görmek acı vericiydi. Kızın gözleri Lilidh'in tahtının önünde yüzüstü duran Solucan'a ve sonra tahttaki canavara çevrildi. Yay şeklindeki o kırmızı dudaklar bir gülümsemeyle bükülünce Kâse'nin kalp atışının hızlandığını hissettik.

"O gülümseme, *çok yakında* diye söz verir gibiydi.

"Soraya'nın 'Alba ve Aléne Voss,' diye haykıran sesi salonda yankılandı. 'Demiryüreklerin ve Ebedî Prenslerin en kadimi Fabién'in ilk evlatları.'

"Terlemeye başlayan ve nefesi hızlanan Dior, Dehşetlerin salona girişini izlemek için gözlerini kaldırdı. Dehşetler dikkat kesilmiş yüz Vahşi'nin bakışları altında ama hiçbirine bakmadan ilerlediler. Böylesi bir ejderha inine kendi istekleriyle girmeleri ölümlülere aptalca bir kumar gibi görünebilir ama Nezaket kadimler arasında mukaddes olan bir âdetti ve ayrıca Ebedi Kral'ın ilk kızları muhtemelen o kaledeki herkesten daha güçlüydü.

"Topukları taş zeminde tıkırdayan ikizler birbirine ayna olan bir eş zamanlılık içinde hareket ediyordu. Etekleri yere kadar inen uzun ceketleri ve siyah ve beyaz ipek çorapları ve gelişlerini izleyen kardeşler kadar karanlık gözleriyle, etrafa ışık saçıyorlardı. Arkalarında bozukkanlardan oluşan bir heyet vardı ama aşağıda şehirdekiler gibi çürümüş bir güruh değildiler, bu Ölüler zihinlerinde Voss'un sesi yankılanarak –sol adım, sağ adım– yürüyorlar ve bu halleriyle bir geçit törenindeki askerlerin neşesiz bir parodisine benziyorlardı.

"Alba ve Aléne tahtlara yirmi metre kala durdu, ince bir kar tabakasıyla kaplı üç köşeli şapkalarını çıkardılar ve saraydaki soylu hanımefendiler gibi reverans yaptılar. Dior'a bir bakış attılar, zihnini kurcalamaya çalıştıklarını ama başaramadıklarını hissedebiliyorduk. Hava anlaşılmaz bir güçle titreşiyordu.

"'*Priori Nikita*,' dediler. '*Selamlarımızı ve Nezaketiniz için mütevazı teşekkürlerimizi sunarız.*'

"'Prens Alba. Prens Aléne. Tekil bir zevk, her zamanki gibi ikiye katlandı.' Nikita'nın dudakları keskin ve kötücül bir gülümsemeyle büküldü. 'En

son ne zaman dans etmiştik? Sanırım Ilhan'ın maskeli balosunun üzerinden seksen yıl geçti, değil mi?'

"'*Doksan iki*,' diye yanıtladılar.

"'O kadar oldu mu? Ah. Öylesi bir ihtişamdan bu kadar uzun süre mahrum kalmak insanın içini sızlatıyor.'

"'İhtişam,' dedi Lilidh alaycı bir gülüşle. 'Dedi gece güne.'

"Siyah gözler aynı anda Kontes'e çevrildi. '*Leydi Lilidh. Sizi de selamlıyoruz.*'

"'Ah, en kadimin tahtında oturana ilgi göstermeye nihayet tenezzül edebildiler.'

"'*Bizi mazur görün, Leydi.*' Dehşetler saygıyla eğildi. '*En yaşlıyla en büyüğün yan yana oturduğu bir salonda olmak alışık olmadığımız bir durum. Demiryürekler için ikisi aynı kişidir.*'

"'Sizi elbette affettik, Prensler.' Sesi bir yaz esintisi kadar yumuşak çıkan Lilidh beyaz kurdunun kulaklarının arkasını kaşıdı. 'Sonuçta ikiye kadar saymak zahmetli bir iş.'

"Nikita gülümsemeye devam ederek çenesini kaşıdı. 'İğneli esprilerinizi takas etmek için fazla uzun bir yolculuk yaptınız, kuzenler. Babanızın kuvvetlerinin doğuda olduğunu, Montfort'un duvarlarını yerle bir etmek için haklı seferine çıktığını duyduk. Nasıl oldu da siz yanından bu kadar uzaklaştınız?'

"'*Korkunç babamız, Voss'un Priori'si, vampirlerin en yaşlısı ve bu imparatorluğun hükümdarı Ebedi Kral Fabién, ona ait olan malın ona iade edilmesini arzu ediyor.*'

"'Mal mı?'

"Dehşetlerin bakışları Dior'a çevrildi. '*Bu çocuk ona ait.*'

"'Öyle mi?' Nikita tek kaşını kaldırdı. 'Oysa büyük soylarımız arasındaki eskiye dayalı antlaşma gereği, Mère'in batısında ve Ümdir'in kuzeyinde Vahşilerin egemenliği altında olmayan hiçbir şey yok. Ve her ne kadar Fabièn de bir kral olsa da bildiğimiz kadarıyla henüz bir imparator alnını öpmüş değil. Abartıyorsunuz, kuzenler. Ve haddinizi aşıyorsunuz.'

"'Fabién hangi hakla bu ödül üstünde hak iddia ediyor?' diye sordu Lilidh.

"Dehşetler Kalpsiz'e baktı. '*Çocuk onun.*'

"'Hayır. *Bizim.* Bu gece sona erdiği zaman üç kez kan içmiş ve bana bağlanmış olacak.'

"Bu vaat Dior'un yanaklarının pembeleşmesine neden oldu ve gözlerinin Lilidh'in boynunda dolaştığını ve dilini dalgın bir tavırla dudaklarında dolaştırdığını görünce içimiz korkuyla doldu.

"Dehşetlerin bakışları bir kez daha Nikita'ya çevrildi.

"'*Babamız malının kendisine iadesine karşılık bir ödül teklif ediyor, Priori. Kuzeydeki arazilerinden iki bin baş ölümlü. Size tatlı kış sonundan önce teslim edilmiş olacaklar.*'

"'Şu anda bol bol besi hayvanımız var,' dedi Nikita.

"'*Öyle mi*?' Dehşetler başlarını yana yatırdı. '*Buraya yolculuğumuz sırasında arazileriniz hayli çorak görünüyordu. Kulağımıza kilerinizi doldurmak için yüzbaşılarınızın biraz önce bahsi geçen eskiye dayalı anlaşmayı ihlal etmek pahasına Mère'in doğusuna saldırdıklarına dair ciddi söylentiler çalındı.*'

"Kadimler sinirli görünen Kiara'ya baktıktan sonra aynı anda Nikita'nın önünde eğildi.

"'*Ama elbette, yanlış bilgi almış olmalıyız. Aveléne'in kaderinin alçak haydutların işi olduğuna ve bilge Nikita'nın yaz çözülmesinden ve buzun nehirlere ve ziyafetin açlığa dönmesinden sonra kanlordlarını ve bozukkanlarını doyuracak gizli bir bolluğunun olduğuna hiç şüphemiz yok.*'

"Karayürek'in gözleri kısıldı, sonra tahtında arkasına yaslandı ve sivri pençelerini gergin bir tavırla deri giysilerine vurarak konuştu. 'İki bin mi dediniz?'

"'Fabién'in o kadar çok hayvanı var ki bizi beslemek için bir kısmını gözden çıkarabiliyor, öyle mi?' dedi Lilidh.

"Ama Dehşetler Kalpsiz'i duymazlıktan geldi ve gözlerini Nikita'dan ayırmadılar.

"'*Ne diyorsunuz, Priori*?'"

Sul Adair'in derinliklerinde Celene Castia sustu ve düşünür gibi durakladı. Koyu renkli gözlerini onunla tarihçi arasındaki nehirden ayırmadan, bağdaş kurarak öne eğildi. Parmak uçlarını dua eder gibi birleştirdiği elleri, dişlerinin üstünü kaplayan gümüş kafesin birkaç santim üstünde duruyordu.

"Bir vampirin kalbinin garezden daha fazla düşkün olduğu bir şey daha yoktur, günahkâr. Voss'lar Dún Maergenn'de toplananların çoğunun karanlığa düşmesinden uzun zaman önceden beri Dyvok'ların canını sıkıyordu. Büyük hanedanları arasındaki düşmanlığın nasıl başladığını çok az kişi bilirdi. Kimileri eski bir ihanetten ya da bir kalp savaşından veya bozularak çok tatsız bir kırgınlığa dönüşen bir arkadaşlıktan bahsederdi. Ama kökü her ne olursa olsun, bu kadim soylar arasındaki nefret en iyi kalite konyak gibi yıllanmıştı. Voss'lar Dyvok'lara karşı. Demiryürekler Vahşilere karşı. Şey gibi..."

"Şarap viskiye karşı gibi mi?" diye mırıldandı Jean-François. "Ya da sarışın esmere karşı?"

Celene gözlerini kırpıştırdı ve nehrin karşısından yüzünü buruşturdu. "Efendim?"

"Önemli değil." Tarihçi kendi kendine gülümseyerek yukarı doğru baktı. "Özür dilerim."

Son Liathe bir süre daha kaşlarını çattıktan sonra sözlerine devam etti.

"Ağabeyimin on iki yıl önce Kızıl Koru'da indirdiği darbeye rağmen, Dyvok'lar Ossway'in tamamını fethetmişti. Bu, bu yeni gecede Nikita'yı Ölülerin ilk gerçek kralı yapacak kadar şaşırtıcı bir başarıydı. Ancak Karayürek tahta geçme telaşıyla krallığını bir harabeye çevirmişti. Yaz geliyordu ve yazla birlikte buzlar çözülmeye başlayacaktı. Nehirler tekrar akmaya başlayacak ve kış tekrar başlayana kadar daha fazla fetih umuduna son verecekti. Dehşetlerin teklif ettiği ölümlü stokunun yaklaşan yokluk aylarında bir nimet olacağı kesindi. Ama Vosslarla alışveriş yapmak, Nikita'nın onlara ihtiyacının olduğunu kabul etmesi...

"'Size *evet* diyorum,' dedi.

"Olanları sivri dişlerini göstererek çakmak taşı gibi sert bakışlarla izleyen Vahşilerin arasından fısıltılar yükseldi.

"'*Evet mi*?' dedi Dehşetler.

"'Evet.' Nikita üstünde demir mührünün parladığı elini kaldırdı. 'Siz divanımın önünde tek dizinizin üstüne inip bu yüzüğü bir öpücükle onurlandırır onurlandırmaz. Ve ablama ve büyüğüme ettiğiniz hakaret için, iki dizinizin birden üstüne inip onun elini de öpebilirsiniz.'

"Kalabalıktan tatsız onay sesleri yükseldi. Sırıtırken Draigann'ın dişleri parlıyordu ve Soraya işi kahkahayla gülmeye kadar götürdü. Ancak Dehşetler öfkelendilerse bile hiç belli etmediler. Aksine kaşlarını kaldırarak arkalarında duran bozukkanlara döndüler.

"Yumuşak ve ezgili bir ses, *'Ah, tatlı Nikita,'* dedi. *'Her zamanki gibi, kafanla değil kendine adını verdiğin o kara kalbinle hareket ediyorsun.'*

"Kont sesin sahibini bulmak için gözlerini kaldırdı. Sessiz bir komutla bozukkanlar aralandı ve aralarında gülümseyen, kansız bir oğlan açığa çıktı.

"Bir bozukkan olduğu kesindi, gözleri bembeyazdı ve dudaklarında ve tırnaklarında ağı hatırlatan koyu renkli desenler seçiliyordu. Öldüğünde on ya da on bir yaşında olmalıydı, omuz hizası saçları kül sarısı, giysileri kan lekeliydi. Ama sert ve soğuk bir sesle, pürüzsüz bir akıcılıkla konuşuyordu ve beyaz gözlerinin üstünde ve alnından aşağı doğru inen taze bir kan lekesi gördük.

"Ve sonra gördüğümüz şeyin bir oyuncak olduğunu fark ettik. Daha karanlık bir iradenin yönettiği bir kukla...

"Nikita ayağa kalktı ve tek bir kelime fısıldadı.

"Bir lanet.

"Bir isim.

"'*Fabién.*'"

XIV

UMUDUN SONU

"Dior'un yüzü soldu, ölü çocukla göz göze geldiği anda teni karıncalanmaya başladı. Ceset bir çocuk sesiyle konuşsa da *oydu*, Dior bundan emindi. Ebedî Kral. Onca kilometre, onca kan, onca cinayet, hepsi *onun* yüzündendi. Rüyalarından çıkmayan, uyanık dünyada izini süren ve şimdi de onu zavallı katledilmiş bir çocuğun beyaz gözlerinden, dudaklarında on tonluk bir gülümsemeyle izleyen bir canavar yüzünden.

"Hava, o kasvetli salona bir anda kış gelmiş gibi soğumuştu ve Dior'un nefesi dudaklarından beyaz bulutlar çizerek yükseliyordu. Onu, atamızın atasını o zaman hissettik, Kâse'nin zihninin mazgallı siperlerine saldırıyordu. Havada belli belirsiz bir dalgalanma vardı ve Fabién düşüncelerinin duvağını delmeye çalışırken Dior ürpertiyle titredi. Korkunç gücüne rağmen Ebedî Kral'ın çabaları boşa gidiyor gibiydi ama ölü çocuğun ağzından fısıldamayı sürdürdü.

"'*Sonunda karşılaştık, ufaklık.*'

"Dior bu sözcükler ve o gözlerdeki açlık karşısında ürperdi ve kendimizi neler olduğunu merak etmekten alamadık. Günölümü Fabién Voss gibi canavarlar için bir nimetten başka bir şey değildi ve Dior bu karanlığı *sonlandırmanın* sırrıysa Fabién onu neden ölü değil, diri istiyordu? Dior bizim farkında olmadığımız ne yapabilirdi ki?

"Fabién onun hakkında bizim bilmediğimiz ne biliyordu?

"Fabién'in kuklası, gülümsemesi biraz daha büyüyerek Dior'dan Nikita'ya döndü.

"'*Nasılsın, eski sevgilim? Bir asır oldu.*'

"Lilidh ters ters bakarak ölü kuklayı işaret etti. 'Bir Ebedî Kral'ın gözünde bir Priori'nin değeri bu kadar mı? Tahtının karşısına böyle çürümüş bir kılıkta çıkmak mı?'

"'*Sevgili Kontesim,*' dedi ölü oğlan başını eğerek. '*Kardeşinize her zaman derin bir saygıyla yaklaşmışımdır ve bunu siz de biliyorsunuz. Ama aramızdaki*

kilometreler, tıpkı yıllar gibi, kalleş ve kemikleşmiştir, tatlı Lilidh. Üstelik benim oturduğum kendime ait bir tahtım var.'

"'Senin bir tahtta oturduğun falan yok. Ölü bir bedeni bizim salonlarımıza sürebildiğine göre, yakınlarda olmalısın.'

"Fabién'in kuklası açık renk saçlarını sivri dişlerinin önünden çekerek kıkırdadı. '*Dediğim gibi uzun yıllar oldu. Değişmezler bile zamanla değişir. Artık nelere muktedir olduğum konusunda hiçbir fikriniz yok.*'

"Nikita gerilerek sırtını dikleştirdi. 'Nelere muktedir olduğunu *pekâlâ* biliyoruz.'

"'*Ah, zavallı karayürek. Hâlâ mı kırgınsın? Zaman bütün yaraları iyileştirir, eski sevgilim.*' Fabién'in kuklası başını yana yatırarak gülümsedi. '*Benim açtıklarımı bile.*'

"Nikita hırladı ve tahtının arkasında yaslı duran heybetli büyükkılıcı kaptı. 'Sürünü de topla ve git, Fabién. Ben Nezaketimi yanlış şekilde kullanmadan.'

"'*Her zaman kolay coşan biri oldun, Nikita. Ama sonuçta aptal değilsin. Fethetme telaşıyla Ossway'i dev bir mezarlığa çevirdin. Önünde açlıkla geçecek uzun aylar var. Ve ikimizin de bildiği gibi, susuzluğun her zaman dipsiz olmuştur.*'

"Ölü yaratığın dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve gözlerini Nikita'nın gözlerine dikti.

"'*Kilerini dolduracak iki bin başla burada rahat bir yaz geçirebilir ve ardından Kurtlar Körfezi donunca oradan bastırabilirsin. Sevgili kuzenimiz Margot çok zayıf, Nikita. Kanlordları dağıldılar ve kavgaya tutuştular. Sen ise Dyvok'un yanı sıra Chastain'in bütün arazilerine el koyacak güce sahipsin.*'

"Kirpikleri kanla birbirine yapışmış beyaz gözler Dior'unkilere çevrildi.

"'*Tek bir kız iki tahtla mukayese edildiğinde çok ağır bir ödül olmasa gerek.*'

"'Madem bu kadar değersiz, sen neden peşindesin?' diye sordu Lilidh.

"Kukla buz gibi gözlerle Kâse'ye bakmayı sürdürdü. '*Çünkü o bana ait.*'

"'Yani kanının gücüyle bir alakası yok, öyle mi?' diye sordu Kontes. 'Onu koruyan Aslan'la? Ona eşlik eden sanguimansiyle?'

"'*Sanguimansi mi?*' Kukla başını hayır der gibi salladı. '*İnançsızların soyu tükendi, Lilidh. O işi yüzyıllar önce hallettim.*'

"Kalpsiz alaycı bir ses çıkardı. 'Cömertliğini reddettiğimizi mi söylüyorsun?'

"Kukla gülümsedi. '*Sevgili kontes, aramızda nahoşlukların yaşanmasını arzu etmiyorum. Ve şundan emin ol ki siz de istemezsiniz. Son zamanlarda tükettiğiniz yeni mahsule rağmen.*'

"Kuklanın bakışları Nikita'nın boynundaki altın şişeye ve ardından Lilidh'in gözlerine çevrilirken aralarındaki hava elektrik yüklenmiş gibi çatırdadı. Prens efendisinin yanında hırladı ve dişlerini göstererek yerden kalkarken

kurdun yara izli yüzü öfkeyle çarpıldı. Her ne kadar taş gibi ifadesiz dursa da hayvanı sakinleştirmek için bir eliyle başını okşarken Lilidh'in gözleri kötülükle parlıyordu.

"Kukla bakışlarını tekrar Nikita'ya çevirdi.

"'*Teklifimi düşün, canım. Armağanlarım Dún Maergenn yoluna çıktı bile. Seni temin ederim ki onlara eşlik eden lejyonların tek görevi yolculukta onları korumak. En büyük kızlarım Órd kıyılarında buraya ulaşmalarını ve senin cevabını bekleyecekler. Bu arada...*' Ölü çocuk gülümsedi, '*beni düşün.*'

"Fabién'in kuklası gözlerinde yüzlerce yılın ağırlığıyla Dior'a baktı.

"'*Çok yakında, evlat.*'

"Kukla ürperdi, kanlı kirpikleri kırpıştı. Havadaki acı soğuk çekildi. Ve Ebedî Kral arkasında sadece o içi boş ölü çocuğu bırakarak kayboldu.

"'*Priori Dyvok. Leydi Lilidh.*' Dehşetler resmî bir tavırla kısa bir reverans yaptı. '*Hoşça kalın.*'

"Alba ve Aléne, Dior'a son bir bakış daha attıktan sonra arkalarındaki güruhu da peşlerine katarak odadan çıktı. Salona yüz yüksekkanın gösterişli kılıcını omzuna yaslayarak ablasının yakıcı bakışlarına karşılık veren Nikita'yı izlediği derin bir sessizlik çöktü.

"'Onlara ihtiyacımız yok, kardeşim,' diye uyardı Lilidh.

"'İhtiyaç mı?' dedi Nikita. 'Hayır. Ama fayda? İşte bunu sağlayabiliriz.'

"'Onlara güvenemeyiz, Priori,' diye uyardı Kane.

"'Hepsi kanı sulanmış piçler,' dedi Draigann sert bir sesle. 'Korkaklar ve koyunlar.'

"'Kuzeyülke'nin işini bitirmeleri çok kısa sürdü,' diye hatırlattı Kurtana. 'Orduları Ranger Nehri'ni aşıp Elidaen'in tamamını eline geçirmeye hazır.' Kiara'nın soğuk ve sert bakışları Dior'a çevrildi. 'Bir fareye karşılık iki bin baş hayvan, bana adil bir bedel gibi geliyor.'

"'Belki de o kadar çok hayvana ihtiyacımız olmazdı,' diye mırıldandı Alix, Nikita'ya bakarak, 'elimizdekilerle duvarları boyamaya bu kadar hevesli olmasaydık eğer.'

"Bu sözler üstüne Nikita'nın gözleri kısıldı ve Alix derhal gözlerini kaçırdı. Draigann sevgilisini kucağından kaldırarak ayağa kalktı ve çatık kaşlarla Kiara'ya baktı. 'Bu yavruyu o köpeklerden ilk havladıklarında geri vermek için mi çaldın? Savunmasızlığını gözler önüne sermekte ne kadar hızlısın, kuzen.'

"'Ben hiçbir şey *çalmadım*,' dedi Kiara kuzenine karşı omuzlarını dikleştirerek. 'Onu o Lorson'un Kara Aslan'ının ve o iki Ebedî Prens'in karşımda

yenik düştüğü savaş alanında ele geçirdim. Bunu nasıl yaptığımı öğrenmek istiyorsan derhal öne çık, memnuniyetle bir sunum yapabilirim.'

"Alix pis pis güldü. 'İstersen dene, enik. Gözlerini kıçından çıkarmayan...'

"'*YETER.*'

"Dior irkildi ve bütün gözler sesin sahibi Lilidh'e çevrildi. Kontes elini öne uzatmış, boyalı tırnaklarını inceliyordu. 'Sahibi olmadığın bir mal için takas yapmaktan bahsediyorsun. Bu ödül Lilidh'e ait ve Lilidh'in kalacak.'

"'Saygısızlık etmek istemem, yüce Leydim,' dedi Kiara, 'ama burada Priori Lilidh değil, Nikita.'

"'Ve Lilidh en büyük,' diye homurdandı Draigann. 'Buna saygı duymak gerek, kuzen.'

"'Saygı, evet,' dedi Soraya. 'Ancak itaat yaşça büyüğe değil, güç olarak büyüğe sunulur. Ve o kişi Nikita. Bu divanda aksini iddia etmeye cüret edecek kimse var mı?'

"Kimse yüksek sesle konuşmadı ama o kanlı salonun her yerinden mırıltılar yükseldi. Lilidh yeğenlerine dik dik baktı ve fısıldaşan düşmanlara, hançer gibi keskin gözlerine ve ölümcül gülümsemelerine bakarken Dior bir anda havayı kaplayan tehdit hissi karşısında sadece ürperebildi.

"Nikita ablasına döndü. 'Bu çocuk Voss'lar için değerli, onu bu yüzden tuttuk. Eğer şimdi o değer böyle bir kan servetiyle ölçülüyorsa sence de takas etmemiz yerinde olmaz mı?'

"Lilidh'in suratı taş kesilmişti ama bakışlarında korkunç bir öfke yanıyordu. 'Önce *durup* Fabién'inin ona neden bu kadar büyük bir değer verdiğini düşünmemiz gerekmez mi, kardeşim?'

"Nikita'nın gözleri hafifçe kısıldı. 'O *benim* Fabién'im değil, Lilidh.'

"'Eskiden öyleydi ama. Ve yine öyle olsun istemez misin? Yoksa sadece önünde diz çökmeye çok alışık olduğundan, yanında dengi olarak durmak için yine aynısını yapmaya razı mısın?'

"Dior'un etrafındaki kadınların hepsi titreyerek bir adım geri çekildi. Her ne kadar sesinin sakinliğini korusa da divanına dönerken Nikita'nın gözlerinde büyük bir öfke gördük.

"'*DIŞARI.*'

"Servis personeli avizelerde asılı olan zavallıları yerlerinde bırakarak salonu terk etti. Vampirler, Aaron ve Kiara dâhil, Nikita'ya sadık olanlar başta olmak üzere, onları takip etti. Diğerleri daha yavaş hareket ediyordu. Draigann ve Alix çıkmadan önce onay almak için Lilidh'e baktılar. Ancak Kontes'in az sayıda olmayan ölümlü köleleri oldukları yerde kaldı. Nedimeleri

titreseler de sadakatlerini, Solucan tahtın önünde yüzüstü yattığı konumunu ve tahtın yanında arka ayaklarının üstünde oturan Prens yerini korudu.

"Dior da kalbi bir çekiç gibi hızla çarparak başı öne eğik bir halde, aralarında hareketsiz duruyordu.

"Lilidh'in hizmetkârları dışında herkes gittiğinde Priori ablasına döndü. Sesi öfkeden çatallaşmıştı ve mermer yumruğu kılıcının üstünde duruyordu.

"'Haddini aşıyorsun, Lilidh.'

"'Sense önünü görmeden duygularınla hareket ediyorsun, Nikita.'

"'Ben her şeyi görüyorum. Belki de senin görmediklerini. Sen bir savaşçı değilsin ve hiçbir zaman da olmadın. Silahlarımıza rağmen Fabién bize saldıracak olursa zafer pahalıya mal olur.'

"'Lilidh savaşçı değil, evet,' dedi Kontes başını sallayarak. 'Ama sana silahını *veren* kimdi, kardeşim? Lilidh'in kurnazlığıyla bu sefil viraneyi iki yıl gibi kısa bir sürede fethettin, oysa daha önce on beş yılımızı bir çıkmazda geçirdik.'

"'Doğru söylüyorsun,' dedi Nikita. 'Ve minnettar olduğumu biliyorsun. Ama Fabién bize avantaj sunarken çatışma çıkarmak için kaşınmak neden? Onları *kullanabiliriz*, Lilidh.'

"'Onları *kullanmak mı*?' diye haykırdı. 'O *seni* kullanıyor! Voss'un bize bu ziyafeti neden teklif ettiğini sanıyorsun?' Kontes sivri tırnağıyla Dior'u işaret ederek tahtından inerken üstüne basılan Solucan'dan bir inilti yükseldi. 'Çünkü o iki bin kesilmiş gırtlaktan daha fazlası eder, Nikita!'

"'O zaman bana *nasıl* olduğunu söyle!'

"Karayürek bir yandan haykırarak büyük kılıcını omzunun üstünden çevirip taşı kıracak bir güçle yere saplayınca Dior yerinden sıçradı.

"'Bu salak çocuğun bize faydası ne? Onu giydirip süsleyip oyuncak bebeklerinin arasına mı katacağız? Sırf saçlarını kabartmak, tenini giydirmek için, dördün yetmediği bir yerde beşinci nedimen olarak başında nöbet mi tutacak? Kanı hastaları iyileştirebiliyorsa ne olmuş? Bunu ikimizden birer yudum da yapabilir!'

"'Nasıl olacağını bilmiyorum!' diye çıkıştı Lilidh. 'Ama dudaklarına bir damla daha verdikten sonra bütün sırları benim emrimde olacak! Onu takip eden Esani kancadısı bunu iyilikten yapmadı. Kara Aslan onu korurken keyfinden can vermedi! Bu kızın değerini açığa çıkaracağım. Biraz *sabır*, kardeşim!'

"'Peki, ya kanlordlarımız sabır göstermezse? Şimdiden tartışmaya başladılar! Her an planlar kuruyorlar! Fabién ordusunu üstümüze salarsa divanımızın bu veledin hayatını kendi ebedî hayatlarından daha az değerli görmesi ne

kadar sürer sence? Ve olur da korkudan sinerlerse Dehşetlerin karşısında kim duracak? Sen mi?' Nikita alaycı, acımasız ve soğuk bir tavırla güldü. 'Yedi yüzyılda tek bir geceni bile savaş alanında geçirmedin. İşe yaradıklarına hiç şüphe olmasa da Ebedî Kral'ı sakinleştirmeye ne dilin ne de vajinan yeter.'

"Lilidh bu son cümle karşısında Nikita onu tokatlamış gibi irkildi. Bir hırıltıyla kardeşinin taşa saplı duran kılıcını çekip çıkardı. Kılıç neredeyse yarı boyundaydı ve Tanrı bilir, ağırlığının kaç katıydı. Buna rağmen Lilidh silahı ince bir dal parçası gibi fırlattı. Kılıç salonun içinde uçtu ve tavandan sarkan o zavallı tutsakların birkaçına çarparak ilerleyip onları aşırı dolu su mataraları gibi patlatınca Dior dehşetle iç geçirdi. Etrafa koyu kıvamlı kan ve vücut sıvıları saçıldı ama Nikita'nın kılıcı uçmaya devam etti ve büyük sütunlardan birini paramparça ettikten sonra çarptığı duvara saplandı.

"'Savaşçı olmayacağım,' diye tısladı Lilidh. 'Ama hafife almakta bu kadar acele ettiğin o yeteneklerle sana bir *krallık* getirdim. Ve kılıçkolum çok kudretli olmasa da yüreğim seninkinin iki katı büyüklükte Nikita. Aradan üç yüz yıl geçti ve Fabién seni çağırsa her şeyi affetmeye hazırsın. Ama ellerinin ve dizlerinin üstünde yaşamaktan memnun olacak mısın? Yoksa benim hanımlarımın elbiselerini mi ödünç alacaksın, senden bacaklarını...'

"Daha fazla devam edemedi çünkü kardeşi boğazına yapışmıştı. Kontes havaya fırlatılıp yere bütün odayı sarsacak bir şiddetle çarpınca Lilidh'in hizmetkârları aynı anda çığlık attı. Salonu çevreleyen pencereler kulakları sağır eden bir gümbürtüyle sarsılırken Prens dişlerini sıkarak ayağa kalktı. Ama kurt üstüne atılmaya hazırlanırken Nikita'nın sesi havayı Kamçılayarak titreyen duvarlarda yankılandı.

"'*DUR.*'

"Hayvan kulaklarını arkaya yatırarak ve açık mavi gözü bir safir gibi ışıldayarak durdu. Havayı kaplayan tozun arasında Nikita'nın Lilidh'in tepesine dikildiğini, elini ensesine koyduğunu gördük.

"'Sen benim ablam ve büyüğümsün,' diye hırladı. 'Ama benimle bir daha böyle konuşursan hayal bile edemeyeceğin bir hesaplaşmanın tadını alırsın.'

"Lilidh kardeşinin bileğini tutarak ona dik dik baktı.

"'Bana bir daha elini sürersen sen o hesabın iki katını ödersin. Draigann'ın donanması olmadan bu şehri savunabileceğini mi sanıyorsun? Gri'nin ya da Alix'in bozukkanları olmadan? Boynunda asılı olan o ödül olmadan? Bunların hepsini sana ben verdim.'

"O toz bulutu arasında Kalpsiz boynundaki eli sıkarak kardeşine bakıyordu. Tanrım, çok güçlüydü, yeryüzünün kemikleri kadar. Üstelik Nikita'dan daha yaşlıydı. Günlerin ölümünden önceki gecelerde, dalaverelerin

ve açıkgözlülüğün kılıçlardan bin kat daha ağır bastığı zamanlarda, Lilidh kardeşiyle rahatça boy ölçüşebilirdi. Hatta kraliçesi olabilirdi. Ama zaman savaş zamanıydı. Kılıcın dilden keskin olduğu ve eylemlerin sesinin sözcüklerden daha yüksek çıktığı kaos ve fetih zamanı."

Sul Adair'in derinliklerinde, Son Liathe iç geçirdi.

"Böyle bir canavara acımak ne tuhaf. Buna rağmen ben acıdım."

"Ya Dior?" diye sordu Jean-François. "O da hanımefendisine acımayla mı bakıyordu?"

"O korkuyla bakıyordu," dedi Celene. "Bu aşağılamanın bir bedeli olacağını tahmin etmiş olmalı. Nikita, Lilidh'in boğazını bırakınca nedimeler efendilerinin yardımına koştu. Ama ona dokundukları zaman Kalpsiz hırlayınca kuğular hayran oldukları kadına yardım etmek için can atarak ama gazabından korkarak sıkıntı içinde geri çekildiler.

"Nikita parmağıyla Dior'u işaret etti. 'Bu kızın değerini bul, abla. Ve onu elimizde tutarak aldığımız riskten daha fazla olması için dua et. Yoksa Gece ikinizin de yardımcısı olsun.'

"Ve tek kelime daha etmeden hışımla salondan çıktı.

"Lilidh taşların tozunun bulaştığı tuvaleti içinde, yerdeki molozların arasından kalktı. Prens öne doğru bir adım attı, gözlerini Nikita'nın çıktığı kapıdan ayırmadan, ağlamaklı bir ses çıkararak Lilidh'in elini yaladı. Kontes saçlarının arasından taş kırıklarını eliyle silkeledi, kırılan tacını çıkardı. Ondan daha düşük seviyedeki bir vampir o anda her şeyi yapardı, öfke krizine girebilir, duvarları boyayabilir, o odadaki herkesi ve her şeyi paramparça edebilirdi. Ancak Lilidh Dyvok kontrolünü kaybetmedi.

"Kontrolünü diğerlerine dayattı.

"'Buraya gel, yavrum.'

"Korkuya ve kızın damarlarında dolaşan kana güvenerek Kamçı'yı kullanmadı. Ama biz Dior Lachance'ın güçlü ve ateşle dolu olduğunu biliyorduk ve aptal bir yanımız hâlâ savaşmasını bekliyordu. Öfkesini kusmasını. Eskiden olsa yapacağı gibi meydan okumasını.

"Ancak Dior sadece anlık bir tereddüt yaşadı.

"Sonra itaat etti.

"Lilidh tuvaletinin korse kısmından artık tanıdık gelen bir hançer çıkardı. Nedimelerinin atmaca bakışlarının altında, kolunu Dior'un beline doladı, bıçağı aralarında havaya kaldırıp dilini keskin kısmının üstünden kaydırarak yardı.

"Ardından dudaklarını aheste hareketlerle ve göstere göstere yalayarak kırmızıya boyadı.

"'İç,' diye fısıldadı.

"Bir kez daha, aralarında iki kez bağlanmış kan dışında ne Kamçı ne de bir komut vardı. Bir kez daha, kızın karşı koyacağı umuduyla yanarak teninin üstünde çılgın gibi kanat çırpmaya başladık. O kanla sayısız ölümlünün zihinleri altüst olmuştu ama Dior Lachance, San Michon'un Kutsal Kâsesi ve Cennetin Prensi'nin vârisiydi.

"*Herhalde itaat etmezdi, değil mi*?

"Ancak Dior kollarını Lilidh'in omuzlarına dolayarak dudaklarını, kaliteli bir şarapla dolu bir kadehmiş gibi, vampirinkilere yapıştırdı. Kalpsiz ağzını açtı, Dior derin bir iç çekerken dudakları mum alevleri gibi titreşiyordu. Lilidh elini Dior'un boynundan yukarı kaydırdı ve sivri tırnaklı parmaklarını kızın saçlarının arasına soktu. Ona doğru çekilirken Kâse iç geçirdi ve Lilidh'in bıçağının üstünden süzülen bir damla kan zemine düşerek o korkunç öpüşmeye şahit olan kalbim gibi paramparça oldu.

"Artık her şey bitmişti. Umut tamamen tükenmişti. Göklerin altındaki bütün ruhların kaderi artık cehennemin dışındaki en yaşlı Dyvok'un kölesi olmuştu. Dior'a Maryn Ana hakkında anlattığımız her şey Lilidh'le paylaşılacaktı ve onu yeryüzüne çıkarma şansımız son bulmuştu. Dahası Dior, Lilidh'e nefret ettiği Esani'nin bir Liathesi olan bizden, yaralı ve takatsiz bir halde şehrin dışında fırsat kolladığımızdan da bahsedecekti. Hemen kaçmalı mıydık acaba? Dior'u kayıp kabul ederek terk etmeli miydik? Yoksa Kıyamet Günü Yaratıcımla yüz yüze geldiğim zaman, '*En azından denedim*,' diye yalvarabilmem için kendimizi bu ateşe atmalı mıydık?

"'Lanet olsun sana, Celene Castia,' diye tısladık.

"'Canın cehenneme.'

"Lilidh, Dior'un kollarının arasından usulca geri çekilirken Kâse hayal kırıklığını ifade eden bir sesle inledi ve Kontes'in dudağını bir an daha emmek için öne atıldı. Efendisine bakarken ve dudaklarındaki kanı yalarken Dior'un gözleri tutkudan matlaşmıştı.

"'... Seni *seviyorum*,' diye inledi.

"Kontes zafer kazanmış gibi gülümsedi.

"'Beni sevme, ölümlü. Bana hayran ol.'

"Kuğular bir düğün yemeğindeki nedimeler gibi, sersem haldeki Dior'un etrafına üşüştüler. Kızıl saçlı kardeşler ona sarıldı, tebrik sözcükleri fısıldadılar, Dior da kan lekeli bir gülümsemeyle ve böyle kusursuz ve korkunç bir aşkı tatmanın hazzıyla gözleri parlayarak onları kucakladı. Prens kulaklarını arkaya yatırmış, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış, olanları izliyordu.

Solucan hâlâ yüzüstü yattığı yerdeydi ve o korkunç birleşmenin etkisiyle gözleri ışıldıyordu.

"'Artık Lilidh'e aitsin, Dior Lachance,' dedi çenesinde yara izi olan nedime.

"'Fabién'e değil,' diye fısıldadı kızıl saçlı olan.

"'Alba ya da Aléne'e değil,' dedi kız kardeşi gülümseyerek.

"'Sizinim, hanımım,' dedi Dior söz verir gibi.

"'Benim.' Lilidh, Kâse'yi dudaklarını büzerek süzdü. 'Ama tam olarak değil. Dün kafesinden kaçmışsın, güzel yavrum. Kilidini dumana üfler gibi kolayca açmışsın.'

"Dior derhal dizlerinin üstüne indi ve ellerini önünde kavuşturdu. 'Beni affedin, ben...'

"Lilidh sinirli bir tavırla elini salladı. 'Kabahat sende değil.'

"Dior başını öne eğerek teşekkürünü fısıldarken Lilidh elbisesinin korsesinin içinden tanıdık ince bir metal çekti. Demir sertliğindeki ve hançer inceliğindeki metal parmaklarının arasında ışıldıyordu.

"Kontes saç tokasını önüne, taşın üstüne atınca Solucan'ın benzi soldu.

"'Beni bir kez daha hayal kırıklığına uğrattın.'

"Soluğu hızlanan hizmetçi kızın iki farklı renkteki gözlerini korku bürüdü. 'Affedin beni, hanımım. Telaş içindeydim, Lord Nikita'nın...'

"'*ONUN ADINI AĞZINA ALMA*!'

"Lilidh'in çığlığı berbat bir şeydi ve duvarlar hiddetiyle sarsılıyordu.

"'Çok üzgünüm, efendim,' diye fısıldadı Solucan alnını taştan kaldırmadan. 'Lütfen...'

"Lilidh perişan haldeki kıza yaklaşırken Solucan sesi her adımında biraz daha yükselerek yalvarıyordu. 'Ah, lütfen, hayır, lütfen, lütfen, *lütfen*...'

"Kontes kızın sarı kızıl saçlarına yapışınca Solucan bir çığlık atarak dizlerinin üstüne çekildi. Lilidh kızın zümrüt yeşili ve okyanus mavisi gözlerinin içine baktı. Lilidh için hissettiğim acıma kaybolmuştu, bir an önce kendisi kardeşinin insafına kalmışken şimdi bu zavallı kız aynı durumdaydı. Sanırım işler hep böyle yürüyordu. Canı yananlar aynı şekilde can yakıyordu. Acımasızlık bir kurbandan diğerine yayılan bir enfeksiyondur, yokuş aşağı yuvarlandıkça büyüyen ve en çok dağın dibindekileri ezen bir çığdır.

"'Bir daha olmaz,' diye hıçkırdı Solucan. 'Sizi seviyorum. Lütfen yine canımı yakmayın...'

"'Şişşt,' diye fısıldadı Lilidh.

"Vampir, kızın yanağını ipeksi bir dokunuşla okşayarak gözyaşlarını sildi.

"'Hişşt, küçük pericik. Ben seni cezalandırmayacağım.'

"'Teşekkürler, ah, Tanrım, teşek...'

"'Onlar cezalandıracak.'

"Solucan titrek bir nefes alarak Lilidh'in nedimelerine baktı. Üç kadın, efendileri konuştukça solan yüzleriyle bir yarım daire oluşturmuşlardı.

"'Siz cezalandıracaksınız,' diye buyurdu Lilidh onlara. 'Ve eğer bir daha benim huzurumda dudaklarınızdan o Voss gaspçılarının isimleri çıkarsa size iki kez ders veririm, sakın beni sınamaya kalkmayın.'

"Kontes, Solucan'ı yere itti.

"'Şimdi onu cezalandırın.'

"Nedimeler hiç tereddüt etmeden, zerre acımadan itaat ettiler. O güzel kuğular muhteşem kadife topukluları ve yüzüklerle bezeli elleriyle, bir cesedin başına üşüşen atmacalar gibi hizmetçi kızın üstüne eğildiler. Solucan sadece top gibi kıvrılabildi ve kafasına peş peşe darbeler inerken kollarıyla kendini korumaya çalışarak acıyla haykırdı. Dior ölü gibi bembeyaz bir yüzle ama taş gibi sessiz izliyordu. Lilidh gözlerinin içine bakarak buyurdu.

"'Sen de, Dior Lachance. Onu *cezalandır.*'

"Bu sonu oldu. İçimizdeki son umut alevi söndü. Titrediğini gördüğümüzü sandığımız alev kısacık bir an parlar gibi oldu ama göz açıp kapayana kadar sönmüştü ve Dior kuğuların arasındaki yerini almıştı. Ve zavallı kıza tekme attı. Tekrar. Tekrar. Islak ve vahşi tekme seslerinin arasında Solucan'ın feryatları duyulmaz oldu. Elimizden gelen tek şey izlemek olsa da bunu daha fazla izleyemeyeceğime karar verdim ve kanatlanarak karanlığın içine doğru uçtum. Acı içinde hıçkıran hizmetçiden, feci bir şekilde yüzüstü bıraktığım kızdan uzağa doğru. Onu koruyabileceğimi sanmıştım, niyetim iyiydi ama şimdi yaptıklarım için Tanrı'nın beni cezalandırıyor olabileceğinden şüpheleniyordum.

"Sonuçta o, Kâse'si için bir muhafız seçmişti.

"Ve ben kibrim ve nefretimle, o muhafızın düşmesine izin vermiştim.

"Hisarın dışarısında, esen acı fırtınada, uzun zaman önce ölmüş bir ağaç öbeğinin arasında gizlenen bir şey kıpırdandı. Korkuluk kadar zayıf. Bir sokak çocuğu kadar harap. Bir zamanlar şık kırmızı bir palto ve porselen bir yüz maskesiyle boy gösterirken şimdi ölü bir adamın donuk bir köydeki mezarından yürütülmüş giysileri içindeydi ve yüzü kirli bez parçalarıyla sarılmıştı. Teni uzun zaman önce yitirilen güneşin altında kavrulmuş bir nehir yatağı gibi çatlak ve tozlu, gökyüzüne zerre cevap alma umudu olmadan haykırdığı sesi bir gaklamadan, kırık dökük bir fısıltıdan farksızdı.

"'Gabriel,' diye fısıldadım. 'Ah, Tanrım, neredesin?'"

XV

BAŞKA KİMSE

"Ah, kibir. Gözdelerinden ne aptallar yaratırsın sen."

Chastain Kanı'ndan Marki Jean-François tüylü kalemini mürekkebe batırırken kendi kendine kıkırdadı. Dior'un Lilidh'in kollarının felaketine düşüşünü tasvir eden bir çizimi tamamlamak üzereydi. Kafasını kaldırdığı zaman Son Liathe'yi zarif ellerini kucağında kavuşturmuş, başı öne eğik buldu.

"Siz ve ağabeyiniz sağlam bir ikilisiniz, Matmazel Castia. Ondan neden nefret ettiğinizi anlamaya başlıyorum. Yansıması olmayan bir yaratık olarak kendinize bakmaktan nefret ettiğiniz çok açık."

"Eleştirilerin de övgülerin gibi umurumda değil, günahkâr."

"Beni affedin. Ama bazen davranışlarınız ilkini hak ediyor."

Celene iç geçirdi ve gözlerini hızlı hızlı kırpıştırarak tavana baktı.

"Kendimize uçmayı sadece düşerek öğretebiliriz. Önemli olan kaç kez düştüğümüz değil, hangi sıklıkla ayağa kalktığımızdır. Başarısızlıkla öğreniriz."

"O zaman Dún Maergenn'de çok şey öğrenmiş olmalısınız, matmazel."

"Canın cehenneme."

Jean-François bu söze kahkahayla güldü. "Ben zaten orada olduğumu sanıyordum. Siz Esaniler buna mı inanıyorsunuz? Hepimizin arafta hapsolduğuna ve bizi kendimizden sadece sizin ve şen yamyamlar tarikatınızın koruyabileceğine?" Tarihçi alaycı bir gülüşle kristal kadehini kaldırdı ve içinde kalan kanı bitirdi. "Yüce Tanrım, bense ağabeyinizin egosunun katlanılmaz olduğunu sanıyordum. En azından o egosunu çocuksu olabilse de espri anlayışıyla baş göz ediyor."

"O zaman belki de bir süre onunla zaman geçirmelisin," diye fısıldadı Liathe. "Varlığından yorgun düştük, Chastain. Ve yargılamandan."

"Bu durumda, bu kararın size düşmemesi çok yazık. İmparatoriçem hikâyesini bekler ve *siz de* ben arzu ettiğim sürece varlığımın *ve* yargılarımın hazzını yaşayacaksınız."

Jean-François ona bir süre dik dik baktıktan sonra tekrar çizimine döndü.

"Burada tasmanın kimin elinde olduğunu unutma, enik."

Celene bu söz üzerine bakışlarını onu uzakta tutan nehrin karşı tarafındaki Jean-François'ya çevirdi. Karşısında bir ölümlü olsa, karanlığı sadece tarihçinin küçük masasındaki kürenin bozduğu o loş ışıkta, gölgelerin arasında onu gözden kaçırabilirdi. Kürenin ışığı nehrin yüzeyinde dans ediyor, bir milyon ışık noktacığı suyun üstünde, vampirin şimdi boşalan kadehinde ve onu izleyen şeyin gözlerinde kırılıyordu. Celene Castia yine öne eğilmiş, ona sık kirpiklerinin arasından bakıyordu.

"Ölmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun, Chastain?"

"Tehdit?" Tarihçi ayıplar gibi cıkcıkladı. "Bunu aştığımızı sanıyordum, hayatım."

"Tehdit değil. Merak." Celene başını yana yatırdı ve gülümseyen gözlerle, "Merakımı gidersene," dedi.

Jean-François da ona gülümseyen gözlerle karşılık verdi. "Hatırlıyorum. Dün gibi."

"Margot seni öldürürken iç mi geçirdin? Yoksa çığlık mı attın?"

"Beni affedin, Matmazel Castia. Ama ağabeyinize de sürekli hatırlattığım gibi, burada benim hikâyemi paylaşmak için bulunmuyoruz. Ne de olsa annem yaratılışımın bütün detaylarına vâkıf."

"Biz senin çarşafların arasında öldüğünü düşünüyoruz." Celene bir elini önüne uzattı ve beyaz parmaklarını salladı. "Margot'nun sana nazik davrandığını düşünüyoruz."

"Öyle mi?" Tarihçi tek kaşını kaldırdı. "Size bunu düşündüren ne?"

"Ondan *annem* diye bahsediyorsun. Bu çok şey anlatıyor. Ve hayli iğrenç bir durum."

Canavarın sesi soğuktu ve parmakları yanındaki kadehe doğru uzanıyordu. Tarihçi kadehin zangırdadığını duydu, pıhtılaşan kan kalıntısının deprem oluyormuş gibi çılgınca sarsıldığını gördü. Cam paramparça olmadan ve kırıkları dört bir yana püskürmeden hemen önce, sadece nefes alacak kadar zamanı oldu. Kan damlaları ceketine, tamamlamak üzere olduğu çizime sıçradı ve bir cam kırığı masanın üstündeki şimik küreyi kırarak odayı karanlığa gömdü.

Jean-François ellerini açarak ayağa fırlamıştı ve bulanık bir görüntü yaratacak kadar hızlı hareket ediyordu. Hiçbir şey görmüyordu, hücre artık zifirî karanlıktı ve kulaklarında akan suyun şırıltısından başka ses yoktu. Ancak o şırıltının altında minicik bir ses duydu, yanındaki taşın üstüne bir kuş tüyü inmiş gibi bir ses ve zihni bir anda o *şeyin* ağzında gümüş kafes

olmadan dişler, açlık ve cehennemden ibaret bir gölge gibi karanlığın içinden üstüne atladığı bir görüntüyle doldu.

"*Yüzbaşı!*"

Tarihçinin arkasındaki kapı tangırdadı ve hızla açıldı. Yüzbaşı Delphine ve kılıçköleleri ellerinde meşaleler ve çekilmiş kılıçlarla ve heyecandan büyümüş gözlerle hücreye doldular. Tarihçi kuş tüyü yumuşaklığındaki sesin kaynağını ancak meşalelerin titrek ışığı ayaklarının dibindeki taşı aydınlatınca anlayabildi.

Kana bulanmış defterinin sayfalarının arasından düşen kuş tüyü kalem.

"Bizden korkmakta haklısın, Marki."

Son Liathe'nin fısıltısı karanlıkta yankılanırken sesin nehrin karşı tarafından geldiğini fark eden Jean-François'nın ölü kalbi büyük bir rahatlamayla doldu.

"Ama bizimle alay etmen büyük *aptallık*."

Marki, Celene Castia'nın karşı kıyıda çömeldiği yerden, tarla farelerini izleyen atmacalar gibi onları izlediğini gördü.

"Tarih kayıtlarınızda bizden İnançsızlar diye bahsediliyor," diye tısladı Celene. "Ama hiç alakamız yok. Ve siz bizi yargılamaya layık değilsiniz. Bizim davamız haklıydı. İnancımız insanların dünyasını temelinden sarsacak kadar ve vampirler dünyasını dize getirecek kadar derindi. Esan*i* değil, Esan*a*. Yani İnanç*sızlar* değil, İnanç*lılar*. Kadimlerin gölgelerden korkarak inlerine saklanmasının nedeni bizdik. O canavarların karanlıktan korkmasının nedeni bizdik."

"Sizi uyardım," dedi tarihçi sertçe. "Beni sınarsanız ne olacağını s*öyledim*..."

"*Biz de seni* uyardık, günahkâr. En başından beri. Ve hâlâ *durmuyorsun*."

Kılıçköleleri havaya kaldırdıkları alev alev yanan meşaleleriyle Jean-François'nın arkasında toplanmıştı. Son Liathe o alevlere dik dik baktı ve ölü gözleri parlayarak konuştu.

"Kutsal kaptan kutsal ışık gelir.
Dünyayı inançlı el düzeltir.
Ve Yedi Şehitlerin görüşünde
Bu sonsuz geceyi sıradan kullar bitirir."

Tarihçi küçümseyici bir gülümsemeyle konuştu. "Sözde kehanetinizin sözlerini biliyorum, matma..."

"Beş'in bire gelmesinden önce
"Kutsanmış kılıçla, bakir güneşin altından,

"Kutsal kandan başka kimse,
"Kaldıramaz bu kara duvağı ortadan."

Binlerce yıl genişliğindeki sessizlikte, Jean-François gözlerini kırpıştırdı.

"... Sen ne dedin?" diye fısıldadı.

"Şimdilik bu kadarı yeterli," dedi Celene.

Tarihçi ceketinin yakalarını düzelterek, "Yerinizi unutuyorsunuz, matmazel," diye çıkıştı. "Burada, zifirî karanlıkta ve benim insafıma kalmış durumdasınız. Ne zaman besleneceğinizi ben söylüyorum. Ne zaman acı çekeceğinizi ben söylüyorum. Ve ne zaman yeteceğini de ben söylerim."

Celene çevik ve sessiz, ayağa kalktı ve hücresinin uzak bir köşesine doğru ilerledi. Meşale ışığının eriştiği son noktada durdu ve daha koyu bir karanlığın önündeki bir silüet olarak ona omzunun üstünden baktı. Eve dönen bir gölge gibi.

"Ağabeyimle konuşmalısın, Marki," dedi. "Arkadaşlığımızın neşesini çok özleyeceğinden hiç şüphemiz olmasa da biraz ayrı kalmak ikimize de iyi gelebilir, *oui*? Ayrılık sevgiyi güçlendirir, derler. Ayrıca hikâyemizin bir sonraki parçası, ağabeyiminki olmadan çok anlamlı gelmeyecektir."

Tarihçi ciltli defterinin ağırlığını elinde hissederek canavarın sırtına baktı. Korkusu artık geçmiş, yerini buz gibi bir öfkeye bırakmıştı ve bu şeyin acı çektiğini görme arzusu, bu çukurdan bir süreliğine defolma arzusuyla güreşiyordu. Sonunda ikinci dürtü galip geldi ve tarihçi, Yüzbaşı Delphine'e ve adamlarına başıyla işaret verdi. Kılıçköleleri odadan gözlerini nehrin karşısındaki yaratıktan bir an ayırmadan geri geri çıktılar. Ama Jean-François küçümseme olarak algılanacağını umduğu bir gösterişi amaçlayarak odadan Celene'e arkasını dönerek çıktı.

"Marki?"

Marki sesini duyunca durdu ama arkasına dönmedi. "*Oui*?"

Son Liathe iç geçirerek boş ellerine baktı.

"Gabriel'e sevgilerimi ilet."

DÖRDÜNCÜ KİTAP

BU
ÇÜRÜK KAN

Kız kardeşimle savaşırım, ta ki
Hısımlarımızla savaşırız, ta ki
Dağlılarla savaşırız, ta ki
Dünyayla savaşana kadar.

–AYTAHTININ BİR ŞARKISI

I

İLAHİ CEHENNEM

Dövmeli elinin avuç içinde binlerce ton duruyordu.

En azından, Gabriel'e öyle geliyordu. Kurt desenli ve saf altından dövülmüş çan, ağırlığından çok daha ağır çekse de boyut olarak küçüktü. Gabriel çanı bir saattir elinde tutuyordu ve almaya cüret etmesinden en az iki saat öncesinden beri gözlerini çandan ayırmamıştı. Hücresinde en az bin volta atmış, zaman zaman avucunda suskun altın çanın ve zihninde şakımasına izin verirse olabileceklerinin belirsizliğinin ağırlığıyla, pencerenin önünde durup uzak dağlara ve uzakta kalan günlere dalmıştı.

"*Bir kaşıntın olursa çanı çal, de León. Biri kaşımaya gelir.*"

Sızıyı artık kemiklerinde hissediyordu. Damarlarında buz, teninin altında soğuk bir ateş yanıyordu. Hareketsiz oturamıyordu. Net düşünemiyordu. Hasta, kırgın ve içi boşalmış gibiydi. İsterse piposunu tüttürmesine izin verirlerdi ama artık sadece bir pipoyla yetinecek güce sahip olmayabilirdi. Anabakire aşkına, çok uzun zaman olmuştu... *ne kadar* uzun... Zihninde canlanan anıya karşı gözlerini kapadı; tadı, teninin verdiği his, sıvı ateş gibi gırtlağından aşağı kayışı ve her şeyi yakıp yok edişi. Her geçen gün, her gece, içtiği her kırmızı yudum, ah Tanrım, o kırmızı...

Ya canavara hakkını verirsin ya da o hakkını senden zorla alır.

"Yapamam," diye fısıldadı koltuğuna gömülürken.

Mecbursun, diye fısıldadı.

"Yapmayacağım," dedi soluğu kesilir gibi.

Kahkaha duvarlarda ve kafasının içinde yankılandı.

Yapacaksın. Eninde sonunda her zaman ben kazanırım, Gabriel.

Çanın şarkısı kısacıktı ama kapının kilidinin tıkırtısını ve sürgünün çekildiğini duyması sadece birkaç saniye sürdü. Kafasını kaldırınca onu boynundaki sıkı tasma kolyesi ve gırtlağının solgun vaadini çevreleyen kan kırmızısı saçlarıyla kendisini izlerken buldu. Meline içeri girmeden önce

etrafına baktı, kapıyı arkasından kapattı ve ona tek kaşını kaldırarak açık mavi gözlerine kazınmış bir nefretle baktı.

"Arzunuz, Şövalye?"

"Susadım," diye fısıldadı Gabriel.

"Nasıl arzu ederseniz." Köle her ikisi de son damlasına kadar kurumuş şişeyi ve kadehi almak için masaya yaklaştı. "Biraz daha Monét?"

Gabriel elini uzattı ve onu hafif bir dokunuşla durdurdu.

"Korkarım... Susuzluğum şarap için değil, madam."

Gabriel bu sözler ve nabzının usul usul attığı bileğini okşaması karşısında kölenin teninin ürperdiğini gördü. Meline dudaklarını aralayarak ve nefesi hızlanarak ona baktı. Gabriel deri giysileri gıcırdayarak ayağa kalkınca gölgesinin tek lokmada yuttuğu köle bir adım geri çekildi.

"Bir pipo, o zaman?" dedi Meline yutkunarak. "Size hemen..."

Gabriel başını hayır der gibi sallayarak bir adım daha yaklaşınca köle devamını getirmedi.

Bu kez geri kaçmadı. Çenesini doğrultarak gözlerinin içine bakarken kuru dudaklarını diliyle ıslattı. Siyah dantel ve mücevherlerle süslü tasma kolyesini çıkarırken elleri titrese de kolyeden bir an önce kurtulmak ister gibi hızlı hareket ediyordu.

"İlla gerekiyorsa," dedi nefesi kesilir gibi. "Arzu ettiğinizi alın."

Bu sözler karşısında Gabriel'in kalbi öfkeyle doldu ve her zerresi alev aldı. Kadının ondan nefret ettiği aşikârdı. Sonuçta Gabriel biricik efendisinin canını yakmıştı. Son Gümüşaziz de ihtiyaçlarından nefret ediyordu ama bu, ihtiyacını azaltmaya yaramıyordu. Sivri tırnağını kadının atar damarının üstünden kaydırırken Meline'in göğsünün tuvaletinin dar korsesinin altında nasıl hızla inip kalktığını, göz bebeklerinin irislerini neredeyse yutacak kadar büyüdüğünü gördü. Meline ondan nefret etse de Gabriel kadının her çizgisinde ve kavisinde görebiliyordu.

Kendisinin hissettiği o nefret dolu İstek'in aynısı.

"Lütfen deyin, madam."

Meline gözlerinin içine baktı ve ona ihanet etmemesi için dilini ısırdı. Eli Gabriel'in deri pantolonuna uzandı ve orada bulduğu sertliği okşadıktan sonra kemerinin tokasıyla oynadı.

Ama tek kelime etmedi.

Gabriel bir elini kadının örgülü saçlarına sararak yumruğunu sıkınca Meline başını çevirerek uzun ve zarif boynunu açığa çıkardı. Gabriel ağzını kadının ona sunduğu noktaya doğru indirdi ve dudakları tenine değerken göğsünden alçak ve boğuk bir inilti yükseldi.

"Söyle..."

Dili kadının damarının üstünde dolaşırken dişleri tenine hafifçe sürtündü.

"... *lütfen* de."

"Tanrı aşkına, Meline, köpeğe kemiğini versene."

Meline şaşkınlıkla iç geçirerek, Gabriel hafifçe hırlayarak hızla birbirlerinden ayrıldılar. Jean-François yüzünde kurnaz bir sırıtışla ve çikolata rengi gözleri sevinçle parlayarak deri bir koltukta oturuyordu. Gabriel, Marki'nin odaya girdiğini duymamıştı bile ama işte oradaydı ve kahrolası defterine çizim yapmakla meşguldü. Meline başını öne eğerek kekeledi.

"A... affedin beni, Efendim, ben..."

"Hayır, hayır," diye kıkırdadı tarihçi elini bağışlar gibi sallayarak. "Lütfen, devam edin. Akşam yemeği sonrası güzel bir gösteri izlemeyi severim."

Gabriel ona öfke ve utançla dik dik baktı. Elinin tersiyle ağzını silerken kalbini sakinleştirmeye, susuzluğunu ve öfkesini bastırmaya çalıştı. Meline'e aç gözlerle son bir bakış daha attıktan sonra dişlerini sıkarak koltuğuna çöktü.

"Olmaz mı?" Jean-François'nın bakışları ikilinin arasında gidip geldi. "Sizi temin ederim, benim için sakıncası yok. Hatta hoşuma bile gider. Saatlerdir katlanmak zorunda kaldığım dindar sofuluğun üstüne, bir miktar sefahat hoş bir değişiklik olabilir."

Gabriel, Jean-François'ya baktı. "Celene."

"Liathelerin Sonuncusu." Marki kaşlarını oynattı. "Bu arada sana öpücüklerini gönderdi."

"Seninle ciddi ciddi konuştu mu?"

"*Vaaz verdi* demek daha doğru bir ifade olur. Ama *oui*, konuştuk."

Gabriel, Meline'in arzusunun kokusunu yok saymaya çalışarak sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Söylediği tek bir kelimeye inanamazsın. O yaratık yalanı benim dumanı sevdiğim kadar sever."

"Duman demişken, biraz ister misin? Sefaletini Meline'le gidermeye istekli değilsen en azından bir pipo iç, de Leön. Saat geç oldu ve daha konuşacak çok şeyimiz var."

Marki parmaklarını şaklatınca kapı ardına kadar açıldı. Gabriel akşamın erken saatlerinde ona banyo yaptıran Kuzeyli oğlanı hemen tanıdı. Elinde üstünde bir şişe Monét, kemikten bir pipo ve uzun cam bacalı yanan bir fener olan altın bir tepsiyle eşikte duruyordu. Delikanlı içeri girdi, uzun siyah saçlarını yüzünün iki yanına dökerek öne eğilirken Meline'e korku dolu bir bakış attı ve hayranlık dolu bakışlarını tekrar efendisine çevirdi.

"Masanın üstüne bırak, Mario, çok teşekkürler."

"Haydi ama," diye homurdandı Gabriel. "Oğlanın adı Dario, vampir. Bunu ben bile biliyorum."

"Ah, *oui*, Dario." Jean-François parmak uçlarını öptü ve tepsiyi bırakan delikanlının dudaklarına değdirdi. "Affet beni, biriciğim."

"Elbette, Efendim," dedi Dario karanlık gözleri ışıldayarak.

Meline artık kendini toparlamıştı ve feneri masanın üstüne bırakan diğer köleyi dik dik bakarak izliyordu. Jean-François kuyruklu ceketinin cebinden çıkardığı küçük sanktus şişesini, fenerin alevi karşısında gözlerini kısarak Gabriel'e attı. Bir eliyle pipoyu tutan Gümüşaziz şişeyi tek eliyle yakaladı. Susuzluğu pipoyu doldururken kükremeye, pipoyu tutuşturmak için fenerin alevine tutarken feryat etmeye başladı. O ilahi simya, o gizemli şimistri kanı eriterek muazzam bir mutluluğa dönüştürüyordu. Gabriel dumanın arasında Meline'in arzusunun kokusunu almaya devam ediyordu. İstediğini –Tanrım, *hepsinin* istediği şeyi– elde etmesi, rol yapmayı bir kenara bırakıp yüzünü kadının boynuna gömerek alev alev yanan bir cennete yükselip ardından ateşler içindeki cehenneme düşmesi ne kadar kolay olurdu oysa.

Tanrım, o kadar özlemişti ki tadını ağzında hissediyordu.

Oysa bunu yapmak yerine, sanktusun dumanını içine çekti ve sıcaklığın karıncalanan parmak uçlarına kadar yayılmasını bekledi. Gözlerini açmadan dumanı bir süre ciğerlerinde tuttu ve nihayet nefesini bırakarak kırmızı ve baş döndürücü dumanı burun deliklerinden soğuk havaya saldı. Susuzluk yaşadığı karanlığa geri püskürtüldü ama Gabriel'in o anda hissettiği mutluluk bile susuzluğun onu yönetme azmiyle mutlaka geri döneceğini bilmenin tatsızlığıyla gölgelenmişti. Her daim sabırlı. Her daim uyanık. İçindeki o delik asla tam anlamıyla kapanmıyordu.

İnsanın onu tamamlayan şeyden nefret etmesi.

Onu yok eden şeyi sevmesi.

Ne kusursuz bir işkence.

Ne ilahi bir cehennem.

"Daha iyi misin?"

Gabriel kan çanağı ve ışık saçan gözlerini açarak karşısındaki canavara baktı.

"Çok daha iyiyim," diye hırladı. "Mersi."

"Meline ve Dario'nun gitmesini istediğinden emin misin?" Tarihçi kuş tüyü kalemiyle Gümüşaziz'in pantolonunun kopacak gibi gerilen düğmelerini işaret etti. "Rahatsız görünüyor, de León. Dürüst olmam gerekirse dikkatimi de dağıtıyor. Seyredilmekten utanırsan ben dışarıda bekleyebilir ve dinlemiyor gibi yapabilirim."

"Siktir git, vampir."

"O zaman çıkabilirsiniz, aşklarım," dedi Jean-François iç geçirerek. "Bir ihtiyacımız olursa sesleniriz."

Sinir bozucu bir şekilde sırıtan tarihçi kalemini ağzının üstünden kaydırdı. "Ya da iki."

Genç Dario feneri ve pipoyu topladı ve yeni Monét şişesini masanın üstüne bıraktı. Meline boşları topladı ve onları iyice eğilerek selamladıktan sonra delikanlının peşinde odadan çıktı. Kapıyı kilitlemek için dönünce karanlık ve için için yanan bakışları Gabriel'inkilerle buluştu. Sonra kapı kapandı, anahtar çevrildi ve avcı ve av bir kez daha baş başa kaldılar.

"Meline enfestir, de Leŏn. *Biraz da* delidir." Jean-François kalemini mürekkebe batırıp temiz bir sayfa açtı. "Onunla gerçekten yatmalısın, arada bir nefret seksi yapmak ruha iyi gelir."

"Sen ruhlardan ne anlarsın, Chastain?"

"En iyi ihtimalle ayak bağı olur gibi göründüklerini. Ve pek çoğumuzun onlarsız gayet iyi idare ettiğini."

Gabriel kendini tutamayıp güldü ve kadehine yeni şişeden şarap doldurdu. Kadehini soğukkana kaldırınca vampirin ona sevecen bir ifadeyle gülümsediğini gördü.

"Sağlığına, Gümüşaziz."

"Ölüme, soğukkan."

Gabriel başını arkaya yatırıp şarabı yutarken vampirin onu izlediğini hissedebiliyordu. Jean-François kalemini yavaş ve yumuşak bir hareketle bir kez daha kırmızı dudaklarının üstünden kaydırdı.

Gabriel kadehini tekrar doldururken, iç geçirerek, "Söyle bakalım," dedi. "Kardeşim sana hangi yalanları söyledi."

"*Senin* yalanların daha çok ilgimi çekiyor."

"Karayürek'ten bahsetti mi? Pericikten? Sana aptallığının Dior'u nasıl bir bok çukuruna batırdığını ve Dior'un ne..."

"Önemi yok." Jean-François tiradı durdurmak için iç geçirerek elini kaldırdı. "Cehalet bir uçurum, bilgi de köprüdür. Söylediğine göre, sen Cairnhaem savaşında düştükten sonra..."

"Celene beni *düşürdükten* sonra."

"Sen ve yer çekimi küçük sohbetinizi ettikten sonra Kâse'yi tekrar görmenin biraz zaman aldığını söyledin. O arada ne olduğunu bilmek isterim."

"Ne fark eder ki? Margot, Dior'un hikâyesini istiyor, benimkini değil."

"Bağlam olmadan hakikat de olmaz, de León. Vaktimiz var. Ve bu arada, sevgili kız kardeşin benim onu edebileceğim kadar rahatsız."

Tarihçi kalemini hazırda tutarak Gümüşaziz'in gözlerine baktı.

"Şimdi. Cairnhaem'de Kâse'yi korumak için savaşmak zorunda kaldın. Ama sonunda kendini hayli kısa bir köprüden uzun bir uçuş yaparken buldun. Sonra ne oldu?"

Gabriel bir elini çenesinde dolaştırdıktan sonra bir gıcırtı eşliğinde arkasına yaslandı.

"Düştüm." Omuz silkti. "Bayağı uzun bir mesafe. Rüzgâr çığlık çığlığaydı, ben de öyle ve ben aşağı yuvarlanırken yukarıda fırtına gümbürdüyordu. Ne kadar düştüğüm konusunda hiçbir fikrim yok. Daha öncesinde ve sonrasında düştüğüm bütün mesafelerden uzun olduğunu biliyorum. Bir süre sonra, altımda kırılan bir şeye çarpıp taze karın üstüne düştüm ve her yeri kanayan kırık dökük bir et çuvalı gibi yuvarlanmaya başladım. Sonrası karanlık."

"Yaralı mıydın?"

"Ölmem gerekirdi."

"Dünyanın çatısında tek başına. Atsız. Kılıçsız. Erzaksız. Teçhizatsız. Solukkanların ölmeye kolay razı olmadığını bilirim ama hayatta kalman ilahi bir mucize gibi görünüyor, de León."

"İlahi mi?"

Gabriel alaycı bir gülüşün ardından şarabından büyük bir yudum aldı.

"İnan bana soğukkan. Tanrı'nın bu işle *hiçbir* ilgisi yoktu."

II

YARA İZLERİNİN ŞARKISI

"'İçine çek.'

"Duyduğum ilk sözcükler bunlardı. Karanlık ve uzak bir yerden gelir gibiydiler. Kan lekeli bir bulanıklığın arasından binlerce metre yukarıdaki bir ışık noktasına doğru yüzen bir karanlık. Hissettiğim tek şey acıydı ve acının nerede bittiğini, benim nerede başladığımı bilmiyordum, içimde yeterince...

"'İçine çek.'

"Kırmızı duman. Dudaklarımda ve ciğerlerimde. Sertti, yakıcı, acı bir tadı vardı ve ona sözcüklerle ifade edemeyeceğim kadar ihtiyacım olsa da onu içimde tutamadım ve karnımın üstüne dönüp ellerimin içine kan kusarken acıyla inledim.

"'İçine çek.'

"'Şunu söylemeyi kes,' demeyi başardım. 'İşe yaramıyor.'

"'O zaman siktir git,' diye çıkıştı biri. 'Kendi piponu yak, aksi herif.'

"Pipom yanımdaki taşın üstüne atıldı. Öksürerek şişmiş gözümü araladım ve başımda çömelen bulanık karaltıya gözümü kısarak baktım. Çilli, dövmeli bir ten. Boynunda dikenlerden bir tasma. Yara izli yüzünün iki yanına dökülen alev kırmızısı bukleler ve vücudunu kaplayan belki kırk metre ipek, tül ve Elidaen danteli.

"'Tanrı aşkına, üstündeki ne?' diye fısıldadım.

"'Eyer çantandaki tek giysi,' dedi Phoebe çatık kaşlarla. 'Çok makul bir kıyafet seçimi olduğunu söylememe lütfen izin ver, seni kahrolası otuzbirci.'

"Etrafıma baktım ve bir dağ mağarasının derinliklerinde olduğumuzu gördüm. Siyah taş, eski buz ve bayat kurt kokusu. Dışarıda sert bir fırtına esiyordu ama yakınımda, hoş bir sıcaklık yayan bir ateş yanıyordu. Ateşin yanında kana ve irine bulanmış bir çift eyer çantası gördüm. Vücudum pıhtılaşmış kan kurusuyla kaplıydı ve bir düzine kemiğim kırılmıştı. Ama sırtımda tuniğim, Jènoah'nın ininden aldığım, kan kırmızı, siyah biyeli palto vardı. Ve Phoebe á Dúnnsair bir elbise içindeydi.

"Ama sıradan bir elbise değildi. Omuzlarını açıkta bırakan, belini sımsıkı saran ve tilki kürkü bir pelerinle tamamlanmış bir tuvaletti. Alacakaranlık dansçısının saçlarının alevini dengeleyen parlak zümrüt yeşili kumaşı vücudunu kalçalarına kadar sımsıkı sardıktan sonra bir şelale misali kat kat dökülüyordu. Augustin salonlarında bir bakanın tekrar bakması şöyle dursun, bakarken boyunlar bile kırılabilirdi ama Gecetaşı'nın donuk vahşiliğinde...

"'Ko... komik görünüyorsun,' dedim hırıltılı bir sesle.

"'Kimin kabahati?' dedi ellerini kalçalarına koyarak. 'Senin çantandan çıktı, amcık herif!'

"'Onu o... oraya ben koymadım, Kedicik. Dior onu...'

"Bir anda kalbim taş kesti. Kiara. Dehşetler. Köprüdeki savaş.

"'*Dior.*'

"Zorla doğruldum ve dizlerime ulaşmayı başardım. Dudaklarımdan kan akıyordu ve sol bacağım tamamen yanlış bir açıyla bükülüydü ama duvara sıkıca tutunarak kalkmaya çalıştım.

"Phoebe beni omuzlarımdan yere bastırdı. 'Otur aşağı, aptal herif.'

"'O kahrolası ellerini üstümden çek.'

"'Dur durduğun... AAAAAA!' Alacakaranlık dansçısı bir zümrüt rengi ipek ve yanan bukleler girdabı çizerek hızla geri kaçtı. 'Gümüşüne hâkim ol, seni dişlek bokçuvalı!'

"Kolunun üst kısmında yedi köşeli yıldız şeklinde kırmızı bir kabartı gördüm. Avucuma bakınca birbirimize değdiğimiz yerde onu dağladığımı fark ettim, üstümdeki gümüş onda sıcak bir damga etkisi yaratmıştı. Kan öksürmeye devam ederek ve nefes almakta bile zorlanarak sırtımı verdiğim duvarda aşağı doğru kaydım.

"'Özür dilerim,' diye hırladım. 'İyi misin?'

"'Seni o kahrolası karın içinde bırakmalıydım, seni ay çarpmış, kıt beyinli...' Phoebe kolunu tutarak ateşin etrafından dolaşırken kırmızı bir cübbe giydirseniz adına kardinal diyebileceğiniz kepazelikte bir dizi küfür sıralamaya başladı.

"'Neden bırakmadın?' diye sordum.

"'Hı?'

"'Neden beni kahrolası karın içinde bırakmadın?'

"'Tatlı Anaaylar aşkına, dilin pabuç kadar,' diye çıkıştı. 'Sanırım aradığın sözcükler, *acınası kıçımı kurtardığın için teşekkürler, leydim*, olmalıydı.'

"'Dior'a ne oldu?'

"Phoebe iç geçirerek başını öne eğince bukleleri yüzüne döküldü. 'Hiçbir fikrim yok.'

"Öfkem gittikçe artarak, 'O zaman tekrar sorayım,' diye homurdandım. 'Onun peşine düşmen gerekirken neden zamanını beni kurtararak ziyan ettin? En iyi ihtimalle hani kız kardeşimin pençelerinin arasında. En kötü ihtimalle de kahrolası Dyvok'ların!'

"'Bunu akıl edemediğimi mi sanıyorsun? O kızı güvende tutacağıma kalpkanım üstüne yemin ettim ben!' Alacakaranlık dansçısı yüzüne dökülen saçları arkaya iterek hışımla bana doğru geldi. 'Ama belki dikkat etmemişsindir diye belirteyim, o sülük çizmesini kukuma öyle sert geçirdi ki derinin tadını hâlâ alabiliyorum ve adım atabilir hale gelir gelmez yardım etmeyi düşündüğüm için özür dilerim.'

"'Phoebe,' diye fısıldadım ağzım şaşkınlıktan bir karış açılarak. 'Yedi Şehitler aşkına, gözlerin...'

"Gözlerini kırpıştırırken öfkesi biraz yatışır gibi oldu. 'Ne olmuş gözlerime?'

"Kemerimdeki kına bakınca Küliçen'in gittiğini, köprünün üstünde Kiara'nın kılıcı Dior'un elinden uçurduğunu hatırladım ve içim ezildi. Ama elimi çizmemin içine uzatıp düz usturamı çıkardım ve Phoebe'nin çelikteki yansımasını görmesi için keskin kısmını açtım.

"'Ah, Anaaylar aşkına...' diye fısıldadı ellerini yüzüne götürürken.

"Alacakaranlık dansçısının gözleri değişmişti. Eskiden zümrüt yeşili olan gözler şimdi altın rengi parlıyordu ve beyaz kısımları tamamen yok olmuştu. Gözlerinin artık bir kadının değil, bir dişi aslanın gözleri olduğunu anladım. Parmak uçlarındaki pençeler gibi. Ayaklarının dibindeki gölge gibi.

"'Kahretsin,' diye tısladı yansımasına bakarken. 'Bana yeşil de yakışıyordu.'

"İfadesinden tam emin olamadığım için kaşlarımı çattım. 'Bana bir alacakaranlık dansçısı hayvanının şekline ne kadar çok bürünürse hayvanın onda daha fazla iz bıraktığı öğretilmişti. Bu sizin için... normal sayılmaz mı?'

"Phoebe iç geçirerek bıçağa baktı. 'Günlerin ölümünden önce mi? Şu andaki kadar değişmem için, *bin kez* dans etmiş olmam gerekirdi. Ama bu gecelerde...'

"Alacakaranlık dansçısı usturamı bana geri verdi ve susarak ateşin yanına çömeldi. Yüzümü buruşturarak yanma çöktüm ve o alevlerin o yeni tuhaf altın renginde dans etmesini izledim.

"'Ne olmuş bu gecelere?' dedim.

"Phoebe bana, cevap verip vermemeye karar vermeye çalışır gibi yan gözle baktı. İkimiz Dior'u savunmak için yan yana savaşmış ve kanımızı akıtmıştık ve savaş en tuhaf sıkı dostlukları yaratır. Ama yine de ben bir gümüşazizdim, o ise bir alacakaranlık dansçısı. Tam olarak sırdaş sayılmazdık.

"'Bizler Aylardan ve Dağlardan doğan ormanruhlarıyız,' dedi sonunda iç geçirerek. 'Eskiden ikisi tarafından kutsanırdık. Ama günlerin ölümünden bu yana Anaaylarımız gökyüzünde bir örtünün arkasında saklı. Toprak Babamız, Çürüme'nin ellerinde çürüyor ve bu çürüme damarlarımıza bulaşıyor. Bu gecelerde hayvanlar içimizde daha şiddetli yanıyor. Her değişim bizi biraz daha fazla, biraz daha hızlı dönüştürüyor. Ve ormansuretinde her dans edişimde, sonrasında neye dönüşeceğimi bilmiyorum.'

"'Bundan Dior'a bahsetmiştin,' diye mırıldandım. '*Çürük Kan Zamanı.*'

"Phoebe başını onaylar gibi salladı. 'Şimdi Çiçek'le yolculuk ettiğim altı ay boyunca neden bir kez bile dans etmediğimi anlamışsındır. Ve Tanrıcığın türüm için ne anlam ifade ettiğini. Bu, sonsuz karanlığa bir son demek. Yeryüzü ve Gökyüzü arasındaki ve arada kalan çürük kanımız için ahengi yeniden sağlamak demek.'

"Bu yeni bilgi karşısında ne diyeceğimi bilemeyerek iç geçirdim. Ama sonunda öfkem yatışmıştı ve nerede olduğumuzu anlamak için etrafıma bakmaya zaman ayırabildim. Son hatırladığım şey Cairnhaem köprüsünden aşağı yuvarlanışımdı, buraya nasıl geldiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Vücudumdaki acı, sanktus sayesinde biraz azalmıştı ama çizmem mahvolmuş ve yırtılmıştı, altındaki ayak bileğim için de aynısı geçerliydi.

"'*Diş izleri*,' diye mırıldandım.

"Hikâyeyi sonunda tahmin edebilir hale gelmiştim. Phoebe beni ormansuretindeyken bulmuş ve çenesiyle sürükleyerek güvenli bir yere getirmiş olmalıydı. Alaca karanlık çökünce de insan suretine girmiş ve üstünde sadece o kahrolası balo elbisesiyle kara çıkıp ateş yakmak için odun, ölü atımın sırtından teçhizat ve benim için giysiler toplamıştı. Solukkan olmam fark etmezdi, bu kadın olmasa donarak ölmüştüm. Suretini değiştirmek için ödediği bedel düşünüldüğünde, çabası iki kat cesurdu.

"Ve ben burada oturmuş bunun için başının etini yiyordum.

"'Bak ne diyeceğim, haklısın,' diye mırıldandım kurumuş kanla kaplı donuk bir saç tutamını geriye çekerek. 'Gerçekten dilim pabuç kadar. Mersi, Matmazel Phoebe. Acınası kıçımı kurtardığın için.'

"Alacakaranlık dansçısı kızıl bir saç buklesini arkaya itip derin bir nefes aldı. 'Sorun değil.'

"'Gözlerin...' dedim. Öksürük gelince acıyla yüzümü buruşturdum. 'Altın rengi sana yeşilden daha çok yakışmış.'

"'Centilmenliğini güneş görmeyen yerlerine sokabilirsin.'

"'Artık hiçbir yer güneş görmüyor.'

"'O zaman istediğin yere sok.'

"İkimiz birden kıkırdayınca çatırdayan ateş ışığında gölgeler biraz dağılır gibi oldu.

"'Güneş ışığı bir yana, minnettarım,' dedim. 'Gerçekten. Sana hayatımı borçluyum.'

"'Gerek yok.' Phoebe soğuk ve ıslak bir pelerini sırtından atar gibi omuz silkti. 'Nedenini sadece Aylar bilir ama Çiçek seni seviyor. Ölmene izin vermem canını çok sıkardı.'

"'Artık bundan o kadar emin değilim.'

"'Hıı?'

"Hafızamda o tokadın korkunç sesi canlanırken yüzümü buruşturarak elime baktım. 'Savaştan önce Dior'a... biraz sert davrandım. Yapmamam gereken şeyler yaptım. Affedilemez şeyler.'

"Alacakaranlık dansçısı bana sadece baktı. Günahımdan bahsetmekten utanır gibi başımı iki yana salladım.

"'Ona el kaldırdım. Öfke anında. Ona *vurdum*, Phoebe.'

"Phoebe omuz silkti. 'Annem de beni birkaç kez hırpalamıştı, şey yaptığım...'

"'Anlamıyorsun. Ben küçük bir çocukken üvey babam beni öldüresiye döverdi. Bazı geceler yürüyemeyeceğim kadar kötü hırpalardı. Aynısını asla yapmayacağıma yemin etmiştim.'

"Phoebe bana ateşin üstünden, ışıldayan yeni gözleriyle baktı. 'O zaman neden yaptın?'

"'Bilmiyorum,' diye tısladım. 'Öfkeliydim. Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar ama Tanrım, bu hiç benim yapacağım bir şey değil. Ben Sabır'ıma hiç el kaldırmadım. On bir yıl boyunca bir kez bile.' Bir kez daha titreyen parmaklarıma baktı. 'Bu kahrolası şeyi kesip atmayı yeğlerdim.'

"'Pekâlâ, bu konuda zırvalamayı bırak. Canının istediği yerlerini daha sonra kesebilirsin.'

"Ateşin üstünden ona dik dik bakınca Phoebe gözlerime baktı.

"'Bir aptal bile o kızı ailenden biri gibi sevdiğini görebilir, Gümüşaziz,' dedi. 'Bu yüzden kendini kamçılamayı *prièdi* günü için kiliseye saklayabilirsin. Onu geri aldığımız zaman Dior'un gönlünü alırsın.'

"Bu sözlerini düşündüm ve bana hayli bilgece geldi. Phoebe lafı oturtmak konusunda ustaydı ama haklıydı da. Olmuş bir şey için sızlanmanın bir anlamı yoktu. Önemli olan bundan sonra ne yapacağımızdı. En iyisi bir an önce kendimi yerden kazıyıp işe koyulmam olacaktı.

"Böylece gözlerimi kapadım ve ellerimi alevlere uzattım.

"'Sen ne...'

"'Şişşt.'

"'Bana şişşt deme seni ukala...'

"'Dior'a kanımdan bir şişe verdim,' diye mırıldandım. 'Kendimi zorlarsam hissedebilirim. Ama kolay değil.'

"Gerçeği söylemiştim; bu, samanlıkta iğne bulmaktan bir iğne yığını arasında bir saman çöpü bulmaya daha yakındı. Yine de dondurucu boşluğun arasından uzandım; fırtınayı, geceyi ve uçsuz bucaksız, cansız boşlukları ellerimle açarak ilerledim. O boş karanlıkta el yordamıyla ilerlememin ne kadar sürdüğü konusunda hiçbir fikrim yok ama sonunda siyahlığın arasında küçük kırmızı bir damla hissettim. Uzakta. Hareket halinde. Süratli.

"'Yedi Şehitler aşkına... Sanırım Dyvok onu ele geçirmiş.'

"Phoebe'nin gözleri kısıldı. 'Emin misin?'

"'Hayır. Ama hızlı hareket ediyor ve midillilerimiz öldü. Ya bir at çaldı ve bizsiz Ossway'e doğru dörtnala yola koyuldu ya da oraya at sırtında *taşınıyor.* Her iki durumda da Celene'in yanında olduğundan şüpheliyim. Onu taşıması için bir hayvanı büyüleyerek kendini bağlayacak kadar zamanı olmadı.'

"'Dior o sülüklerin elindeyse...'

"'Onu öldürmezler. Kurtana birçok şey olabilir ama aptal değildir. Dior'un Voss'lar için değerli olduğunu biliyor.' Ayağa kalktım ve bacağımdaki kırığı temkinli bir tavırla yokladım. 'Ne kadar değerli olduğunu anlamadan onu alt etmelisin.'

"'Ben mi?' Phoebe gözlerini kırpıştırdı. 'Yoksa senin daha acil planların mı var? Saçlarını yıkamak falan gibi.'

"'At sırtındalar.' Boş kınımı işaret ettim. Ve onları yakalasam bile silahsızım. Bu yüzden yarın alaca karanlık vakti sen ormansuretinde dans ederek peşlerine düşeceksin.'

"'Seni burada yalnız mı bırakacağım? Bir hafta dolmadan donarak ya da açlıktan ölmüş olursun.'

"'Bu bana Senin Kahrolası Sorunun Değil gibi geldi, Kedicik.'

"'Bana bir kez daha Kedicik dersen seni kendi ellerimle buraya gömerim, Gümüşçocuk. Aptalca kahramanlıkların senin türünün ballı birası olduğunu biliyorum ama...'

"'İşte yine senin türün muhabbeti başladı, yemin ederim...'

"'Ama aptal mı doğdun, yoksa kafana çok fazla Dyvok darbesi mi aldın?' Phoebe karşımda sırtını dikleştirdi ve kaşlarını çattı. 'Kitapta o kahrolası fahişeyle yanındaki oğlan çocuğunun canıma okuyup beni bir *dağdan* fırlattığı kısmı atladın mı yoksa? Ve şimdi onları tek başıma alt etmemi istiyorsun.

Başka? Kibarca rica mı edeyim? Lütfenin üstüne şah damarımı da koyayım istersen?'

"'Dior'u tek başına bırakamayız!'

"'Kimse bırakalım demedi! Ama savaşı onlar kazandı, Gümüşaziz! Bunu kabullen ve savaşı kazanmayı düşünmeye başla! Aylar aşkına, kızı sevdiğini biliyorum...'

"'Kızı sadece *sevmiyorum!* O!..'

"Kendimi taşın üstüne geri bıraktım. Vücudum hâlâ yaralıydı ve canım acıyordu ama hiçbir yerim kalbim kadar kanamıyordu. Dior'un Dyvok'ların elinde olması fikri, başına gelebilecekler ve son konuşmamızı yaptığımız o anın son görüşmemiz olabileceği düşüncesi...

"'O...'

"'Elinde kalan tek şey.'

"Phoebe de karşıma çöktü ve altın rengi gözlerini gözlerime dikti. Yanakları öfkeden kızarmış, pençeli yumruklarını sıkmıştı. Ama aslında ikimizin öfkesi de birbirimize değildi.

"'Onun senin için anlamını biliyorum. Kehanetlerin ve kaderlerin ötesinde. *Gerçekten* ne anlam ifade ettiğini.' Phoebe'nin sesi çok ince bir buza adım attığını bilir gibi nazikti. 'Dior bana başlarına gelenleri anlattı. Karının. Ve küçük kızının. Bunun nasıl bir his...'

"'*Sakın*,' diye hırladım. 'Sakın buna cüret...'

"İtirazım alacakaranlık dançısının elini aramıza kaldırmasıyla yarıda kesildi. Tırnakları pençe gibi sivri ve bir kalbi göğsünden koparacak kadar acımasızdı. Ama yüzük parmağının etrafında vücudunu süsleyen peri helezonlarıyla aynı renkte, kan kırmızı bir dövme vardı. Bunun gümüşten dövülmemiş ama mürekkep ve kanla işlenmiş bir nişan yüzüğü olduğunu fark ettim.

"'Yara izleri olan tek kişi sen değilsin, Gümüşaziz,' diye mırıldandı.

"Alacakaranlık dansçısının yanağını süsleyen eski yaraya ve ölü kuzeninin baltasının omzuna açtığı ize baktım. Ön kollarında, boynunda başka izler de vardı. Tıpkı benim gibi o da yara izleriyle kaplıydı. Kırgınlıklarının hikâyesini anlatan, bir yara izleri şarkısı.

"Görünüşe bakılırsa Phoebe á Dúnnsair az kırılmamıştı.

"'*Anlıyorum*,' dedi. 'Neden bu kadar korktuğunu. Aklını yönetmesine izin vermediğin sürece, o korku günah değildir. Dior gitmedi. Sadece kayboldu. Ve onu geri alabiliriz.'

"Derin bir iç çekerek elimi kan lekeli yüzümde dolaştırdım. Bu kadın sinir bozucuydu. Kavgacıydı. Taş gibi sertti. Onun türüyle benimki arasında

yüzyıllardır süren bir düşmanlık vardı, benim tenimdeki dövme onun için bir zehirdi ve damarlarında hangi kara sihirlerin dolaştığını sadece Tanrı bilirdi. Ama lanet olsun ki haklıydı. Phoebe'nin beni sinirlendirmekten daha iyi yaptığı tek şey sonrasında beni konuşarak sakinleştirmekti."

"Yorucu birine benziyor," dedi Jean-François esneyerek. Sayfayı çevirdi.

"Öyleydi," dedi Gabriel hafifçe gülerek. "En çok takdir ettiğim şeylerden biri."

"Kadınlar konusunda mazoşist damarın çok şey anlatıyor, de Leön."

"Kadınlarla bir ilgisi yok," dedi Gümüşaziz kaşlarını çatarak. "En çok değer verdiğim insanlar her zaman en sert kavgaları ettiklerim oldu. Beni suratıma bir tokat indirip saçmalıklarımdan çıkarmaya ya da götlük ettiğimi söylemeye çekinmeyen insanlar. Göklerin altında dürüst bir arkadaştan daha iyisi yoktur."

Son Gümüşaziz dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildi.

"Bilgeliğe giden yol budur, vampir. Bilge kişi düşmanlarından, aptalın dostlarından öğrendiklerinden daha fazlasını öğrenir ama arkadaşları aptal olduğunu yüzüne söylemeye istekli olursa bir aptal bile ders alabilir. Etrafını sana kafa tutan insanlarla doldur. Birileri sana meydan okumuyorsa hiçbir şey öğrenmiyorsundur. Odadaki en akıllı adam sensen *yanlış odadasın* demektir.

"Phoebe á Dúnnsair ve ben arkadaşlığın yakınından bile geçmezdik. San Michon'a girdiğim günden itibaren bana türünün hayvan olduğu öğretildi. Masumların kanını içen ve insanların derilerini çalan kana susamış kâfirler. Ancak her ne kadar dünyanın en akıllı adamı olmasam da bilgeliği duyduğum zaman tanıyacak kadar akıllıyımdır.

"'Tamam,' dedim iç geçirerek. 'İş birliği yapacağız.'

"Phoebe başını salladı ve topuklarının üstüne doğru geriye yaslandı. 'Ossway'e doğru gidiyorlarsa nereye gitmeyi amaçlıyorlardır? Dŭn Cuinn en yakın yer. Dyvok'lar o kaleyi geçen yıl yerle bir etmişti.'

"'Dún Sadhbh de var. Ve Dún Ariss. Hatta Lachlan'ın söyledikleri doğruysa Dún Maergenn de düşmüş.' Şaşkınlık içinde başımı salladım. 'On beş *yıldır* yenişemiyorlardı ve şimdi Dyvok bir anda bütün Ossway'i ezip geçti öyle mi? Ne oldu da bu kadar *güçlendiler*?'

"'Hiçbir fikrim yok. Ama onu oraya götürüyorlardır, değil mi? Dokuzkılıç'ın başkentine.'

"Başımı ağır ağır sallayarak bilmeceyi düşündüm. 'Akla yatkın.'

"'Bu durumda onları yakalamamız için bir ata ihtiyacın olacak. Peşlerine düşeceksek teçhizata ve erzaka. Ve eğer bunu söylediğim için dayak yemeyeceksem...' Yüzünü buruşturdu. 'Bir banyo yapsan hiç fena olmaz.'

"İtiraz etmek için ağzımı açtım ama alacakaranlık dansçısını baştan aşağı süzünce ben tepeden tırnağa ezikler, kül ve kurumuş kanla kaplıyken onun pırıl pırıl göründüğünü fark ettim. Kedilerin titiz olduğunu bilirdim ama bu resmen alay etmekti...

"'İhtiyacım olan son şey bir at değil,' dedim iç geçirerek. 'Küliçen'i Cairnhaem'de kaybettim. Birlikte yaşadığımız ve gördüğümüz onca şeyden sonra... Her yerde olabilir...'

"'Hımmm...'

"Phoebe'nin sesindeki manidar tınıyı duyunca başımı kaldırdım. Uzun bir eziyetin ardından tuhaf ve yırtıcı gözleri ışıldayarak gülümsedi. Hızla ayağa kalktı, kan lekeli eyer heybelerini kenara çekti ve orada, bir battaniyeye sarılı bir halde...

"'*Kül!*' diye haykırdım.

"Kılıcımı hızla yerden kaldırdım ve güzel gümüş sesi kafamın içinde yankılanırken gözlerim dolu dolu oldu. Kül'ün kendi kendine konuştuğunu fark ettim, onca şey dururken bir patates ekmeği tarifi veriyordu. Ama sesi o kadar muhteşem ve neşeliydi ki buz kesmiş kemiklerimi hiçbir ateşin yapamayacağı kadar ısıttı.

"*Bir yeni pa... patates, büyük ve güpgüpgüzel...*

"'Kül?' diye fısıldadım.

"*İki bardak keçi sütü, taze ve i... iyi...*

"'Kül!' dedim daha yüksek sesle.

"Ses durdu, kabzanın üstündeki o kırık ve gümüşlü kadın her zamanki gibi gülümsüyordu.

"*Gabriel, ne... nereye gittin? Çok endişelendim, endişelendim çok!*

"'Her şey yolunda,' diye fısıldadım. 'Korkma.'

"*Korku onlar için, bizim için değil. Korku ve ıvır zıvır, evet. Buraya ba... barış için atılmadım ya da barış görüşmeleri için dö... dövülmedim. Ama... Dior ne... ne... nerede?*

"'Güneyde. Çok uzak değil. Onu almaya gideceğiz.'

"*Ah, iyiiyi, iyiii. Ben... ben... az önce ken... kendi kendime mi konuşuyordum? Ne di... di... diyordum? Ha... hatırlayamıyorum. Hiç* hatırlayamıyorum.

"'Uyu artık, *amie*,' diye mırıldandım. 'Sana ihtiyacım olunca seslenirim, olur mu?'

"*Hâlâ var mı?* dedi yumuşak bir sesle. *Bana ihtiyacın yani? Eskisi gi... gibi olmasam da?*

"'Her zaman,' dedim onu sımsıkı tutarak. 'Şişşt. *Her zaman.*'

"İ... iyi. Uyuyayım o zaman. Sessiz ve hareharehareketsiz. Fırtınadaki sessizlik. Şanslı adamsın, dostum. Astrid ve Sa... Sabır'ı benim yerime öp...

"Kının içine itince kılıcın sesi kesildi. Kabzasındaki güzel kadını okşadım. Beni ateşin karşı tarafından izleyen alacakaranlık dansçısına baktım.

"'Sana borcum ikiye çıktı, matmazel.'

"'Onu düştüğü yerde buldum,' diye mırıldandı Phoebe. 'Üstüne düştüğü taşı *ortadan* ikiye ayırmıştı. Söylediği saçmalıkları duymalıydın. Melekler ve şeytanlar ve her tür delilik. O şeyin kafası kapanma saatindeki bir barın zemini kadar dağınık.'

"'Her zaman böyle değildi,' diye karşı çıktım. 'İyi geceleri de oluyor, kötü geceleri de.'

"'Ona ne oldu?'

"'Bir kadından doğan hiçbir erkeğin Ebedî Kral'ı öldüremeyeceği söylenir.' O eski nefret göğsümde yanmaya başlayınca iç geçirdim. 'Ama ben yine de denedim. Bedelini ailemle birlikte Kül ödedi.'

"Phoebe'nin altın rengi gözleri parmaklarıma dövülmüş isimde dolaştı. 'Onu tamir edemez misin?'

"'Tamir etmek mi?'

"'Ne bileyim, bir ocakta tekrar dövdürsen falan. Eski hikâyelerdeki gibi. Tein'Abha'nın çekicini yenileyen Daegann gibi. Ya da düşmanlarının kılıçlarını eritip kendine bir kılıç yaptıran Dokuzkılıç gibi.'

"'Bu işler öyle yürümüyor. Bir kılıcı eritip ondan bir yenisini yaptıramazsın. Metali sıvılaştırınca simyasını değiştirirsin. Eriyik çelik sertleşince demir olur. Kırılgan ve güçsüz. Kırılmış kılıçları tekrar döktürmekle ilgili bütün o eski hikâyeler bundan ibaret, Matmazel Phoebe. Birer *hikâyeden*.'

"Morarmış gözlerimi ovalayarak iç geçirdim.

"'Kılıç dediğin kalp gibidir. Bir kez kırıldı mı kırık kalır.'

"Phoebe iç geçirerek beni süzdü. 'Üstüne iki kez basılmış bok gibi görünüyorsun.'

"'Tuhaf,' dedim mağaramızın ötesindeki dağlara doğru bakarak. 'Oysa ben kendimi dünyanın zirvesinde hissediyordum.'

"Phoebe yara izini çarpıtan gülümsemesiyle kıkırdadı. 'Seni iyileştirmeye yarın başlarız. Asıl soru, sana nereden at bulacağız?'

"Seçenekleri düşünürken dudaklarımı büzdüm, kaşlarım çatıldı.

"'Oraya giden yolun karanlık olduğunu biliyorum,' dedim sonunda. 'Aytahtı'nda yardım istersek hikâyenin benim sonunda parçalara ayrılmayacağım bir versiyonu olur mu?'

"'Fırtınakoparan'ı senin türün öldürdü, Gümüşaziz. Dağlık Bölge'ye gidersen ölürsün.'

"Dudağımı ısırarak başımı salladım. 'Sanırım Kızılnöbet'e gidebiliriz.'

"'Çiçek'e oranın tehlikeli olduğunu söylediğini sanıyordum.'

"'Oraya son gidişimizde Dior ve ben Gece Pazarı'ndan bir çalıbüyücüsüne puştluk yaptık. Bir sorgucuyu kilise mahzeninde öldürdük. Orada yakalanırsam tek soru beni assınlar mı yoksa dört eşit parçaya mı ayırsınlar olur. Belki ikisi birden.' Kaşlarımı çatarak çenemi sıvazladım. 'Ama boşa harcayacak zamanımız yok. Ve o duvarların arkasında hâlâ birkaç dostum var.'

"Phoebe kararlı bir tavırla başını salladı. 'O zaman Kırmızılar Şehri'ne gideceğiz. Gidebildiğimiz kadar hızlı yürüyerek. Sonra birer at edineceğiz, Dior'un izini süreceğiz ve onlar Dún Maergaenn'e ulaşmadan Dyvok'ları lime lime edeceğiz.'

"'Seni telaşlandırmak istemem ama... biz az önce bir konuda *hemfikir* mi olduk?'

"Phoebe alaycı bir ses çıkardı. 'Oraya ne kadar çabuk ulaşırsak Çiçek'i o kadar çabuk buluruz. En iyisi uyumak, ha?'

"Başımı salladım. İliklerime kadar bitkindim. Phoebe'nin kurtardığı eyer heybelerinde en azından yataklık malzeme vardı. Taşın üstüne birkaç kürk serdim ve sadece rüyasız bir karanlık dileyerek üstlerine kıvrıldım. Phoebe'nin ateşe bir odun daha attığını, çantalarla uğraştığını duydum. Ve içine sarındığım kürklerin bir ucunu kaldırıp ipek ve tül hışırtıları arasında yanıma kıvrılınca bütün vücudum ayak parmaklarımın ucuna kadar gerildi.

"'Sen... ne halt ettiğini sanıyorsun?'

"'Ah, kiliseden önce birkaç tek atıp fahişelerle eğleneceğim. Sence ne yapıyor olabilirim?'

"'Bana benimle yatıyormuşsun gibi geldi, Kedicik.'

"'Yakışıklı olduğun kadar zekisin de.'

"'Sadece bir battaniye mi var, yoksa...'

"'Üç tane var,' dedi Phoebe üçünü de üstümüze çekerek. 'Battaniyelerin olayı budur, ne kadar çok olurlarsa seni o kadar çok ısıtırlar. Aynısı vücutlar için de geçerli. Büyü biraz.'

"Bunun Phoebe'nin tarzı olduğunu biliyordum. Yaşayan bütün kedigiller gibi özel alan umurunda değildi. Bu ayazda birbirimizi ısıtmamızın akıllıca olacağını da biliyordum. Ama karım olmayan bir kadınla aynı yatağı hiç paylaşmamıştım. Bu yüzden battaniyeleri üstümden attım ve emekleyerek kalkmaya davrandım.

"'Nereye gidiyorsun?' dedi Phoebe kafasını kaldırarak.

"'Birimiz nöbet tutmalıyız. Dehşetler de o köprüden düştü. Bir Voss mezarının üstünde dans etmen için o mezarı bizzat kazmalısın.'

"'Bu sabah izlerini buldum. Güneye gidiyorlar. Buralarda değiller.'

"'Bu riski almamalıyız.'

"'Aylar aşkına, gerçekten de kendini çok büyütüyorsun.' Phoebe bir dirseğinin üstünde doğruldu ve ancak küçümseyici sayılabilecek bir ifadeyle bana baktı. 'Taşaklarına sahip çık muhallebi çocuğu. Merak etme, namusun benim yanımda güvende. Isırmam.'

"Kurumuş kanla kaplı bacağımı ve kollarımda bıraktığı diş izlerini işaret ettim. 'Bak sen şu işe.'

"'En azından uykumda,' dedi gülümseyerek. 'Bana güven, aç değilim, dostum. Sadece üşüdüm.'

"Bir süre daha çatık kaşlarla baktım ama sonra cellat kütüğüne giden bir mahkûm gibi, kürklerin arasına geri kıvrıldım. Phoebe iç geçirdi ve rahat bir tavırla sırtıma sokuldu. Ellerimiz kısa bir an birbirine değip gümüş tenini yakınca hafifçe tısladı ama fısıldanan özürlerin ardından, ben alevlerin yanına yerleştim; alacakaranlık dansçısı da yanıma kıvrıldı.

"Phoebe'nin uyuyakalması çok sürmedi ama ben gözlerini bana diken şeye bakarak bir süre uyanık kaldım. Şimdi gölgeyle alevlerin birleştiği yerde oturuyor ve sessizce izliyordu. Üstünde sadece ateş ışığı vardı ve kalp kırıklığı şeklindeki yüzünü simsiyah ve uzun saçları çevreliyor, yanaklarından kanlı gözyaşları akıyordu. Kıpırdayamadım, konuşamadım ve ona yalvaran gözlerle baktım.

"'*Seni seviyorum...*'

"Astrid başını öne eğince kırmızı gözyaşları yağmur gibi dökülmeye başladı. Elini kaldırdı, kanı yüzüne yaydı ve gözlerimi kırpıştırınca yüzünün üstünde kanlı bir el izi olan bir maske olduğunu fark ettim. Gözlerinin etrafına kırmızı halkalar çizilmişti ve şimşekler çakarken simsiyah saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Celene bir köz yağmurunun arasında, Cairnhaem köprüsünden aşağı bana baktı ve elimi bırakırken yüzü ruhsuz bir gülümsemeyle çarpıldı.

"'*Senden* nefret *ediyorum...*'

"Karanlığa düştüm. O yapayalnız soğuğa, o yitirişe ve özleme. Ve düşerken yukarıdan bir çığlık duydum. Korumak için yemin ettiğim ama diğerleri gibi yüzüstü bıraktığım kızın çığlığı.

"'*Gabriel, neredesin?*'

"Ama fırtına cevabımı çaldı."

III

BEYAZ TAVŞAN

"'Dur! Adını ve işini söyle!'

"Buz gibi karanlıkta yankılanan haykırışa bir düzine yayın çekilme gıcırtısı eşlik etti. Yukarıdaki kızıltaşlara örülmüş mazgallı siperler on iki metre yüksekliğindeydi ve yeni doğan gecede duvarlar boyunca düzinelerce mangalın ateşi titreşiyordu. Karşımızdaki kapılar demirle çevrili meşeden yapılmış ve kudretli San Cleyland'in anahtar ve kalkan sembolüyle süslenmişti. Nefesimiz havada buharlar çizerek Phoebe'yle yorgun gözlerle bakıştık.

"'Anabakire aşkına, buradayız,' diye iç geçirdim.

"On beş gündür Gecetaşı'ndan aşağı doğru yol almıştık. Uluyan fırtına, insanın tenini ısıran kar ve mantarla kaplı ölü ağaçların arasında geçen iki hafta. Yolculuk sırasında Phoebe biçim değiştirmek istememişti ve isteksizliğini şimdi anlasam da Dior o kullanışsız tuvaletin yanına sadece tilki kürkünden bir pelerin ve dirseğe kadar çıkan bir çift eldiven koymuştu. Kış için uygun bir kılık sayılmazdı. Ancak insan biçimindeyken bile Phoebe doğa şartlarına bağışık görünüyordu. Benim zorlandığım karın içinde iz bırakmadan ve çıplak ayakla yürüyordu. Soğuk onu sadece hava kararduktan sonra rahatsız ediyor gibi görünüyordu ve çok tuhaf olsa da kanlı geçmişimize rağmen bir alacakaranlık dansçısı ve bir gümüşaziz, o karakışta, gizlenen Elidaen aylarının altında, birkaç hafta yan yana uyuduk.

"Her gece Celene'in yüzü rüyalarıma giriyordu. Görüntüsü bir gölge gibi sessiz anlarımın ve korunmasız düşüncelerimin arasına süzülüyordu. Ancak gündüzleri aklım fikrim Dior'daydı ve birkaç saatte bir taşıdığı kana uzanmaya çalışıyor ve hâlâ hareket halinde olduğunu görüp rahatlıyordum.

"Hâlâ hayattaydı.

"Dağlardan aşağı inmiş, donmuş vadiler ve çürüyüp harabeye dönmüş ormanlar arasında Volta boyunca ilerlemiştik. Tek hayat belirtisi birkaç tilki ve bizi sarıya çalan kahverengi gözleriyle izleyen bir atmaca olmuştu. Onu, donuk nehrin üstündeki bir adayı çevreleyen dev mazgallı siper tacını uzakta

ilk gördüğümüzde çok yorgunduk. Surların kuzey tarafında aşağıdaki dolambaçlı yollara tepeden bakan ihtişamlı bir manastır vardı. Tam ortadan şehre adını veren kırmızı nehir taşından inşa edilmiş bir şato yükseliyordu. Kimileri buraya Şehit Beşiği derdi. Azizadası. Şanlı Dördüncü Şehit San Cleyland'in doğum yeri.

"Görkemli Kızılnöbet kaleşehri.

"Dior ve ben burayı karakıştan önce ziyaret etmiştik ama şimdi kapıları yabancılara kapanmış görünüyordu. Duvarların etrafında bir çadırlar ve tenteli at arabaları denizi oluşmuştu, neredeyse bir şehir büyüklüğünde bir gecekondu mahallesiydi. Kir pas içinde ve harap haldeki binlerce yaralı erkek, kadın ve çocuk korkudan büyümüş gözleriyle soğuktan korunmak için bir araya toplanmıştı. Kabile kumaşlarında farklı desenler göze çarpıyordu, Cuinn ve Sadhbh, Fas ve Ariss, Dokuzkılıç'ın talan edilmiş topraklarının dört bir yanından gelmiş bir sürü insan.

"Yukarıdaki mazgallı siperlerden atılan bir dizi yanan ok, tıslayarak yanımdaki karla kaplı zemine saplandı. 'Tanrı şahidimizdir, bir adım daha yaklaşmayın!'

"'Durun kardeşler, barışla geldik!' diye seslendim.

"Mazgallı siperlerin arasından demir miğferli, kır sakallı bir adam uzandı ve donuk sakalı titreyerek haykırdı. 'Bir daha sormayacağım! Adınızı ve işinizi söyleyin ya da defolup gidin!'

"Üstümüzdeki askerleri süzdüm, heybetli duvarların üstünde düzinelerce adam nöbet tutuyordu. Yanan ateşler, ağır örgü zincir zırhlar ve üstümüze çevrilmiş oklar.

"'Bu gecelerde güvenliği daha fazla ciddiye alıyor olmalılar,' diye mırıldandım.

"'Buraya en yakın şato yakın zamanda Dyvok'lar tarafından yağlandı, domaltıldı ve götünden becerildi,' diye fısıldadı Phoebe cevap olarak. 'Gergin olmalarına şaşırdın mı?'

"'Asıl şaşırtıcı olan senin bunu yapmayı kabul etmiş olman. Şimdi unutma, burada tökezlersek sonum ya darağacı ya da daha beteri olur.' Boynundaki deri tasmayı çekiştirdim. 'Beni izle ve ayak uydur, tamam mı?'

"'Ah, *çok* eğlenceli.'

"Eldivenimi çıkardım ve yediyıldızımı göstermek için elimi kaldırdım. 'İyi şafaklar, Çavuş! Adım Frère Philippe Montfort, San Michon teşkilatından bir kardeşim!'

"'Bir gümüşaziz mi?' Çavuş dövmeme gözlerini kısarak baktı ve tavrı bir nebze de olsa ısınır gibi oldu. 'Sizi Şehit Beşiği'ne getiren ne, sevgili Frère?'

"'Av bayım! Başrahibim beni Beaufort'a bu günahkâr canavarı yakalamaya gönderdi!' Phoebe'nin bacaklarının arkasına bir tekme atar gibi yaptım, bana ayak uydurarak bir küfürle karın üstüne düştü. 'San Michon'a uzun yürüyüşüme başlamadan önce bu gece sığınacak bir yer arıyorum!'

"Kamptaki sığınmacılar, gözleri çakmak taşı gibi parlayan erkekler, aç çocuklar ve paçavralar içinde titreyen yaşlılar, artık bize bakıyordu. Ufak tefek çavuş, kusursuz zümrüt yeşili tuvaletiyle karın üstünde dizlerinin üstünde duran göz alıcı Phoebe'ye kısık gözlerle baktı.

"'Canavar mı dedin? Bayağı iyi ve uslu görünüyor.'

"'Kötülüğü burada, sevgili Çavuş. Gözleriniz sizi yanıltmasın, bu büyücü dünyevi cazibeleri sofuları tek kelimeyle esir alabilen bir alacakaranlık dansçısı ve derihırsızı! Bir göz aldanması! Hiçbir piskopos, rahip ya da Tanrı korkusu olan hiçbir adam onun karşısında güvende değil ve istediğini yaptırırsa kan odasında derisi diri diri yüzülecek olan ilk kişi siz olursunuz!'

"'*Kan odası mı?*' diye tısladı Phoebe.

"'Sakin ol, Kedicik,' diye tısladım dişlerimi sıkarak.

"'Bu saçmalığa kim inanır?'

"'Bu adamlar paralı asker köylüler,' diye fısıldadım. 'O kahrolası surun üstünde hayatlarını kazanmak için duruyorlar. Bu yüzden adamlar oklarıyla delmeden önce memelerini sakinleştirsen iyi olur.'

"'Neden onlara gerçeği söylemiyorsun?'

"'Senden korkmalarını istiyorum. Böylece bana seni neden sadece eyer çantasından bozma birkaç şeritle zapt ettiğim ya da üstünde neden kahrolası bir tuvalet olduğu gibi aptalca sorular sorarak zaman kaybetmezler. Ben bu şehirde aranan bir katilim, Phoebe. Bu piçlerden biri bile beni tanırsa hızlarını alamayıp beni iki kez asarlar ve artıklarımı kazığın üstünde bırakırlar.'

"Omuz silktim ve yakamı yüzüme daha sıkı sardım.

"'Ayrıca, böylesi daha eğlenceli.'

"'*Eğlenceli mi?*'

"'Eğlenceli,' dedim başımı sallayarak. 'Dior bahsetmişti. Bir süre denemeye karar verdim.'

"'Kahrolası karın üstünde dizlerinin üstünde duran sen değilsin.'

"'Korkmayın, matmazel. Hiçbir kapıcı Ordo Argent'ın bir mensubunun girişine itiraz etmez. O kapılar sen daha hassiktir diyemeden açılacaktır.'

"'Hassik...'

"Metal tangırdadı ve donmuş menteşelerin iniltisi ve bir kırık buz yağmuru arasında kapılar açılmaya başladı. Phoebe bana baktı ve ben göz kırpınca homurdandı.

"'Bazen göründüğünden daha akıllı olabiliyorsun.'

"'Bazılarına göre, hiç zor değil.'

"Kızılnöbet kapıları ardına kadar açılınca nöbetçi kulübesinin içine uzanan kemerli bir tünelle karşı karşıya kaldık. Izgara şeklinde ağır kale kapısı yukarı doğru kalkarken yüzlerce sığınmacı aç ve korkulu gözlerle kapının ötesindeki şehre bakarak ayağa kalktı. Ancak küçük bir ordunun buz gibi soğuk ve sert yüzlerle yollarına duvar örmesi çok sürmedi. Askerlerin ellerinde mızraklar ve yaylar vardı ve hepsi San Cleyland nizam birliklerinin kömür grisi uzun yelekleri içindeydi. Başlarında, kafasında demir bir miğfer, elinde bir kılıç olan, sakallı ufak tefek çavuş vardı. Hepsinin yerlerinde kalmasını sağlamak için Osswaylilere uyarıcı bir bakış attıktan sonra, korkulu gözlerini bana ve Phoebe'ye çevirdi.

"'Siz ikiniz, yaklaşın,' dedi. '*Sadece* ikiniz. Sen rezil dişi şeytan, ani hareket yaparsan yemin ederim bir daha kıpırdayamazsın.'

"Başımla kapıları işaret ettim. 'Önden buyurun, rezil dişi şeytan.'

"'Seni o kahrolası dağda bırakmalıydım...'

"Phoebe'nin bilekleri önünde bağlı, ben ucu boynuna bağlı tasmayı tutarak askerlerin bakışları altında ilerledik. Bize nişan alan bir düzine ok arasında nöbetçi kulübesinin kemerinin altına girdik ve ben bu kadar dar bir alanda olmanın gerginliği içindeydim. Muhafızların beni tanıması durumunda kaçacak hiçbir yer yoktu. Ancak daha dikkatli bakınca hepsinin çocukluktan yeni çıkmış delikanlılar olduğunu fark ettim, en büyük takasın söylenti ve batıl inançlar olduğu küçük köylerde büyümüş köylü çocukları. Kapılar arkamızdan kapanırken muhafızlardan birkaçı içeriye sığınmak için hamle yapmaları ihtimaline karşı dışarıdaki hırpani kalabalığı göz hapsinde tutuyordu.

"Çavuş, 'Âdeti bildiğini sanıyorum, Gümüşaziz,' dedi.

"Kapıların sağ tarafında duran taş kurnayı işaret etti. Kurna Sanael'in biçiminde yontulmuştu ve Kan Meleği ellerinin arasında üstü buzla kaplı büyük bir çanak tutuyordu. Buzu kırmak için yüzeyi yumrukladım ve elimi altındaki buz gibi sıvının içine soktum.

"Phoebe usulca, 'O ne?' diye sordu.

"'Sessiz ol, cani!' diye çıkıştım.

"Döndüm ve sıvıyı parmaklarımdan Phoebe'nin çıplak tenine silkeledim. Ve kutsal su alacakaranlık dansçıları için bir zehir olmasa da Phoebe dişlerini sıkarak tıslama ve ellerini yüzüne örterek arkaya doğru sendeleme rolünü hakkını vererek oynadı.

"Biri, 'Yüce Anabakire,' diye fısıldadı. 'Gözlerine bakın.'

"'Burada son gelişimden beri güvenlik önlemlerini artırmışsınız, Çavuş,' dedim.

"Adam başını onaylar gibi salladı. 'Kapılar Kızılnöbet vatandaşlarını ya da Tanrı veya İmparator için iş yapanları korumak için kapatıldı. Lord Cédric Beaufort'un emriyle.'

"'Dışarıdaki insancıklar donuyor, dostum. Lord Cédric'in zavallılara hiç acıması yok mu?'

"'Lord'un iyiliği boldur, Gümüşaziz. Ama yer yok. Sınırdan çok fazla insan geçiyor. Sokaklar Osswayli ayaktakımıyla dolu ve yiyecek zaten çok az.'

"Dışarıdaki zavallıları düşünmenin huzursuzluğuyla dudağımı ısırdım ama kendi dertlerimin de sonu gelmiyordu. 'Ben sadece bir gece kalacağım. Ama bu canavarı cadı saatinden önce sağlam bir zincirle bağlasam iyi olur.'

"Adam Phoebe'ye korkuyla bakarak başını salladı. 'Onu nereye götürmeyi planlıyorsunuz? Eğer kalenin altına kilitlemek isterseniz yüzbaşıyı çağırmam gerekecek.'

"'Bu canavarı güvenli bir şekilde zapt edebileceğim tek yer kutsanmış alandır. Bu akşam San Cleyland'in kutsal rahibeleriyle birlikte manastırda dinleneceğim.'

"'Nasıl arzu ederseniz. Adamlarım size eşlik...'

"'Hiç gerek yok, çavuş.' Adamın omzunu sıvazlarken etraftaki delikanlıları başımla selamladım. 'Sen ve adamların görev yerinizden ayrılmayın. Ölüler ortalıkta dolaşıyor ve Azizadası'nın sakinlerinin sizin gibi cesur adamların surlarını koruduğunu bilerek daha rahat uyuduklarından eminim.' Kaşlarımı çatarak Phoebe'ye baktım. 'Manastırın yolunu biliyorum ve bu kâfir caniyi bir an önce Tanrı'nın evine götürsem iyi olur.'

"Biri, 'Neden o elbiseyi giymiş?' diye sordu.

"Phoebe adama dik dik bakarak, 'Pis orospu evladı,' diye haykırdı. 'Çocuklarının derisini yüzüp kendime yatak çarşafı yapar ve karını onların derisinin üstünde...'

"'Sessiz ol, şeytan!' diye haykırarak üstüne biraz daha kutsal su fırlattım. 'Tanrı'nın bu sadık kullarını tehdit etme! Gelin, bana pelerininizi verin, efendim ve hepiniz yolu açın. Sizin gibi iyi insanların bu cehennem çırağından başka zehir duymanızı istemiyorum.'

"Genç askerler hayranlık ve korku dolu bakışlarla kenara çekilirken Phoebe'yle göz göze gelen birkaçının irkildiğini gördüm. Çavuşun pelerinini alıp omuzlarına sardım. Başlığı gözlerinin üstüne indirip boynundaki tasmayı bir kırbaç gibi şaklattım.

"'Beni takip et, etcadısı,' diye homurdandım. 'Bıçağımın tadını almak istemiyorsan bir tane bile günah sözcüğü etme!'

"Çavuş ciddi selamıma karşılık verdi ve Phoebe'yi tasmasından çekerek meşalelerle aydınlanan sokakta ilerlemeye başladım. Azizadası'nın bitişik nizam binaları bize tepeden bakıyor, sokakları fazla kalabalık bir labirenti anımsatıyordu. Sığınmacı akını beni hayrete düşürmüştü; bu kadar çok insan Ossway'den kaçtığına göre, batıda ciddi bir terslik olmalıydı. Ancak hızlı adımlarla manastıra doğru yürürken Phoebe ve ben kısa süre içinde şehrin içine ulaştık ve en azından surların görüş alanından çıktık. Bir ayakkabı tamircisinin girintisine ulaşınca dönüp Phoebe'nin ellerini çözdüm.

"'Her şey göz önüne alındığında çok feci değildi,' diye mırıldandım.

"Phoebe bileklerini ovuşturarak, 'Bilek bağlarıyla daha çok eğlendiğim zamanlar olmuştu,' dedi. 'Ama fena da değildi. Ama sokaklardan bir an önce uzaklaşsak iyi olur. Arkadaşların nerelerde?'

"Başımla sokak arasını işaret ettim. 'Beni takip et, rezil dişi şeytan.'

"'Şansını zorlamaya başladın, Gümüşçocuk.'

"Ben yakamı sırıtışımı örtecek şekilde kaldırırken Phoebe pelerinin başlığını kafasına geçirdi ve arapsaçı gibi karmakarışık dar sokak aralarından geçerek kestirmeden Kızılnöbet rıhtımına doğru yürüdük. Darağacının ilmiğini ensemde hissederek iki devriye askerinin yanından geçtik, bir üçüncüsünden kaçınmak için bir sokak arasına daldık. Sonunda derme çatma binaların yan yana sıralandığı, zemini parke taşlı geniş bir sokağa ulaştık. Sokak müşteri çekmeye çalışan satıcılar ve dilenen evsiz Osswaylilerle doluydu. Kirli köşede, bir genelevle bir duman ini arasında aradığımız yeri bulduk.

"Phoebe meyhanenin tabelasına bakarak, '*Beyaz Tavşan*,' diye mırıldandı.

"'Türlüsü enfestir. Ama ne yaparsan yap, sakın Patates Sürprizi sipariş etme.'

"'Özel bir nedeni var mı?'

"'Sürprizi dizanteri.'

"Kapı ağzında rüzgârdan korunmaya çalışan kışlık pelerinli, dağ gibi bir izbandut duruyordu. Beni baştan aşağı süzerken ısıtmak için yemek tabağı büyüklüğündeki ellerine üfledi.

"'Dilenciler giremez,' diye homurdandı.

"'Dilenci mi?' dedim. 'Orada durun, mösyö.'

"'Seni uyarmıştım,' dedi Phoebe. 'Banyo zamanın geçeli uzun zaman oldu.'

"Gözlerimi devirerek para kesemi adama doğru sallayınca geçmemiz için derhal kenara çekildi. Phoebe ve ben sokağı bir kez daha kolaçan ettikten sonra içeri girdik.

"Beyaz Tavşan kalabalık bir mekândı, salon her cinsten ve boyuttan, karanlığın her tonundan insanlarla doluydu. Masalar tıklım tıklımdı ve garson kızlar üstü yüklü tepsilerle aralarından güçlükle geçebiliyordu. Bir köşede bir ozan üçlüsü işbaşındaydı; keman, flüt ve davulla neşeli bir dans ezgisi çalıyorlardı. Uzun süre donuk vahşi topraklarda dolaştıktan sonra, meyhane bütün duyularımı altüst eden bir hücuma neden olmuştu: şöminenin ve vücutların sıcaklığı, odun dumanının ve içkinin kokusu ve hepsinin altında, tatlı, sıcak ve kırmızı, ah, Tanrım...

"'İyi misin?' diye mırıldandı Phoebe.

"Kupkuru gırtlağımla başımı hayır der gibi salladım. 'Bir şey içmeliyim.'

"Kalabalığı yararak dumanlı bir köşedeki masaya yaklaştık. Sızmış bir sarhoşu sandalyesinden yere itip yerleştik. Sırtımı duvara verdim, gözlerimi kapıya sabitledim. Midem ucuz içkiyle ıslatılmış ve ateşe verilmiş cam kırıklarıyla dolu gibiydi. Phoebe gözlerini gizlemek için başlığını iyice aşağı çektikten sonra yanımızdan geçen bir garson kızın koluna dokundu.

"'İçecek bir şeyler alabilir miyiz, tatlım? Ve yiyecek. Bana türlü getir. Arkadaşım için de Patates Sürprizi.'

"İtiraz etmek için ağzımı açtım ama garson kız kafasını hızlı hızlı salladıktan sonra kalabalığın arasında kaybolmuştu bile. Phoebe bana sırıttıktan sonra bakışlarını salona çevirdi.

"'İyi bir yere benziyor. Ama ortalıkta pek at göremiyorum.'

"'Bu gece yemek ve uyku. Yarın sabah eyerlenip yola düşeriz.'

"'Bir günü dinlenmeye ayırmak istemez misin? Alınma ama biraz...'

"'Burada harcadığımız her gün Dior, Dün Maergenn'e biraz daha yaklaşmış olur. Celladın dikkatini çekmekten bahsetmiyorum bile.' Garson kız masamıza iki tahta maşrapa ve bir sürahi ucuz içki bırakırken sesimi alçalttım. 'Ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi olur.'

"Phoebe başını salladı ve konuşmak için garson kızın uzaklaşmasını bekledi. 'Şu arkadaşın. Onu nereden tanıyorsun?'

"'Ossway seferlerinde tanışmıştık.' Önce kendime, sonra Phoebe'ye içki doldurdum. 'Ben Dyvok savaşı sırasında Niamh á Maergenn'in komutası altında olan geçici Ordo birliğindeydim.'

"'Nasıl yani?' dedi alacakaranlık dansçısı alaycı bir sesle. 'Dokuzkılıç'ı tanıyor musun?'

"'Tanımak mı?' İçkimi bir dikişte bitirdim. 'Beni Niamh *şövalye* ilan etti.'

"'Yani bir numaracının kılıcıyla şövalye ilan edildin. Her geçen gün biraz daha etkileyici olduğunun farkında mısın?'

"'Niamh á Maergenn numaracı değildir,' dedim bir içki daha doldurarak. 'Yirmi beş yaşına geldiğinde Parçalı Adalardan Aytahtı'na kadar bütün Ossway'i fethetmişti. Ona imparatorluk düşesi ünvanını bizzat İmparator Alexandre verdi.'

"'Dağlık Bölge'ye git, bak bakalım kaç kişi önünde diz çöker,' dedi Phoebe yüzünü buruşturarak. 'Dokuzkılıç, Aytahtı'nı istila etmeye çalıştı, bunu biliyor muydun? Bütün o Ovalı köpekler diz çökünce o açgözlü sürtük gözlerini kuzeye dikti ve bizim olanı almaya çalıştı. O zamanlar Dağlık Bölge'de yedi farklı kabile savaşı sürüyordu ama buna rağmen canına okuyacak zamanı bulduk.'

"'Tarih dersi için teşekkürler. Ama arada sırada bir şeyler okumamla bilinirim.'

"'... Senin okuman var mı?'

"Ozanlar yeni bir ezgiye geçti ve kemancı bir masanın üstüne sıçrayınca kalabalıktan alkışlar ve naralar yükseldi. Yüzümü buruşturdum ve bir an içimden kemanını akustiği daha iyi olan bir yarığa sokmak geçti. Başım çatlıyor, midem yanıyordu ve bu içki hiçbir halta yaramıyordu.

"Bir doz sanktus için elimi palaskama uzattım ama parmaklarım cam şişem yerine ağır bir şeye sürtündü. Metal bir şeydi. Avucumun içindeki şeyi çatık kaşlarla dışarı çekince küçük Mila'nın Mère'deki savaş sonrası bana verdiği altın şişeyi tanıdım.

"*Kötü bir söz söyledin. Ama sen iyi bir adamsın.*

"'O ne?' dedi Phoebe gözlerini kısarak.

"'Kurtana'nın boynundaydı,' dedim. 'Aveléne'de dövüşürken bundan içmişti. Ve Cairnhaem köprüsünü paramparça etmeden önce de buna tıpatıp benzeyen bir başka şişeden içti.'

"'İçinde ne var?'

"Kapağı çevirerek açıp kokladım. Ağzım sulandı ve karnım yanan bir düğüm halini aldı. Ekşi olmasına rağmen koku o kadar baş döndürücü, o kadar dolgundu ki ağzıma boşaltma ve o pıhtılaşmış kalıntıları dilime düşürme ve beni tutuşturmasına izin verme arzusuyla doldum.

"*Seni uyarmadılar mı? Biricik Gümüşşş Teşşşkilatı'nda? Arzzzularına gecelerce essir olursan ne olacağını ssöylemediler mi? Yoksa ten şehvetin ssseni ölümsüzz ruhuna aldırmayacak kadar mı sarhoşş etti?*

"'Gümüşçocuk?' dedi Phoebe. 'İçinde ne var?'

"*Kızıl ateş.*

"*Kızıl susuzluk.*

"'Kan,' diye fısıldayarak kapağı geri kapattım. 'Sadece kan.'

"Phoebe'nin tuhaf yeni gözleri vücudumda, sıkılı çenemde, soğuk soğuk terleyen tenimde ve sıkmaktan bembeyaz kesilen ellerimde dolaştı. Pipomu doldurdum ve çakmak taşı kutumu titreyen ellerle çaktım.

"'Açlık çekiyorsun.'

"Bunu duyunca hızla başımı kaldırdım. Bir ciğer dolusu kırmızıyı içime çekerken göz bebeklerim büyüdü. Phoebe altın rengi ışıldayan, yırtıcı gözlerini şişeden gözlerime çevirdi.

"'Neden içmiyorsun?'

"'Çünkü ben kahrolası bir hayvan değilim,' diye homurdandım.

"'En sevdiğim kişilerin bazıları hayvan,' dedi dudağını hafifçe bükerek.

"Bunu duyunca kupkuru dilime, tırmalanan gırtlağıma rağmen kıkırdadım. Karnımdaki ağrı sanktusun kırmızı ve ılık dumanı damarlarıma yayıldıkça hafifliyordu.

"'Açlıklarına teslim olan solukkanlar kendilerini o açlıkta kaybedebilirler,' dedim pipomla oynayarak. '*Kızıl susuzluk* dediğimiz bir deliliğe yenik düşerler. O delilik hali bizi canavarlara dönüştürür. Bizi yaratan canavarlardan farkımız kalmaz. Teşkilatın kanı içmek yerine tüttürmesinin nedeni budur.'

"'Hayatın bütün eğlencesini ziyan etmekte manastır oğlanlarının üstüne yok.' Phoebe pipomdan bir nefes daha çekmemi dudaklarını büzerek izledi. 'Eski masallarda anlatılanlar doğru mu? Vampir Öpücüğü hakkında? Ölçülemez bir haz olduğunu söylüyorlar.'

"'Bilemem. Vampir değilim.'

"'Ama eskiden içiyordun. Karından yani. Kız kardeşinle konuşmanı duydum.'

"Bu söz üstüne içimden simsiyah ve keskin bir öfke geçti. 'Belki bir kez. Bir daha asla. Ve Matmazel Phoebe, rica ederim bir daha karımdan...'

"Aramızdaki masaya Anabakire ve Mesih sembolleriyle süslü bir kının içindeki bir kılıç hızla indi. Phoebe hırlayarak yerinden doğrulurken ben kılıcın sahibine ters ters baktım.

"İri yarı ve uzun boylu bir kadındı. Açık mavi gözleri vardı. Bir yelek ve yırtmaçlı kollarından yeşilin siyah ve mavi renklerle taranmış iki tonu görünen bir içlik giymişti. Bunlar Klan Maergenn'in renkleriydi. Kadının yüzü yara izleriyle kaplıydı ve göz kenarlarında kaz ayakları vardı. Örgülü saçları açık griydi.

"'Öldüğünü duymuştum.'

"Eli arkasına uzanırken gözleri parlıyordu.

"'Ve Tanrı şahidimdir, seninle işim bitince çoktan ölmüş olmayı dileyeceksin.'"

IV

ZÜMRÜT VE ALEV

"'Yedi Şehitler aşkına...' dedim nefes nefese.

"Yavaş hareketlerle kalkarken elim kılıcımın kabzasına sürtünerek kemerime uzandım. Eli arkasına uzanırken yaşlı kadının gözleri ışıldıyordu. Aynı anda çektik: o, koyu renkli ev yapımı Ossway içki şişesini, ben de sadık mataramı.

"'Tatlı Gabbie.' Gülerek kollarını açtı. 'Seni küçük serseri seni!'

"Ben de güldüm ve kadını kucaklayıp ayaklarını yerden kestim. Ben susuzluğumu, öfkemi ve bu duvarların ötesinde başımın üstünde asılı duran tehlikeyi unutmuş bir halde, kadını etrafımda döndürürken Phoebe tek kaşını kaldırdı. Yaşlı kadın bağırarak omzuma vururken müşteriler bizi meraklı gözlerle izliyordu.

"'Beni hemen yere bırak, çam yarması seni!'

"İstemeyerek itaat ettim ve onu iki yanağından öptüm. Kadın yaramaz bir çocuğu azarlar gibi popoma iki şaplak indirdi. 'Çekil başımdan. Böyle muameleler için çok yaşlıyım!'

"'Bu dünyada seninle baş edebilecek bir adam hiç olmadı, Rahibe,' dedim sırıtarak.

"'Eski bir rahibeyle böyle konuşmaya hiç utanmıyor musun sen?'

"Phoebe bizi şaşkın gözlerle izliyordu. 'Sanırım arkadaşın olmalı?'

"'Phoebe á Dúnnsair,' dedim sevinçten nefesim kesilerek, 'seni Beyaz Tavşan Rahibe Fionna ile tanıştırayım. Báih Side'nin kahramanı ve benim yaptığım sıcak banyo sayısından daha fazla soğukkanın katili.'

"'*Üç* vampir yani? Etkileyici.'

"Homurdandım ama Fionna'yı yeniden gördüğüme Phoebe'ye laf sokmaya uğraşmayacak kadar sevinmiştim. Yaşlı kadın masaya üç temiz kadeh koydu, şişesinin ağzındaki bal mumu mührü açtı ve bardaklara koyu renkli, sert kokulu içkisinden birer parmak doldurdu. Kendi kadehini kaldırırken gözlerimin içine baktı.

"'*Savaşanlara*,' dedi. '*Ve düşenlere.*'

"'*Ve yeryüzünde cehennemden geçenlere*,' diye yanıtladım.

"Kadehlerimizi tokuşturduk. Fionna ellisine yaklaşmış olmasına rağmen hızıma ayak uydurdu ve içkisini bitirince boşalan bardağını masaya vurdu.

"'Yedi Şehitler aşkına,' diye öksürdüm. 'Kara'nın tadı zamanla hiç iyileşmemiş.'

"'Kendim yaptım. Biraz ev tadı katarak. Beni daha iyi zamanlara alıp götürüyor.' Fionna sırıtarak yanıma oturdu. 'Hepimiz daha iyi günler gördük, Şövalye.'

"'Haydi oradan,' dedim. 'Hâlâ tanıştığımız geceki kadar güzelsin.'

"'Sen de her zamanki gibi palavracısın,' dedi gülerek. 'Zaman hepimizi diri diri yiyor.'

"'Beyaz Tavşan asla ölemez,' dedim kadehini pis kokulu içkiyle yeniden doldurarak. 'Memelerinin kalçalarına değdiğini görecek kadar uzun yaşayacaksın, *mon amie.*'

"'Ha! Beni bu yeleği çıkarmaya razı et, *ayak parmaklarıma* bile değerim.'

"Phoebe'nin içkisi az kalsın nefes borusuna kaçıyordu. 'Az önce eskiden rahibe olduğunuzu mu söylediniz?'

"Yaşlı kadın alacakaranlık dansçısını süzerken gözlerindeki altın rengi ışıltıyı fark etti. 'Bir kılıçrahibesiydim, Dağlı. Aptal gençlik yıllarımda. Kendimi Tanrı'ya, Anabakire'ye ve Şehitlere adamıştım. Ama dualarımı,' bunu söylerken eski kılıcına dokundu, 'bununla ederdim.'

"'Fionna imparatorluğun en iyi kılıç ustalarından biridir,' dedim. 'Ossway seferlerinde bana birkaç numara öğretmişti. Yolumu yeni yeni bulduğum günlerde hayatımı kurtardı.'

"'Sonunda başardın, tatlı Gabbie,' dedi dizimi sıvazlayarak.

"'Tatlı *Gabbie* mi?' dedi Phoebe alaycı bir gülüşle.

"Fiona sırıttı. 'Ona öyle seslenirdim. Şu Kara Aslan palavrası başlamadan önce. Küçük Gabbie de León. Fişek gibiydi. Her sabah biri hayalarını tekmelemiş gibi surat asardı. Ve bağırırdı. Anabakire aşkına, hem de ne bağırmak...'

"Phoebe, 'Dokuzkılıç'a hizmet ettiğin zamanlar mı?' diye sordu.

"'İlk görevim,' dedim başımı onaylar gibi sallayarak. 'İmparator Alexander Tolyev ve soyu kıyıyı ele geçirdikten sonra Kuzey Ossway'i geri almak için bir kuvvet topladı. Sevgili Rahibe ve ben sonraki yıl boyunca yan yana savaştık.' İçim tatlı bir nostaljiyle dolarak gülümsedim. 'Báih Sìde. Dún Craeg'e bastırdık. Saethtunn'a. Ta Triúrbaile'e kadar.'

"Ozanlar hızlanmıştı, meyhanedekiler tempo tutarak eğleniyordu ama Fionna'nın yüzü bir anda ciddileşti. Müziğe, dansa ve etrafımızda atılan kahkahalara rağmen ikimizin üstüne bir gölge düştü. Yaşlı kadının gözleri bulutlandı, zihninde benimle aynı sokaklarda –o korkunç kafesler, o sefil insanlar– dolaştığından emindim. Kadehini ağzına kadar doldurdum.

"'Ve zaten o son oldu,' dedi iç geçirerek.

"Phoebe bir Fionna'ya bir bana baktı. 'Yaralandınız mı yoksa...'

"'Bedenimiz değil, Dağlı,' dedi Fionna kadehimi yeniden doldururken. 'Ama Triúrbaile'de gördüklerimden sonra, içimdeki Tanrı... buharlaştı. Genç Gabbie ve Teşkilat'tan kardeşleri şan ve şerefe doğru yürümeye devam etti ve ben usulca ayrıldım. Kılıcımı duvara astım. İçki doldurmayı kafatası kırmaya ve *prièdi* sabahları ayine gitmek yerine düzüşmeyi yeğleyen tatlı bir Kuzeyli adamla tanıştım. Hiç arkama bakmadım. İyi de oldu.'

"Fionna gözlerini önüne indirdi ve 'Dún Maergenn'i duydun mu?' diye mırıldandı.

"'Sadece düştüğünü,' dedim.

"'Dyvok'lar aylar önce geri aldılar. Karayürek ve ablası.'

"'*Nasıl?* Maergenn, Augustin'in batısındaki en kudretli kaleydi.'

"'Biz sadece söylentileri duyarız,' dedi Fi omuz silkerek. 'Sığınmacı hikâyeleri. Dyvok'lar surları uzaktan, Niamh'ın toplarının menzilinin dışından yıktılar. Kimi okçuluk işi diyor kimi büyücülük. Leydi Caitlyn'in filosunu Kurtlar Körfezi'nde batırdılar. Leydi Una'yı surların üstünde katlettiler. Leydi Reyne mezarı savunurken can verdi. Dokuzkılıç'ın kızlarından üçü gitti.'

"Niamh'ın sarayında tanıştığım kızları hatırlayarak derin bir iç çektim. Küçük Cat'in coşkulu gülümsemesi, Una'nın ustura gibi keskin dili. Tanrım, Reyne o zaman daha bebekti...

"'Ya Niamh?' diye sordum usulca.

"'Cesurca savaştığını söylüyorlar. Kızları öldükten sonra bile. Ama şehrini bekleyen makûs geleceği görünce halkının canlarının esirgenebileceği umuduyla, Dyvok'a barış elçileri gönderdi. Karayürek teslim olmasını kabul etti ve sonra onu sefillerinin önüne attı. Kanını son damlasına kadar içtikten sonra geriye kalanları köpeklerine yem yaptı.'

"'Anabakire aşkına,' diye fısıldadım.

"Fionna tekerlek işareti yaptı. 'Tanrı onu kollarına alsın.'

"Bu haber hem içimi sıkmış hem de beni korkutmuştu. Niamh á Maergenn muhteşem bir generaldi ve hem yaşayanlara hem Ölülere karşı, bir düzineden fazla seferde savaşmıştı. Nikita'nın onun başkentini yerle bir etmesi, Kiara'nın Dehşetleri haklayıp sağ kalması, bunlar Vahşilerde yeni karanlık

işlerin döndüğünü düşündürüyordu. Hiç anlamadığım hastalıklı bir büyü. Ve Dior, Kurtana'nın pençelerinde, dosdoğru Karayürek'in kollarına gidiyordu.

"'Seni buraya hangi rüzgâr attı, Gabbie?' diye sordu Fionna yumuşak bir sesle. 'Neye ihtiyacın var?'

"Kendimi şimdiki zamana geri sürükleyerek içkimin kalanını içtim. 'Yiyecek. Bir yatak. Bir at.'

"'Bir banyo,' diye homurdandı Phoebe.

"'*Oui*,' dedim iç geçirerek. 'Bir banyoya da hayır demem, sanırım.'

"'Bunu halledebiliriz.' Fionna beni baştan aşağı süzdü. 'Kızlarımdan birine giysilerini de yıkattırırım. Kendi başlarına kalkıp yürüyecek gibi görünüyorlar.'

"'Yarın gitmiş olacağız, söz. Başka bir şansımız olsaydı bu akşam da burada olmazdık. Kızılnöbet nizam birliklerinin beni aradığını tahmin ediyorum, bu yüzden seni...'

"'Bu kadarı yeter,' dedi Fionna suratını buruşturarak. 'Seni yeniden görmek bir armağan, hayatım.'

"Müzik değişti ve 'Kemanın Bilmecesi' adında bir Ossway şarkısı çalmaya başladı. Ozanlar kaygılarımı dağıtmak ve dondurucu gecemi aydınlatmak istiyormuş gibi, neşeli bir melodiydi. Müşteriler şarkıya neşeyle eşlik ediyor, Fionna el çırpıyordu ve insanlar aynı anda ayaklarını yere vurarak dans etmeye başlayınca birkaç kişi yer açmak için masaları arkaya itti. Artık yarı sarhoştum ama yetmesine çok uzaktım. Ellerimin titremesini gizlemeye çalışarak kendime bir kadeh daha doldurdum.

"Bir ses, 'Benimle dans et,' dedi.

"Önümde beliren parmaklara gözlerimi kırpıştırarak baktım. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı o zümrüt yeşili eldivenden yukarı kan kırmızı peri helezonlarıyla süslü bir omza ve son olarak gölgeli ve ışıltılı gözlere kaydırdım.

"'Hıı?'

"'Dans edebiliyorsun, değil mi?' dedi Phoebe.

"'Hayır,' diye homurdandım içkimi başıma dikerken.

"'Aslında edebiliyor,' dedi Fionna. 'Hem de çok iyi. Ben gördüm.'

"Phoebe bana uzattığı parmaklarını oynatırken yaşlı rahibeye ters ters baktım. 'Bu şarkıyı çok severim. Haydi, dans et benimle. Yoksa bütün gece gamlı baykuşlar gibi kara kara düşünmeyi mi planlıyorsun?'

"'Ben kara kara düşünmüyorum. Plan yapıyorum.'

"'İçerek.'

"'Aynı şey.'

"'Haydi, benimle dans et, kahrolası.'

"'Sihirli sözcük ne?'

"Alacakaranlık dansçısı tek kaşını kaldırdı ve elini kalçasının üstüne koydu. '*Derhal* mi?'

"'Cık cık.' Kadehimi ağzına kadar doldurup büyük bir yudum daha aldım. '*Lütfen* demeyi öğrendiğin zaman hayatının kolaylaştığını göreceksin, Kedicik.'

"Phoebe homurdanarak kafasını salladı. 'Tanrıçalar senin ağzına diş koyarak kusursuz bir göt deliğini mahvetmişler, öyle değil mi?'

"Alacakaranlık dansçısı buklelerini yüzünün üstüne dökerek kalabalığın arasına karıştı ve onlarla birlikte ayaklarını yere vurarak dans etmeye başladı. Bir kılıç gibi hareket ediyor, saçlarının ateşi şöminedeki alevler gibi yanıyordu. Salondaki bazı insanlar ona gıptayla, hayranlıkla, arzuyla bakıyordu ama Phoebe hiçbirinin farkında değildi. Gözlerindeki değişim canım sıkıyor olabilir miydi acaba ama sonra, onları olduğu şeyden utandığı için değil, beladan uzak durmak için gizlediğini fark ettim. İşin aslı, Phoebe á Dúnnsair başkalarının düşüncelerine metelik vermezdi.

"Kadehimin sonunu kafaya diktim.

"'Benim tanıdığım Gabriel de León güzel bir kadının dans teklifini geri çevirmezdi,' diye mırıldandı Fionna. 'Ve bu aforoz edilmesinden *önceydi*.'

"Kadehimi tekrar Kara'yla doldurdum ve iç geçirerek, 'Duydun demek,' dedim.

"Yaşlı kılıçrahibesi güldü. 'Benim bir barım var ve bütün şarkıları duymuşumdur. Aslan'ın Âşığı'nın başladığını duyunca iç geçirmeyen bir genç kız yok, Gabe.'

"Köşedeki adamlara dudaklarımı sıkarak ters ters baktım. 'Kahrolası ozanlar.'

"'Onları suçlayamazsın. Efsaneler bu tür şeylerin üstüne kurulur. Cennetin iradesine bile meydan okuyacak kadar âşık bir kız ve oğlan.'

"'Onları getirdiği yere bak.'

"'Nasıllar? Aslan'ın aşkı? Ve yavrusu?'

"Bakışlarımı kadehimden kaldırdım. Sessizliğim hikâyeyi benim tek kelime etmeme gerek bırakmadan anlattı. Fionna'nın yüzünün rengi soldu ve bir an kendi açık ve kanamalı yaramın yansımasını onun gözlerinde gördüm. Sesi titreyerek fısıldadı.

"'Ah, Gabbie...'

"'Bir kahramanın yapması gerekeni yaptım, Fi. Canavarı öldürdüm. Ama canavarın onu seven bir babası vardı.' Kafamı sallayarak mırıldandım. 'Kahrolası ozanlar.'

"'Bu dünyada mutlu şarkılara yer yok,' dedi Fionna. 'Ama onları tam da bu nedenden söylüyoruz. Zamana ayak uydurarak hareket etmek kadar basit bir şeyin içinde bir sevinç saklı.'

"Ona yan yan baktım. 'Şimdi de sen mi beni dansa kaldırıyorsun?'

"Fionna başını arkaya atarak yüksek sesle güldü. 'Bu kalçayla mı? Dans günlerim geçmişte kaldı, eski dostum. Ama söylemeye çalıştığım tam olarak bu.' Başıyla kalabalığın arasında parlayan zümrüdü ve alevleri işaret etti. 'Henüz yapabilirken müziğin tadını çıkar, Gabbie. Bu gidişle yarın bütün dünya mezarlar kadar sessiz olabilir.'

"İç geçirerek gözlerine baktım. 'Yola mümkün olduğunca çabuk çıkmalıyız. At bulabileceğimiz bir yer biliyorsan sana minnettar kalırım.'

"'Lorson'un Kara Aslan'ı için her şeyi yaparım.' Fionna gülümsedi. 'Haydi, şimdi git.'

"Kadehimi kaldırdım ve son damlasına kadar içtim. Sadece cehennemde yan yana savaşanların paylaşabileceği bir kucaklaşmayla, yaşlı kılıçrahibesinin yanağını öptüm ve dans edenlerin arasından ilerledim.

"'Katılabilir miyim?'

"Phoebe sallanırken durdu ve çatık kaşlarla bana döndü.

"'Sihirli kelime neydi?'

"Elimi kalbime koyarak eğildim. 'Bu dansı bana lütfeder misin, lütfen?'

"Buklelerinin perdesi gözlerini neredeyse tamamen gizliyordu ama ben altın rengi gözlerde bir neşe pırıltısı görür gibi oldum. 'Sanırım, evet.'

"Bir kez daha eğilerek Phoebe'nin eldivenli elini tuttum ve birlikte o insan okyanusunun arasına yelken açtık. Ayakları hâlâ çıplaktı, basmak istemezdim ama birbirimize kolayca ayak uydurmamız ve dumanın, kahkahaların ve sevinç çığlıklarının arasında, aynı tempoyla ayaklarımızı yere vururken tek vücut halinde hareket etmemiz beni şaşırttı.

"Elimi beline koyup onu kendime çekince alev alev yanan bir duvak gibi yüzüne dökülen saçlarının arasından Phoebe'nin dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. O anda müziğin sesi yükseldi, etrafımızdaki gülüşmelerin sesleri kısıldı ve bir anda o insan denizi arasında, başka hiç kimse yokmuş gibi baş başa kaldık. Türlerimiz arasındaki gaddar geçmiş bir an tamamen unutuldu ve günahkâr sihirlerin fısıltıları ve katliam hikâyeleri o güzel şarkının içine karışıp yok oldular.

"Ritim hızlandıkça birbirimize daha fazla sokuluyor, daha sıkı sarılıyorduk. Bir yanım bunu hâlâ bir tür ihanet gibi görüyor, parmağımda evlilik yüzüğümün soğukluğunu ve ağırlığını hissediyordum. Ama kollarımdaki kadın sıcacık ve coşkuluydu ve kollarımın arasından dönerek sıyrılırken neşeyle

gülüyordu. Müziğin ritmi yükseldikçe etrafımızdaki oda tamamen silindi ve kısacık ve mutlu bir an, her şeyi –kim olduğumu, başıma neler geldiğini, neler yaptığımı ve neler yapmak zorunda olduğumu– unutarak kendimi sihre kaptırdım. Phoebe dönerek benden uzaklaştı, onu geri çektim ve şarkının sonu gelirken nefes nefese koluma yatırdım. Kalabalık alkışladı, ozanlar eğilerek selam verdi ve alacakaranlık dansçısı bukleleri arkaya doğru dökülerek kollarımda güldü. Tuhaf bir şeydi ama bu kadar yakından bakınca Phoebe'nin yeni gözlerinin sadece altın değil, kıymetli metallerin –parlak platin, yanan bronz, keskin bir gümüş– bir alaşımı olduğunu ve bana sabitlendiğini fark ettim. Gözlerim yırtıcı gülümsemesinden, çenesine ve boynunun uzun ve pürüzsüz düzlüğüne kaydı.

"Ve orada, dövmelerle kaplı teninin altında onu gördüm.

"Bir damar.

"Ne olduğunu anlamadan başımın aşağı yöneldiğini hissettim, nefesim boynunu okşarken Phoebe'nin nabzı hızlandı. İçimdeki susuzluk kendini parmaklıklarına *çarpıyordu* ve mutlu son sadece bir nefes, bir ısırık uzaktaydı. Bunu istiyordum, Tanrım, bunu hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyordum. Köpek dişlerim uzayıp sertleşmiş, Phoebe'nin tüyleri diken diken olmuştu.

"Yeni bir şarkı başladı. Aramızdaki sihir bozuldu. Phoebe de ben de doğrulduk, gözlerimizi birbirimizden ayırmadan yavaşça uzaklaştık. Phoebe'nin yanakları pembeleşmişti ve gözleri bir demirhane gibi ışıldıyordu. Kalbim vahşi bir yaratık gibi kaburgalarımın içinde çırpınıyordu.

"'Yaşlı kadın haklıymış,' dedi nefes nefese. 'Dans edebiliyormuşsun.'

"'Belki,' dedim kupkuru gırtlağımla yutkunarak. 'Ama korkarım sonuncuydu. Yatsam iyi olur.'

"Bir anda bakışları keskinleşti ve gözleri etrafımızdaki meyhanede dolaştı.

"'Muhtemelen en iyisi bu olur. Önümüzde uzun bir yol var.' Beni dizlerini pürüzsüz ve zarif bir hareketle bükerek selamlarken bukleleri yine öne döküldü. 'Ay'ın kutsaması üstünde olsun, Şövalye.'

"Gözlerimi boynunda atan damardan güçlükle ayırırken tenim terden sırılsıklamdı.

"'İyi sabahlar, matmazel.'

"Ve içimdeki susuzluk avaz avaz haykırırken salondan neredeyse kaçarcasına çıktım."

V

BİR PARÇA SEVİNÇ

"Karanlığın en derin olduğu, umudun gökyüzünden en uzak göründüğü vakitte uyandım.

"O kadife siyahlıkta gözlerimi açtığım zaman, dilimde içkinin tadını, havada odun dumanının belli belirsiz kokusunu duyabiliyordum ve altında eski bir vaat gibi başka bir koku dans ediyordu. Nerede olduğumu, beni neyin uyandırdığını merak ettim. Sonra kokuyu tekrar duydum, kalbimin göğüs kafesimin içinde hızla çarpmasına neden olan ve beni uykunun harap duvarının arkasından yukarı çeken o kokuyu.

"Gümüşçan.

"*Astrid...*

"Karanlığın içinden bana doğru süzülürken ay ışığı da ona hayranmış gibi tenini öpüyordu. Astrid çırılçıplaktı, teni bembeyaz ve kusursuzdu. Gözlerim her santimini, gözlerindeki gizemi, dudaklarının kırmızı vaadini, memelerinin baş döndürücü kavislerini, kalçalarının pürüzsüz kıvrımlarını ve daha aşağıda bacaklarının arasındaki o karanlık cenneti süzdü. Ve kalben bunun sadece bir rüya olduğunu bilsem de gördüklerim karşısında iç geçirdim.

"'*Seni özledim*,' diye fısıldadı.

"Karyolamın ayak ucunda duran sevdiğim, örtüleri kaldırdı ve benim şimdiden çıplak ve sertleşmiş olduğumu görünce gözleri ışıldadı. Çarşafların altına süzüldü, uzun saçlarıyla çıplak tenimi gıdıklayarak kaymak taşı ve gölgeden yapılma bir dişi aslan gibi ellerinin ve dizlerinin üstünde yukarı doğru emekledi. Şimdi bir cenaze örtüsü gibi başını ve vücudunu örten çarşafın altında, burnuma dolan gümüşçan parfümü kokusuyla üstümde duruyordu.

"'*Öpüşünü özledim.*'

"Yüzünün iki yanından siyah nehirler akıyordu ve kırmızı dudakları aralıktı. Kıvrıldığı yerden doğrulan bir yılan gibi bana doğru süzülürken ben de, dudaklarını dudaklarımda hissetmek için can atarak, onunla buluşmak için yatakta doğruldum. Ama Astrid dudaklarını dudaklarıma sadece kısacık

bir an değdirdi ve bıçak gibi keskin tırnağını göğsüme koydu. Artık en küçük parmağının baskısı altında, onun insafına teslimdim.

"'*Seni hissetmeyi özledim.*'

"Bacaklarını iki yana açarak uyluklarımın üstüne oturdu ve jilet gibi keskin tırnaklarını göğsümden hızla inip kalkan karnımın dövmeli vadisine kaydırdıktan sonra, aletimin pürüzsüz sıcaklığına ulaştı. Dokunuşuyla inledim, parmakları alev alevdi, eli çıldırtıcı bir yavaşlıkla beni sararken nefesim hızlandı. Astrid bana doğru eğildi, bir kez daha dudaklarına atıldım ama o yine sadece minicik bir temasa izin verdikten sonra beni geri itti. Ballı çikolata kadar karanlık bir gülümsemeyle, ödülüne doğru eğildi.

"'*Tadını özledim.*'

"O ılık ve yumuşacık dokunuşu, beni kökten uca kadar yalayan dilini ilk hissettiğim anda inledim. Benimle âdeta oyun oynuyordu, dudakları üstümde titreşirken ve serin nefesi yanan tenimi okşarken parmakları beni sımsıkı sardı. Benimle okşayarak, öperek, yoğurarak bir oyuncak gibi oynuyordu; daha fazlası için yalvarır gibi kalçalarımı yukarı doğru iterken iç geçirdim. Güldü, dili eziyet dolu bir an daha tenimdeki kelebekleri kovaladıktan sonra, nihayet beni ağzının içine aldı.

"Sonrasında onundum. Tamamen ve sadece onun. Başımı arkaya attım ve zaman bütün anlamını yitirirken bel kemiğim bir yay gibi büküldü. Tek bildiğim dudakların ritmi, dilinin ustalığı ve beni daha ileriye, alabileceği kadar derine iterken gırtlağının sıkılığıydı. Onu yönlendirmek için saçlarını avuçladım ve onaylar gibi inledi ama aslında ezgiyi çalan oydu. Ve öyle de yaptı, o maestroydu, bense şarkısının çaresiz eşlikçisi. Gittikçe daha sert ve hızlı emiyordu ve o cennetten çıkma tempo inlemeleriyle gittikçe hızlanırken gözlerimi kapadım, karyolanın baş ucuna can havliyle sımsıkı tutundum.

"Ona, 'Durma,' diye yalvardım. 'Tanrım, *lütfen*, durma.'

"Ellerinin, ağzının, dudaklarının sihri beni fırtınalar kopan göğe yükseltirken geriye düşmekten başka bir şey kalmadı. Kalbimin dörtnala koşuşundan sonumun yaklaştığını hissettim ve aşağı yuvarlanırken yüksek sesle haykırdım. Gözlerim fal taşı gibi açıldığında gökyüzüm alev alevdi ve karyolanın meşe baş ucu parmaklarımın arasında çatırtılarla parçalanmak üzereydi.

"Beyaz ateş diline akarken inledi ve beni çölündeki suymuşum gibi içti. Verecek hiçbir şeyim kalmayınca da denemeye devam etti, emiyor, yutuyor ve 'Daha,' diye fısıldıyordu. Ta ki hazacısı dayanamayacağım bir hal alana kadar. Parmaklarımı bir kez daha saçlanna doladım ve onu uzaklaştırmak için çektim. Ağzından çıkmama istemeden izin verdi ve hâlâ sızlayan aletimi boydan boya ılık öpücüklerle ödüllendirdikten sonra, başını uyluğumun üstüne bıraktı.

"'Tatlı Anaaylar aşkına, bunu bayağı uzun zamandır biriktirmiş olmalısın,' diye mırladı.

"Kalbim göğsümün içinde yerinden oynadı ve hızla doğrularak karyolanın baş ucuna doğru geri kaçtım. Şoktan konuşamıyordum bile, ağzım ve gözlerim açık kalmıştı.

"'*Phoebe*?'

"Alacakaranlık dansçısı bukleleri beyaz tenine dökülerek bir kolunun üstünde doğruldu. Çıplaktı ve loş ay ışığı dövmelerinin, yara izlerinin ve kalçalarının etrafında kırışmış çarşafların üstüne vuruyordu.

"'Burada içecek bir şey var mı?' Bakışları vücudumda dolaşırken dudaklarında keskin ve muzip bir gülümseme belirdi. 'Bildiğimizin dışında yani.'

"'Burada ne bok yiyorsun?' dedim.

"Gözlerini kırpıştırdı ve bana kıt akıllıymışım gibi baktı.

"'Seni?'

"Battaniyeyi de yanımda çekerek yataktan fırladım. Beyaz Tavşan'ın üst katında benim yatak odamdaydık ve önceki gecenin anısı sersemlemiş zihnimde yeni yeni netlik kazanıyordu. Phoebe'nin odaya ben rüya görürken girdiğini ve o rüyada onu başkası sandığımı fark ettim. Astrid'imin görüntüsü, uzun siyah saçları, derin siyah gözleri ve bir ton ağırlığındaki gölgesi hayalimde hâlâ netti. Düşüncelerim öfke, utanç, suçluluk ve karmaşanın birbirine dolaştığı bir fırtınaydı ve yatağımda oturan ve bana şaşkın gözlerle bakan güzel çıplak kadının görüntüsü her şeyi daha da karıştırıyordu.

"'Sen iyi misin?'

"'Hayır, iyi falan değilim!' Üşümemin ve çıplaklığımın ötesinde ne hissedeceğimi bilemeyerek odada hızlı adımlarla dolaşmaya başladım. Ama söz verdiği gibi, ben banyo yaptıktan sonra Fionna'nın kızlarından biri giysilerimi yıkamaya götürdüğü için battaniyeyi belime sarmaktan başka çarem yoktu. 'Ben bunu... Lanet olsun, bunu yapmanı istemedim matmazel!'

"Phoebe kaşlarını kaldırarak karyolanın az önce çıplak ellerimle çatlattığım baş ucuna baktı. 'Özür dilerim ama... daha birkaç saniye önce bayağı hevesli görünüyordun.'

"Ne diyeceğimi bilemeyerek, 'Ben...' diye çırpındım. 'Rüya gördüğümü sanıyordum!'

"'Sanırım bir kadın bunu iltifat olarak alabilir.'

"'Rüyamda karımı gördüğümü sanıyordum!'

"Phoebe sustu ve işveli gülümsemesi silindi. 'Ah.'

"Etrafına baktı, sonra örtünmek için çarşafı üstüne çekti.

"'Ah,' dedi bir kez daha.

"'Dışarı.' Sırtımı duvara yaslayarak yere çömeldim. Parmağımdaki evlilik yüzüğü kurşundan yapılmış gibi ağırlaşmıştı. 'Tanrı aşkına, buradan hemen defol.'

"'... Özür dilerim.'

"Yatak odasının karşı tarafında kalan o altın rengi gözlere orada genellikle gördüğüm keskinliği bulmayı bekleyerek baktım. Oysa Phoebe bana dürüst bir şefkatle bakıyordu.

"'Benimle dans ediş şeklinden, istediğini sandım... ve az önce söylediğin, ah, kahretsin, ben sandım ki...' Phoebe başını önüne eğerek derin bir nefes aldı. 'Haklısın, gitmeliyim.'

"Odasına yapacağı uzun ve soğuk yürüyüş için, iç gömleğini üstüne geçirmesini izledim. Düşüncelerim hâlâ alev alev yanan bir suçluluk, kırgınlık ve kargaşa yumağı olmasına rağmen Phoebe'nin yanaklarının da utançla yandığını gördüm ve bir an –belki de sefil hayatımda ilk kez– kendimi onun yerine koymaya çalıştım.

"Rüyamda Astrid'i gördüğümü ya da o rüyaların nasıl bir şekil aldığını bilemezdi. Phoebe'nin tek bildiği uzun ve kanlı bir yolu paylaştığı bir adamın onunla tehlike yaratacak kadar yakın dans ettiğiydi ve aynı adamın karanlıkta ona gittiği zaman, onu itmek yerine kendine çektiğiydi. Ve şimdi onu yatağından kovarken bile Phoebe o pislik heriften özür dileyecek kadar büyük bir yüreğe sahipti.

"Phoebe yataktan kalkarken ona, 'Senin kabahatin yok,' dedim.

"Phoebe bana sert gözler ve gergin dudaklarla baktı.

"'Lütfen,' dedim. 'Gitmek zorunda değilsin.'

"'Şey, artık kalamam. Beni aptal durumuna düşürdün, Gabriel de Leön.'

"'Sen aptal değilsin.' Çömeldiğim yerden ağır hareketlerle kalktım. 'Affet beni. Kal.'

"'Tatlı Anaaylar aşkına,' dedi iç geçirerek. 'Git. Kal. Kedicik. Matmazel. Tek bir gün içinde yaz ve kış gibisin, yemin ederim, dostum. Senin sorunun, ne istediğin konusunda bir fikrinin olmaması.'

"Ona ne diyeceğimi bilemeyerek omuz silktim. Çabalasam biricik eşimi yine görebilecek gibiydim. Gölgeler biçimini kaybederken ve rüyamda aldığım koku karanlığın içinde yok olurken göğsüm sızladı.

"'Onu geri istiyorum, Phoebe.'

"Bu sözüm üzerine biraz yumuşadı ve gözlerinin sert altın zemininde gümüşi bir acıma ışıltısı parladı.

"'Biliyorum,' dedi iç çekerek. 'Onu geri istediğini biliyorum. Ben de sevdiğim birini kaybettim. O arzuyu anlıyorum. O kanamayı. Ama aynı zamanda hayatın

kısa, bu dünyanın soğuk olduğunu ve şu anda aramızda hissettiğim sıcaklığın hissedeceğim son şey olabileceğini de biliyorum.' Alacakaranlık dansçısı öfkesi kederiyle savaşır gibi başını salladı. 'Aylar aşkına, Gabriel, o gitti. Onsuz bir parça sevinç bulman ihanet değil. Senden benimle evlenmeni istemiyorum.'

"'Biliyorum.'

"Derin bir çektim ve titreyen elimi saçlarımın arasından kaydırdım.

"'Biliyor musun, çoğu gün kontrolü elime alabiliyorum. Bazen ikisini birden hatırlayıp gülümsediğim bile oluyor. Ama hâlâ rüyalarıma giriyor, Phoebe. Eskisi kadar çok değil, ama... bana geldiği zaman, o kadar tatlı, o kadar yumuşak, o kadar güzel geliyor ki... Seni onunla karıştırmam bile yanlıştı.'

"Phoebe yüzünü buruşturdu ve alev alev yanan saç örgüsünü kenara itti.

"'İşte bu, bir kadının iltifat olarak alabileceği bir şey değil.'

"'Hayır, kastettiğim bu...'

"Kararlı adımlarla kapıya yürüdü ve bir kalp atışlık sürede karyolanın diğer tarafına geçip eline uzandım. Ama o telaş içinde temkinsiz davrandım ve avucumdaki gümüş tenine değince acıyla hırladı ve bir küfür savurarak elini benden kurtardı.

"'Dikkat etsene kahrolası...'

"'Özür dilerim,' dedim ellerimi yukarı kaldırarak geri çekilirken. 'Affet beni, Phoebe.'

"Kalkanımın etinde bıraktığı kırmızı kabarıklığa dişlerini sıkarak baktı. O kabarıklık türlerimizin arasındaki düşmanlığın, nefretin bir hatırlatmasıydı. Basit bir dokunuşum bile onun için bir zehirdi.

"'Yanıldığını biliyorsun,' diye çıkıştı çakmak çakmak gözlerle. 'Ben kahrolası bir aptalım. Nereden geldiğini unutan bir aptal. Ne olduğunu ve senin ne olduğunu. Dağlarda gerçeği söylemiştim. Seni o kahrolası karın içinde bırakıp kendi türümden yardım istemeye gitmeliydim. Burada olmaya hakkım yok ve hele senin gibilerle bir arada olmaya hiç hakkımın olmadığından adım gibi eminim.'

"Tadımdan kurtulmaya çalışır gibi yere tükürdü.

"'Bir ara görüşürüz, *Gümüşaziz*.'

"'Phoebe...'

"Kapı çarpılarak kapanınca yüzümü buruşturdum.

"O karanlık odada kalmıştım.

"Soğuk. Sefil.

"Ve bir kez daha, tamamen yapayalnız.

"'Muhteşem bir iş çıkardın, de León,' diye iç geçirdim. 'Kelimenin tam anlamıyla, muhteşem.'"

VI

SOĞUK YEMEK

Sul Adair'in ıssız bir kulesinin yükseklerindeki hücresinde, Gabriel de León, yavaşça öne eğildi ve şarap kadehini doldurdu. Jean-François, Son Gümüşaziz'in yüz hatlarını, çelik grisi gözlerini, kılıç gibi keskin çenesini ve dövmeli tenine işlenmiş ispiyoncu yara izlerini süzdü.

"Kadınlar konusunda doğal bir yeteneğin olduğu kesin, de Leön."

"Sanırım, onların benim hakkımdan gelmek konusunda yetenekli olduğunu söylemek daha doğru olur."

"Belki," dedi vampir kıkırdayarak. "Yine de korkarım onlarla geçmişinin, en kötü düşmanıma bile dilemeyeceğim türden olduğunu söylemek zorundayım."

Gabriel kaşlarını çattı ve şarap kadehiyle oynayarak, "Bu söz bana her zaman tuhaf gelmiştir, biliyor musun? *En kötü düşmanıma bile dilemem.* Bu tarifsiz bir acıyı tarif etmek için söylenir, *oui*? En çok nefret ettiğin insanın başına gelmesini dilemeyi reddederek onu diğerlerinin üstünde bir kademeye yerleştirirsin. Ama benim hayatım boyunca hissettiğim en kötü acı var ya? Belki amcığın tekiyim, soğukkan ama düşmanlarımın aynı acıyı çektiğini düşünmek, o acıyı yaşamak zorunda kaldığım gerçeğine katlanmamı biraz olsun kolaylaştırıyor."

Son Gümüşaziz kadehini tek bir yudumda boşalttı.

"Bana göre, eğer acını en kötü düşmanına yaşatmak istemeyeceğin bir acı olarak tarif ediyorsan ya daha büyük bir kelime dağarcığına ya da daha iyi bir düşman türüne ihtiyacın var demektir."

"Ve sen Matmazel Dúnnsair'den bir düşman yaratmış oldun, öyle mi?" Jean-François hiç acele etmeden başparmağını yaladı ve yeni bir sayfa açtı. "Yoksa öfkeniz dinince öpüşüp barıştınız mı?"

"Pek öyle olmadı." Gabriel dövmeli elleriyle şişeyi aldı ve kadehini tekrar doldurdu. "Ertesi sabah kapısını çaldığım zaman, Phoebe gitmişti."

Vampir gözlerini kırpıştırdı. "Seni terk mi etti yani?"

"Duruma ne taraftan baktığına bağlı." Gabriel omuz silkti. "Bir zamanlar Augustin'de bir kitap satıcısıyla tanışmıştım. Rue des Méchants'da küçük bir dükkânı vardı. Adı Madam Tatiana'ydı. İhtiyarlığında ona arkadaşlık etmeleri için iki evcil hayvan edinmişti. Biri Mösyö Çizme adında bir köpek, diğeri de Spatula adında bir kediydi. Madam Tatiana onlara kendi çocukları gibi bakardı, onlar da kadını bir o kadar severlerdi. Ancak altmış üç senesinin benzeri görülmemiş kışında yaşlı Bayan Tatiana öldü.

"İnsanların durumu fark etmesi iki hafta sürdü. Dükkâna girince Tatiana'nın cesedini depoda buldular. Bay Çizme sahibinin yanında buz gibi ve hareketsiz yatıyordu ve onun yanında, gayet iyi durumda olan ve patilerini temizlemekle meşgul olan Spatula oturuyordu. Tazı açlıktan ölmüştü. Kedi ise hayatta kalmak için yaşlı sahibini tırtıklamaya başlamıştı. Köpeklerle kediler arasındaki fark budur soğukkan. Köpekler sizi koşulsuz sever. Kediler ise size bir yere kadar katlanırlar."

Gabriel arkasına yaslandı ve şarabından büyük bir yudum daha içti.

"Onu *gerçekten* aptal durumuna düşürmüştüm. Tanıdığım hiçbir kadın bunu gülümsemeyle karşılamadı.

"En azından giysilerim kandan ve yolun kirinden arındırılmıştı. Aceleyle Beyaz Tavşan'ın salonuna indiğimde puslu bir şafak sökmek üzereydi. Fi beni öperek karşıladı ve bana hızlı bir kahvaltı hazırladı. Eski yoldaşım bana kalın bir kışlık pelerin ve yolculuğum için gerekli erzakla dolu birkaç çanta verdi. Eski kılıç kemerini takmaya çalışırken artık beline uymadığını fark edince bana sırıttı.

"'Zaman bizi çiğ çiğ yiyor,' dedi iç geçirerek.

"Gülümsedim ve mahcup bir tavırla başımı kaşıdım. 'Ah, bu arada... Karyolanı kırmış olabilirim.'

"'Öyle bir geceydi demek.' Yaşlı kadın arkama baktı ve Phoebe'nin ortalıkta olmadığını görünce kaşları çatıldı. 'Diğer tahripçi arkadaşın nerede?'

"'Uyandığımda gitmişti.'

"'Ahhhh. Demek *o tür* bir akşamdı. Didişme şeklinizden anlamalıydım.'

"Kaşlarımı çattım. 'Phoebe ve ben didişmeyiz.'

"'Yedi Şehitler aşkına,' dedi alaycı bir sesle. 'Birbirinize hitap ettiğiniz takma isimleriniz ve bir tutam neşesiz düzüşmeniz olsa evli bir çiftten farkınız kalmazdı.'

"'Siktir git, Fi.'

"Yaşlı kadın kıkırdayarak başını salladı. Bana verdiği pelerini sırtıma geçirirken küçük meyhanesinin insanda ev hissi uyandıran şöminesine son bir kez daha baktım. Önceki gecenin eğlencesi uzun ve soğuk bir yol üstünde hoş bir sıcaklık yaşatmıştı. Ama Dior Dyvok'ların pençesindeydi ve

artık onu sadece ben kurtarabilirdim. Fi'yle birlikte, aç ve yersiz yurtsuz insanlarla dolu sokaklardan geçip şehrin kale tarafında kalan bir nalbandın ambarına gittik. Bunu hangi sihirle becerdiğini bilmiyorum –o gecelerde atlar bir servet değerindeydi– ama çok geçmeden Fionna beni arka tarafa geçirdi ve eyerlenip hazırlanmış sağlam bir beygirle tanıştırdı. Saç örgülü bir yelesi ve kabarık tüylerinin arasında bariz bir gümüş grisi desen olan uzun boylu bir savaş atıydı. Bacaklarının alt kısımları beyazdı ve yüzünde neredeyse bir kafatasına benzeyen bir leke vardı. Ossway'e özgü, cesaretleri ve dayanıklılıklarıyla bilinen *tarreun* cinsindendi.

"Atın yelesini okşayarak, şaşkınlıkla, 'Bu senin yaşlı Titan mı?' diye fısıldadım.

"Fionna başını hayır der gibi salladı. 'Titan'ı yıllar önce damızlığa ayırdım. Bu oğulları arasında en iyilerden biridir. Adı Argent.' Bana sevecen bir gülümsemeyle bakarak dizginleri uzattı. 'Uygun geldi.'

"Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı salladım. Lachlan'la olduğu gibi yine çok erken bir ayrılık zamanıydı. Geçmiş gecelerden bir dost yeniden ortaya çıkıyor ve bugün içinde boğulduğum selde kaybolup gidiyordu. Dünyanın hali düşünüldüğünde, bunun son görüşmemiz olabileceğinin farkındaydım.

"'Hoşça kal, Rahibe,' dedim gözlerim yanarak. 'Ve mersi. Her şey için.'

"'Kendine dikkat et,' diye uyardı Fionna. 'Düşündüğüm yere gidiyorsan... O piçler Tolyev'e yaptığın şeyi asla affetmez, Gabbie.'

"Onu kollarımın arasına alıp ona sımsıkı sarıldım. 'Seni yeniden görmek çok güzeldi, *mon amie*.'

"'Seni de. Söylediğimi sakın unutma. Henüz yapabiliyorken müziğin tadını çıkar. Ve oralarda şu aksi kıçına dikkat et, olur mu?' Bana daha sıkı sarıldı ve sonra ayrılmamız için kıçıma bir şaplak indirdi. 'Ona bir şey olsa onu özleyecek birkaç kişi hâlâ var.'

"Ve sonra yola çıktım. Kalabalık rıhtım kapılarından çıktım ve üstünde ince bir karın serpildiği soğuk pusun arasından ilerlemeye başladım. Surların etrafını saran gecekonduların arasından ilerledim. Soğukkanların açlığı o kadar çok hayatı, o kadar çok insanın geleceğini mahvetmişti ki... Ama yine de yeniden Dior'un izinde olma fikri kalbimi ısıtıyordu ve Argent donuk Volta Nehri üstünde korkusuzca ilerleyen, ayağı yere sağlam basan bir yoldaştı.

"'Seni uyarmamam haksızlık olur,' dedim karşı kıyıya ulaşınca. 'Son zamanlarda atlar konusunda çok şanslı sayılmam. Ya da onlar benim yanımda çok şanslı değiller.'

"*Tarreun* cevap olarak umurunda değilmiş gibi hafifçe kişnedi ve onu ayağımla dürterek hızını artırdım. Uluyan rüzgâr ve Argent'ın toynaklarının

sesi dışında orman çok sessizdi. Yeni aygırım altımda kaslarını şişirerek ve nefes nefese koşarken üç köşeli şapkamı iyice aşağı çektiğim başımı öne eğdim. Phoebe de bu yoldan mı gitmişti acaba? Onu düşününce zihnimde fırtınalar kopuyordu, yatağımdaki halini hatırlayınca kanım ısınıyor ama parmağımdaki yüzüğün ağırlığı ve rüyalarımdan çıkmayan o gölgenin ürpertisi beni yatıştırıyordu. Ancak alacakaranlık dansçısı arkasında iz bırakmazdı ve o yoldan gittiyse bile izini göremedim. Ölüormandaki tek yaşam belirtisi tavşan izleri, arada bir rastladığım sincaplar ve üstümden hızla geçen kanatların gölgesiydi.

"Güneye sapınca bir kez daha Dior'a uzandım. Şimdi daha yavaş hareket ettiğini fark edince ona Dyvok'lar varış noktalarına ulaşamadan yetişebilme umuduyla nabzım hızlandı.

"Ama yanıldığımı bilmem gerekirdi."

Gabriel iç geçirerek kürenin üstünde kanat çırpan açık renkli pervaneye baktı.

"Bana üçüncü gece saldırdılar.

"Geldiklerini anlamıştım. O kanatları çok sık görmeye başlamıştım ve ölü dalların arasında gözüme bir atmaca takılmıştı. Phoebe'yle birlikte Gecetaşı'nda gördüğümüzün aynısınıydı. Görünüşe bakılırsa bir süredir izimi sürüyorlardı ve ben korkulu Fa'daena'nm, Kederler Ormanı'nın kıyısından geçerek güneye doğru ilerlerken gittikçe yaklaşıyorlardı. Ama sonunda geldikleri zaman akıllı davrandılar ve saldırıya geçmek için gece yarısından sonraki ilk saatleri beklediler. Cesur Argent ölü bir karaağacın yanında uyuyordu ve yeni sahibinin yalnız karaltısı, başlığını yüzünün üstüne indirmiş bir halde ve ayakları pelerinin yıpranmış etek uçlarından dışarı uzanarak bir ağacın köklerinin arasına kıvrılmıştı.

"Peşinde gümüş bir zincir sürükleyen ok ıslık çalarak karanlıktan fırladı. Pelerinin göğsümün olması gereken kısmına isabet ederek altındaki eyer çantalarını deldi. Nişancı bir küfür savurdu, çevirdiğim numara hemen açığa çıkmıştı ama bu kadarlık bir süre gölgelerin arasından fırlayıp Kül'ü adamın bağırsaklarına saplamam için yeterliydi.

"*Güzel kırmızı lezzetli kırmızı sniksnak snikSNAK*!

"Adam acıyla inledi, ben etrafa kan püskürterek hızla döndüm. Yayı elinden düşünce bir gümüş ışıltısı gördüm. Adamın paltosunda bir yediyıldız işlemesi vardı. Ama talihsizliğime sövecek vakti bulamadım çünkü karanlığın içinden, bir başka karaltı dört ayağıyla donuk zemini döverek top güllesi misali fırladı. Bu kuvvetli ve domuz gözlü bir tazıydı ve dişleri açıktaydı. Kül'ü kaldırarak yolundan kaçtım ama aynı anda silah sesleri yankılandı:

Bir iki, güm GÜM ve iki gümüşmermi en sevdiğim göğsümde istenmeyen bir çift delik açınca şaşkınlıkla iç geçirdim.

"Ah, g... g... güzelşey! S... s... seni hatırlıyoruzzzz...

"Siyah paltosunun göğsünde yine bir yediyıldız parlayan ve elinde gümüşçelik bir kılıç tutan bir başka karaltı ölü ağaçların arasından fırlayıp üstüme uçunca Kül'ü elimden düşürmeden dönmeyi başardım. Gümüşaziz yüzüne kaldırdığı yakası ve öne eğdiği üç köşeli şapkasının arasında bir çift yeşil göz gördüm. Göğsümden akan kan çıplak ayaklarıma damlarken çaresizlik içinde yana kaçarak hamlesini savuşturmaya çalıştım. Kılıçlarımız buluştu ve çeliğin şarkısı hafıza salonlarında çınlamaya başladı. Karşımdaki Gümüşaziz sanktus dozunu almıştı, bense kupkuruydum ama buna rağmen, eskiden yaptığımız gibi, başa baş çarpıştık. Haberli bir düello yapsaydık kim galip çıkardı bilmiyorum, tam olarak onu olması için eğittiğim iblis gibi dövüşüyordu. Ama oyunumuz denk değildi.

"Tazı bir kez daha üstüme atılarak dişlerini baldırıma geçirirken gölgelerin arasından bir ok daha fırladı. Okun testere dişli ucu kürek kemiğime saplandı ve yaylı kıskacı içeride açılıverdi. Ayaklarım yerden kesildi ve bacağımı bırakmayan tazıyla birlikte, kükreyerek karın üstüne düştüm. Ayağımı savurunca hayvan acıyla ciyakladı, buz kaplı zemine parmaklarımla can havliyle tutunarak döndüm ve kan öksürerek doğruldum. Ama sert ve sivri bir şey bel kemiğimi sıyırarak sırtıma saplanınca ve sonra etrafa kan fışkırtarak göğsümden çıkınca acıyla inledim.

"'Sırtın,' diye tısladı bir ses. 'Benim kılıcım.'

"İlk Gümüşaziz bir eliyle bağırsaklarını tutarak üstüme atıldı ve Kül'ü elimden almaya çalıştı. Kafama hızla çarpan bir şey beni yere serdi. Sonra birden fazla ayak sesi duydum, en az bir düzine çift ayak dört bir yandan bize doğru koşarken gecenin içinde bir haykırış yankılandı.

"'Onu öldürmeyin! Ama iyi de davranmayın!'

"Kaburgalarıma, kafamın arkasına tekmeler yağıyor, tekmelerle eş zamanlı olarak çanlar ve kemik kırılma sesleri çınlıyordu. Gece uzun zaman önce yitirilen gündüz gibi ışıl ışıl parlarken kollarımı yüzümün önüne kalkan ederek buz zeminin üstünde top gibi kıvrıldım.

"Nefessiz ve kan içinde, sırtüstü itildim. Tanıdık bir yüz yakasını indirerek bana tepeden baktı. Köşeli çenesi kirli sakal ve gümüş güllerle kaplıydı.

"'L... Lachlan...' diye fısıldadım. 'Sakın...'

"Eski çırağım dişlerini sıkarak dövmeli elini havaya kaldırdı.

"'Kahrolası *hain*!' diye haykırdı.

"Ve yumruğu bir balyoz gibi indi."

VII

UĞRUNA ÖLÜNECEK BİR ŞEY

"Ağzımda kanla, yavaş yavaş ve gözlerimi hızla kırpıştırarak uyandım. Bir başka gümüşaziz tarafından hırpalanmayalı uzun zaman olmuştu ve kulemdeki çanlar hâlâ çalıyor, göğsümdeki gümüşmermi delikleri kan sızdırıyordu. El ve ayak bileklerim gümüşçelik prangalarla bağlanmıştı, çıplak ayaklarım donuyordu. Altımda hareket eden kirli gri erimiş karı görünce Argent'ın eyerine yüzüstü yüklendiğimi anladım ve battığım bokun derinliğini anlamak için kafamı kaldırdım.

"Kahrolası göz kürelerime kadar bokun içindeydim.

"Bir konvoyun parçasıydım ve etrafımı iki düzine piyade sarmıştı. Örgü zırhlar ve ağır çizmeler içindeydiler, bakışları buz gibiydi ve parmak boğumlarında yaralar kabuk bağlamıştı, bu kapkara kalpli piç sürüsünü nerede görsem tanırdım. Kırmızı uzun asker yeleklerinin göğsüne Mutluluk Meleği Naél'in çiçeği ve gürzü işlenmişti. Yanımdaki atın sırtındaki kadını görünce moralim büsbütün bozuldu.

"'Ah, siktir,' diye inledim.

"Elbette onu görür görmez tanıdım. Uzun siyah saçlar ve üç köşeli şapkasının altından görünen sivri perçemler, kırmızı asker yeleği ve sağ elinde demir bir eldiven. Onu en son Kızılnöbet Manastırı'nda, Dior'un işkence seansından yeni çıkmışken görmüştüm.

"Valya d'Naél, Kutsal Engizisyon sorgucusu.

"'İyi şafaklar, kâfir,' dedi dudaklarını bükerek.

"'İyi sabahlar, Rahibe,' dedim iç geçirerek. 'İçimden bir ses bir gün yeniden karşılaşacağımızı söylüyordu.'

"Kansız bir gülümsemeyle, '*İnançlı kalplerin cennete mırıldandığı hiçbir çağrı cevapsız kalmaz*,' dedi.

"Engizisyon'un pençelerine düşmek yeterince endişe vericiydi ama dertlerimin yarısını bile oluşturmuyordu. Çürümüş ormanlık arazilerin arasında kıvrılan ince bir patikada ilerliyorduk; dalları aşağı sarkan ağaçlar, gri buz ve

üstümüzdeki dalları tutmuş mantar öbekleri gözüme çarptı. Hemen arkamda Ordo Argent'ın at sırtında tek sıra halinde ilerleyen, baştan aşağı siyaha bürünmüş üç kardeşi vardı.

"İlkini tanımıyordum. Benim hizmet ettiğim dönemde Teşkilat'ta olamayacak kadar gençti. Südhaem doğumluydu, siyah saçları kısacık kesilmişti ve teni esmerdi. Kahverengi gözlerinde keskin bir bakış, sol kaşında bir yara izi vardı ve sol kulağının yarısı yoktu. Karnında önceki gece açtığım yaranın bandajı duruyordu ve yüzündeki ifade düşmanca tanımına uyuyordu.

"Üçlünün ortasında eyerinin üstünde dağ gibi görünen ve paltosunun önü bir fıçı gibi geniş göğsünde kavuşmayan bir adam vardı. Kuzeyliydi, gözleri koyu maviydi, keçi sakalı kırlaşmıştı. Sağ kolunun dirsekten aşağısı eksikti ve yüzünde alnından sert ve köşeli çenesine kadar inen üç yara izi vardı. Omzuna beni sarı-kahve gözleriyle izleyen bir atmaca tünemişti ve önceki gece bana saldıran köpek de adamın atının yanında yürüyordu. Dişi köpeğin gövdesi koyu gri, patileri ve burnu beyaz, kafatası yassıydı; domuzlarınkine benzer küçük gözlerinin altında bir Ossway geyik tazısının çelik kapanı gibi sert ve sağlam çenesine sahipti.

"'Xavier Pérez.' Öksürünce kan tadı aldım. 'Uzun zaman oldu, Frère.'

"Beni ciddi bir yüz ifadesiyle selamladı ve kum taşı gibi kaba bir sesle, 'Şövalye,' dedi.

"'Çok güzel,' dedim tazıya bakarak. 'Adı ne?'

"'Kılıç,' dedi iri adam. Omzunun üstündeki atmacayı işaret ederek ekledi. 'Bu da Çelik.'

"'Ne hoş. Kılıç demişken...' Başımla eyerinde asılı olan kını işaret ettim. 'Benim için Küliçen'e göz kulak olman büyük incelik. Ama onu artık geri alabilir miyim lütfen?'

"'Korkarım, hayır.' Xavier'nin yara izli dudakları neşesiz bir gülümsemeyle büküldü. 'Ama seni rahatlatacaksa ona el sürme cüretini gösterdiğim zaman birtakım renkli görüşlerini benimle paylaştı. Annemin iffetini andı. Hem de defalarca.'

"İçinde olduğum tatsız duruma rağmen kıkırdadım. 'Ne de olsa benim kılıcım.'

"'Ölülerin hiçbir şeyi yoktur, hain.'

"Sesin sahibi Son Gümüşaziz'e baktım ve onu görünce kalbim sızladı. Eski çırağım üç köşeli şapkasını çıkardı ve kum sarısı saçlarını alnından geri itti. Yeşil gözlerine sürme çekilmişti ve yanağından aşağı birbirine sarılmış gümüş rengi güller ve dikenler iniyor, öfkeyle bükülmüş dudaklarının arasında sivri dişler ışıldıyordu. O dişleri ilk kez gördüğüm zamanı hatırladım, Báih

Side'nin kırık dökük surlarının üstünden çelik çeliğe çarpışırken bana dişlerini sıktığı zaman görmüştüm ve oğlanın ne olduğunu anlayınca midemde kelebekler havalanmıştı.

"Neye *dönüşebileceğini*.

"'Lachlan,' diye iç geçirdim. 'Seni yeniden görmek ne güzel, kardeşim.'

"'Sakın bana kardeşim deme.'

"'Hazırda başka hitabım yok, korkarım.' Kan tükürdüm ve dilimle yerinden oynamış bir dişimi ittim. 'Düğün çiçeğine ne dersin? O boktan saç kesimiyle bir düğün çiçeğine benziyorsun. Üstelik bir düğün çiçeği gibi vuruyorsun.'

"'Espri mi yapıyorsun?' Yeni dövülmüş, keskin kısmına bir yazı işlenmiş güzel bir kılıcın kabzasını tuttu. 'Yaptıklarından sonra espri yapmaya cüret edebiliyorsun, öyle mi? Seni kahrolası katil orospu çocuğu.'

"'Yavaş ol, á Craeg,' diye mırıldandı Xavier. 'Bu hain darağaçlık, baltalık değil.'

"'Darağaçlık mı?' Üstümüzdeki ağaç dallarının arasından boğulmuş güneşin yerini tayin etmek için boynumu çevirdim. 'Gördüğüm kadarıyla doğuya gidiyoruz. San Michon'da ip mi kalmadı?'

"'Augustin'e götürüleceksin, kâfir.'

"Yanımdaki atın sırtındaki rahibeye döndüm. Valya d'Naél konuşurken bana bakmaya tenezzül etmiyordu, gözleri karşımızdaki donmuş ormana sabitlenmişti.

"'İmparatoriçe Isabella görevini kötüye kullanmandan haberdar edildi,' dedi. 'Kâfirlik ve engizisyon birliklerinin ve kutsal topraklarda Ordo Argent'ın üyelerinin öldürülmesi suçlamasıyla Gözyaşı Kulesi'nde yargılanacaksın.'

"'Üstünde çocukları katletmeye çalışıyorsanız orası kutsal toprak değildir,' diye homurdandım.

"'Rahibeleri katletmek daha iyi, öyle mi?'

"Sesin sahibi Lachlan'a baktım. Yüzü öfkeden kararmıştı.

"'Lachie, anlamıyorsun...'

"'Yeterince anlıyorum! Başrahip Gri El! Rahibe Chloe ve Fincher ve diğerleri! Hepsini öldürdün! Demir ustası Argyle senin yaptığını söyledi!'

"'Argyle bunu neden yaptığımı söyledi mi peki? Sana neler...'

"'Neredeler, piç herif?' Lachlan dudaklarını bükerek yere tükürdü. 'Soğukkan kardeşin? Derihırsızı fahişen? Ve üçünüzün hizmet etmeye yemin ettiği o soluk tenli *cadı*?'

"'Yedi Şehitler aşkına, Lachlan, Dior cadı değil! Ve San Michon'da ne yaptıysam onun hayatını kurtarmak için yaptım! Chloe ve Gri El gırtlağını kesmeyi kafaya koymuştu! Masum bir çocuğu...'

"'Masum mu? Şaka mı bu?' Lachlan kafasını sallarken yeşil gözleri kırık cam gibi ışıldıyordu. 'Tahmin etmeliydim. O yalancı fahişenin kollarına düştükten sonra, sana güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Ama ne kadar güçsüz olduğunu unutmuşum, Gabriel.'

"Derin bir nefes aldım ve Astrid'e hakaretini duymazlıktan gelerek Lachlan'ın yanındaki Gümüşaziz'e baktım. 'Qadir'de yan yana savaştık, Xavier. Tuuve'de de. Beni tanıyorsun. Benim asla...'

"'Zamanında San Michon için kanını döktüğünü biliyorum,' dedi iri adam taş gibi sert bir sesle. 'Aynı zamanda kutsal Teşkilatımızı utandırdığını, kutsal yeminlerini çiğnediğini ve sürgünden af dilemek için değil, Tanrı'nın evindeki sadık hizmetkârları öldürmek için döndüğünü de biliyorum.' Kafasını salladı. 'Ama hayır. Seni tanımıyorum, de León. Hiç tanıdım mı ondan da emin değilim.'

"Yanımdaki adama yalvaran gözlerle baktım. 'Lachlan...'

"'Yeter,' diye tıslayarak elini kaldırdı. 'Anabakire aşkına, seni görmeye bile katlanamıyorum.'

"Lachlan sosyasını mahmuzladı ve atın toynakları etrafa taze kar saçarak hızla uzaklaştı. Xavier'nin gözlerine baktım ama o da yakasını kaldırmış, beni tamamen yok sayarak ölü gözlerle karşıya bakıyordu. Gençkan serinkanlı bir bakışla gözlerime bakan tek kişi oldu. Tahminen on sekizindeydi, siyah saçları kısacık kesilmişti ve çenesi pürüzsüzdü. Eyerine bağlanmış büyükkılıcın boyutundan Lachlan gibi Dyvok doğumlu olduğunu tahmin ettim.

"'Adın ne, kardeş?' diye sordum.

"'Arash Sa-Pashin. Ama çoğu insan bana Kızılgerdan der.'

"Gülümsedim. 'Bir kuş kadar hızlı olduğun için, değil mi?'

"'Ustam bir kızılgerdan gibi şakıdığımı söylemişti, ben onun yalancısıyım. Sonuçta bu gecelerde çok fazla kızılgerdan kalmadı.' Dudaklarını büzerek beni baştan aşağı süzdü. 'Biliyor musun, bana seninle ilgili hikâyeler anlatırdı, kahraman. Ben henüz çırakken. Benim yaşımdayken yaptıklarını.'

"'Ustan kimdi, hızlı Kızılgerdan?'

"Delikanlı tekerlek işareti yaptı, bakışları buz gibi soğudu. 'Başrahip Gri El.'

"'Şey,' dedim iç geçirerek. 'Ne muhteşem, değil mi?'

"Kar fırtınasının arasından vücudum sızlayarak ellerimde kelepçelerle ve çıplak ayaklarım donarak geçtim. Gümüşle vurulmuştum, acı sürekli ve yakıcı susuzluğum yüzünden kötüleşiyordu ama yakındıktan sonra, Valya ağzımın tıkılmasını emretti. Böylece, günlerce tutsakları olarak yol aldım; Dior'a her uzanışımda, sefaletim ve acım katlanarak büyüdü.

"Onu asla bırakmayacağıma yemin etmiştim. Ama karanlık ve soğuğun arasından, yanında taşıdığı kana her ulaşmaya çalıştığımda onu biraz daha uzakta buldum.

"Her gün. Her saat. Her dakika.

"Onu *kaybediyordum*.

"Üstelik bu, sorunlarımın en karanlığı da değildi.

"Üçüncü gece kamp yapmak için karın üstüne oturduğumuzda bütün vücudum soğuktan uyuşmuştu. Erkekler bir ateş yakmıştı, Rahibe Valya ateşin üstünden bana dik dik bakıyordu. Kadının geceleri asıldığımı hayal ederek kendini tatmin ettiğine yemin edebilirdim. Gümüşazizler bana günde sadece yarım pipo veriyordu ve yetmezmiş gibi Valya ayzamanındaydı. Her nefeste kanın kokusunu alıyordum ve nerede olduğumuzu üç günün sonunda nihayet anlamamı içimde yanan susuzluğa bağlıyorum.

"Genç Kızılgerdan her akşam yaptığı gibi adının hakkını veriyor, eyer çantasından çıkardığı kanağacından yapılmış bir arpla, insanın aklında kolayca yer edinen bir melodiyi seslendiriyordu. Otuz kişilik bir kumpanyanın yerleşmesi zaman alıyordu ama herkes yerini bulduktan sonra, beslenmemle ve işeme molalarımla ilgilenen iri yarı haydut –Thibault adında çirkin bir dev yavrusu– bana bir yudum acımtırak su vermek için ağzıma bağlanan bezi açtı.

"Çatlak bir sesle, 'Burada ne yapıyoruz?' diye inledim.

"'Tanrıtanımaz çeneni kapa, pislik,' diye yanıtladı.

"Komutunu yok sayarak Xavier'nin gözlerinin içine baktım. 'Neden bu tarafa...'

"Suratıma inen sert bir yumruk beni gözlerimde çakan beyaz bir ışık eşliğinde karın içine serdi. Kan tükürdüm ve beni yumruklayan ukala pisliğe dik dik baktım. Thibault'nun sakallı yüzü çirkin bir sırıtışla ikiye bölünmüştü ve ikinci bir yumruk için eli hazırda bekliyordu. 'Sana kahrolası çeneni kapamanı söylemiştim.'

"'Sakin ol, kardeş.'

"Konuşan Lachlan'dı. Yanında Kılıç'la sırtını verdiği ağacın dibinde oturuyor ve bacağını neşeyle kara vuran tazının kulağını okşuyordu. Beş çakmaklı tabancasının asılı olduğu palaskasını ve eldivenlerini çıkarmıştı ve parmak boğumlarının üstünde gümüş rengi harflerle işlenmiş TANRI EMRİ dövmesi parlıyordu. Sol elinin üstünde eski, berbat bir yanık izi vardı; hiçbir zaman kalkanının mürekkebiyle onurlandırılmamış yara izi, kabarık ve kırmızıydı. Thibault'ya bakarken ateşin ışığı gözlerinde parlıyordu.

"Çam yarması, 'Biz buralarda kâfirlere pek yumuşak davranamayız,' diye homurdandı.

"'Bu adam Sada Ilon'u öldürdü,' dedi Lachlan. 'Laure Voss'u. Tek çarpışmada, hem Danika ve Aneké'yi hem de korkunç Tolyev Dyvok'u. Eli ayağı demirlerle bağlıyken köpek yumruğu yemeyi hak etmiyor.'

"'Hak ettiği şey onu Augustin'de bekliyor,' diye çıkıştı Rahibe Valya. 'Bu adam dinden dönmüş bir kâfir. Cehennemin üç kez lanetlenmiş bir yardakçısının kölesi, ellerinde inançlıların kanı var.'

"'Yolundan saptığı doğru, Rahibe,' dedi Lachlan başını sallayarak. 'Asılırken ben de gülümseyeceğim. Ancak yolunu tamamen yitirmeden önce, Gabriel de Leön bana birkaç ders öğretmişti. Saygı konusunda. Merhamet konusunda. Ve adamınız eli kolu bağlı bir tutsağı döverken sessiz kalacak değilim.'

"Lachlan bakışlarını tekrar Thibault'ya çevirirken sesi bir yaz esintisi gibi yumuşacıktı.

"'Tabii prangalarını çözmeye cesaretin varsa o zaman başka.'

"Çam yarması, Lachlan'a uzun uzun baktıktan sonra bir şeyler mırıldanarak kafasını çevirdi. Lachlan'a başımı minnetle eğerek teşekkür ettim ama beni yok sayarak Kılıç'ı okşamaya döndü. Beni savunmak niyetiyle araya girmediğini biliyordum, ona benimsettiğim prensibin gereğini yerine getirmişti. Aramızdaki öfkeye rağmen eski çırağım iyi bir adamdı. İçinde çiçek açtığı çamur ve kan çukuruna rağmen.

"Ağzımı yeniden bağlamalarının çok sürmeyeceğini bildiğim için tekrar Xavier'ye döndüm. Küliçen kının içinde yaşlı Gümüşaziz'in yanında duruyordu, gümüşlü hanımefendimin üstü kar tutmuştu. Xavier kendi kılıcını yağlıyordu, artık sadece bir kolu olduğu düşünüldüğünde hayli iyi iş çıkarıyordu doğrusu. Omzuna tüneyen Çelik sivri siyah gagasıyla tüylerini kabartıyordu.

"'Bu yol bizi Kederler Ormanı'ndan geçirecek, Xavier.'

"Xavier gölgenin yara izlerini daha da belirginleştirdiği sert yüzüyle bana baktı. 'Ne olmuş?'

"'Aranızda yakın zamanda Fa'daena'dan geçen oldu mu?' Önce Lachlan'a, sonra Kızılgerdan'a baktım. 'Bu imparatorluğun bakir yerlerinde karanlık kol geziyor, hiç görmediniz mi?'

"'Bazı hikâyeler duydum,' dedi Xavier. 'Ama geminin beklediği Beaufort doğuda.'

"'Size söylüyorum, bu ormanda bir sapkınlık var. Orada cehennem çukurunda doğmuş gibi görünen bir geyikle boğuştuk. Ve kuzey ormanında gördüklerim, taşaklarınızdaki tüyleri bile kıvırır.'

"Valya alevlerin üstünden bana ters ters bakarak, 'Çocuk masalları,' diye homurdandı. 'Bizler Yüce Yaradan'ın sadık hizmetkârlarıyız. Biz karanlıktan korkmayız, kâfir. Karanlık *bizden* korkar.'

"Dişlerimi sıkarak kadını duymazlıktan geldim. Kokusu bile sonbahar yaprağı gibi titrememe neden oluyordu. 'Bana güven, Xavier. Fa'daena'dan geçmek aptallık olur.'

"'Yerinde olsaydım kahraman,' diye mırıldandı Kızılgerdan arpını akort ederken. 'Biri benim yerime kapatmadan önce, çenemi kapardım.'

"Öfkeme ve susuzluğa yenik düşerek, 'Ama yerimde değilsin, evlat,' diye homurdandım. 'Ben Lorson'un Kara Aslan'ıyım. İkizler Savaşı'nın galibi. Kahrolası Âlemin Kılıcı. Kaç bebeğe senin adını verdiler?'

"'Gabriel,' diye homurdandı Lachlan. 'Sakin ol.'

"'Ben seni bundan daha iyi olman için eğittim, Lachie. Sana kafanı kullanmanı öğrettim.'

"'Bana ayrıca şerefimle savaşmayı da öğrettin,' dedi Lachlan sert bir tavırla. 'Erkek gibi ölmenin canavar gibi yaşamaktan daha iyi olduğunu. O katedraldeki masumları katleden adam onurlu bir adam değildi.' Sonunda bana bakmaya tenezzül ederek kafasını salladı. 'Yüce Mesih aşkına, Gabriel, sen *en* iyimizdin. O kahpenin bir dediğini iki etmemek için yeminlerini çiğnemen yeterince kötüydü zaten. Ama Tanrı aşkına, böyle son bulmasına nasıl izin verebildin?'

"'Bir daha karım hakkında tek bir kelime daha edersen Lachlan, kahrolası...'

"'Kendine bir baksana!' diye haykırdı. 'Susuzluk seni ele geçirmiş, Gabe. *Sangirè!* Bunu bir kör bile görebilir! Havadaki kan kokusundan korkundan rahibeye bile bakamıyorsun! Cadın seni kendine böyle mi köle etti? Sözünden çıkmamanı sana kara kanını vadederek mi sağladı?'

"'Dior cadı değil, aptal herif!' Zincirlerime asılarak öfkeyle çırpındım. 'O kız bir yürüyen mucize! Günölümünü sonlandırabilir, Lachlan! Onda...'

"'*Yeter*!'

"Demir kaplı parmağıyla beni işaret eden Rahibe Valya'nın haykırışı ateşin etrafında yankılandı.

"'Bu kutsal kumpanyaya kâfirliğin yayılmasına izin vermeyeceğim! Onu derhal susturun!'

"Adamları derhal üstüme atıldı ve bezi dişlerimin arasına sertçe kıstırdıktan sonra beni bir güzel tekmelediler. Xavier bana düşünceli bir bakış attıktan sonra kılıcını yağlamaya geri döndü. Lachlan çatık kaşlarla alevleri seyrediyor, benimle göz göze gelmeyi reddediyordu. Kızılgerdan bir süre beni gırtlaklayacakmış gibi baktıktan sonra, gittikçe kararan gecede yumuşak ezgilerini çalmaya koyuldu. Bense kendimi oradaki piçin ne yaptığını bildiğini umarak göğe bakarken buldum.

"Kardeşlerimle konuşmak, onlara yaptıklarımla ve nedenleriyle ilgili gerçeği anlatmak istiyordum. Sonrasında, Valya ukala Thibault'nun gözetiminde yemek yememe ya da pipomu içmeme izin verilen sayılı dakika dışında, ağzımın bağlı kalmasına özen gösterdi. Böylece yolculuğa devam ettik, Fa'deana içinde iki gün daha yol aldık ve her şafak vakti ağzımda o bez parçasıyla istirahate çekilirken Dior'la aramızdaki o kırmızı ipin gittikçe incelmesine, dişlerimin gerisinde hapsolan öfkeli sözcüklerle sövüyordum.

"İlk adamımız ertesi gece kayboldu.

"Gece nöbet tutan Leandro adında Kuzeyli bir delikanlıydı. Artık Fa'daena'nın ortalarındaydık ve üzerimizi kaplayan dallardaki mantar tabakasının sıklığı az miktardaki güneş ışığının da önünü kesiyordu. Şafak öncesinin karanlığında uyandırıldık, nöbeti Leandro'dan devralacak olan Emilio adındaki güçlü kuvvetli genç uyandığında delikanlının olmadığını görmüştü. Önce tuvalete gittiği ve karanlıkta yolunu kaybettiği düşünülmüştü. Ama yapılan aramalarda hiçbir iz bulunamamıştı.

"'Yedi Şehitler aşkına, şuna baksanıza...'

"Konuşan iki kaba saba kardeşten daha sessiz olan, Carlos'tu. Oğlan kahrolası çantasının içine falan saklanmış olabilirmiş gibi, Leandro'nun eşyalarını karıştırıyordu ve keşfini kardeşi Luis'ye göstermek için havaya kaldırmıştı.

"Çalı çırpıdan yapılmış, kabaca insan şekli verilmiş bir figürdü. Sırtına bir engizisyon sorgucusunun uzun yeleğine benzeyen kırmızı bir bez parçası giydirilmiş ve boynuna koyu renkli bir saç tutamıyla düğüm atılmıştı.

"Luis çatık kaşlarla mırıldandı. 'Yoksa bu...'

"Thibault etrafımızdaki ormana bakarak, 'Cadı işi,' dedi.

"Carlos figürü ateşe atıp tekerlek işareti yaptı. Valya aramaya çıkılmasını emretti ama Xavier ve Kılıç'ın koku izi sürmesine rağmen Leandro'dan bir ize rastlayamadılar ve bir saatin sonunda sorgucu yola devam etmemizi emretti. Takım dokunmaya korkar gibi delikanlının teçhizatını olduğu yerde bırakarak toplandı. Ağzım bağlı olduğu için gözlerim dışında bir uyarıda bulunma şansım yoktu ve bakışlarımı gümüşazizlerin üstünde dolaştırarak kafamı sallamakla yetindim. Ancak birkaç çalı çırpı hayatları boyunca karanlık varlıklarla savaşmış adamları korkutmaya yetmezdi ve katil bir hainin uyarısına kulak vermeye niyetleri yoktu.

"İki gece sonra başka adamlar da kayboldu.

"Bu seferki olay akşam yemeği sırasında ateş yanarken ve genç Arash Sa-Pashin lakabını borçlu olduğu kuş gibi tatlı sesiyle şarkılar söylerken gerçekleşti. Yemek dağıtıldıktan sonra aşçı –Philippe adında bol kaslı, dişlek bir adamdı– iki kâsenin sahipsiz kaldığını fark etti.

"'Jean-Luc nerede? Ve Luis?'

"Carlos ayağa kalktı ve ateşin etrafına bakarak seslendi. 'Kardeşim?'

"Diğer adamlar da ayaklandı ve kafa sayarak eksikleri aramaya başladılar. Ama Leandro'da olduğu gibi, arkadaşları hayaletler gibi ortadan kaybolmuştu.

"Meşaleler yakıldı ve sık ağaçların arasında arama başladı. Kızılgerdan ve Rahibe Valya benim başımda nöbette kalırken Xavier yanında Kılıç ve çarpık ağaç dallarının arasında kanat çırpan Çelik'le birlikte ormanın içine doğru yürüdü. Bir bağırış ve hızlı ayak seslerinin ardından Thibault ve Carlos, bembeyaz yüzlerle ve nefes nefese sorgucunun yanına koştular.

"'Kırk metre kadar ileride sidik lekeleri bulduk, Rahibe,' dedi Carlos heyecanla. 'Bir de bunları.'

"Thibault her ikisi de çubuklardan yapılmış iki küçük kukla uzattı. İlk figür gibi bunlara da sorgucu yeleklerine benzer kırmızı kumaşlar giydirilmiş, boyunlarına saç tutamları bağlanmıştı.

"'Burada neler oluyor?' diye fısıldadı Philippe tavasını kaldırarak.

"Ormandan bir çığlık sesi gelince yüreğim yerinden oynadı. Cılız bir çığlıktı. Korku ve acı dolu.

"Lachlan gözlerini kısarak karanlığa baktı. 'Bu... Leandro mu?'

"Thibault, 'Beş tane tabancası olan sensin, dostum,' diye homurdandı. 'Git bak.'

"'Sakin olun, kardeşler,' diye uyardı Valya. 'Yüce Tanrı bizi korur.'

"Sorgucunun takımı çeliklerini ve meşalelerini hazırda tutarak ateşin etrafında çember olurken çığlıklar dindi. Zincirlerime bağlı bir halde karın üstüne oturdum. Bakışlarım Lachlan ve Kızılgerdan arasında gidip geldi. Hepimiz şu veya bu şekilde cehennemi görmüştük. Ama eli boş bir halde geri döndüğünde Xav bile tatsız görünüyordu.

"Ağzım bağlı olduğu için gözlerimle konuşmaya çalışarak başımı salladım. "*Sizi uyardım.*

"Ertesi şafakla birlikte kampı dağıttık. Carlos'un kayıp yakınıyla ilgili itirazlarına rağmen ormanın en yakın kenarına doğru, güneye yönelme kararı alınmıştı. Beaufort'a yolumuz uzamış olacaktı ve daha kötüsü, takip edilecek bir patika yoktu, pusulalarımız artık çalışmıyor, ibreleri bir bar kavgasındaki bir sarhoş gibi sallanıyordu. Ancak Carlos dışında herkes bu ormandan ayaklarımızın bizi taşıyabildiği en yüksek hızla çıkmamız gerektiği konusunda hemfikirdi.

"Fa'daena'nın bir sonraki kurbanı Çelik oldu.

"Atmaca sahibinin omzunda uyuyor, rotamızı kontrol etmek için saat başı havalanıyordu. Ancak öğleden sonra gönderildiği keşiften dönmedi.

Xavier önce yaygara çıkarmadı ama dakikalar saatlere dönünce adamlar sorgulamaya, Gümüşaziz korkmaya başladı. O ve Valya aralarında alçak sesle konuşuyor, askerler fısıldaşıyordu. Artık herkes korkmuş görünüyordu ve uykusuz gecelerin sonucunda, hepimizin göz altları morarmıştı. Lachlan'la göz göze gelince yine başımı salladım.

"*Sizi uyardım.*

"Artık büsbütün kaybolmuştuk. Yönümüzü güç bela görebildiğimiz güneşe bakarak tayin etmeye alışıyorduk. Gece nöbet tutanlar ateşin dış çevresinde hareket eden şekiller gördüklerine yemin ediyorlardı. İzleyen gözler. Alçak homurtular. Adamlar ışıktan uzaklaşmaya cüret edemedikleri için tuvalete üçerli ya da dörderli gruplar halinde gidiyorlardı. Her gün dalların, çalılıkların ve çarpık gövdelerin insan yüzlerine benzeyen ağaçların, tüyleri küçük diller gibi kıpırdanan hastalıklı kuşların arasında ağır ağır ilerleyerek geçiyordu. Atlar huzursuz, adamlar uykusuzdu ve sinirler yay gibi gergindi.

"'*Ne bok yemeye bu tarafa geldik ki*?'

"'*Yüce Mesih aşkına, sen de gördün mü*?'

"'*Dün gece rüyamda öldüğünü gördüm.*'

"'*Bunu bana ne halt etmeye söylüyorsun ki*?'

"Sekizinci gün kampı dağıttığımız zaman uyuduğumuz küçük vadinin çevresinde bir sıra çöp adam bulduk. Hepimiz için birer tane yapılmıştı.

"Dokuzuncu gün küçük bir açıklıkta başka kuklalar da bulduk. Çember şeklinde dizilmişlerdi ve biri göğsüne Leandro'nm kılıcı saplanmış bir halde sırtüstü ortada yatıyordu. Valya birkaç vahşi tekmeyle bebekleri dağıtırken boş ormana dualar haykırdı. Adamları karanlık bakışlarını sorgucunun arkasındaki bitimsiz, sessiz ağaçlara dikerek aralarında mırıldanıyorlardı.

"Cehennem onuncu gece canlandı.

"Önlemleri artırmıştık, artık her nöbette dört kişi birlikte nöbet tutuyordu. Rüyamda yine Celene'i, beni gülümseyerek Cairnhaem köprüsünden aşağı bırakışını görüyordum. Ancak o sığ uykudan hayatım boyunca duyduğum en berbat çığlıkla uyandım.

"Kalbim göğsümden fırlayacak gibi hızla çarparak doğruldum. Kılıç öfkeden çılgına dönmüştü, adamlar kan çekilmiş yüzler ve çılgın gibi bakan gözlerle ateşten odunlar kapıyordu. Ruhsuz çığlık sesi sürerken Valya boynundaki tekerleği yukarı kaldırarak Ahitler'den alıntılar haykırmaya başladı.

"'*Dönün şimdi, insanların inançsız kralları! Ve kraliçenize bakın*!'

"'Şehitler aşkına, bu da ne?'

"'ŞU KAHROLASI KÖPEĞİ SUSTURUN!'

"Çığlıklar, biri sesi üstüne bir şey atarak bastırmış gibi kesildi. Buz gibi karanlıkta sessizlik gittikçe yoğunlaşırken Xavier kanının güçleriyle tazısını susturdu. Lachie ve Kızılgerdan paltolarının düğmelerini çözerek Dyvok'un ayısıyla süslü göğüslerini açığa çıkardılar. Ama mürekkepleri ışıldamıyordu, bu aç ağaçların arasından izimizi süren her neyse soğukkan değildi.

"Çığlık sesleri daha yakından gelen tedirgin edici, biçimsiz bir şarkı sesine dönüştü. Ve o tuhaf şarkının altında, karanlığın derinlerinden ızdırap ve korku yüklü ağlamaklı bir ses duyduk.

"'Hassiktir,' dedi Thibault kılıcının kabzasını sıkarak. 'Ah, Anabakire aşkına. Hassiktir.'

"Cılız ve korku dolu çığlıklar bu kez farklı bir istikamette yine başladı.

"Valya boynundaki tekerleği yukarı kaldırarak, 'Luis Kardeş?' diye seslendi. 'Luis Kardeş, sen misin?'

"'Ona yardıma gitmeliyiz,' dedi Carlos.

"'Siktir oradan,' diye çıkıştı Philippe.

"'Kardeşimden bahsediyoruz, korkak köpek!'

"'O zaman sen git kurtar!'

"Dişlerimin arasındaki derinin arkasından bağırarak prangalarımı boşuna çekiştirdim. Kılıç yine havlıyordu, kamp alanında kaos patlak vermek üzereydi. Bakışlarım Lachlan ve Xavier arasında gidip geldi. Daha yaşlı olan Gümüşaziz yüzünü buruşturdu ve başımın arkasındaki düğümü çözdü.

"'Kılıcımı bana geri ver, Xav,' diye tısladım.

"'Bu büyücülük nedir, de León?' diye sordu Xavier. 'Yoksa cadın seni elimizden almaya mı geldi?'

"'Size Dior'un cadı olmadığını defalarca söyledim. Şimdi *kahrolası kılıcımı* bana geri ver!'

"'Şunun çenesini kapatın!' diye kükredi Valya.

"'Kardeşler?' dedi Kızılgerdan yoldaşlarına bakarak. 'Ne yapacağız?'

"Lachlan ateşten yanan bir odun parçası alıp havaya kaldırdı. Haykırışı adamları durdurdu ve kopan fırtınanın arasında geçici bir sükûnet sağladı. 'Beni dinleyin! Onlar Tanrı'nın adamları. İnançlı insanları böyle bir kadere terk edemeyiz! Kızılgerdan, Thibault, burada kalın ve haine göz kulak olun. Siz, diğerleri benimle gelin. Aralarda üçer metre mesafe bırakın, herkes bir meşale alsın!'

"Askerler Lachlan'ın demir komutuyla korkularından silkinerek itaat ettiler. Xavier bana dik dik baktı ama Lachie'nin peşinden karanlığa yürüdü. Kızılgerdan palaskasından çakmaklı tabancasını çekti, diğer elinde gösterişli büyükkılıcım tutuyordu. Thibault kılıcı elinde titreyerek kendisinden daha genç

olan gençazize sokuldu. Nabzım hızla atıyordu, ölüorman kayıp yoldaşların adlarıyla yankılanırken korku odun dumanı ve çürüme kokusuna karışıyordu.

"'Beni bu prangalardan kurtar, Sa-Pashin,' dedim.

"'Kapa çeneni, kahraman.'

"Thibault'nun kemerindeki anahtarları işaret ettim. 'Eğer orada kuzeyormanda gördüğüme benzer şeyler yaşanırsa fazladan bir çift ele ihtiyacınız olacak demektir, dostum.'

"'Sana *çeneni kapamanı* söyledi,' dedi Thibault bana bir tekme atarak.

"Askerlerin haykırışları ve daha cılız çığlıklardan başka hiçbir şeyin duyulmadığı bir sessizlik çöktü. Thibault gözlerini kısarak karanlığa bakıyor, Kızılgerdan bakışlarıyla gölgeleri tarıyor, ağaçların arasında hayaletler misali ışık noktacıkları titreşiyordu. Metal üstünde bir ateş parladığı gibi yok oldu. Artık prangalarımı iyiden iyiye zorlamaya başlamıştım. 'Öleceksem bırakın iki ayağımın üstünde öleyim, kahrolasıcalar!' diye haykırdım.

"'*Kahrolasıcalar* mı?' dedi Kızılgerdan öfkeyle. 'Kahrolması gereken tek kişi sensin, de León.'

"Gözlerini o korkutucu karanlıktan bir an ayırmayan gençkanın sesi alçak bir kükreme gibi çıkmıştı.

"'Tanrım. Gri El'in senden nasıl bahsettiğini duymalıydın. Anlattığı hikâyeleri.' Alaycı bir gülüşle başını salladı. 'Çıraklar geceleri Kışla'da senin yaptıklarını fısıldaşarak uykuya dalardı. Lorson'un Kara Aslan'ı. Kızıl Koru'nun Kasabı. On altı yaşında İmparatoriçe tarafından şövalye ilan edilmiş kahraman. Sen bizim için bir efsaneydin. *Benim* için.'

"Buruk bir ses çıkararak kıkırdadı ve bana nefret dolu bir bakış attı. Kirli karın içinde dizlerinin üstünde, susuzluktan bitik bir halde, hainlik ilmeğinin boynuna geçirilmesine her geçen gün biraz daha yaklaşan bana.

"'Sanırım insan, kahramanlarıyla hiç tanışmamalı.'

"'Kahramanın olmayı ben istemedim,' diye çıkıştım. 'Ve hakkımda tek bildiğin, sana *satıldığı* kadarı. İmparatorun orduları senin gibi gençkanlarla doluydu, Kızılgerdan. Büyüyünce benim gibi kahraman olacaklarını sanan oğlanlarla. Gel gör ki çoğu kendini isimsiz mezarlarda ya da düşmanlarımızın her geçen gün kalabalıklaşan ordularında buldu. Bundan hiçbir ozanın şarkısında ya da ateş başında anlatılan efsanelerde bahsedilmez. Ama zaten kahrolası amaç da budur.'

"'Senin hikâyen bize umut verdi. Bize cesaret...'

"'Size boyunlarınıza geçirilecek birer ilmek verdi! Gri El benden *nefret ederdi*! Size o hikâyeleri cesaret vermek için anlatmadı, piç kurusu size uğrunda *öleceğiniz* bir şey veriyordu! Ve Isabella beni hak ettiğim için şövalye

ilan etmedi. O sürtük bunu, sizin gibi binlerce *aptala* elinize birer kılıç almak için bir neden vereceği için yaptı!'

"'Kapa çeneni,' diye tısladı genç Gümüşaziz.

"'Bana hain mi diyorsun? Canavar olduğumu mu düşünüyorsun?' dedim başımı sallayarak. 'Ben amcık ustamızın yarısı kadar bile canavar değilim, evlat. Ya da yarısı kadar *korkak*.'

"'Kapa. *Çeneni*.'

"'Hakikat en keskin bıçak, değil mi? Benden nefret etmekte haklısın, evlat. Hakkımda söylenen şarkıların yakınından bile geçmem. Benden yarattıkları efsaneyle bir alakam yok. Ben sıradan bir adamım. Hepiniz kadar kusurlu, zayıf ve rezil bir adam. Ama bütün çuvallamalarıma, bütün günahlarıma rağmen, bir kez bile, masum bir çocuğun kanını dökmenin doğru olduğunu düşünmedim.' Gülümseyerek gözlerine baktım. 'Gri El'i öldürdüğüm için memnunum. O kahrolası bir *itti*, Sa-Pashin.'

"Kızılgerdan sivri dişleri parlayarak hırladı, tabancasını kaldırdı ve başıma nişan aldı. Gençkan arkasını döndüğü anda, o eğri büğrü ağaçların arasından bir karaltı belirdi.

"'Tanrı aşkına, bu...' diye soludu Thibault.

"O şey su gibi hareket ediyordu. Şimşek gibi. Sivri dişleri açıktaydı ve gaddar pençelerini açmıştı. O adamların son birkaç gündür bizi takip eden kötülüğün şeklini nasıl hayal ettiklerini bilmiyordum. Sadece birkaç saniye önce onu gölgelerin arasında görene kadar, *kendi* korkularımın aldığı şekli biliyordum. Ama şimdi ağaçların arasından üstümüze doğru gelen bir peri dehşeti, çarpık bir felaket ya da ateş başında anlatılan masallardan çıkma bir dehşet değildi. Kesinlikle çok daha hoş bir şeydi.

"Alev alev saçlar.

"Altın gibi gözler.

"Uzun zaman önce kaybedilmiş şafak kadar güzel.

"'*Bonsoir*•, Kedicik.'"

• (Fr.) İyi akşamlar. (ç. n.)

VIII

DİŞİ ASLAN

"Dior o elbiseyi Jènoah'nın gardırobundan seçtiği zaman aklından ne geçtiğini bilmiyorum. Belki de gösterişli ve şık bir şatoda biraz nefes alma fırsatı bulacağımızı ya da bir balo elbisesine sahip olmanın başarı için gerekli olacağı bir ikilemle karşı karşıya kalacağımızı düşündü. Belki de elbisenin Phoebe'ye yakışacağını düşündü veya o elbisenin içinden çıkarken nasıl görüneceğini merak etti. Fakat o kıyafeti seçerken kızın aklından her ne geçtiyse alacakaranlık dansçısının o elbiseyle benim hayatımı kurtarmak için savaşacağının aklının ucundan geçmediğinden neredeyse eminim."

Gabriel şarabından büyük bir yudum aldı ve omuz silkti.

"Ama işte, karşımdaydı.

"Eteklerinde kalçasına kadar çıkan ve daha hızlı ve daha sessiz hareket etmesine olanak sağlayan yırtmaçlar açmıştı. Ve bir hayalet kadar sessizce Kızılgerdan'ın üstüne yürüdü. Gençkan tıfıl değildi, sonuçta beni eğiten adam tarafından eğitilmişti. Ama hızlı bir atış yapmak için tabancasına davranınca dizlerine bir tekme indirerek onu yere serdim ve Phoebe üstüne atılarak pençesinin tek bir darbesiyle kamını yardı. Kızılgerdan yıkılınca Thibault bir çığlık attı, çığlığı benim yerden doğrulup zincirimi boynuna dolamamla kısa kesildi. Sendeledi, birlikte yere düştük ve ben kafasını ateş çukurunun etrafındaki taşlara peş peşe vurdukça acıyla inledi.

"Karanlıkta telaşlı çığlıklar yükseldi, bir elini kesik karnında tutan Kızılgerdan kılıcını kaldırmaya çalıştı. Phoebe üstüne atıldı ve dizleriyle omuzlarını yere çivileyerek sivri başparmaklarını gözlerine bastırdı.

"'Yapma!' diye haykırdım.

"Alacakaranlık dansçısı bana dik dik bakarken elleri kıpkırmızıydı. Thibault'yu sırtüstü çevirmiştim ve ben kemerinden anahtarları kaparken iri cüsseli adam yerde acıyla inliyordu.

"'Onu öldürme, Phoebe.'

"'Sen deli misin? Bu adam...'

"'Onu bırak, atları tut.'

"Phoebe öfkeyle hırlarken karanlıkta bir bağırış yankılandı ve yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

"'Türümün yalvarmasından hoşlandığını biliyorum, matmazel,' dedim. 'Ama şu anda her şeyi kuralına göre yapmaya zamanımız yok. Bana güven, olur mu? Bu çocuk ölmeyi hak etmiyor.'

"Ormandan yeni haykırışlar yükselirken titrek meşaleler bize doğru yöneldi. Ellerimin kilidini çözmüştüm, sıra ayak bileklerimdeki prangalara gelmişti. Phoebe, Kızılgerdan'ın palaskasını koparıp aldı ve karanlığın içine doğru fırlattıktan sonra hızla ayağa kalktı.

"'Alacakaranlık dansçılarıyla ve soğukkanlarla dost,' dedi Kızılgerdan kan öksürürken ve buz gibi havada iç organlarından buharlar yükselirken. 'Sana hain demekte çok haklılarmış, de Leön.'

"'Bu doğru olsaydı, gençkan,' dedim, 'şu anda sana iyi geceler değil, elveda öpücüğü veriyor olurdum.'

"Prangalarımı Kızılgerdan'ın kafasına savurup onu bayılttım. Önlem olarak bir kez daha vurduktan sonra çizmelerini çıkardım, kendi palaskamı ve malzemelerimi aldım. Alevlerin etrafına bakarken Xavier'nın Küliçen'i yanında götürdüğünü fark ettim. Onu haklamadan kılıcımı geri almam imkânsızdı. Ama Phoebe atlara ulaşmış ve Valya'nın kısrağının sırtına binmişti bile. Kanlı dişlerinin arasından hırladı.

"'Kaldır kıçını!'

"Küliçen yerine Kızılgerdan'ın büyükkılıcını kaptım ve açıklığın üstünden Argent'a doğru topalladım. Daha küçük bir kalbim ve daha büyük bir beynim olsa bizi takip etmelerinin önünü kesmek için diğer atları katlederdim. Ama çaresiz hayvanları öldürmek özel bir amcık türü olmayı gerektirir ve anlaşılan ben o kadar özel biri değildim. Popolarına birer şaplak indirerek ve bağırarak kaçmalarını sağladım. Argent'ın sırtına tırmanınca zümrüt yeşiline batırılmış, kırmızıyla ıslanmış ve gözleri eriyik altın misali parlayan alacakaranlık dansçısına bir kez daha baktım.

"'Gözüm yollarda kaldı.'

"Bana kulaklarına inanamıyormuş gibi dik dik baktı. 'Sanırım önce bana...'

"'Mersi, matmazel.' Hayalî şapkamı eğdim. 'Sefil kıçımı kurtardığın için. Bir kez daha.'

"Alaycı bir ses çıkararak pençelerini atının yelesinin üstünden kaydırdı. Ve sonra, beni günlerdir tutsak eden güruhun haykırışlarını arkamızda bırakarak ölüormanda dörtnala koşmaya başladık. Gece zifirî karanlık ve kış kalbi kadar serindi ama solukkan ve alacakaranlık dansçısı gözlerimiz o

karanlığın içinde bile görebildiği için dörtnala atlarımızı engebeli zeminde ve çalılıkların arasında, sıradan insanların koşturabileceğinden daha hızlı koşturabiliyorduk.

"Sorgucu ve adamları bizi yaya olarak takip edemezdi ama bir gümüşazizin avını alaşağı etmek için işi ne kadar ileri götürebileceğini herkesten iyi bilirdim ve şimdi peşimizde üç gümüşaziz vardı. Bu yüzden bir sonraki alaca karanlığa kadar durmadan yol aldık ve en sonunda uzun ve eğri büğrü bir meşe ağacının yanında, nefes nefese durduk. Ağacın karnı onlarca yıl önce bir yıldırım çarpmasıyla ortadan ikiye ayrılmış ve ortasında derin bir oyuk oluşmuştu. O oyuğun içinde küçük bir ateş yaktım ve gece usul usul üstümüze çökerken ikimiz birlikte o kovuğun içine yerleştik.

"Peşimizdeki sesleri dinlemek için kulak kesildiğimde sadece inleyen rüzgârın sesini duydum.

"'İtiraf etmekte sakınca görmüyorum, gerçekten ustalık işi bir akıl oyunuydu, matmazel,' dedim kıkırdayarak ve başımı sallayarak. 'Ben bile tek başıma işemeye korktum.'

"'Aynısını Aytahtı'nda yaparız,' dedi Phoebe gülümseyerek. 'Yollarından sapıp topraklarımıza gereğinden fazla yaklaşan yabancıları kaçırmak için. Küçükken bunu oyuna dönüştürmüştük.'

"'Oyun mu?'

"Başını sallayarak, 'Evet,' derken ateş ışığı vahşi bakışlarında dans ediyordu. 'Ben sekiz yaşındayken Bann Fìageal'in eteklerinde bir yerleşim yeri bulduk. Tek İnançlarını paganlara yaymaya çalışan misyonerler, bilirsin. Onlarla eğlencemiz bittiğinde keçilerinin süt yerine kan verdiğini, ambarlarında geceleri kadınlarına günahlar fısıldayan bir şeytanın yaşadığını sanıyorlardı.' Phoebe yırtıcı ve keskin bir kahkahayla güldü. 'Sırtlarındaki giysilerden başka bir şey almadan Dún Fas'a geri kaçtılar.'

"'Bu eğlence miydi?' dedim alaycı bir gülüşle. 'Nasıl bir çocukluk yaşadın sen?'

"O zaman gülümsemesi silindi ve sesi alçaldı.

"'Halkımın bir âdeti vardır. Çocuklar on iki yaşına geldikleri zaman en yaşlı kadın akrabaları onlara bir tohum verir. Meşe ya da karaağaç. Çam ya da huş ağacı.'

"Phoebe boynundaki deri kolyeyi işaret etti ve orada düğümlerin arasına sıkıca bağlanmış küçük kahverengi bir çam tohumu gördüm.

"'Ne için bu?' diye sordum. 'Şans için mi?'

"'Bunu savaşa giderken takarsın. Öldüğün topraktan bir şey büyüyebilsin diye. Nasıl bir çocukluğum olduğunu sordun ya?' Phoebe omuz silkerek gözlerimin içine baktı. 'Kısa bir çocukluktu, Gümüşaziz.'

"Bunu yanağındaki yara izine bakarak bir süre düşündüm.

"'Beni nasıl buldun? Ve neden?..' İç geçirdim. 'Neden geri döndün?'

"'Beş at ve iki düzine insanın izini sürmek çok kolay. İkinci soruna gelince...'

"Başını yana yatırarak ateşe baktı ve alacağım tek cevabın sessizlik olacağını anladım. Sanırım nedeninin önemi yoktu, önemli olan tek şey geri dönmesiydi. Düşman olarak görmek için yetiştirildiğim bir kadının beni oldum olası dost olarak gördüğüm adamların elinden kurtarması tuhaftı. Bu canavarın kurtarıcım olması.

"Konuşmadan oturduk ve sessiz düşüncelere daldık. Gece soğuktu ama meşe barınağımızın içi ılıktı ve ateşimiz Phoebe'nin yatağımdaki anısı gibi alev alev yanıyordu.

"'Geçen gece konusunda...' dedim.

"'Boşuna kendine dert çıkarma,' dedi derin bir iç çekerek. 'Ve beni kahrolası eziyetten kurtar. Ben aptallık ettim, sen de göt gibi davrandın. Bırakalım, öyle kalsın.'

"Aramızda sadece otuz santimlik bir mesafe vardı ama bana bin kilometre kadar uzun geliyordu. Yine de tenimdeki gümüşe dikkat ederek elimi uzattım ve onunkinin üstüne koydum.

"'Sen aptal falan değilsin, Phoebe á Dünnsair. Sen bir dişi aslansın.'

"İki kişilik küçük çemberimizde bana yan yan baktı. Ama gözleri demir kadar sert olsa da dudakları bir gülümsemeyle büküldü. Evlilik yüzüğünün olması gereken yerdeki dövmeyi işaret ettim.

"'Aslanın kimdi?'

"Phoebe sormamı en son bekleyeceği soru buymuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Nihayet cevap vermeden önce, uzun bir süre nefesini tuttu.

"'Adı Connor'dı.'

"'Onunla nasıl tanıştın?'

"Cevap vermesi yine uzun sürdü. İsteksizliğini kendimden tanıyordum. Sevdiğiniz biri elinizden alındığı zaman, size sadece anısı kalır ve o anıyı paylaşmak, bir şekilde... eskisinden daha az *size ait* olduğunu hissettirebilir. Bir parçasını, yanında kaybettiğiniz kişinin bir parçasıyla beraber başkasına veriyormuşsunuz gibi.

"'Başlangıçta onu tanımıyordum,' dedi sonunda iç geçirerek. 'Düğün gecemizde tanıştık.'

"Kaşımı kaldırdım ama bir şey söylemedim.

"'Siz Ovalıların bizim Aytahtı'nda insanların ve hayvanların derilerini çaldığımıza dair hikâyeler uydurduğunuzu biliyorum. Bizi büyücü ve etcadıları olarak düşündüğünüzü de. Ama Fiáin –alaca karanlıkta dans etme yeteneği– kansoyundan geçer. Olay şu ki ebeveynleri ölene kadar bir çocukta asla kök salmaz. Anaaylar ve Toprak Baba dengeyi bu şekilde sağlar.

"'Annemde bu yetenek vardı. Annem Dúnnsair'in Rígan Mor'uydu. Savaş Çıkaran, anlarsın ya? Çivi gibi sert bir kadındı. *Tanrıça aşkına*, dövüşmeyi iyi bilirdi. Bana ve kız kardeşime, *'Alev alev yanın,'* derdi. *'Ateşiniz kısa sürsün. Ama* yanın.' Altı savaşta kabilemize liderlik yaptı.' Alacakaranlık dansçısı iç geçirdi. 'Ama yedinciyi kaybetti. Ben on dokuz yaşındayken Loch Shior Savaşı'nda öldürüldü. Onu öldüren Kurt Angiss á Barenn, hâlâ bir ganimet olarak onun derisini giyer.'

"Phoebe başını salladı ve pençesini yara izlerinin üstünde dolaştırdı.

"'Annem öldükten sonra, küçük kız kardeşim Torrii ve ben, ikimiz de yetenekle kutsandık. Ama Barenn bizi hâlâ sıkıştırıyordu. Ormanda karanlık varlıklar belirmeye başlamıştı. Sülükler de Dağlık Bölge'yi yağmalıyordu. Tolyev Dyvok'u öldürdüğün zaman neden olduğun felaket kasırgası Aytahtı'na kadar ulaştı Gümüşçocuk. Etkileyici bir felakete yol açtın.'

"'Alacakaranlık dansçılarıyla uğraşmanın akıllarından geçecek son şey olduğunu sanırdım.'

"Phoebe omuz silkti. 'Vahşiler Kızıl Koru'daki yenilgiden sonra dağıldılar. Gözlerden uzak sinebilecekleri kuytular aradılar. Ve en büyük kızları eve döndü.'

"'Lilidh mi?'

"Phoebe başıyla onayladı. 'Aytahtı'nın çocuklarındandı. Yüzyıllar önce. Gerçi şimdi hiçbir kabile onu sahiplenmiyor. Bütün Analar ona Kalpsiz adını vermişlerdi. Kışeşi. Ebeveynlerin geceleri veletlerine anlattığı ürkütücü bir hikâyeydi. *İşlerinizi yapın*, diyorlardı, *yoksa Kalpsiz sizi almaya gelir.* Ama sen Tolyev'i öldürdükten sonra, yaralarını yalamak için geri döndü. O ve çocukları ormanın sınırında takılmaya başladılar. Kane. Draigann. Et için bize saldırdılar. Annem öldükten sonra kabilemin uğraşma lüksünün olmadığı bir dert daha.'

"Phoebe alevlere baktı ve yumuşak bir sesle devam etti.

"'Saoirse'nın annesi teyzem Cinna, ailemin Auld-Sith'idir. Barış Getiren. Bir kâhindir. Bir rüyayolcusu. Bütün Dağlık Bölge'nin her zaman bozulanı tamir etmenin peşindeki en muhteşem şifacısıdır. Kabilemizin geleceğini sağlama almak için Barenn'la savaşan diğerleriyle bir anlaşma yaptı. Ben

Lachlainn Kabilesi'nin en büyük kutsanmış oğluyla evlenecektim. Torrii de Treúnn'un kutsanmış bir oğluyla. Ve onların gücüyle biz Dúnnsair hayatta kalabilecektik.'

"Tuttuğum ele ve parmağındaki dövmeye bakarak kaşlarımı çattım.

"'Yani evlenmeye mecbur mu bırakıldın?'

"'Bizim tarzımız bu değildir. Aytahtı'nda seçimi kadınlar yapar. Erkekler seçilir.'

"Phoebe başını sallayarak iç geçirdi.

"'Kız kardeşimle savaşırım, ta ki
"'Hısımlarımızla savaşırız, ta ki
"'Dağlılarla savaşırız, ta ki
"'Dünyayla savaşana kadar.'

"Başımı, anlamadığımı belirtircesine salladım.

"'Bu eski bir şarkımızdır. Aytahtı'nı ortak bir düşman kadar birleştirecek bir şey daha yoktur. Ve tanımadığım bir adamla evlenme fikrinden nefret etsem de Fiáin'in kutsadıkları çok nadirdir. Kız kardeşim ve ben değerliydik ve o değer ailemize bir gelecek satın alabilirdi. Bu yüzden, gururumuzu bir kenara bıraktık ve düğün ziyafetlerimize gittik.'

"Phoebe'nin bulutlanan bakışları uzaklara daldı.

"'Başlangıçta ondan *nefret ettim*. Connor'ımdan. Benden büyüktü. Küstahtı. Uzun yıllarını Aytahtı'ndan uzakta yollarda geçirmişti. Hatta bir keresinde Augustin'e bile gitmişti. Şiirden anlardı. Felsefeden. Teolojiden. Bana kendimi bir orman köylüsü gibi hissettirmişti. Her şeyi bilen kahrolası bir adamdı.'

"'Dağların ötesine mi geçmiş? Türünüzde pek sık görülmeyen bir durum.'

"'Connor'ın kanında muhteşemlik vardı. Ailidh Fırtınakoparan'ın soyundan geliyordu. Türümüzün gördüğü en kudretli Rígan-Mor. Connor tıpkı Ailidh gibi, bir gece kabileleri birleştirme hayalini kuruyordu. Ama yönetmeye çalışmadan önce dünyayı tanımak istemişti.'

"Tek kaşımı kaldırdım. 'Yani kraliyetten biriyle mi evlendin? Sana Majesteleri falan mı demeliyim...'

"'Aytahtı'nda kraliyet yoktur. En azından siz Fırtınakoparan'ı katlettiğinizden beri. Ancak Connor'ın şeceresinin kibrine iyi gelmediğini söylemek zorundayım.' Phoebe gözleri parlayarak kıkırdadı. 'O adam kendini tanrıçaların bir armağanı sanırdı. Ve dokuz günahın tamamı kadar baştan çıkarıcı olsa da neredeyse *bir yıl* boyunca bana el sürmesine izin vermedim.'

"Dudağını ısırarak gülümsedi.

"'Ama dedikleri doğru, savaş çok tuhaf yakınlıkların yolunu açıyor. Onunla yan yana dövüşürken bambaşka bir yanını görmeye başladım. Cesurdu. Soylu. Düşmanlarına karşı merhametli, dostlarına karşı cömert. Torrii Vahşiler tarafından katledilince dünyam başıma yıkıldı. Biricik kız kardeşim daha on sekiz yaşındaydı ve Lilidh ile çocukları onu ve kocasını paramparça ettiler. Beni Connor ayakta tuttu. Güçlü kalmamı sağladı. Bir de baktım ona âşık olmuşum. Bir bahar bakiresi gibi, körkütük âşık. Aylar biliyor, ona *hayrandım*.'

"'Ona ne oldu?' diye mırıldandım.

"Phoebe derin bir nefes aldı. Gözleri yaşarmıştı.

"'Öldü. Kurtlar, velfuiller, ona pusu kurdu. Diri diri derisini yüzdüler, pislikler. O ve bütün muhafızları derileri yüzülüp çam ağaçlarına asıldı.' Phoebe yara izli yanağından gözyaşları süzülürken dişlerini sıktı. 'Yanında olmalıydım. Ama o zaman karnımda kızımızı taşıyordum ve tehlike korkusuyla seyahat etmemi yasaklamıştı.'

"'Senin bir kızın mı var?' diye fısıldadım.

"'Ben...' Phoebe başını öne eğerek gözlerini kuruladı. 'Onu kaybettim. İçimde ona ve onca kedere yeterince yer yoktu. Bir kadının kaldırabileceği ağırlığın bir sınırı var.'

"Kendimi su katılmamış bir aptal gibi hissederek elini sıktım.

"'Yara izleri olan tek kişi ben değilmişim.'

"'Anaaylarm Dağlık Bölge'ye bu yüzden bu kadar çok kar yağdırdığı söylenir. Kanın üstünü örtmek için. Yasımı tutmak için Dúnnsair kabile kalesine geldim. Cinna teyzem kırık kalbimi iyileştirebilir mi diye sormak için. Ve en karanlık zamanlarımda, bir rüya gördüm. Doğuda bir yıldız kaydı. Sesler, eski ve tatlı, zihnimi bir ateş gibi yakan bir şarkı söylüyordu.

"'Ölüm doğarken ve yıldızlar batarken,
"'Orman çürüyüp harabeye dönüşürken,
"'Aslanlar kükresin, melekler ağlasın,
"'Sırlarımızı günahkârların elleri saklasın
"'Tanrıcığın kalbi gökyüzünün gözünü aydınlatana kadar
"En kırmızı kandan en mavi gök gelsin.'

"Derin bir iç çektim. 'Her zaman bir şiir var, değil mi?'

"'Delirdiğimi sandım. Kuzen Saoirse'ya anlatınca aynı rüyayı gördüğünü söyledi. Hem de aynı gece. Türüm Tanrıcığın doğmasını uzun zamandır bekliyordu. Kehanetlerde kabilelerden doğacağı söylenmişti ama *Ovalılardan* çıkabileceği hiç aklımıza gelmemişti. Ben hâlâ yastaydım. Kanamam

sürüyordu. Ama Saoirse Tanrıcığın *her şeyi* değiştireceğine ikna olmuştu. Cinna teyzem bana dünyayı şifalandırarak kendimi de şifalandırabileceğimi söyledi. Bunun üzerine, kuzenimle seyahat etmeyi kabul ettim. Kahrolası insanlarla muhatap olmamak için ormansuretimde kalacaktım. Burasının kurtarılabileceğini düşünen biriyle olmak güzeldi. O karları kansız hayal edebilen biriyle.'

"Phoebe iç geçirdi. Ateşe dalıp gitmiş gibiydi.

"'Artık Saoirse da yok. Kız kardeşim gibi, o da toprağı kanıyla suladı. Connor'ım gibi.'

"Şaşkınlık içinde başımı salladım. 'Hâlâ nasıl buradasın? Tanrıçalarınız ikinizi birden bu yola çıkardıysa ve kuzenin öldüyse... hâlâ nasıl inanabiliyorsun?'

"Phoebe gerçeği alevlerde arar gibi, uzun uzun ateşe baktı.

"'Uzun zaman boyunca göklere öfke duydum. Torrii ölünce. Kurtlar Connor'ımı katledince. Tatlı Catir'ime ilk nefesi çok görüldüğü zaman. Nefreti göklere kusmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda o eylemde öfkeni daha da kötüleştirmeyen *hiçbir şey* olmadığını da biliyorum. Geçmeyen bir öfkeye tutunmakta bulunacak bir sevinç yok. Sonuçta içerideki karanlığı derinleştirmekten başka bir işe yaramıyor. Bu yüzden yanlış olmalı ya da sadece yanlış olabilir.'

"Omuz silkerek bana baktı.

"'Nefret zehirdir. Umut ise kurtuluş. Ve bu dünyada kurtarılmaya değen bazı şeyler var.'

"Parmaklarıma işlenmiş isme bakarken kaşlarım çatıldı. O anda ateşimizin ışığının ötesinde bir kıpırtı duydum. Rüzgârda küçük bir kızın belli belirsiz kahkahası süzülüyordu. Gümüşçan kokusu havayı öpüyor ve göz pınarlarımı yakıyordu.

"'Onu özlüyor musun?'

"Phoebe iç geçirdi. 'Her geçen gün biraz daha az.'

"Gözlerim şimdi ışığın kıyısından beni izleyen iki solgun gölgeye sabitlenmişti.

"'Beni en çok korkutan şey bu, biliyor musun?' diye mırıldandım. 'Bana onlardan kalan tek şeyin keder olduğunu düşünmek. Ve o azalınca onlardan hiçbir şey kalmamış olacak. Dünya onlarsız boş geliyor. Onları bir parçam eksilmiş gibi özlüyorum. Ama dürüst olmam gerekirse hangisinin daha çok acı verdiğini bilmiyorum, Phoebe. Onlara tutunmak mı, onları unutmak mı?'

"'Onları unutman gerekmiyor. Tutunacak bir şeye ihtiyacın var.'

"Derin bir iç çektim ve gözlerimi beni izleyen hayaletlerden ayırıp gökyüzüne çevirdim. 'Neye inandığının bir önemi yok ama bir şeye inanmalısın.'

"Phoebe başını salladı. 'Bilgece bir söz.'

"'Arkadaşım Aaron söylemişti.' Başımı salladım. 'Öldü.'

"Phoebe platin ve altın alaşımı gözlerinde acıma pırıltısıyla gözlerime baktı. Bakışlarımı ellerimize, tenimde aramızdaki ateş ışığında ışıldayan gümüşe çevirdim. Parmakları benim için jilet, benim dövmelerim onun için zehir olmasına rağmen Phoebe elini elime özenle kenetledi. Dokunuşu bahar yağmuru gibiydi, nazik, yavaş ve tehlike oluşturacak kadar ılık.

"Haklı olabilir miydi acaba? Uğrunda yaşayacak daha fazla şeye ihtiyacım olabilir miydi? Ailemi gömdüğüm geceden beri, geleceği hiç düşünmemiştim. Başlangıçta kendimi Fabién'den intikam alma, sonrasında da Dior'a göz kulak olma fikrine kaptırmıştım. Bir şekilde istediklerimi elde edersem ne olacaktı? Ebedî Kral'ı küle dönüştürürsem? Kâse dünyayı kurtarırsa?

"*Ertesi gün ne olacaktı?*

"Ancak Phoebe'nin şakıyan teninin altında onu hissedince kafamdaki aptalca soru sustu. Bileğine açık mavi bir ağ şeklinde yayılarak dövmeli kolundan boynunun zarif girintisine kadar uzanıyor ve orada aynı anda hem cenneti hem cehennemi içinde barındıran bir fırtına gibi gümbürdüyordu.

"Atıyor. Yalvarıyor. *İhtiyaçla* yanıyordu.

"Gözlerimi kaçırdım. Gümüşçan kokusu rüzgârda asılıydı ve bana seslenen o küçük kızın sesi şimdi Phoebe'nin hızlanan nabzına karışıyordu. Ama ben geçmişimin hayaletlerine, o altın bakışlara sırt çevirerek aradaki dondurucu uçurumun üstünden Dior'a ulaşmayı denedim. Tutunacak son şeyim olan o incecik umut ipliğine uzandım.

"'Anabakire aşkına...'

"Elimi hızla elinden çekip ayağa kalkınca Phoebe bana baktı.

"'Gabe, ne oldu?'

"'Dior,' diye tısladım.

"Gözleri korkuyla doldu. Benimkilerden ise çaresizlik taşıyordu.

"'Onu artık hissedemiyorum.'"

IX

SÖZ YOK, YEMİN YOK

"Fırtına gibi eserek Fa'daena'dan çıkıp gittikçe şiddetlenen rüzgârın içine daldık. Kederler Ormanı'nda kahrolası on gece geçirmiştim ve Dior'la aramdaki o incecik kırmızı ip o kadar zayıflamıştı ki sonunda daha fazla dayanamayıp kopmuştu. Yine de ben cesur Argent'ın, Phoebe, Valya'nın Diken adını verdiği çikolata rengi huysuz kısrağının sırtında, Dior'u en son hissettiğim istikamette umutsuz bir kovalamacaya soyunmuştuk. Günlerimiz eyer üstünde geçti, kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için dörtnala koşuyorduk. Geceler dondurucu ve çok uzundu ve her şafak vakti, korumak için her şeyi yapacağıma yemin ettiğim kıza her uzanışımda hiçbir şey hissetmememle umut biraz daha azalıyordu.

"Doğu Ossway bir zamanlar bir şarap ülkesiydi ama şimdi geriye sadece dörtnala geçtiğimiz karla kaplı vadilere serpiştirilmiş gibi görünen, içi boşaltılmış çiftlik arazileri kalmıştı. Ölü asmalar cehennem düzlükleri gibi çorak topraktan iskelet elleriymişçesine uzanıyordu. Kar tipiye dönüşmüştü ve kuzeyde koyu renkli devasa bir bulut toplanmıştı. Altıncı gün kasvetli bir yükseltiye ulaşınca Lachlan ve diğerlerinden bir iz arayarak arkamıza baktım. Ancak Phoebe uluyarak yağan karın arasından ileriye elini uzattı ve çekiç darbesi –bize sonunda *her şeye* mal olacak iki çekiç darbesinin ilki– indi.

"'Gabriel!' diye bağırdı Phoebe. 'Bak!'

"İlk anda kardan göz gözü görmediği için hiçbir şey göremedim. Ama rüzgâr yön değiştirince kar tanelerinin arasında bir açıklıktan onları gördüm. Hiçbir ölümlü ordunun içine yürümeye cüret edemeyeceği bir soğukta güneye doğru ilerleyen bir kıta karanlık silüet.

"Bir anda umuda ve bir şekilde Dior'a yetişmiş olabileceğimiz düşüncesine kapıldım. Ancak bu çılgın düşünce karın biraz daha aralanmasıyla ve sayılarının büyüklüğünü görmemle hızla öldü.

"Ölümlü insanlar gibi uygun adım –sol sağ, sol sağ– yürüyen *binlerce* Ölüydüler. Arkalarında ölüme mahkûmlar ve lanetlilerle dolu büyük bir araba

konvoyu vardı. O ağırbaşlı geçit alayının ritmik ilerleyişine bakarak ne olduklarını nihayet anladım.

"Başlarını neyin çektiğini.

"'Bu bir sefil lejyonu,' dedim heyecanla. 'Yüksekkanlı Demiryüreklerin komutası altındalar.'

"Phoebe kaşlarını çattı. 'Ama asker gibi yürüyorlar. Çürümüşler fikirsiz bir sürüdür.'

"'Sefillerin beyinleri bedenleriyle birlikte çürür. Ancak Voss zihinlerinden geriye kalana yine de hükmedebilir. Ebedi Kral'ın bu kadar başarılı olmasının bir nedeni var, Matmazel Phoebe. Lejyonlarının imparatorluğunun başkenti için tehdit oluşturmasının.'

"'Ama Ossway'e doğru yürüyorlar. Dediğin gibi, Ebedi Kral doğuda.'

"Dürbünümü indirdim ve sıkılı dişlerimin arasından, 'Dior güneyde,' diye fısıldadım.

"'Anaaylar aşkına. Onun peşinde.'

"Bu dehşet verici, üzerinde uzun süre durulamayacak kadar korkunç bir düşünceydi. Dior'u Karayürek'in elinden kurtarmak yeterince büyük bir olay olacaktı ama şimdi anlaşılan kızla aramızdaki orduların sayısı *iki*ye çıkmıştı. Umudumuz her kilometrede biraz daha azalsa da Voss ordusunun etrafından dolaşmak için biraz daha zaman kaybederek uluyan rüzgârlar arasında yola devam ettik. Kalbimizi kıran ve son umudumuzu da çalan ikinci darbe o zaman indi. Dior'un yanına ulaşmak için cehennemden dövüşerek de olsa çıkmaya yemin ettiğim zaman, cehennem beni duymuş olmalıydı. Kahrolası cevabını şimdi veriyordu.

"Bir fırtına. Aytahtı'ndan simsiyah ve kaynayarak üstümüze iniyordu. Yoluna çıkan her şeyi yok etmeye ant içmiş, o heybetli zirvelerden gümbürdeyerek inen ve Tanrı'nın ta kendisinin hiddeti gibi, üstümüze kapanan bir canavar. Phoebe ve ben fırtınanın içinde uzun ve dondurucu saatler debelensek de sonunda...

"O tatsız sonda...

"'Gabriel, dışarıda kalamayız,' dedi Phoebe donuk saç örgülerinin arasından. 'Bu fırtına senin ölümün olur!'

"Argent'ın dizginlerini tutan ellerim neredeyse donmuştu ve dişlerim birbirine vuruyordu. 'Bu... bundan da... daha soğuk banyolar yaptım! Sen kendin için endişelen, matmazel!'

"'Lanet olsun, o kızı sevdiğini biliyorum ama ölü halinle ona bir faydan dokunmaz.' Phoebe kolumu pençelerini giysimin koluna batacak kadar sıkı

tuttu. 'Biraz batıda Kuzgunkalesi diye bir şato var! Lùdaebh Nehri'nin biraz ötesinde! Hızlı gidersek oraya ulaşabiliriz!'

"'Durursak Lachlan ve diğerleri bir liman fahişesi gibi üstümüze binerler!'

"Phoebe başını salladı ve o berbat rüzgârda sesini duyurmak için bağırdı. 'Onların da bir yere sığınması gerekecektir! Şatoda kalabilir ve fırtına yatışır yatışmaz yola çıkabiliriz!'

"Öfkelenmek, karşı çıkmak istiyordum ama o altın rengi gözlere baktığım anda Phoebe'nin pençeleri kendimi kuşattığım o çaresiz korku ve inatçı öfke sisini delip geçecek kadar derine batıyordu.

"'Ben de onu koruyacağıma yemin ettim, Gabriel! Onu terk etmiyoruz ki!'

"Yalanı onun kadar net görebiliyordum, biraz daha gecikmemizin bize neye mal olacağını ikimiz de biliyorduk. Ama ağır adımlar ve daha ağır kalplerle, batıya, fırtınanın ölümcül güzergâhının dışına saptık. Fırtına ve insanın kemiklerine işleyen o soğuktan başka hiçbir şey yoktu. Kar yandan vuruyor, tenlerimizi tırmalıyordu ve cesur atlarımız dört ayak üstünde ölü gibiydiler. Ancak o sert fırtınaya rağmen nihayet uzakta, çakan şimşeğin ışığına silüeti yansıyan bir kule gördük.

"Kuzgunkalesi ıssız bir tepeye kondurulmuş, nehrin cansız bir kısmına muhafızlık eden yalnız bir kaleydi. Duvarları eskimiş kil gibi un ufak olmuş, nöbetçi kulübesi at arabası büyüklüğünde kayalar fırlatılarak yıkılmıştı. Neyse ki kalenin kendisi hasarsız görünüyordu ve kendimize hava koşullarından korunacak bir köşe bulduk. Sığınağımız üst kattaki bir kütüphane, uzun bir masa ve üst katlardaki odalardan çaldığımız yatak malzemelerinden oluşuyordu. Rüzgâr panjurları dövüyordu ve içerisi buz gibiydi ama şöminede eski kitap yığınlarıyla yaktığımız ateş, kütüphaneyi en azından ölümün soğuk elini uzak tutacak kadar ısıttı.

"Merdivenlere üstüne tencere ve tavalar sıraladığım tuzak ipleri gerdim. Odamıza çıkan koridora palaskamdaki boş sanktus şişelerinin eldivenli yumruğumla parçaladığım cam kırıklarını serpiştirdim. Saldırıya uğrarsak bu dar alanda karşı koyabilir ve üstümüze gelinirse merdivenden arkadaki kuleye çıkabilirdik. Ama işin oraya varmayacağını umuyordum.

"Kuzgunkalesi'nde fırtınanın gittikçe kötüleştiği üç gece kaldık. Ben pencerede nöbet tutuyor, zangırdayan camın gerisinde kardeşlerimden bir iz arıyordum. Bir yandan Kül için endişelenirken bir yandan da Dior'a ulaşmak için umutla karanlığın içine uzanmaya devam ediyordum.

"'Hiçbir şey yok,' dedim iç geçirerek.

"Yumruğumu duvara indirince Phoebe şöminenin yanında oturduğu yerden bana baktı. Soğuk taşın kestiği parmak boğumlarımın tatlı acısı geçici

bir süre hüsranımı ve öfkemi bastırdı. Alacakaranlık dansçısı gözlerinde ateş ışığının yansımasıyla sadece kafasını salladı.

"'Duvar yumruklamanın bir faydası olacağından emin değilim. Tuğlaların bir kabahati yok, Gabriel.'

"'Lachlan yüzünden,' diye tısladım. 'O kahrolası ormanda oyalanırken çok fazla zaman kaybettik. Şimdi de bu *lanetli* fırtına...'

"'Yakında diner. Sonra da yeniden ve gümüş hızıyla Çiçek'in peşine düşeriz.'

"Kafamı salladım. Gecelerdir içimde büyüyen korkuyu dile getirirken kanım buz tutmuş gibiydi. 'Artık ona yetişebileceğimizden emin değilim, Phoebe.'

"'Olsun, denemek zorundayız. Dún Maergenn'e ulaşırlarsa işimiz biter. Kurdun Örsü Ossway'deki en büyük kaledir. İçeri girmek için kahrolası bir ordu gerek.'

"İç geçirdim ve elimi saçlarımın arasından kaydırdım.

"'O zaman belki de kendimize kahrolası bir ordu bulmayı düşünmeye başlasak iyi olur.'

"Phoebe avcı gözleriyle etrafına baktıktan sonra bir pençesini elbisesinin yakasının kenarına taktı ve içeri baktı. 'Burada yok. Senin pantolonunun içinde var mı, yoksa...'

"'Dior'a bütün Dağlıların yakında Kışmeclisi için bir araya toplanacağını söylememiş miydin?'

"Phoebe o zaman ayıldı ve kaşlarını çattı. 'Söyledim. Ama *oraya* gitmeyi düşünüyor olamazsın. Sadece Fiáin'in ve Bütün Analar'ın çocukları Ma'dair Craeth'e adım atabilir ve içeride sağ kalabilir.'

"'Dior, Karayürek'in eline düşmek üzere. Ve Voss'lar peşine bir lejyon Ölü takmış. Bu riski alırım, Phoebe.'

"'O zaman bu uğurda ölürsün de. Aytahtı halkı garazlarına bir dilencinin birasına yapıştığı gibi yapışır. Ordo Argent *Fırtınakoparan*'ı öldürdü, Gabriel. Kutsal bir meclise yanında sadece tenindeki gümüş ve suratında bir sırıtışla gelirsen seni kahrolası bir pelerin yapıp giyerler.'

"'Bu durumda senin bana kefil olma konusunda çok iyi iş çıkarman gerekecek.'

"Phoebe yüzünü buruşturdu ve beni süzerken altın rengi gözleri parladı.

"'O kızı korumak için son nefesini vereceğine yemin ettin,' dedim. 'Benden daha azını riske atmamı isteme, hele şu ana kadar verdiklerimden sonra. Günlerdir Dior'dan hiçbir iz hissedemiyorum. Artık onu Dún Maergenn'e ulaşmadan yakalamak gibi bir şansımız kalmadı ve onu oradan kurtarmak

için bir orduya ihtiyacımız olacak. Bu yüzden, fırtına açılınca ona bir ordu toplamaya gideceğim. Seninle ya da sensiz.'

"'Sen gerçekten kaçığın tekisin.' Alacakaranlık dansçısı düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü ve ateşe bir kitap daha attı. 'Ama sanırım oraya tek başıma gidebilirim. Davamızı açıklamak için.'

"'Saçmalık. Ben o arada ne yapacağım? Burada oturup dua mı edeyim?'

"'Şu gümüş kardeşlerinin seni oyalayacağından eminim.'

"'Bir urganın ucunda sallandırarak, belki.' Dişlerimi sıkarak homurdandım. 'Kahrolası aptallar. Bize on güne mal oldular. Xavier'i anlıyorum. Her zaman domuz boku kadar kalın kafalıydı. Muhtemelen kolunu işemek için penisini ararken yitirmiştir. Ama Lachlan daha akıllı olmalıydı.'

"'Aveléne'de ilk karşılaştığımızda aranızdan su sızmıyor gibiydi. Ama şimdi asıldığını görmek için can atıyor, öyle mi?'

"'Fark ettin mi bilmiyorum ama insanların canını sıkmak gibi bir yeteneğim var, Kedicik.'

"Phoebe sivri dişleri ışıldayarak kıkırdadı. 'İşte buna imzamı atarım. Ama o senin için ne anlam ifade ediyor? Siz gümüşazizlerin hepinizin birbirinize kardeş diye hitap ettiğinizi biliyorum ama o özel biri gibi görünüyordu.'

"'Öyleydi,' dedim pipomu doldururken. 'Hâlâ öyle.'

"'O zaman bana bir hikâye anlat, Şövalye.' Phoebe saç örgüsünü sivri kulağının arkasına iterek küçük odamızda etrafına baktı. 'Aklına zaman geçirmek için daha iyi bir yol geliyorsa başka tabii.'

"İç geçirerek çıtırdayan alevlere baktım.

"Hafıza koridorlarımdan közler yükseliyordu.

"Kan, gümüş ve çelik.

"'Ossway seferlerinde aldığımız ilk şehir Báih Side adında bir limandı,' dedim yumuşak bir sesle. 'Aslında sadece Tolyev'in ana istilası için bir çıkarma noktasıydı. Tolyev, Ossway'in içine doğru ilerlerken geride arkasını koruması için birkaç yüksekkan ve yüz kadar kılıçkölesi bırakmıştı.

"'İmparatoriçe'nin kararıyla saldırıyı ben yönettim. On dokuz yaşındaydım. Isabella'nın gözde Kara Aslan'ı. Şafak vakti denizden saldırdık. Ve Tyvok askerlerinin çoğu vasat kölelerden oluşsa da aralarında iblis gibi dövüşen biri vardı. Kara güneş gökyüzündeyken bile bir yüksekkan gibi güçlüydü. Onunla surların üstünde karşılaştım, işini bitirmeyi kafaya koymuştum ama çarpışırken elindeki damgadan ve ağzındaki sivri dişlerden ne olduğunu anladım. Benim gibi bir solukkandı. Vahşilere hizmet etmek için köle edilmişti.

"'Ona kim olduğunu sordum. Tolyev'in çocuğu olduğunu söyledi. Priori Dyvok'un ta kendisinin ölümlü oğlu. Sonra kafamı kahrolası omuzlarımdan ayırmak için elinden geleni ardına koymadı.'

"'Ama Kara Aslan gelmiş geçmiş en iyi kılıçtı,' diye mırıldandı Phoebe.

"Omuz silktim. 'Ozanlar öyle söylüyor. Bense onun elinden gelenin en iyisine biraz daha iyiyle karşılık verdiğimi ve en sonunda kılıcımın sivri ucunda, kanlı taşa serildiğini söyleyebilirim. Düşman olduğunu biliyordum. Ossway'e katletmek için gönderildiğim canavarın oğluydu ama... daha çocuktu. En çok on beşindeydi. Türümün düşmana hizmet ettiğini hiç görmemiştim. Ona acıdım. Canını bağışladım.'

"Phoebe başını onaylar gibi salladı. 'Merhamet asalettir.'

"'Lachlan aynı duyguları paylaşmıyordu. Eline geçen ilk fırsatta beni öldürmeye yemin etti. Tolyev onu sadece gaddarların hayatta kalabildiği Vahşilerin arasında yetiştirmişti. Merhamet zayıflar içindi. İnsaf korkaklar için. Anlaşılan Nikita kimin galip geleceğini görmek için, Lachie'yi daha on yaşındayken açlıktan ölmek üzere olan sefillerle bir çukura atmaya başlamıştı. Ona bunun işkence olduğunu söylediğim zaman Lachlan aptal olduğumu söyledi. Ağabeyinin ona güçlü olmayı öğrettiğini. Soylu babasının onu gerçekten sevdiğini. Dyvok'ların sonsuz geceyi yönetmek için doğduğunu ve Tolyev'in gecenin sonsuz imparatoru olduğunu söyledi.

"'Ama daha çocuktu. Karanlıkta yetiştirilmiş ve aklı daha fazlasını kesmeyen bir çocuk. Babanın günahı oğlunu bağlamaz, ben bunu çoğundan daha iyi bilirdim. Ve bunun için onu mahkûm etmeyi reddettim. Bunun yerine her gece onunla birlikte kafesinde oturdum. Dinî metinler okudum. Ona iyi davrandım. Onun görmek için yetiştirildiği düşman olmadığımızı ispatlamaya çalıştım. Elbette asla kabul etmiyordu.'

"Başımı sallayarak ateşe bakarken zamanın kızıl pusunun içinden geçmişi izliyordum.

"'Ardından Triúrbaile'deki katliamçiftliklerini özgür bıraktık. Lachlan'ın türünün orada yaptıklarından hiç haberi yoktu. Değer vermeye mecbur edildiği ailenin yaptığı zulümleri *gösterdiğim* zaman, o karanlık sahte sevginin arasında bir dehşet ve nefret ışığı çaktı. Bize babasının nerede bulunabileceğini Lachlan söyledi. Bize Tolyev'in kamp kurduğu Kızıl Koru'nun yolunu gösteren de oydu. Ve o gün Priori'yi indiren benim kılıcım olsa da zafer benim kadar Lachie'ye de aitti.

"'Tolyev ölünce kan bağı gerçek anlamda koptu ve Lachlan hayatının gerçek yüzünü gördü. En yakın kamp ateşine giderek sol elini babasının damgasıyla birlikte yakmak için alevlerin arasına daldırdı. Ama ben onu

zorla uzaklaştırdım. Onun kabahati olmadığını söyledim. Ona karanlıktan ışığa uzanan bir yol önerdim.

"'İki yıl cehennem ateşi ve kan içinde yan yana dövüştük. Lachie bir çıraktan daha fazlasıydı. Benim kardeşimdi. Dünyada en çok sevdiğim ve güvendiğim gümüşaziz.'

"Başımı öne eğdim ve başparmağımı parmaklarımın üstünde dolaştırdım.

"'Sonra Astrid ve beni öğrendi.'

"'Ah, Aylar aşkına.' Phoebe'nin gözleri kısıldı. 'Kardeşlerinize ilişkinizden bahsetti mi?'

"Başımı hayır der gibi salladım. 'Bahsetseydi ondan nefret etmek daha kolay olurdu. Ama Lachie için onur hayattan daha önemliydi ve kimseye tek kelime etmedi. Ama sonrasında bana bakarken gözlerindeki hayal kırıklığını hep görebildim. Ona kıymet vermesini öğrettiğim yeminleri çiğnediğimi bilmek... Sanırım daha çok Astrid'i suçladı. Beni kafasında inşa ettiği kaidenin üstünde tutmakta kararlıydı. Ama Astrid'in benim mahvım olacağını ve Tanrı'nın bizi günahımız için cezalandırması gerektiğini söyledi. Dinlemedim. Aptallığımın boyutunu sen düşün. Kibrimin.'

"Fırtınanın gümbürdediği geceye baktım ve ta kalbimden derin bir iç çektim.

"'Bazen hâlâ merak ederim, biliyor musun? Lachlan'ın uyarısına kulak assam neler olurdu? Birlikte olmazdık ama en azından Astrid hayatta olurdu.'

"'Böyle düşünmemelisin,' dedi Phoebe başını kaldırarak. 'Akacak kan damarda durmaz. Birbirinize verdiğiniz sevinçte teselli bul ve geri kalan her şeyi Toprak Baba için yak.'

"Buna sadece karanlığa çatık kaşlarla bakarak cevap verebildim. Phoebe iç geçirerek ayağa kalktı ve soğuk taş zeminde bana doğru yürüdü. Kalp atışını duyabiliyor, saçlarında duman, damarlarında ateş kokusu alabiliyordum. Göz göze gelmeye çalıştı ama ben bakışlarımı kaçırdım.

"'Anaaylar aşkına, üstünde öyle bir gölge var ki güneşi bile yutabilir.'

"'Çoğu buna hak edilmiş bir gölge der, matmazel.'

"Phoebe başını salladı. 'Çiçek'e de söyledim, yine söylüyorum: Hüzünde bir teselli vardır. Ve o karanlığı hak ettiğini neden düşündüğünü anlayabiliyorum. İçkiye, öfkeye sığınmak ve her şeyin canı cehenneme deyip herkesi kendinden uzaklaştırmak kolaydır. Çünkü soğuğa alışmak sıcaklığa kapını yeniden açtığında bir kez daha yanmaktan daha kolaydır. Ama bize *yaşadığımızı* ateş öğretir, Gabriel.'

"Başımı salladım, iki solgun gölge şimdi arkamda yükseliyordu.

"'Kırık bir kılıcı tamir edemezsin, Phoebe.'

"'Ama anlamıyor musun? Bizler kırılmayız. Zaten kırık yaratılmışızdır. Tek başımıza bütün olamayız. Şanslıysak, cesursak kenarları bizimkilere uyan az sayıdaki insanı bulabiliriz. Aynı yapbozun ya da aynı parçalanmış kılıcın parçaları gibi. Kendi kırıklıklarıyla bizim kırık kenarlarımızı tamamlayan insanları bulabiliriz.'

"Havada gümüşçan kokusunu duyabiliyordum. Arkamdaki gölgeler gittikçe koyuluyordu ve başımı öne eğerken ettiğim yemin zihnimde yankılanıyordu. Ama Phoebe pençeli ellerini yanaklarıma bastırarak beni ona bakmaya zorladı.

"'Kırıklarını düzeltecek kişi ben değilim, Gabriel. Tanımadığım bir adamla evlilik yemini edecek taze bir bakire değilim. Ben vahşiyim. Ben rüzgârım. Ben diken ve çalıyım, kan ve yara iziyim ve seni sevmiyorum. Ama senden hiçbir vaat istemiyorum, yemin etmiyorum, sadece şunu aklında tut. Buradayım. Sıcağım. Ve yarın kış dünyanın tamamını yutabilir.'

"Phoebe eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi ama kalbim hızla çarparak geri çekildim.

"'Yapma,' diye fısıldadım. 'Bana dokunma.'

"Eriyik altına benzeyen gözlerinde ateşin ışığı parlayarak gözlerime baktı.

"'Tamam, sana dokunmam.'

"Geri çekildi, elini arkasına uzattı ve tuvaletinin bağcıklarını gevşetti. Bir parçam arkamı dönmek istiyordu, bir parçam onu uyarmak ama en büyük kısmım çaresizlik içinde ipekten yapılma ikinci derisini soymasını izledi. Elbisesi zümrüt yeşili dalgalar halinde ayaklarının dibine düşerek beni tek bir hamlede çözdü. Phoebe ellerini arkasında birleştirirken altın rengi gözlerini bana dikti.

"'Ama sen bana dokunabilirsin. İstersen.'

"Gözlerim kavislerinin şarkısında, tenine yayılmış çillerinde, dövmelerde ve yara izlerinde dolaştı. Kanımın daha hızlı aktığını, nefesimin hızlandığını hissettim. Ve arkamdaki gölgelerin tül ve kurşun gibi üstüme çökmesine rağmen kendimi Phoebe'ye doğru bir adım atarken buldum.

"Ama bir adım geri çekildi.

"'İstiyor musun?' diye fısıldadı.

"Bacaklarım yeni doğmuş bir tayınkiler gibi titreyerek bir adım daha attım ama o yine geri çekildi.

"'Söyle.'

"Bir daha yanmak istemiyordum. Ama bir yanım sadece bir an için bile olsa o alevi hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Fionna'nın müziğe ayak uydurmakla, henüz yapabilirken elimde olanlara tutunmakla ilgili uyarısı kulaklarımda çınlıyordu. Ve gölgeler tonlarca ağırlık gibi sırtıma çökse de

gümüşçan kokusu ve insanın ruhunu hasta eden o kayıp hissi arasında, aşkımın iyi günlerde ve buradan çok uzaklarda bana fısıldadığı sözcükleri duyduğumu sandım.

"'*Kalpler sadece yaralanır. Asla kırılmaz.*'

"Çıplak, cesur ve güzel Phoebe'ye ve tenindeki yara izlerinin şarkısına baktım. Kül gibi kupkuru ve aç dudaklarım aralandı. Ve sonunda hiçbir zaman söylemeyeceğimi düşündüğüm bir gerçeği dile getirdim.

"'... istiyorum.'

"Ve sonra kollarımın arasındaydı. Bana dışarıdaki fırtınanın bütün hiddeti ve açlığıyla çarparak. Öpüşü ateşliydi, yakıcıydı ama sözüne sadık kalarak ellerini, orada bağlıymışlar gibi arkasında tutuyor ve bana dokunmayı reddediyordu. Ona dokunmayı bana bırakarak.

"Ne yapacağımı bilemez gibi bocalıyordum. Uzun zamandır ilk kez bir kadının vücudu vücuduma yaslıydı. Vücudu evcilleşmemiş bir âlem gibiydi, vahşi ve güzel ve ben her santimini tanıma, dudaklarımla o tepeleri ve vadileri ateşe verme, en karanlık yerlerinin tehlikelerini göze alma ihtiyacıyla alev alev yanıyordum. Aynı zamanda gümüşlü dokunuşuma dikkat etmem gerektiğini de biliyordum, bu yüzden kendimi biçiminin izini usul usul sürmeye zorladım; öpüşmemiz derinleşirken, sadece parmak uçlarımla eziyetli bir dansa başlayarak karıncalanan teninde uzun ve özenli helezonlar çizdim. Boynunun uzun ve süt beyazı düzlüğünü okşarken nabzı adımı haykırıyordu. Köprücük kemiğinden aşağı, memelerine eziyetli bir çizgi çizdim. Kalbi ellerimin altında gümbürdüyor, iç çekişleri midemde uzun zaman önce unutulmuş kelebeklerin kanatlanmasına neden oluyordu. Ben okşarken nefesinin kesildiğini, etini çimdiklerken iç geçirdiğini ve ağzımın içine doğru inlerken titrediğini hissediyordum.

"Sonra tekrar geri çekildi, ben de onu yıldız taşına çekilen demir misali takip ettim. Ellerini arkasında tutmaya devam ederek masaya çarptı, sonra kendini masanın üstüne çekip bacaklarını belimin etrafına sardı. Birbirimize sürtünürken pantolonumun önü artık iyice gerilmişti. Ağzım çene çizgisine kaydı. Kokusu saf delilikti ve başını arkaya yatırınca alev alev bukleleri omurgasından aşağı döküldü. Ellerimle kalçalarını okşarken teninin altında o yasak ilahinin tınısını duyarak boynunu öpücüklere boğdum. Köpek dişlerim uzamış ve sertleşmişti ve sonrasında yapabileceklerimin korkusuyla orada daha fazla oyalanmaya cüret edemedim ve ağzımı dövmelerini takip ederek daha aşağı kaydırdım. Çakıl taşı gibi sertleşmiş meme ucunu ağzımın içine alarak alay eder gibi dilimle oynamaya başladım. Parmaklarım uyluklarının

iç tarafına ateşten çizgiler çiziyordu ve avucumdaki gümüş tenine değince fil dişi iğnelerin sürtünmesini hissetmiş gibi titreyerek tısladı.

"'Tanrım, tadına bakmalıyım,' diye fısıldadım.

"'Ben de bunu istiyorum,' diye soludu.

"Beni göğsüne iyice bastırınca neden bahsettiğini anladım. *Öpücük.* Onu hissetmek, vadettiği mutlulukta boğulmak, o kopkoyu kırmızı göklerde süzülmek ve yanmak istiyordu. Ama susuzluğum bu düşünce karşısında vahşi bir hayvan gibi şahlansa da teslim olmaya cesaret edemeyerek daha aşağı kaydım. Phoebe bir iç çekişle teslim oldu ve öpücüklerim kan kırmızısı helezonların rehberliğinde kayarak daha aşağı inerken bacaklarını iyice araladı. Dizlerimin üstüne çökerek beni bekleyen ipeksi cennete yaklaşırken tüylerim diken dikendi.

"'Ah, Aylar aşkına...'

"Dilimi teninde hissedince erir gibi masanın üstüne uzandı ve sırtını yay gibi gererken dudakları aralandı. Tadı ateş ve sonbahar pası, bal ve tuz gibiydi ve dilim yapraklarında şiirler yazarken, şişmiş tomurcuğunu okşarken parmak uçlarım teninde dolaşmaya devam ediyor, Phoebe zevkle inleyerek daha fazlası, Tanrıçalar aşkına, çok daha fazlası için yalvarıyordu.

"Ona, sadece karşılığında kendi şarkısını duymayı isteyerek zaman kadar eski bir şarkı söyledim. Vücudunun bütün kasları gerilmişti, minik iç çekişleri heyecan yüklüydü ve bacaklarını artık iyice kaldırmıştı, pençeleri ahşap masaya gömülürken ayak parmakları zevkten bükülmüştü. Kıvranmaya, yalvarmaya başladı ve dokunuşumla, dilimle çözülerek tamamen dağılırken sonunda sözünü çiğnedi ve sivri pençelerini derimi sıyıracak bir coşkuyla saçlarımın arasına uzattı. Vücudu bir yay gibi gerilirken dudaklarından bir haykırış boşaldı ve biçimsiz çığlığı adımın şeklini aldı.

"Duyduğum şarkının verdiği zevkle gülümsedim. Ama o pençeler omuzlarıma gömülmeden ve Phoebe bütün cehenneme yetecek bir açlıkla, 'Aylar aşkına... buraya gel...' diye tıslamadan önce küçük depreminin tadını sadece birkaç saniye çıkarabildim. Phoebe beni vücudunun üstünden kendine çekerek dudaklarıma atıldı ve ağızlarımız dudağı benim dişlerimle yarılacak kadar büyük bir hızla çarpıştı.

"*Kan.*

"Başımı geriye doğru attım. Kanı bana hızla çarparken iç geçirdim. Damarlarından küçücük bir ateş damlası, dilimin üstünde karıncalanan dilinin üstündeki balına karıştı.

"*KAN.*

"Tanrım, mest ediciydi. Izdırap vericiydi. Kurtuluş ve lanetlenme birbirine sarılmış, apış arama doğru inen ateş çizgileri çekiyordu. İçimdeki susuzluk artık kükrüyordu ve o kemerimi koparırcasına çözerken, beni pantolonumdan dışarı çekip pençelerini kalçalarıma batırırken buklelerine yapışıp kafasını arkaya çekmemek için kendimi zor tuttum.

"'Becer beni,' dedi. '*Şimdi.*'

"Her şey ateşten, her şey arzudan ibaretti ve Phoebe sızlayan aletimi dudaklarına bastırırken beni bacaklarının arasına sıkıştırdı. Cennet tek bir teslimiyet, tek bir itiş, tek bir ısırık ötedeydi artık. Dalma, içme ve onu son damlasına kadar tüketme arzusu bütün okyanuslardan derin, bütün yeminlerden güçlüydü. Ancak hırıltılı nefesinin ve içimdeki hayvanın ilkel çığlığının arasında, fırtınanın içinde belli belirsiz ama karnıma buzdan bir hançer saplayacak kadar net olan o sesi duydum.

"Kendimi ağzından geri çekince Phoebe inleyerek ve pençelerini tenime biraz daha gömerek beni öpmek için uzandı.

"'Aylar aşkına, Gabriel, beni...'

"'Dur,' dedim nefes nefese. '*Dinle.*'

"Ses yine duyuldu. Çok tanıdık. İnanılmaz.

"Cam kırıklarının çıtırtısı."

Sul Adair'deki kara kulenin üst katlarında, Majesteleri Margot Chastain'in Tarihçisi Chastain Kanı'ndan Jean-François ellerini kucağındaki deftere vurdu.

"*Şaka mı* yapıyorsun?"

Son Gümüşaziz şarap kadehini kafasına dikerken kaşlarını kaldırdı. "Hıı?"

"Doğru yani?" dedi tarihçi. "Sadistçe bir zevk için benimle oyun oynamıyorsun? Düşmanların aptal kafalarını kaldırmak için tam o anı mı buldu?"

"Zamanlamaları daha iyi olabilirdi," dedi Gabriel omuz silkerek. "Ama çok daha kötü de olabilirdi."

"Yüce Mesih aşkına!" diye haykırdı vampir koltuğunda başını arkaya atıp sabır arar gibi tavana bakarak. Canavar nihayet sakinleşti ve parmaklarını sayfaya vurarak Gümüşaziz'in gözlerine baktı. "Bana en azından işini yarıda bölmelerinin hesabını sorduğunu, onlara acı çektirdiğini söyle."

"O açıdan hiçbir korkun olmasın, soğukkan."

Gabriel kafasını sallayarak dövmeli ellerine baktı.

"Herkese yetecek kadar acı çekildi."

X

CANAVAR UYANIYOR

"Kızılgerdan kapıdan içeri daldığında kemerimi bağlamaya ancak zaman bulabilmiştim. Gümüşlü topuklarının altında cam kırıklarının çıtırtısını duyunca kendini gizlemeye çalışmaktan vazgeçmişti. Phoebe'yi kenara ittim, alacakaranlık dansçısı çıplak bir halde masadan aşağı yuvarlanırken bir küfür savurdu. Genç ötücü kuş çakmaklı tabancasını kaldırarak kahramanına nişan aldı."

Gabriel, "*GÜM*!" diye kükreyerek sandalyesinden sıçradı ve el çırptı.

Jean-François yazmaya ara vererek tek kaşını kaldırdı.

"Mecbur musun, Gümüşaziz?"

"Neye mecbur muyum?"

"Bir genelev pandomimindeki sarhoş bir ozan gibi davranmaya?"

Gabriel omuz silkerek tekrar kadehini doldurdu. "Hayatta her zaman sevdiğin şeyleri yapmalısın."

"Bu akşamın sarhoşluğunda üç şişeyi geride bıraktığını görebiliyorum ama bir çakmaklı tabancanın nasıl ses çıkardığını bilirim. Haykırmana hiç gerek yok."

"İmparatoriçen eksiksiz hikâyemi talep etmedi mi?"

Vampir iç geçirdi. "Öyle."

"Ve takım taklavatı ortaya çıkardığım zaman en dehşet verici detayları bile memnuniyetle dinliyorsun. Bütün gece şişmiş tomurcuklardan ve sızlayan aletlerden bahsetsem senden tek kelime şikâyet duymayacağımdan eminim."

Son Gümüşaziz tek kaşını kaldırdı ama vampir şüphe uyandıracak kadar suskun kaldı.

"Nerede kalmıştık?"

Tarihçi gözlerini devirdi. "Güm?"

"*GÜM!*" Gabriel bir kez daha kükreyerek ve el çırparak koltuğundan sıçradı.

"Gece beni korusun," diye iç geçirdi Marki.

"Mermi boynumu sıyırdı," dedi Gabriel şarabından bir yudum alarak. "Şah damarımın bir santim yakınından geçti ve o zaman Ölü ya da Diri oyunu oynadığımızı anladım. Phoebe'nin bacak arasında kendimi kaybettiğim için akşam yemeğinden sonra pipomu içmemiştim ve şimdi aptallığım için kendime lanet ederek yerdeki teçhizatıma doğru atıldım. Kızılgerdan hemen arkasında Kılıç ve onun arkasında Xavier Pérez'le üzerime doğru geliyordu. Yere çarptım, çakmaklı tabancamı kaptığım gibi ateş ettim. Çılgınca bir zar atışıydı, tek amacı bana zaman kazandırmaktı ama bazen Fortuna bana bile gülümsüyor, vampir, gümüşmermi Kızılgerdan'ın omzuna saplandı ve gençkandan kanlar fışkırdı.

"Phoebe pusuda beklediği gölgelerin arasından, bütün çıplaklığı ve güzelliğiyle, pençeleri ateş ışığında parlayarak fırladı. Yerde yuvarlanarak ayaklarımın üstünde doğruldum. Ben Kızılgerdan'ın kılıcını çekerken alacakaranlık dansçısı gençkanın sırtında dört ateş çizgisi açtı. Kılıç domuz gözleri kısık ve ağzı açık bir halde üstüme atıldı ve bir hayvanın canını yakmak her zaman acımasızlık gibi gelse de söz konusu hayvan kahrolası taşaklarını koparmak niyetinde olduğunda katlanması daha kolay bir acımasızlık. Kenara çekilerek kaburgalarına bir tekme yapıştırdım.

"Tazı odanın içinde *uçtu* ve Xavier adını haykırırken pencereyi kırarak dışarıya, uluyan karanlığın içine düştü. Kızılgerdan'ın kılıcının Phoebe'nin kafasını kıl payı ıskalayarak havayı kesmesiyle birlikte, alacakaranlık dansçısı ve Gümüşaziz ürkütücü bir baleye tutuştu. Phoebe'nin pençeleri bir insanı kemiklerine kadar parçalayabilirdi ama Kızılgerdan'ın elinde Lachlan'ın yeni büyükkılıcı vardı ve kılıcın keskin kısmı yaşlı demir ustası Argyle tarafından saf gümüşçelikten dövülmüştü. İkisinden birinin yapacağı en ufak bir hata...

"Lachie'nin nerede olduğu konusunda bir fikrim yoktu ama Xavier başlı başına bir sorundu. Tek eliyle yayını çekti ve fırlayan ok arkasında gümüşlü bir zincirle, beni tıraş edebilecek kadar yakından geçerek arkamdaki tuğlaların arasına saplandı. Görünüşe bakılırsa Xav en azından hayatta kalmamı istiyordu. Ve Kızılgerdan'dan çaldığım kılıcı havaya kaldırarak eski savaş kardeşimin üstüne atıldım."

Gabriel dövmeli parmaklarının uçlarını dua eder gibi çenesinin altında birleştirerek karşısındaki tarihçiye baktı.

"Şimdi, mesele şu, soğukkan. Büyükkılıçlar kalabalık bir odada kullanıldıklarında o kadar da harika değildir. Daha kötüsü Kızılgerdan Dyvok Kanı'ndan doğmuştu ve çoğu solukkanı utanca sürükleyecek bir güce sahipti. O kılıç kahrolası bir *canavardı*, bir büyükkılıcın hakkı olmadığı kadar uzun ve hayatım boyunca kullandığım bütün kılıçlardan daha geniş ve ağırdı. Ama

artık hem kendi canım, hem Phoebe'nin canı için dövüşüyordum ve bir insanın ölümün gözlerinin içine bakarken yapabileceklerini bilsen aklın durur.

"Xavier ve ben Südhaem seferlerinde yan yana dövüşmüştük ve birbirimizin tarzını en ince ayrıntısına kadar bilirdik. Ama Xavier o günden bu yana bir kolunu kaybetmişti ve sanktus almış olsa da onu bir şekilde çelik çeliğe durdurmayı başardım.

"'Kâfir *sürtük*!'

"Kızılgerdan'ın küfrünü duydum ve o tarafa bakma riskini alınca delikanlının göğsünden aşağı kan aktığını gördüm. Hakkını vermeli, genç savaşçı sıkı dövüşüyordu ama Phoebe fırtına kadar haşin, rüzgâr kadar hızlıydı. Kadim dağların ve savaşçı kraliçelerin kızı olarak, Kızılgerdan'ın kılıç tutan kolunda kemiğe kadar inen bir kesik açarken kanı yanıyor ve kalbi gök gürültüsü gibi çarpıyordu. Gençkan sendeledi ve Phoebe arkasına dolanıp pençelerini boynuna saplayınca acıyla haykırdı.

"'Onu sakın öldürme!' diye kükredim.

"Phoebe bana ateş saçan gözlerle bakarak hırladıysa da söz dinledi ve Kızılgerdan'ın gırtlağını kesmek yerine kafasını duvara çarptı. Sonra onu tek kolundan tutup zavallı Kılıç'ın peşinden kırık pencereden dışarı fırlatırken öfkeyle kükredi.

"'Bana sürtük demek ney...'

"Mermi omzuna saplanarak onu kenara savururken duvara sıçrayan kanı kahvaltı tavasındaki yağ gibi kaynıyordu. Omzumun üstünden arkama bakınca Lachlan'ı gördüm ve ahmaklığımı fark ederek kendime küfrettim. Lachlan karanlık gücüyle kulenin duvarına tırmanmış ve bize arkadan saldırabilmek için merdivenden aşağı inmişti. İkinci tabancasını kaldırdığını ve Phoebe'ye nişan aldığını görünce kükredim.

"'Lachie, *HAYIR*!'

"Gümüşmermi Phoebe'nin tam göğsüne isabet etti ve kaburgalarını bir aşk mektubu gibi açtı. Başı arkaya atıldı ve kalbinin üstünde cızırdayan deliği tutarak geriye doğru sendelerken açık ağzından sessiz bir çığlık yükseldi. Adını haykırdım ve kısacık bir an onun altın rengi parlayan gözleri, benim öfkeyle yanan gözlerimle buluştu. Çenesinden incecik bir kan akıyordu, dudakları bir şey söylemek ister gibi aralanmıştı. *Herhangi bir şey.* Ama Lachlan tıslarken Phoebe á Dúnnsair kanlı bir enkaz gibi yere yığıldı.

"'Geber, dericadısı.'"

Jean-François bir elini eskiden kalbinin olduğu yere bastırarak şaşkın şaşkın bakıyordu. Çikolata rengi gözleri karşısındaki adama kilitlenmiş, kırmızı dudakları şaşkınlıktan aralanmıştı.

"Yüce Tanrım. Siz ikiniz daha yeni..."

"*Oui*," dedi Gabriel başını sallayarak.

Vampir öne eğilerek fısıldadı.

"Ne yaptın, de Leõn?"

Son Gümüşaziz şarabını bir dikişte bitirdi ve dövmeli parmaklarının tersiyle çenesini sildi.

"Her insanın içinde şeytanların bile korktuğu bir şey vardır, soğukkan. Çoğumuzun kafasını kaldırmasına izin verirsek olacakları bilerek içeride, derinlerde kilitli tuttuğu bir canavar. Bir yabancı alanımıza davetsiz adım attığı anda onun titreştiğini hissederiz. Gece vakti evimizdeki bir ahşap döşeme gıcırdadığı zaman hareketlendiğini. Ama uyandığını asıl en çok değer verdiklerimiz, sevgililerimiz, bebeklerimiz tehlikedeyken anlarız ve o zaman onu serbest bırakırsak Tanrı onu uyandıran aptalın yardımcısı olsun. Daha önce içimde özgürlüğünü gerçekten ilan ettiğini sadece bir kez hissetmiştim. *Onun* kapımı çaldığı o gece."

Gümüşaziz kendine bir kadeh daha doldurdu ve arkasına yaslandı.

"Ne mi yaptım, soğukkan?" Omuz silkti. "Kafesin kapısını açtım.

"İlk darbem Xavier'nin omzuna inerek etini kemiğine kadar yardı. Lachlan palaskasından üçüncü ve dördüncü tabancalarını çekerken avucumun kõk kısmı Xav'ın çenesine inerek dişlerinin çoğunu döktü. Eski çırağım arkamda silahlarını kaldırırken kılıcımı Xavier'nin karnına sapladım ve keskin ucu bir kan yağmuru arasında sırtından çıktı.

"Lachlan, *BAM BAM* ateş etti ama öfkemin verdiği, mümkün olabileceğini aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim bir güçle Xavier'yi olduğu yerde çevirdim. Mermiler Xav'ın sırtına isabet etti, eski savaş kardeşim acıyla inlerken yüzüm kanıyla boyandı. Onu sert bir tekmeyle odanın karşı tarafına, eski çırağımın üstüne ittim. Lachie, Küliçen'i kemerinden çekerek kenara çekildi ama sonra ben kükreyerek üstüne atıldım ve onu duvara öyle sert çarptım ki birlikte ufalanan taşların arasından dışarı uçtuk ve ben bir yandan yumruğumla Lachie'nin suratını becerirken uğultulu gecenin içine yuvarlandık.

"Kemiklerimiz kırılarak ve kanımız etrafa saçılarak tam üç kat aşağı, aşağıdaki geniş taşların üstüne düştük.

"Lachlan, 'Hain,' dedi sert bir sesle.

"'Pislik,' diye tısladım.

"'Korkak!' diye kükredi.

"'Aptal!' diye hırladım.

"Aramızdaki yıllara ve bağlara rağmen ikimiz de birer hayvana, öfke içinde kaybolmuş iki köpeğe dönüşmüştük. Ben elini inançlı kanına bulamış

hain, katil, kâfir. O onca yıl boyunca içimdeki canavarın ikinci kez uyanmasına neden olan adam. Dyvok doğumlu olsa da hiddetim gücümü onunkine denkleştirmişti ve ikimiz de kırıklarımızla düşmanın kalbini oyabileceğimizi bilsek kendimizi paramparça etmeye hazırdık.

"Lachlan beni sırtüstü çevirip suratımı yumrukladı. At biner gibi üstüme oturdu ve kafamı zemine kafatasımı çatlatacak kadar sert vurdu. Ardından başparmaklarını soluk boruma bastırdı, nefesim kesilirken görüşüm kıpkırmızı kesildi. Bir elimle çaresizlik içinde bileğini tırmalarken diğer elimle palaskasını kurcalıyordum. Dünya kıpkırmızı olmuştu, kulaklarımda fırtınalar kopuyor, gözlerimde siyah yıldızlar çakıyordu. Ama sonunda son tabancasını çenesinin altına dayayınca Lachlan göğsünün inip kalkması dışında hareketsiz, donakaldı.

"'En iyi ni... nişancıların bile arada bir kötü bir günü olur,' diye tısladım. 'Ama b... beş tabanca biraz fazla, Lachie.'

"Düşmanım dişlerini sıkarak hırıldadı. 'Kahrolası hain köpek...'

"'Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Ama seni numaralarımın bir kısmını kendime sakladığım konusunda uyarmıştım.'

"'Yap haydi,' dedi kendini ateş etmeme hazırlayarak. 'Cehennemde görüşürüz, kalleş herif.'

"Tabancayı daha sıkı kavradım. Gözlerimi gözlerine kilitledim. Gözümün önünde ona ateş ettiği anda Phoebe'nin yüzünde beliren şaşkınlık ve acı canlandı. İçimdeki canavar artık büsbütün kükrerken göğsümde Dior için, Phoebe için, kendim için hissettiğim bütün o hüsran ve korku gittikçe kabarırken tabancanın namlusunu çenesinin altına iyice bastırdım. Ve kanlı dudaklar ve kanlı ellerle fısıldadım.

"'Sandığın gibi hain olsaydım seni öldürürdüm.'

"Tabancayı uzağa fırlattım, gümüşçelik taşın üstünde sekti.

"'Ama için için, benim öyle biri olmadığımı zaten biliyorsun, küçük kardeşim.'

"Elleri boğazımdaydı.

"Gözleri az önce fırlattığım tabanca kadar sertti.

"'Onları öldürdün,' diye fısıldadı. 'Gri El'i. Rahibe Chloe'yi.'

"'Evet, öldürdüm. Ve öldürmemiş olmayı dilerdim. Ama yine yapardım, Lachlan. Gerekirse bin kez daha. Çünkü sadece dünya değil, göklerin altındaki bütün ruhların kaderi buna bağlı.' Gözlerinin içine bakarak yarılan dudaklarımdaki kanı yaladım ve tekrar karşılaştığımızdan beri paylaşmak için can attığım gerçeği haykırdım. 'Dior Lachance cadı değil, kardeşim. Büyücü ya da kâfir değil. O, San Michon'un Kutsal Kâsesi.'

"Bu sözler üzerine Lachlan'ın gözleri eşit derecede şaşkınlık ve şüpheyle kısıldı.

"'Chloe'nin bulmak için gönderildiği hazine, silah oydu,' dedim. 'Gri El'in bütün gümüşazizleri manastıra geri çağırmasının nedeni oydu. O kızın damarlarında Mesih'in kanı akıyor, Lachlan. Soğukkanların peşinde olması, bir alacakaranlık dansçısının, bir vampirin ve gümüşazizin onu savunmak için birbirine omuz vermesi bu yüzden. Chloe ve Gri El'in onu kurban etmeye kalkışması bu yüzden. O katedralde ne yaptıysam o kızın hayatını kurtarmak için yaptım. Tanrı'nın unuttuğu bu dünyada korunmaya değer tek şey o.' Kalbim sızlayarak dişlerimi sıktım. 'Fabién Voss karımı ve kızımı elimden aldığından beri önemli olan tek şey.'

"Bunu duyunca gözleri büyüdü, dudakları şaşkınlıkla aralandı. 'Ah, Gabe. Kardeşim, ben...'

"Elimi yavaşça kaldırdım ve ellerini boğazımdan çözdüm.

"'Artık inandığım çok fazla şey kalmadı, Lachlan. Ama Dior Lachance'a inanıyorum. Ve şu anda Dyvok'ların ellerinde çürüyor ve bu yüzden bütün *dünya* tehlike altında. O kızı koruyacağıma yemin ettim. Yukarıda az önce vurduğun kadın da öyle. Bu yüzden ya beni öldür ya da üstümden siktir ol. Çünkü o kâfir dericadısına hayatımı borçluyum.'

"Lachlan'ı üstümden ittim, şaşkın ve kederli gözlerle yerden kalkmamı seyretti. Kırık kaburgalarımı tutarak ve çenemden kan akarak Küliçen'i aldım ve titrek bacaklarımın üstünde doğruldum. Kül'ün sesi kafamın içinde gümüşe bulanmış, korku, kırgınlık ve keder yüklü bir şarkıydı.

"*Ah, Gabrielgabriel, ateş saçlı...*

"Zemini kanla kaplı harabeye dönmüş kütüphaneye sendeleyerek girerken midem zaten dönüyordu. Xavier yıkık duvarın dibine yığılmıştı ve tek koluyla dizlerinin üstüne doğrulmaya çabalıyordu. Ama benim gözlerim sadece...

"*Ah hayırhayırhayırhayırhayır...*

"Yüreğim ağzımda, Phoebe'nin yanına koştum. Sırtında korkunç bir yanık delikle kırmızı bir birikintinin içine kıvrılmıştı ve çıplak teninin her yerine kan sıçramıştı. Onu özenle çevirdim ve kollarımın arasına aldım. Ama ölümcül gümüşle iki kez neredeyse tam on ikiden vurulmuş olmasına rağmen gözlerime inanamadım...

"'Yedi Şehitler aşkına,' diye fısıldadım. 'Yaşıyorsun.'

"Uluyan fırtınanın arasında neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle fısıldadı.

"'Ya... yakışıklı olduğun kadar... zeki olduğunu ki... kim söylemişse...'

"Dudaklarından kan boşaldı ve yaralarını daha iyi incelemek için onu masanın üstüne taşırken acıyla inledi. İlk mermi omzunu fena parçalamıştı

ama asıl hasarı, kalbini kıl payı ıskalayarak kaburgalarını parçalayan ikincisi vermişti. Dehşet içinde yaraların ve derisinin altındaki damarların kapkara yandığını gördüm. Büyük bir üzüntüyle bir çıkış yarası olmadığını, merminin hâlâ içinde olduğunu anladım.

"Onu, 'Phoebe, beni duyabiliyor musun?' diye fısıldayarak sarstım. '*Phoebe?*'

"İnleyince mataramı kapıp yarasının üstüne votka döktüm. Phoebe kaynar suya düşmüş bir kedi gibi ciyakladı ve dudaklarından bir küfür gökkuşağı döküldü.

"'Bir terslik var... His... hissedebiliyorum...'

"'İçinde bir gümüşmermi kalmış.'

"'Ah, piçler...' Güldü ve kan tükürdükten sonra başını tekrar ahşaba yasladı. 'Beni öldürdüler, değil mi?'

"'Saçmalık. Danton Voss'tan sağ kurtulduysan bundan da sağ kurtulursun.'

"'İyileşmez.' Islak ve kırmızı dudaklarının gerisinde yutkundu. 'Gümüş varken...'

"'Sen kıpırdamadan yat,' diye yalvardım. 'Konuşma.'

"Eyer çantalarımda manastırın deposundan aldığım bir ecza kutusu vardı. Xavier hâlâ doğrulmaya çalışıyordu ve odanın içinde ilerleyerek suratına çenesini dağıtacak bir yumruk daha yapıştırdım ve ecza kutusunu alıp masaya döndüm. Kanama kötüydü, ışık boktandı ve Phoebe'nin damarlarına yavaş yavaş yayılan koyu lekeyi görebiliyordum. Gümüşün zehri kanına karışıyordu. Dişlerimi sıkarak işe koyuldum, bir forsepsi yaranın içine daldırırken parmaklarım titriyordu. Parmaklarım yanık kana bulanırken Phoebe önce inledi, sonra ızdırap dolu bir çığlık attı ve ben binlerce kez küfrettim. Ama ne kadar çabalasam da, ne kadar kalpten dilesem de...

"'Hissedemiyorum...'

"Kanlı elimle gözüme düşen saçı çektim.

"'Kahrolası mermi...'

"Phoebe bileğimi tutarak, 'Dur,' diye yalvardı. 'Lüt... lütfen.'

"'Ancak rüyanda.'

"'Aylar aşkına, bu dünyada hissedeceğim son şeyin senin beni kesip biçmen olmasını istemiyorum.'

"'Kapa çeneni, Kedicik. Kahrolası hayatında bir kez olsun, söz dinle...'

"Kırmızı elini yanağıma koyunca sustum. Kandan ıslanmış dişlerinin arasından mırıldandı. 'Sana vaat yok demiştim. Yemin yok. Ama... bana Çiçek'i kurtaracağına... ye... yemin et.'

"'Hiçbir şey için yemin etmeyeceğim. Sen hiçbir yere git...'

"'Dior'un sana ihtiyacı var, Gabe. Ona hoşça kal dediğimi söyle. Ve ona...' Damarları gümüş zehirle yanarken başını arkaya atarak acıyla inledi. 'Ah... Çok üzgünüm, Cinna teyze... Denedim...'

"Phoebe top gibi kıvrılarak inlerken gözlerim büyüdü.

"'Cinna teyze,' diye fısıldadım.

"*Bir kâhin. Bir rüyayolcusu. Dağlık Bölge'nin en büyük şifacısı...*

"'Bunu iyileştirebilir mi? Teyzen?'

"Alacakaranlık dansçısı zehrin ızdırabıyla sarsılarak sadece yüzünü buruşturdu.

"'Phoebe!' diye bağırdım. 'Cinna teyzen bunu düzeltebilir mi?'

"'Sana söyledim ya, aptal adam,' diye inledi. 'Dağlık Bölge'ye gidersen ölürsün.'

"Bu kadarını duymam yeterliydi. Phoebe inleyerek itiraz ederken yaralarını sardım, elbisesini üstüne geçirdim ve onu kürklerimizle sardım. Taşıyabileceğim kadar teçhizatı omuzlarıma yükledikten sonra yaralı alacakaranlık dansçısını kucakladım. Kalenin avlusuna basamakları altışar yedişer inerek koşarken kanım hâlâ alev alev yanıyor ve çaresizliğin karanlık gücü damarlarımda akıyordu. Lachlan taşları kırılan avluda dizlerinin üstündeydi ve kanlar içindeki bir Kızılgerdan, benim ahırlara koşmamı izleyerek yerden kalkmasına yardım etti.

"Argent'ın sırtında, kollarımda kan içindeki Phoebe'yle ahırdan çıktım. Diken de arkamızdaydı. Nefesim aramızdaki buz gibi havayı buhara boyayarak karşısında durduğum zaman, çırağım gözlerini gözlerime dikti.

"'Sakın bir daha peşime düşmeyin, Lachie,' diye uyardım. 'Ya da düşecekseniz yanınızda kahrolası bir gümüş ordusu getirin. Çünkü beni o kızın yanına ulaşmaktan alıkoymak için buna ihtiyacınız olacak.'

"Bunları söyledikten sonra Argent'ı mahmuzlayarak harekete geçirdim. Dinmeye yüz tutan fırtınanın arasına dalarken ve cehennem peşimizdeymiş gibi dörtnala koşarken Phoebe'nin gözleri kapalıydı, kirpikleri kanlı yanaklarına yapışmıştı.

"'Dayan, Phoebe,' dedim alnını öperek. 'Nefes al, yeter.'

"Bunun aptalca bir çaba olduğunu biliyordum. Bu hikâyenin benim bir av hayvanı gibi katledilmemle ve derimin yüzülmesiyle son bulması olasılığı yüksekti. Ama kollarımdaki kadın hayatımı, belki de itiraf etmeye yanaşmayacağım kadar çok açıdan kurtarmıştı. Bu yüzden beni Dior'dan uzaklaştırsa da, dosdoğru ölümümün üstüne gitse de Argent'ın kafatası lekeli yüzünü rüzgâra çevirdim ve onu yeni yolumuzda mümkün olan son hızla sürdüm.

"Aytahtı'nın kanlı kulelerine doğru.

"Daesweald'in alaca karanlığında dans eden gölgelere doğru.

"Dağlık Bölge'ye doğru."

XI

ÖLECEK GÜN DEĞİL

"Birbirine karışan altı bulanık gece boyunca neredeyse hiç durmadım. Hemen hemen hiçbir şey yemeden. Sadece pipomu içerek. Her gece sadece birkaç dakika uyumak için Phoebe'nin yanına kıvrılarak ve uyanınca onu yanımda buz kesmiş ve hareketsiz bulmaktan korkarak. Gümüş damarlarını yaktıkça nefesi cılızlaşıyor, teni grileşiyordu. Ancak gittikçe sıklaşan Daesweald'in girintilerinden topladığım aylakgölgesi ve yokdümeninden yaptığım çayla nabzını yavaşlatmıştım. Hayatım boyunca mantarlara bu kadar minnet duyduğum hiç olmamıştı.

"Yine de yukarıya, ihtişamlı Bann Fìageal'ın sarp kayalıklarına doğru tırmandıkça minnetim tamamen yok oldu. Bize tepeden bakan eğri büğrü dallı gölgeçamları ve nefeskesenlerin sardığı yüksek ağaçlar kâbuslardan çıkmış yaratıklara benziyordu. Aldığım her nefeste çürümenin pis kokusunu duyuyordum ve pençelere benzeyen dalların arasında tuhaf gölgeler süzülüyordu. Kara kuşlar uğursuz dillerde şakıyordu ve dalların arasını göklerin altında yaşayan hiçbir örümceğin öremeyeceği genişlikte ağlar kaplamıştı. Gördüğüm az sayıdaki av hayvanı hastalanmış ve ölmüştü, derileri açık renkli bir küfle kaplıydı ve kokuşmaya başlamışlardı. Dağlık Bölge kabilelerinin neden bu kadar izole olduğunu anlayabiliyordum, aklı başında ya da yaşayan hiçbir insan onlara ulaşmak için bu ormanlardan geçmeye cesaret edemezdi. Ama ormanı kısa süre içinde aşamazsam Phoebe aralarına gömülecekti.

"Böylece, gecem gündüzüm birbirine karışarak, sonsuz ve donuk bir kasvetin içinde hiç durmadan at sürmeye devam ettim.

"Bir zamanlar Auld Lyleslı bir delikanlı varmış,
"Beş kara infilak şişesini havaya atıp tutarmış.
"Havaya uçan taşakları
"Tepelerin dört bir yanına yayılmış
"Ve aleti ta Adalara fırlamış.

"'Berbat,' dedim elimdeki kılıca bakarak. 'Taşakları kısmında kafiye yok.'

"*Hiçbir kelime ta... taşaklara kafiye yapmak istemez, Gabriel. Hayatın en büyük hayal kırıklıklarından biri.*

"Kül'ü haksız çıkaracak bir sözcük bulma gayretiyle kaşlarımı çattım. O kadar endişeliydim ki üç gündür elimde onunla at sürüyor olmama ve ağırlığının o çürümüş ölüormanda güven vermesine rağmen sohbeti gittikçe bozuluyordu.

"*Seni gülümsetebilirim sanmıştım. Artık hiç gülümsemiyorsunmiyorsun, Gabriel.*

"'Phoebe ve Dior güvende olunca gülümseyeceğim.'

"*Onu ö... önemsiyorsun.*

"'Elbette önemsiyorum, Kül. O kız bunca yolu...'

"*Hayır hayır, Dior değil. A... ateş saçlı.*

"Kılıcın kabzasındaki güzel kadın görmeyen ama hiçbir şeyi kaçırmayan gümüş gözleriyle bana bakıyordu. Ben de ona baktım, neredeyse parmağımdaki evlilik yüzüğü kadar ağırdı. Astrid o yüzüğü parmağıma geçirdiği gün Küliçen oradaydı. Ve Teşkilat'tan atılmamdan sonra bile kılıcım her zaman bana sadık kalmıştı. Başlangıçtaki ihtişamına ve yüzyıllar içinde hakkıyla kazandığı şana rağmen hayatımın bir parçası olarak kalmaktan mutlu olmuştu. Ailem etrafında çiçek açarken küçük deniz fenerimizde şöminenin üstünde asılı durmuştu. Ebedî Kral'ın kapıya geldiği gece elimdeydi. Sonrasında toprağa verdiğim sözü duymuştu.

"*Ya... yazık diyorum ben.*

"Başımı öne eğdim ve Phoebe'ye bakarak kendime ve zayıflığıma sövdüm.

"'Biliyorum. Bu kadar ileri gitmesine asla izin vermemeliydim.'

"*Hayırhayırhayır. Beni yanlış anladın. Ye... yeminini çiğnemene yazık demedim. O yemini etmen yazıktı.*

"'Ne yapmalıydım?' diye homurdandım. 'Onu bütün anılarıyla birlikte mi gömmeliydim?'

"*Mahné'nin kanatları güneşlerinin önünü ka... kapattığı zaman herkesin yapması gerekeni yapmalıydın. Ölen biriciğin için şarkılar söylemek. Ama sonra ka... kalemini eline alıp hayatının sonraki dörtlüğünü yazmalıydın.*

"'Ozanlardan nefret ederim, Kül. Ayrıca şarkı söylemeyi hiç beceremem.'

"*O zaman planın ne? Ömrünü gamlı, hüzünlü bir bekâr olarak geçirmek mi?*

"'Ben gamlı değilim. Ayrıca hüzün de...'

"*Saçlarını kazıtıp sakal bı... bırakacak ve katil derilerini keşiş cübbesiyle mi değiştireceksin? Belki de kendini ha... hadım da ettirirsin, ha? Ne de olsa hiçbir kelimeden taşaklara kafiye olmuyor. Hem zaten ebedî dulduldulda bir işe de yaramazlar.*

"'Kül...'

"*Boğanın memeleri ebediyen yas tutmaya yeminli bir adamın erkekliğinden daha çok iş görür. En iyi yaptığım şey senin baş belası takımlarınla uğraşmak. Bu yüzden, haydi gel, Şövalye, kılıcını çek ve izin ver karşısına çıkayım, çatçatçatÇAT!*

"Kül'ün küçük tiradını bir cevapla cesaretlendirmeyi reddederek yüzümü buruşturdum. O kasvetli ormanın içinde ilerlerken sesi zihnimde çınlayarak lakırtısını bir süre daha sürdürdü. Ve hadımla ilgili son esprisini de harcadıktan sonra, kırık kenarı kadar keskin bir sesle konuştum.

"'Onu sevdim, Kül. Elimde değil. Astrid'i o zaman da sevdim, şimdi de seviyorum.'

"Bunun üstüne zihnimin içindeki sesi yumuşadı ve ezgili ve yumuşak bir tınıya büründü.

"*Biliyorum. Çoğu insanın hiçbir zaman sahip olamadığı bir şeye sahiptin. Ancak ben ka... ka... karını da tanıdım, Gabriel. Ve Astrid sonsuza dek yasını-yasını tutmanı* asla *istemezdi. Kendini hayattan ve sevgiden koparmanı. Burada ve şu anda ne... nefes almak yerine, geçmişte boğulmanı.*

"Sözleri harap kalbimin salonlarında yankılanırken gümüşlü kadına baktım.

"*Her şeyden çok, mutlu olmanı di... dilerdi. Ben de öyle. Sevgili dostum.*

"Bu söz üstüne yaşaran gözlerimi elimin tersiyle hızla sildim.

"*Ateşateşsaçlı nasıl?*

"Kollarımın arasında yatan, terden ıslanmış bukleleri yanaklarına yapışmış kadına baktım. Elbette hem ellerimi soğuktan hem de Phoebe'nin tenini daha fazla gümüşle temastan korumak için eldivenlerimi takmıştım. Ama nefesi bir yavru kuşunki kadar cılızdı ve teninin altında karanlık damarlar belirginleşmişti.

"'Daha kötü,' dedim etrafımıza bakarak. 'Bu kahrolası ormanın sonu hiç gelmeyecek sanki.'

"*Burası ç... ç... çok karanlık. Korkutucu. Ben sevdimsevdim.*

"'Bana Kızıl Koru'yu hatırlatıyor.' Kıpırdayan dallara, fısıldaşan yapraklara ve karanlığın içinde süzülen gölgelere baktım. 'O günü hatırlıyor musun?'

"... *Hayır.*

"Cevabı cılız ve hüzünlü bir iç çekişti.

"*Ba... ba... bazı günler... Hiçbir şey hatırlayamıyorum, Gabriel...*

"'Hu?'

"Ses inleyen rüzgârların arasında, üstümde bir yerde, bir pençe keskinliğiyle çınladı. Kafamı kaldırıp bir çift ışıldayan gözle karşılaşınca Küliçen'i doğrulttum. Ama karşımdakinin beni başını yana yatırarak izleyen sarı-kahve tüylü ve altın gözlü bir baykuş olduğunu anlayınca nabzım durulduu.

"'Huuu?' diye sordu tekrar kanat çırparak.

"'Gabriel de León, mösyö,' dedim kılıcımı indirerek. 'Hizmetinizdeyim.'

"Arkamda hızla çırpılan kanat sesleri duydum. İlk baykuşa gri ve zayıf bir baykuş daha katıldı ve alev rengi gözlerini bana dikti. Sırtımda soğuk bir rüzgâr esti, tenim ürperdi. Ormana alaca karanlık çöküyordu, birazdan dinlenmek için durmam gerekecekti. Ama nedenini bilmesem de durmak yerine atımı mahmuzlayarak hızlandım. Argent'ı dinlendirmek için Diken'in sırtında yolculuk ediyordum ve *tarreun*'um bizi takip ediyordu. Çarpılmış ağaçların arasından geçerken kanatların şarkısını duydum ve üstümüzdeki dallarda başka karaltılar olduğunu fark ettim. Başlangıçta birkaç taneydiler. Sonra bir düzine oldular.

"Baykuşlar.

"Çay tabağı kadar büyük ya da yüksük kadar küçük gözlerini hiç kırpmadan geçişimi izliyorlardı. Bazıları sadece bir farenin korkacağı kadar ufak, diğerleri akşam yemeği için küçük bir çocuğu alıp götürecek kadar iriydi. Günölümü sonrasındaki karanlıkta Elidaenli kuşların çoğu ölmüştü. Yiyecek meyveleri yoktu. İçecek çiçekleri. Baykuşlar güneş ışığının olmadığı bir dünyada gelişebilecek kadar küçük avlar yakalayabilmeleri sayesinde, bu gecelerde sağ kalan sayılı türlerden biri olmuştu. Ama bu kadar çok baykuşu bir arada ve hep birlikte beni izlerken görmek...

"İçlerinden biri, 'Huuu?' diye seslendi.

"Diğerleri ağaçların arasından cevap verdiler. '*Huuuuu*?'

"Kül, *baykuş topluluğuna ne denir*, diye sordu.

"Etrafımızdaki dalları süzerek, 'Endişe sebebi,' diye mırıldandım.

"*Hayırhayır, doğru değil. Bir... gü... güruh mu?*

"Diken'i mahmuzladım, o ve Argent şimdi kâbus ağaçların arasında zikzaklar çizerek hızla ilerliyorlardı. Phoebe kollarımın arasında kıpırdanınca ona daha sıkı sarıldım ve soğuk alnını öptüm. Etrafımızda parlak gözleri ve sivri pençeleriyle o kanatlı gölgeler toplanmaya devam ediyor ve sürekli aynı şeyi tekrarlıyorlardı.

"'Hu?' diye soruyorlardı. 'HU!'

"*Bölük*?

"'Bölük askerde olur,' diye tısladım.

"'Huuuu?'

"*Takım, o zaman*?

"'Sporcular takım kurar.'

"*Kafile? Öbek? Yığın küme tümen konvoy kitle...*

"'*HUUUU*!'

"Arkama baktım. Ağaçların arasında baykuşların haykırışları çınlıyor, dondurucu soğukta gözleri parlıyordu. Etrafımda gölgeler kanat çırparken Diken altımda dörtnala koşuyor ve kemerimde asılı olan fenerin ışığı karanlığın içinde çılgınca hoplayan desenler çiziyordu. Bir anda karşımıza...

"*Ayı*!

"'Baykuş topluluğuna ayı den...'

"*Hayır, BAK*!

"Karşımızdaki daha koyu karanlığın içinden dev pençeleriyle karı ezerek çıkan yaratığı gördüğüm anda gözlerim fal taşı gibi açılırken Kül'ün sesi zihnimde çınladı.

"Kahrolası bir *ayı*.

"Ama sıradan bir balhırsızı ya da bozayı değildi, bu kâbus ormanın zihninden ya da cehennemin siyah ve kesilmiş kalbinden tükürülmüş bir canavardı. Üç metrelik bir kule halinde arka ayaklarının üstünde doğrulurken ağzı kan dondurucu bir KÜKREMEYLE açıldı. Kürkü gece siyahıydı, kılıca benzeyen dişleri çeliği kesecek kadar keskindi. Diken ürkerek yana kaçarken yüksek sesle haykırdım ve ayının pençeleri kafamı kıl payı ıskalarken kendimi eyerden aşağı attım. Karın üstüne Phoebe'nin bedenini korumak için kendiminkini bükerek düşerken bir yerimin çatırdadığını hissettim ve alacakaranlık dansçısını göğsüme bastırarak karın içinde yuvarlandım. Ama kan dökecek vaktim yoktu.

"Ne yazık ki pipomu tüttürecek zamanım da yoktu.

"Diken paniğe kapılarak dörtnala kaçtı. Arkamda beli kırılan bir atın çatırtısını duymayı, zavallı Argent'ın bu yolda gömdüğüm talihsiz atların arasına katılmasını bekledim. Ama öfkeli bir kişneme duydum ve arkama bakınca *tarreun*'u o dev canavarın karşısında arka ayaklarının üstüne kalkmış buldum. Argent korkuyla değil, meydan okur gibi şaha kalkmıştı ve o ön toynaklarıyla havayı yumruklarken canavar ürkerek geri kaçıyordu.

"'Bir beygir için çok büyük taşaklar,' diye mırıldandım.

"Çakmaklı tabancamı çektim ve ateş ettim. Mermi kulağını koparırak kafatasının hemen yanından geçerken ayı acıyla böğürdü. Hayvan üstüme doğru gelirken, ıskaladığım için kendime lanet ederek elimde Kül'le yerden doğruldum. Canavarı Argent ve Phoebe'den uzaklaştırmak için bir küfür daha savurarak zemindeki birbirine dolanmış köklerin arasında yuvarlandım. Yanımdan yeri sarsarak fırtına gibi geçen ayı, gümüş kadar atik, olduğu yerde hızla döndü. Kül'ün sesi ayının gök gürültüsünü andıran kükremesinin arasında kayboldu. Hayvan korkutucu bir hız ve güçle, pençeleri ıslık çalarak ve çenesini açıp kapatarak tekrar üstüme atıldı ve beni geri, daha

geri çekilmeye zorladı. Nefes alacak zaman kazanmak için eğri büğrü bir karaağacın arkasından dolaştım ve yeni bir darbe yağmurundan kaçmak için, iyice eğilerek yana doğru kaydım. Kıpkırmızı gözlerim ve iyice sivrilmiş dişlerimle kılıcımı sert bir darbe için ileri ittim ve Kül'ü hayvanın böğrüne saplayınca bir zafer çığlığı attım.

"Ölümcül bir darbe olduğuna yemin edebilirdim ama canavar sadece böğürdü ve üstüme atılarak kılıcımı elimden düşürdü. Pençesi üstüme inerken acıyla kükredim ve sırtüstü havada uçarak çürük bir meşenin dallarına çarptığım anda bütün dünyam bembeyaz oldu. Baykuşların ciyaklayarak kaçıştığını duyabiliyordum. Düştüğüm karla kaplı zeminde kafamı yerden kaldırırken kulaklarım çınlıyor, gözlerimde yıldızlar çakıyor, ağzımdan kan akıyordu. Cehennem ayısı bir kez daha üstüme geldi ve beni çenesiyle yakaladı.

"Canavar beni omzumdan tutmuştu ve kafasını iki yana sallayarak beni bir bez bebek misali savuruyordu. Dişlerinin derimi delip geçtiğini, kemiklerimin kırıldığını duyabiliyordum ve o anda ızdırap, korku ama her şeyden çok *öfke* dolu bir feryat kopardım. Sonuçta ben Gabriel de Leön'dum. Kuzeyülke'nin Kurtarıcısı, Âlemin Kılıcı, *kahrolası Kara Aslan*'dım ve öleceğim gün bugün değildi. Canavarı var gücümle yumrukladım. Yüzüne, burnuna, kanayan kulağına peş peşe yumruklar indirdim ve sonunda yapacak başka bir şeyim olmadığı için ben de sivri köpek dişlerimi boynuna batırarak o piçi ısırdım. Yaratık kafasını geri çekti ve acıyla böğürürken çenesi çözülünce yaralı göğsümden ve omzumdan kan boşalarak bir çalı çırpı çuvalı gibi yere düştüm.

"Acı... nefes kesiciydi. Bir düzine yerimde kırık vardı, etim parçalanmıştı, göğsümden köpükler çıkıyordu ve üstünde yattığım kar kırmızıya boyanmıştı. Ama yine de kızıla boyanan dünyama, çizmelerimin içine dolan kana rağmen bir şekilde ayağa kalkmayı başardım. Ayı iki tonluk bir kas, sivri diş ve pençe yığını olarak bir kez daha üstüme çullandı. Kül hâlâ sırtında gömülüydü ve çıplak ellerimden başka silahım yoktu. Ama çıplak eller çok can almıştır, soğukkan. Çıplak eller imparatorluklar kurmuştur. Bir erkek ve kılıcı, sıfırdan bir efsane yaratabilir. Bir adam ve ordusu bir ulusu fethedebilir. Bir insan ve tanrısı dünyayı baştan yaratabilir. Ama kılıçlar parçalanır. Ordular bocalar. Tanrılar ihanet eder.

"Oysa bir insanın elleri her zaman onundur.

"Canavar üstüme çullandı ve beni kıçüstü düşürdü. Ama gırtlağımı parçalamak için kanlı ağzını sonuna kadar açınca bir elimi çenesinin etrafına, diğerini burnuna kilitleyerek sıkıca tuttum. Hayvan bütün ağırlığını üstüme bastırdı, göğsüme tonlarca baskı uyguluyordu ve yüzüme tükürük ve kan akıtarak dilini açık ağzından aşağı sarkıtmıştı. Ama nasıl olduğunu

bilmesem de o çeneyi sivri dişler avuç içlerime batarak çıplak ellerim kan içinde, açık tutmayı başardım. Canavar ısırmak için boşuna bir hamle daha yaptı ama göğsümün içinde öfke ve korku fokurdayarak ağzını daha da açmayı başardım. Canavarın çırpınmasına ve pençeleriyle beni tırmalamasına rağmen çenesinin iki tarafını var gücümle ittim ve kükrememden güç alarak kopan kirişlerin ve ayrılan kemiklerin hayvanın acı dolu böğürtüsünü bastıran çatırtısı eşliğinde ellerimle ayırmayı başardım.

"Kan fışkırırken hayvan acı ve öfkeyle uludu. İki ayağımı göğsüne yerleştirdim ve savurduğum tekmeyle onu heybetli ağırlığına rağmen havaya fırlatmayı başardım. Hayvan Phoebe'nin yattığı yerin birkaç metre uzağındaki bir meşeye çarptı ve ağacın üstündeki karları tipi gibi yağdırarak yan yatmasına neden oldu. Nihayet canavar bir yer sarsıntısına neden olacak bir kuvvetle buz tutmuş zemine düştü ve harap haldeki ağzından buhar yükselerek olduğu yerde kaldı.

"Binbir güçlükle doğruldum, öne doğru devrilip düştüm ve kanla yıkanmış gri zeminde emeklemeye başladım. Ayının kanını ağzımdan tükürürken dilim karıncalanıyordu, bütün duyularım alev almış ve bulanıklaşmıştı ama aklımda tek bir düşünce, tek bir korku vardı. Kendim için değil...

"'Phoebe...'

"Phoebe düştüğü yerde üstü şimdi karla kaplanmış kürklerin içinde yatıyordu. Diken kaçmıştı ama Argent'ın nöbetteki sadık bir asker gibi Phoebe'nin başında dikildiğini görünce dişlerimde kanla gülümsemeyi başardım. Beni görünce burnundan buhar yükselerek kişnedi. Dizlerimin üstünde yanına kadar emekledim ve kanlı elimi karnına koydum.

"'Ö... ömürlük bir dost e... edindin, evlat.'

"Savaş atı usulca kişnerken, öksürdükçe kan tükürerek Phoebe'nin yanına çöktüm. Nefesini dinlemek için üstündeki battaniyeleri kat kat soyarken susuzluğum alev alev yanıyordu. Sessizlik içinde beklerken ve kolunu kürkün arasından çekip nabzını bulmaya çalışırken yüreğim ağzımdaydı. Tam içim buz kesmeye başlıyordu ki teninin altında minik bir kıpırtı, kül rengi dudaklarında belli belirsiz bir inilti hissettim.

"'Şehitlere şükürler olsun.'

"O hareketsizliğin içinde bir inilti duyuldu ve kafamı kaldırınca o canavar ayının hâlâ hayatta olduğunu fark ettim. Kırık çenesinden kanlar akarak, gözlerini benden ayırmadan doğrulmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alarak kendimi ayağa kalkmaya zorladım, sendeleyerek hayvanın yanına gittim ve Kül'ü kanayan karnından çekip çıkardım. Kılıcı canavarın vücudunun üstünde

havaya kaldırırken nabzımın savaş davulunun altında güçlükle duyduğum şarkısı kafamın içinde çınladı.

"*Dur, Gabriel, hayır DURDUR*!

"... ve donakaldım. Gözlerimi kırpıştırarak ve göğsüm hızla inip kalkarak canavarın boynundaki sonsuzdüğümlü tasmayı ilk kez o zaman fark ettim. Tüylerinin üstündeki beyaz helezon desenini ve ayları da.

"*Bir dansçı ateşateşsaçlı gibi bir dansçıyı görünce canını yakmaz, seni yarım akıllı*!

"'Daen stiir,' diye bir ses duyuldu.

"Omzumun üstünden arkama bakınca elinde boynuz ve külağacından yapılma bir yayla tam kalbime nişan alan bir kadın gördüm. Derileri ve kürkleri çalı çırpılarla süslenmiş ve verev çizgilerle siyah ve griye boyanmıştı. Solukkan gözlerim olmasa gölgelerin arasında görünmez kalırdı. Yüzü bir başlık ve eşarpla örtülüydü ve omuzlarında bir düzine farklı kuş tüyünden bir pelerin vardı. Baykuş tüylerinden.

"'Bü... büyük Mesih,' diye soluyarak sırtımı dikleştirdim. 'Sen...'

"'Daen stiir!' diye kükredi. 'Ahlfunn drae'a ken!'

"Başka yayların gıcırtısını duydum ve iki yanıma ve arkama bakınca yeni karaltılar gördüm. Gölgeli ağaçların arasında yarım düzine kadın vardı. Hepsi dişi avcıyla benzer kılıklar içindeydi ve okları bana çevrilmişti.

"*Parlak gözler bakbak gerçek orman kızları gör çok gü... güzeller.*

"İşte şimdi *sıçmıştım*, soğukkan. Sol kolum paramparçaydı ve kanım karın üstüne akıyordu. Nefesimin fokurtusuna bakılırsa ciğerlerimden birinin delinmiş, kaburgalarımın ezilmiş olması muhtemeldi; kolum yerinden çıkmış, kafatasım çatlamıştı. Nasıl başardım bilmiyorum ama bir şekilde doğruldum ve Phoebe'nin bedeninin yanında ayakta durarak Kül'ü kanla kaplı elimde havaya kaldırdım.

"'Pekâlâ, o zaman,' dedim ve kan tükürdüm. 'Hanımlar, ilk dansı hanginiz ister?'

"Boyalı kadınlardan biri, 'Maoic,' dedi. 'Dyasae'err skaenn'a?'

"Liderlerinin bakışları benden, koruduğum kadına çevrildi. Phoebe'nin kolunu, ince siyah damarlarla kaplı soluk tenini ve peri helezonu dövmelerini görünce gözleri kısıldı.

"'Fiâin dahtr,' dedi öfkeli gözlerini tekrar bana çevirerek.

"'Bu kadın be... benim korumam altında,' dedim hırıltılı bir sesle ve ayaklarımın üstünde sallanarak. 'Ona el sürerseniz hepinizi tek tek ö... öldürürüm.'

"*Hayır öldürmeyeceksin.*

"'Kapa çeneni, Kül,' diye tısladım yumuşak ve öfkeli bir sesle. 'Burada ürkütücü olmaya çalışıyorum.'

"*Onlar a... altı kişi sen bir kişisin onların yayları var senin tek bir kılıcın onlar dinç sen bir sürü delikten kanıyorsun. Ne kadar ürürürürkütücü göründüğünü sanıyorsun?*

"İç geçirdim. Yayların daha da gerildiğini duydum. Bunların kabile kadınları olduklarına hiç şüphe yoktu ama Phoebe'nin dostu mu yoksa düşmanı mı oldukları konusunda hâlâ bir fikrim yoktu. Buraya gelmenin tehlikeleriyle ilgili uyarılar şimdi zihnimde çınlıyordu. Ama Kül'ün bakış açısına uyarak gümüş kadına kaşlarımı çattım ve onu ayaklarımın dibindeki kara sapladım.

"Boş ellerimden kan damlarken avcı bana uzun uzun baktı. Sonunda yayını indirdi, saklandığı yerden kayarcasına çıkıp bana doğru ilerledi. Yaklaşırken pelerininin başlığını ve eşarbını indirdi ve altında yüz boyası ve çamur gördüm. Alnında yan yana bir hilal ve bir çember vardı ve yüzünün sağ tarafından aşağı düğümlerden ve aylardan oluşan bir desen iniyordu. Naéth, Ossway Dağlılarının savaşçı dövmeleri. Sarı saçları aralarına yine kuş tüyleri yerleştirilmiş ve uçları deri şeritlerle bağlanmış bir düzine savaşçı örgüsüyle toplanmıştı.

"Phoebe'nin yanında dizlerimin üstüne indim. Alacakaranlık dansçısının damarlarındaki siyah lekeyi göstermek için battaniyeyi açtıktan sonra çaresiz gözlerle genç kadına baktım.

"'Bu Phoebe. Dúnnsair Kabilesi'nin kutsanmış evladı.' Kan tükürerek öksürdüm. 'Gü... gümüşle vuruldu. Ve mermi hâlâ içinde.'

"Genç kadın *gümüş* kelimesini duyunca gözlerini kıstı. Daha dikkatli bakınca lime lime olmuş giysilerimin ve eldivenlerimin arasından kollarımdaki ve parmaklarımdaki dövmeleri fark etti.

"Eli kemerindeki kılıca uzanırken, '*Se'yersan*,' diye tısladı.

"'Barış, matmazel.' Kanlı ellerimi havaya kaldırdım. 'Artık Teşkilat'ta değilim. Kışmeclisi'ni ve yeğeninin yaralarını iyileştirilebileceği umuduyla Cinna á Dúnnsair'i arıyorum.'

"Avcı temkinli ve sinirli bir tavırla Phoebe'nin yanına çömeldi ve elini alnına bastırdı. Diğerlerinden biri seslenince genç kadın sesinde yeni bir korkuyla bir cevap verdi. Nefesim delik ciğerlerimde köpürürken eldivenli yumruğuma kan püskürterek öksürdüm. Etrafımdaki kar artık sırılsıklamdı, alaca karanlık gece yarısına doğru ilerliyordu, bir taş gibi düşmem gerekirdi. Ama nasıl olduğu konusunda bir fikrim olmadan o karanlığa karşı koyabildim. Avcı bulutlanmış bir ifadeyle beni baştan aşağı süzdü. Bir şekilde Phoebe'nin

müttefiki olduğum açıkça belli olmalıydı ama sonuçta bir yabancı, bir Ovalı, bir *gümüşaziz* olduğum da bir o kadar barizdi.

"'Yaşayacak mı?'

"Derin ve hırıltılı sese döndüm. Ve yeni çöken alaca karanlıkta o güne dek gördüğüm en iri kadınlardan biri duruyordu. Geniş omuzlu, uzun boylu ve kaslıydı ve düğümlerden oluşan tasması dışında, arsızca çırılçıplaktı. Beline kadar inen ve düzinelerce savaşçı örgüsüyle toplanmış siyah saçları, beyaz renkli helezonlar ve aylarla süslü, kana bulanmış vücudunun iki yanına dökülüyordu. Yan tarafındaki kanlı kılıç yarasından ve kara düşen gölgesinden onun kim olduğunu anladım. Az önce dövüşerek etkisiz hale getirdiğim diş ve pençe dağının ta kendisiydi.

"Bir úrfuil alacakaranlık dansçısı.

"'Ayı-soylu,' diye fısıldadım.

"Avcılardan biri kabilenin renklerini ve desenini taşıyan bir pelerin fırlattı ve iri kadın pelerini bir kilt gibi beline bağladı. Gözlerini benden ayırmadan bana doğru topalladı ve o zaman gözlerinin tamamen kahverengi olduğunu ve beyazlarının hiç görünmediğini fark ettim. Kulakları kafatasında biraz fazla yüksek duran koyu renkli bir kürkle kaplanmıştı ve kesik olan kanamaya devam ediyordu. Kaburgalarındaki yaraya bastırdığı ve dirseklerine kadar çıkan koyu renkli bir kürkle kaplı eli daha çok pençeye benziyordu. Burnu ve çenesi kırık, ağzı kanlı ve bereliydi ama yine de dili dolanarak da olsa ekmeğin üstüne sürülebilecek kadar yoğun kıvamlı bir aksanla konuşmayı başardı.

"'Adını bağışla, maebh'lair. Ve hemen şuracıkta işini bitirmemem için iyi bir neden söyle.'

"'Bu kadar kibarca sorduğunuz için size üç neden verebilirim, matmazel.' Bir elimi kaldırdım ve kana bulanmış parmaklarımla tek tek saydım. 'Bir, ben vampir değilim. Sadece bir vampirin oğluyum.'

"Úrfuil alaycı bir sesle gülerek boynunda bıraktığım ısırık yarasına dokundu.

"'İki,' dedim ayağa kalkarken, 've lütfen burada yiğitliğinize çamur attığımı düşünmeyin ama işimi bitirdiğinizi öğrendiği zaman, Phoebe á Dünnsair o kahrolası kalbinizi size yedirir.'

"İri alacakaranlık dansçısı gözlerini kısarak devasa kollarını göğsünde kavuşturdu. 'Ya üç?'

"'Üç...' uzayan sakalımı kaşıdım, 'şöyle bir düşününce belki de bundan başlamam daha iyi olurdu... Tanrıcık bulundu.'

"Duraksadım ve grubun içinde dalgalanan fısıltıları dinledim.

"'Ve ben nerede olduğunu biliyorum,' diye ekledim.

"Sırtımı biraz daha dikleştirerek seslerin kesilmesini bekledim.

"'Adıma gelince, matmazel. Birçok adla tanınırım. Kuzeyülke'nin Kurtarıcısı. Âlemin Kılıcı. Lorson'un Kara Aslan'ı. Ama ilki biricik annemin bana verdiği isim ve sanırım onu duymuşsunuzdur.'

"Bakışlarımı yeniden alacakaranlık dansçısına çevirdim ve gözlerinin içine baktım.

"'Adım Gabriel de León, matmazel. Adımın her yere benden önce ulaştığından eminim.'"

Jean-François defterine bir şeyler çizmeye ara vermeden alaycı bir ses çıkararak güldü.

"Bunu gerçekten *söyledin* mi?"

Gabriel kıkırdadı. "Gerçekten söyledim."

"Pekâlâ," dedi vampir omuz silkerek. "Dramatik girişler en iyisidir."

"Her zaman değil." Gabriel şarabından bir yudum aldı. "Ama biri aletleri ölçmekte ısrar ettiği ve seninki en büyük olduğu zaman, bazen dışarı salıp işi bitirmek en iyisidir."

"'Türlerimiz arasında kanlı bir geçmiş olduğunu biliyorum,' dedim. 'Ama düşman değiliz, matmazel. Öyle olsaydı benim türümden biri sizin türünüzden birini kurtarmak için hayatını riske atar mıydı?'

"Úrfuil'in gözleri kısıldı. Gölgeler fısıldaşırken havada şimdi yeni bir gerginlik hissediliyordu. Hâlâ Phoebe'nin yanında dizlerinin üstünde olan avcı, dişi aslanın inlemesi üzerine ona baktı ve bir elini alnına koydu. 'Yanıyor, Brynne. Onu götürmeliyiz. Ya da buraya gömeceğiz.'

"İri kadın hiçbir şey söylemeden bana öldürecek gibi bakmaya devam etti.

"'Bana inanın, Matmazel Brynne,' dedim. 'Burada dünyanın kaderi söz konusu.'

"Phoebe tekrar inledi. Yüzü terle parlıyordu. Avcı iri kadına kaygılı gözlerle baktı. Úrfuil sonunda iç geçirerek geniş omuzlarını dikleştirdi.

"'Bu yolda tek bir yanlış adım atarsan, se'yersan, derinden pelerin yaparım, anlaşıldı mı?'

"'Korkarım insan derisi hiç kaliteli olmuyor.' Kanlı bir gülümseme takınmayı başardım. 'Ama sanırım şu anda giydiğiniz şeyden daha sıcak tutarım.'

"Ayı yüzünü buruşturarak kız kardeşlerine döndü.

"'Bu ukala da bizimle geliyor.'"

XII

ANA BEŞİĞİ

"Sürü."

Sul Adair'in soğuk kuytularında, Gabriel de León bakışlarını açık renkli pervanenin pürüzsüz camın üstünde kanat çırptığı şimik küreden kaldırdı. "Ne dedin?"

Jean-François altın rengi saçlarından bir bukleyi tüylü kalemiyle arkaya ittikten sonra kalemi mürekkep hokkasına batırdı. "Baykuş topluluğu, de León. Sürü denir."

"Hımm." Son Gümüşaziz başını salladı. "İnsan her gece bir şey öğreniyor."

"Birçok şey," diye gülümsedi vampir. "Gecelerini doğru arkadaşlarla geçirirsen. Varış noktanıza sağ salim ulaştığınızı anlıyorum. Bana nezaket edip gösterdiğin kadarından anladığıma göre, sürüyle yara izi dışında, derin hâlâ tek parça."

Gabriel başını salladı ve Monét'nin kalanını kadehine doldurdu. "Kış-meclisi'ne ulaştık. Ama iş burada biraz karışıyor, soğukkan. Bir içkiye daha ihtiyaç duyabilirim."

"Bence üç şişe şimdilik yeterli sanki, *oui*?"

Gabriel alaycı bir gülüşle kadehini kaldırdı. "Hiç eğlenceli değilsin."

"İstersen Meline ve Mario'yu içeri geri çağıralım? Sana ne kadar eğlenceli olabildiğimi göstereyim."

"Onun adı Dario, Chastain."

Gabriel iç geçirdi, koltuğunda arkasına yaslandı ve parmak uçlarını çenesinin altında birleştirdi. Kaşlarını çatarak derin bir nefes aldı. Düşüncelerini toparlamaya çalışır gibiydi.

"Oraya yolculuğumuz, üstümüzde fırtına bulutları çarpışarak gizli patikalarda aceleyle yol almamıza rağmen iki gece sürdü. Daesweald dört bir yana yayılan koyu renkli bir lekeydi. Bayat ekmeğin üstünü kaplayan küf gibi ama Dağlık Bölge yine de görülmeye değer bir yerdi, soğukkan: vahşi dağlar, uçsuz bucaksız gökyüzü, onlarca metre yüksekliğinde buz tutmuş

şelaleler. Phoebe için o kadar korkmasam güzelliğin daha fazla tadını çıkarırdım ama avcıların arasında şifacı olmasa da Maoic adındaki avcı bir tür çalı büyüsüne sahip gibiydi, o baykuş sürüsü ona aitti ve onlarla bir tür vahşi dil aracılığıyla konuşabiliyordu. Phoebe'nin boynunda asılı olan muskalar ve benim demlediğim çaylarla, nefes almaya devam etmesini sağlıyorduk.

"Bu kadınların muhafız olduğunu öğrendim. Kendilerine *aybakireleri* adını vermişlerdi. Dağlı kabileleri arasından seçilmiş ve kendilerini Kışmeclisi'nin etrafındaki kutsal arazilerde nöbet tutmaya adamışlardı. Hayaletler gibi hareket ediyor ve yolculuğumuz sırasında vakitlerinin çoğunu gölgelerde geçiriyorlardı. Solukkan duyularıma rağmen hepsinin izini sürmekte zorlanıyordum. Ama Maoic önümde uzanan ormanda Diken ve Argent'a yol gösteriyordu ve úrfuil kadın koyu renk gözlerini sırtımdan ayırmadan bizi takip ediyordu. Phoebe ise aramızdaki bir sedyede yatıyordu. Ayı-soylunun tam adı Brynne á Killaech'di ve ormandaki kapışmamızdan sonra orman-suretine dönmemişti. Şimdi desen kazınmış deriler ve belinde hilal şeklinde tılsımların asılı olduğu koyu renk kumaştan bir kilt giymişti. İri cüsseli kadın çenesi iyileştikten sonra bile konuşmaya çok meraklı değildi ama varlığıma derin bir şüpheyle yaklaştığı açıktı.

"'Dahtr á Dúnnsair sana Kışmeclisi'nin ne olduğundan bahsetti mi?' diye sordu bir gün. 'Anaaylar altında nereye gittiğin konusunda hiçbir fikrin var mı?'

"'Sadece kendimi tehlikeye atacağımı biliyorum,' diye yanıtladım. 'Muhtemelen ölümüme gittiğimi.'

"'Yine de geldin, öyle mi? Yaşamaktan bu kadar mı sıkıldın, maebh'lair?'

"'Ben vampir değilim,' diye hatırlattım. 'Ve bu dünyada arkadaş olarak gördüğüm çok az insan vardır, Matmazel Brynne. Ama Tanrıcık onlardan biri. Size tuhaf gelebilir ama aramızdaki bu kadın da bir diğeri.' Omuz silktim. 'Ve arkadaşlarım için ölümü göze alırım.'

"'Henüz ölmediğin için şanslısın,' diye homurdandı. 'İkimiz dövüşürken kâfir Tanrın sana gülümsedi. Ama bir daha kavgaya tutuşursak yeni kıçını parçalayacağımdan şüphen olmasın.'

"'Hiç şüphem yok. Ama ömrümün geri kalanında dişlerinin izini taşıyacağım ve kıçımın bu halinden hoşnut olduğum için mümkünse bir daha kavgaya tutuşmaktan kaçınalım, ne dersin?'

"Brynne yüzünü buruşturdu ve başıyla aramızdaki Phoebe'yi işaret etti.

"'Sırtında neden balo elbisesi var?'

"İçinde olduğum tehlikeye ve korkularıma rağmen Cairnhaem'in gölgelerinin arasındaki o gözü pek kızı hatırlayarak kıkırdadım. Gülümsemesi karanlığımı aydınlatmıştı.

"'Çünkü modaya her koşulda önem vermek gerekir.'

"Ölü ağaçların arasında kanat çırpan baykuşlar eşliğinde yola devam ederken Dior'la ilgili düşünceler zihnimde kıpırdanmaya başladı. Ona uzanmaya ne kadar uğraşsam da hâlâ hiçbir şey hissetmiyordum. Korku ve pişmanlık dışında hiçbir şey.

"'Bir festival,' dedi Brynne sonunda. 'Kışmeclisi yani. Donun yeniden bahara doğru dönüşünü kutlamak için. Bütün Analar ve Dağlık Bölge'nin her köşesinden kabilebaşları barış sancağı altında toplanır. Tartışmalar dinlenir. Ateşkesler yapılır. Evlilikler ayarlanır.'

"'Çok yazık. Korkarım benim başım bağlı, matmazel.'

"Úrfuil kadın kafasını salladı. 'Yaşamaktan gerçekten sıkılmışsın sen.'

"Göz kırptım. 'Belki de sadece tehlike içinde yaşamayı seviyorumdur.'

"Kıvrılıp bükülen dağ geçitlerinden dünyanın çatısına doğru tırmandık. Soğuk ölümcüldü ve geride bıraktığımız her kilometrede üstümdeki gözleri hissediyor, dalların arasından fısıltılar duyuyordum. Bu ormanları fark edilmeden aşabileceğimi sanmam ne büyük aptallıktı. Ağaçların arasında kıpırdaşan karaltılar, keskin gözler ve seri gölgeler, Maoic'in haber taşıyan ve onları beni oklarla doldurmamaları için uyardıklarını umduğum baykuşları. Nihayet tepeleri karla kaplı iki kulenin arasında kalan bir vadiye ulaştık ve aralarında bizi neyin beklediğini görünce gözlerim büyüdü.

"Maoic yanımda, 'Ma'dair Craeth,' diye mırıldanarak iki parmağını alnına, dudaklarına ve kalbine bastırdı. 'Anaların Beşiği. Dağlık Bölge'nin kalbi.'

"'Aylar Gece tarafından burada emzirildi,' dedi Brynne. 'Analar Dağlarla sevişince ilk ormanruhları burada doğdu.'

"'Yüce Mesih,' diye fısıldadım.

"Kışın pençelerinde donmuş bir orman vadisiydi ama aşağıdaki âlemin aksine burada ağaçlar dinç ve bütündü. Çürüme ya da mantardan eser yoktu ve bana gençliğimin ormanlarını, günlerin ölümünden önce yeşil ağaçların arasında avlandığımız zamanları hatırlatmıştı.

"Vadinin tam kalbinde, kıyısından ham bazalttan yontulmuş iki devasa heykelin yükseldiği büyük donuk bir göl vardı. Yaklaşık on iki metre boyunda, ikisi de taştan bir hilali havaya kaldıran bir çift soylu ve güzel kadın. Bunlar aylar Lánis ve Lánae'nin heykelleriydi ama beni asıl etkileyen sırtlarında kanatları ve yıldızlarla bezeli uzun saçlarıyla meleklere benzemeleri oldu. Aralarına başında bir çift boynuz taşıyan ve ellerini kadınlara uzatan keçi bacaklı bir erkek yontulmuştu. Her ikisine muhafızlık ve güveylik eden Toprak Baba, Malath.

"Gölün kıyısında biri batıda, diğeri doğuda iki yüksek kulesi olan heybetli bir bina vardı. Mimarisi insanın ağzını açık bırakacak kadar etkileyiciydi, eski kerestelerden ve düğümler oyulmuş karanlık taşlardan oluşuyordu. Binanın yanından devasa ağaçlar yükseliyordu ve duvarları sarmaşıklar bürümüştü. Gördüklerim karşısında kalbim biraz hafifler gibi oldu, burası bir *çiçeğe* benziyordu, hâlâ büyüyen tek bir çiçeğe, belki de bütün imparatorlukta bozulmamış ihtişamın son kalesiydi.

"'*Çok güzel*,' diye fısıldadım.

"Ormanın içindeki yola, hepsi aylarışığı gibi kırmızıya boyalı uzun kürk pelerinler giymiş, tamamı kadın, bir dizi figür sıralanmıştı. Kafalarında yanan kırmızı mumlardan dövülmüş taçlara benzeyen ve gözlerini örten tuhaf miğferler vardı. Hilal şeklinde kıvrılmış gümüşlü kılıçlarını önlerindeki kara saplamışlardı ve elleri kabzaların üstünde duruyordu. Tenlerinin her santimetrekaresi kan kırmızı dövmelerle kaplıydı, peri helezonları ve kadim sihirlerden parçalar.

"'Kız kardeşlerimiz,' diye mırıldandı Brynne. 'Beşik'in Rahibeleri. Burayı Analar ve Baba için bozulmaktan koruyor ve meclis süresince bir şiddetin yaşanmamasını sağlıyorlar.'

"İlk kadın eğildi ve derin ve ezgili bir sesle konuştu.

"'Analaın selamıyla, sevgili kardeşlerimiz. Baba size gülümsüyor. Ancak,' burada maskeli gözleri bana çevrildi, 'korkarız, buna hayır.'

"'Kavgayla gelmedim, Rahibe,' dedim. 'Ben sadece...'

"Rahibe, 'Neden burada olduğunu biliyoruz, se'yersan,' dedi. 'Gelişinin haberini rüzgârdan aldık, ormanlar bize gecelerdir adını fısıldıyor. Silahlarını bize devretmeli ve kendini nazik muhafızlığımıza teslim etmelisin.'

"Beni sadece düşman olarak gören bir topluluğun içinde silahsız kalma düşüncesi beni tedirgin etmişti. Ama buraya girmek istiyorsam itaat etmekten başka seçeneğim yok gibiydi. Tabancamı ve barutumu çıkarırken ve Küliçen'in kınını belimden çözerken arkamda Brynne'in gerildiğini hissettim. Kılıcımın kabzasındaki gümüşlü kadını öpüp onu rahibeye teslim ettim. Gözleri mumdan yapılma bir taca benzeyen o tuhaf miğferin altında saklı olsa da kılıcı hatasız bir şekilde aldı.

"'Lütfen ona iyi bakın, Rahibe,' diye mırıldandım. 'İkimiz birlikte cehennemden geçtik. Ve ondan daha iyi bir yoldaş dilemezdim.'

"Kadın, 'Kül İçen,' diye soludu. 'Gökyüzünün Ruhu. Cennet Lütfu.'

"Kılıcı nazik bir hareketle kaldırıp Küliçen'e hayranlık ve hayretle baktı.

"'Şimdi onu taşıyan eller eskisi kadar efsanevi değil. Ama *onun* efsanesi hâlâ görkemini koruyor.' Kadın başını eğdi. 'Ona layık olduğu hürmeti göstereceğiz, se'yersan.'

"Bu kadının Küliçen'in adını ve geçmişini nereden bildiğini merak etmiştim ama ben bunu soramadan diğer kardeşler geldi ve Phoebe'nin sedyesini yerden kaldırarak onu hızla orman yolundan aşağı taşıdılar. Ben peşlerine takılıp o tuhaf görünüşlü rahibelerin önünden geçerek aşağıdaki vadiye doğru yürürken Brynne de hemen arkamdaydı. Vadiye yaklaşınca o ihtişamlı binanın etrafına ağaçtan ve taştan inşa edilmiş güzel kulübeler gördüm. Beşiğin kalbinde küçük bir kasaba yaşıyordu. Ve o kasaba gördüğüm en tuhaf tiplerle doluydu.

"Manastırda alacakaranlık dansçılarının hikâyeleriyle büyümüştüm ama doğruyu söylemek gerekirse Ma'dair Craeth'te ne bulacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bedenleri kürklerle kaplı iri cüsseli erkekler ve kadınlar. Kuyruklu, pençeli yarı insan yarı hayvan varlıklar. Bazıları kabilenin kareli kiltleri ve zırhlar içindeydi ama diğerleri o kadar değişmişti ki her ikisine ihtiyaçları olmadan hayvan suretiyle dolaşıyorlardı. Burası imparatorlukta bu tür bir manzara gördüğüm tek yerdi doğrusu. Normal dağ aslanları, ayılar ve kurtlar günlerin ölümünden beri tükenmişti.

"Hayvanların derilerine peri helezonları boyanmıştı ve hayvan gözleri insan zekâsının ışıltılarıyla parlıyordu. Loş ışıkta, kimi merakla, çoğu düşmanlıkla bana bakıyordu ve hayatım boyunca hiç alacakaranlık dansçısı kanı dökmememe rağmen kendimi aç köpek balıklarıyla dolu bir okyanusta minik bir balık gibi hissettim.

"Phoebe o gösterişli binaya telaş içinde sokuldu ama ben binanın iki yanındaki kulelerden birine götürüldüm. Silahlarımı alan rahibe tacının mum ışığı taşların üstünde titreşerek beni kıvrımlı bir merdivenden yukarı çıkardı. Brynne etrafa sessiz bir tehdit hissi saçarak ve adımlarıyla yeri sarsarak arkamızdan geliyordu. Kulenin zirvesinde dar pencereleri o ihtişamlı heykellere ve donuk göle bakan bir odaya sokuldum. Gölün kıyısında yanan ateşleri, alevlerin etrafında dans eden gölgeleri görebiliyordum ve soğuk rüzgâr neşeli gaydaların ezgisini ve ziyafet kokularını buraya kadar taşıyordu.

"'Burada kalacaksın,' dedi rahibe. 'Genç Brynne aşağıda nöbet tutacak. İhtiyacın olursa ona seslen.'

"'Ne kadar beklemem gerekecek?' dedim yumruklarımı sıkarak.

"'Anaların ve Baba'nın istediği kadar.'

"'Güneyde işim var, madam. Çok değerli bir dostum zor durumda. Buraya kabilelerden yardım istemeye geldik ama siz bize yardım etmek istemezseniz isteyecek birilerini bulmamız gerekecek. Hızlı bir şekilde.'

"'Fiáin dahtr ile konuşmamız gerekecek.' Başını yana eğince erimiş mum yere damladı. 'Her şey ona bağlı. Kâfir Tanrın seni dinliyorsa kızın yaşaması için dua etsen iyi olur!'

"'Ya da yaşamazsa,' diye homurdandı Brynne, 'en azından seni çabuk öldürmemiz için.'

"Derin bir iç çekerek úrfuil'in gözlerine baktım. 'Bu durumda evlilik teklifi yok, öyle mi?'

"İri cüsseli kadın bir şeyler mırıldanarak çıkmak için döndü ama sesim onu durdurdu.

"'Mersi, Matmazel Brynne.'

"Yüzünü buruşturarak omzunun üstünden bana baktı.

"'Bana inandığınız için,' dedim. 'O ilk adımı atan kişi olmak az buz şey değildir. Birbirine güvenemeyen insanlar birbirini yok etmeye mahkûmdur. Ve Aylar ve Toprak biliyor ya, bu geceler yeterince düşmanla dolu.'

"Yıpranmış eldivenimin içindeki elimi uzattım.

"'Size borçlandık. Ben ve umarım bütün dünya.'

"Savaşçı kadın elime baktı. Söylenerek elimi tuttu, pençesi kocaman, tutuşu kemiklerimi ezecek kadar sağlamdı. Gücüne karşılık vermeye çalışırken yüzümü buruşturunca gözleri keyifle ışıldadı. Sonra ikili veda etmeden hücremden çıktı.

"Burası gerçek bir hapishane sayılmazdı. Bu kutsal yerde bir hapishaneye ihtiyaç yoktu sanırım. Pencerede kaçmak için şansımı deneyebilirdim ama bu bir işime yaramazdı. Geleceğim, Dior'un ve bütün dünyanın geleceği artık kaderin ellerindeydi ve dua eden biri olsaydım çoktan kahrolası dizlerimin üstüne çökmüştüm. Gittikçe artan susuzluğumla yanarak, pipoma sülüğün damara yapıştığı gibi yapışarak ve odada volta atarken adımlarımla taşı aşındırarak bekledim.

"Merdivenlerde ayak seslerini ancak ertesi akşam duydum. Yumruklarımı ve çenemi sıkarak kapıya dönerken dağ havasının şimdi gaydaların hüzünlü şarkısına boyandığını fark ettim. Duyduğum bir cenaze şarkısı olabilir miydi? Ama sonra kapı açıldı ve işte oradaydı. Tanıştığımızda bana bu kadar güzel geleceğine asla inanmayacağım bir manzarayla.

"Tamamen iyileşmediğini görebiliyordum, gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Ama beni –yırtık ve çamurlu giysilerimi, uzayan sakalımı ve yüzümdeki kurumuş kanı– baştan aşağı süzdü ve bir elini kalçasına dayayarak gülümsedi.

"'Sanıyorum yine banyo zamanın gelmiş, Gümüşçocuk.'

"'Phoebe,' dedim heyecanla. 'Anabakire'ye şükürler olsun...'

"Güldü, onu kollarımın arasına aldım ve örgülü saçlarında odun dumanının, soytarı balının kokusunu duyarak göğsüme bastırdım. Sonra o kararlı altın rengi gözlere bakmak için geri çekildim. Onu öpsem mi yoksa azarlasam mı bilemiyordum. Ama gırtlağını temizledi ve arkasındaki iki kişiyi işaret etti.

"'Gabriel de Leön, seni Dúnnsair'in Auld-Sìth'i teyzem Cinna'yla ve kuzenim ve Saoirse'nın kardeşi ve kabilemin Rígan-Mor'u Breandan'la tanıştırayım.'

"İkili beni başlarını eğerek selamladı; kadın sıcak, gençkan ise buz gibi soğuktu. Elimi Phobe'den çektim ve içeri girebilmeleri için kenara çekildim.

"Cinna teyze benden belki on beş yaş büyüktü, zümrüt yeşili gözlerinin kenarlarında kazayakları, ağız kenarlarında çizgiler vardı. Kırlaşmaya başlayan kızıl sarı saçları aralarına altın iplikler katılmış örgülerle beline kadar iniyordu. Deri giysilerine sonsuzdüğümler ve uzun zaman önce ölmüş çiçeklerden oluşan enfes desenler işlenmiş, belinin etrafındaki kiltin kabile kumaşı iyi kalite koyun yününden dokunmuştu. Yüzünde ve iki elinin bütün parmaklarında eski ve karanlık sihirleri fısıldayan Naéth dövmeleri vardı.

"Kuzen Breandan duvar gibi bir adamdı. Sakallı çenesi köşeli, gözleri bir aslanınkiler gibi altın rengi ve kulakları sivriydi. Onun da bir alacakaranlık dansçısı olduğunu fark ettim. Altın ve kemiklerle süslü savaşçı örgüleriyle toplanmış kum sarısı saçları daha çok bir yeleye benziyordu. Tüylü parmakları sivri siyah pençelerle tamamlanıyordu ve kabile kumaşından kiltinin altında ucu koyu renkli bir tüy öbeğiyle biten bir kuyruk gördüm. Güzel çelik bir göğüs zırhı, koyu renkli deriler kuşanmıştı ve bir savaşçı gibi hareket ediyordu. Bir avcı. Bir katil.

"Odamda çok fazla mobilya yoktu. Yalnızca bir karyola, bir masa ve yerde kürkler. Cinna ve Phoebe fazla tantana çıkarmadan küçük şöminenin yakınına oturdu, Breandan pencerenin yanında kaldı. Phoebe, Dior'un balo elbisesinden kurtulmuş, kendi kabilesinin giysilerine –işlemeli deriler, kalın kürkler ve siyah ve kabilesinin üç ton yeşiliyle dokunmuş kiltine– bürünmüştü. Altın ipliklerle örülen saçları omuzlarına dökülüyordu ve her şeyiyle bir savaşçı kraliçeye benziyordu. Ama göz göze geldiğimiz zaman, tanıdığım ve o elbiseyi omuzlarından sıyıran ve aramızda hiçbir şey bırakmayan o kadını görebiliyordum.

"Gözlerimi ondan güçlükle ayırarak Cinna'ya döndüm. Beni düşünceli bir tavırla izliyordu, sesi uykuların en derininden yeni uyanmış gibi yumuşak ve pusluydu.

"'Seni rüyamda gördüm,' dedi. 'Kırmızı karlar içinde bir Kara Aslan. Omzunda beyaz bir kuzgun, ayaklarının dibinde ölü bir ayı, boynuna dolanmış bir yılan ve kanlı ağzından düşen bir yıldız.'

"Başını yana yatırınca Cinna'mn saçlarının arasındaki metaller hafifçe şıngırdadı.

"'Sen bir mutluluk habercisi misin, yoksa elem mi, Gabriel de León?'

"'Hiçbir zaman rüyalara inanan biri olmadım, Madam Cinna,' diye yanıtladım.

"'İnanmalısın. Gerçek rüyalarda saklıdır.' Kadın bulutlanan gözleriyle omzumun üstünden boşluğa baktı. 'Rüyalarından ve kederli kalbinin odalarından hiç çıkmayanları görüyorum. Seni affetmişler, Aslan. Senden taşımanı asla istemeyecekleri bir yük taşıyorsun.'

"Biraz gerilerek Phoebe'ye baktım, konuyu görevimize getirmek için can atıyordum.

"'Yeğeniniz size Dior Lachance'tan bahsetmiştir sanırım. Karşı karşıya olduğu tehlikeden?'

"'Yeğenim bana Tanrıcığın bulunduğunu söyledi.' Cinna derin bir nefes alarak dövmeli parmaklarını kucağında birleştirdi. 'Ve tatlı Saiorse'mı kaybettiğimizi.'

"Phoebe uzanıp Cinna'nın eline dokundu, Breandan kederli bir tavırla annesinin omzunu sıktı. Ama Cinna, gözleri çok iyi tanıdığım bir keder ve öfkeyle parlayarak bana baktı. Gökler altında insanın çocuğunun kendinden önce ölmesinden daha büyük bir trajedi yoktur, soğukkan. Bu kadar... adaletsiz gelen bir suç daha yoktur."

Son Gümüşaziz dirseklerini dizlerine yaslayıp kürenin yumuşak ışığına baktı. Tarihçi yazmaya, kalemi kâğıdın üstünde dolaşmaya devam ediyordu. Gabriel başını öne eğince simsiyah saçları yüzünün iki yanına döküldü. Sesi pipo dumanı kadar yumuşaktı.

"Biliyor musun, Sabır bir keresinde bana öldüğümüz zaman ne olduğunu sormuştu."

Jean-François bunu duyunca yazmayı bıraktı ve çikolata rengi gözlerini Gümüşaziz'inkilere kaldırdı.

"Bir kuşu vardı," diye devam etti Gabriel. "Kayaların arasında bulduğu bir yavru martı. Hastalıklı bir şeydi ama benim kızımın pamuk gibi bir kalbi vardı. Yavruyu benim yaptığım küçük bir kutuya koydu. Elleriyle besledi. Gökten düştüğü için adını Yıldız koydu. Ama martı çok cılızdı ve bir sabah Sabır ellerinde küçük Yıldız'la, ağlayarak bana ve Astrid'e geldi. Kuş uyanmıyordu.

"Bir çocuğa ölümü anlatmak tuhaf bir şey. Kaçınılmaz olarak soracakları soru *neden* ve işin doğrusu, bu sorunun iyi bir cevabı yok. Onlara onları seven Tanrı'dan bahsetmekle yetiniyoruz. Sonrasında gittiğimiz, artık acının ve üzüntünün olmadığı iyi yerden. Ölümün olmadığı. Çocuklarımızı bu yalana inandırarak büyütüyoruz, öldükleri zaman her şeyin harika olacağı yalanına. Ama benim Sabır'ıma bu cevap yetmedi. Yaşlı gözleriyle bana baktı ve eğer Tanrı bizi o kadar çok seviyorsa bizi böyle bir yere neden koydu diye sordu. Neden bizi en başından ölümün olmadığı o iyi yere koymuyordu ki?"

Tarihçi hüzünle gülümsedi. "Akıllı bir kızmış."

"Annesi gibi."

"Ona ne söyledin, Gabriel?"

"Gerçeği. Bilmediğimi söyledim." Son Gümüşaziz bakışlarını hiddetten daha da kararan fırtına grisi gökyüzüne çevirdi. "Ama artık biliyorum, pislik."

Odaya tarihçinin karşısındaki adamı süzdüğü ağır bir sessizlik çöktü. Şimik küreden yere uzun gölgeler vuruyordu ve hayalet rengi pervane camın üstünde hiç durmadan boşa kanat çırpmaya devam ediyordu. Sonunda Gabriel çenesinde uzamaya başlayan sakallarını sıvazlayarak iç geçirdi.

"Cinna gözlerini sildi ama parmakları kuru kaldı. Kadının kalbi kederle ağırlaşmıştı ama kör bir adamın bile görebileceği bir güce sahipti.

"'Diğer kabilelerin Auld-Sìthleri ile konuştum. Yarın Bütün Analarla konuşmana ve davanı değerlendirilmek üzere meclise sunmana müsaade edilecek, Aslan.'

"'Benim mi?' dedim kaşlarımı çatarak. 'Gümüşazizler asırlardır alacakaranlık dansçılarını avlıyor. En büyük kraliçenizi öldürdük. O salonda olmaya hakkım yok. O konuşmayı Phoebe'nin...'

"'Yeğenim hikâyeyi anlatacak. Ama sen sesine ses katacaksın. Bir se'yersan'ın Fiáin dahtr'ını kurtarmak için kendi hayatını riske atması ağırlığı olacak bir amel. Çürük Kan Zamanı acımasız bir dönemdi ve çok uzun zamandır ona son verebilecek ismi arıyoruz. Ancak kehanetler Tanrıcığın Dağlıların çocuğu olacağını söylüyordu. Bütün Analar'ı kurtarıcımızın Fiáin'in seçilmişleri arasından doğmadığına, Ovalı kâfirlerin kızı ve Ailidh Fırtınakoparan'ı katleden Teşkilat'a hizmet etmiş bir adamın himayesinde olduğuna ikna etmen gerekecek.'

"İç geçirdim. 'Bu kadar basit yani?'

"'Korkarım hayır.'

"Bunu söyleyen Breandan'a baktım. Kürklü kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Tenindeki toprak ve yırtıcı hayvan kokusunu duyabiliyor, aslan gözlerinde zor yılları ve gaddar cinayetleri görebiliyordum.

"'Bir... sorun daha var, se'yersan.'

"Kaşımı kaldırarak Phoebe'ye baktım. 'Bu kadarı yeterince zor değilmiş gibi?'

"Phoebe'nin ifadesi tatsızlaşmıştı, konuşurken sesinde yumuşak bir öfke vardı. 'Buradan ayrıldığımdan beri sorunlar Dağlık Bölge'nin kanını emmiş, Gabe. İshaed kötüleşiyor, ağaçlar çürüyor ve içlerinde kokuşan şeyler av hayvanlarını öldürüyor. Dağlık Bölge'nin tamamı bozulmamış topraklar üzerinde savaşıyor ve bütün bu anlaşmazlıklar ve savaşlar arasında...' Başını öfkeyle salladı. 'Kabileler daha fazla çalkantıyı kaldıramaz.'

"'... Ne demeye çalışıyorsun?'

"'Bir ateşkese varıldı, Aslan,' dedi Cinna. 'İki yıl önce Kışmeclisi'nde. Her kabilenin Auld-Sìth'i düğümlerini attılar ve ateşkese bağlılığımız taşa kazındı.'

"'Ateşkes mi?' dedim başımı sallayarak. 'Anlamıyorum, kiminle ateşkes?'

"'Kalpsiz'le,' dedi Breandan. 'Kışeşi.'

"Tokat yemiş gibi gözlerimi kırpıştırdım. 'Yani siz kahrolası Lilidh *Dyvok*'la *ateşkes* mi yaptınız?'

"'Savaşmaya gücümüzün yetmeyeceği bir belaya son vermek için,' diye homurdandı alacakaranlık dansçısı. 'Ölüler bize güneyden saldırıyordu, kabileler birbirinin gırtlağına yapışmıştı ve Çürüme her şeyi harabeye çeviriyordu. Kalpsiz'le kendi sorunlarımızı çözebilmek için barış yaptık. Biz sınırlarımızın ötesine ayak basmamaya yemin edersek o da bizim topraklarımızda huzur içinde yaşamamıza izin verecekti.'

"'Ama delilik bu! Bir vampire güvenemezsiniz, onlar cani...'

"Cinna, 'Gerçek bu, Gabriel de León,' diye çıkışarak öfke nöbetimin önünü kesti. 'Barış yapıldığından beri Dün Fas'ın kuzeyinde tek bir maebh'lair bile görmedik. Vahşiler sözlerine sadık kaldılar ve bizim sözümüzü çiğnememiz, aşağıdaki salondaki insanların çoğu son iki yılı *komşuları* tarafından derileri yüzülen evlatlarını ve eşlerini toprağa vererek geçirmişken Ölülerle savaş anlamına gelir. Bu yüzden birleşmelerini ve bir kavgalarının olmadığı bir düşmana karşı savaşmalarını istiyorsan *bir sülüğe güvenilmez*'den daha cazip bir sav sunsan iyi olur. Çünkü Tanrıcık, Vahşilerin ellerinde kalamaz ve ben tek kızımın *hiç uğruna* ölmüş olmasına dayanamam.'

"Cinna son sözcükleri öfkeyle söyledi ve gözlerini kırpıştırınca dövmeli yanağından aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Burnunu çekerek yanağını kuruladı ve ayağa kalktı.

"'İzninizi rica ediyorum. Diğer Bütün Analarla sakince konuşmalıyım. Belki de en azından leófuiller arasında destek oluşturmayı sağlayabilirim. Ancak Ayılar ve Kurtlar...'

"Cinna kafasını salladı ve keskin zümrüt gözleriyle bana baktı. Parmaklarımdaki gümüşlü harflere, ellerimdeki güllere ve kafataslarına, avucumdaki yediyıldıza.

"'Tek Tanrı'nıza dua eder misin, se'yersan?'

"'Artık değil. Hiç kulak vermiyor, madam.'

"Bu söz üstüne gözlerimin içine baktı ve taş gibi sert ve soğuk bir sesle konuştu.

"'Ona hiç dua etmezsen tam olarak neye kulak vermesini bekleyebilirsin ki?'"

XIII

KAR KIRMIZIYA BOYANINCA

"Ertesi akşam geldiğinde neredeyse Cinna'nın tavsiyesine uymuş olmayı diliyordum.

"Kışmeclisi şafak vakti yeniden başladı. Cılız güneş ufku boyarken kulemdeki pencerelerden birinde durdum ve kabilelerin ciddi bir aybakireleri geçit alayı tarafından içeri alınmasını izledim. Phoebe bana binanın Ossway dilinde Tael'Líed, Kıdemkalesi olarak bilindiğini söylemişti. Phoebe hem rahatsızlığı sonrası dinlenmeye ihtiyacı olduğu hem de –bence– bir solukkanla baş başa kalması konusunda ailesinin göz hapsinde olduğu için önceki akşam teyzesiyle birlikte yanımdan ayrılmıştı. Ama şimdi, tehlike oluşturacak kadar yakınımda duruyordu ve nabzının gümbürtüsünü, karnımdaki cam kırıklarını ve dilimdeki külü yok saymak için elimden geleni yapıyordum.

"Kaleye giren grubu işaret ederek, 'Whelanlar. Yıllar önce úrfuiller arasında en güçlü kabileydiler,' diye mırıldandı. 'Ama Slaene kabilesi üç kış önce Rígan-Morlarının derisini diri diri yüzdü. Kız kardeşleri ve üç çocuğuyla birlikte.'

"'Ne halt etmeye?' diye sordum.

"'Kimse bilmiyor. Slaeneler sorumlu olduklarını inkâr ediyorlar. Ancak yaşlı Deirdre á Slaene on yıl önce kocası içlerinden biriyle kaçtığı için Whelanlardan nefret eder.' Phoebe omuz silkti. 'Eski kavgalar. Taze düşmanlar. Ve her zaman kırmızıya boyanan kar.'

"Sırada iyi kalite deriler ve zarif çelikler kuşanmış bir velfuil sürüsü vardı. Liderleri hayvanının izlerini fazlasıyla taşıyan, alnından çizmelerine kadar gri kürkle kaplı yaşlıca bir velfuil'di. Hâlâ bir insan gibi dik yürümesine rağmen kafası kurt kafasıydı ve başında böğürtlen çalılarından bir taç, omuzlarında kahverengi-sarı arası bir kürk vardı. Çocukları olduğunu tahmin ettiğim, hepsi savaşçı kılığı içindeki cesur ve mağrur görünüşlü üç gençkan yanında yürüyordu.

"Phoebe, 'Barenn Kabilesi,' diye fısıldadı. 'Angiss ve oğulları. Annemi onlar öldürdü.' Uzun, titrek bir nefes aldı. 'Ve belki de Connor'ımı.'

"'Piçler,' diye mırıldanarak onları süzdüm.

"'Savaş zamanıydı. Ve savaş karmaşıktır. Ama Angiss'in pelerininde taşıdığı annemin derisi.' Ona dehşet içinde baktığımı görünce bana döndü. 'Yani evet, piçler.'

"'Yüce Mesih aşkına.' Grubun arasından bir adamı işaret ettim. 'Bu da kim?'

"'Keylan á Meyrick. Ona *Da'Faene* diyorlar. *Kızıl Gazap.* Etkileyici, değil mi?'

"'Etkileyici mi?' Afallamış bir halde başımı salladım. 'Bence dehşet verici demek daha doğru.'

"'Hah. Üçüncü kuzenimdir. Birbirimizi çocukluktan beri tanırız, kedi gibidir.'

"Kedi gibi adam o güne dek gördüğüm en iri adamdı. Saçları yüzünden emin olmak zordu ama sanırım boyu iki metre on santimden uzundu. Kas üstüne kasın yığıldığı, bildiğiniz duvar gibi –yani devasa– bir herifti. Ama Phoebe'yle aynı yaşlarda olmalarına rağmen Çürük Kan Zamanı'nın onda kuzeninden daha ağır bir iz bıraktığı anlaşılıyordu. Ellerinin yerinde pençeler vardı ve tırnakları bıçak gibi uzundu. Pas kızılı bir kürkle kaplıydı ve kafası insan değil, bıyıkları, burnu ve düzinelerce savaşçı örgüsüyle toplanmış gür yelesiyle bir aslan kafasıydı. Soğuğa rağmen üstü çıplaktı, güzel bir sonsuzdüğüm deseniyle süslenmiş demir omuz zırhları ve kol zırhları, uzun kiltinin beline insan kafataslarına benzer şeylerin sarktığı kalın demir bir kemer takmıştı.

"'Hatırlat da onu sinirlendirmeyeyim,' diye mırıldandım.

"'Ama bu konuda çok yeteneklisin. Aylar vergisi yeteneklerini ziyan etmek çok yazık olur.'

"Phoebe'nin durumu hafife alma çabasını takdir etsem de gülümseyemedim. Kabile insanlarına –dostça kucaklaşmalara ya da resmî selamlaşmalara, karşılaşma anındaki kurnaz gülümsemelere, ayrılırken yere tükürenlere– bakarken dibi görünmeyecek kadar girift ve eski bir ittifaklar ve düşmanlıklar denizi algıladım. Bu duvarlar altından olmasa da burası da en az İmparator'un Augustin'deki güç salonları kadar tehlikeli ve çarpık bir saraydı.

"'Bu işin altından nasıl kalkacaksın, Phoebe?'

"'Gerçeği söyleyerek. Yanımda seninle.'

"'Buradaki varlığımın yükten başka bir şey olacağını sanmıyorum, Kedicik.'

"'Şu anda Dior için savaşıyoruz. Bize biraz inan, Gümüşçocuk.'

"Phoebe eldivenli elimi sıktı. Ona baktım ve o altın rengi gözlerde Kuzgunkalesi'nin anısını görünce midemde kelebekler havalandı. Ancak arkamızdaki kapı açılıp Brynne içeri girince ellerimiz hızla ayrıldı.

"Úrfuil deriler, kurt derisi bir pelerin içindeydi ve ondan arkasındaki taşlara bir ayı gölgesi düşüyordu. Her zaman ciddi ve sıkı ağızlı olmasına rağmen sanırım ona ettiğim teşekkür aramızdaki buzların biraz olsun erimesini sağlamıştı. Ama Brynne'in Phoebe'ye âşık olduğu her halinden belliydi ve şimdi de onunla gözlerine bakmaktan kaçınarak konuşuyordu.

"'Meclis seni bekliyor, sevgili dahtr,' diye mırıldandı.

"'Teşekkür ederim, sevgili dahtr,' dedi Phoebe eğilerek. 'Ve senin ve kız kardeşlerinin beni buraya getirerek yaptığınız büyük iş için de ayrıca teşekkürler. Gabriel bana hayatımı size borçlu olduğumu anlattı.'

"İri cüsseli kadın hırçın bir tavırla başını salladı. 'Seni iyi görmek kalbimi çok sevindirdi.'

"'Fiáin'in cesur kızı, sana borçlandım.' Phoebe kendisinden daha uzun boylu olan kadına sarılmak için parmak uçlarında yükseldi ve yanaklarını öptü. 'Ve bu asla unutmayacağım bir borç olacak.'

"Úrfuil bir şey homurdanarak yana çekildi. Phoebe merdiveni inerken ben ellerimi önümde kavuşturarak durdum ve Brynne'in yanaklarının ısınmasını izledim.

"'Neye baktığını sorabilir miyim, maebh'lair?'

"'Ben vampir değilim,' diye hatırlattım. 'Ve sonuç olarak biz de bir evlilik teklifine layık görülür müyüz diye merak ediyorum.'

"İri yapılı alacakaranlık dansçısı pençeli elleri titreyerek yüzünü buruşturdu ve ona pençelerini kullanma fırsatı vermeden Phoebe'nin peşinden seğirttim. Merdivenin dibinde aybakirelerinden oluşan ve bizi sözsüz baş selamlarıyla karşılayan bir grup bekliyordu. Önlerinde tuttukları kılıçları ve taçlarında yanan mumlarla beni ve Phoebe'yi büyük Kıdemkalesi'ne ve oradaki meclise buyur ettiler.

"Dağlılar elbette benim varlığım konusunda uyarılmıştı ama yine de içeri girerken havada bir değişiklik hissettim. Beni izleyenlerin gözlerindeki hançerler hakiki çelikten yapılsaydı derim bin kez yüzülmüştü. Tael'Líed'in içi de en az dışı kadar ihtişamlıydı ve daire biçimindeki geniş salonun tam ortasındaki geniş ateşçukurunda kışın soğuğunu kırmayı amaçlayan büyük bir ateş yanıyordu. Tavan her biri bir alacakaranlık dansçısını temsil edecek şekilde oyulmuş üç gösterişli sütunla desteklenmişti. Alevlerin etrafına yüzleri birbirlerine bakacak şekilde yerleştirilmiş, ayakları yere basan ve her biri tavanı ve üstündeki göğü yerinde tutmak için üzerine düşeni yapan bir kurt, bir aslan ve bir ayı. Duvarlar eski sihirlerle ve peri helezonlarıyla süslenmiş, kirişlere sonsuzdüğüm desenleri yontulmuştu. Havada belirgin

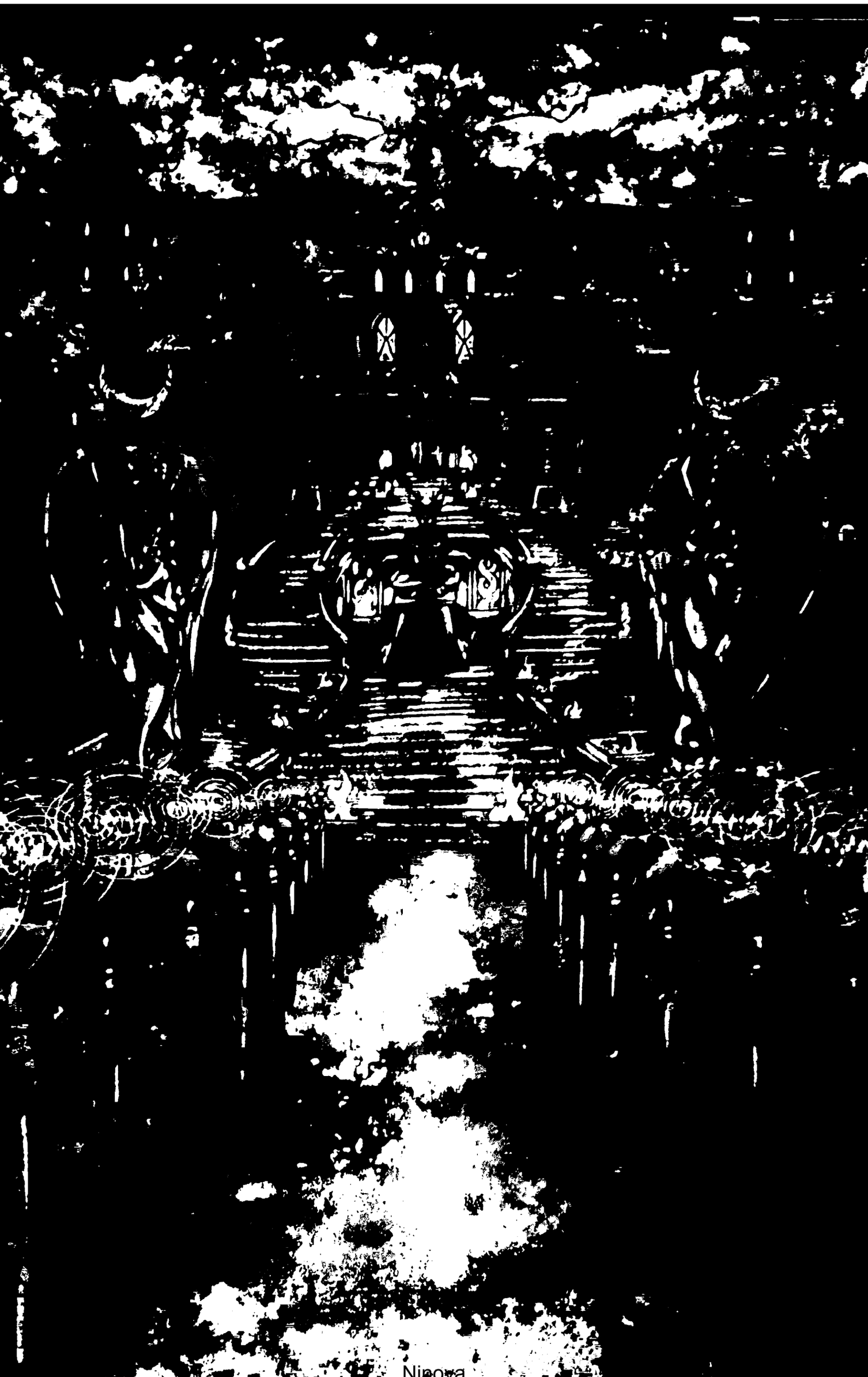
Ninova

bir tütsü kokusu vardı ve ateş çukurunun etrafını kürklerle kaplı ve ağzına kadar dolu ahşap sıralar çevreliyordu.

"Bir kez daha, bir araya toplanan kalabalığa şaşkınlıkla ve gerilimi her hücremde hissederek baktım. Bazıları insana ucundan kıyısından benziyordu, bazıları ise insanlığını tamamen terk etmişti. Ama aralarında çoğunu ileri yaşta ve neredeyse tamamını örgülü gri saçları yere kadar inen kadınların oluşturduğu sıradan insanlar da vardı. Bunlar Bütün Analar'dı, kabilelerin en muhterem ve bilge insanları. Geçmişin aptallıklarını hatırlayacak kadar uzun yaşamış ve gelecekte o aptallıklardan kaçınacak bilgeliğe sahip olduklarını umduğum kadınlar.

"Cinna teyzenin yanındaki boş bir yere alındık ve Phoebe hâlâ solgun görünse de ona çevrilen bütün bakışlara gözünü kırpmadan karşılık veriyordu. İri cüsseli kuzen Keylan –sözde kedicik– Phoebe'yle göz göze geldi ve onu başıyla selamladı. Barenn Kabilesi onu ince bir düşmanlıkla ve aralarında fısıldaşarak izliyordu. En büyükleri Angiss hâlâ Phoebe'nin annesinin derisinden yaptığı pelerini giyiyordu ama bu konuda yalnız olmadığını gördüm. Salondaki alacakaranlık dansçılarının çoğu savaş ganimetlerini kuşanmışlardı: aslan kürkü giymiş ayılar, kurt postu içindeki aslanlar. Odanın dört bir yanından eski garazların ve kanlı geçmişin girdap dalgası fısıltıları duyuluyordu.

"Ateşin etrafında ellerinde hilal şeklindeki gümüş kılıçları ve başlarında yanan tuhaf mumtaçlarıyla üç aybakiresi duruyordu. Kadim bir Ossway lehçesiyle bir şeyler –şarkıyla dua karışımı bir şey– söylediler ve odadaki herkes başlarını eğdi. Üç aybakiresinden biri kılıcını üç kez yere vurduktan sonra yüksek ve berrak bir sesle konuştu.

"'Kabilelerin erkek ve kız kardeşleri, sans ve dahtrs ve Bütün Analar, bugün burada bir á Fiáin ve Dünnsair kızının çağrısıyla toplandık. Sesi duyulsun, bilgeliği hakikatle değerlendirilsin ve Dağlık Bölge'nin iradesi tanınsın.'

"Phoebe yavaş hareketlerle kalkarken o salondaki bütün gözler –altın rengi ve kısık, mavi ve yakıcı, yeşil ve sürmeli– ona çevrildi. Ve Phoebe o gözlere tek tek bakarak konuşurken duruşunun asaletine ve sesinin korkusuzluğuna hayran kaldım. Buradaki sayısız savaşçıdan biri, müstakbel bir kralın duluydu ama bana göre her santimiyle bir kraliçeye benziyordu.

"'Ölüm doğarken ve yıldızlar batarken,
"'Orman çürüyüp harabeye dönüşürken,
"'Aslanlar kükresin, melekler ağlasın,
"'Sırlarımızı günahkârların elleri saklasın
"'Tanrıçığın kalbi gökyüzünün gözünü aydınlatana kadar
"'En kırmızı kandan en mavi gök gelsin.'

"Phoebe ateşin ışığı gözlerinde parlayarak etrafına baktı.

"'Úrfuil'in kehaneti, velfuil'in kâhinleri ve leófuil'in rüyaları aracılığıyla yıllar önce dile getirilmişti. Ayların ve Toprağın çocukları bu karanlığın geleceğini uzun zaman önce öngörmüşlerdi. Bu salonda etrafıma bakarken izlerini hepinizin tenlerinde görüyorum. Yeni gözlerimle aynaya her bakışımda görüyorum. Ama şimdi iş başa düştü, kardeşlerim, bu karanlığa karşı tek vücut olacak mıyız? Yoksa etrafımızdaki topraklar çürüyüp yok olurken ve sınırlarımızın ötesindeki dünya buz keserken nesillerdir yaptığımız gibi aramızda kavga mı edeceğiz?'

"'Sınırlarımızın ötesindeki topraklar neden umurumuzda olsun, Phoebe á Dúnnsair?'

"Konuşan bir kadındı, gözlerinin üstünde Naèth'in çizgisi, çenesinde bir yara izi olan ve gri saçları hâlâ savaşçıörgülü yaşlı bir savaşçı.

"'Ovalıların endişelerinden bize ne? Benim doğduğum topraklar burada bir barış yalanı altında toplanmış eller tarafından derisi yüzülen torunlarımın kanlarıyla ıslanmışken?'

"Omuzlarında kurt postundan bir pelerin olan başka bir kadın sözü aldı. 'Yalanlardan bahsediyorsak, Deirdre á Slaene, belki de *her geçen gün* Tiagh topraklarından biraz daha içeri sokulan soyunuzun hilelerini de konuşabiliriz.'

"Ateşin etrafından yükselen tatsız mırıltılara sallanan kafalar ve kısık gözler eşlik ediyordu.

"'Ne yapmamızı istiyorsun, Nia?' diye sordu daha yaşlı olan kadın. 'Çürümüşler topraklarımızda dolaşıyor ve mahsullerimiz yataklarında ölüyor. Tiagh açlıktan öldüğümüzü görmeyi mi yeğliyor?'

"Sakalı gri bir çalıyı anımsatan kır saçlı bir adam sesini yükseltti. 'Bazıları buna adalet diyor, Slaene. Eli kanlı istilacılarınız hem Whelan'ın hem Tiagh'ın av arazilerini yağmalayalı bir kışı geçti.'

"'Evet!' diye haykırdı yeşil gözlü kadın başıyla onaylayarak. 'Hepsi katiller ve derihırsızları!'

"Salonu kaplayan öfke ve onay haykırışları aybakirelerinin kılıçlarını üç kez yere vurmasıyla kesildi. Sonrasında Phoebe sesini yükseltti.

"'Kavgalarınızın haksız olduğunu söylemiyorum. Ama bu kavgalara *tek bir* lanetin eliyle tutuştuğumuzu söylüyorum!' Phoebe etrafına baktı ve az önce bağıranların gözlerine bakarak konuştu. 'Ormanı çürüten ve ailelerimizi doyurmak için avladığımız hayvanları bozan Çürüme! Mahsullerimizi daha meyve vermeden yiyen de *Çürüme*! Ve gittikçe kötüleşiyor!'

"'Ne olmuş yani?'

"Konuşan Angiss á Barenn'dı ve sesi ıslak bir hırlama gibi çıkmıştı. Kulakları arkaya yatmış, köpek dişleri parlayan bir kurdun ağzının insan diliyle konuştuğunu görmek tuhaftı.

"'Ishaedh kötüleşiyor. Çürük Kan Zamanı geldi. Fiáhn'ın bütün oğulları ve kızları bunu biliyor. Bütün kutsanmışlar canavarın damarlarında daha yüksek sesle haykırdığını hissediyorlar. Sen iki düzine aydır bu topraklarda yoksun, yavru aslan. Yoksa bizi toprakların hali hakkında azarlamak için mi döndün?'

"Yeni onay uğultuları yükselince Phoebe kendini duyurmak için sesini yükseltti.

"'Size Tanrıcığın *bulunduğunu* söylemek için geri geldim!'

"Bunun üstüne ihtişamlı salona, kış sabahı inen sis misali derin bir sessizlik çöktü. Gözler parlıyordu. Dişler sıkılmıştı.

"'Evet, bulundu!' diye haykırdı Phoebe. 'Kehanette bahsedilen kişi bu dünyada yaşıyor ve ben onu gördüm. Adı Dior Lachance. Gökler tarafından kutsanmış! İlahi olanın kızı! Kanı takdis edilmiş, maebh'lairleri tek bir dokunuşla kül edebilen ve tek bir *damlasıyla* herhangi bir hasta ölümlüyü iyileştirebilen bir mucize! Ve bizim topraklarımızı ve göğümüzü de iyileştirecek!'

"Keylan á Meyrick oturduğu yerde öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayayıp dev pençelerini birbirine kenetledi.

"'Anabh'Dhai,' dedi Kızıl Gazap hırıltılı bir sesle. 'Bir Ovalı mı yani?'

"'Yemin ederim, Keylan. Annemin kanı üstüne. Ayların ve Toprağın huzurunda.'

"Kıdemkalesi inanmayanların homurtuları ve öfkeli fısıltılarla doldu. Keylan'ın yanında şık deriler ve altınlar içinde heybetli bir kadın oturuyordu. Önce Cinna'ya, sonra Phoebe'nin gözlerine baktı. 'Elinde bunun için ne kanıt var, çocuğum?'

"Phoebe o zaman bana baktı ve derin bir iç çektim. Burada söyleyeceğim herhangi bir şeyin bir fark yaratacağından şüpheliydim ama yine de ağır hareketlerle ayağa kalkarak salondakilere baktım. Sol elimin eldivenini çıkarıp yediyıldızımı mırıldanan kalabalığın görebileceği şekilde kaldırdım.

"'Bazılarınız beni yaptıklarımdan tanıyacaktır. Daha fazlanız adımla. Ben Gabriel de León'um.'

"Kalabalığın içinde öfkeli tıslamalar dalgalandı, beni lanetlemek için kafalarından saç kılları koparanlar ve yere iki kez tükürenler oldu.

"'Senelerce Ölülerle savaştım. Kuzeyülke'de, Sûdhaem'de, sizin Ossway'inizde. Birçok anlaşılmaz mucizeye ve inanılmaz dehşetlere tanık oldum ve şimdi size, daha önce *hiç* Dior Lachance gibi bir kız görmediğimi söylüyorum. Kanının gücüyle, gözlerimin önünde ölüleri diriltti. Vellene Canavarı

ve Fabién Voss'un oğlu Danton onun elinde kül oldu. Türünüzün ve benim türümün kehanetleri, hatta Ölülerinkiler bu kızın doğumunu önceden söylemiştir. Ve o kız doğdu. *Gerçek*. Hayatım ve adım üstüne yemin ederim.'

"Barenn'lardan biri ayağa kalktı ve 'Bir se'yersan'ın sözünün ağırlığı nedir ki?' diye homurdandı.

"Yine yaşlıca bir kadın, Phoebe'ye, 'Bir kâfiri Ayların önünde yemin etmesi için mi getirdin?' diye çıkıştı. 'Bu maebh'lair'in bu kutsal Toprağa ayak basmasına izin mi verdin?'

"Salonda öfkeli sesler yankılanmaya başladı ve Angiss á Barenn tekrar ayağa kalkarak Phoebe'ye baktı. 'Aklını mı kaçırdın? Görevinden ve ailenden kâfirlerin arasında delilik peşinde koşmak için kaçtın ve şimdi o deliliğin akla yatkınlığını ispatlamak için yanında gümüş boyalı bir *solucan* getiriyorsun!'

"Aybakireleri kılıçlarını bir kez daha yere vurarak düzenin sağlanmasını emrettiler. Salona kırılgan bir sessizlik çökerken Phoebe beni işaret etti.

"'Bu adam benim hayatımı kurtardı, Angiss á Barenn. Sırf doğru olduğu için beni kan ve çürümenin içinden geçirip buraya kadar getirdi. Şu anda karşınızda bu hakikatlere şahitlik etmek için hayatını riske atıyor. O bir ishaedh'ai katili ve eski bir maebh'lair. Solucan değil.'

"'O zaman bunun doğru olduğunu söyle.'

"Bütün gözler sesin sahibi olan Keylan'a çevrildi. Kudretli leófuil altın rengi gözlerini Phoebe'ye sabitlemişti ve sesinin yankısını göğsümde hissediyordum. Taşıdığı gücü, etrafa eşit miktarda yaydığı korku ve saygıyı görebiliyordum. Ama aynı zamanda bu düğümün ne kadar dolambaçlı olduğunu, bu insanlar arasındaki düşmanlıkların, şüphelerin ve kaygıların ne kadar derine işlediğini de görebiliyordum. Aile sevgisi kadar derin bir şey daha yoktur. Ama başka hiçbir nefret de aile nefreti kadar acı değildir. Sizi yakınlarınızdan daha fazla kim yaralayabilir? İşin en berbat tarafı, onları suçlayamazdım bile. Sonuçta benim kız kardeşim de benim işimi bitirmeye çalışmıştı.

"Keylan, 'Tanrıcığın kehanetlere rağmen kâfirler arasında doğduğunu söyle,' dedi. 'Ve Bütün Analar'ın bir lütfuyla onu bulduğunu. Böyle bir hikâyeye inanabilirim. Sen Fiáin dahtr, Phoebe á Dúnnsair'sin ve hiçbir zaman yalan söylediğini görmedim.' Keylan omuz silkerek kollarını iki yana açtı ve salonda etrafına baktı. 'O zaman bu mucize çocuk şimdi nerede?'

"Phoebe dudaklarını birbirine bastırarak bana baktı. Başımı onay verir gibi eğdim.

"'Kendi iradesi dışında esir tutuluyor,' dedi Phoebe. 'Ve bizden başka ona yardım edecek hiç kimse yok. Tanrıcığın hapishaneden kurtulduğunu görmek için bütün Dağlılar birleşmeli, omuz omuza durmalı.'

"'Bu hapis nerede?' diye sordu Keylan'ın yanındaki Ana.

"'Tanrıcık Dün Maergenn yolunda.' Phoebe derin bir nefes aldı. 'Kalpsiz'in ve Dyvok Kontu'nun pençelerine doğru ilerliyor.'

"Salonda yine bir kargaşa baş gösterdiyse de gümüşlü kılıçların yere vurulmasıyla kısa sürede susturuldu.

"'Burada sözümün bir ağırlığının olmadığını biliyorum,' dedim. 'Ama yetkin olduğum bir konu varsa o da Ölülerdir. Ve iyi insanlar, şimdi size, Dyvok'ların ormandaki bütün dehşetlerden ve burada aranızda olan düşmanlardan çok daha büyük bir tehdit olduğunu söylüyorum. Tolyev'in ellerimde ölmesinin ardından hasar aldılar, evet ama yenilmediler. Yeni bir güce kavuştular, onlara daha önce benzerini görmediğim bir kuvvet kazandıran korkunç bir büyüyü ele geçirdiler. Dún Fas, Dün Ariss, Dün Cuinn, Dún Sahdbh, hepsi cam gibi paramparça edildi. Dün Maergenn'i ve Dokuzkılıç'ın tahtını göz açıp kapayana kadar ele geçirdiler. Dört kabile bir araya gelerek surlarını tırmalayamamışken.' Salonda etrafıma bakarak sesimi yükselttim. 'Onlarla barış yaptığınızı biliyorum. Kendi üzüntüleriniz olduğunu biliyorum. Ama kulak verdiğiniz her Ölü, dilini tattığınız bir Ölü olacaktır ve o sülüklerin Ova'yı kuruttuktan sonra nereye yöneleceğini sanıyorsunuz? Onlarla arkadaşlık kurulmaz! Onlara güvenilmez! Anabakire aşkına, onlar *vampir*!'

"'Sen de bir vampirin *oğlusun*!' diye bağırdı biri.

"Yine onay sesleri, tükürmeler, yolunan saç telleri ve lanetler. Dişlerimi sıktım ve sivri dişlerimi saklamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hüsranım artık kaynama noktasına gelmişti, Dior için korkuyor, Phoebe için endişeleniyordum ve Tanrım, ölümüne susamıştım...

"Keylan'ın yanındaki yaşlı kadın kafasını salladı. 'Phoebe, Vahşilerle yıllardır barış halindeyiz. Dağlık Bölge'den aşağısına ayak basmamaya yemin ettik ve Dyvok'lar da bizim topraklarımıza adım atmama sözlerini tuttular. Ama Kalpsiz müttefikimiz olsa da dostumuz değil. Eğer dediğiniz gibi, bu ödül onun elindeyse ona takas için karşılık olarak teklif edecek neyiniz var?'

"'Beni yanlış anladın, Bilge Terin. Kalpsiz ve erkek kardeşi, Dior'un değerini biliyordur. Onu kolayca teslim etmezler. Tanrıcık için Dyvok'larla takas yapmamızı teklif etmemiştim.' Phoebe çenesini kaldırarak karşısındaki yüzlere baktı. 'Onu ellerinden almamız gerekecek.'

"Yüz kişi aynı anda ayağa fırladı.

"Yüz ağız kükremek için nefes aldı.

"Ve salonda gerçek bir kargaşa koptu."

XIV

NEHİRLER VE YAĞMUR

"Nihayet sessizliğe bürünen donuk vadi altımda uzanıyordu.

"Tartışma saatlerce sürmüş, ateş sönüp kora dönmüştü ve bağrışmaların sonu geldiğinde tek bir kadeh votka için Kıdemkalesi'ndeki bütün piçleri öldürecek durumdaydım. Kışmeclisi kanunlarına göre, alaca karanlık sonrası tartışma yapılmasına izin yoktu ve görünürde bir uzlaşma olmamakla birlikte, kabileler akşam için dağılmıştı. Phoebe beni gerçek siyasetin Tael'Líed'in *dışında* yapıldığına temin etti ve yanında kuzeni ve teyzesiyle Ölülere savaş açmayı tartışmaya gitti. Bütün Analar arasında arka sokak pazarlıklarına katkı sağlama ihtimalim sıfırın altında olacağı için, merdivenin dibinde nöbet tutan Brynne'e iyi akşamlar diledikten sonra hem susuzluğumu hem kederlerimi boğma niyetiyle odama çekildim.

"Ziyafet sofrasından ayakla kaynatılmış çürük patates gibi kokan bir içkiden bir şişe yürütmüştüm ama içki bir tür Dağlık Bölge Karası çıktı. Tadı yüzünden yüzümü buruşturarak pencerenin yanında durdum ve gölgelerin aşağıdaki kulübeler arasında mekik dokumasını izleyerek karanlıktaki fısıltıları ve gaydaların ezgisini dinledim. Ulaşamayacağımı bilmeme rağmen ve iyi olduğuna ve hâlâ umut olduğuna inanmaya çalışarak Dior'a uzanmayı denedim.

"'Hiç umut yok.'

"Arkamdan gelen ses beni daldığım düşüncelerden uyandırdı. Elimdeki boş şişeye baktım, bu kedi sidiği her neden yapıldıysa beni merdivende Phoebe'nin ayak seslerini duyamayacağım kadar uyuşturmuştu. Ama işte buradaydı, hışımla içeri girdi ve kapıyı menteşelerini neredeyse yerlerinden sökecek bir şiddetle çarptı.

"Hikâyeyi daha o ağzını açmadan yüzünden okudum. 'İyi haber yok desene.'

"'Yakınından bile geçmez,' dedi. 'Cleodlar ve Barenn'lar Ölülerle savaşmaya ikna olacak gibi görünmüyor. Hearnlar ve Killaechler de öyle. Úrfuillerden

ya da velfuillerden tek bir Ana'nın fikri değişmedi, hatta birkaçı Tanrıcığın Ovalılardan doğduğuna bile inanmıyor. Beni Ayların çarptığını ya da belki de senin sihirlerinin etkisi altında olduğumu düşünüyorlar.'

"Şaşkınlık içinde başımı salladım. 'Yani kimse bizden yana değil mi?'

"Omuz silkti. 'Keylan Meyricklerin amaca destek vereceğini ilan etti.'

"'Bu iyi. Keylan leófuiller arasında söz sahibidir, değil mi?'

"'Evet, ama *bütün kabileler* bunu yapmadığı sürece bizimle birlikte yürümez. Güçlerini Dyvok'ların üstüne salmak kabilekalelerini savunmasız bırakır ve Keylan'ın Slaenelerin, Killaechlerin ya da bir düzine kabilenin daha, onun arkası dönükken topraklarında hak iddia etmeyeceğine güveni sıfır.'

"'Yani hepsi bütün dünya için savaşmak yerine burada kalıp ölmeye yüz tutmuş toprak kırıntıları için savaşmayı yeğliyor, öyle mi? Âlemin geleceği tehlikede! Fikirlerini değiştirecek hiçbir şey yok mu?'

"'Belki bir mucize,' dedi Phoebe kafasını sallayarak. 'O da sadece belki.'

"'Siktir,' diye soludum.

"'Hiç havasında değilim,' diye iç geçirdi.

"Boş şişeyi kaptığım gibi duvara fırlattım.

"'Kışmeclisiymiş!' diye kükredim. 'İşte bu yüzden imparatorlara ihtiyaç var, Phoebe. İşte bu yüzden tahtlar inşa ediliyor! Her ukala göt deliğine söz hakkı verirsen sonunda kendini onların bokunda boğulurken bulursun! Üstelik batarken bile rengi tartışmanın bir yolunu bulacaklarından da eminim!'

"'Pekâlâ, iyiliksever monarşinin faydaları bir yana, ne halt edeceğiz?'

"Yüzümü pencereye çevirdim ve solukkan gözlerimle karanlığı tarayarak aşağıdaki ay heykellerine baktım. Granitten yapılma hilaller ve melek kanatları. Buraya gelmek için bu kadar zaman ve çaba harcamak ve Dior'u büsbütün yüzüstü bırakmak, Tanrım, karnıma bir kılıç saplanmıştı sanki. Hiçbir çıkış yolu göremiyordum ama...

"'Önceliğimiz belli. Dior'a ulaşmalıyım. Maergenn'e ulaşması yakındır.'

"'Tamam, oraya *ulaşınca* ne yapacağız?'

"Phoebe'ye baktım. Küçük ve aptal bir parçam, dışarıdaki karanlığa ve soğuğa rağmen hâlâ sıcacık yanabiliyordu. Tek bir sözcüğün dünyayı değiştirebilmesi ne tuhaf. Küçücük şeylerin bu kadar büyük bir güç barındırabilmesi de.

"'*Yapacağız*,' diye tekrarladım.

"'Evet.' Phoebe yanıma geldi ve gözlerime baktı. 'Yolumuza yüz tane Ölü ordusu da çıksa umurumda değil. O çocuğa kan yemini ettim. Bu yüzden.'

"Elini göğsüme koydu ve kararlı ve korkusuz bir tavırla saçlarını arkaya itti.

"'*Yapacağız*.'

"'Kafamda bir plan yok, Phoebe. Ya da dua. Muhtemelen dosdoğru ölümlerimizin üstüne yürümüş olacağız.'

"'İnsan sadece unutulursa ölür, Gabriel de León. Alev alev yan. Ateşin kısa sürsün. Ama *yan*.'

"Şaşkınlık içinde başımı salladım. Karşımdaki o altın, platin, gümüş ve çelik alaşımına baktım. İçkinin sıcaklığını damarlarımda hissediyordum ve bizi bekleyen karanlığa rağmen, ya da belki onun yüzünden, bu kadının görüntüsü içimi iyiden iyiye ısıttı. Ateşin ışığı gözlerinde dans ediyor, dışarıda rüzgâr uluyordu ve Kuzgunkalesi'nde söylediklerini hatırlamıştım. Kendimizinkilere uyan kırık kenarlar bulmak konusunda. Onları aramaya çıkacak kadar cesur olmak konusunda. Ve içim hâlâ kanasa da ve bu beni savunmasız kılacak da olsa elimi yavaşça uzattım ve asi bir saç örgüsünü yanağından iterken hızlanan nabzının şarkısını dinledim.

"'Sağlam bir kadınsın, Phoebe á Dúnnsair.'

"'Ben bir kadın değilim. Ben vahşiyim. Ben rüzgârım.'

"'Diken ve çalılık,' dedim gülümseyerek.

"Başını onaylar gibi salladı. 'Kan ve yara izleri.'

"Sonra elimi beline kaydırarak ve onu kendime çekerek usul usul öptüm. Phoebe iç geçirerek aç bir inlemeyle kollarını boynuma doladı. Dudaklarını ve vücudunu benimkilere bastırdı ve sendeleyerek masaya çarptık, az kalsın düşecektik. Karanlık üstümüze kapanıyordu, bir çıkış yolu ya da yarın için gerçek bir umut yoktu. İkimiz de sadece bu gece için bile olsa soğuğu savuşturmak için yanıp tutuşuyorduk.

"Parmaklarım tuniğinin bağcıklarını bulurken elleri kemerimin altına kaydı. Dillerimiz birbirinin etrafına dolandı ve beni çekerek derilerimden kurtarırken dudağımı dişliyordu. Beni, pençeleri yanan tenimde ileri geri kayarak okşarken, aletim gittikçe sertleşip büyürken zevkle inledim. Dudaklarımı dudaklarından çekince iç geçirdi, tuniğini hızla çekip çıkardım, deri giysilerini aşağı iterek ayağımla uzaklaştırdım. Ve ne olduğunu bile anlamadan kendimi o meleğin karşısında dizlerimin üstünde buldum. Onu hiç zorlanmadan masanın kenarına kaldırdım ve uyluğunun iç kısmına yakıcı öpücüklerden bir yol çizerken titrediğini hissettim.

"'Ah, Aylar aşkına,' diye fısıldadı.

"İnleyerek arkaya doğru eğildi ve beni doğru yönlendirmek için elini başımın arkasına yerleştirdi. Tanrım, arzusu ve ihtiyacı beni sanktus misali sardı. Kulede kimsenin bizi duyamayacağı kadar yüksekteydik ama Phoebe yine de elini ağzına koydu ve iniltilerini bastırmak için parmağını ısırdı. Ba-

caklarını iyice açarak beni kendine çekti ve başını arkaya attı. Dilim teninde ilahiler söylerken kalçalarını eş zamanlı olarak sallıyordu.

"Tadı karşısında iç geçirdim, orada oyalanmak, kendimi ona boğmak istiyordum ama Phoebe çok uzun süredir bu hazzın ona çok görülmesi nedeniyle sabırsızdı. Beni ayağa çekmesi çok sürmedi. Kalkarken bütün vücudunu, gergin karnını ve yumuşak kıvrımlarını öpücüklerle boğdum ve boynunun baş döndürücü tehlikesine kadar çıktım. Nabzı adımı fısıldıyor, susuzluğum kendini kafesinin parmaklıklarına vuruyordu. Onu tanımak, ona sahip olmak, onu yutmak istiyordum ve boynunu öperken ve tenini dişlerken sonunun ne olacağını bilmiyordum. Ama Phoebe yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni daha yukarı çekerek dudaklarını açlık ve sertlikle benimkilere bastırdı. Vücutlarımız birbirine yaslanırken balı dillerimizde dans ediyordu. Elini tuniğimin altına uzattı ve itiraz mırıltıma rağmen gömleği çekip çıkardı. Pençelerini karnımın üstünden kaydırınca inledim, beni tekrar öpmek için çakıl taşı sertliğindeki meme uçlarını göğsümdeki gümüşe sürterek dudaklarıma uzanırken hazacısıyla tısladı.

"'Canın yanacak...'

"'Umurumda değil,' diye soludu dillerimize doğru. '*Al* beni, Gabriel.'

"Bu komutla karnıma kelebekler doldu ve her yanım titredi. Onu yakmak ya da yakılmak istemiyordum ama sadece bu gecelik bile olsa bu kadına sahip olmak istiyordum, buna *ihtiyacım vardı*. Onu çevirerek önümdeki masanın üstüne eğerken inledi. Gözlerim sırtını süsleyen helezonlarda, bel kemiğinin tabanındaki enfes gamzelerde ve altındaki kıçının kusursuz kavislerinde dolaştı. Ellerini tutup belinin üstünde çaprazlarken ve parmaklarım oraya sabitlemek için bileklerini sararken inledi. Artık her şeyiyle benim insafıma kalmıştı.

"'Ah, Anaaylar...' diye fısıldayarak bacaklarını araladı.

"Aletimi vulvasının üstünden kaydırırken kendini yalvararak ve iç geçirerek bana doğru itti. O kadar ılık, o kadar yumuşaktı ki durmak çok zordu. Kendimi yavaşça ve sadece eziyet yüklü bir santim kadar içine itince bir kez daha inledi. Artık her yerim arzusuyla alev alev yanıyordu. Ama kendimi tuttum –bu anın tadını çıkarmak niyetindeydim– ve parmak uçlarımı kuş tüyü gibi hafifçe dövmelerinin üstünde dolaştırarak titremesini izledim. Ben geri çekilince dudaklarından bir itiraz iç çekişi yükseldi ve şişmiş tomurcuğunu aletimin ucuyla okşayarak ona tekrar tekrar sürtündüm.

"'Tanrıça aşkına, benimle oynama,' diye yalvardı. '*Becer* beni.'

"'Bir barda sihirli bir kelime hakkında yaptığımız bir konuşmayı hatırlıyorum...'

"'*Hemen*,' diye tısladı, doğrulup ağzımı ararken.

"Ama ızdırabımızı uzatmak için dudaklarımı geri kaçırdım ve taç yapraklarında aletimle ağır ve sert daireler çizerken bileklerini daha sıkı kavrayarak mırıldandım.

"'Bu değil, matmazel...'

"Kendimi ikimizin de yanıp tutuştuğumuz şeye sadece bir fısıltı, bir kelime uzak tutarak hazır konuma getirince Phoebe heyecanla inledi. Sırtı artık düzdü. Kürek kemikleri göğsüme sürtünüyor, gümüş cızırdıyordu. Phoebe'nin yanakları kızarmıştı, dudakları hareket ediyordu ama fısıltısı hızla inip kalkan göğsünün gümbürtüsünde duyulamayacak kadar cılızdı.

"'Ne dedin?' diye soludum kendimi biraz içine iterek.

"Ben tekrar geri çekilince, 'Ah, gerçek bir piçsin...' diye inledi.

"'Bu da değil,' diye gülümseyerek dudaklarımı omzunda dolaştırdım.

"Phoebe hırladı ve bileklerini hâlâ sıkıca tuttuğum için pençeleri karnımı kanatıyordu. Dudaklarını aralayarak başını tekrar çevirdi ve bu kez onu içime çekerek, arzuyla titreyerek öptüm. Ve kendimi yeniden, santim santim içine iterken başını arkaya attı ve alev alev bukleleri sırtından aşağı dökülerek teslimiyetini fısıldadı.

"'Ah, *lütfen...*'

"Fısıltısı benim için emirdi. Ben onun hem ustası hem hizmetkârıydım. Ve sonunda kendimi içine gömdüğüm zaman zevkle inledi. Yavaş, sert ve gidebildiğim kadar derine. Phoebe bütün vücudu titreyerek ve kendini bana bastırarak tekrar öne eğilince bukleleri yüzünün iki yanına döküldü. Ve böylece aynı ritimle dans etmeye başladık ve nihayet kendimizi birbirimize bıraktık.

"'Aaahhhh, Aylar aşkına, bu...'

"Elim kalçasına indi ve havada keskin bir çatırtı duyuldu. Phoebe inledi ve elimi tenimdeki gümüşe dikkat ederek bacaklarının arasına kaydırınca başını arkaya attı. Onu uzun ve yavaş dairelerle okşarken bir sonbahar yaprağı gibi titriyor, iniltilerimiz birbirine karışıyordu. İpeksi bir sıcaklığın içine sürüklenirken bileklerini sıkı sıkı tutuyor ve her dokunuşta aletimi içine iterken kendimi tamamen kaybetmemek için çaba harcıyordum.

"'Daha sert,' diye yalvardı.

"Hırlayarak itaat ettim, artık bir hayvandan halliceydim ve onu ritmik hareketlerle kendime çekiyordum. Birbirine çarpan etlerimizin sesleri haykırışları kadar yüksekti ve ben pembeleşen yanaklarına çarptıkça çıkan yüksek çatırtılar duvarlarda yankılanıyordu. Phoebe baştan aşağı titriyor, belinin vadisi teriyle parlıyor ve kokusu beni delirtiyordu. Dişlerini sıkarak ve ayak parmakları kıvrılarak sert bir fırtınaya tutulmuş bir fidan gibi bükülürken daha yüksek sesle inlemeye başladı.

"'Ahhh, lütfen...'

"Bileklerini bıraktım ve kendimi gittikçe daha sert ve daha derine iterek hızla sonumuza yaklaşırken bir yay gibi gerilmiş sırtını öpücüklere boğdum. Phoebe terden ıslanmış buklelerini kenara iterek inledi. Tenimi ürperten bu davet karşısında, içimdeki canavar açlık, delilik ve susuzlukla şahlandı.

"'Yap,' diye soludu. 'Bana sahip ol.'

"Kirpikleri yanaklarında titreşirken bir eliyle saçlarımı, diğeriyle üstünde gidip geldiğimiz masayı tutuyordu. Öpücüklerim boynuna yaklaşırken zevkle inledi, nabzı duyabileceğim kadar gürültü çıkarıyordu ve bunun lanetlenmeye giden yol olduğunu bilsem de –bunu ikimiz de biliyorduk– bu sadece ikimizin de daha fazla yanmasına neden oluyordu.

"'Bunu yapmamalıyım,' diye fısıldadım. 'Eğer ben...'

"'Al beni,' diye yalvardı. 'Tadıma bak.'

"Bir yumruğumu buklelerine sarıp kafasını iyice arkaya yatırırken göğsümden bir kükreme yükseldi. Sivri dişlerim onu ürperten ve iç geçirmesine neden olan kuş tüyü hafifliğinde bir dokunuşla tenine sürtünürken vücutlarımız birbirine iyice kenetlenmişti ve ben içimde avaz avaz haykıran kızıl bir susuzlukla yanıyordum.

"*Sadece bir yudum...*

"'Lütfen, Gabriel,' diye fısıldadı.

"*Sadece bir damla...*

"'Lütfen...'

"Sonum içimdeki karanlıktan dörtnala koşarak yaklaşırken inleyerek titredim. Yakarışı bir duaydı ve kararlılığımı kaybetmiştim, içimdeki canavar onu lime lime etmişti. Son bir tereddüdüm kalmıştı –ettiğim o yemin– ama o da zaten kuledeki öpüşmemizle dağlanmış ve şimdi aramızdaki alevlerle yok olmuştu. Susuzluk ebedîdir, soğukkan. Açlık sonsuzdur. Ve kaybettiğim her şeyin yasını tutsam da sonuçta ben sadece bir erkeğim. Böylece bir engerek, bir canavar gibi başımı kaldırdım ve Tanrı yardımcım olsun, onu ısırdım. Pervasız. Sert. Köpek dişlerim tenine, aletim bacaklarının arasına saplanmıştı ve dünyam artık sadece kandan ve ateşten ibaretti.

"Eriyik ve tutkusuyla, arzusuyla koyulmuş bir sel beni ağzıma kadar doldurdu. Bittiği zaman haykıramadım bile, kendimi nabzının telaşına, kalbinin fırtınasına öylesine kaptırmıştım ki ikimiz adına çığlık atan, bir eli başımın arkasında, diğeri bacaklarının arasında olan ve Öpücük'ün hazzında kendini kaybeden Phoebe oldu.

"Bedenlerimiz hâlâ eş zamanlı hareket ederek ve her yudumda biraz daha dibe gömülerek onu içmeyi sürdürdüm. O okyanustu, ben çöl. Ben nehirdim,

o yağmur. Bu kadar eksiksiz teslim olmayalı bir yıldan uzun zaman olmuştu ve susuzluğum o zamandan beri gittikçe büyümüş ve beni kırmızı kollarıyla sımsıkı sararak hiçbir dumanın, içkinin ya da tenin doldurmayacağı kadar doldurmuştu. Phoebe'nin gözleri kaydı ve ben bana verdiklerini ve daha fazlasını içerken biçimsiz yakarışlarını sürdürdü. Ateş sönmüyordu. Delik dolmak bilmiyordu. Siz onu doyursanız da asla tatmin olmayan o nefret edilesi ve sinsi ihtiyaç bitmesini hiç istemiyordu.

"'Gabe...' diye fısıldadı Phoebe.

"*Sadece birazcık daha, Gabriel...*

"'Gabriel, artık yeter...'

"*Bir yudum daha, bir damla daha, durma durma durma...*

"Phoebe, 'Dur!' diye haykırdı.

"İşte o zaman kendime geldim, sesindeki korku suratıma bir tokat gibi indi ve içimdeki adam o canavarı tutup boğazını sıktı. Dehşet içindeydim, o akıcı sıcaklıkla dolu ağzımı Phoebe'nin dudaklarından ayırırken inledim. Tamamen afallamış bir halde, dudaklarımdan kanlar akarak arkaya doğru sendelerken Phoebe yaralı boynunu tutarak ve inleyerek kürklerin üstüne yığıldı. Ve tam o kahrolası anı buldu."

Gabriel koltuğunda arkasına yaslanarak şarabının sonunu bitirdi.

"İnanır mısın bilmem ama tam o anı."

Jean-François kırpıştırdığı gözlerini defterinden kaldırdı.

"... Hangi kahrolası andan bahsediyorsun, de León?"

Gabriel kadehini kenara bırakarak kafasını salladı.

"Brynne kapıdan içeri dalmak için tam o kahrolası anı buldu."

XV

KOYU KIRMIZI VE ALTIN RENGİ

Son Gümüşaziz kaşlarını çattı ve dövmeli parmaklarını dua eder gibi çenesinin altında birleştirdi.

"İtiraf ediyorum kötü görünüyordu.

"Phoebe çıplak bir halde, eli kanayan boynunda kürklerin üstüne yığılmıştı. Benim çenem kırmızı ve ıslaktı, dişlerimden Phoebe'nin kanı akıyordu ve gözlerim de kandan kıpkırmızı olmalıydı. Bu insanların gözünde ben bir vampirin oğluydum. Kimsenin güvenmediği ve çoğunun nefret ettiği biriydim ve Phoebe'nin çığlığı aslında tutku sonucu olsa da yanlış anlaşılması çok kolaydı. Hazla acı arasında çok ince bir çizgi vardır, soğukkan."

Tarihçi, Gabriel'e karanlık ve muzip bir gülümsemeyle baktı. "Bizim türümüzde arada çizgi de yoktur."

Son Gümüşaziz omuz silkti.

"Dolayısıyla Brynne'in beni öldürmeye çalışmasına şaşırmadığımı söylemeliyim.

"Devasa bir pençe boynumun etrafına kapandı. İri úrfuil gözleri öfkeyle yanarak beni bir pamuk çuvalı gibi yerden kaldırırken Phoebe cılız bir sesle bir şeyler fısıldıyordu. Boynumdaki gümüş yüzünden Brynne'in teninden dumanlar yükselmeye başlayınca okkalı bir küfür savurarak suratımın ortasına sert bir yumruk yapıştırdı.

"Toptan fırlatılmış bir gülle gibi sırtüstü uçarak kulenin duvarına çarptım. Üstüme tuğla parçaları yağarken Phoebe adımı haykırdı. Çıplak bir halde ve kafatasımın içinde beyaz ışıklar çakarak gecenin içinden aşağıdaki karanlığa uçtum.

"Yaklaşık altı metre aşağıya, Kıdemkalesi'nin çatısına düşerken kırık duvar parçaları üstüme yağıyor, altımdaki kiremitler çatırdıyordu. Brynne'in kana bulanmış bir kükremeyle yıkılan duvardan aşağı, üstüme uçtuğunu gördüğümde, sırtüstü dönmeyi ve çınlayan kafamı sallamayı ancak başarabilmiştim. İnleyerek yan döndüm ama alacakaranlık dansçısı çatıya çok

sert çarptı, keresteleri ve kiremitleri un ufak ederek içeri düştü. Eski çatı altımda çökmeye başlayınca ben de Kıdemkalesi'nin on iki metre aşağıdaki zeminine düştüm.

"Brynne yere şiddetle ve zemini kaplayan taşlardan etrafa kıymıklar saçarak çarptı. Ama ben peşi sıra düşerken kendimde parçalanan kirişlerden birine tutunacak ve çatı çökerken kendimi odanın karşı ucuna atacak gücü buldum. Yere hâlâ çıplak bir halde ve çömelir pozisyonda indim, yüzüme düşen siyah saçları iterken tenimdeki pençe sıyrıklarından kan akıyordu.

"'Barış, matmazel...'

"Alacakaranlık dansçısı dişlerini ve yumruklarını sıkarak ve kükreyerek üstüme atıldı. Akşamın erken saatlerinden beri pipo içmemiştim ama Brynne üstüme kapanırken vücudumun yepyeni bir sıcaklıkla yandığını ve daha önce bir benzerini görmediğim yakıcı, yırtıcı bir öfkenin parmak uçlarıma kadar dalgalandığını fark ettim. Alacakaranlık dansçısının pençeleri havayı bir ıslıkla yırtarak kafama doğru atıldı ama gümüş süratiyle bileğini yakaladım ve onu çatıyı ayakta tutan büyük aslan figürüne doğru fırlattım.

"Ama heykele sadece çarpmadı. İçinden geçti. O kadar büyük bir kuvvetle çarpmıştı ki heykelin ahşabı parçalandı ve sütun kaidesinden ayrıldı. Çıplak ellerime şaşkın gözlerle baktım. Kadını sanki bir kuş tüyü çuvalı gibi...

"'Gabe.'

"Kafamı kaldırınca Phoebe'nin tavandaki delikten baktığını gördüm. Pelerinine sarınmıştı, solgun ve kanlıydı ama hareket ettiğini görünce rahat bir nefes aldım. 'Sen iyi...'

"Büyük bir ahşap parçası havada ıslık çalarak üstüme uçuyordu. Ateşi çevreleyen heybetli ahşap sıralardan biriydi bu. Yana doğru yuvarlandım ve arkasından bir ikincisinin geldiğini görünce haykırdım. Brynne koca sıraları mızrak gibi peş peşe fırlatıyordu. Ben kükreyerek ayağa fırlarken ve ona doğru koşarken Phoebe bir sırayı daha yerinden söken Brynne'e durması için haykırıyordu. Ancak ben damarlarımda o vahşi ateşle, tekrar yana yuvarlanarak sıranın altından kaydım ve iki yumruğumu birden kaldırarak dev ürfuil'in çenesine peş peşe yapıştırdım.

"Alacakaranlık dansçısı bir kepek çuvalı gibi uçarak duvarın içinden geçti. Ben de kalbim hızla çarparak bütün vücudum diken diken, peşinden uçtum. Kalbim göğsümün içinde damarlarıma cehennem ateşi püskürten bir ejderhaya dönmüştü. Bu kadar çok kan içmeyeli bir yıl olmuştu ama şeyden beri... Pekâlâ kendimi bildim bileli hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Beşik'te artık çığlıklar yankılanıyordu. Meşaleler yakılmıştı, çıplak bir gümüşazizle öfkeli bir alacakaranlık dansçısının gök gürültüsü ve şimşek

gibi kapıştığını gören insanlar bağrışıyorlardı. Aybakireleri parlayan gümüş kılıçlarıyla dört bir yandan üstüme koşuyordu. Yine söylüyorum, onları suçlayamazdım. Onların gözünde yarısoylu bir soğukkan Fiáin'in bir kızının ağzını yüzünü dağıtmış ve bu süreçte mukaddes alanlarını kirletmişti. Yine de yirmisinin birden üstüme gelmesinin haksızlık olduğunu düşünüyordum.

"'Barış, lanet olasıcalar! Benim kötü bir...'

"Gümüş bir kılıç başımın üstüne doğru indi ama aynı anda onu 'ŞAK!' diye avuçlarımın arasında yakaladım. Kılıcı bükerek bir dal parçası gibi kırdım ve elimin tersiyle indirdiğim darbe aybakiresini buzun üstünde on beş metre uzağa fırlattı. Şimdi başka alacakaranlık dansçıları –devasa ayımsı yaratıklar, yarıkurtlar ve kadın aslanlar– da kavgaya koşmuştu ama Tanrım, kanımın her zerresi eriyik demir gibiydi. Sadece omzumu savurarak bir düzine savaşçıyı saman misali etrafa saçtım ve yumruk vurmaya hazırlanan dev bir úrfuil'i bileğinden yakalayıp göğsüne kaburgalarını çatırdatacak bir darbe indirmem sadece bir saniye sürdü. Bir dalga gibi köpürüyor ve önüme çıkanı eziyordum, elime geçen kılıçları çıplak avuçlarla parçalıyor, kemikleri ve kafataslarını sadece parmak uçlarımla çatırdatıyordum.

"Ve sonra Keylan bana saldırdı.

"Phoebe üçüncü kuzenini büyük bir kedicik olarak tarif etmişti ama Kızıl Gazap iki metre on santimlik ve iki yüz küsur kiloluk cüssesiyle üstüme uçarken bir kedi yavrusuna benim bir azize olduğum kadar uzak görünüyordu. Yumruğum çenesini kırarken pençeleri göğsümü sıyırdı. Parmak boğumlarım suratını dağıtırken elinin tersiyle indirdiği tokat kafamı yerinden sarstı. İçimde yanan alevler bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu, artık bütün dünyam kırmızı, kırmızı, *KIPKIRMIZIYDI.* Ama Phoebe'nin adımı haykırdığını duyunca ve Beşik'in tamamını alt ettiğimi ve ***kazanmak*** üzere olduğumu fark edince çok daha ağır, çok daha baş döndürücü ve kat kat karanlık bir gerçek daha kafama dank etti."

Jean-François çikolata rengi gözleri parlayarak öne eğildi.

"Neymiş o?"

"Sen söyle, soğukkan."

"Deponu dolduracak kadar içmiştin, doğru. Ama sen sadece solukkansın, de León ve az önce koca bir melezler meclisini etkisiz hale getirdin. Hem de silahsız olarak." Tarihçi kurnaz ve kötücül bir ifadeyle gülümsedi. "Olman gerekenden *çok daha* güçlüydün."

"*Çok çok daha.* Ama neden?"

"Çünkü Phoebe á Dúnnsair'i neredeyse kupkuru bıraktın. Kuzgunkalesi'nde öpüşürken dudağını çizdiğin gibi. Tıpkı ormanda dövüşürken genç

Brynne'i ısırdığın gibi. O zaman aldığın birkaç damlayla, üç gümüşazizi ve öfkeli bir úrfuil'i silahsız hakladın. Şimdi de bir mide dolusuyla, koca bir köy Dağlı savaşçısını tek başına." Tarihçinin gülümsemesi büyüdü ve tüylü kalemini parmaklarının arasında döndürdü. "Çünkü sen tutkuya tutsaksın, de León ve anlaşılan Şehvet günahı sana Gurur günahı kadar yarıyor."

"Yani." Gabriel gülümseyerek arkasına yaslandı. "Favorimdi.

"Kuleye bakarak, 'Phoebe!' diye kükredim. 'Palaskamı bana...'

"Keylan buzun üstünde dört ayağının üstünde dizginlerinden kurtulmuş cehennem gibi koşarak geldi ve bir şimşek gibi üstüme atıldı. Ama bir haykırışla Kızıl Gazap'ı havada yakaladım ve Lánis'in heykeline, elindeki hilali göğe kaldıran büyük taş meleğe savurdum.

"Keylan heykele bir barut fıçısı gibi çarparak taşı paramparça etti. Ay tanrıçası heykeli kanatları boylu boyunca çatlayarak sarsıldı. Etrafa kanlar saçıldı, kemikler paramparça oldu ve Keylan heykelin altına bir et yığını gibi düşerken kıyamet koptu.

"Çarpmanın etkisiyle granit çatlamış, tabanı kilden yapılmış gibi ayrılmıştı. Bir çığlık sesi eşliğinde çatlaklar daha da büyüdü ve büyük taş tanrıça kapanış öncesi son içkisini mideye indiren bir ayyaş gibi sallanmaya başladı. Heykel parçalanan taşın korkunç ilahisiyle devrilmeye, etraftakiler kaçışmaya, aybakireleri, alacakaranlık dansçıları ve Bütün Analar düşme anından uzağa kaçmaya başladılar. Ancak hâlâ sersem ve kanlar içinde olan zavallı Brynne heykelin yolunun üstünde yatıyordu ve şimdi onu yumrukladığım yerden doğrulmaya çalışıyordu.

"Haykırarak ona doğru atıldım. On iki metrelik gölge sırtıma düştü ve ben o tarafa uçarken kaç ton taşın üstümüze doğru geldiğini sadece Tanrı bilir. Tanrıça kulakları sağır eden bir kükremeyle yere düşerek Kıdemkalesi'nin zeminini ve duvarlarını, taş tozuna, kara, moloza ve harabeye dönüştürdü. Ve heykel yere indiğinde, ben kan ve karla kaplı bir halde ve kollarımın arasından inleyen ve sarsıntı geçiren bir Brynne'le hemen yanında yatıyordum.

"Yüzlerce silüet beni lime lime etme amacıyla başımda toplandı. Kanım hâlâ alev alev yanmaya devam ederek ayağa kalkarken Angiss á Barenn karşımda omuzlarını dikleştirdi ve yeri sarsacak bir kükreme koyverdi.

"'DUR!'

"Haykıran ses, gecenin karanlığında bütün berraklığıyla çınlayan Phoebe'nin sesiydi. Sırtında sadece peleriniyle devrilen ay tanrıçasının üstünde duruyordu ve yırtılan gırtlağından kan akıyordu. Yakınlarını yere sermemi izlerken o da benim kadar net bir şekilde görmüştü ve onu, neredeyse ölümün

kıyısına kadar içmiş olmama rağmen bu fark ediş ona kanatlar vermişti. Bir elinde tuttuğu palaskamı oraya toplananların görebileceği şekilde havaya kaldırdı.

"'*Ölüm doğarken ve yıldızlar batarken*!' diye haykırdı göğü işaret ederek.

"'*Orman çürüyüp harabeye dönüşürken*!' diye haykırdı etrafımızdaki karanlık ormanları göstererek.

"'*Aslanlar kükresin, melekler ağlasın*!' diye bağırdı beni ve devrik heykeli işaret ederek.

"Elini palaskanın içine uzattı.

"'*Sırlarımızı günahkârların elleri saklasın*!'

"Ve sonra bilmecenin cevabını çıkardı: öncesinde on yıldan uzun bir süre bir çıkmazın içinde boğuşurken Dyvok'ların Ossway'i sadece iki yıl içinde nasıl ezip geçtiğinin cevabı."

"Altın rengi bir şişe," dedi Jean-François. "Eskiden bir Kurtana'nın boynunda taşıdığı."

Gabriel başını salladı. "İçinde kan olduğunu biliyordum, ekşimişti, doğru ama Beyaz Tavşan'da kokusunu almıştım. Şimdi aynı delirtici koku ellerimin, dilimin üstündeydi ve beni daha önce bir benzerini görmediğim bir güçle doldurmuştu."

Jean-François dilini dudaklarının üstünde dolaştırdı. "Alacakaranlık dansçısı kanı."

"Kendi kanımın gücünü artırmıştı. Başlangıçta anlayamadım, orman-ruhlarının kanı bu kadar özelse San Michon, çalıbüyücüleri ve şimistler ve hatta Ölüler bunu nasıl keşfedememişti? Sonra her zaman öyle olmadığını anladım. Kanları günölümünün inmesiyle *değişmişti*, tarihçi. Toprak Babaları hâkimiyetini artırıp bozulunca ve Anaaylarının üstü örtülünce içlerindeki canavar olması gerekenden daha fazla güç kazanmıştı ve bu, onların kanını içenleri daha da güçlü yapıyordu."

"Çürümüş Kan Zamanı," diye mırıldandı tarihçi.

Son Gümüşaziz gülümseyerek başını salladı.

"Artık bütün gözler elinde o altın rengi şişeyle kırık taşın üstünde duran Phoebe'deydi. Ve gözlerime baktığı zaman onunkilerde ateşi gördüm. Haklı bir öfke, karanlık bir zafer. Aytahtı kabileleri umutsuz bir şekilde parçalanmış, rekabetle dağılmışlardı ama şimdi Phoebe'nin bana söylediği şarkı, bu insanların öfkeli kalbindeki hakikat, kafamın içinde yankılanıyordu.

"Kız kardeşimle savaşırım, ta ki
"Hısımlarımızla savaşırız, ta ki

"Dağlılarla savaşırız, ta ki
"Dünyayla savaşana kadar.

"Phoebe, 'Aytahtı'nın kardeşleri!' diye haykırdı. 'Hainlerle yapılan bir ateşkes, ateşkes değildir! Bir yalancıya edilmiş yeminin hiçbir değeri yoktur. Ve şimdi yukarıdaki Ayların ve aşağıdaki Toprak'ın huzurunda size haykırıyorum: Hepimiz ihanete uğradık!'

"'Malath aşkına, sen neden bahsediyorsun be kadın?' dedi Keylan.

"Phoebe şişeyi iri cüsseli alacakaranlık dansçısına attı ve örgülerini arkaya itti.

"'Ölülerden bahsediyorum, kuzen. Karayürek'ten ve Kalpsiz'den. Dún Maergenn'in düşmesinden ve çiğnenen yeminlerden ve bulunan Tanrıcık'tan.'

"Alev alev yanan altın rengi gözlerini kalabalığın üstünde dolaştırdı.

"*Savaştan* bahsediyorum."

XVI

BİR EJDERHANIN DİLİNDEKİ ATEŞ

"Nereden anladın?"

Sul Adair'in en yüksek kulesinde, Margot Chastain'in tarihçisi karşısında oturan adama bakıyordu. Gümüşaziz dibini bulduğu üç şarap şişesinin ardından, enfes bir koyu kırmızıya boyanmış dudaklarıyla, sarhoşluğa doğru ilerliyordu. Gözlerini küreden ve kürenin etrafında dönen pervaneden kaldırdı ve düşünceli ve fırtına grisi gözlerine düşen bir saç tutamını kenara itti.

"Kendin söyledin ya, Chastain. Phoebe'nin kanını neredeyse onu öldürecek kadar içtim ve..."

"Alacakaranlık dansçılarının kanının sırrından bahsetmiyorum," dedi vampir. "Bunca çabanın boşuna olmadığını nereden anladın? Onca kilometre, onca zorluk. Lachance'a verdiğin kanı bile artık hissedemiyordun. Burası acıması olmayan bir dünya, de León. Güçlü güçsüz ayırmadan yutar. San Michon'un Kutsal Kâsesi Dyvok iradesinin makamında, Karayürek'in soğuk ellerinde ve Kalpsiz'in pençelerinde tutsak edilmek üzereydi. Ona ulaşabilsen bile hayatta olacağını nereden biliyordun?"

Son Gümüşaziz hüzünle gülümsedi ve kanat çırpan pervaneye baktı.

"Sen Dior Lachance'ı benim kadar tanımadın."

Vampir alaycı bir gülüşle karşılık verdi. "Bu bir kanıt değil, Şövalye. Kız sen o kıyıya ulaştığında sığ bir mezarı doldurmuş da olabilirdi. Ama sen yine de boş bir umuda dayanarak koca bir ulusu savaşa çıkarmaya istekliydin."

"Umut aptallar içindir, tarihçi." Gabriel vampirin gözlerine baktı. "Umut insanı öldürür. Umut ateşin içine yürür. Korku ateşin *üstünden* atlar. Dior'un hayatta olduğunu ummuyordum. Hayatta olduğuna *inanıyordum*."

"Ve o inanç için hayatını riske atmaya razı mıydın?"

Gabriel omuz silkti. "Başka ne için ölmeye değer ki?"

"Siz ölümlüler beni büyülüyorsunuz," dedi vampir kafasını sallayarak. "Hayatlarınız bir fırtınanın ortasındaki mumlar gibi yanıyor, bir an alev alevken bir sonrakinde..." Jean-François bir alevi söndürür gibi üfledi. "Önümde sadece bir avuç yılım olsaydı her birini bir ejderhanın altınını koruduğu gibi korurdum. Ancak siz aptalların çoğu mezarınızla evli gibi davranıyorsunuz."

Son Gümüşaziz avucundaki yediyıldıza ve parmaklarındaki isme baktı.

"Bir hiç için yaşamaktansa önemli bir şey için ölmeyi yeğlerim. Ve bir adamın gri bir sakalı ve kırışıkları olacak kadar uzun süre sağ kalması gerçekten yaşadığı anlamına gelmez. Yaşamak risk almaktır. Korkmak ve başarısız olmak. Bir insan dilindeki ateşi çalmak için ejderhanın dişleri arasında dans etmelidir. Çoğu bu girişimde diri diri yanar. Ancak dans etmek ve düşmek hiç dans etmemiş olmaya yeğdir. Erken ölen adama değil, gereğinden uzun süre kalan adama acı. Çünkü yataklarında huzur içinde ölenler, bir gece uykuya dalıp bir daha hiç uyanmayanlar... Hiç uyanık oldukları söylenebilir mi?"

Vampir, Gümüşaziz'i baştan aşağı süzdü. Gri gözleri alev almıştı, gözlerinde uzun zaman önce yitirilen yıldız gibi ışık noktacıkları parlıyordu.

"Sarhoş olduğun zaman şaire dönüşüyorsun, de Leön."

"Şair olmak, kahrolası bir ozan olmaktan iyidir."

Jean-François tüylü kalemini belli belirsiz bir gülümsemeyle bükülen dudaklarının üstünde dolaştırdı. "Yeterince teşvikle başka nelere dönüşebileceğini merak ediyorum."

Gabriel boş kadehini kaldırdı. "Bana bir şişe daha ver ve öğren."

Margot Chastain'in tarihçisi gülümsedi ve kucağındaki cildi tok bir ses çıkararak kapattı. Kuyruklu ceketinin cebinden ipekli bir mendil çıkarıp mürekkep şişesinin ağzını tıkadı ve tüylü kaleminin ucunu alışık olduğu bir titizlikle temizlemeye koyuldu. Gabriel kadehinin sapını okşayarak tek kaşını kaldırdı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Jean-François iç geçirdi. "Cehenneme dönüyorum."

Gabriel kaşlarını çattı. "Anlatacaklarım henüz bitmemişti, Chastain. En iyi kısma gelmek üzereyiz."

"Öyle bile olsa de Leön, korkarım kız kardeşinin anlattıklarını geçmeye yaklaştın. Ve her ne kadar senin yanında olmayı onun yanında olmaya yeğleme payım damlalarla değil, okyanuslarla ölçülse de biraz daha açılırsak dramayı boğabileceğimizden korkuyorum." Vampir gülümsedi. "Ve eğer Phoebe á Dúnnsair'i bir kez daha en yakındaki masanın üstüne domaltıp *lütfen* dedirtmek üzere değildiysen senin *en iyi kısım* anlayışın benimkinden farklı demektir."

"Çok tuhafsın, soğukkan."

"Çok tuhaf mı?" diye sordu tarihçi çikolata rengi gözleri parlayarak. "Hayal ederek yaşamam? Sevincinden sevinç duymam ve senin nabzın hızlanırken benimkinin de hızlanması? Sana gıpta etmem?"

"... Bana *gıpta* etmek mi?"

Son Gümüşaziz bir kahkaha patlattı. Bet. Neşesiz. Gülerken o kadar sarsılıyordu ki sonunda nefesi kesildi. Omuzları hızla inip kalkarak başını öne eğdi, nefesini dize getirmeye çalışırken kahkahası kesildi. Sonunda öksürerek ve gözlerindeki yaşları silerek arkasına yaslandı.

"Hayatım bok gibi ve sefil, tarihçi. Ülkem harabeye döndü. Karım yanında kızımla gitti. Ve şimdi bu hücrede, hayatım boyunca sevdiğim herkesi elimden alan canavarların insafına kalmış bir halde, seni eğlendirmek için dans ediyorum." Şaşkınlıkla başını salladı. "Tanrı aşkına, bunda gıpta edilecek ne var?"

"Sevebilmiş olman, de Leön." Jean-François başını yana yatırdı ve düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü. "Belki de siz ölümlüler bu yüzden bu kadar hararetli yanıyorsunuzdur. Alevin çok kısa süreli olacağını bildiğiniz için. Çünkü biz ölümsüzler için *sadece* kayıp var. Her tür şefkat yok oluyor. Her şey ölüyor. Gerçek huzuru sadece kan veriyor. Ve bu hazzı, karanlığın kırmızıya boyandığı ve gerçekten yaşadığımızı hissettiğimiz o kusursuz anı sen zaten biliyorsun." Tarihçi, Son Gümüşaziz'i gülümseyerek süzdü. "Ama aynı zamanda bir erkeksin. Bir erkek gibi hissedebiliyorsun, Gabriel. Bir erkek gibi yaşıyor, seviyor ve kaybedebiliyorsun. Ayaklarının biri bir dünyada, biri diğerinde, her ikisinin de acısı ve mutluluğu emrinde."

Tarihçi temizlemeyi tamamladığı kalemini üstünde soyunun bir arması olan ahşap kutuya kaldırdı. Ayağa kalkarak Gümüşaziz'in yanına gitti. Beyaz elini uzattı ve kuş tüyü gibi yumuşak, demir gibi sert bir dokunuşla Gabriel'in pürüzsüz yanağını okşadı.

"Çok *güzelsin*, *mon ami*. Başka şartlar altında tanışmış olmayı çok isterdim."

Gabriel hiçbir şey söylemedi ve kıpırdamadı ama tarihçi nazik dokunuşu altında Gümüşaziz'in nabzının hızlandığını duyduğunu hayal etti. Sonra iç geçirdi ve altın rengi bukleleri arkaya atarak çenesini dikleştirdi.

"Ama. Görev beni bekler. Ve cehennem."

Vampir kolunun altında kalın defteriyle kapıya yürüdü.

"Jean-François."

Canavar solgun dudaklarında küçük bir gülümsemeyle durdu. Boş gözler ve boş bir kadehle koltuğunda oturan, dövmeli parmakları gümüş rengi parlayan adama döndü. Gümüşaziz titreyen elini saçlarının arasından kaydırırken

sessiz bir düşmanla mücadele eder gibiydi. Ve nihayet konuştuğu zaman, sesi celladının baltasına bakan bir adamın sesiydi.

"Susadım."

Canavarın gülümsemesi büyüdü.

"Meline'in ihtiyaçlarını karşılamasını sağlarım."

Jean-François odadan kâhyasının siyah brokar elbisesi içinde beklediği koridora çıktı. Meline'in yanında altı kılıçkölesi ve yüzbaşıları vardı. Yüzbaşının eli kılıcının üstünde, keskin bakışları Marki'nin çıkarken kapattığı kapıdaydı. Jean-François yakasını düzelterek kölesine döndü.

"Misafirimize bir şişe daha getir, Meline."

Kadın teni karıncalanarak başını öne eğdi.

"Aşağı inerken size eşlik etmemi istemiyor musunuz, efendim?"

"Ne yazık ki nezaket gereği yoldaşlığının hazzından fedakârlık etmem gerekecek, biriciğim. Korkma, Yüzbaşı Delphine güvenliğimi sağlayacaktır. Ve başka ihtiyaçlarım olursa Dario'yla idare ederim ve... Ah, Tanrım, diğerinin adı neydi? Yasmir mi?"

"... Jasminne, efendim."

"Ah, elbette, Jasminne." Vampir, kâhyasının elini tuttu, parmak boğumlarını tek tek öptü. "Sensiz ne yapardım, aşkım?"

Kadın yanakları kızararak reverans yaptı. Jean-François elini cebine attı ve yere küçük siyah bir fare bıraktı. Yüzbaşıya bir bakış attıktan sonra döndü ve peşinde köleleriyle merdiveni inmeye başladı. Onu kulenin zemininde bekleyen Dario ve Jasminne, birinin elinde sönük bir fener, diğerinin elinde ağzına kadar ılık ve dolgun kırmızıyla dolu yeni bir şişeyle grubun arkasına takıldı.

Grup gittikçe artan karanlığın içinde aşağı, daha aşağı inerken Marki kırmızı dilini dudaklarının üstünde dolaştırdı. Şafak yaklaşıyordu ve Dario'nun teninin, Jasminne'in saçlarının kokusu etraflarındaki karanlığa karışıyordu ve yatmadan önce hızlı ve rahatlatıcı bir öğün düşüncesi Jean-François'nın teninin karıncalanmasına neden oldu. Ama arzusu yukarıda bekleyen annesinin ve aşağıda hapsedilmiş canavarın düşüncesiyle bastırıldı. Ve sonunda, kalenin derinliklerine, ışığın ve kahkahanın ulaşamayacağı kadar dibe ulaştı ve gümüşle kaplı kapıların önünde durdu. Efendisinin ona emanet ettiği anahtarı kuyruklu ceketinin cebinden çıkararak Dario'ya uzattı.

"Bu şerefi sana bırakıyorum, aşkım."

Yakışıklı delikanlı, karşısında eğildi; elleri gümüş kilide ve zincirlere değince yüzünü buruştursa da ikisini de açtı. Askerler hücre kapısını ardına

kadar iterek açınca akan suyun ilahisi ve eski kan kokusu havaya karıştı ve tarihçinin mermer teni korkuyla ürperdi.

Jean-François, "Seslenirsem derhal gel, yüzbaşı," diye mırıldandı.

Delphine önünde eğildi ve Jean-François, Jasminne'e bir bakış attıktan sonra hücreden içeri adım attı. Kölenin tepsisindeki fener tek aydınlatmaydı, koyu renkli akan suyun üstünde binlerce yıldız kırıldı. Jean-François nehir kıyısındaki deri koltuğa yerleşirken genç kadın feneri, şişeyi ve kadehi masanın üstüne bıraktı.

"Başka bir emriniz var mı, efendim?"

Jean-François bakışlarını suyun karşı tarafından ayırmadan mırıldandı.

"Mersi, hayır. Meline'e git, hayatım. Sevgili Şövalyemizin ne kadar susadığı konusunda kararına göre, yardımına ihtiyacı olabilir."

Jasminne koyu renk bukleleri yüzüne dökülerek reverans yaptı. Ve arkasını dönmeden –bu kız her zaman akıllıydı– hücreden geri geri çıktı. Kapı arkasından kapanıp kilitlendi.

Jean-François'nın hiç kırpmadığı kahverengi gözleri baktığı yerden bir an ayrılmamıştı. Şimdi onu görebiliyordu. Fenerin ışığının dış sınırında kalan bir gölge. Marki'nin mum mührünü açtığı yeni şişeden soğuk havaya kan kokusu yayılırken suyun şırıltısının arasında çıplak ayakların yumuşak fısıltısı ve açlığın daha da yumuşak tıslaması duyuldu.

Bir ses, "Cesur bir adamsın, Marki," diye fısıldadı.

Jean-François gülümseyerek kadehini doldurdu. "Ben adam değilim, Matmazel Castia. Ve sizinle sadece aynı hücrede oturmanın cesaret gerektirdiğine inanıyorsanız cennet ve cehennem konusunda olduğu gibi, tutsak ve gardiyan arasındaki ilişki konusunda da kafanız karışık olmalı."

"Yanlış anladın. Bu hücrede bizimle birlikte olmandan bahsetmiyoruz."

Celene titrek ışığa çıkınca karşısındaki görüntü Jean-François'nın teninin karıncalanmasına neden oldu. Gece mavisi uzun saçlar, simsiyah gözler, o korkunç dişleri hapseden gümüş kafes.

"Ağabeyimi hücresinde seninkilerden biriyle baş başa bırakmanızdan bahsediyorum."

"Endişeniz çok dokunaklı. Ama tamamen gereksiz. Şafak hainin ayaklarının altına serilmeye hazırlanıyor ve güneş kafasını kaldırmadan bu bölümün anlatımının tamamlanmasını istiyorum."

"Neden bu acele?" Canavar başını yana yatırarak bir adım daha yaklaştı. "Efendinin zamanının bol olduğunu söylemiştin. Ölümsüzlerin şarkımızı söylememiz için sonsuza dek zamanı yok mu?"

"Beni affedin, matmazel." Tarihçi dudaklarında soğuk bir gülümsemeyle kadehini kaldırdı. "Ama arkadaşlığınızdan hoşlandığımı söyleyemem."

"Şu suyu geçmeyi başarabilseydik, küçük Marki, çok hoş olabilirdi." Canavar siyah gözlerini tarihçiden ayırmadan bir adım daha attı. "En azından bazılarımız için."

Jean-François hissettiğinden daha sakin bir elle dudaklarına götürdüğü kadehinden bir yudum alırken gözlerini abartılı bir tavırla devirdi. Kan dolgun ve ılıktı, dilinde hissettiği ağırlığı karşısındaki yaratığın gözlerinin boynuna inmesinin verdiği ürpertiyi bastırmaya yetmişti.

"Ağabeyiniz çok misafirperver davrandı, Matmazel Castia. Ama korkarım biraz daha ilerlersek yollarınız birbirine karışacak." Marki kadehini masaya bırakıp defterini açtı. "Hikâyenize kendi arzunuzla devam edecek misiniz? Yoksa ben sizi bir kez daha tehdit etmek zorunda kalana kadar kaçamak cevaplarla oyalanmaya devam mı edeceksiniz?"

"Gabriel kuyruğu kesilmiş bir koyun gibi melerken sessiz kalmanın pek bir anlamı yok gibi görünüyor." Canavarın gözleri Marki'nin yanındaki masaya kaydı. "Ama konuşmak insanı susatıyor."

Tarihçi başını eğdi ve şişeyi suyun karşı tarafına attı. Şişe yeşil camı fener ışığında parlayarak o karanlığın içinde on metre kadar uçtu ve beyaz bir el onu havada yakaladı. Son Liathe armağanını havaya kaldırdı, kafasına dikti ve önce bir, sonra iki yudum içti. Ama tamamını bitirmekten kaçındı. Gümüş ağızlığının parmaklıklarını yalayarak temizlerken dili cızırdadı. Yarısı boşalmış şişeyi yanına koyarak nehrin kıyısında bağdaş kurdu ve gözlerini suyun karşı tarafındaki vampire dikti.

"Nerede kalmıştık?" diye fısıldadı. "Bir tazı bakıcısı ve Ebedî Aşkı. Bir yüzbaşı ve bir karaparmak. Bir Kâse ve bir solucan. Parçaların birleşme şekli çok tuhaf. Hatta birbirlerine ters düşme şekilleri daha da tuhaf. Dünyanın kaderinin bu kadar az omzun üstünde durduğunu düşünmek. Bu kadar küçük. Bu kadar genç."

Celene iç geçirerek göğe baktı.

"Tanrı bazen çok gizemli bir yol izliyor."

Jean-François tüylü kalemini ceketinin cebinden çıkardı ve yeni bir mürekkep şişesi açtı.

"Başlayalım, Matmazel Castia."

Celene uzun süre hiç konuşmadan, rezil Tanrısının yüzüne bakar gibi gözlerini tavandan ayırmadan oturdu. Ama sonunda siyah ve aç gözlerini tarihçiye çevirdi.

"Hayır, vampir," diye fısıldadı. "Bitirelim."

BEŞİNCİ KİTAP

KÜL OLURKEN

Ninova

Ve gökler kalpkanı kadar kızarırken fırtına göğü çatırdatıyor, yağmur kovulmuş bir meleğin yaşları gibi dökülüyordu. Sahte tanrıların ve çiğnenmiş ahitlerin Cehennemin yanan elindeki bütün parmaklar kadar sayıdaki rahibi kasvetli bir hayret içinde duruyorlardı. Ve Mesih gözlerini Yüce Baba'nın tahtına kaldırdı ve kalbi yeryüzünün kemiklerini lekeleyerek gök gürültüsüne yakın bir sesle haykırdı:

"Bu kanla, sonsuz yaşama kavuşsunlar."

-AĞITLAR KİTABI 7: 12

I

AŞK VE SAVAŞ

"Dún Maergenn'e bir gün sonra, donuk şafak vakti ulaştık.

"Lilidh Dyvok'un Dior'un iradesini kırmasına, kızı kanıyla bağlayarak o zavallı hizmetçiyi döverek kana bulamaya zorlamasına tanık olacak takatimiz yoktu. Ama uzun süre uzak kalacak güce de sahip değildik. Sadece avare sefillerden beslendiğimiz için yaralarımız yavaş yavaş iyileşiyordu ama sonuçta *iyileşiyorduk*. Ve Dior'un kaderi artık umutsuz görünse de onu terk edemezdik. Bunu yaparsam Tanrı beni *asla* affetmezdi.

"Koyda kopan fırtınaya karşı koymaya çabalayan bir pervanemiz hisara küçük kırmızı kanatlarla döndü. Ancak kalenin zindanlarına inince Dior'un artık orada olmadığını anladık. Böylece Bolluk Salonu'nda uyuklayan kan sarhoşu canavarları, cesetleri mutfaklara sürükleyen Dağlanmışları, yerden kan ve irinleri yıkamakla meşgul olan hizmetçileri geride bırakarak yukarı doğru tırmandık ve nihayet Dior'u üst katlarda kırmızı saten bir yatağa yayılmış bir halde bulduk.

"Lilidh Dyvok'un kolları arasında, çırılçıplak.

"Yanlış anlaşılmasın, tablo gibiydi, kül rengi bukleleri yanağındaki benin üstüne dökülüyordu ve kan lekeleri dudaklarını pembeye boyamıştı. Kâse uykusunda iç geçirerek bir kolunu yanındaki canavara sardı ve yüzünü Lilidh'in boynuna gömdü. Ancak vampir uyanıktı ve dışarıda fırtına koparken gece yarısı gibi simsiyah gözleri tavana sabitlenmişti. Üstünde sadece balina kemiğinden yapılma, kırmızı biyeli siyah kadife korsesi vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse o korseyi neredeyse hiç çıkarmıyor gibiydi. Boğuk güneş kendini zorla ufuk çizgisinden yukarı çekerken Kalpsiz, Dior'un elini iterek yataktan doğruldu.

"'Nereye?' diye mırıldandı uyku mahmuru bir ses.

"Kontes Dyvok üstüne siyah bir iç gömlek geçirdi. Saçları kan nehirleri gibi yüzünün iki yanından aşağı dökülüyordu. Her hareketinde yapay bir

kesinlik vardı, hiçbir şey ziyan olmuyordu, gereksiz tek bir hareketi yoktu. Yazımı yüzyıllar almış kaymak taşından bir şiirin harekete geçmiş haliydi.

"'Günyıldızı doğdu. Uyumadan önce halledilmesi gereken işler var.'

"Kız, 'Hayır,' diye iç geçirdi.

"Dior yataktan kalktı ve narin kollarını vampirin beline sardı. Vücudunu onunkine yaslayarak Lilidh'in soğuk boynunu ılık öpücüklere boğarken parmak uçları canavarın mermeri andıran kavislerinde dolaşıyordu. Sol elinin üstünde taptaze bir damga –boynuzlu bir taç– görünce kalbimize taş gibi bir ağırlık çöktü.

"'Benimle kal,' diye fısıldadı Dior. 'Efendim.'

"Lilidh soğuk nefesi Dior'un boynunu gıdıklayarak iç geçirdi. Bu kadar yaşlı bir yaratığı etkileyebilecek çok az haz olduğunu, Kalpsiz gibi kadim bir canavarın yüzyıllara yayılan ömründe bütün karanlık arzularını gerçekleştirmiş olacağını biliyorduk. Bununla birlikte, kemiklerindeki toza rağmen Lilidh'in kızın dokunuşuyla nasıl heyecanlandığını görebiliyorduk.

"'Anaaylar aşkına, bu koku,' diye inledi. 'Keşke seni tadabilseydim...'

"O yakut rengi dudaklar boynuna sürtününce ve o eller vücudunu okşayınca Dior ürperdi. Başını arkaya yatırdı ve karıncalanan tenine fil dişi iğneler değiyormuş gibi iç geçirdi.

"'Seni istiyorum,' diye soludu. 'Ama... seni yakmak istemiyorum.'

"Geri çekildi ve vampirin dipsiz gözlerine baktı.

"'Seni *seviyorum*.'

"'Beni sevme, ölümlü.' Lilidh ona karanlık ve boş bir gülümsemeyle baktı. 'Bana hayran ol.'

"'Hayranım zaten.' Dior efendisini tekrar öptü ve 'Benimle *kal*,' diye yalvardı.

"Kadim vampir pençeli parmak ucunu kızın kan lekeli dudaklarının kenarında kaydırdıktan sonra Kâse'nin yanağına dokundu. 'Lilidh yalnız uyur, bebeğim. Ve paylaştığın bilgilerde üstünde düşünülmesi gereken çok şey var. *Esani* adını hak ettiği bütün zehirli nefretle hatırlayacak kadar eskiyim. Ve bu bilgileri Demiryüreklere karşı avantaja dönüştürmenin yollarını düşünmeliyim.' Yumuşacık bir gülümsemeyle Dior'a baktı. 'Sen tatlı varlığınla dikkatimi dağıtmadan.'

"Bu sözleri duyunca yüreğimiz taş gibi ağırlaştı. Dior, Kontes'e İnançlılar hakkında, Maryn Ana'nın bu şehirde bir yerlerde olduğu konusunda, hatta *bizim* hakkımızda her şeyi itiraf etmiş olmalıydı. O siyah gözlerin bizi tavanda bulması korkusuyla, çevirdiğimiz dolabın ortaya çıktığı, Lilidh'in artık bizden haberdar olduğu düşüncesiyle kanatlarımız buz kesti.

"*Yüce Mesih aşkına, ne yapacaktım*?

"Lilidh pençeli parmaklarını Dior'un saçlarının arasına kaydırarak onu dudaklarının arasından sadece nefes geçecek kadar yakınına çekti. 'Gün batımmda ziyafet çekeriz. Efendinin sağ elinin altında diz çökmelisin. Uygun giyin.'

"Kadim vampir bunu söyledikten sonra döndü ve yatak odasının kapılarını açtı. Prens kafasını dışarıdaki eşikten kaldırdı, tek gözlü kurt biricik efendisini görünce küçük bir köpek yavrusu gibi kuyruğunu salladı. Lilidh hayvanın yanından geçerken sırtını okşadı ve kurt tek sağlam gözüyle Dior'a bakmak için döndü. Öldürücü kurnazlıkla ışıldayan, safir mavisi, soğuk bir bakıştı. Ama Lilidh adını seslenince Prens döndü ve koridorda efendisinin peşinden gitti.

"Dior iç geçirerek kapıları kapattı. Canavar çıktığı için oda artık daha az soğuk görünüyordu ve kız uzunca bir süre, parmaklarını kan lekeli dudaklarına bastırarak çırılçıplak haliyle ayakta durdu. Sonra soğuk şömineye gitti ve içindeki karıştırma çubuğunu aldı.

"Gözlerimizin önünde pratik yapmaya başladı. Çubuğu kılıcı gibi tutarak sevgili Gabriel'in ona gösterdiği kılıç hamlelerini tekrarlıyordu. *Karın, göğüs, boyun, tekrar.* Vücudu aşılan kilometreler ve zorluklar sonucunda formdaydı, artık daha kaslı ve sertti ve nefesi daha pürüzsüz çıkıyordu. Kılıç konusunda hayli ustalaşmaya başlıyordu. Yine de neden pratik yaptığını merak etmekten kendimizi alamadık.

"Odası hisarın sınırları içindeki sayısız odadan biriydi. Konforlu ve debdebeli. Büyük pencereler aşağıdaki avluya ve ötesindeki koya bakıyordu. Odadaki bütün eşyalar maun ve pirinçten yapılmıştı. Çift kanatlı kapıya Maergenn Kabilesi'nin kurt ve dokuz kılıçlı arması oyulmuştu ama zamanın birçok şatosu gibi yatak odasının görünenden başka kapıları da vardı. Dior pratik yaparken arkasındaki kitaplığın sessiz menteşeler üstünde fısıldarcasına açıldığını ve Kâse'nin arkasında, odaya bir karaltının süzüldüğünü gördük.

"Bu, Solucan'dan başkası değildi.

"Hizmetçi yediği dayağın izlerini taşıyordu, yüzü siyaha çalan morluklarla kaplıydı. Ancak biri zümrüt yeşili, diğeri safir mavisi gözleri Dior'un sırtına kilitlenmiş bir halde sessiz ve hızlı hareket ediyordu. Hizmetçi kızın elinde bir hançer görünce uzun zamandır ölü olan kalbimize keskin bir korku saplandı.

"Kız çenesini sıkarak kürklerin üstünde ilerledi ve bunun sadece bizi biraz daha tehlikeye sokmaya yarayacağını bilmemize rağmen kendimizi Dior'u uyarmaktan alamadık ve kirişlerden aşağı süzülerek yanağının üstünde kanat

çırpmaya başladık. Ama kız bizi eliyle savuşturdu ve artık ona çok yaklaşan karaltıya hitaben konuştu.

"'Ben de senden bir ziyaret bekliyordum.'

"Solucan elinde saplamaya hazır tuttuğu hançerle donakaldı.

"Dior yüzünü kendinden yaşça daha büyük olan kıza çevirerek yatağı işaret etti. 'Şu geceliği bana atsana. Bu kadar erken geleceğini bilseydim giyinirdim.'

"Solucan morarmış gözlerini kısarak ve yarık dudaklarını büzerek Dior'u baştan aşağı süzdü.

"'Tam olarak nasıl bir oyun oynuyorsun?'

"Dior başını yana yatırdı ve terden ıslanmış sert ve çıplak vücuduyla kızın karşısında dimdik durdu.

"'Oyun oynar gibi bir halim var mı, *chérie*?'

"Solucan dudaklarını büzdü ve gözlerini Dior'dan bir an ayırmadan açık renkli ipek bir geceliği kızın ayaklarının dibine fırlattı. Dior yanıltıcı bir hamle bekleyerek ve mavi gözleri geçtiği batakhanelerde edindiği kurnazlıkla ışıldayarak bir adım geri çekildi. Ama Solucan bir hamle yapmayınca Dior geceliği şömine çubuğuyla yerden kaldırarak üstüne geçirdi ve kül rengi buklelerini yüzünden itti.

"'Lilidh'e itaatsizlik ettin,' diye mırıldandı Solucan. 'Beni dövmeni emrettiği zaman. Abartılı bir gösteriydi ama beni sadece tekmeler *gibi* yaptın. Kanını şu ana kadar üç kez içtin, onun eliyle Dağlandın. Dileği senin için bir buyruk olmalı fakat itaatsizlik ettin.'

"Solucan parmaklarını bıçağının kabzasına vurdu.

"'Ona kölelikle bağlanmadın.'

"'Sen de,' dedi Dior. 'En azından artık bağlı değilsin.'

"'Bunu nereden bilebilirsin ki?'

"'Beni giydirirken tuhaf davranıyordun. Beni Nikita'dan korudun. Lilidh'in öfkesini uyandırmak anlamına gelse de bana akıl vermeye zaman ayırdın. Ve odada olmadığı zaman ondan asla *efendim* diye bahsetmiyorsun. Ama Joaquin'e rastlayana kadar anlamamıştım.'

"Solucan kafasını salladı. 'Yeni tazı bakıcısı mı?'

"'Birkaç gece önce beni zindanlardan kaçarken gördü ama ele vermedi. Mesele şu ki buraya gelirken yolda kaçtığım zaman, izimi ilk bulan o oldu. Hatta az kalsın bu yüzden ölecekti. Sevgili Kurtana'sını hoşnut etmeye çalışırken göğsüne üç bıçak darbesi aldı. Sonra düşünmeye başladım. Şimdi kaçmama neden göz yumuyordu? Ne değişmişti ki?'

"'... Ölmek üzereyken onu iyileştirdin,' dedi Solucan. 'Beni de iyileştirdiğin gibi.'

"Dior başını salladı ve sonrasında ağırlığı dünya kadar çeken sözcükleri mırıldandı.

"'Kanım efendiyle hizmetkâr arasındaki bağı koparıyor. Köleleri özgür bırakıyor.'

"Bu sözler karşısında hizmetçinin yüzünde bir heyecan kıpırtısı gördü. Kendi Ölü göğsümüzün içinde hissettiğimiz kıpırtının aynısı. Hiç böyle bir şey duymamış, böyle bir mucize hayal etmemiştik...

"'Ama *sen* neden köle olmadın?' diye sordu Solucan.

"Dior kafasını salladı. 'En ufak bir fikrim yok. Ama Voss'lar zihnimi okuyamıyor. Dyvok'lar Kamçılarını kullandığı zaman sadece itaat eder gibi yapıyorum. Sanırım benimki onlarınkini yakıp kül ederken vampirlerin kanının beni köle etmemesi akla yatkın.'

"'Bu nasıl mümkün olabilir ki?' Solucan şaşkınlık içinde ellerine baktı. 'Lilidh'le bağlarım koptu ama bana verdiği güç hâlâ duruyor. Morluklarım hâlâ bir ölümlünün iyileşeceğinden daha hızlı iyileşiyor. Sen büyücü müsün? Çukurun hizmetkârı ya da Kovulmuşların evladı falan mısın?'

"'Ben...' Dior kafasını salladı ve dalışa hazırlanır gibi derin bir nefes aldı. 'Ben Mesih'in soyundan geliyorum. Kulağa kâfirlik ve delilik gibi geldiğini *biliyorum*, inan bana, ben bile bazı günler inanmakta güçlük çekiyorum. Ama Yüce Yaradan'ın oğlu bir ölümlüydü ve tekerleğe asılmadan önce birinci havarisi Michon'dan bir çocuğu oldu. Esan adında bir kız.'

"'Bu isim sanki...' Hizmetçi kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. 'Eski Talhost diline benziyor.'

"Kâse'nin gözleri kısıldı ve biz de sıradan bir hizmetçinin bu kadim dili tanıyabilmesine şaşırmıştık.

"Dior, 'İnanç demek,' dedi. 'Esan, Michon'la göklerin çocuğuydu ve damarlarımda onun kutsal kanı akıyor. O kan soğukkanları küle çeviriyor. Her tür yarayı iyileştiriyor. Ve arkadaşlarımın bana söyledikleri doğruysa günölümünü de sonsuza dek bitirebilir.'

"Solucan hançerini indirirken, 'Yüce Mesih,' diye fısıldadı.

"Dior özür diler gibi yüzünü buruşturdu. 'Korkarım sadece uzak bir akrabayım.'

"Hizmetçi kapılara koştu ve kilitli olduklarından emin oldu. Odanın içinde heyecanla volta atarken yanakları pembeleşmişti. Dior'un sıra dışı iddiasına rağmen bu genç kadın gözlerinin önündeki kanıta inanacak kadar aklı başında görünüyordu.

"'Anabakire aşkına! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?' diye tısladı Solucan. 'Bu şehri geri alabiliriz. Zapt edilmiş bütün zihinleri ellerinden kurtarabiliriz! Her askeri, her kılıçhizmetlisini! O canavarların bize vurduğu prangaları kırabilir ve o piçleri yataklarında yakabiliriz!'

"Dior donuk bir nehir gibi gülümsedi. 'Şimdi anladın.'

"Bizim konduğumuz omzuna ve teninde fısıldayan kanatlarımıza baktı. Duyduklarımız karşısında sevince boğulmuştuk, sırlarımızın da Dior'un da güvende olduğunu görmek bize mutluluk vermişti. Cesaretine, kurnazlığına şaşırmamak elde değildi. O öpücükle bizi bile kandırmıştı. Tehlikenin bu kadar yakınında, dimdik ve gözü kara dans etmek... Bu ateşin içinden yanmadan geçmek. Ve o anda Yüce Yaradan'ın Seçilmiş'ini çok iyi seçtiğini anladım.

"'Lilidh'e kayda değer bir şey söylemedim,' diye mırıldandı bize. 'Rahibe Chloe ve Peder Rafa'dan bahsettim. Günölümünü bitirecek ritüeli içeren kitabın hâlâ San Michon kütüphanesinde olduğunu söyledim. Ona inanacağı bir sır, aklını yönlendireceği bir görev verdim. Ama Esana hakkında bir şey söylemedim. Ya da Maryn Ana hakkında. Veya senin hakkında.'

"'O ne?' diye fısıldadı Solucan benim pervaneme bakarak.

"Dior, 'Bahsettiğim arkadaşlarımdan biri,' diye yanıtladı. 'Celene bize yardım edebilir.'

"'Arkadaş mı?' Hizmetçi başını salladı. 'Bu imparatorluğu boydan boya dolaşmışımdır, Dior Lachance. Ama senin yarın kadar bile tuhaf bir kıza hiç rastlamadım.'

"'Ben imparatorluğu pek görmedim. Ama on bir yaşımdan itibaren Lashaame'de yankesicilik yaptım. Ve insanları dolandırırken öğrendiğim ilk şeylerden biri, aynı işi yapan diğer insanları hemen fark etmekti.' Dior hizmetçiyi süzdü ve sonunda kafasını salladı. 'Sen bir hizmetçi değilsin. Sen ancak benim soylu olduğum kadar halktan birisin. Kimsin sen?'

"Solucan gözlerini Dior'unkilerden ayırmadan derin bir nefes aldı.

"'Adım Reyne. İmparator III. Alexandre tarafından düşes ve bu ulusun hükümdarı ilan edilen Niamh Dokuzkılıç'ın beşinci kızıyım. Maergenn kraliyet hanesinin bir evladıyım ve kız kardeşim Yvaine'in arkasından bu toprakların hak sahibi Lord Leydisi'yim.'

"Dior da ben de genç kadını baştan aşağı süzdük. Basit giysilerine, morluklara ve kan lekelerine rağmen duruşundaki asaleti, iki farklı renkteki gözlerindeki kararlı gururu görmek zor değildi. Leydi Reyne çenesini dikleştirdi ve loş şafak ışığında ışıldayan kızıl sarı saçlarına bakarken aşağıdaki kaledeki heykelini, mağrur Dokuzkılıç'ı hatırlamamak imkânsızdı. Henüz

yirmi beş yaşındayken bu ulusu fetheden ve yendiği düşmanlarının kılıçlarını eriterek kendine bir kılıç dövdüren kadını.

"Dior, 'Ossway prensesi,' diye mırıldandı. 'Gabe'e sizden biriyle tanışmayı çok istediğimi söylemiştim. O elbisenin altında bekâret kemerin yoktur, değil mi?'

"'*Ne*?'

"'... Boş ver.' Dior gözlerini kırpıştırdı ve kafasını salladı. 'İşe koyulmalıyız.'

"'Kanın nasıl çalışıyor? Bir ölümlü yarasına değdirilmesi mi gerekiyor, yoksa?'

"'Hiçbir fikrim yok.' Dior elini saçlarının arasından kaydırdı. 'İnsanlara özgürlüklerini vermek için herkesin memelerini bıçaklamamız gerekecekse bu iş kısa sürede sarpa sarar. Ama kan içmek insanları köleye çevirmeye yettiğine göre, belki de yeterince içmek özgürlüklerini de veriyordur?'

"Reyne ellerini arkasında kavuşturdu ve tekrar odanın içinde volta atmaya başladı. 'Bu durumda doğruluğunu sınamamız gerekecek. Leydilerim genellikle yemeklerini birlikte yerler ve genellikle servisi ben yaparım. Bana bir dirhem verebilirsen hepsini tek seferde özgürleştirmek için şansımı deneyebilirim.'

"'Leydilerin...' Dior gözlerini kırpıştırdı. 'Lilidh senin hizmetçilerini elinden aldı. Dağladı. Onlara seni dövdürdü.' Kâse iç geçirdi. 'Sadist pislik.'

"'Onlar sıradan hizmetçiler değil, Dior Lachance,' dedi Reyne. 'Ossway kraliyetinin kızlarına hizmetçiler değil, kılıçhizmetlileri eşlik eder. Leydi Arlynn ve kız kardeşleri doğma büyüme savaşçıdır.' Morluklarını işaret ederek yüzünü buruşturdu. 'Kaburgalarım için kötü haber.'

"'Pekâlâ.' Dior küçük bir vazo aldı ve elini uzattı. 'Hançeri bana ver.'

"Leydi hiçbir şey söylemeden Kâse'ye baktı. Altüst olduğu barizdi ve bunun için onu çok az insan suçlayabilirdi ama peri gözlerinde uzun yolların ve geniş ufukların pragmatizmini gördük. Bu, hayatını yüksek kulelerde ve ipekli tuvaletler içinde geçirmiş bir prenses değildi. Karşımızdaki, adını tarihin sayfalarına yazdırmış bir fatihin kızıydı.

"'Asıl soru, sana bir bıçak emanet edecek kadar güvenmeli miyim?' diye mırıldandı.

"'Gerçeği söylemem gerekirse ben de sana güvenmiyorum, Leydi á Maergenn. Hiçbir zaman soylu doğanlara ziyan edecek vaktim olmadı. İmtiyaz sahiplerinin diğerlerinin elindekileri almaktan başka bir şey yaptığını da görmedim. Ama aşk ve savaş tuhaf yakınlıklara yol açar ve dikkatinden kaçtıysa diye söylüyorum...' Dior etraflarına bakarak omuz silkti. 'Şu anda kahrolası dünyaya karşı sadece sen ve ben varız.'

"Reyne ona birkaç saniye daha baktıktan sonra hançeri çevirdi ve kabzası Dior'a bakacak şekilde uzattı. Dior yatağın kenarına oturdu ve hançeri ayağının yumuşak iç kavisine bastırdı.

"Reyne kaşlarını çattı. 'Sen neden?..'

"'Kan başkalarını iyileştiriyor, beni değil.' Dior yüzünü acıyla buruşturdu ve damlayan kanı dikkatle küçük vazonun içinde topladı. 'Lilidh bu akşam kesiği görürse cama bastığımı söylerim. Ve bu işe yararsa bir dahaki sefere bir fener getir. Yarayı yakarak kapatırım, böylece kokusunu alma ihtimali azalır.' Kâse şimdi parlak kutsal kırmızı renkli sıvıyla dolu küçük vazoyu Reyne'e verdi. 'Dikkatli ol. Elini çabuk tut. Ölüler ava çekilen tazılar gibi kanımın kokusunu alabiliyorlar.'

"'Korkma. Bu kalenin gizli yollarını biliyorum. Ve çok yakında burada avlanan onlar olacak.' Reyne vazoyu aldı ve kış şafağı kadar soğuk bir sesle konuştu. 'Bu canavarlar ablalarımı katletti. Annemi öldürdü. Ülkemin kanını kuruttu. Kanım ve nefesim üzerine yemin ederim ki her damlasının bedelini ödeyecekler.'

"Dior akışı durdurmak için elini yarasının üstüne bastırırken diğer elini ona uzattı.

"'Bol şans, Leydi á Maergenn.'

"'Osswayliler kaderlerini Melek Fortuna'nın ellerine bırakmaz, Matmazel Lachance. Annem bu ulusu umuda bel bağlayarak birleştirmedi.' Leydi Reyne dişlerini sıktı ve peri gözleri parlayarak devam etti. 'Biz Maergennler kendi yolumuzu aydınlatır, kendi şansımızı yaratırız.'

"'... Öyleyse Anabakire yardımcın olsun.'

"Reyne, Dior'un elini tuttu. Nasırlı elinin sert tutuşu Kâse'nin yüzünü acıyla buruşturmasına neden oldu. 'Senin de.'

"Dior, Leydi'nin elinde kanla hizmetçi kapısından çıkmasını izledi. O gittikten uzun süre sonra, boşluğa bakarak oturduğu yerde yumuşak parmak uçlarını dudaklarında dolaştırarak iç geçirdi.

"'Osswayli prensesler...'"

II

İNANACAK BİR ŞEY

"Dún Maergenn'in salonlarında kışın egemenliği sürüyordu ve Dior'a gündüzler gece kadar soğuk geliyordu.

"Reyne'den hiç haber çıkmadığı sayısız gün ve gece geçmişti. O gündüzlerini odasında uyuyarak ve kılıç pratiği yaparak geçirirken biz de şehirde Maryn Ana'nın mezarını arıyor ve elimiz boş dönüyorduk. Geceler o korkunç Bolluk Salonu'nda gaddarlığın leş kokusu içinde ve sonrasında Lilidh'in soğuk kolları arasında geçiyordu. Ama her zaman usta bir düzenbaz olan Dior Lachance, itaatkâr köle rolünü kusursuzca oynasa da hüsranının her geçen gün büyüdüğünü görebiliyorduk. Hiçbir zaman uzun süre boş oturmaya katlanamadığı için kısa süre sonra harekete geçmeye karar verdi.

"Taş buz gibiydi, teni karıncalanıyor, nefesi dudaklarının önünde beyaz bulutlar çiziyordu. Ama kendini bir an için bile olsa ısıtma şansı yoktu, o kahrolası kalede ateş yanan yerler ya mazgallı siperler ya da o korkunç mutfaklardı. Böylece Kâse kürküne daha sıkı sarınarak yatak odasından çıktı.

"Efendisinin ona verdiği şık giysiler içindeydi. Kaliteli ipekten inci beyazı bir tuvalet ve kalın kurt postundan bir pelerin. Boynunu yakutlarla bezeli bir tasma kolye süslüyordu ve kanatlarımızı mücevherlerin yakınından ayırmadan ona eşlik ediyorduk. Görülmeden izlemek en iyisiydi. Dior şık topuklu ayakkabılarıyla yürümek konusunda gittikçe ustalaşıyor ve artık yürürken bacakları titremiyordu. Sahanlık boyunca Dağlanmışlar nöbet tutuyor ve iki kızıl saçlı muhafız Nikita ve Lilidh'in kapısından hiç ayrılmıyordu. Ama hepsi Dior'un elindeki damgaya şöyle bir baktıktan sonra derhal gözlerini kaçırıyordu.

"Demek bir dehşetin hizmetkârı olmak bazı ayrıcalıklar kazandırıyordu.

"Taç Salonu'ndan geçip donuk avluya çıktı. Her ne kadar şimdi karanlığın içinde loş bir ışık var gibi görünse de Voss lejyonları hâlâ yoldaydı ve Nikita yakında Dior'u Ebedî Kral'a teslim etmek ve onu elinde tutmak için Demiryüreklerle savaşmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktı. Sonuçta karar ona ait bile olmayabilirdi. Nikita'nın kanlordları Dior'un hayatının uğruna ölmeye

değmeyeceğine karar verirse Kont onları yatıştırmak için Fabién'in iradesine boyun eğmek zorunda kalacaktı. Dior'un o şatodaki bütün bağları kopardığı varsayılsa bile yaklaşık yüz yüksekkana karşılık *binlerce* sefil vardı. Şehri Vahşilerden alabilseler bile korkulması gereken bir de Demiryürekler vardı.

"Tek bir mum, bir sele karşı ne yapabilir ki?

"Avluda esen rüzgârla savaşarak kışlaların, damıtma tesisinin pis kokusunun ve demirhanenin sıcak ışığının önünden geçti. İçeride bir silüet gördü. Dostu Baptiste'in koyu renk teni ocağın ışığında terle parlıyordu. Onu görünce Dior'un nefesi kesilir gibi oldu ve adını fısıldarken elini kalbine koydu. Ama Baptiste'in artık Kurtana'ya ait olduğunu ikimiz de biliyorduk ve Reyne haber getirene kadar, Dior arkadaşının köleliğinin hangi yöntemle –kan içerek ya da dökülerek– kırılabileceğinden emin değildi. Bu yüzden Kâse onu pas geçip ahırlara girdi.

"Bölmeler neredeyse boştu. Daha mutlu günlerde bir orduya yetecek kadar atın barındığı yerde şimdi sadece birkaç düzine hayvan kalmıştı. Bir düzine kadar erkek –ahır yamakları, seyisler ve gübre tırmıkçıları– ellerinde soğuğun etkisini azaltmasını umdukları, damıtma tesisinden taze çıkmış Kara dolu maşrapalarla, yemek pişirilen ateşin etrafında toplanmıştı. Dağlanmışlar Dyvok'un esirleri gibi dehşet verici şeyler yemeye zorlanmazdı, içkilerinin yanında mantar ve filizlerden yapılma bir çorbayı paylaşıyorlardı. Dior'u Gecetaşı'ndan getiren izbandutlardan biri olan İtbacağı da tırnaklarının altında kurumuş kan ve kemerinde kasap bıçaklarıyla aralarında oturuyordu. Adamın yanında, Aveléne'in birlikte takıldığı grubun arasında fazla yakışıklı kalan genç tazı bakıcısı vardı. Joaquin Marenn.

"Dior içeri girince Elaina kafasını kaldırarak kuyruğunu sallamaya başladı.

"'Matmazel Lachance,' diye mırıldandı Joaquin. 'Siz burada...'

"'Biricik hanımım Lilidh seninle konuşmamı buyurdu. Yalnız.'

"Ahır halkı Dior'un elindeki damgaya baktı ve hiç itiraz etmeden ayaklarını sürüyerek dışarıya, fırtınanın estiği avluya çıktılar. Dior yanına otururken Joaquin ona bakıyor, tazısı kızın sol çizmesini kokluyordu. Oğlan içkinin etkisiyle çakırkeyif görünüyordu, Dyvok askerlerinin çoğu bu kalede yaşanan dehşetlere karşı kendilerini düzenli olarak ev yapımı içkiyle uyuşturuyordu. Ancak Dior'a gizemli ve çarpık gülümsemelerinden biriyle bakarak Elaina'nın kulağını okşarken ve maşrapasından bir yudum alırken oğlanın eli titremiyordu.

"'Neden hâlâ kaçmadın?' diye fısıldadı Dior.

"Joaquin kafası karışmış gibi yaparak gözlerini kırpıştırdı. 'Neden kaçayım? Yüce efendim...'

"'Kiara'ya bağlı değilsin, Joaquin,' diye tısladı Dior. 'Hem de ormanda seni iyileştirdiğim günden beri. Geçen gece kaçmaya çalışırken beni bu yüzden durdurmadın.' Başını salladı. 'Ama sen neden kaçmadın?'

"Delikanlı itiraz etmek için nefes aldı ve yerinden kalkmaya davranınca Dior onu bileğinden tutarak durdurdu.

"'Ben de onlara bağlı değilim. Kanım beni bundan koruyor. Senin köleliğini bozan *ve* hayatını kurtaran kanın ta kendisi.' Oğlanın elini sıktı ve yalvarır gibi, 'Bana güven Joaquin,' dedi. 'Şu anda bu şehirde olan bütün zavallı ruhların hayatından bahsediyorum. Newtunn'da sefillere yem edilen insanların. Auldtunn'da *ölü* eti yiyenlerin. Bu lanetli kahrolası kalede yaşayan bütün kölelerin.'

"Oğlan, Dior'u tartmaya çalışarak sessiz kaldı. Çenesini sıkarak kızın elinin üstündeki taze damgaya baktı. Parmakları aldığı ölümcül yaraya rağmen iz bile taşımayan göğsünde dolaştı. Dior'un onu kurtardığı ölümü düşündü.

"Sonunda, 'Isla,' diye fısıldadı. 'Isla yüzünden kaçmadım.'

"'Ebedî Aşkın,' dedi Dior. 'Onu terk etmeyeceksin.'

"'Elbette terk etmeyeceğim,' diye tısladı oğlan. 'Onu görmeye çalıştım, Karayürek'e hizmet ediyor ama bizim üst katlara çıkmamıza izin verilmiyor. Onun hayatta olup...'

"'Hayatta. İyi. Nikita'nın dairesinde onu her zaman görüyorum.'

"Oğlan ölüm kadar soluk bir yüzle yutkundu. 'O... *Karayürek*...'

"'Isla onun için temizlik yapıyor. Hepsi o kadar. Nikita onu iyi giydiriyor. Karnını doyuruyor. O kaledeki çoğu insandan daha iyi durumda.' Dior'un gözleri demirhaneye çevrildi. 'Nikita son zamanlarda Aaron'la meşgul.'

"Joaquin ifadesini bozmadı ama içkinin pusunun gerisinde bir öfke ve umut ışıltısının parladığını gördük. Bu oğlanın gücünü merak ediyorduk, bu zulümlerin arasında kellesini koruması, bir gün sevdiğini yeniden görebilme umuduyla diz çökmesi ona nelere mal olmuştu kim bilir? Ve sonra oğlanın ne olduğunu anladık."

Jean-François tüylü kalemini mürekkebe batırarak mırıldandı.

"Su katılmamış bir aptal?"

"Bir inanan," dedi Son Liathe nehrin karşı kıyısından dik dik bakarak.

"Bazıları ikisinin aynı şey olduğunu söyler, Matmazel Castia."

"Bazıları öyle söyleyebilir," dedi Celene başını onaylar gibi sallayarak. "Ama onlar bizim bildiklerimizi bilmiyor."

"Dior tazı bakıcısının gözlerinin içine bakarak fısıldadı. 'Kalede özgür kalan biri daha var, Joaquin. Ve daha fazlasını özgürleştirmeyi kafaya koyduk. Askerler arasında yardımına ihtiyacımız olabilir. Sana güvenebilir miyiz?'

"Oğlan sevdiğinin içinde hapis olduğu karanlık hisara baktı.

"'Isla'yı sadece sekiz aydır tanıyorum,' diye mırıldandı. 'Aveléne'e Dyvok'lar Dún Cuinn'i yıktıktan sonra geldi. Ailesinden kimse kalmamıştı. Arkadaşı da.

Çok üzgün görünüyordu. Ama köpekler onu sevdi. Elaina iyi insan sarrafıdır.' Çenesini okşayınca tazı kuyruğunu salladı. 'Yavruları yürüyüşe çıkarınca Isla da benimle gelirdi. Sessizliğin hoşuna gittiğini söylerdi. Sonra bir gün ona güzel olduğunu söyledim. İzin istemeden bir öpücük aldım.' Joaquin hüzünle başını salladı. 'Benimki gibi bir dış görüntüyle büyüdüğün zaman bu tür şeylere aldırmayan kızlara alışıyorsun. Ama Isla bana bir tekme yapıştırdı. Tam bacak arama.' Çenesini sıvazlayarak kıkırdadı. 'O anda evleneceğim kızın o olduğunu anladım.'

"Dior mavi gözleri parlayarak gülümsedi. 'Gerçekten de ebedî bir aşk gibi görünüyor.'

"'Sana teşekkür etmedim,' dedi Joaquin ona bakarak. 'Beni kurtardığın zaman. Bunu yapmak zorunda değildin. Ama eğer *onu* kurtarabileceksen, Matmazel Lachance, bana güvenebilirsin. Ölümüne.'

"'İşin o noktaya gelmesine izin vermeyeceğiz. Kimsenin ölmesi gibi bir niyetim yok.'

"'Şerefe o zaman.' Oğlan leş gibi kokan maşrapasını kaldırdı. 'Sonsuza dek yaşamaya.'

"Dior delikanlının bacağını sıktı ve hızlı bir hareketle yerden kalktı. 'Nasıl hareket etmeyi planladığımız konusunda sana en kısa zamanda haber ulaştıracağım. O zamana kadar, dikkatli ol, tamam mı? Bu işten sağ çıkacağımıza söz veriyorum. *Hepimizin.*'

"Joaquin başını onaylar gibi salladı. Ve gözlerinde o kızla tanışan herkeste görmeye alıştığımız bir ışık gördük. Bir inananın sonunda inanacak bir şey bulmasının şaşkınlıkla karışık hayranlığı.

"'Tanrı yardımcın olsun, Matmazel Lachance.'

"'Her ikimizin de, Mösyö Marenn.'

"Dior ahırlardan ayrıldı ve avluyu efendisinin verdiği bir vazifeden döner gibi hızlı adımlarla geçti. O korkunç kafeslerin önünden, kendini o berbat kokuyu solumaya ve içlerindeki insanlara bakmaya zorlayarak geçti. Tutsakların çoğu ya önlerine ya başka yöne bakıyordu, her biri akşam yemeği saatinde sefillere yem olmak için seçilme korkusuyla yaşıyordu. Ama geçerken içlerinden biri, parmaklıkların arasından morarmış gözlerle bakan bir çocuk, Kâse'yle göz göze geldi.

"Dior, 'Mila...' diye fısıldadı.

"Aveléne'de Gabriel'e o altın rengi şişeyi veren çocuktu. Kirli sarı saçları ve gözyaşı lekeli yanaklarıyla Dior'a bakıyordu. Dior onu görünce konuşmak için nefes aldı ve biz onu uyarmak için teninde kanat çırpmaya başladık. *PıtPıtPıtPıtPıt.* O küçük çocuğa hiçbir şey söyleyemez, hiçbir söz veremezdi,

yoksa her şey mahvolurdu. Bu yüzden gözlerinde yaşlarla elini göğsüne bastırdı ve şunu söylemekle yetindi.

"'Anabakire seni korusun, *chérie*...'

"Sonra nöbetteki Dağlanmışların dikkatli bakışlarının önünden donuk kirpiklerini silerek geçti ve kaleden içeri girdi. Taç Salonu'nda basamakların dibinde durdu ve o ihtişamlı heykele, savaş zırhı içinde, havaya kaldırdığı yumruğunun arasında tuttuğu kılıcıyla dimdik duran Niamh Dokuzkılıç'a baktı. Heykelin gölgesinde üstünde kaba saba kumaştan bir elbise ve elinde tek bir fenerle Dokuzkılıç'ın en küçük kızını gördü.

"Reyne á Maergenn geçerken Dior'a manidar bir bakış attı ve hizmetçilere ait bir kapının arkasında gözden kayboldu. Dior ağır adımlarla hizmetçinin peşinden giderken içinde kopan fırtınayı ele veren tek şey gümbürdeyen kalbi ve tenindeki ince ter tabakasıydı. Fener ışığını bir koridor boyunca takip ederek kolları kan lekeli giysilerle dolu bir hizmetçinin yanından geçti ve duvarları koyu renk taşla örülmüş buz gibi bir alana çıktı.

"Kalenin bu kısmı büyük ölçüde bakımsızdı, saldırının izleri çatlamış harçlarda ve cam kırıklarında hâlâ görülebiliyordu. Dior'un az ilerisinde Reyne feneriyle işaret vererek üstüne kendi hanedanının kurt ve dokuz kılıç sembolü oyulmuş bir kapıdan içeri süzüldü. Dior, Prenses'in peşi sıra raflarla kaplı duvarları ve eski ve sararmış kitaplarıyla basit bir okuma odası görünümü veren odaya girdi.

"'İyi misin?' diye fısıldadı Dior. 'Son konuşmamızın üstünden *günler* geçti ve...'

"Reyne parmağını dudaklarına bastırarak duvarda asılı duran bir şamdanı çevirdi. Dior taşın taşa sürtünme sesini duydu ve kitaplık iki yana açılırken yumuşak bir esinti yanaklarını okşadı.

"İkili dar bir tünele girdi. Reyne yine bir şamdanı çevirerek girişi arkalarından kapattı. Raf bir tangırtıyla yerine oturunca koridor Reyne'in elindeki küçük fenerin ışığı dışında karanlığa gömüldü.

"'Burada sürprizler hiç bitmiyor,' diye mırıldandı Kâse.

"'Sana söylemiştim, Dior Lachance. Annemin kalesini avucumun içi gibi bilirim. Şimdi sessiz ol ve sesini alçalt. Bu lanetli sülüklerin kulakları çok açıktır.'

"Reyne fenerini havaya kaldırarak önlerinde uzanan soğuk taş tüneli biraz olsun aydınlattı.

"'Karanlıktan korkmazsın, değil mi?'

"Dior başını hayır der gibi salladı. 'Sadece sıçanlardan. Ya sen?'

"Reyne alaycı bir gülüşle karşılık verdi. 'Ben hiçbir şeyden korkmam.'

"Prenses kararlı adımlarla koridorda ilerlerken Dior onu biraz daha yavaş adımlarla izliyordu. Sonunda, Reyne'e ayak uydurabilmek için, söylenerek

topuklu ayakkabılarını çıkardı. İkili, yumuşak ve sessiz adımlarla gizli geçitlerde ilerlerken Dior'un ayakları ipek çorapları dışında çıplaktı ve saçmalık derecesinde şık ayakkabılarını elinde taşıyordu. Tünel Vahşi saldırısında hasar almıştı. İki genç kız bir kırık taş direğin altından eğilerek geçerken attıkları her adımda gittikçe büyüyen tuhaf bir hisse kapıldık. Acı verici değildi ama rahatsız ediciydi; bir terslik, bir nahoşluk hissiyle kanatlarımızı üstüne konduğumuz yakuta değecek şekilde çırptık.

"'Dinle, sana güvenmediğimden değil, Majesteleri,' diye fısıldadı Kâse sonunda. 'Ama bundan sadece birkaç gün önce beni az kalsın bıçaklıyordun ve sana o kanı verdiğimden beri senden hiç haber almadım. Bu yüzden *hangi cehenneme* gittiğimizi söyleme inceliğini gösterebilir misin acaba?'

"'Büyük büyük büyükannem günde dört kez ayine giderdi,' diye fısıldadı Reyne. 'Bu geçidi sıradan halk tarafından rahatsız edilmeden gidip gelebilmek için inşa ettirmiş.'

"Dior alaycı bir tavırla, 'Sıradan halk,' diyerek Reyne'i süzdü. 'Sırtında bir hizmetçi önlüğü olabilir ama kahrolası bir prenses gibi konuştuğuna hiç şüphe yok.'

"'Herkes sıra dışı olsaydı o zaman kimse sıra dışı olmazdı.'

"'Yani, bizim...'

"'Kiliseye gidiyoruz, *oui*.' Reyne durdu, elini duvara bastırdı ve bir gizli kapıyı daha açtı. 'Şu anda Amath du Miagh'dair'in tam altındayız.'

"Dior, 'Anabakire'nin Mezarı,' diye fısıldayarak yukarı baktı.

"Bu, dünyanın bize neden tuhaf geldiğini açıklıyordu. Kutsal mekânda değil, *altında* duruyorduk. Ama yine de geçmeyen bir huzursuzluğa kapılmıştık ve Dior önümüzdeki tünele adım atarken bu ağırlık daha da derinleşti ve koyuldu. Demirağacından yontulmuş ve Anabakire'nin güzel bir gravürüyle süslenmiş gösterişli bir kapıyla son bulan koridor kısaydı. Anabakire arkaik bir tarzda resmedilmişti, Cennet'in Gelini'nden çok Osswayli bir savaşçıeşine benziyordu. Üstünde kabile kumaşından bir kilt ve bir göğüs zırhı vardı, saçları yerel tarza uygun şekilde örülmüştü ve eski Ossway harfleriyle yazılmış bir söz başının etrafını bir hale gibi süslüyordu.

"Reyne ağır kapıyı iterek açtı ve arkasında kalan odaya girdi. Ama Dior onu takip edince kendimizi Tanrı'nın eli bizzat müdahale ediyormuş gibi geriye doğru itilirken bulduk. Kanat çırparak kolyenin üstünden havalandık ve sersemlemiş bir halde, havada bir helezon çizerek kapının dışındaki zemine düştük. Dior düştüğümüzü gördü, bizi almak için yere çömeldi ama biz kanatlarımız titreyerek geri kaçtık. Kâse etrafına bakınca ne olduğunu nihayet anladı.

"'Kutsal mekân,' diye fısıldadı.

"Biz geri çekilip durduğumuz yerden izlerken Dior beni başını hafifçe eğerek selamladı ve Reyne'in peşinden içeri girdi. Burası titreşen az sayıda ışık noktasıyla aydınlatılmış, geniş ve karanlık bir mahzen mezardı. Uzun sıralar halinde yan yana sıralanan eski mermer mezarların görünüşüne bakılırsa eskiden hayli ihtişamlı bir yer olmalıydı. Mezarların üstünde içlerinde gömülü olan leydilerin ve lordların istirahat eden savaşçılar olarak betimlenmiş heykelleri vardı. Ancak yukarıdaki mezarın yıkımı aşağıda da hasara neden olmuş, tavan kısmen çökmüş, bazı mezarlar üstlerine düşen duvar taşları yüzünden parçalanmış ve kemikler zemindeki büyük taşların üstüne saçılmıştı.

"Zemine bizim hiç anlamadığımız gizemli bir geometriye uygun olarak tuhaf oyuklar açılmıştı. Duvarları Yedi Şehitlerin büyük mozaik portreleri süslüyordu ama yaşanan yıkımı sadece biri sapasağlam atlatmıştı: İnançlılardan oluşan ordusuna kutsal savaşında öncülük ederken zırhı içinde kılıcını havaya kaldırmış, lepiska saçlı güzel Michon.

"Mozaiğin altında yarım düzine bedeni alacak kadar büyük, gösterişli bir tonoz vardı. Saldırılar sırasında yer yer çatlayan ve yarılan kaliteli bir mermerden yapılma tonozun üstünde tozdan kararmış som gümüşten dövüldüğünü fark ettiğimiz büyük bir heykel vardı. Kafataslarından oluşan bir yatakta uyur gibi görünen, upuzun saçları örülerek bir hale gibi başının etrafına sarılmış bir kadın figürüydü. Kadın, zincir ve tabaka zırhlar içindeydi ve göğsünün üstünde birleştirdiği ellerinin arasında uzun bir kılıç tutuyordu. Kanatları açık, çocuk yüzlü melekler ellerinde borazanlar ve çiçek çelenkleri taşıyor; gümüş kılıçlarını çekmiş heybetli ve kararlı serafim melekleri, mezarın içindeki boş tabutu koruyordu. Çünkü bu *Tà-laigh du Miagh'dair*, yani Anabakire'nin bedeni cennete çıkarıldıktan ve orada Baba'nın sağ tarafındaki yerine buyur edildikten sonra onuruna inşa edilen mezarıydı.

"Ve Dior'un atasının anıtının önünde dört kadın bekliyordu.

"İlki hizmetçi önlüğü altındaki kraliyet kanı taşıyan savaşçıyı gizleyen Reyne'di. Ama prensesin etrafında üç yeni oyuncu duruyordu. Kalpsiz'in arkasında el pençe divan nöbet tutan o zarif kuğular. Klan Maergenn'in kurt sembolünün nakışla işlendiği güzel yeşil tuvaletler giymiş, süsler ve mücevherlerle donanmışlardı. Ama şimdi çok farklı bir duruşları vardı, bu kez omuzlarının çöküк, bakışlarının yerde olmadığını, dengelerini sağlamak ister gibi bacaklarını iki yana açtıklarını ve ellerini kılıç tutmak için sabırsızlanır gibi büktüklerini fark etmekten kendimizi alamadık. Gözlerine bakarken Dior da gerçeği bizim kadar net görmüştü.

"'İşe yaradı,' dedi heyecanla.

"'*Oui*,' dedi Reyne dudaklarında hanesinin kurdunu anımsatan ateşli bir gülümsemeyle. 'Güvenli bir şekilde yapmamız zaman aldı ama sonunda senin kanını sabah kahvaltılarına karıştırmayı başardım. Kahvaltının sonunda hepsi özgürleşmişti. Uykudaki insanların karanlık bir rüyadan uyanmasını izlemek gibiydi.'

"Kadınlardan biri, 'Daha da karanlık bir kâbusa,' diye mırıldandı.

"Yaşça en büyükleriydi, çenesinde yara izi ve sert elleri olan kuğuydu. Kırklı yaşlarının sonunda, uzun saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, uzun boylu, mavi gözlü, söğüt dalından yontulmuş bir sopa gibi incecik bir kadındı.

"'Dior Lachance, seni birinci nedimem, Faenwatch Leydisi Arlynn'le tanıştırayım.' Reyne kendisinden sadece bir ya da iki yaş büyük görünen diğer iki kadını başıyla işaret etti. 'Bu hanımefendiler de Leydi Gillian á Maergenn ve kız kardeşi Leydi Morgana. Hepsi birer kılıçhizmetlisidir, kuzenlerimiz, dostlarımız ve şimdi yeniden hanemin sadık kılıçları oldular. Bunun için sana *en derin* teşekkürlerimizi sunarız.'

"Kadınların her biri reverans yaptı ve tekerlek işareti yaparak doğruldular. En büyüklerinin gözlerinde bir miktar şüphe vardı ama genç kızıl kardeşler Dior'a hayranlık ve şaşkınlıkla bakıyordu.

"'Lilidh'in kanının kara büyüsü bozulunca Leydi Reyne bize kim olduğunu anlattı.' Genç Morgana duvardaki mozaiğe baktı. 'Bizzat San Michon'un kızı. Birinci Şehit'in yeniden dünyaya gelmiş sureti.'

"'Ben şehit değilim,' dedi Dior. 'Ve olmayı da istemiyorum. Ben sadece bu işe bir son vermek, yukarıdaki o insanlara yardım etmek istiyorum. Tanrım...' Başını kaldırıp fırtınanın gümbürdediği avluya doğru baktı. 'Sayıları çok azalmış. Ve her gece biraz daha azalıyor. Bir şeyler *yapmalıyız*.'

"'Korkma,' dedi Reyne. 'Artık nasıl işlediğini çözdüğümüze göre, yapabiliriz.'

"Çilli alnı yara izli, hızlı ve coşkulu bir kız olan Gillian söze girdi. 'Kutsal kanının bir yudumu büyüyü bozabiliyorsa bu akşam yemekte servis edebiliriz. Hisardaki bütün ruhları tek seferde özgürleştirebiliriz.'

"'Kanı yemeğe nasıl katacağız, genç Gillian?' Konuşan, sert mavi bakışlarıyla kendinden çok daha genç olan savaşçıyı yerine çivileyen Arlynn'di. 'Leydi Reyne'in sadece üçümüzü özgür bırakacak fırsatı bulması günler sürdü. Elimizde bir kova kanla mutfağa girip Kailiegh ve yamaklarının fark etmemesini mi umacağız?'

"'Hem o kadar kanın altından nasıl kalkacak?' dedi Morgana başıyla Dior'u işaret ederek. 'Kemiklerinin üstünde doğru dürüst et bile yok ve bu bedenden feda edebileceği bir kova kan çıkacağını mı sanıyorsunuz?'

"'Bence zaten kokuyu alırlar,' diye mırıldandı Dior. 'O mutfakların pis kokusu bütün kaleye yayılıyor ve benim kanım bu piçlere parfüm gibi geliyor.'

"Gillian dudaklarını büzdü ve Morgana gözlerini devirerek, 'Yarım akıllı,' diye söylendi.

"Kardeşi onu dirseğiyle dürterek, 'Bas git, küçük yosma,' diye tısladı.

"Morgana kardeşinin koluna yumruk attı. 'Sana bana yosma demememeni söylemedim mi, pis yosma?'

"'İstediğimi söylerim ve elim değmişken o kıçını bir güzel...'

"'Hanımlar,' dedi Reyne kaşını kaldırarak. 'Ne yeri ne zamanı, mersi.'

"Arlynn düşünceli bir tavırla kaşlarını çatarak volta atmaya başladı. 'Bir avantajımız var. Gölgelerin arasında saklıyız ve görülmüyoruz. Güvenilir hizmetkârlar olarak aralarında özgürce dolaşabiliyoruz. Ama Ölüler bir komplo iması hissederse tek bir sözcükle işimiz biter.'

"'Yavaş ilerlemeliyiz,' dedi Reyne başıyla onaylayarak. 'Önce en çok güvendiklerimizi özgürleştirmeliyiz. Kocan Brann, Leydi Arlynn.' Morgana ve Gillian'a baktı. 'Sizin sevgilileriniz Declan ve Maeron, hanımlar. Az sayıda insanla başlayıp bir salgın gibi yaymalıyız. Bugün altı, yarın on iki.'

"'Peki, sonra ne olacak, leydim?'

"Bütün gözler büyümüş gözleri ışık saçan Morgana'ya çevrildi.

"'Diyelim ki bütün kaleyi tek bir kadın ya da erkek ürkmeden özgürleştirmeyi başardık.' Genç kadın üstlerindeki tavana baktı ve konuşmasını sesini biraz daha alçaltarak sürdürdü. 'Yüksekkanlar bu kaleyi onu savunacak *bir orduyla* alabilmişti. Bizden geriye kalanlar onu nasıl geri alabilir ki?'

"Dior dudağını ısırarak, 'Bir süredir bu bilmeceye kafa yoruyorum,' diye mırıldandı. 'Ve bu işi bitirmek için bir orduya ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Zaten Nikita'nın başının üstünde asılı duran kılıcı kullanacağız.'

"Morgana gözlerini kırpıştırdı. 'Hangi kılıçtan bahsediyorsun, kutsal bakire?'

"'Bunu daha önce gördüm,' dedi Dior bakışlarını fenerin titrek ışığına çevirerek. 'Buraya gelirken yolda, Kiara ve Kane arasında. İlk geldiğimde Bolluk Salonu'nda. Ama gerçek anlamda *anlamam* Nikita ve Lilidh'in birbirlerinin gırtlağına yapışmasıyla oldu.'

"Gözlerini ona boş boş bakan yüzlere çevirdi.

"'Bu yaratıklar birbirlerinden nefret ediyor,' diye fısıldadı. 'Nikita sevgiyle hükmetmiyor, zorla dayattığı sevgiden bahsetmiyorum. Divanının sadakatini kanla satın alıyor. Bu piçler bir kardeşlik, ulus ve hatta aile bağlarıyla hareket etmiyor. Tek fark, birbirlerinden dünyanın geri kalanından birazcık daha az

nefret etmeleri ve o dünyayı dize getirmek için nefret ettikleri canavarlarla şimdilik yoldaşlık etmekte sakınca görmemeleri.'

"Dior ağabeyimin ona öğrettiği gerçeği dile getirirken gülümsedi.

"'En sağlam zırh sadece onu bir arada tutan toka kadar güçlüdür.'

"Reyne ve leydileri birbirlerine baktılar, anlamışlardı. Dior'un gülümsemesi kendine, etrafındaki karanlığa ve soğuğa geri döner gibi silindi. 'Ama darbeyi indirmek için çok fazla bekleyemeyiz. O kafesler boşalana kadar oturmaya hiç niyetim yok.'

"'*Oui*. Ama küçük adımlarla başlamalıyız.' Prenses á Maergenn elbisesinin içinden bir hançer çıkardı. 'Birkaç damla daha verebilir misin? Leydilerimin sevdikleri erkeklere yetecek kadar?'

"'Isla'yı da özgürleştirmelisiniz,' dedi Dior mezarlardan birinin üstüne otururken. 'Nikita'nın dairesini temizleyen kızdan bahsediyorum. Joaquin'in sevdiceği, o olmazsa bize yardım etmez.'

"Reyne başını onaylar gibi salladı. 'Hizmetçi odalarında birlikte uyuyoruz. Bir yolunu bulurum, korkun olmasın.'

"Dior iç geçirerek ipek çorabını çıkardı. Kılıçhizmetlilerinin her biri bir kap –tıpalı bir şişe, eski bir parfüm şişesi ya da matara– getirmişti. Kadınların gözlerinin önünde, Dior ayağındaki sargıyı açtı ve yüzünü acıyla buruşturarak aynı yeri tekrar kesti. Dior bir şişeyi ağzına kadar doldururken genç Morgana bir dua fısıldıyor, Arlynn tekerlek işareti yapıyordu.

"'Dikkatli ol,' dedi Dior, Gillian'a. 'Üstünde kokusunu alırlarsa işimiz biter.'

"Kız başını tamam der gibi salladı ve şişeyi kutsal bir emanete göstereceği bir hürmetle teslim aldı. Kılıçhizmetlileri Dior'un kapları parlak kırmızı renkte ve koyu kıvamlı damlalarla tek tek doldurmasını izlediler. Pervanemiz mahzen mezarın dışında olmasına rağmen kokuyu duyabiliyorduk ve cennetten çıkma bu parfümün etkisiyle ve bu kızın artık felaketin çok yakınında dolaştığını bilmenin korkusuyla içimiz titriyordu.

"Reyne, 'Bunları sadece güvendiklerinize verin,' diye uyardı. 'Çok gizli olarak. Ve güneş battıktan sonra hiç risk almayın. Burada bıçak sırtındayız, leydilerim. Birimizin düşmesi, *hepimizin* mahvı olur.' Bakışları grubun üstünde dolaştı ve anlaşıldığına ikna olana kadar gözlerinin içine bakmaya devam etti. Sesi demir gibi sertti. 'Sessiz hareket edin. Tanrı sizinle olsun.'

"Genç Gillian bir an tereddüt ettikten sonra Dior'un elini tutup öptü ve önünde yere kadar eğilerek reverans yaptı. 'Teşekkür ederiz, kutsal bakire. Ana seni kutsasın ve gözetsin.'

"'Evet.' Morgana diz çöktü ve dudaklarını Dior'un elinin üstüne bastırdı. 'Ana seni kutsasın, leydim.'

"Kılıçhizmetlileri onu başlarını eğerek selamlarken, yaşlı Arlynn, Dior'un yanağını okşayarak bir dua mırıldandı. Üçlü elbiselerinin içine sakladıkları Mesih'in kanı ve hatırlayamadıkları kadar uzun bir zaman sonra, kalplerinde ilk kez yeniden parlayan bir umut kıvılcımıyla gölgelerin arasında gözden kayboldu.

"Reyne hançerini Dior'dan geri aldı ve fenerin bacasının üstüne tuttu.

"'Bana doğru gelmeyen bir şey var,' diye mırıldandı Dior. 'Gereğini yeterince yapıyormuşuz gibi hissetmiyorum.'

"'Dikkatli hareket etmek zorundayız,' dedi Reyne. 'Yakalanmamız kimsenin işine yaramaz.'

"'Bunu bu gece o kafeslerden sürüklenerek çıkarılacak olan o insanlara söyle.'

"'Bu korkunç bir şey,' dedi Reyne. 'İnsanları ölümlerine göndermek. İster asker olsunlar ister masum, her kayıpta senden de bir parça yitip gider. Ama lider olmak bunu gerektirir.'

"'Ben lider değilim. Bir fahişenin kızıyım. Sokaklarda, batakhanelerde uyudum. Kahrolası pirelerimin bile pireleri vardı.'

"Reyne duvardaki mozaiği işaret etti. 'Michon bir avcıydı. Ne kadar olabilirse o kadar halktandı. Ama bir orduyu yönetti ve dünyanın kurtuluşunu dünyaya getirdi. İnsan doğduğu yerden ibaret değildir, Matmazel Lachance. Ya da onu dünyaya getirenlerden.'

"'Senin için söylemesi kolay. Bir efsaneden dünyaya gelmişsin.'

"Reyne alaycı bir gülüşle, 'Gıpta edilecek bir onur değil, inan bana,' dedi.

"Dior kül rengi bir saç buklesini emerek başını salladı. 'Benim annem de benden çok hoşlanmazdı.'

"Bunu duyunca Reyne'in biri mavi biri yeşil gözleri karardı. 'Ben hiçbir zaman annemin benden hoşlanmadığını söylemedim. Niamh á Maergenn, Ossway'in gördüğü en büyük liderdi. Annem bu ulusu birleştirmek için savaş halindeki dört kabileyi fethetti. Sahip olduğum her şeyi, olduğum insanı ona borçluyum. Ve *minnettarım*.'

"'Ben sadece...' Dior dudağını ısırarak omuz silkti. 'Resimler. Kalenin her yerinde Niamh ve ailesinin portreleri var. Ama... sen hiçbirinde yoksun.'

"Reyne gerildi, çenesini sıktı. 'Çok dikkatli gözleriniz var, Matmazel Lachance.'

"Dior başını salladı ama dilini tuttu. Reyne'in yanakları kızarmış, bakışları sertleşmişti. Besbelli bu Leydi á Maergenn için hassas bir noktaydı ve Dior üstüne gitmemeyi seçti. Kaşlarını çatarak ve bir elini boynundaki kolyeye götürerek elbisesine baktı.

"'Şimdi fark ediyorum... En küçükleri sensen giydiklerim muhtemelen *sana* ait. Senin elbiselerin. Senin mücevherlerin. Çok üzgünüm.'

"Reyne derin bir nefes aldı ve sırtındaki bir ürpertiyi üstünden atmaya çalışır gibi omuz silkti.

"'Onları iyi taşıyorsun,' dedi hafifçe gülümseyerek. 'Belki topuklu ayakkabılar hariç.'

"'Dürüst olmam gerekirse bir insanın o şeyleri neden giymek isteyeceğini aklım almıyor.'

"'Gösterişin bedeli, matmazel,' dedi Reyne. 'Dediğim gibi, güzellik bir tür zırh olabilir. Ama benim sana daha çok yakışacak bir zırhım daha var. Parçalı ve üç kat zincirli bir zırh ve yanına çok yakışacak Ossway çeliğinden bir uzun kılıç.' Gözleri buluştu; zümrüt ve safir, eski gök mavisine sabitlendi. 'Çok yakında bir gece, sana bunları giydireceğim, kutsal bakire. Buna yemin ederim.'

"Dior yanakları kızararak gırtlağını temizledi ve o anda aklımızda gardıroptaki o görüntü canlandı: Reyne'in Dior'a çoraplarını tutturduğu, elleri karıncalanan teninin üstünde dolaştığı o an.

"'Ben bakire değilim,' diye mırıldandı Dior. 'Yani teknik açıdan belki ama...'

"Reyne ona tek kaşını kaldırarak manidar bir gülümsemeyle baktı. 'Ya bakiresindir ya da değilsindir.'

"'Şey.' Dior saçlarını gözlerinin ve yanan yanaklarının üstüne çekti. 'Hiçbir erkekle birlikte olmadım demek istedim.'

"'... Ah.' Prensesin kendi yanakları da bir ton koyuldu. 'Anladım.'

"Dior tekrar öksürdü ve bıçağı işaret ederken sesini sertleştirerek konuştu. 'Şu işi halletsem iyi olur. Lilidh ya da diğer piçlerden biri kanın kokusunu alırsa bizi meyhanede son içkiler duyurusu sonrası yarı soylu bir rıhtım oğlanından beter becerirler.'

"Reyne, Dior'un sokak ağzına gülümsedi ve ayağına baktı. 'Sana yardım etmemi...'

"'Mersi. Başımın çaresine bakabilirim.'

"'Fark ettim, Matmazel Lachance.'

"'... Bana Dior diyebilirsin.'

"Reyne hançeri kabzası Dior'a bakacak şekilde çevirdi ve eski masallardaki bir şövalyenin önünde eğilir gibi eğilerek ona uzattı.

"'Matmazel Dior.'

"Dior dudak bükerek sıcak bıçağı Reyne'in ellerinden aldı ve parmak uçları birbirine değince gözlerine baktı. Ve sonra dişlerini sıktı ve yarayı dağlamak için hançerin keskin kısmını ayağının iç kavisine bastırdı. Yanık et kokusu ölümün belli belirsiz kokusuna karışırken yanan kanın cızırtısına kendi acı dolu inlemesi eşlik etti. Ancak acıyla yüzünü buruşturmak yerine

Dior'un gözleri büyüdü. Reyne ise daha önce Kâse'nin tenine yayılmış olan kana bakarak şaşkınlıkla fısıldadı.

"'Tanrı aşkına, bu da...'

"Dior'un kanı *hareket ediyordu.*

"Kan, Kâse'nin acısına tepki verir gibi titreyerek ve cıva damlaları gibi bir araya toplanarak sıcak metalden uzaklaştı. Dior şaşkınlık içinde bıçağı çekince kan durdu ve hiçbir şey olmamış gibi taşa damlamaya başladı. Yukarıda fırtına gümbürdüyordu, pervanemiz bizi saran şaşkınlık ve büyük hayretle donup kalmıştı.

"'Kanın normalde böyle mi davranır?' diye fısıldadı Reyne.

"'Bildiğim kadarıyla hayır,' dedi Dior.

"'Başka neler yapabiliyor?'

"'*Bunu* yapabildiğini bile bilmiyordum!'

"Kanatlandık ve mezarın eşiğindeki havada kendi etrafımızda dönmeye başladık.

"Dior bize doğru bakarak, 'Gitsek iyi olur,' diye fısıldadı. 'Arkadaşımla konuşmam gerek.' Ayakkabısını ayağına geçirdi, dudağını ısırarak ve temkinle ağırlığını test etti. 'Kılıçhizmetlilerden haber alınca beni bul.'

"Reyne başını salladı ve topallayan kızın ayağa kalkmasına yardım etti.

"'Tanrı yoldaşın olsun, Matmazel Dior.'

"'Senin de Leydi á Maergenn.'

"'... Bana Reyne diyebilirsin.'

"Dior hançeri ters çevirdi ve eski masallardaki bir kraliçenin önünde reverans yapar gibi eğildi.

"'Leydim Reyne.'

"Reyne kıkırdadı, Dior gülümsedi ve gölgeler gibi ikili kadim mezardan gittikçe koyulan karanlığın içine süzüldüler. Ama ayak sesleri hafiflerken, biz pervanemiz soğuk havada daireler çizerek şaşkınlık içinde, o kasvetli eşikte durmaya devam ettik.

"Başlangıçta görmemiştik, belki de takdis edilmiş bir mekânda Maryn Ana'dan bir iz olamayacağından *emin olduğumuz* için gerçekten bakmıyorduk. Ama Leydi Reyne fenerini bıraktığı yerden alırken tıpkı Maergenn mezarlığında gördüğümüz gibi, duvardaki mozaiğin içine inci beyaz kabuklarla dokunmuş olduğunu fark ettik. Kendi adım kadar tanıdık bir sembol. Ruhumu uğrunda feda ettiğim hayal.

"Esana'nm ikiz kafatasları, Michon'un havaya kaldırdığı kılıcın arkasındaki bulutlara yerleştirilmişti.

"Ve aralarında Kâse'nin sembolü vardı."

III

YEMİN

"Dior, bakır yoğunluğunda pis bir kan kokusuyla sarmalanmış bir halde Lilidh'in sağ tarafında duruyordu.

"Bolluk Salonu uğultu ve tezahüratlarla, çarpışan metallerin ilahisiyle çınlıyordu. Kalpsiz ve Karayürek birkaç hafta önce ettikleri kavganın arkasından, birbirlerini inatla yok sayarak tahtlarında oturuyorlardı. Salonun dört bir köşesinde, Dağlanmışlar nöbetteydi ve tavandaki avizelerde bahtsız tutsaklar asılıydı. Nikita'nın saray halkı önlerinde ağzına kadar dolu kadehlerle masaların etrafına toplanmışlardı ve Kurtana ve Draigann birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı.

"İki vampir salonda Dyvok'ların Anyja adını verdiği bir tarzda kapışırken silahları yukarıdaki fırtınadan daha büyük bir gürültü çıkarıyordu. Anyja Kasırga demekti. Draigann solgun tenine kazınmış deniz canavarlarını ve bakire dövmelerini sergileyerek üstü çıplak dövüşüyor, kana bulanmış sakalının arasından altın rengi sivri dişleri parlıyordu. Dior'dan daha uzun ve daha geniş olan kılıcını tek elle savurarak havada ıslıklar çalıyor, ayak oyunlarıyla sekerek kendi etrafında dönüyordu. Kurtana ise deri giysilerine ve tuniğine kadar soyunmuştu ve çamurlu örgülerini savurarak son anda kenara yuvarlanınca Draigann'ın kılıcı az önce üstünde durduğu taşı parçaladı.

"'Ayağa kalk ve savaş, korkak!' diye kükredi Alix.

"Draigann'ın sevgilisi elini kısacık tıraşlı kafasında dolaştırarak yere tükürdü. Yanında duran Kafakoparan Kane hizmetçilerden biriyle işaret verince hizmetçi itaatkâr bir tavırla görevine koştu, onun ve gri soytarının önüne yeni doldurulmuş kan kadehleri bıraktı. Kiara gösterişli savaştokmağıyla Draigann'ın kolunu kırınca salondan alkışlar yükseldi ve Nikita kadehini kızına doğru kaldırdı. Düellodaki soğukkanların tekrar karşı karşıya geçmeleri ve birbirlerinin etrafında dönmeleri çok sürmedi. Kanın gövdeyi götürdüğü, acımasızlığın kol gezdiği sahne kırmızıya boyanmıştı. Hiç durmadan biraz daha kan görmek için uluyan bir iğrenç yaratıklar divanıydı bu.

"Dior bu sahnenin tam karşısında, içi içine sığmayarak hareketsiz duruyordu.

"Doğruyu söylemek gerekirse bir haftadır içi içine sığmıyordu. Reyne ve kılıçhizmetlileriyle buluşmasının ardından, elinin üstüne binbir zahmetle çizdiğimiz harfler aracılığıyla konuşmuştuk. Kanının etini dağladığı o bıçağa o tepkiyi neden verdiği konusunda bir açıklamamız yoktu ve bu yeterince bunaltıcıydı. Ona Anabakire'nin Mezarı'ndaki Esana sembolünden bahsetmiştik ama Maryn'in o mezarın içinde yatıyor olamayacağını biliyorduk. Kadim olsun, ortaca olsun, çaylak olsun, *hiçbir* vampir kutsal mekânda uyuyamazdı. En kötüsü ona iyileşiyor olmakla birlikte savaşmaya hâlâ hazır olmadığımızı söylememiz oldu. Yakında hazır olacaktık. Ama henüz değildik. Bu bilgi gözlerinde yandı, dişlerinin gerisinde kaynadı ve yumruklarını elleri bembeyaz kesilene kadar sıktı.

"*Yakında.*

"Başkaları acı çekerken sessizce beklemek korkunç bir şeydir. Ama en hızlı koşanlar en çabuk tökezleyenler olur. Burada konuşmak ölmek demekti. Burada savaşmak düşmek demekti. Bazen en zoru hiçbir şey yapmamaktır ve bu durum Dior'un içini kemirse de bu berbat oyunun kurallarını anladığını görebiliyorduk. En azından şimdilik tek başına oynamaya yeltenmemişti.

"Reyne'in leydileri Lilidh'in arkasında toplanmıştı ve Prenses'in kendisi Kontes'in tahtının önünde yere kapanmıştı. Dior kararlılığının bocaladığını hissettiği anlarda Leydi Reyne á Maergenn'e, bir ayak taburesi olarak kullanılmak için yüzüstü Lilidh'in ayaklarının dibine kapanan düşes kızına bakıyordu. O zaman Kâse'nin maskesi tazeleniyor ve iradesi yeniden demir gücüne dönüyordu.

"Aaron göz alıcı siyah ipeklileri ve mavi kadife brokar paltosuyla Nikita'nın yanında duruyordu. Uzun saçları sıvı altın misali omuzlarına dökülüyordu ve yaratıcısının Draigann'la kapışmasını izlerken güzel yüzü bir maskeden farksızdı. Aaron bütün günlerini Nikita'nın yatak odasında geçiriyordu. Zavallı Isla'nın o odadan dışarı taşıdığı harap ve parçalanmış cesetleri görmüştük. Ve her ne kadar bu çaylak katile hâlâ bir yakınlık duysak da Aaron'un ne yapmaya mecbur edildiğini ve neyi seçtiğini merak ediyorduk. Aşk delilliktir –en azından şairler öyle söyler– ve bir âşık sevdiğini hoşnut etmek için neredeyse her şeyi yapabilir. Aveléne'in soylu yüzbaşısının içinde kim bilir hangi karanlık açığa çıkmıştı.

"Dior, Aaron'un çektiği eziyeti çok net görebiliyordu ama tıpkı bizim gibi o da özgürleşmesinin tek bir yolu olduğunu biliyordu. Sonuçta o bir

vampirdi ve Dior'un kutsal kanını içemezdi. Kâse'nin Aveléne'in yenik düşen eski Lord'unu kurtarmak için tek umudu, efendisini yok etmekti.

"Ama *nasıl*? Bu kadar korkutucu düşmanları nasıl alt edebilirdi ki?

"Kiara, Draigann'ın kanını bir kez daha dökünce Dyvok'lar kükredi. Kurtana kuzeninin hamlesinden yana doğru çekilerek kurtuldu ve tokmağıyla kaburgalarını ortadan ikiye kırdıktan sonra, silahının ağırlığını kendini rakibinin korku veren karşı hamlesinden uzağa savurmak için kullandı. İkili gözleri ortak bir nefretle ışıldayarak bir kez daha birbirlerinin etrafında dönmeye başlarken Nikita zevkle kıkırdadı. Lilidh gözlerini düşmanından bir an ayırmayan ve artık büsbütün topallayan büyük oğluna baktı.

"'Onunla oynamayı bırak, Draigann,' diye seslendi.

"Vampir, anasına baktı ve hırlayarak yere ağız dolusu kan tükürdü. Kalabalığın uğultusu arasında fırtına gibi bir hızla kuzeninin üstüne yürüdü ve Kiara'yı ayak oyunuyla kaçacak zaman bırakmadan geri çekilmeye zorladı. Ama Kiara ondan daha hızlıydı ve kırık dökük zeminde arkaya doğru yuvarlandı. Draigann öfke dolu bir çığlıkla ve büyükkılıcını kaldırarak kuzeninin peşinden gitti. Ancak kılıcı indiği anda, Kiara bir kez daha kenara kaçtı ve cevap olarak kudretli tokmağını ondan yaşça büyük vampirin göğsüne indirdi. Draigann zemindeki taşları un ufak edecek bir hızla yere çarptı ve Kurtana çizmeli ayağını kanayan kaburgalarının üstüne koydu.

"'Kara Aslan da böyle düştü işte,' diye haykırdı. 'Söz verdiğim gibi, tekrar canlandırdım, sevgili kuzenim.'

"'Pes ediyorum,' dedi Draigann altın rengi dişlerinde kanla.

"Salonun dört bir yanından, 'Vahşiler!' haykırışı yükseldi ve kadehler havaya kalktı. '*Santé*!'

"Kiara cevap olarak kanlı tokmağını kaldırdı ve muzaffer bir ifadeyle babasına baktı. Ama o karanlık tahtın yanında duran ve gülümseyen Nikita'nın ona uzattığı kadehten bir yudum alan Aaron'u görünce gülümsemesi bir nebze soldu.

"Lilidh kendi dolu kadehini dudaklarına götürdü. Kalpsiz bu akşam kan kırmızısı ipekler içindeydi ve başını keçi boynuzlarından bir taç süslüyordu.

"'Kızın gençliğine rağmen çok iyi dövüşüyor, kardeşim.'

"Nikita da kendi kadehinden bir yudum aldı. 'Ne de olsa benim kızım. Draigann'ın yeteneğin değerini küçümseyip yaşın değerini gereğinden fazla abartmış olmalı.'

"'Basit bir hata.'

"'Aptallar genellikle en basit hataları yapar.'

"Lilidh düşünceli bir tavırla dudaklarını büzdü ve yeğenini süzerken parmağını dudaklarına vurdu. 'Bu gecelerde biraz tatsız görünüyor sanki, sen ne dersin? Aslan'a karşı kazandığı zaferin getirdiği yeni şana rağmen. Belki de Kiara'n konumunun gasbedilmesine içerliyordur?'

"'Gasp mı?' dedi Nikita küçümseyici bir tavırla. 'Kiara'nın yeri her zamanki gibi tahtımın sağ tarafı.'

"Kalpsiz dudaklarını çarpıtarak ve dipsiz gözlerini belden aşağısında dolaştırarak Aaron'a baktı. 'Ben taht odasındaki konumundan bahsetmedim, kardeşim.'

"Dümdüz karşıya bakan Aaron halasına cevap vermedi. Kiara bakışlarını babasından ayırmıyordu. Karayürek ise kadehinin gerisinde düşünceliydi. Ancak Nikita bir karşılık vermeyi planladıysa bile kapıların bütün salonda yankılanan bir gümbürtü eşliğinde hızla açılmasıyla yarıda kaldı. Soraya koyu renk teni ışıldayarak ve saç örgülerinin arasında taze kar taneleriyle hızlı adımlarla içeri girdi.

"Nikita tek kaşını kaldırdı. 'Kızım?'

"Soraya kanlı taşın üstünde muzaffer bir tavırla duran Kiara'ya baktı. Kız kardeşler göz göze geldiler ve kardeşinin yüzündeki ifadeyi görünce Kurtana'nın kaşları çatıldı.

"'Kızım,' dedi Karayürek bir kez daha. '*Konuş.*'

"'Bağışla, baba,' dedi Soraya yere eğilerek. 'Kapılara bir ulak geldi.'

"Lilidh, Prens'in kulağının arkasını okşarken iri beyaz kurt aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi bacağını taşa vuruyordu. 'Yoksa yine fakir kralları için yalvarmaya gelen Voss prensleri mi?'

"Soraya başını hayır der gibi salladı ve Nikita'ya baktı. Salondakileri ve babasını hoşnut etme arzusu kötü haberin ileticisi olma korkusuyla savaşıyordu.

"'Sanırım gelip kendi gözlerinizle görmeniz daha iyi olacak, Lordum.'

"Nikita'nın dipsiz gözleri kısıldı, beyaz parmakları Dokuzkılıç'tan çalınan tahtın kolçağında dolaştı. Uzun yılların ağırlığını üstünde taşıyordu ve tahmin oyunu oynayacak biri değildi. Ama yavaş hareketlerle tahtından kalktı, muhteşem paltosunu düzelttikten sonra kaidesinin basamaklarını indi.

"Soraya, 'Kitabeyi yanına alırsan iyi olur, baba,' diye fısıldadı.

"Kanlı salonda fısıltılar dalgalanırken Nikita'nın kanlordları birbirlerine baktılar. Karayürek yüzünü buruşturarak tahtına yaslı duran silahına uzandı. Büyükkılıç bir insandan daha uzun boyu ve geniş eniyle ürkütücüydü. Kabzasına kükreyen bir ayı motifi işlenmişti, koyu renk çelikten dövülmüş keskin kısmı Eski Talhost dilinde harfler ve sayısız savaşın çentiğini taşıyordu. Kılıca

adını Nikita vermişti ve doğrusu yerinde bir lakaptı zira keskin kenarının kaç mezar taşı yazısı yazdığını sadece Tanrı bilirdi.

"Nikita silahını omzuna dayayarak kararlı adımlarla salondan çıktı. O geçerken ayağa kalkan kanlordları Soraya'ya şüpheli gözlerle bakıyordu. Ama çaylak yanındaki Kiara'ya karanlık bir bakış attıktan sonra babasının peşi sıra hareketlenmişti bile. Şimdi diğerleri de onların peşinde salonu boşaltarak kara çıkıyordu.

"Lilidh dışında herkes.

"Kalpsiz dudaklarını büzerek tahtında oturmaya devam ederken altına batırılmış parmağıyla tacındaki boynuzu okşuyordu. Kılıçhizmetlileri birbirlerine ve Reyne'e baktılar. Bu ani yakalanan fırsat o kadar baş döndürücüydü ki Prenses az kalsın Lilidh'in sinirli bir iç çekişle ayağa kalkmasını kaçıracaktı. Lilidh sırtına basarak kırık zemine inerken Reyne inledi. Vampir parmaklarını şaklatarak kardeşinin peşi sıra salonun kapısına yürüyünce nedimeleri ve kurdu da peşine takıldı. Dior gülünç yükseklikteki topuklularıyla onlara yetişmeye çalışıyordu.

"Ana kapılarından çıktıklarında, fırtına körfezin üstünde gümbürdüyordu. Meraklı kılıçkölelerinin, ahırların yakınındaki Joaquin'in, demirhanedeki Baptiste'in ve kafesinde titreyen küçük Mila'nın önünden geçtiler. Nikita'nın geçit alayı Anabakire'nin Mezarı'nı geçerek Auldtunn'a girince, orada yaşayan ölümlü sürü, korkuyla titreyerek sindi.

"Onlar yaklaşırken Newtunn'un duvarlarında bir borazan yankılandı, gösterişli kapılar gıcırtıyla arkalarında kalan harap şehre açıldı. Harabelerin arasındaki binlerce sefil, yeterli zekâ seviyesini koruyanlar iniltiler ve tıslamalarla açlıklarını dile getirerek sesin geldiği yöne döndüler. Hiç bitmeyen açlıklarıyla sivri dişlerini göstererek kırık dökük evlerden, kokuşmuş kanalizasyon giderlerinden ve harap tımarlardan çıktılar. Ama Karayürek'i gördükleri zaman bir Kurtlar Lordu karşısında sokak itleri gibi titreyerek geldikleri kuytulara geri çekildiler.

"Dior bu sırada ellerini bir rahibe gibi önünde kavuşturarak Lilidh'in yanında yürüyordu. Ama gözlerinin mavisi fırtına öncesi bir renge bürünmüş gibiydi ve alnında Kont Dyvok'u şöleninden buraya sürükleyen şeyin ne olabileceği merakını ele veren bir çizgi belirmişti. Fırtına bir kez daha gümbürderken Nikita kırık dökük dış surlardaki yürüyüş yoluna çıkan basamakları tırmandı. Lilidh karanlığa bakan kardeşinin sağ tarafındaki yerini alırken kanlordları iki yana çekildi.

"Defterlerinde yüzlerce yılın ve binlerce canın hesabıyla, o harap mazgallı siperlere sıralanmışlardı. Kane ve Alix, Draigann ve Gri Soytarı, Soraya ve

Kiara ve diğerleri. Dior karanlığın içinde belli belirsiz bir gayda sesi, vampirlerden yükselen homurtuları duydu. Lilidh ifadesiz yüzünü korusa da gök bir kez daha gürlerken dudaklarından alçak bir tıslama süzüldü.

"Gece ölümlü gözlerin delip geçemeyeceği kadar karanlıktı ve Kâse karşısındaki siyahlığa kısık gözlerle bakıyordu. Ama şimşek çakınca Dún Maergenn'in duvarlarının önündeki harabeler kısa bir an aydınlandı ve Dior oraya dizilmiş *lejyonu* görerek iç geçirdi. İri kıyım cüsseler, parlayan köpek dişleri, hilal şeklinde kılıçlar, altın rengi gözler, kanla boyanmış kürkler ve dövme izli tenler. Dünya tekrar karardı ve gaydalar ölüm ve savaş şarkıları söylerken Dior gözlerini kırpıştırdı. Ama sonra şimşek göğü ortadan kesen bir kılıç gibi tekrar çaktı ve bu kez peşinde bir gök gürültüsü ve ona uzun zaman önce ettiği yeminin anısı yankılandı.

"*Bu yolun bizi nereye götüreceğini bilmiyorum, evlat. Ama bizi hangi kader bekliyor olursa olsun, seninle yan yana yürüyeceğim. Ve Tanrı bizi kendi elleriyle ayırsa, Ebedî Lejyon yoluma çıksa bile yanında savaşmak için cehennemin kıyılarından dönmenin bir yolunu mutlaka bulacağım.*

"Dior'un gözleri yaşlarla doldu.

"*Seni bırakmayacağım, Dior.*

"Fısıltısı fırtınanın arasında kayboldu.

"'*Seni* asla *bırakmayacağım.*'

"'Gabriel.'"

IV

KARA GECE, KIZIL ŞAFAK

"Onu görünce ne hissedeceğimi bilemedim.

"Sevinç ve öfke. Gıpta ve gurur. Ama kafamın içinde sesler en çok korku şarkıları söylüyordu. Gabriel elinde çıplak Küliçen'le fırtınanın en başında duruyordu. Yanında alev kırmızısı saçları altın iplerle örülmüş Phoebe á Dúnnsair'le ileri doğru yürüdü. Gabriel'in kan kırmızısı paltosu ve simsiyah saçları kış rüzgârlarıyla dalgalanıyordu ve gözleri seslerini bastırmak için kükrediği fırtına bulutları kadar griydi.

"'DYVOK'LAR!'

"Vahşilerin Priori'si şehrinin harap surları üstündeydi. Yüzünde kararlı bir ifade, omzunda ürkütücü Kitabe ve karanlık melekler gibi etrafında toplanmış kanlordlarıyla aşağıya bakıyordu. Öldürdüğünü iddia ettiği efsanenin kanlı canlı karşısında durduğunu görmenin şaşkınlığıyla yumruklarını sıkarak önüne bakan Kurtana etrafındakilerin öfkeli bakışlarını üstüne topluyordu. Ama Nikita ne kızına ne de utancına dönüp baktı. Gözleri düşmanının üstündeydi.

"'Kara Aslan! Ne şerefli bir misafir! Nikita sana hoş geldin diyor!'

"Ağabeyim başını iki yana sallayarak cevabını haykırdı. 'Dinle, itlerinin hiçbirinde bunu söyleyecek taşak olmadığını biliyorum ama kendinden üçüncü tekil şahısla bahsederken kahrolası bir *otuzbirci* gibi göründüğünün farkın mısın?'

"Nikita güldü. 'Ölümünle ilgili söylentilerin dayanaksız olduğunu gördüğüme sevindim, de Leön. Tanrılara ve şeytanlara bir gece yeniden karşılaşmamız için az dua etmedim!'

"'Özrümü kabul et! Seninle daha önce karşılaştığımızı hatırlamıyorum! Yoksa Kızıl Koru'da mıydın? Babanın leşini kılıcımdan temizlemekle meşgul olduğum için takdim kısmına dikkat etmemiş olmalıyım!'

"'O zaman kendimi şimdi takdim edeyim!' Karayürek kollarını kansoyunun hiçbir zaman almanın yakınından bile geçmediği şehri kucaklar gibi açtı. 'Ben Dün Fas'ın fatihiyim! Dún Sadhbh'ın yok edicisi. Dún Cuinn'in

yağmacısı! Dün Ariss'in bozguncusu! Bütün Ossway şu anda ya ayaklarımın dibinde diz çöküyor ya da elimle toprağın altını boyladı. Dyvok Krallığı'na hoş geldin de León! Bu krallığın hükümdarı Nikita'dır ve içindeki herkes ona hürmet eder!'

"Gabriel'in gözleri yıkık duvarlarda, kırık taşlarda, Nikita'nın ele geçirme hevesiyle yarattığı harabede dolaştı. 'Buraya yaptıklarını *beğendim*.'

"Nikita sivri dişleri çakan şimşekle parlayarak güldü.

"'Görünüşüne bakılırsa hayli uzun bir yolculuk yapmış olmalısın? Misafirperverlik mi bekliyorsun?' Dyvok Kontu eliyle ihtişamlı kapıları işaret etti. 'Buyur gir, de León. Ama yalnız gelmeni rica etsem? Seni daha mahrem ortamlarda ağırlayabilirdik.'

"Gabriel kılıcını yumruğunun arasında sıkarak, 'Çok yakında, piç,' diye mırıldandı.

"'Hayır mı?' Nikita gülümsedi. 'Çok yazık. Kendimizi San Michon'un diğer güzel oğullarıyla doyurmak zorunda kalacağız desene. Ama korkun olmasın, Aslan. Bizi çok iyi doyurduğunu söylemeliyiz.'

"Kont Dyvok omzunun üstünden arkasına bakarak işaret etti.

"'Öyle değil mi, Altın Çocuk?'

"İblis sürüsünün arasında beliren bir karaltı Nikita'nın yanındaki yerini aldı. Onun suratına bakarken ağabeyimin zaten kırık olan kalbinin daha da parçalandığını gördüm.

"'Öyle,' diye seslendi Aaron de Coste. 'Efendim.'

"'Aman Tanrım,' diye fısıldadı Gabriel. 'Ah, *hayır*...'

"Aaron ve Gabriel yağan karın ve aralarındaki zaman okyanusunun üstünden birbirlerine baktılar. Tanıştıklarında ikisi de çocuktu ve başlangıçta birbirlerinden nefret eden iki çocuk daha sonra gümüş alevi gibi güçlü, beklenmedik bir dostluk kurmuştu. Kardeşlikleri en karanlık zamanlarda ışıkları olmuştu. Aveléne'in Lordu olmasa Gabriel ve Kâse, Vellene Canavarı'nın pençelerine düşerdi. Ama şimdi Aaron çok daha karanlık bir pençenin içindeydi.

"Gabriel çenesini sıkıyor, yaşlarla dolan gözleri nefretle yanıyordu. Bir kayıp daha. Elinden alınan bir şey daha. Bir yanım ağabeyimin içinde verecek ne kaldığını merak ediyordu.

"Kirpiklerinde donan yaşlarla hanımefendisinin yanında duran Kâse'ye baktı. Sonra bakışları kırık dökük mazgallı siperlerde, Kan Divanı'nda, büyük Tolyev'in kalesinde dolaştı. İki yıl gibi kısa bir sürede gençliğinde korumak için hayatını riske attığı bu ülkede harabeye dönen, dağlar gibi güçlü ve kışlar kadar soğuk Vahşilerde.

"'Her birinizi tek tek küle çevireceğim,' diye tısladı.

"'Sizi buraya hangi rüzgâr attı?'

"Bu kez seslenen, kan kırmızısı saçları etrafında bir pelerin misali dalgalanan Lilidh'di. Siyah gözleri Phoebe'ye sabitlenmişti.

"'Kabile kalenden çok uzaklaşmışsın, Fiáin dahr,' diye devam etti. 'Dyvok Kanı barış imzalandığından beri Dağlık Bölge'nin takdis edilmiş topraklarına bir kez bile adım atmadı. Oysa şimdi savaş düzeniyle kapımıza dayandığınızı görüyorum. Söze ve taşa kazınmış yemine ve akde meydan mı okuyorsun?' Dyvokların en yaşlısı bakışlarını Gabriel'in arkasındaki lejyonda dolaştırdı ve fırtınada kendini duyurmak için sesini biraz daha yükseltti. 'Malath'ın oğullarında hiç şeref kalmadı mı? Lánis ve Lánae'nin kızlarında? Kutsal alanda edilmiş kutsal bir yemini çiğnediğiniz için, size yazıklar olsun!'

"Phoebe bir adım öne çıkarak surlara baktı. Gözlerini aykanıyla boyamıştı ve öfkeyle çarpılan dudaklarının arasından sivri dişleri görünüyordu. Sırtındaki göğüs zırhının altına uzandı, boynundaki deri ipi kopardı ve küçük cam şişeyi herkesin görebileceği şekilde kaldırdı. Kusursuz beyaz bir yay gökyüzünü aydınlatırken gözleriyle aynı renkte parlayan şişeyi bir küfür eşliğinde surlara doğru fırlattı.

"'Senin kahrolası *şerefin* de burada, Kışeşi!'

"Nikita ablasına baktı ama Lilidh'in gözleri hâlâ etcadısında, dudakları ip gibi gergindi.

"'Fiáin'in gücünü çaldın!' diye haykırdı Phoebe. 'Anaaylar ve Toprak Baba'nın huzurunda ve kanlarımız ve nefeslerimiz üzerine yemin ederiz ki onu geri almak için buradayız!' Kırık dökük mazgallı siperleri işaret ederek arkasındaki lejyonlara kükredi. 'Hainlere ölüm! Dyvok'lara ölüm!'

"Arkasından, güçlü bir 'ÖLÜM!' kükremesi yükseldi. Kılıçlarını kalkanlarına vuran yüzlerce savaşçı, şimşek ışığı dişlerinin ve pençelerinin üstünde parlayan kurtlar, ayılar ve aslanlar yukarıda saklı olan analarına haykırdılar. '*ÖLÜM*!'

"Karanlığın arasından bir at kadar büyük, duman kadar sessiz bir taş uçtu. Gabriel etcadısını hızla yana çekti, taşın bin çekiç kuvvetiyle Phoebe'nin az önce durduğu yere çarpmasıyla donuk toprak patladı ve kıymıklar etrafa saçılırken taş arkadaki alacakaranlık dansçısı lejyonların üstüne sekti. Taş etrafa kar püskürterek üstlerine gelirken lejyondakiler etrafa kaçıştı. İlkini Karayürek'in fırlattığı ikinci bir siper parçası takip etti. Kadim vampir devasa taşları kindar bir tanrı gibi fırlatıyordu. Gabriel ve Phoebe bir kez daha geri kaçarken toprağa çarparak bir düzine parçaya ayrılan granit kırıkları askerlerin üstüne yağdı. Surlardan koparılan üçüncü bir kaya üstlerine savrulurken ve

taş, camdan yapılmış gibi tuzla buz olarak üstlerine saçılırken kaos patlak verdi ve alacakaranlık dansçılarından oluşan kıtalar panikle dağıldı.

"Nikita bir elinde bir duvar parçasıyla şehrinin surları üstünde duruyordu. Elindeki devasa taşı, tonlarca ağırlığına rağmen bir çocuğun bir sopayı taşıyacağı kadar kolay idare ediyordu. Dişlerini sıktı ve tanrısal bir güçle, karanlığın içine, bir mancınıktan çok daha uzağa, fırlattığı taş geri çekilen alacakaranlık dansçılarının arasına düştü.

"'İşte böyle, kaçın!' diye kükredi. '*KAÇIN*! Ben pirelerin yediği postlarınızı yüzmeden ödlek leşlerinizi sizi doğuran o bataklığa sürüklemeye bakın!'

"Dyvok'lar yuhalamaya başladı ama hiçbiri düşmanı kovalamak için surlardan aşağı inmeye cesaret edemiyordu. Ve geri çekilen Dağlılara küfürler yağdırmalarına rağmen hepsi düşmanlarının cansız güneş gökyüzünde parladığı ve vampirler güçsüz düştüğü zaman geri döneceğini biliyorlardı. Alacakaranlık dansçılarının pençeleri ve dişleri vampirlerin işini gümüş kadar hızlı bitirebilirdi ve Gabriel ve etcadısının bir araya topladığı sayı sonsuza dek yaşama arzusu taşıyan herkese korkutucu gelecek kadar büyüktü.

"Hele sonsuza dek hükmetme arzusunu taşıyanlara.

"Nikita arkasında aralarında bir şeyler mırıldanan divanıyla surlardan indi. Avlunun taşlarına ulaştıkları zaman Dyvok'ların Priori'si kanlordlarına döndü. Gözleri çakmak çakmaktı.

"'Her biriniz Dağlanmışlarınızı dış duvara yerleştirin. Bırakalım önce yemlerin kanı dökülsün. Biz yüksekkanlar Auldtunn ve Portunn'un duvarlarını koruyalım ve bozukkanlarımızı aşmaları durumunda, onları orada durduralım.' Kane'e döndü ve demir gibi bir sesle konuştu. 'Bu akşam kırmalara yemek yok. Alacakaranlık dansçıları geldiğinde aç olsunlar. Soraya –en küçük çocuğuna döndü– altı biniciyle Órd'un yolunu tut ve Voss leydilerini bul. Dehşetlere buraya ulaştıklarında babalarının ödülünün hazırlanmış ve paketlenmiş olacağını bildir. Ama bu veledi sapasağlam görmek arzusundaysalar ellerini çabuk tutsunlar...'

"'Bu delilik neyin nesi?'

"Nikita döndü ve paramparça haldeki taş merdivenden inen Lilidh'e baktı.

"'Savaş hazırlıkları, ablacığım. Tanımamana şaşırmadım.'

"'Benim onayım olmadan, bana ait bir malı...'

"'O BENİM malım!' diye hırladı Nikita ve hışımla ablasının üstüne yürüdü ve yüzlerinin arasında sadece birkaç santim kalana kadar durmadı. 'Nikita Priori ve sahip olduğun her şeye ancak o izin verdiği için sahipsin!' Eliyle Dior'u işaret etti. 'İş gördüğü sürece bu *şeyin* keyfini çıkarmana göz yumdu! Ancak madem çuvalladın...'

"'Çuvalladım mı?' diye sordu Lilidh. 'Sana fethin için çürük kan sağladım! Ordun için sana lord lejyonları verdim! Alacakaranlık dansçılarıyla ateşkes...'

"'Dışarıda toplanan onca düşman sadece şafak ışığını beklerken hangi cüretle ateşkes diye meliyorsun?'

"'Melemiyor, haykırıyorum! O ateşkes taşa benim elimle kazındı! Ve şimdi titrek parmaklarınla bozulmasının kabahatini ablanda değil, *kızında* ara, Nikita!'

"Kalpsiz çatık kaşlarla Kiara'ya döndü.

"'Leydim, affedin beni,' dedi Kurtana kaşlarını çatarak. 'Ama benim...'

"'Başarısızlığını daha fazla kandırmacayla büyütme! Aslan'ın peşindeyken şişeni kaybettiğini hepimiz biliyoruz! Sırlarımız düşmanın eline geçti ve ne uğruna? Adaletin sağlandığı iddia edildi ama öyle oldu mu gerçekten? De León ölü bir adam için fazla canlı görünüyor.'

"Kiara karın üstünde Draigann ve Alix'in yanında duran Kane'e baktı. Ve hiçbir vampirin ağzında tereyağı erimeyecek olsa da Tarihçi Kafakoparan çoğundan daha serinkanlı görünmek konusunda iyi iş çıkarıyordu. Avlunun dört bir yanında Dyvok lordları aralarında fısıldaşıyordu ve Kiara'nın çalıntı şanı toza dönüşüyordu. Dior taş gibi ifadesiz bir yüzle duruyordu ama yan gözle kılıçhizmetlilerine baktı ve Arlynn'le göz göze gelince ve Gillian hafifçe gülümseme riskini alınca nabzı hızlandı. Çatlaklar belirmeye başlamıştı, Nikita'nın ittifakı dağılmaya yüz tutmuştu.

"Sadece itseler ne kadar hızlı çökerdi acaba?

"Nikita, 'Vosslara git, kızım,' dedi Soraya'ya dik dik bakarak. Kamçını esirgeme. Alba ve Aléne'e onu savunması için asker getirirlerse babalarının ödülünü alabileceklerini söyle. Yoksa...' Dior'a dik dik baktı. 'Sadece kargalardan artakalanı alabilirler.'

"Soraya babasının karşısında eğildi ve Kane'e ters ters, kız kardeşine üzgün gözlerle baktıktan sonra ahırların yolunu tuttu. Yüksekkanlar etraflarında hareketlenmişti bile. Ölümlü askerlerine dış duvarları tutmaları için emirler yağdırıyorlardı. Gaddarca bir plandı ve Kont Dyvok'un saygı duyulması gereken bir general olduğunu görebiliyorduk. Dağlıları Auldtunn'un surlarındaki yüksekkanlara ulaşmadan önce ölümlü kılıçkölelerini aşmak, dolayısıyla güçlerini harcamak, ardından Newtunn'daki bozukkanların arasından geçmek zorunda bırakmak akıllıcaydı. Draigann'in filosu Portunn ve Kurtlar Körfezi'ni elinde tutuyordu, ayrıca Dağlıların gemisi yoktu. Bu yüzden cepheden saldırmak tek seçenekleri olacaktı. Bir katliam yaşanacaktı ve canlarından olacak ilk grup damarlarındaki kan öyle yapmalarını talep ettiği için savunmada duran erkekler ve kadınlar olacaktı.

"O hengâmede Kiara bir zamanlar sevgilisi de olan ve yağan karın altında taş gibi duran karanlık babasının yanına gitti. Nikita'nın kaymak taşını andıran alnı kırışmıştı, gece karası gözleri yukarıdaki duvarlardaydı. Ama Kiara konuşunca bakışlarını ona çevirdi.

"'Affet beni.'

"'Doğru demek?' dedi Karayürek. 'Bana ateşkesimi Aslan'ı kovalarken kaybettirdin.'

"'Tek niyetim seni sevindirmekti,' diye fısıldadı Kiara gözlerine bakarak. 'Soylu babanın katilinin işini bitirmek. Bana eskisi gibi bakmanı sağlamak. Nikita, ben...'

"Karayürek'in eli bir kamçı gibi fırladı ve Kurtana'nın boğazına yapıştı. Hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ayakları yerden kesilirken ve eti Nikita'nın gaddar elinin arasında hamurlaşırken Kiara'nın gırtlağından bir fokurtu yükseldi.

"'Sana bu canı ben verdim, kızım. Almam da o kadar kolay.'

"'Lordum na... nasıl arzu ederse,' diye fısıldadı Kiara. 'Sonsuza dek emrine amadeyim.'

"Nikita karanlık ve dipsiz gözleriyle kızını süzdü. Gözlerinde ona eskiden duyduğu şefkatten en ufak bir eser yoktu, bunu gördük. Tek bir damla bile sevgi yoktu. Kiara, Nikita'nın avıydı. Katledilmesinden sonra beklenmedik bir şekilde kurda dönüşen bir kuzuydu. Kullanılıp atılacak bir bedendi.

"Neden hâlâ gölgesinde diz çöktüğünü merak ediyorduk. Bileğinden ilk kanını içmesinin üstünden uzun seneler geçmiş olmalıydı ve bu kadar uzun bir sürede her tür sahte sevgi etkisini kaybederdi. Belki de insan her zaman bildiği musibeti yeğliyordu, kim bilir? Belki de sadece mutsuz insanların başkalarının da mutsuz olmasından teselli bulması meselesiydi, ne de olsa hiç kimse lanetlilerin çocuklarından daha mutsuz olamazdı. Ama sonra Kiara daha önce hiç aklımıza gelmeyen bir gerçeği dile getirdi.

"'Seni seviyorum.'

"Ama Nikita sadece kafasını sallamakla yetindi.

"'Canımı sıkıyorsun.'

"Karayürek bileğinin küçük bir hareketiyle onu sırtüstü, duvara fırlattı. Kiara duvara sertçe ve kemik çatırtıları eşliğinde çarptı. Eti kadim vampirin gücü altında ezilmişti. Kurtana zemindeki taşların üstüne yığılırken Nikita'nın divanının diğer üyeleri olanları en ufak bir acıma duymadan izliyor, Kane kendisinden büyük kuzeninin gözden düşmesini izlerken pis pis sırıtıyordu. Babası gökler kadar siyah gözleriyle Kiara'nın tepesine dikildi. Seyre duran divanın gözleri önünde Kurtana dizlerinin üstünde doğruldu ve kanayan yaralarına rağmen babasının gölgesinde diz çöktü.

"Draigann, 'Düzenbaz,' diye mırıldanarak kafasını salladı.

"'Korkak,' diye tısladı Alix. 'Vahşiler kimsenin önünde diz çökmez.'

"Kanlı divanda fısıltılar ve okunan lanetler yankılanıyor, kanlı tükürükler taş zemine çarpıyordu. Karayürek eski aşkına hiç acımadan ve solgun dudaklarını bükerek baktı.

"'Dağlanmışlarını surlara götür. Ve seni onların arasına dikmediğim için Tanrı'na şükret.'

"Nikita dönüp harabelerin arasından geçerken sefiller gözlerini yerden kaldırmadı. Aaron mazgallı siperlere son bir kez baktıktan sonra efendisinin peşinden gitti. Lilidh de yanında ona bir şeyler söyleyen Draigann'la birlikte onları takip etti. Etraflarında Dyvok divanı savaşa hazırlanıyordu.

"Gökyüzü çakan bir şimşekle aydınlandı ve aç bir gök gürültüsü gümbürdedi.

"Ve hemen arkasından Kiara güçlükle yerden doğruldu.

"Kaleye dönen Nikita kanlordlarıyla fikir alışverişi yapmak için dosdoğru Bolluk Salonu'na gitti. Lilidh nedimlerini odalarına gönderdi, Dior'un odasına kilitlenmesini ve kılıçkölelerinin kapıda nöbet tutmasını emretti. Kapalı kapılar arkasında planlar yapılırken Kâse'ye düşen, penceresinin başında geceyi seyretmekti. Bir elini cama bastırıp iç geçirirken nabzının hızlandığını, kalbinin çırpındığını hissettik.

"'Lanet olsun...'

"Arkasında kitaplık açıldı ve Leydi Reyne içeri süzüldü. Prenses á Maergenn, Kâse'nin yanına gitti; omzunu sıktı ve coşkuyla gülümsedi.

"'Tanrı'ya ve Anabakire'ye şükürler olsun.'

"'Onlara ne demeye şükrediyoruz?' diye homurdandı Dior.

"'Kurtuluş için!' Reyne dışarıdaki karanlığı işaret etti. 'Lorson'un Kara Aslan'ı seni korumaya geldi! Yanında bir lejyon Dağlıyla birlikte! Çocukken onunla karşılaştığımı hatırlıyorum, annemin eliyle bu şehirde şövalye ilan edilmişti. Annem her zaman onun cesaret hikâyelerini anlatırdı. Savaşta harikalar yarattığını söylerdi. Dua ettiğimiz mucize gerçekleşti.'

"'Ama ne mucize! Kahrolası bir katliam olacak.'

"'Dyvok'lar için, *oui*.' Reyne, Dior'un elini tutup sıktı. 'Şimdi cesur olma zamanı, Matmazel Dior. Biz de boş durmadık. Leydi Arlynn'in kocası kan köleliğinden kurtuldu. Tıpkı Gillian ve Morgana'nın her ikisi de Lilidh'in dairesinde muhafız olarak hizmet eden sevgilileri gibi. Biraz daha kan ve Tanrı'nın lütfuyla, yeterli gücü toplayarak...'

"'Şafakta ne olacak peki? Gabe ve arkadaşları o duvarlara saldırınca?'

"'Bunun şansımız olduğunu göremiyor musun? Lilidh, Nikita ve lordlarıyla mazgallı siperlere çıkacak bir savaşçı değil. Yalnız olacak. *Savunmasız.* Biz senin kanınla mesh edilmiş kılıçlarla saldırıya geçersek bütün hanesi tek bir hamlede özgür kalabilir. Yüzlerce insan, düzinelerce...'

"'Ben *onlara* ne olacak demek istedim.'

"Dior pencereden aşağıdaki avluyu işaret etti. Savaş hazırlıkları sürüyor, kullanabilecek durumda olan herkesin eline bir kılıç tutuşturuluyordu ve ölümlü olsalar da orada toplanan kuvvet hafife alınacak türden değildi. Yıkık mazgallı siperlerin gerisinde ve damarlarında karanlık efendilerinin kanıyla Dyvok'un Dağlanmışları, kendileri düşmeden önce, duvarları Dağlıların kanıyla boyayabilirdi.

"Kara gece kırmızı bir şafak vadediyordu.

"'Gabriel bana, bana ulaşmak için cehennem lejyonlarıyla bile savaşacağını söylemişti,' dedi Dior. 'Bu zavallı piçleri doğramakta tereddüt etmeyeceği kesin. Ama dışarıdaki o insanlar, hizmet etmeyi kendileri seçmedi. Buna mecbur edildikleri için savaşacaklar.'

"'Bu savaş,' dedi Reyne başını sallayarak. 'Sana söyledim. İnsanları ölümlerine göndermek az şey değil ama lider olmak bunu gerektirir. Eğer...'

"'Ben lider falan değilim! Ne halt ettiğim konusunda en ufak bir fikrim yok!'

"'Daha önce hiç yapılmamış bir şeyi yapmanın en iyi yolu bu.'

"Dior gözlerini kırpıştırdı, duydukları bilgelik miydi, yoksa delilik mi emin değildi.

"'Senin altından bir kalbin var, Dior Lachance.' Reyne başını sallarken bakışları yumuşacıktı. 'Belki de Yüce Tanrı'nın kanını taşıması için seni seçmesi bu yüzdendir. Ama hepimiz bu tür gecelerin hiç yaşanmaması için dua etsek de asıl önemli olan *yarın* ne yapacağımızdır.'

"Dior yüzünü buruşturdu, titreyen elini saçlarının arasında kaydırdı. 'Durmalıyız. *Düşünmeliyiz.*'

"'Böyle bir lüksümüz yok.' Reyne'in sesi ateşle dolu, gözleri alev alevdi. 'Bu şehir için savaş şafak vakti başlayacak ve ben onun için ölmeye gönüllüyüm.'

"Dior bu söz üstüne Prenses'e dikkatle baktı. Reyne ondan daha uzun boylu, daha sertti ve her şeyiyle annesinin kızıydı. Saçları yaz alevini andırıyordu, gözleri iki farklı mücevher gibiydi ve bu kalede tek bir portresi asılı olmasa da bir resminin aşağıdaki Taç Salonu'nun duvarlarını süslediğini hayal etmek zor değildi. Hizmetçi elbisesiyle değil, parlak çelikler içinde, elinde göğe uzattığı bir kılıç ve gözlerinde Tanrı'nın ateşiyle.

"'Senin ölmen düşüncesinin çok hoşuma gittiğini söyleyemem,' diye mırıldandı Dior.

"'Olacaklardan korkma, Dior. Her şekilde geliyor zaten.'

"'Biliyorum. Ben sadece...'

"Prenses, Kâse'nin elini hâlâ bırakmamıştı ve konuşurken Dior başparmağını Reyne'in teninin üstünde dolaştırdı. Sonra riski alarak karşısındaki kızın gözlerinin içine baktı ve o bir çift mücevherde bir sıcaklık iması aradı. Ancak Reyne'in eli önce gevşeyip sonra Dior'unkinden ayrılırken ifadesi bulutlanmış, bakışları soğumuştu.

"Kâse iç geçirdi ve içinden kendini azarlayarak tekrar pencereye döndü. Çenesini sıkarak ve dudaklarını birbirine bastırarak karanlığa baktı.

"'Özür dilerim,' dedi. 'Aptalcaydı. Ayrıca çocukça, bunun zamanı...'

"Elinin üstünde kuş tüyü kadar hafif bir dokunuş hissedince teni karıncalanarak sustu. Arkasına dönünce Prenses'i ona bakarken buldu. Dışarıda çakan şimşek, Reyne'in peri gözlerini aydınlattı. Yüzü şimdi bulutlu değildi, yepyeni uçsuz bucaksız bir kıyıda durduklarını ama orayı hiçbir zaman keşfedemeyeceklerini bilmenin hüznüyle kaplıydı.

"'Daha tatlı şeylere zaman yok, Matmazel Dior,' dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. 'Hiçbir şeye zaman yok.'

"Kâse dudağını ısırdı. Kalbi bir anda alev almıştı sanki.

"'O zaman biraz zaman satın almalıyız. Şey için değil yani...' Dior yutkundu ve başıyla pencereyi ve sonunu hiçbir zaman göremeyecekleri bir savaş için hazırlanan askerleri işaret etti. 'Onlar için.'

"Reyne başını hayır der gibi salladı. 'Bunu yapmak akıllıca olsaydı bile nasıl yapabilirdik ki? Şafak kimseyi beklemez ve şafakla birlikte Kara Aslan gelecek.'

"Dior dışarıdaki fırtınaya bakarak elini bir kez daha saçlarının arasından geçirdi. Sonrasında ne olacağını adımız kadar iyi bilsek de ağzını açtığı zaman kanımız yine buz kesti.

"'Celene.'

"Pervanemiz ağır kanatlarla boynundaki kırmızı taşlardan havalanıp kızın öne uzattığı parmak ucuna kondu. Dior bizi inceler gibi yüzüne yaklaştırdı. İrade ve biçim verilmiş bir kan damlası, açık mavi ve parlak kırmızı gözler birbirine kenetlendi.

"'Gabriel'le konuşmalısın.'

"*PıtPıt.*

"'Seni gördüğüne sevinmeyeceğini biliyorum.' Kız kafasını salladı. 'Yarım kalmış bir işin olduğunu, Cairnhaem'deki düşüşüyle ilgin olduğunu biliyorum ama...'

"*PıtPıt.*

"'Bu çok önemli! Dağlısı olsun, Dağlanmış'ı olsun, binlerce candan bahsediyoruz! Onları saldırılarını ertelemeye ikna etmelisin. Gabe her zaman hiç kimsenin ölmekten sonsuza dek yaşayanlar kadar korkmadığını söylerdi ve cehennem darbesini indirdiği zaman bu piçlerden *biri bile* o surların üstünde olmak istemeyecek! Nikita ve Lilidh'in işini bitirebilirsek iskambil kâğıdından yapılma bu çürük ev yıkılır!'

"Kanatlarımız belli belirsiz bir titreme dışında taş kesildi.

"'*Lütfen*, Celene,' diye fısıldadı. 'Aramızda dünyalar kadar fark olduğunu biliyorum ve bir yanım sana hâlâ hiç güvenmiyor. Ama Yüce Yaradan'a gerçekten iddia ettiğin gibi hizmet ediyorsan bu masumları ölümlerine göndermezsin. Hele onları kurtarmak için bir şans varken.'

"Dokuzkılıç'ın kızı olanları izliyordu ama Kâse sadece bizim gözlerimizin içine bakıyordu. Bir çocuğun merhameti için bu kadar büyük bir risk almak, aptallıktı. Ama ağabeyimin düşmesine izin verdiğimiz zaman öfke ve korkunun bizi yönetmesine izin vermiştik ve o zamandan beri ateş ve sefaletten başka bir şey görmemiştik.

"İçimde bir yaygara, bir fırtına kopuyordu; bir an birbirine karışan öfke, küçümseme ve hayret beni altüst edecek gibi oldu. O zaman Jènoah'nın mezarını, kendi kanıyla yazdığı kelimeleri düşündüm. *Bu bekleyiş çok uzun. Bu yük çok ağır.* Şimdi tattığı sessizliğe gıpta ediyordum. Ama bu ölümsüz kabuğu paylaşan bütün çalıntı ruhların haykırışlarının, yankılarının ötesinde, sadece Celene Castia'nın kendine sorduğu bir soru vardı.

"*Kaderimi Yüce Yaradan'ın ellerine emanet edemezsem ona inandığımı söyleyebilir miyim?*

"*Ve ben ona inanmıyorsam o bana neden inansın?*

"Ve böylece, kafatasımın içinde bütün itiraz uğultularına, karanlık ihtilaflarını haykıran yankılara ve patırtıya rağmen kendimi ona bıraktım.

"Kanatlarımızı kaldırdık.

"*Pıt.*"

V

KURTLARIN ARASINDA

"O gece ölüm o kadar yakınımızda dolaşıyordu ki gölgesini gölgemizin içinde hissedebiliyorduk.

"Hepimiz aldığımız riskin büyüklüğünün, suyun derinliğinin farkındaydık. İçimdeki ruhlar bölüğü sesleri üst üste binen, kafamın içinde bir kakofoniden başka bir şey yaratmayan bir uyarı korosuydu. Sırtımızda ölü bir insanın giysileriyle, omzumuzda pelerin niyetine eski püskü bir battaniyeyle, yüzümüz paçavralarla sarılı bir halde dolaşıyorduk. Tenimiz ince ve çatlaktı, çok fazla boya ve çok fazla tuval bezi, yangının korkunç öpüşünden kalan, geçmek bilmeyen bir grilik. Daha önce de cehennemin kıyılarının çok yakınında dolaşmıştık ama ben hiç bu kadar büyük bir korku duymamıştım. Burada kaybedilebilecek şey çok büyüktü ve aramızda çok fazla kötü kan vardı.

"*Ağabey.*

"Fırtınada ateşleri cılız yanıyordu ve ölü ağaçlardan oluşan bir ormanın üstünde ve Karayürek'in ulaşamayacağı bir mesafede kalan sırt yüzlerce minik ışık noktacığıyla kaplıydı. Kan, et, kürk ve deri kokusunu duyuyor; o alevlerin arkasına çömelmiş canavarların gölgelerini görüyorduk. Uluyan rüzgârın altında gayda sesleri, yoğun Ossway aksanları ve sol uçta karın üstünde hafif ayak sesleri duyuyorduk. Tam. Arkada.

"'Barışla geldim!' diye tısladık, elimde beyazlıkla alakası kalmamış bir paçavra sallayarak.

"Yaylar çekildi. Rüzgâr uludu. Kimse konuşmadı.

"'Lorson'un Kara Aslan'ı Gabriel'le görüşmek istiyorum!'

"Bu söz üstüne etrafımızdaki ayak sesleri bir yelpaze gibi açıldı ve yağan karın arasında dallar ve çalı parçalarına bürünmüş, ellerinde külağacından yaylar olan bir grup kadın gördük. İleride, karanlığın arasından yaklaşık iki metre boyunda bir kadın daha çıktı. Geniş omuzları, kalın kolları, savaşçı örgüleriyle toplanmış gece gibi simsiyah saçlarıyla çirkin bir hayvana benziyordu. Tenine ayzamanından kan helezonları boyanmıştı; yüzü beyazları

olmayan kahverengi gözleri, kafatasının fazla yukarısında duran, birinin yarısı eksik tüylü sivri kulaklarıyla bir hayvanınkine benziyordu. Ön kolları koyu renkli bir kürkle kaplıydı ve parmak uçlarındaki pençeler kavisli hançerleri anımsatıyordu.

"'Bize adını söyle, maebh'lair,' dedi alacakaranlık dansçısı. 'Ve seni hemen şuracıkta küle dönüştürmememiz için bir sebep.'

"'Adım Celene Castia, etcadısı,' dedim. 'Gabriel de León'un kardeşiyim. Bu geçmeme izin vermeniz için yeterli neden değilse,' avuç içimize bir kesik açtık ve kanlı kılıcımızı çağırmak için bileğimizi çevirdik, 'durduğunuz yerde işinizi bitirip yoluma devam edebilirim.'

"Yaylar biraz daha gerildi, liderle bakışlarımız birbirine kenetlenirken kafatasımın içinde ihtilaf yankılanıyordu. Bu bir blöftü elbette. İşimizi bitirmeye yeltenseler daha okları düşmeden rüzgâra karışıp kaçmış olurduk. Ama bu tür savaşçıların yiğitliğe hayranlık duyduğunu bilirdik ve içimden Gabriel'in adının bize yolun kalan kısmını aştırması için dua ediyordum.

"Yarı insan yarı ayı kadın bana çarpık dişlerini sıkarak baktı. Uzun bir bakışma maçının ardından homurdandı ve onu takip etmemizi işaret etti. Okçulardan biri, okuyla ölü kalbimize nişan alarak tısladı.

"'Bir maebh'laire güvenmek mi, Brynne? İddia ettiği kişi olduğunu nereden biliyoruz?'

"İlk savaşçı alaycı bir gülümsemeyle beni süzdü.

"'Böyle bir ego? Kesinlikle onun kardeşi...'

"Yokuş yukarı yürürken Brynne adındaki savaşçı bizi hayretle izleyen muhafızları, Aslan'ı görmeye gittiğimizi söyleyerek sakinleştirdi. Alacakaranlık dansçılarını sadece Wulfric Usta'nın kütüphanesindeki kitaplardan tanıyordum, daha önce Phoebe á Dúnnsair dışında hiç görmemiştim ve lejyonlarında sıradan insanlar da olmakla birlikte, inançsız sihirlerinin geri kalanını nasıl çarpıttığını gördükçe şaşırıyordum. Ateşlerin etrafından bizi korkunç karaltılar izliyordu, yarı insan yarı hayvan, dişleri ve pençeleri parlayan devler. Ateş ışığında parlayan hayvan gözleri, sivri kulakları, kuyrukları, jilet gibi keskin dişleri ve aykanıyla sarmallar çizilmiş yüzleri, taşıyıcılarını hem toprağın hem de pagan tanrıçalarının gücüyle donatıyordu.

"O yaratıkların arasında ilerlerken tekerlek işareti yaptık.

"Kampın tam ortasındaki bir düzine kâfir kabilenin sancaklarıyla süslü bir çadıra götürüldük. 'Beklememizi' emreden bir homurtunun ardından, Brynne adındaki yaratık bizi diğerlerinin göz hapsinde bırakarak içeri girdi. Şimdi Dağlık Bölge'nin ordusu, ışıldayan kılıçları, parlayan köpek dişleri ve ayazda bulutlar çizen nefesleriyle arkamızda toplanmış gibiydi.

"Bir hırıltı, birinin ağabeyimin adını seslendiğini duyduk. Ve göz açıp kapayana kadar, elinde lanetli kılıcıyla çadırın kapağını yırtarcasına açarak karşımızdaydı. Aklında sadece cinayetle bana doğru yürürken gözleri kıpkırmızı parlıyordu, dişleri açıktaydı.

"'Beni Dior gönderdi, *sakin ol*!' diye haykırdık.

"Hiddeti azaldı ama sadece bir gıdım. Öfkesinin derinliğini anlamak için bu yeterliydi. Kanımız içinde hâlâ etkili olmasa kim bilir neler yapardı? Böyle bir tehlikeyi sebepsiz göze almayacağımı bilmek, onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu."

Son Liathe başını sallayarak iç geçirdi.

"Ağabeyim her zaman kafasıyla değil, kalbiyle hareket eden biri oldu."

Jean-François alaycı bir gülümsemeyle çizim yapmaya devam ederek, "En azından biriyle değil," dedi.

Celene aralarındaki sular kadar siyah küçümseyici bakışını tarihçiye çevirdi.

"Ona duyduğun arzu acınası, günahkâr. Eline fırsat geçse seni bir saniye içinde öldüreceğini biliyorsun, değil mi? İnsanların ağabeyime bakıp sadece istediklerini görmesi nasıl mümkün olabiliyor, anlamıyorum? Bana *bu* layık görülmüşken o nasıl oluyor da bu kadar cazibeli bir hayat yaşıyor?"

"Ondan nefret eder gibi konuşuyorsunuz," dedi Jean-François çizimi üstünde çalışmaya ara vermeden. Önündeki sayfada bir alacakaranlık dansçıları denizinin ortasında duran Celene vardı. "Buna rağmen, öfkenin kalbinde onun suçlanamayacağı bir suç yatıyor. Talihsizliğin mateminin tutulması anlaşılabilir, Matmazel Castia ama cennetin kaprisinin suçunu bir ölümlüye yüklemek..."

Tarihçi koyu renk gözleri ışıldayarak gülümsedi.

"Bana... nedense biraz inançsız bir yaklaşım gibi geliyor, matmazel."

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı Celene. "*Bilmiyorsun*. Onun bana neye mal olduğunu."

"*Bana*," dedi tarihçi. "Bize değil. Tekille çoğul arasında çılgınca gidip geliyorsunuz. Bir an kendinizden birden fazla insan gibi bahsederken bir sonrakinde sadece Celene'den bahsediyorsunuz. Beni bağışlayın ama bu size... dengesiz bir hava veriyor. Daha kötüsü güvenilmez bir anlatıcı olduğunuzu hissettiriyor."

"Biriciğinden çok daha güvenilir olduğum kesin, günahkâr."

"Bu durumda hangisi doğru? Ben mi, biz mi?"

"İkisi de. İkisi de değil. *Tam olarak* söylediğimiz gibi."

Tarihçi gözlerini devirdi ve Celene anlatmaya devam ederken kalemini tekrar eline aldı.

"Orada karın içinde, iradelerimiz birbiriyle çatışarak ve birbirimize bakarak durduk. Arkasında etcadısı á Dúnnsair'i gördüm. Karanlık sihri onu büsbütün çarpıtmıştı, gözleri onun derisine bürünmüş bir hayvanın gözleriydi artık. Ama bana dik dik baksa da Gabriel'in bileğine dokundu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Eski hallerinden çok daha samimi bir dokunuş ve ses tonuydu.

"Gözlerimiz Gabriel'in kolunda duran elinden, ağabeyimin gözlerine çevrildi.

"'Dior'un yanına dönmeye çabalarken uykusuz geceler geçirdiğini görüyoruz. Hiç zaman kaybetmemişsin.'

"Etcadısı bana döndü ve lanetli gözleriyle ateşler saçarak baktı. 'Burada öldürülmeye sadece birkaç nefes uzakta duruyorsun, sülük. Yerinde olsam o nefesleri daha akıllıca harcardım.'

"'Yerimde değilsin. Hiçbir zaman olmayacaksın. Bunun için kâfir tanrılarına şükret.'

"Gabriel, 'Ne istiyorsun, Celene?' diye homurdandı.

"'Dior seninle konuşmamı istedi, ağabey.'

"'Sen onunla konuştun mu?' dedi Phoebe gözleri şaşkınlıkla büyüyerek. 'O nasıl?'

"Arkamızdaki gölgeler lejyonuna ve ağabeyimin arkasındaki çadırın içindeki tenlerine kanlı büyüler işlenmiş, bedenleri kör putperestlikle çarpılmış karaltılara baktık.

"'İçinde bulunduğu zorlu durum düşünüldüğünde, yeterince iyi. Dyvok'lar onu köleleştirmeye çalıştı ama bu rolü oynasa da kutsal kanı onu hâkimiyetlerine bağışık kılıyor.' Ağabeyimin büyüyen gözlerine baktım. 'O kanla kölelik bağlarını koparabiliyor, Gabriel. Şu anda bile kalenin içinde başkaldırıyı teşvik ediyor. Vahşilerin dağladıklarından daha fazlasını özgürleştirebilmek için, senden saldırınızı ertelemeni istiyor.'

"'Ne fark eder ki?' dedi Gabriel. 'Dün Maergenn'deki soğukkanların tamamını küle çevirirsek köleleri zaten özgür kalacak.'

"'Nikita bütün ölümlü askerlerin dış mazgallı siperlere yerleştirilmesini emretti. Sen ve... yeni dostlarının... Karayürek'e ulaşmak için önce onları aşmanız gerekecek.'

"'Ve?' Konuşan, kurda benzeyen bir adamdı. Kafası kurt kafası, sesi ıslak çakıl taşları gibiydi. 'Onlar sülüklere hizmet ediyor. Bırakın efendileriyle ölsünler.'

"Gabriel yumuşak bir sesle, 'O hizmeti gönüllü olarak seçmiyorlar,' dedi.

"Başımızı onaylar gibi salladık. 'Dior ona zaman vermenizi rica ediyor. Vahşileri bir arada tutan kemer Kalpsiz, Karayürek ise o kemerin tokası. Onlar olmayınca...'

"'Nikita bir kadim,' diye tısladı Gabriel. 'Kahrolası imparatorluktan daha yaşlı. Ve Lilidh de yeryüzündeki en yaşlı Dyvok. Dior gerçekten de onları...'

"Kamp alanında bir haykırış yankılandı ve bütün gözler arkaya çevrildi. Karın içinde kararlı adımlarla ilerleyen karartılar gördük. Yakılarak desen verilmiş deri giysileri ve kanla boyanmış yüzleriyle bir düzine Dağlı bize doğru geliyordu. Başlarında hayatımda gördüğüm en iri adam vardı. İnsandan çok aslana benzeyen, çarpık yüz hatlarını çevreleyen yelesi savaşçı örgüleriyle toplanmış, vücudu kızıl bir kürkle kaplı bir dev. Bir omzunda canavarın elinden kurtulmak için debelenen, kanlar içinde, hırpalanmış bir beden taşıyordu.

"Dev bizi görünce durdu ve öfkeyle dişlerini gösterdi.

"'Sakin, Keylan,' diye mırıldandı Phoebe. 'Bu, Gabe'in kardeşi.'

"Ağabeyim başıyla canavarın omzunu işaret ederek, 'Bu da kim?' diye sordu.

"Etcadısı bize öldürecekmiş gibi baktıktan sonra, omzundaki bedeni karın üstüne bıraktı. Uzun siyah saç örgüleri, ölüm grisine dönmüş koyu renk bir ten ve yanaklarında kanla çizilmiş küçük daireler gördük. Alacakaranlık dansçısının pençeleri yüzünde kemiklerine kadar inen yarıklar açmıştı ve kolları köklerinden koparılmıştı. Kanının kokusu bana ulaşınca gözlerimiz kısıldı.

"'Soraya,' diye fısıldadık. 'Nikita'nın en küçük kızı.'

"Kalabalıktan mırıltılar yükseldi, kılıçlar ve pençeler ateşışığında parlıyordu. Soraya kalkmaya çalıştı ama Keylan adındaki dev çizmesini göğsüne koyarak onu karın içine bastırdı. Karşı koyacak kolları olmadığı için vampire acı ve nefretle tıslayarak kıvranmak düştü.

"'Babam bu... bunun için derinizi *yü... yüzdürecek*!'

"'Onu yanında yarım düzine arkadaşıyla birlikte at sırtında kuzeye doğru giderken yakaladık,' dedi Keylan. 'Jerrick icabına baktı.'

"'Sıçanlar,' diye hırladı kurt başlı adam. 'Batan gemiden kaçıyorlardı demek.'

"'Hayır,' dedi iri aslan. 'Sanırım ulaklardı.'

"'Kim için?' diye sordu ağabeyim.

"Keylan omuz silkti. 'Hiçbir fikrim yok. Ama biz sadece üç kişiydik, onlar altı kişiydi. Atları kanla bağlanmış, durdurulamayacak kadar süratliydiler.'

"'Nereye gidiyorlardı?' diye sordu Gabriel gözlerini Soraya'ya dikerek.

"Yüksekkan kanlı yüzünü çarpıtarak güldü. 'Görürsünüz. Korkma, Aslan.'

"'Korkmuyorum.' Gabriel, Soraya'nın yanına çömeldi, soğuk ve sert bir yüzle konuştu. 'Ama bence *sen* korkuyorsun.'

"Ağabeyimin Küliçen'i yüksekkanın kalbinin üstüne yerleştirmesini izledik. İnsana korku salan kılıcın kırık ucu göğsüne değince Soraya kanayan çenesini sıkarak titredi. Onlarca yılı geride bırakmış bir vampirdi. Yüzlercesinin, hatta belki de binlercesinin katiliydi. Ama saklamaya çalışsa da o yıldızçelik deri giysisinin altındaki tenine bir santim kadar gömülürken korkmuş bir çocuktan aşağı kalır yanı yoktu.

"'Söyle,' diye mırıldandı ağabeyim. 'Seni salayım.'

"'*Yalan söylüyorsun.* Be... beni asla salmayacaksın.'

"'Beni tanımıyorsunuz, madam. Ben katil değilim.'

"'Sen Tolyev'i katlettin,' dedi Soraya sertçe. 'Bü... büyük Danika'yı ve Aneké'yi öldürdün. Yakınlarımdan o kadar çok can aldın ki karın kırmızı lekesi hâlâ kalkmadı. Sen bir katilsin.'

"'O bir savaştı. Sense bir esirsin. Ben çaresiz bir kadını doğrayacak biri değilim.'

"O zaman rüzgârda yumuşacık akan bir sesle konuştuk. 'Gabriel...'

"'Kapa çeneni, Celene.'

"Elbette sorduğu sorunun cevabını biliyorduk. Soraya'nın babasının mesajını kime teslim edeceğini. Ancak burada üstünde yürüdüğümüz buz çok inceydi ve dahası, sanırım bir yanımız ağabeyimin gerçek kumaşını görmek istiyordu. Ne kadar ileri gidebileceğini. Kurt başlı olan, Soraya'ya bakarak öfkeyle hırladı.

"'O bir sülük, Lion. Gitmesine izin veremeyiz. O...'

"'Kahrolası kolları yok, Angiss. Savaşın gidişatını değiştirmeyeceğini varsaymak yanlış olmaz.' Gabriel'in gözleri tekrar Soraya'ya çevrildi. Vampir korkudan gerilmişti. 'Hayır, bu vampir kaçmak istiyor. Hayatta kalmak. Kimse onu öldürmezse sonsuza dek yaşayacak. Düşünebiliyor musunuz? Yaşlılık yok. Hastalık yok. İşini bitirecek tek şey ya alev ya da kılıç. Bu kadar kıymetli bir şeyi elinde tutmak için nelerden vazgeçerdin bir düşünsene.'

"Küliçen'in kabzası üstündeki elini oynatınca yıldızçelik ateş ışığında parladı.

"'Bana bilmek istediklerimi söyle, soğukkan. Ben de sana sonsuzluk şansını vereyim.'

"Soraya kıpkırmızı kesilmiş gözleriyle ona baktı. Ona gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyorduk ama sonuçta boğulmak üzere olan bir kadın saman çöplerine bile tutunurdu.

"'Dehşetler,' diye tısladı. 'Komutaları altındaki bir sefil lejyonuyla ve dudaklarında Ebedî Kral'dan bir mesajla Ossway'e geldiler. Voss kızı istiyordu. Lachance'ı. Babam ona yardımına gelirlerse kızı onlara vereceği cevabını gönderiyor.'

"'Bu sözde lejyon nerede?'

"'Örd Nehri'nin karşısında kamp kurdular. Priori'mden haber bekliyorlar.'

"'Bana yalan söylüyorsun, soğukkan.'

"'Ben yalan söylemem!' Soraya kanla kaplı parçalanmış yüzünü buruşturdu. Gözleri korkulu yaşlarla dolmuştu. 'Dehşetler geliyor ama birkaç gecelik mesafedeler. *Ruhum* üstüne yemin ederim!'

"Gabriel çenesini sıvazlayarak başını salladı.

"'Biliyor musun, Triúrbaile'deki kafesler hâlâ rüyalarıma giriyor. Gözlerimi kapadığım zaman o pis kokuyu duyuyorum.' Kafasını iki yana salladı ve iç geçirdi. 'Ben çaresiz kadınları öldürmem. Ama sen onların yakınından bile geçmezsin. Ayrıca, sahip olmadığın bir ruh üstüne yemin edemezsin, vampir.'

"'Hayır!' dedi Soraya. '*Hayır*, sakın...'

"Gabriel, Küliçen'i iyice bastırarak yüksekkanın kalbine sapladı. Yıldızçelik etini koparırken vampirin ağzı bir çığlıkla ardına kadar açıldı. Sonra Gabriel kılıcını geri çekti ve bir an bile duraksamadan Soraya'nın kafasını bedeninden ayırdı. Vampirin cesedi yerde kıvranıyor, zamanın elleri mahrum bırakıldığı her şeyi geri almak için uzanıyordu. Kemiklerini kaplayan gri et eridi, kanı koyulup simsiyah kesildikten sonra toza döndü ve karın üstünde bitik bir iskeletten başka bir şey kalmadı.

"Phoebe hırlayarak dumanlar tüten leşe tükürdü.

"'Sonsuzluğun tadını çıkar, sülük.'

"Şimdi bütün gözler –fırtına grisi, ışıltılı altın ve zümrüt yeşili, hepsi– bize döndü. Soraya'dan artakalanların dumanı içinde duruyor ve ağabeyime bakıyorduk.

"'Senin bu Voss lejyonundan haberin vardı, değil mi? Bana söylemeyi planlıyor muydun?'

"'Ben sana sadece Dior'un söylememi istediğini söylerim. Ağabey.'

"Gabriel alaycı bir ses çıkararak dumanlar yükselen kılıcındaki kanı sildi. 'O zaman cevabını verelim. Birkaç hafta önce güneye doğru yürüyen binlerce kişilik bir Voss lejyonu gördük. Maergenn'e saldırmak için güç topladıklarını sandım ama eğer Nikita yardımları için pazarlık ediyorsa onlar gelmeden saldırmaktan başka seçeneğimiz yok demektir.'

"'Dehşetlerin buraya yürümesi zaman alır, Gabriel. Günlerce uzaktalar. Dior darbesini indirmek için sizden sadece *bir* gün istiyor. Seni ve dostlarını

saatlerce sürecek bir katliamdan kurtarmak, o duvarın üstünde sadece buna mecbur bırakıldıkları için zavallı ruhların canlarını korumak için.'

"Ağabeyim dudaklarını sıkarak başını salladı. 'Bunu yapmamız...'

"'Benden sana Cairnhaem'deki satranç tahtasını hatırlatmamı istedi, ağabey.'

"Gabriel gözlerini kırpıştırdı. Aramızdaki boşlukta rüzgâr uluyordu.

"'Benden sana zaferin neye benzemesini istediğini sormamı istedi.'

"Gabriel hisara doğru baktı, sonra kılıcının balçak kısmında kollarını iki yana açmış kadına baktı. O iblisin gümüş diliyle ne fısıldadığım duymak isterdik.

"'İnan, Gabriel.' Gözlerinin içine baktık ve yalvarır gibi, 'Ona benim gibi güven,' dedik.

"Ağabeyim etcadısına, etcadısı etraflarındaki savaşçılara baktı. Dağlıların arasında kabaran hiddeti, kanlarının Nikita'nın arkasında koca bir leş bırakan Ossway saldırısına yakıt olarak kullanıldığını bilmenin haklı öfkesini görebiliyorduk. Bunun intikamı alınmalıydı, bunu hepimiz biliyorduk. Ama yine de Gabriel'in gözlerinde Mère'de Vellene Canavarı'nı yere çaldığımız zaman gördüğümüz o bakışın aynısı vardı. Bütün başarısızlıklarına, zayıflıklarına rağmen, sevgili ağabeyimin lehine şunu söylemeliyim: Dior'a olan inancından hiçbir zaman şaşmadı."

Son Liathe iç geçirdi.

"En sonunda bile.

"Alçak sesle, 'Aaron'u Karayürek'in yanında gördüm,' dedi. 'Baptiste de orada mı?'

"Başımızla onayladık. 'Kurtana'ya köle edildi. Öncü birlikte olacağından hiç şüphe yok.'

"Gabriel elini yüzünde dolaştırarak derin bir nefes aldı. Gözlerindeki korkuyu görebiliyorduk. Bütün ebeveynlerin çocuklarının yuvadan uçmasına izin verirken hissettiği o korku. O yıkık duvarların arasındaki dostları için duyduğu korku, dostları orada olduğu için ölmek isteyeceği o tepe.

"'Tanrıcığa bir gün süre verebiliriz,' dedi.

"'Gabe...' diye mırıldandı etcadısı.

"'Bir gün,' dedi Gabriel, Phoebe'nin elini sıkarak. 'Surların üstündeki o insanların hayatını kurtaracaksa yarını ona verebiliriz, Phoebe. Bunu ona borçluyuz.'

"Etcadısı onay arayarak türdeşlerine baktı. Gabriel burada bir tür lider konumundaydı ama tek lider o değildi. Dağlıların hiçbiri bu seçeneği hoş karşılamamıştı, onu dişlerini sıkarak ve kısık gözlerle izliyorlardı. Ama so-

nuçta Dior onların Tanrıcığıydı, Toprağınlütfu ve Aylarınkutsadığı, kadim kehanetlerde ve ölülerin iç organlarında bahsi geçen Tanrıcık.

"Kim oluyorlardı da ona tek bir şafağı çok görüyorlardı?

"'Kalenin içinde gözlerin var mı?' diye sordu Gabriel bize. 'Dior'la konuşmanın bir yolu?'

"'Kanımızın bir damlası hep onunla kalıyor. Bir pervane. O ne görürse biz de görüyoruz. O ne bilirse biz de biliyoruz. Konuşamıyor ama yine de mesaj iletebiliyor.'

"'Pekâlâ, o zaman Dior'a *prièdi* şafağına kadar vakti olduğunu haber verebilir. Geri kalanın burada kalıyor.'

"'Bizim tercihimiz...'

"'Senin tercihinin ne kadar umurumda olduğunu, olmayan bir elle bile sayabilirim. Çünkü umurumda değil,' diye homurdandı. 'Anlaşma bu. Dior bir gün istiyor ve senin o hain kıçın gözümün önünden ayrılmayacak.'

"Göz göze geldik ve itirazımıza tahammülü olmadığını gördük. Tatsız bir bakışla ve eski püskü pelerinimizin uçlarını sarayın en şık elbisesi gibi kaldırarak reverans yaptık.

"Phoebe insanlarıyla konuştu ve haberi yaymalarını istedi. Grup bize öldürecek gibi bakarak dağılırken gök gürlüyordu. Gabriel'in gözleri öfkeyle, kaygıyla, korkuyla doluydu. Ama sonunda çadırın kapağını kaldırdı ve başıyla içeriyi işaret etti.

"'Bu durumda bütün gece vaktimiz var gibi görünüyor. Belki de konuşmalıyız, kardeşim.'

"Kısık gözlerimizi onunkilere diktik. Annemizin gözleri kömür karasıydı, Gabriel her şeyiyle babasının gözlerini almıştı. Orada o karanlıkta ve soğukta ayakta dikilirken o canavardan kim bilir daha neler aldığını merak ettim.

"Sanırım öğrenme zamanı gelmişti.

"'Nasıl istersen. Ağabey.'

"Ve omuzlarımızdaki karı silkeleyerek içeri girdik."

VI

KARANLIKALTI

"Dior Kutsal Mezar'ın toprağının altında duruyor, annelerinin annesine bakıyordu.

"Şimdi etrafında bir grup komplocu toplanmış, önlerindeki seçenekleri tartışıyorlardı. Leydi Reyne –ev dokuması hizmetçi elbisesi içindeki kraliyet üyesi– çakmak çakmak gözleriyle oradaydı. Birinci nedimesi soylu Leydi Arlynn birbirlerine kardeş olacak kadar çok benzeyen kızıl saçlı ve mavi gözlü bir çift genç adamla hararetle bir şeyler konuşuyordu. Bunlar kılıçhizmetlileri Gillian ve Morgana'nın sevgilileri ve Dior'u Nikita'nm dairesinin önünde hain yüksek topukları yüzünden düşmekten kurtaran iki muhafızdı. Arlynn'in yanında gri sakalı özenle şekillendirilmiş yaşlıca bir adam vardı. Kocası Lord Brann. En sonuncuları yanağındaki ikiz benleri ve tırnaklarının altında kurumuş kan kalıntılarıyla Nikita'nın oda hizmetçisi Isla á Cuinn'di.

"Mezarın kutsal alanına giremeyen pervanemiz her şeyi eşikten izliyordu. İçeridekiler birbiriyle tartışıyor, kısık sesleri Anabakire'nin boş mezarının duvarlarında yankılanıyordu. Bütün bunlar olurken Dior, San Michon'un duvardaki Birinci Şehit'in üstüne parlak beyaz taşla Esana'nın sembolünün işlendiği mozaiğine bakıyordu.

"Muhafızlardan biri, 'Neden mutfak personelini özgürleştirmiyoruz?' diye sordu. 'O zaman kaledeki bütün kölelerin sabah kahvaltısına erişimimiz olur.'

"'Riske değeceğini mi düşünüyorsun, Declan?' dedi Arlynn. 'O kızları köleliklerinden kurtarırsak içlerinden herhangi birinin midesinin akşam yemeği için ölü kesmeyi kaldırabileceğini sanıyor musun? İçlerinden sadece biri bile dağılırsa işimiz biter.'

"Diğer delikanlı, 'Gri soytarı yemek yememizi izliyor zaten,' dedi. 'Kışlada durup bize bakıyor. Ölülerin Leydi Lachance'ın kanının kokusunu alabildiğini söylüyorsanız...'

"'Alabiliyorlar,' dedi Reyne. 'Onlara parfüm gibi geliyor.'

"'O zaman soytarı kokuyu alabilir.' Morgana başını sallayarak Declan'ın elini sıktı. 'Bu riski alamayız, aşkım. Tek bir yanlış adım sonumuz olur.'

"Declan'ın kardeşi tekrar söze girdi. Maeron adında, elleri kılıç tutmaktan nasırlaşmış ve gözleri yaşına göre çok yaşlı bakan yakışıklı bir savaşçıydı. 'İyi ama *bir şeyler* yapmalıyız. Yapmazsak o kâfirler duvarlara saldırdığı zaman ölürüz. Dağlılar saldırmadan önce bir günlük süre kazandığımızı söylüyorsunuz. Bu, bu kaledeki bütün ruhları tek tek özgürleştirmeye yetecek bir zaman değil.'

"'Engereğin kafasını koparırsan bedeni ölür, Maeron,' dedi Reyne. 'Ve burası bir engerek *yuvası*. Nikita ve Lilidh'in işini bitirirsek ittifaklarının dağılacağından eminim.'

"Bunun üstüne Isla yumuşak sesiyle söze girdi. 'Ama... bunu nasıl yapabilirsiniz ki?'

"'Evet, nasıl?' dedi Declan bakışlarını grubun üstünde dolaştırarak. 'İçlerinde *yüzyılların* gücünü taşıyan canavarlardan bahsediyoruz. Hisarı aldıkları gece, Karayürek koca araba büyüklüğünde kayaları surlara fırlatıyordu. Onu *gördüm*. Ona zarar vermeyi *umamayız*.'

"Arlynn başını salladı. 'Evet, o çok güçlü. Ama ormandaki en yüksek ağaç da yanar.'

"'Ve canavarların bile uykuya ihtiyacı var.'

"Bütün gözler sesin sahibi Dior'a çevrilirken mezara bir sessizlik çöktü. Maeron ve Lord Brann başlarını eğerken Gillian ve Declan, Kâse'nin ağzını her açışı bir mucizeymiş gibi tekerlek işareti yaptılar. Hepsi tek tek birbirlerine baktılar ve gözlerindeki mutlak inanç ateşini gördük. Dior onları ebedî kölelikten, uyanıkken görülen bir kâbustan kurtaran kız, Tanrı'nın yeryüzündeki sağ eliydi.

"'Leydim Lachance...'

"'Bana *Dior* diyebilirsiniz, Lord Brann,' dedi kız gülümseyerek. 'Kazanılmış bir ünvanım yok.'

"'Bildiğim kadarıyla bu âlemdeki bütün onur ve övgüler hakkınızdır, kızım.' Yaşlıca adam gülümsedi. Babacan ve sıcak ifadeli, basit görünüşlü bir adamdı ama kılıçkolu dinçti ve elleri kılıç kullanmaktan nasır tutmuştu. 'Ama ne canavar Lilidh ne de Nikita muhafızsız uyur.'

"'Öyle,' dedi Dior. 'Ama Vahşiler kanlarının bağlayıcılığına kayıtsız şartsız inanıyorlar. O bağ koptuğu zaman olabilecekleri hiç düşünmemişler. Bu odadaki insanların yarısı, o uyurken Nikita'nın kapısında nöbet tutanlar. Isla odasını temizliyor. Reyne yatak odasına açılan gizli geçidi biliyor. Celene

başı yastığa değdiği andan itibaren onu göz hapsinde tutabilir. Sonra da ona saldırırız.'

"'Onlara,' diye düzeltti genç Declan. 'Bir süredir çarşaflarını kana bulayan sarışın katıksız bir şeytan. Efendisiyle aynı cehennemi hak ediyor.'

"'Hayır,' dedi Dior sesi sertleşerek. 'Kimse Aaron'a el sürmeyecek. Bunların hiçbiri onun hatası değil.'

"Genç şövalye elini kalbinin üstüne koyarak başını eğdi. 'Leydi Kâse...'

"'Tanrı aşkına, bana *Dior* deyin.'

"'... Leydi Kâse Dior, siz yaptıklarına şahit olmadınız. Dün gece Isla'nın taşıdığı bedenlerin halini gördüm. Anlat ona, küçük kız.'

"Declan ona bakınca hizmetçi ellerini önünde kavuşturarak gözlerini kaçırdı. 'İkisi... birlikte hayli meşguldüler. Ama Efendi Nikita...'

"'*Hayır*,' dedi Dior daha sert bir sesle. 'Aaron benim hayatımı kurtardı, o öyle değildir. Her ne yaptıysa Karayürek tarafından mecbur edildi. Aaron de Coste'a el sürülmeyecek, anlaşıldı mı?'

"Genç Declan yüzünü buruşturduysa da yere kadar eğildi. 'Nasıl emrederseniz, Leydi Kâse.'

"Dior iç geçirerek şakaklarını ovdu.

"'Ya yarın uyumazlarsa?' dedi Gillian. 'Kapılarının önünde bir alacakaranlık dansçısı ordusu var. Başlarını yastığa koymak istemeyebilirler.'

"'O zaman biz de Gabe'den bir gün daha beklemesini rica ederiz,' dedi Dior. 'İlla uyumak zorundalar.'

"'Ya canavar Lilidh?' dedi Arlynn gözleri nefretle parlayarak. 'Kapısında muhafızlar olmasa bile hiçbir zaman yalnız kalmıyor. O lanetli kurt hep ayağının dibinde.'

"'*Oui*,' dedi Dior iç geçirerek ve gözleri uzaklara dalarak. 'Ama beni odamda ziyaret ettiği zaman, Prens dışarıda bekliyor. Lilidh ve Nikita'ya aynı anda saldırırsak tek ihtiyacım keskin bir bıçak ve birkaç dakika boyunca dikkatinin dağıtılması olur.'

"'... Dikkatini nasıl dağıtacaksınız, Leydi Kâse?' diye sordu Brann.

"Dior tek kaşını kaldırarak dudaklarını büzdü. 'Biraz daha büyüdüğünüz zaman anlatırım, lordum.'

"Yaşlı adamın jetonu nihayet düştü ve yanakları kızararak çizmelerine baktı. Reyne'in peri gözleri ışıldadı ve Dior'la göz göze gelince her şeye rağmen gülüştüler. Gillian ve Morgana da bakışırken Leydi Arlynn gırtlağını temizledi.

"'Bu şekilde saldırarak büyük risk alıyoruz. Gelişiniz bir mucize olsa da Leydi Kâse, bu canavarlar bizim ülkemizi mahvetti. Kanınız işlerini bitirmeye tek başına yetecek mi dersiniz?'

"'Bilmiyorum,' diye mırıldandı Dior. 'Onları yaktığından eminim. Ama kanımla *öldürdüğüm* tek kadim sihirli bir kılıçla kalbinden vurulmuş ve kanımla boyanmıştı.'

"'O elbisenin altında saklı sihirli kılıçların yoktur sanırım, değil mi?' dedi Reyne.

"'Bu korseye ben zor sığıyorum,' dedi Dior yüzünü buruşturarak ve şatafatlı elbisesini düzelterek. 'Hepinizin neden bu zamazingoları giydiğinizi aklım almıyor...'

"Morgana yüksek sesle düşünür gibi, 'Kalplerine saplanacak gümüş bıçaklar işe yarar mı?' diye sordu.

"Dior düşünceli bir tavırla dudağını ısırarak bu seçeneği değerlendirdi. 'Gümüşün onlara zarar verdiği kesin. Kumar oynayacak biri olsaydım... *oui*, sanırım paramı buna yatırabilirdim.'

"'Ne fark eder ki?' diye tısladı Gillian. 'Gümüş bıçağımız da yok.'

"Morgana ablasına yüzünü buruşturarak baktı ve alev kızılı bir saç tutamını kulağının arkasına iterek Dior'un arkasında kalan alanı işaret etti. 'Tam şurada gümüş bıçaklar var, sersem tavuk.'

"'Bana sersem tavuk deme, seni sersem...'

"'Hanımlar, *lütfen*,' diye çıkıştı Arlynn.

"Dior dudaklarını aralayarak arkasına döndü. 'Yedi Şehitler aşkına. Morgana haklı.'

"Mozaiğin altında şu ihtişamlı tonoz vardı. Tà-laigh du Miagh'dair. Anabakire'nin mezarı. Mermeri çatlamış ve kırılmıştı ama tonozun üstü saf gümüşten yapılma büyük heykelle kaplıydı. Anabakire'nin zırh kuşanmış bir kopyası göğsüne bastırdığı bir uzunkılıçla kafataslarıyla dolu bir yatakta yatıyordu. Etrafında kanatları açık çocuk melekler toplanmıştı ve kararlı bakışlı serafim melekleri, havaya kaldırdıkları gümüş kılıçlarla altlarındaki boş istirahatgâhın başında nöbet tutuyordu.

"Reyne peri gözleri ışıldayarak heykele baktı. 'Bunu yapabilir miyiz?'

"'Deneyelim,' dedi Gillian.

"Dior, Reyne ve yoldaşlarının Anabakire'nin mezarına tırmanmasını ve efendilerinin henüz damarlarını terk etmemiş günahkâr kanının gücüyle kılıçları yerlerinden çıkarmaya çalışmalarını izledi. Kâse'nin yanında duran Isla tekerlek işareti yaparak yaptıkları şeyin içerdiği büyük saygısızlık karşısında bir dua mırıldandı.

"Dior kafasını salladı. 'Aveléne'deki şapele çok uzağız, Matmazel á Cuinn.'

"Isla ciddi bir yüzle başını salladı. 'Öyle, Matmazel Lachance.'

"Dior, Reyne'in kılıçla uğraşmasını izlerken bakışları atasına çevrildi ve yanındaki kıza mırıldandı. 'Biliyor musun, nehir yakınındaki o barınağa sığındığımız gece söylediklerini çok düşündüm. Hayatlarımızın üstüne dinmeyen bir yağmur yağıyormuş gibi gelmesini yani.'

"Kız, Dior'un koluna dokunarak, 'Umutsuzluğa kapılmak yanlıştı,' dedi. 'Ve bana umut etmemi söylemekte haklıydın. Bu yolun sonunu hiç göremeyeceğimden korkuyordum. Ama Tanrı'nın bizi olmamız gereken yere getirdiğine gerçekten inanıyorum. Buraya, sevdiklerimizin yanına.'

"'Geçen gün Joaquin'i gördüm,' dedi Dior, Isla'ya yan yan gülümseyerek. 'Ahırlarda.'

"Kız başını öne eğdi ve alçak sesle, 'O iyi mi?' diye sordu.

"'İyi. O da seni sordu. Kervanda sana gösterdiği o soğukluk sadece bir numaraydı, *mon amie*. Seni unutmuş değil.' Dior kızın elini sıkarak gözlerine baktı. 'Korkma, Isla. Söz veriyorum ikiniz Ebedî Aşkınızı yaşayacaksınız.'

"Diğerleri hâlâ ve hiçbir sonuç alamadan heykelle uğraşıyordu. Maeron bir küfür savurarak bir meleğin yumruğunun arasındaki kılıca asıldı. Morgana'nın yüzü harcadığı efor yüzünden kıpkırmızı kesilmişti ve Declan bütün ağırlığını kullanarak başka bir kılıcı gümüş ellerden kurtarmak için çabalıyordu. Ancak Dağlanmışların gücüyle bile...

"'Yapamıyorum...'

"'Kahrolası şey öyle bir sıkışmış ki...'

"'Gilly, ayağıma basıyorsun...'

"'İşe yaramaz.' Reyne söylenerek terli tenine yapışan yaz buklelerini itti. 'Bu şey yekpare metalden dövülmüş. Ve belki bükülür ama koparılması imkânsız.'

"'Kesemez miyiz?' dedi Morgana.

"Sevgilisi Declan çenesini sıvazladı. 'Neyle?'

"'Demirhaneden bir testere? Mutlaka olmalı.'

"Ablası dudağını ısırarak isteksiz bir tavırla başını salladı. 'Fena fikir değil, Morgie.'

"Morgana samimi bir hoşnutlukla gülümsedi. 'Hey, teşekkürler, Gilly.'

"'Kendi başına mı akıl ettin yoksa kıçından falan mı...'

"Morgana ablasının koluna vurdu ve ikisi birbirlerine küfrederek itiştiler.

"'Demirhanede kimsemiz yok.' Reyne kıpkırmızı ve asık bir yüzle Anabakire'nin elindeki uzunkılıcı zorlarken Isla'ya baktı. 'Belki, seninki, Joaquin...'

"Kılıç Prenses'in elinin altında kıpırdadı, heykel gümüşten toz yükselerek hareketlendi. Isla haykırdı ve mezarın tamamı sarsılırken ve mermer parçaları

dökülmeye başlarken diğerleri yere atlayarak uzaklaştılar. Mezarın içinde taşın taşa sürtünme sesi yankılanıyordu ve eşikten izleyen gözlerimizin önünde mermer ve metalden yapılma o ihtişamlı tonoz, yerdeki tuhaf oyukların üstünde kayan kadim bir mekanizmayla arkaya doğru çekildi. Ve altındaki taşın üstünde bir delik, yerin daha da altına inen gizli bir merdiven gördük.

"Reyne tekerlek işareti yaparak, 'Anabakire aşkına,' diye fısıldadı.

"'Ne tür büyücülük bu böyle?' dedi Arlynn.

"Dior duvardaki mozaiğe, Michon'un başının üstündeki bulutların arasındaki Esana sembolüne baktı. Sonra ötesinde neyin saklı olduğunu göremeyecek olmanın hüsranı ve telaşıyla olduğumuz yerde çırpınan bize döndü. Burasının asla Maryn'in istirahat yeri olamayacağımı biliyorduk. Sonuçta takdis edilmiş bir mekândaydık. Bununla birlikte Dior topuklu ayakkabılarının burnunu ayağının altındaki taşa sürttü ve oraya kazınmış bir deseni işaret etti.

"'Bir Esana sembolü daha,' dedi.

"Gillian, 'Esana da neyin nesi?' diye fısıldadı.

"Lord Brann kolunu yüzüne örterek, 'Yüce Tanrım, leş gibi kokuyor,' dedi.

"Karısı keskin mavi bakışlarını Dior'dan ayırmadan Lord'un koluna girdi. Morgana deliğin kenarına kadar geldi ve küçük bir çakıl taşını basamaklardan aşağı itti. Yanına gelen ablası onu deliğe doğru iter gibi yapınca Morgana bir küfür savurarak onu geri itti. Bütün gözler Dior'a çevrilmişti. Ama Kâse kafasını sallamakla yetindi.

"'Aşağıda ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim yok.'

"Reyne merdivenin kenarına geldi ve kötücül koku karşısında yüzünü buruşturdu. 'Acaba...'

"'Geri dönmeliyiz,' dedi Isla ellerini burarak. 'Bolluk Salonu'ndaki konsey biter ve bizi bulamazlarsa...'

"Dior, Reyne'e başıyla onaylayan bir hareket yaptı. 'Isla haklı. Ben aşağıya tek başıma inebilirim.'

"'Hayatta olmaz,' dedi Prenses. 'Ya birlikte ineriz ya da kimse inmez.'

"Kâse dudağını ısırarak diğerlerine baktı. Telaşla kanatlarımızı çırparak Tanrı'ya Kâse'ye seslenebilmek için dua ediyorduk. Ama sonra bize baktı; güvensizliğini, olduğum şeyden ve bütün bunların anlamından tedirginliğini hâlâ görebiliyorduk. Sonra dudaklarını sıkarak Reyne'in fenerini aldı ve diğerlerine başıyla işaret verdi.

"'Pekâlâ, elimizi çabuk tutalım.'

"Korku yüklü sessiz bir çığlık attık. Declan ve Maeron önden gitmekte ısrar ettiler. Morgana ve Gillian sevgililerinin hemen arkasında, diğerleri en gerideydi. Onlar yerin dibinin dibindeki o karanlığa inerlerken biz ateşten

bir duvar gibi önümüzü kesen kutsal mekân engeli karşısında çaresizdik. Elimizden izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

"Dua etmekten.

"Bize yeryüzünde bir asır kadar uzun gelen bir süre dönmediler. Bedenim Gabriel'le birlikte çadırındaydı ve geçmiş zamanları ve dökülen kanları konuşuyordu. Ama o küçük pervane parçam bir ses, bir ipucu yakalamak için kulaklarını dört açarak orada bekledi. Düşüncelerimizi aynı anda iki yerde tutmak, çadırla mezar arasında gidip gelmek, iki dünya arasında kalmak bizi zorluyordu. Eşikteki demirağacı kapıya oyulmuş Anabakire resmine baktık. Ahşaba oyulmuş yüzü soğuktu, ellerini dua eder gibi kavuşturmuştu ve başının etrafında eski runik harflerden bir hale vardı. Zaman sonsuz kadar uzadı; tek yoldaşım korkuyla, kafamın içinde korkularını ve öfkelerini haykıran seslerle bekledik. Ancak karanlık bir sonsuzluğun ardından yumuşak ayak sesleri duyduk, taşı aydınlatan fener ışığını gördük ve nihayet Dior o delikten geri çıktı.

"Gözleri büyümüştü. Dudakları ip gibi inceydi. Yüzündeki ifadeye korku demek yetmezdi, düpedüz dehşetti. Onu Prenses á Maergenn izledi, yüzü bir ceset gibi bembeyazdı. Diğerleri de çıktı. Gözleri fal taşı gibi büyümüş Isla sessizdi. Leydi Arlynn kocasının omzuna yaslanmış, Morgana ablasının koluna girmişti ve sevgilileri hemen arkalarındaydı. Çizmeleri deniz gibi kokan bir suyla ıslanmıştı ve o gizli kumpanyadaki herkes, görüntü olarak değil, kalben değişmiş görünüyordu. Hafızalarından asla silinemeyecek bir şey görmüş gibi.

"'Anlamıyorum,' diye fısıldadı Gillian.

"Cevap arar gibi, yaşlı gözlerle tavana baktı.

"'Anlamıyorum.'

"Karanlıkta yer ayaklarının altından çekilmiş gibi, solgun ve ürkek duruyorlardı. Ama Kâse oyalanmadı ve elinde fenerle mezarın girişine yürüdü. Şimdi gözlerinde dehşetin yanında öfke de vardı ve ıslak etekleri savrularak Anabakire oymalı ahşap kapıdan hışımla geçerek eşiği aştı.

"'Leydi Dior?' diye seslendi Reyne. 'Nereye gidiyorsun?'

"Biz derhal boynuna uçtuk ama eliyle bizi kovalayarak tısladı.

"'Kahrolası bir testere almaya.'"

VII

BİRKAÇ SESSİZ SÖZCÜK

"'İçecek bir şey ister misin?'

"Gabriel ve ben dışarıdaki karanlıkta rüzgârın uluduğu komuta çadırında oturuyorduk. Duvarlar eski hayvan derisindendi, zemin kürkle kaplıydı ve içerisi insanı rahatsız edecek kadar sıcaktı. Çadırın ortasındaki taş çukurda bir ateş yanıyordu ve biz o ateşin olabildiğince uzağında oturuyorduk. Bize ayyaş kedilerin püskürttüğü çürük meyve gibi kokan ahşap bir maşrapa uzatan Gabriel'e baktık.

"'Şaka yapıyor olmalısın,' diye tısladık.

"'Aslında evet. Susuzluktan ölsen umurumda olmamalı.'

"Biz maşrapayı iterek devirince bir yenisini doldurdu. Maşrapayı ve şişeyi aldı, kucağında Küliçen'le ateşin yanındaki kürklerin üstünde oturdu ve babasından aldığı gözlerini bana dikti.

"'Seni hemen şimdi öldürmeliyim, Celene.'

"'Bizi buraya beni tehdit etmek için getirdiysen nefesini yorma. Cairnhaem'de sana armağan ettiğimiz düşüşten sağ kurtulmuşsun işte, bu yüzden...'

"'Benimle dalga geçme, ben köprüden bahsetmiyorum! Şaraptan bahsediyorum!'

"Bunu duyunca gözlerimizi kırpıştırdık. İtiraf ediyorum, biraz etkilenmiştik.

"'Jènoah'nın mahzeninde tesadüfen keşfettiğin şu Montfort şişesi vardı ya?' dedi. 'Rüyalarımda seni görüyorum, Celene. Düşüncelere daldığım, hazırlıksız yakalandığım her anda sen varsın. O şaraba kanını karıştırmıştın, değil mi? Sana üçte iki bağlandım.'

"Hiçbir şey demedik ve Gabriel hırlayarak öne eğildi.

"'Bana başka vampirlerin ruhlarını çalan Esanilerin onların kanyeteneklerini de çaldığını söylemiştin. Sen bir Ilon'un ruhunu içtin, değil mi?'

"Kafamın içinde bir çığlık çınlarken titreyen ellerime baktık.

"'İlk komünyonum. Öğretmenimin bana içirdiği ilk vampir. Henüz bir çaylaktı. Adı Victorine'di. Sesini hâlâ kafamın...'

"Ağabeyim, 'Cairnhaem köprüsünde,' diye tısladı. 'Dior ve ben tartışırken fısıldadıkların. *Gazap tarafından yönetiliyorsun. Öfken derinleşiyor.* Beni sakinleştirmiyor, çaldığın güçle beni İtiyordun. Dior'la aramızı açmaya çalışıyordun. O kıza kahrolası elimi senin yüzünden kaldırdım.'

"'Beni suçlama, sen...'

"'İkimizi de suçluyorum,' dedi sertçe. 'Ben yaptıklarımda kendi payımı inkâr edecek bir korkak değilim. Düşüş benimdi, *oui.* Ama beni uçurumun kenarına kadar iten sendin, inkâr etmeye çalışma.'

"'... Etmiyoruz.' Gözlerimizi önüme indirdim ve paçavraların gerisinde, dudaklarım çarpıldı. 'Kâse'yi Dağlık Bölge'ye götüreceğini söyledin. Ben... *biz* buna izin veremezdik, Gabriel.'

"Gabriel kulaklarına inanamıyormuş gibi kafasını salladı. 'Seni kahrolası zehirli *sürtük.*'

"'Sana söylemiştim!' diye bağırarak ayağa fırladım. 'Sana neyin risk altında olduğunu söyledim! Âlemin ve içindeki bütün ruhların kurtuluşu. Benimki dâhil!' Dehşetini görebilmesi için paçavraları yüzümden çektim. 'Ben *LANETLİYİM*, Gabriel, bunu anlıyor musun? Sonsuza dek bu dünyada, bu bedende tutsağım! Ölülere gıpta eden ama ölmeye korkak bir parazit! Çünkü öldüğüm zaman, eğer Kâse kaderini gerçekleştiremezse ruhum sonsuza dek yanacak! *Ben* gözlerimi kapadığım zaman *bunu* görüyorum! Beni bekleyen cehennemi!'

"Gabriel de ayağa kalktı. 'Ve bunun için beni mi suçluyorsun?' diye haykırdı. 'Kahrolası biricik Tanrını değil, beni? Senin için bu cehennemi tasarlayan ve adına hayat diyen o adi sadisti değil? Yedi Şehitler aşkına, ben daha *çocuktum*, Celene! Onu Coste'da yaktığım zaman Laure Voss bütün Kuzeyülke'nin istilasını yönetiyordu. Ama sen çektiğin acıların yükünü, kahrolası *evrenin* yaratıcısı yerine *benim* omuzlarıma yüklüyorsun, öyle mi?'

"Şaşkınlık içinde başını sallıyordu.

"'Yüce Mesih aşkına, kardeşim. Sana ne oldu?'

"'... *Uzun* hikâye, ağabey.'

"'Pekâlâ, yarın şafak sökene kadar vaktimiz var. Ve gözümün önünden ayrılmayacaksın.' Yere oturdu ve Kara kadehini başına dikti. 'Ama öyle olmasını yeğlersen güneş doğana kadar burada oturup dik dik birbirimize bakabiliriz. Söylediklerimi Dior'a ilettin sanıyorum, değil mi?'

"'Şu anda söylüyoruz... Senden... hoşnutsuzluğunu dile getiriyor.'

"'Dior'dan hiç beklemeyeceğim sözler.' Alaycı gülümsemesi silindi, çenesi gerildi. 'Durumu kontrol altında tuttuğundan emin misin? Çünkü Baptiste ve Aaron'u severim ama bir tercih yapmam gerekirse ve onları ya da...'

"'Elinden geleni yapıyor. Çok ince bir buzun üstünde dans ediyor. Ve buzun altında Lilidh var.'

"'Lilidh bunu nasıl başarmış?' dedi kaşlarını çatarak. 'O ve Nikita yani? Alacakaranlık dansçılarının kanını kullandığını biliyoruz ama nereden edindiklerini bilmiyoruz. Belki de Lilidh Aytahtı'ndan doğmuş olduğu için olabilir diye düşündüm. Ya da *onun* damarlarında bir şey olabilir mi?'

"'Bilmiyoruz,' diye iç geçirdim. 'Hisarın dışında Maryn'in mezarını aramakla meşgul olduğumuz için içeride olanları izleyecek vaktimiz olmadı. Ama bu işin merkezinde Kalpsiz'in olduğundan eminiz.'

"Gabriel kafasını sallayarak beklemeye çekilince ben de ayaklarımın üstüne geri oturdum. Boynumuzdaki deriye bir saç tutamı yapışmıştı ve çektiğimizde koyu kırmızı ve ıslaktı. Etrafa bakınarak az önce attığım paçavrayı bulduk ve yüzümüze bağlamak için harekete geçtik.

"'Kendini benden saklamana gerek yok, Celene.'

"Bu sözler üstüne, Gabriel'in gözlerine baktım.

"'Sen benim küçük kız kardeşimsin,' dedi. 'Neye benzersen benze ya da içinde ne kadar büyük bir nefret olursa olsun. Bana ailemden kalan tek şey sensin.'

"Bakışlarımızı önümüze indirdik ve paçavrayı yumruğumuzun arasında sıktık. Gabriel maşrapasını tekrar uzattı.

"'İçmek istemediğine emin misin?'

"'Tadı kül gibi.'

"'Kara çilek likörü sayılmaz, haklısın. Ama *o kadar* da kötü değil.'

"'Her şey öyle.' Tekrar göz göze geldik. 'Bunu biliyor muydun? Yiyecekler. Şarap. Su. Hepsinin tadı bana kül gibi geliyor. O geceden beri. Onun...' İç geçirerek yumruğuma baktım. '*Tanrım*, onu öldürmek istedim. Ölürken gözlerinin içine bakmak. Wulfric'in hizmetinde geçirdiğim her gece Laure'un benden aldıklarını geri almanın hayalini kurdum. Sen bunu da elimden aldın, ağabey. *İntikamı da.*'

"'Bilmiyordum, Celene. Yaptıklarını bilmiyordum.'

"'Hâlâ bilmiyorsun. Bana neye mal olduğunu.' Başımızı öne eğdim, saçım bir kez daha parçalanmış etimize yapıştı. 'Amélie'nin öldüğü zamanı hatırlıyor musun? Biz çocukken hani?'

"Gabriel başını salladı, gözlerinden kardeşimizin gölgesi geçti. 'Elbette hatırlıyorum.'

"'Onun ortadan kaybolduğu günü hatırlıyorum. Mantar toplarken... Tanrım, uğruna ölünecek şey mi?' Yırtık dudaklarımızı ısırarak iç geçirdik. 'Eve dönüşünü hatırlıyorum. Onunla nasıl kavga ettiğini. Onu nasıl yaktıklarını. Ama en çok da cenazesini hatırlıyorum. Küllerini dört yol ağzına serpmelerinden sonra sen ve ben konuşmuştuk. Hatırlıyor musun?'

"Ağabeyim başını hayır der gibi salladı ve yüzümde benim için gülümseme sayılan çarpık bir ifade belirdi.

"'Bazı anıları biz gözümüz gibi saklarken başkalarının bir kenara itmesi ne tuhaftır. Saçlarımızda Amélie'nin küllerinin kokusuyla yan yana şapelin sundurmasında oturuyorduk. Sana cehenneme mi gidecek diye sordum. Sen bana bilmediğini söyledin ve ben bununla yetinmeye çalıştım. Ama işin aslı, Ami'nin ölmesinin benim hatam olduğunu düşünüyordum. Bir sırrım vardı, Gabriel. Bir günahım. Ve Tanrı'nın bunun için beni cezalandırdığını düşünüyordum.'

"'On bir yaşındaydın, Haylaz. Nasıl bir günah böyle bir cezayı hak edebilir ki?'

"Başımızı sallayarak sorusunu cevaplamaktan kaçındım.

"'O gün bana her şeyin yolunda olduğunu söyledin. *Bu, Kovulmuşların işi*, dedin. *Ve ben yaşadığım sürece senin ondan korkman için bir sebep yok.* Sonra dizlerinin üstüne indin, ellerimi tuttun ve *ben senin ağabeyinim, Celene*, dedin. *Olur da karanlıkta yalnız kalırsan bana seslen, hemen yanında olacağım. Sen artık hayattaki tek kardeşimsin. Benim kanımsın. Canımsın. İkimiz bu dünyaya birlikte karşı duracağız, Haylazım. Sayıca az olsak da asla yenilmeyeceğiz.*

"Gabriel hüzünle gülümsedi ve gözleri ışıldayarak fısıldadı. 'Aslanlar, daima.'

"'Aslanlar, daima,' dedim başımı sallayarak. 'Tanrım, sana *hayrandım*. Nasıl olmazdım ki? Annem seni öyle bir ateşle doldurmuştu ki bütün odayı kaplardın ve sadece yakınında oturmak bile ısınmama yeterdi. Sonra gittin. Büyük maceranın peşine. Beni Lorson'un çamurunda bırakarak.'

"'Ne yapabilirdim, Celene?' dedi. 'Elimden ne gelirdi?'

"'Mektuplarıma cevap verebilirdin. Sadece bir dakikanı önemsiyormuş gibi yapmaya ayırabilirdin. Ama hayır, çok meşguldün, anlıyorum. Ama anneme yazacak ve babanı soracak vakti bulabildin. *Senin* için önemli olan şeylere ayıracak zamanın vardı.'

"Başını öne eğdi. Nefret ettiğimiz ateşe bakarak iç geçirdik.

"'Küçük bir kızken babamın bana nasıl hitap ettiğini hatırlıyor musun?'

"'Küçük Dağ.'

"*Çelik paslanır. Buz erir. Ama taş hep ayakta kalır. Bizim yaptığımız da bu*, derdi. *Biz katlanılmaz olana katlanırız.* Çocukken duymak için hayli ağır bir cümle. *Aslan olarak geçen bir gün, kuzu olarak geçen on bin güne bedeldir* kadar ilham verici olmasa da. Yine de ona kulak verdim. Payıma düşene kinlenmedim ya da kaderime içerlemedim. Hayır, ben de hayran olduğum ağabeyim gibi macera dolu bir hayat yaşamayı kafaya koydum.

"'Ama büyüdükçe annem çocukça hayallerden vazgeçmemde ısrar etti. Babam bile yakında eskiden olduğum küçük kızı bir kenara kaldırmam gerekeceğini ima etti. Akşam yemeği soframızın sürekli tekrarlanan nakaratı, *büyü artık Celene*'di. *Tanrı aşkına, büyü.* Benim için kafalarından geçen şeyleri biliyordum. Küçük bir ev. Küçük bir aile. Küçük bir hayat. Philippe'i hatırlar mısın?'

"Gabriel başını evet der gibi sallayarak piposunu çıkardı. 'Duvarcının oğlu.'

"'Birlikte mantar toplardık. Amélie'nin başına gelenlerden sonra, kimse yalnız gitmiyordu. Bir gün Philippe kurumuş bir ağaca isimlerimizi yazdı ve etrafına bir kalp çizdi. Ona aptal dedim. Sonra beni öptü. Tanrı onu kutsasın, Philippe çok parlak bir çocuk değildi. Ama kafamı oyalıyordu ve sonrasında ormana daha sık yürür olduk. Getirmemiz gerekenden daha az mantarla, onun dudaklarında morluklarla, benim saçlarımın arasında yapraklarla dönerdik.'

"Ağabeyim piposunu yaktı ve ben konuşurken kırmızı bir duman havayla öpüştü.

"'Planım León'du, dümdüz kıyıya kaçacaktım. Büyükbabamızın evinde hoş karşılanmazsam bir gemiye atlayıp Dún Maergenn'e ya da Asheve'e gitmeyi düşünüyordum. Küçük bir kızken hayal ettiğim o uzak şehirlere. Gökyüzünün kıyısında beni beklediğini bildiğim maceraya.

"'Teklif etsem Philippe'in de geleceğini biliyordum. Ama işin aslı, bunu istemiyordum. Sen yuvadan uçmuştun, ben de öyle yapacaktım. Olduğum kişiyi geride bırakacak ve olabildiğince uzaklara, karanlığa ve Tanrı bilir hangi sona uçacaktım. Yeter ki yaşadığımdan daha fazlası olsundu.'

"Başımı öne eğdim, Gabriel sessiz ve hareketsiz beni izliyordu.

"'O gün Philippe'in kollarında yatarken kalbinin normalden hızlı çarptığını hissettim. Ağacımızın altındaydık ve karakış yaklaşıyordu. Hava seyahat edilmeyecek kadar soğumadan Lorson'dan ayrılmayı planlıyordum. Gittiğim zaman Philippe'i özleyeceğimi biliyordum ama yine de gidecektim. Geleceğimi kucaklamak için sabırsızlanırken Philippe mırıldandı.

"'*Celene sana sormam gereken bir şey var...*

"'Sonra elini pantolonunun cebine soktu ve çiçeklerle süslenmiş incecik bir kumaş parçası çıkardı. Bu bir nişan bağıydı. Yerini bir yüzüğe bırakana

kadar bileğimde taşımam için. Ve işte o zaman, her zaman gördüğüm gibi, Lorson'un küçük ufkundan üstüme doğru geldiğini gördüm.

"'Büyü artık, Celene. Tanrı aşkına, *büyü*.

"'Sormak için ağzını açtı ama durması için yalvardım. Philippe iyi bir çocuktu. İyi bir koca olurdu ama bir ev, aile, hayat, bunların hepsi o zaman bana cehennem gibi geliyordu. Şimdi geriye dönüp baktığım zaman, beni bekleyen cehenneme yeğler miydim diye düşünmüyor değilim.

"'Beni izleyen cehenneme.

"'*İyi akşamlar, şeker şeyler*, diye fısıldadı.

"'Sesi duyunca ikimiz de irkildik ve hızla doğrulduk. Sonra karanlığın içinde onu gördüm. Bana bakıyordu, tenim ürperdi. Uzun kırmızı bir pelerin giymiş, gür kızıl saçları omuzlarından aşağı dökülen bir kadın gibi görünüyordu. Ama ışığa adım attığı zaman pelerininin kukuletasının altında siyah ve okyanuslar kadar tehlikeli gözlerini gördüm.'

"Gabriel, 'Laure Voss,' diye mırıldandı.

"'Philippe ona yolunu mu kaybettiğini sordu ama o gözlerini benden ayırmıyordu. O zaman ayağa kalktım ve elim babamın azizgünümde bana hediye ettiği bıçağa uzanırken kim olduğunu sordum.

"'*Sadece çok yorgun bir seyyah, tatlım. Coste'dan yeni geldim ve Lorson'da sevgili dostlarımı arıyorum. De León ailesini tanıyor musun?*

"'Cevap vermek için ağzımı açtım ve aynı anda onu bir fısıltı, bir öpücük gibi kafamın içinde hissettim. Kadın düşüncelerimin, sırlarımın, annemin ve çok sevdiği oğlunun, tek bir mektubumu bile cevaplamayan ama olur da bir gün karanlıkta yalnız kalırsam çağırdığım anda yanımda olacağına söz vermiş o oğulun görüntülerinin arasında dolaşıyordu.

"'Philippe'e kaçması için haykırdım. Ama kadın iradesinin prangalarıyla kafalarımızın içine girmişti bile ve oradan bir an önce kaçmaktan başka hiçbir şey istemememe rağmen diz çökmemizi emredince ona itaat ederek ölü yaprakların ve yeni karın üstüne çöktük. Sonra bize yüzünü gösterdi.

"'Ah, Tanrım, o kadar güzeldi ki. Alev alev saçlar ve şarap rengiyle lekelenmiş dudaklar. Fakat gözleri siyah ve taş gibi sertti ve grileşmiş ve çatlak teninde senin onu yaktığın zamandan kalan, uzun süre güneşte kalmış meşini anımsatan izler vardı. Eli bana uzanıp çenemi kaldırdı. Titredim. Çünkü dudaklarındakilerin şarap lekesi olmadığını anlamıştım.

"'*Kız kardeşi. Ah, bu hakiki bir şiir olmalı.*

"'Philippe elini çekmesini söyleyince yaratığın gözleri Philippe'in bana verdiği nişan bağına kaydı. Onu yerden alınca Philippe bırakmasını, onun olmadığını haykırdı.

"'*O zaman bunu kime hediye etmeliyim? Yanındaki bu dişi aslana mı? Yoksa içine doğduğu bu leş kokulu bataklıktan ve onu evcilleştirebileceğini sanan duvarcının oğlunun hödük ellerinden kaçmayı planladığını bilmiyor musun? Celene Castia seni sevmiyor, Philippe Ramos.*

"'Ona susması için avazım çıktığı kadar bağırdım ama o, Philippe'e bakarak gülümsedi.

"'*Gözlerine bakarsan görürsün, evlat. Senden sakladığı gerçeği gör. Bu sefil güneşin altında tattığın son his, kalbinin kırılması olsun...*

"'Philippe'e dinlememesi için yalvardım. Bakmaması için. Ama baktı. Adımı fısıldarken gözlerinde yaşlar vardı. Sonra yaratık onun gırtlağını sıktı. Elini gırtlağına koydu *ve sıktı*. Kanı üstüme sıçradı ve adını tekrar tekrar haykırdım. Yaratık karşımda çömeldi ve Philippe'in kanını dudaklarıma sürerek parmağıyla beni susturdu.

"'*Ah, meleğim. Artık ağlamak yok, aşkım, sevinç var. Dileğin özgürlük değil miydi? Bu çamurlu sokakların boğucu hapishanesinden kaçmak ve çok uzak diyarlarda ışıl ışıl gecelerin peşine düşmek?*

"'*Lütfen...* Bıçağımı iyice sıkarak yalvardım. *Lütfen...*

"'*O zaman, öp beni. Beni öp ve bütün dileklerini gerçekleştireyim.*

"'Soğuk dudaklarını benimkilere bastırınca midem bulandı. Ama ben bir de Leön'un ve bir Castia'nın kızıydım. Küçük dağ. Taştan dişi aslan. Dudaklarımız ayrılınca bıçağımı boynuna sapladım. O darbeye bütün korkumu, bütün nefretimi kattım ama babamın benim için yaptığı bıçak teninde parçalandı. Ve eli gırtlağıma yapışınca bir kez daha çığlık attım. Babama seslenmedim. Tanrı'ya da. Hayır, uzun zaman önce beni kurtaracağına yemin eden oğlanın adını haykırdım.

"'Senin adını, Gabriel.

"'Gırtlağımı söküp çıkardı. İstenmeyen bir günlük yaprağı gibi. Kemiğin kâğıt gibi yırtıldığını duydum, kumaşların yırtılma sesini duydum ve derim olduğunu anladım. Sonra Hayalet ziyafetinin üstüne çöktü ve acı ve korku beklerken Öpücük'ün etkisiyle dişleri etime saplanırken bomboş bir sevince teslim oldum. Dehşet ve coşkulu sevinç. Korku ve mutluluk.'

"Alevlerin üstünden, karşımda oturan ağabeyimin elindeki pipoya baktım.

"'Korkunç değil mi? Seni mahveden şeyi sevmek. Ama en azından açtı, Gabriel. Laure o gün Lorson'a iştahını getirmişti. Bu yüzden sonuç olarak, çabucak olup bitti.'

"Ağabeyim ateş ışığında bana bakıyor, titreyen elinde tuttuğu piposundan nefesler çekiyordu. Gözlerindeki yaşları görebiliyordum. Boğuk ve çatallı bir sesle fısıldadı.

"'Çok üzgünüm. Başına gelenler için çok üzgünüm. Bilmiyordum, Celene. Nasıl olduklarını anlamamıştım. İntikam için ne kadar ileri gidebileceklerini de anlamadığım gibi.'

"'Ama artık biliyorsun.'

"Başını sallayarak parmağındaki evlilik yüzüğüne baktı. 'Artık biliyorum.'

"Kırmızı dumanı havaya üfleyerek elini yüzünde dolaştırdı. Yorgun ve harap olduğunu görebiliyordum. Bütün bu olanlar kalbini paramparça etmişti. Baptiste, Aaron, Dior ve ben. Ama gözünü kamaştıran bir tutulmaya bakan bir çocuk gibi, gözlerini benden ayıramıyordu.

"'Peki, Esani'yi nasıl buldun? Buna nasıl...'

"'Buna nasıl mı dönüştüm?'

"Başını sallayarak yutkundu. 'Buna.'

"'Bahsettiğim günah,' dedim iç geçirerek. Alevlere ve çok uzaklarda kalan yıllara bakıyordum. 'Tanrı'nın beni cezalandırdığını düşündüğüm günah. Bir şeytanla yaptığım anlaşma.'

"'Anlamıyorum. Ne şeytanı, Celene?'

"'Tanıştığım ilk vampir.'

"Gabriel kaşlarını çattı. 'Amélie mi? O...'

"'Hayır, kardeşimiz değil, Gabriel,' diye iç geçirdim. 'Zavallı Ami öldürüldüğünde on bir yaşındaydım. Ama vampirle ilk kez karşılaştığımda on yaşındaydım.'

"Ağabeyimin kaşları çatıldı, şüphe sessiz adımlarla ona doğru süzüldü. Ve cevabı zaten bildiğini tahmin etmeme rağmen o tutulmaya bakmaya devam ederek sordu.

"'Kiminle karşılaştığında, Celene?'

"'Babanla, elbette.'"

VIII

TEHLİKELİ YERLERE FAZLA YAKIN

"Dior Lachance hayatta birçok şeydi, günahkâr. Hırsız. Yalancı. Mesih. Bizim onu tanıdığımız sürede sayısız sima takındı; çaresiz sokak çocuğu, çaylak bir kurtarıcı, Tanrı'nın Kırmızı Eli. Ama hepsinin ötesinde bir moda düşkünü olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim.

"Hayatının büyük bir kısmını bir mösyö olarak gizlenerek geçirdiği için matmazel kılığında dolaşmaya alışık değildi. Ancak Reyne'in Dior'un bakmadığını sandığı anlarda onu nasıl takip ettiğini fark ettiğimiz için, Kâse'nin Lilidh'in ona verdiği tuvaleti, başlangıçtaki kuşkularına rağmen gittikçe daha fazla sevmeye başladığından şüpheleniyorduk.

"Ancak daha önce de değindiğimiz gibi, korseler zavallı bir aptalın cüzdanını çalma girişiminde çok kullanışlı değildir ve diğer ek iç katmanların da cinayet mevzularında pek yardımı dokunmaz. Bu yüzden Dior kitaplığının arkasındaki gizli geçide girmeden, dar merdivenleri inip hizmetçilere ait bir girişten fırtınaya teslim avluya çıkmadan önce, tuvaleti odasında bırakmış ve yerine ev dokuması bir hizmetçi elbisesi giymişti. .

"Yaklaşan saldırı bütün düzeni altüst etmişti ve Dün Maergenn'in avlusu gerçek bir kaos sahnesiydi. Dağlanmışlar gruplar halinde dış surlara gönderiliyor, ulaklar ve hizmetkârlar sağa sola koşturuyor, levazımbaşları emirler yağdırıyordu. Görünüşe bakılırsa bir saldırının yaklaştığı haberi Auldtunn'daki tutsaklar arasında da yayılmıştı ve yüzlerce bahtsız ölümlü tutsak içeri alınma yakarılarıyla hisarın kapısına yığılmıştı. Askerler arasında kavgalar çıkıyordu, vampir efendilerin aralarındaki çekişmeler Dağlanmışlarına yayılıyordu. Yetmezmiş gibi fırtına da gittikçe sertleşiyor ve kardan göz gözü görmüyordu.

"Bütün bunların arasında San Michon'un Kutsal Kâsesi, sade hizmetçi giysileri arasında kimseye görünmeden dolaşıyordu. Etrafında kopan yaygaraya rağmen o gölgelerde yemek için hırsızlık yaparak, yaşamak için yalan

söyleyerek büyümüş bir kızdı. O bağırışların ve gök gürültüsünün arasında kışlaları, damıtma tesisini geçerek nihayet demirhaneye ulaştı ve binanın arka tarafında, ocağın sıcağının vurduğu karanlıkta çömeldi. İçeride hummalı bir çalışma vardı. Baptiste ve diğer karaparmaklar örsleriyle ve alevleriyle meşguldüler ve saldırı öncesi son dakika işlerini tamamlamaya çalışıyorlardı. Diğer aletlerle birlikte duvarda asılı duran sivri dişli demir testeresini gördük. Ama gölgede doğmuş bir kız bile gölgeden ibaret değildi ve testereyi fark edilmeden yürütmesi imkânsızdı.

"Dudağını ısırarak geri çekildi ve tenine konmaya çalıştığımız zaman bizi eliyle kovaladı. Anabakire'nin mezarının altındaki o gizli odacıkta ne gördüğünü bilmiyorduk, sadece bize *kızgın* görünüyordu ve eliyle bizi savuştururken açık mavi gözleri çakmak çakmaktı. Etrafındaki kaosa ve telaşa bakarken ahırların orada Joaquin Marenn'i bir dizinin üstünde tazısı Elaina'ya sarılırken gördü.

"'Elveda, kızım,' diye mırıldandı. 'Artık başının çaresine bakman gerekecek. Korkarım ben...'

"'Ona henüz veda etmen gerekmiyor, Mösyö Marenn.'

"Şimdi ahırların duvar dibinde çömelmiş olan Dior fısıldayınca oğlan yerinden sıçradı. Kızı görünce rahat bir nefes aldı ve sakinleşmek için başını salladı. Elaina, Dior'a sokuldu ve kuyruğunu sallayarak yüzünü yalamaya başladı. Efendisi çizmesinden çıkardığı mataradan büyük bir yudum içti.

"Ona daha dikkatli bakınca genç Joaquin'in savaşa hazırlandığını gördük. Eski püskü bir asker yeleğinin ve yeşil bir pelerinin altına omuzlarından düşen bol bir zincir zırh giymişti ve belinde bir kılıç vardı. Oğlan askerlerin arasında bir hücum bölüğündeki tahta bir at gibi göze batıyordu ve matarasının tıpasını geri kapatırken elleri titriyordu.

"'Seni surlara gönderiyorlar,' diye fısıldadı Dior.

"'*Herkesi* kahrolası surlara gönderiyorlar. *Hayatım boyunca* hiç kılıç kullanmadım ve dışarıda kan diye haykıran bir Dağlılar ordusu var.'

"Dior oğlanın elini sıktı. 'Korkma. Onlar benim dostum.'

"'Senin *dostun* mu?' Joaquin onları kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına baktı. 'Hareket edebilir durumdaki herkesi Newtunn mazgallı siperlerine gönderiyorlar ve şafak söktüğü zaman senin kahrolası *dostların* tepemize binmeye gelecek!'

"'Sakin ol.' Dior biraz daha çömeldi ve fısıldayarak konuştu. 'Nikita ve Lilidh'e *bugün* saldırıyoruz. Kafasını kesersen yılan ölür.'

"Joaquin güçlükle yutkundu. Benzi atmıştı. 'Isla...'

"'O iyi. Bizimle.' Dior gülümsedi. 'Ona söz verdim, sana da söz veriyorum, bu beni öldürecek bile olsa Ebedî Aşkınıza kavuşacaksınız. Ama önce bir demir testeresine ihtiyacım var ve demirhane dolu. Onları oyalayabilir misin? Yarım dakika benim için yeterli.'

"Oğlan hızlı hızlı soluyordu, ertesi günkü saldırının ve o gece sevdiğinin başına gelebileceklerin düşüncesinin onu korkuttuğu çok açıktı. Ama cesaretini topladı, Kâse'nin gözlerinin içine baktı ve kendi gözlerinde yine aynı şeyi, mutlak inancın ateşini gördük.

"'*Oui*. Sizin için bunu yapabilirim, Matmazel Dior.'

"Kâse oğlanın elini sıktı, oğlan matarasının tıpasını açıp bir cesaret yudumu daha aldı. Besbelli aynısına ihtiyaç duyan Dior matarayı oğlanın elinden kaptı ve kalan içkiyi bir dikişte bitirdi. Yüzünü buruşturarak parmaklarını dudaklarının üstünden kaydırdı.

"'Yedi şehitler aşkına, bu şeyin tadı kokusundan da beter.'

"'Bizi sıcak tutuyor,' dedi Joaquin hüzünlü bir gülümsemeyle. 'En azından katliam başlayana kadar.'

"Dior avluya, şafak vakti ölmeye gönderilen o erkeklere ve kadınlara baktı. Çoğu korku içindeydi, en fazla yarısı gerçek askerlerdi, geri kalanı zavallı Joaquin gibi zorla görevlendirilen ayaktakımıydı. Küçük gruplar halinde titreyerek bekliyor ya da o korkunç kemik kuyularına bakıyor ve kasvetli bir sessizlik içinde Newtunn surlarına doğru yürüyorlardı. Dior başparmağını elindeki mataranın, Joaquin ve biriciği Isla'nın metale kazınmış baş harflerinin üstünde dolaştırdı. Sonra damıtma tesisine ve ateşin önünde Baptiste'in silüetini görebildiği demirhaneye doğru baktı.

"'Celene, demirhanede benim için nöbete geç,' diye buyurdu.

"Ne yapacağımızı bilemeyerek kanat çırptık. Gri karın üstünde kırmızı bir nokta olarak başının üstüne, ahırın kenarına tünemiştik. Oyununu anlamak için düşüncelerinin arasına sızmaya çalıştık ama her zamanki gibi kapı duvardı. O zaman bize baktı ve gözlerinde Anabakire'nin Mezarı'nda gördüğü şeyin yansımasıyla çıkıştı.

"'*Hemen şimdi*, Celene.'

"İstemeyerek itaat ettik ve uluyan rüzgâra karşı kanat çırparak avluyu geçtik. Karın savrulduğu havadan demirhanenin ışığına girip alevlerin sıcağı karşısında kanatlarımız tir tir titreyerek bir duvara konduk. İçeride toplam on dört kafa saydık: Karaparmaklar ve getirgötürcüler hiç ara vermeden çekiç vuruyor, demirleri sırtlanıyor, sürüklüyorlardı. Ancak Dior'a doğru dönünce saklandığı yerden çoktan çıktığını ve demirhanenin arka tarafına koştuğunu gördük. Ocağın içinden bir patırtı duyduk, bir metal tangırtısıyla eş zamanlı

olarak Elaina havlamaya başladı. Dior rüzgârı aratmayacak bir süratle içeri daldı ve Joaquin özür dilemek için dil dökerken eteğinin altında şüphe uyandıracak bir kabarıklıkla geri çıktı. Derhal omzuna konduk, bu kez bizi taşımaktan hoşnut görünüyordu. Duvar dibinden ayrılmadan, o korkunç donuk kemik çukurunun önünden geçerek hisara döndü ve hizmetçilerin girişinden içeri daldı.

"Karşı yönden gelen Reyne ona yetiştiğinde gizli bir merdivenden yukarı çıkıyordu. Prensesin bakışlarında mezarın altından kalan gölgenin izi hâlâ hissediliyordu ama, 'Testereyi aldım,' diye fısıldarken Dior'un gözleri heyecanla parlıyordu. 'Derhal...'

"Reyne, 'Seni derhal üst kata yetiştirmeliyiz,' diye tısladı.

"Dior gözlerini kırpıştırdı ve sesini alçaltarak, 'Neden?' diye sordu.

"Reyne, Dior'u yatak odalarına doğru sürüklerken anlatmaya başladı. 'Nikita şafaktan önce Bolluk Salonu'nda bir konuşma yapacak. Bütün yüzbaşıları ve lordları toplanıyor. Senin de uygun bir kılık içinde orada bulunmam buyurdu.'

"'Ne için?'

"Reyne en üst basamağa ulaşınca Dior'u dar bir geçide çekti. 'Divanda ayaklanma fısıltıları var. Seni Voss'un yardımlarına geleceğinin bir kanıtı olarak göstermek niyetinde. Dağlılar saldırmadan önce kanlordlarının cesaretini artırmak için.'

"Dior pasaklı hizmetçi elbisesine baktı. 'Kahretsin...'

"'Ben sana yardım ederim, korkma. Ama acele etmeliyiz.'

"Kitaplık gıcırdayarak açıldı, ikili Dior'un odasına girip gizli kapıyı arkalarından kapattılar. Dior eteklerinin altından çıkardığı demir testeresini yatağın üstüne attı. 'Gümüşü keser mi bilmiyorum ama ellerindeki en keskin görünen testere buydu.'

"Reyne başıyla küçük bir onay verip testereyi örtülerin altına gizledi. 'İşimiz bitince Gilly ve Morgana'ya ulaştırırım. Haydi, çabuk olalım.'

"Dior hızla ayakkabılarını ve çorabını çıkarırken ayağının tabanındaki kesiğin tekrar açıldığını ve yine kanadığını gördüm. Ev dokuması elbisesini başından hızla çekip çıkardı ve sırtında ipekli kombinezonuyla, solgun, zayıf ve titrek, neredeyse çıplak bir halde durdu.

"'Bana doğru gelmiyor.'

"Reyne kızın başından bir iç tuniği geçirirken, 'Daha önce görmediğim bir şey değil,' diye takıldı.

"Dior kendinden birkaç yaş büyük kıza bakıp alaycı bir ses çıkardı ama gülümsemesinin solması çok sürmedi.

"'Kastettiğim o değil. Ben Gilly ve Morgana'nın kendilerini tehlikeye atmasını istemekten bahsediyorum.'

"'Senin istemene gerek yok. Kendileri teklif eder zaten.' Reyne, Dior'un gözlerinin içine baktı. 'Sevgi ve sadakat budur ve sana ikisini de beslediklerinden hiç şüphen olmasın.'

"'Beni *tanımıyorlar* bile. Nasıl olur da...'

"'Senin hiç tanımadığın insanlar için her şeyi riske attığını biliyorlar. Onları ve sevdikleri adamları bu dünyanın gördüğü en sapkın ve kötü ikiliye hizmet etmekten kurtardığını biliyorlar. Gerekirse bunun için kanının son damlasını vereceğini biliyorlar.'

"Reyne dizlerinin üstüne indi ve Dior'un kanayan ayağını temiz bir kumaş parçasıyla sardı.

"'Seni benim kadar iyi tanıyorlar, Dior Lachance. Şehitler kadar cesur, gökler kadar aydınlık ve kurtlar kadar yırtıcı olduğunu biliyorlar. Senin uğrunda savaşmaya değecek biri olduğunu biliyorlar.'

"Kâse yüzünü buruşturdu ve kül rengi saçlarını yüzüne çekmek için elini uzattı. Ama Prenses'in iltifatları yüzünün kızarmasına, gülümsemesi ve çıplak bacaklarına yeni bir ipekli çorap giydirirken tenine usulca dokunuşu kalbinin hızlanmasına neden olmuştu. Prensesin elleri bir kez daha feci tehlikeli yerlerin yakınında dolaşıyordu ve Dior belki de aklını o parmak uçlarının ne kadar yukarı çıktığı düşüncesinden uzaklaştırmak için konuştu.

"'Senin neden aksanın yok?'

"Reyne bu tuhaf soru karşısında gözlerini kırpıştırarak Dior'un uyluğuna ipek bir fiyonk attı. 'Benim aksanım var.'

"'Ossway aksanı değil. Gilly ve Morgana'nın aksanları bir gemiyi limana demirleyecek kadar ağır. Ama sen... farklı konuşuyorsun.'

"Reyne derin bir nefes aldı ve Dior'un çoraplarına son fiyongu attı. Parmak uçları uyluğunun iç kısmına sürtününce Dior'un kalbi dörtnala koşan bir savaş atı gibi gümbürdedi. Ancak Reyne yerden doğruldu ve açık renkli kadife tuvaletini başından geçirmek için Dior'a kollarını kaldırmasını söyledi. Bir süre ikisi de söylenerek elbiseyle boğuştuktan sonra nihayet yerine oturtmayı başardılar. Dior yüzündeki saçları itince Prenses'i iki farklı renkteki gözlerinde hüzünlü bir bakışla ona bakarken buldu.

"'Bana kaledeki portrelerde neden olmadığımı sormuştun.'

"'Nedenini hiçbir zaman sormadım,' dedi Dior. 'Üstüme vazife değil.'

"'Annem... yani...'

"Reyne pürüzsüz alnını kırıştırarak sustu. Dior ne yapacağını bilemeyerek elini ona uzattı ve parmak uçları diğer kızın tenine birkaç santim kala havada durdu.

"'Anlatmak zorunda değilsin, Reyne, sorun değil.'

"Ama Leydi kararlı bir tavırla başını salladı. 'Sana annemin kocasının Kabile Savaşları sırasında öldüğünü söylemiştim. Annem artık Parçalı Adalardan Aytahtı'na kadar bütün Ossway'i yönetiyordu. Uğrunda savaştığı her şey nihayet gerçek olmuştu. Ama... kocası gittikten sonra, yalnızlık çekmeye başlamıştı.'

"Reyne iç geçirerek asi bir saç tutamını arkaya itti.

"'Seferlerinde bir adamla tanıştı. Bir seyyahla. Şiir ve felsefe bilen, savaş yorgunu bir dulu hikâyeleri ve gülümsemesiyle büyüleyen Kuzeyli genç bir savaşçı. Sanırım annem onu sevmişti. Ama... sadece kısa bir süre. Sonra bu genç adam gitti.'

"'O senin babandı,' dedi Dior.

"'Adını bile bilmiyorum,' dedi Reyne. 'Ama giderken annemin kalbini kırdığını biliyorum. Ve sanırım bana her bakışında onu aptal durumuna düşüren o adamı hatırlıyordu. Sanırım ona utanç veriyordum. Bu yüzden beni gönderdi. Elidaen'de ikinci dereceden kuzenleri tarafından yetiştirildim.'

"'Ama bu çok saçma,' diye fısıldadı Dior. 'Babanın itin teki olması senin suçun değil ki.'

"'Hayır.' Reyne iç geçirdi. 'Şimdi gözlerini kapa ve arkanı dön. Yumuşak olmaya çalışacağım.'

"'... Ne...'

"Prenses sevimsiz korseyi aralarına kaldırdı. Kâse anlayınca homurdanarak itaat etti ve Reyne bağcıklarla uğraşırken nefesini tutarak bekledi.

"'En azından annem yetiştirilmem konusunda hiçbir masraftan kaçınmadı,' dedi Prenses bağcıkları sıkarken. 'Sanırım prensip meselesi. Kılıç kullanmayı Montfort'ta Chante-Lames'te öğrendim. Augustin'deki Académie Grande'da Evanjelist Rahibeleri tarafından eğitildim.'

"'Bazılarına göre büyük şans,' dedi Dior acıyla yüzünü buruşturarak. Reyne balina kemiğinden yapılma hapishaneyi sıktıkça iç organları birbirine geçiyordu. 'Annem sona doğru bazı günler beni doyurmaya bile uğraşmazdı.'

"'Hangisi daha kötü bilmiyorum,' dedi Reyne soğuk ve neşesiz bir gülümsemeyle. 'Hiç önemsemeyen bir anne mi, önemser gibi yapan bir anne mi?'

"'Bahse girerim ikincisine sahip olursan daha iyi giyinir ve karnını daha iyi doyurursun, Majesteleri.'

"Reyne buna kıkırdadı. 'Tuşe.'

"Dior aynanın karşısına oturtuldu ve diğer kız yüzünü pudralamaya başlarken gözlerini kapadı. 'Seni Ossway'e geri getiren ne?'

"'Dyvok'la savaşlar derinleşince geri döndüm. Burası benim vatanımdı ve yardım etmek istiyordum. Ama ne annem ne divanı ne de ablalarım

beni hoş karşıladı. Bana piç gibi davrandılar. Yarı soylu biri gibi. O savaş konseylerinde ses çıkarmadan oturur, her gün bir tanesinde bile olmadığım o portrelerin önünden geçer ve hakkımda ne düşündüklerini bilirdim. Karayürek şehre saldırdığı zaman Una annemin lejyonlarının komutanı ilan edildi. Cait zaten donanmasının kaptanıydı. Bense kahrolası yiyecek depolarını korumakla görevlendirildim.' Reyne buruk bir ses çıkararak güldü. 'On üç yıl boyunca Montfort'un Kılıçkonuşturanlarıyla bunun için çalışmışım gibi. Beni dinleyen askerler bunu sadece öyle emredildiği için yapıyordu. Savaşa bir kez bile katılmadık.'

"Reyne sürme çekerken Dior'un gözleri kapalıydı ama kızın iç geçirdiğini duydu.

"'Bu ülkenin gördüğü en büyük liderin kızı olarak doğdum. Ve hayatımda hiç kimse benden bir gıdım bile muhteşemlik beklemedi. Kendisi bile.'

"'Demek ki aptalmış.'

"Dior sürmeli gözlerini açınca Reyne'i ona ters ters bakarken buldu.

"'Annem hakkında böyle konuşma,' dedi Prenses sert bir tavırla. 'Niamh á Maergenn tahta çıkmak için birbiriyle savaşan dokuz kabileyi birleştirdi. Bütün Ossway'i fethettiğinde henüz...'

"'Yirmi beş yaşındaydı, biliyorum, biliyorum.' Dior gözlerini devirdi. 'Düşmanlarının kılıçlarını eriterek kendine bir kılıç yaptırdı ve kıçından ateş topları çıkarabildiğinden ve dünyaya beş enik fırtlattıktan sonra bile kusursuz memelerinin ve sıfır çatlağının olduğuna eminim. Ama bu amcığın teki olmadığı anlamına gelmiyor.'

"'Bu ne cesaret!' Reyne öfkeyle haykırarak geri çekildi. 'Sen kim oluyorsun da böyle konuşuyorsun! Halktan gelen...'

"'Seni umursamayan bir anneyle büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Kahrolası giriş holüne kendi heykelini diktiren bir kadının muhtemelen kendi iblisleriyle savaştığını ve o heykelin gölgesinde büyümenin muhtemelen sana da birkaç iblis miras bıraktığını tahmin edebiliyorum.'

"Dior gözlerini prensesten ayırmadan ayağa kalktı.

"'Ama sen kendin söyledin, Majesteleri. Ne doğduğumuz yeriz ne de bizi doğuran kişi. Bu senin için iki kat doğru. Bu akşam senin peşinden gelen insanlar bunu sen Niamh'ın kızı olarak doğduğun için yapmıyor. Bunu içindeki ateş etrafındaki herkesi ısıttığı için yapıyorlar. Çünkü sen yakınlardayken hiçbir şey imkânsız görünmüyor.'

"Dior, Prenses'in yanağına bir öpücük kondurdu.

"'Sen Dokuzkılıç'ın gölgesinde durmuyorsun, Reyne á Maergenn. Bunun için fazla parlak bir ışık saçıyorsun.' Kâse derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. 'Şimdi artık gitsem...'

"Reyne yanağına dokunup yumuşak parmak uçlarını pudralı yanağında dolaştırınca Dior sustu. Prenses'in eli titriyordu, göz bebekleri gökler kadar büyümüş ve kararmıştı. Derin bir nefes alarak çilli yanaklarında pembe noktacıklarla, büyülenmiş gibi bir adım yaklaştı ve yumuşak dudaklarını Dior'unkilere bastırdı. Dokunuşu çekingen ve nazikti, aynı anda hem bir öpücük hem bir soruydu. Ve gözlerindeki cevabı görmek için sonsuz kadar uzun bir an geri çekilince Dior cevabını dudaklarını Reyne'inkilere yapıştırarak verdi. Sonra parlak alevler ve yumuşacık iç çekişlerle birbirlerine aktılar. Reyne, Dior'un beline sarıldı; Dior ise kollarını kendinden daha uzun olan kızın boynuna sardı. Ve o yarı karanlık odada dünyada hiçbir şeyin bir önemi yokmuş gibi –artık ne artan soğuk ne yaklaşan fırtına ne kapılarındaki savaş ne de üstlerine doğru gelen son vardı– sadece ikisi varmış gibi ten tene ve iliklerine kadar titreyerek öpüştüler.

"O öpücük sadece birkaç kalp atışı sürse de daha fazlasının vaadini taşıyordu, yeter ki hayat onlara bu şansı tanısın. Birbirlerinden ayrılınca Dior geri çekilen avının peşinden gitti ve Prenses'in yanaklarını ve dudaklarını her biri bir geri dönüş vaadi taşıyan, bunun bir veda değil, bir yolun açık olsun dileği, bir son değil, bir başlangıç olduğunu fısıldayan sayısız minik öpücüğe boğdu.

"'İlk sefer miydi?' dedi Dior dudaklarını Reyne'inkilere sürterek nefes nefese.

"Prenses ürperdi. 'Umarım sonuncu değildir.'

"'İşte dua edilecek bir şey.' Dior sıcacık ve kısacık, bir kez daha öptü. 'Şimdi onlar kahrolası güzel kafamı koparmadan saçımı taksan iyi olur, Majesteleri.'

"O tek kelime –onlar– anın bütün sıcaklığını öldürmeye ve acı ve kasvetli soğuğu odaya buyur etmeye yetti. Reyne hızlı hareketlerle pudralı bukle kulesini Dior'un kafasına yerleştirdi; arı sokmuş gibi şişen dudaklarını kırmızı, ince bir ruj tabakasıyla boyadı ve yanağındaki beni biraz daha koyulttu. Ancak Kâse ayağa kalkınca parmakları kısacık bir an, kısacık bir nefes birbirine değdi ve o minicik çalıntı zamanda sıcaklık hızla geri döndü. Aralarında yanan o ateş, şafak sonrasında yaşanacak sıcacık şeylerin ve sırf o şeyleri görmek için bile sağ kalmaya değeceğinin müjdecisiydi.

"Parmakları birbirinden ayrıldı ama artık bir bütün olan iki kız, aşağıdaki ziyafetin yolunu tuttu."

IX

AİLE EBEDÎDİR

"'Babam.'

"Gabriel çıtırdayan alevlerin üstünden, burnundan ateş solumak üzereymiş gibi kırmızı dumanlar yükselerek bize bakıyordu. Aynı anda iki yere, iki konuşmaya dikkatimi vermek benim için zordu. Aklımın büyük kısmı çadırda ağabeyimde, sadece küçük bir parçası ise Prenses Reyne'in peşi sıra Bolluk Salonu'na yürüyen Dior'ydı.

"'Baban,' dedik.

"'Onu tanıyordun.'

"'Onunla *tanıştım*. Hiç kimse onu gerçekten tanıdığını söyleyebilir mi bilmiyorum.'

"Ağabeyim kulaklarına inanamıyormuş gibi başını salladı. 'Bunu ne halt etmeye bana söylemedin?'

"'Çocuktum, Gabriel. *Korkmuştum*.'

"'Ya sonrasında?' dedi. 'Bu yolda birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca?'

"Ölü bakışlarımızı ona sabitledim. Orada parlayan nefret tek cevabım oldu.

"'Yirmi bir. *Yirmi bir yıl* oldu ve sen biliyordun.' Bana bakarken fırtına grisi gözleri siyaha dönmüştü. 'Şimdi söyle. Kimdi? Onunla nasıl karşılaştın?'

"Parmak uçlarımızı dua eder gibi birleştirip kanlı çenemize bastırdık. Geri adım atmaya korkacağım kadar geniş ve derin yıllar ve gölgeler. Taşıdığım o ruhların fısıltıları artık yüzeye iyice yaklaşmıştı ve düşüncelerimin dip akıntısında çalkalanıyorlardı. Bazı geceler sesleri o kadar yükseliyordu ki başka hiçbir şey duyamaz oluyordum. Hele geride bıraktığım yıllara dönüp baktığımda. Jènoah Usta'nın canına neden kıydığını anlayabiliyordum, zayıflığını affedemezdim, tarihçi ama *anlayabiliyordum*. *Yüzyıllarca* bu ağırlıkla yaşayan o İnançlılar için nasıldı kim bilir? Bir insan o anıların selinde, kendisine ait olmayan hayatların ve düşüncelerin akıntısında nasıl boğulmazdı ki?

"İnançlı olmak için ödediğimiz o büyük bedel...

"'Sen çok hastalanmıştın,' dedik ağabeyime. 'On iki yaşındayken, hatırlıyor musun?'

"'Dizanteri?' dedi Gabriel kaşlarını çatarak ve kafasını sallayarak. 'Biraz hatırlıyorum...'

"'Büyük kısmında kendinde değildin. Seni o kadar sert ve hızlı yatağa sermişti ki Peder Louis son ayinlerini bile yaptırmıştı. Bilgeebeler bir çare bulamıyordu. Annem uyuyamıyor, senin –tek oğlunun, gözdesinin– yanında oturarak çaresiz dualar fısıldıyor ve her geçen gün biraz daha erimeni izliyordu. Ama sonunda daha fazla izleyemez oldu.

"'Sana davranış şekli için babamı küçümserdin, Gabriel ama ikiniz ne kadar kavga etseniz de eczacılarını getirmek için yüz kilometreden fazla yol yapıp Brinnleaf'e gitti. O kelimenin tam anlamıyla bir Castia'ydı. Amélie de onunla gitmişti ama ben senin yanından ayrılmayı reddetmiştim. Annemle birlikte başında oturarak dua ettim ve senin her geçen saat biraz daha solmanı izledim. Annem ve ben hiçbir zaman yakın olamadık. Belki de çok fazla benziyorduk ama bizi birbirimize sana olan sevgimiz kadar yaklaştıran bir şey daha yoktu.'

"Başımızı eğdim ve ellerimizin çatlak derisine baktım.

"'Hastalığının altıncı gecesinde uyandım. Sessizliği fark etmem sadece bir nefes sürdü ve korkunç bir an annemin dualarının sen son bulduğun için kesildiğini sandım. Ama asma kattan aşağı bakınca annemin senin yanında oturmadığını, şöminenin başında ayakta durduğunu gördüm. Ateşin ışığında elinde bir parıltı gördüm. Başparmak tırnağı büyüklüğünde bir yakut olduğunu düşündüm. Ama annem gözlerimin önünde o mücevheri alevlerin arasına attı, bir *cızırtı* duydum ve o zaman anlamadığım ama daha sonra kendi adım kadar iyi tanıyacağım bir koku aldım.'

"Gabriel, 'Kan,' diye fısıldadı.

"'Ertesi gün annemin davranışlarında bir farklılık yoktu. O tuhaf sahneyi rüyamda gördüğümü sandım. Ama üç gece sonra, cadılık saatlerinin derinliklerinde ön kapımızın tırmalandığını işittim.

"'Annem bana baktı ama ben gözlerimi kapalı tuttum ve yataktan kalkmasını kirpiklerimin arasından izledim. Ateşten yanan bir üvez odunu aldı ve titreyen ellerle kapıyı açtı. Eşikte bir erkek ya da bir kadın değil, bir kedi olduğunu görünce içim ürperdi. Gözleri kan gibiydi. Tüyleri gece yarısı gibi simsiyah.

"'*Bonsoir, Grace*, diye mırıldandı annem. *Beni efendine götür.*

"'Annem çıkınca kapı arkasından tıkırtıyla kapandı ve ben merak içinde karanlıkta yattım. Bu durumdan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiği konu-

sunda hiçbir fikrim yoktu ama burnuma şeytani bir koku gelmişti. Bu yüzden, senin iyi olduğundan emin olduktan sonra, babamın azizgünüm için verdiği bıçağı alıp geceye süzüldüm. Lorson'un çamurlu sokaklarından ormana doğru yürüyen annemi takip etmek kolaydı. Çok korkmuştum ve *çok* üşüyordum ama ortada bir kötülük varsa ne olduğunu anlamalıydım. Annemi kendimce seviyordum ama ondan hiçbir zaman gerçek anlamda hoşlanmamıştım ve bir tür cadı olması düşüncesi çok olasılık dışı görünmüyordu.'

"Harap haldeki yüzümle ağabeyime gülümsedim.

"'Tanrı biliyor ya babamın kafası güzelken anneme öyle seslenirdi.'

"Gabriel kıkırdadı ve başını önüne eğdi. Anlatmaya devam ettim.

"'Annem kediyi, ben onu karanlığın içine kadar takip ettik. Hayvan ölü ağaçların arasında bir açıklığa ulaştı ve oturup patilerini yalamaya başladı. Annem elinde meşalesiyle soğuktan titreyerek solgun bir yüzle bekledi. Devrilmiş bir meşe ağacının gövdesine saklanıp ölü çalılara bakarken, belki de yatağımdan hiç çıkmamalıydım diye düşünüyordum.

"'Sonra onu gördüm, Gabriel. Onunki karanlıktan dışarı adım atmak değil, bir serap gibi *kayarak* şekle bürünmek gibi bir şeydi. Belki de hep oradaydı ve onu görmeme kendi iradesi izin vermişti.

"'Senin gibi uzun boyluydu. Beyaz tenliydi, uzun siyah saçları gecenin rüzgârlarında simsiyah bir ipek gibi dalgalanıyordu. Gözleri senin gibi gri, bakışları deliciydi. Tanrım, kalbini göğsünden oyup çıkarabilecek keskinlikte bıçaklar gibi. Henüz küçük bir kızdım ama yakışıklı olduğunu ve bu adamın pek çok açıdan uğrunda ölünecek –ve öldürebilecek– erkekler tanımına uyduğunu görebiliyordum.

"'Gece gibi baştan aşağı siyahlar içindeydi. Gecenin efendisi gibi. *Prensi gibi.* O hareket edince gece de hareket ediyordu sanki. Kediyi okşamak için eğilince, kedi hayranlıkla sırtını yay gibi gerdi. Ve adam gözlerini annemden hiç ayırmadan, soylu bir saray leydisinin önünde eğilir gibi yere eğildi. İçimi ürpertecek kadar sıcak ve derin bir sesle konuştu. Her ne kadar o güne dek gördüğüm bütün yaratıklardan daha güzel olsa da o beyaz tenli prens beni korkutmuştu.

"'*Sevgilim*, dedi bir melekle konuşur gibi.

"'*Canım*, dedi annem bu kelimeyi söylemek canını acıtıyormuş gibi.

"'*Farklı görünüyorsun.*

"'*Sense tamamen aynısın.*

"'Bu sözler ikisini de hüzünlendirmişti sanki ve adam bir an gözlerini kaçırdı. Elimde sıkı sıkı tuttuğum bıçağımla, sessizce ve kendimi göstermeden biraz daha yaklaştım. Adamın kim olduğunu bilmiyordum ama annemle

birbirlerine bakışlarından aralarında daha derin bir şey, şarap kadar koyu ve çikolata kadar tatlı bir şey olduğunu hissetmiştim.

"'*Mersi*, dedi annem. *Çağırdığım zaman geldiğin için.*

"'*Keşke daha erken gelebilseydim. Ama San Yves'ten buraya yol hiç olmadığı kadar tehlikeli. Günölümü her şeyi karıştırdı. Hava kan vaadiyle yüklü, Auriél. Kan ve Her Şeyin Sonu.*

"'*Her şey umurumda değil*, dedi annem. *Ben sadece birini önemsiyorum.*

"'O zaman adam bakışlarını yere indirdi ve siyah perdeler yüzünün portresinin iki yanından aşağı sarktı.

"'*Henüz bir genç kızdın, Auriél. Bana sonsuza dek yitirdiğimi sandığım bir armağan verdin ve o armağan beni ebediyen değiştirdi. Ama sunduğun şeyi asla almamalıydım. O zaman onu almam yanlıştı. Şimdi tekrar almam iki kat yanlış olur.*

"'Annem acımasız ve soğuk bir sesle güldü. *Seni kendini beğenmiş aptal. Senden bahsetmiyorum.*

"'Bunu duyunca adamın keyfi kaçtı. Gururu zedelenmişti. Annem yumruklarını sıkarak güç topladı.

"'*Oğlumuz ölüyor.*

"'O kelime başıma bir çekiç gibi indi. Göğsümün içinde kalbimin parçalandığını hissettim. Ama adamın köşeli çenesine, gözlerinin grisine daha dikkatli bakınca babamın Amélie ve beni bu kadar çok severken seni neden o kadar çok hırpaladığını anladım, ağabey. Kendi adım kadar emindim ki...

"'*O çocuğu doğurmak senin seçimindi. O senin oğlun, Auriél. Bizim değil.*

"'Annem çenesini sıktı ve dikleştirdi. *O zaman, oğlum ölüyor.*

"'*O zaman bir rahibe haber sal.*

"'Annem bizim kilerden aldığı bir kabı uzattı. *Hastalığını sen iyileştirebilirsin. Bir zamanlar benimkini de iyileştirdiğin gibi.*

"'O zaman adamın yüzünün aralarındaki hoş bir anıyı hatırlar gibi yumuşadığını gördüm. Ama o tehlikeli gözleri karartan gölgenin geri dönmesi çok sürmedi. Kollarını göğsünde kavuştururken o siyah kediyi tekrar gördüm. Yakında oturmuş, annemi izliyordu. Solgun prens ağır ve soğuk bir sesle konuştu.

"'*Tanrı ölmesini istiyorsa ölecektir.*

"'*Pislik*, diye çıkıştı annem. *O oğlanın sevgisi için neler kaybettiğimi biliyor musun? Ve* hiçbir şey *kaybetmeyen sen bana onu da kaybederken uslu uslu ve sessizce oturmam gerektiğini mi söylüyorsun? Buna izin vermeyeceğim.* Annem elinde yanan meşaleyi kaldırırken yüzü öfkeden çarpılmıştı. *Bize borçlusun!* Bana *borçlusun*!

"'Adam sırtını dikleştirdi. Karanlık egemenliği açığa çıkmıştı sanki. Annemin elindeki alev gözlerinde kıvılcımlanırken etrafındaki gölgeler ko-

yuldu. Ölmeye yüz tutmuş ağaçlardaki kuşlar şakıdı, karanlık biraz daha karardı ve adam demir ve taş gibi sert bir sesle konuştu.

"'*Bize ne borçlu olduğumuzdan bahsetme. Biz senin hiçbir zaman bilemeyeceğin kadar çok şey verdik.*

"'*Sen vermezsen o zaman kendim alırım, kahrolasıca!* Annem hırladı ve elindeki meşaleyi bir sopa gibi savurarak öne atıldı. Ama adam bir serçenin kanatları kadar süratli, alevi kenara iterek annemin bileklerini yakaladı. Annem bir heykelle boğuşur gibiydi. Öfkeyle çırpınırken ve tekmeler savururken saç örgüsü çözülmüştü ama karşısındaki solgun prens zerre etkilenmemiş gibi hareketsizdi.

"'*Dur*, dedi.

"'Annem kıpkırmızı bir yüzle bir süre daha savaştı. Ve sonra omuzları çöktü ve öfkesi çaresizliğe dönerek dizlerinin üstüne indi. Gururlu bir kadındı annem. Kimseye kölelik etmezdi. Ama ağzını açtığı zaman, bir sonraki nefesini yalvarmak için alacağını biliyordum.

"'*Ona istediğini ver*, dedim.

"'Prensin gözleri öfkeyle, anneminkiler korkuyla parlayarak ikisi de bana döndü. Bir elimde bıçak, diğer elimde ensesinden yakaladığım güzel siyah kediyle açıklığın kenarında duruyordum. Prensin hayvanı önemseyip önemsemediğini bilmiyordum ama kurtuluşun onun elindeydiyse, ağabey, hiddetinin riskini almaya hazırdım. Sana sevgim o kadar büyüktü.

"'*Nasıl bir yardımda bulunabileceğini bilmiyorum*, dedim. *Ama onu...*

"'Hareket ettiğini görmedim bile. Bir an elimde insafıma kalmış kediyle dururken bir sonrakinde kendimi adamın elinde asılı buldum. Beni ölü bir ağaca doğru kaldırmış, yüzünü yüzüme yaklaştırmıştı ve bu kadar yakından bakınca yüzünün porselen, dişlerinin bir kurdunkiler kadar sivri olduğunu görebiliyordum. Çok korkmuştum. Ama ateşimizin ne kadar parlayacağını cehennem ateşine atılmadan bilemeyiz. Babam bana, *Küçük Dağ* derdi ve o gece onun dediği gibi *taştan* olduğumu öğrendim.

"'Bıçağımı beni tuttuğu ele sapladım ama eti sertti ve bıçak derisini çizmenin ötesine geçmedi. Annem beni bırakmasını haykırıyordu ama prens ona aldırmıyor ve elinde açtığım sıyrıktaki kan damlasına bakıyordu. O zaman gözlerindeki açlığı gördüm. O kadar yaşsız ve korkunç bir canavarla karşı karşıyaydım ki mesanem kendini bırakıverdi. Ve korku içinde, ah Tanrım, *çok büyük* bir korku içinde fısıldadım. Ama nasılsa öfkem korkudan büyüktü.

"'*Bırak beni, canavar.*

"'O kelimenin o aç gözlerin arasına bir taş savurmuşum gibi, onu sarstığını gördüm. Kendini bizim gözümüzle görmüş gibiydi. Geceye bürünmüş,

ölümlü kadınların uğrunda can alacağı bir prens olarak değil, ateş başında anlatılan masallardaki bir dehşet olarak. Annesi canını bağışlaması için yalvaran, korkudan altına işemiş bir kızın yakasına yapışmış bir şeytan olarak.

"'*Yüce Tanrı*... diye fısıldadı.

"'Beni yere bıraktı ve ona ait değillermiş gibi ellerine baktı. Annem bana sımsıkı sarıldı ama benim gözlerim adamdaydı ve ağladığını görünce kalbim dondu. Kirpiklerinin arasındaki damlalar kandan yapılmıştı.

"'*Beni affet, Matmazel de León.*

"'*Benim adım Castia*, diye çıkıştım.

"'Bana bakarken sesi yolunu kaybetmiş bir oğlan çocuğununki gibi çıktı. *Babanın adını taşıyorsun ama annenin yüreğine sahipsin. O şarkının ne kadar coşkun olduğunu unutmuşum.*

"'Yere çömeldi ve annemin kabını düştüğü yerden aldı. Annem hıçkırarak bana sarılırken prens bileğini ısırdı ve kabı ağzına kadar doldurdu. Kabı tekrar yerine bıraktığı zaman az önce gördüğüm kaybolmuş oğlan çoktan gitmişti.

"'*Bir daha sakın bana seslenme, Auriél. Kendi iyiliğin için. Ve çocuklarının iyiliği için.*

"'O fırtına grisi gözler bana çevrildi. Derinliklerinden bakan canavarı görür gibiydim.

"'*Kedilerin dokuz canı olduğunu söylerler, ufaklık. Dişi aslanların da öyle.* Başını yana eğdi. *Sende kalan sekiz tanesini nasıl harcayacağına dikkat et.*

"'Kedi mırladı.

"'Gölgeler dalgalandı.

"'Ve şafak vakti uyanılan bir rüya gibi, prens bir anda kayboldu.'

"Hikâyemin sonuna gelince Gabriel ve ben bir süre çadırın dışında kopan fırtınanın uğultusu dışında sessizce oturduk. Ağabeyim kahrolası piposundan derin nefesler çekiyordu. Bir süre sonra, gümüşazizlerin lanetli sanktusuyla kıpkırmızı kesilen gözlerini bana çevirdi.

"'Annem bana onun kanını mı içirdi?'

"Başımı onaylar gibi salladım. 'Şafak söktüğünde dinç ve iyiydin. Bunun şeytan işi olduğunu biliyordum ama annem hiç kimseye söylemememi tembihlemişti. Ona sen o yaratığın oğlu musun diye sordum. Bana cevap verirken gözlerindeki kederi gördüm. *O senin ağabeyin. Önemli olan tek şey bu, Celene. Çelik paslanır. Buz erir. Babanın biricik taşı bile zamanla kuma döner. Ama aile...*

"'Bunu söylerken elimi acıtacak kadar sıktı.

"'*Aile ebedidir.*'

"Gabriel dudaklarının arasından dumanlar süzülerek alevlerin üstünden bana bakıyordu.

"'Hayatımı kurtardın.'

"Omuz silktim, harabeye benzeyen yüzüm yarı gülümsememle büküldü. 'Aslanlar, daima.'

"Başını öne eğdi ve gözlerini ovaladı. Kendi gözlerimize dokununca kanla ıslandıklarını fark ettim. Bazen kardeş olmak tuhaf bir şeydir günahkâr. Çok fazla garaz ve sevgi, nefret ve geçmiş barındırır; şimdiki zamanın fırtınaları hiçbir zaman geçmişin durgun nehrini dalgalandırmaya yetmez. Çocukluktan birlikte büyümek, yan yana tohumdan fidana dönmek çok büyük bir şeydir. Demire dövülmüş bir bağdır ve o bağı tamamen koparmak çok büyük çaba gerektirir.

"'Hayatım boyunca kim olduğunu merak ettim,' dedi Gabriel iç geçirerek. 'Onu neden tanımadığımı. Bazen benimle hiçbir alakasının olmamasının nedeninin varlığımdan habersiz olması olduğunu düşünürdüm. Ama biliyormuş. Sadece umurunda değilmiş.'

"Sonra kendi kendine konuşur gibi, başını salladı.

"'Pekâlâ. Bununla yaşayabilirim.'

"'Bence umurundaydı. Bir parçasının yani. Ama baban birçok parçadan oluşuyordu.'

"Gabriel bunu duyunca kafasını kaldırdı. 'Onu tanımadığını söylediğini sanıyordum.'

"'Tanımıyordum. Gerçekten tanıyan birilerinin olduğunu da sanmıyorum. O sayısız ruhun taşıyıcısıydı, Gabriel. Onların nerede bittiğini, kendisinin nerede başladığını babanın bile bildiğini sanmıyorum. Çoğu gece acımasız ve soğuktu ama diğerlerinde odadaki en parlak ateşti. Uykuya annemin onu neden sevdiğini anlayarak dalar ama içimde ona büyük bir öfkeyle uyanırdım. Onun binlerce yüzü, binlerce ruh hali vardı ve kendini binlerce farklı yöne doğru parçalıyordu. Onu sabit tutan tek şey, İnançtı. Illia'nın öğretilerine, Esana'nın mücadelesine ve günün birinde Kâse'nin bulunacağına, cennet krallığının kapılarının açılacağına ve onun ve içinde taşıdığı bütün lanetlenmiş ruhların kurtulacağına olan şaşmaz inancı.'

"Ağabeyim gözlerimin içine baktı ve o fırtına grisi gözlerin nihayet anlayışla parladığını gördük. 'O gece annem nereden geldiğini söylemişti. *San Yves.* Laure seni öldürdükten sonra... onu aramaya gittin.'

"'Ve onu buldum. Adı Wulfric'ti, Gabriel.'

"'Babam...' diye fısıldadı.

"Başımı salladım. 'Baban benim öğretmenimdi.'"

X

EBEDÎ AŞK

"Güneş doğmaya yaklaşıyordu. Karayürek'in divanı toplanmıştı. Dior'un kalbi göğsünden fırlayıverecek gibi çarpıyordu.

"Bolluk Salonu'nda eskimiş kar rengi ipeğe ve kadifeye kuşanmış bir halde, yanında sessiz Reyne ile ilerlerken canavarların gözleri üstündeydi. Nikita'nın lordları yaklaşan savaş öncesi son bir ziyafette kendilerini gırtlaklarına kadar doldurmakla meşguldüler. Havada taze kanın demir ve bakır kokusu hâkimdi. Ozanlar canlı bir ezgi çalıyor, iki Dağlanmış divanı eğlendirmek için kapışıyordu. Açlıktan ölmek üzere olan ve iç çamaşırlarına kadar soyulmuş iki zavallı tutsak kör bıçaklarla birbirlerine saldırıyorlardı. Tavanda yine gırtlakları azizgünü armağanları gibi açılmış ve aşağıda bekleyen hizmetçilerin ellerindeki kadehleri dolduran başka zavallılar asılıydı.

"Kiara tek başına bir duvar dibinde duruyordu. Bir zamanlar kulakları tırmalayan kanlı övgülere boğulan Kurtana şimdi dışlanmıştı. Babasına bakarken alnında fırtına bulutları toplanmıştı ama bütün dikkatini Dior'a çevirmiş olan Nikita onu tamamen yok sayıyordu. Kane, Draigann ve Alix'le birlikte oturuyor, Lilidh'in evlatları kendi aralarında fısıldaşarak kuzenlerinin düştüğü küçültücü durumun keyfini çıkarıyorlardı. Lilidh kan kırmızı ipekten tuvaleti içinde ve başında keçi boynuzundan tacıyla tahtına uzanmıştı. Efendisinin yanında yerde yatan Prens'in buz mavisi gözleri yaklaşan Prenses'e ve Kâse'ye sabitlenmişti.

"Dior rolüne uygun bir şekilde gözlerini Kalpsiz'den bir an ayırmadı ve yaklaşırken dudakları mahcup gülümsemeyle büküldü. Düzenbaz kurnazlığıyla âşık rolünü ustalıkla oynuyordu ama nabzının kanatlarımızın altında atışından, aklının sadece planda, talih izin verirse bugün içinde inecek o ölüm darbesinde olduğunu anlayabiliyorduk. Şimdi artık sadece Gillian ve Morgana'nın Anabakire'nin mezarındaki gümüş kılıçları heykelin geri kalanından ayırması gerekiyordu ve sonrasında saldırıya geçmek için doğru zamanı kollayacaklardı. Gabriel ona inanıyordu, Phoebe de ve yanlarındaki

koca ordu da öyle. Ve kan sarhoşu olsalar da bu iblislerin bir ara *illa* uyuması gerekecekti.

"Gilly ve Morgana ve Leydi Arlynn ihtişamlı yeşil kadife tuvaletleri içinde, Lilidh'in arkasındaki her zamanki yerlerini almışlardı. Declan ve Maeron, Nikita'nın Karayürek'in tahtının arkasında toplanan Dağlanmışlarının arasında bekliyorlardı. Hepsi Dior'u kasten yok sayıyor, rollerini harfiyen oynuyorlardı. Ufacık bir tökezlemenin ölüm anlamına geldiğini hepsi biliyordu. Siyah ipekler içinde solgun bir ihtişam saçan Aaron, Nikita'nın sağ tarafında duruyordu. Dior ona bakınca eski yüzbaşının kirpiklerinin arasında, ağlamak üzereymiş gibi kırmızı bir pırıltı görür gibi olduk. Ancak Dior ve Reyne tahtlara ulaşıp reverans yaparken yüzü taş gibi ifadesizdi.

"Kızlar başlarını eğerek, 'Efendimiz,' diye mırıldandılar. Ardından Nikita'ya dönüp, 'Kont Dyvok,' diye eklediler.

"Lilidh, Reyne'e ters ters baktı. 'Her zamanki gibi geç kaldınız, Solucan.'

"'Affedin, Efendimiz,' dedi Reyne iyice eğilerek. 'Bütün benliğimle affınız için yalvarıyorum.'

"'İstediğin kadar yalvar. Aklımdan seni dışarıdaki o vahşilere atmak geçiyor.'

"Dior dizlerinin üstüne çöktü ve Lilidh'e bir şairin ilham perisine baktığı gibi bakarak, 'Kabahat benim, Efendim,' dedi. 'Sizin için çok güzel görünmek istemiştim. Tek isteğim hoşunuza gitmekti.'

"Lilidh'in öfkesi bir nebze sakinleşir gibi oldu ve siyah gözleri Dior'un tuvaletinde dolaştı. Dağlanmışlardan biri bıçağıyla diğerinin kanını dökünce siyah zeminin kırmızıya boyandığı arka plandan alkışlar yükseldi. Kalpsiz, uzun pençesini tahtının oymalı kolçağında gezdirerek Reyne'e baktı.

"'Seni bağışlıyorum,' diye homurdandı. 'Tanrına şükret ki bu gece seni parçalara ayırmaktan daha acil işlerimiz var.'

"'Mersi, hanımım.' Reyne kalbi hızlanırken güçlükle yutkundu. 'Mersi.'

"Prenses gölgelerin arasındaki yerini aldı. Dior, Lilidh'in sağ tarafında diz çöktü ve karşısındaki vampir denizine, ortada kapışan kölelere baktı. Güneşin doğmasına sadece bir saat kalmıştı ve Nikita'nın kanlordlarının bilgisine göre, şafakla birlikte Kara Aslan ve Dağlıları gelecekti. Priori'lerinin onlar için verdiği ziyafete rağmen, bütün yüzlerde gerginlik, bakışlarda huzursuzluk görüyorduk. Nikita dışında. Karayürek şimdi ablasına dudaklarında bir gülümsemeyle bakıyordu.

"'Oyuncağının beceriksizliklerine karşı çok fazla affedicisin, abla,' diye mırıldandı. 'Bana sorarsan ona çok fazla bağlandın. Ondan vazgeçmek zorunda bırakılınca ne yapacaksın, merak ediyorum.'

"Kalpsiz kardeşinin bakışlarından özenle kaçınarak 'Priori'me itaat edeceğim,' dedi. 'Ve aynı aptala bu ödülün parmaklarının arasından kaymasına izin verdiği için lanet edeceğim.'

"Nikita kıkırdadı ve şarap kadehinden bir yudum aldı. 'Bana hâlâ kafa tutuyorsun.'

"'Sana kafa tutmuyorum,' diye mırıldandı Lilidh alçak bir sesle ve sakin yüz hatlarıyla. 'Ben sadece bugünden hazinelerimizi Voss'a teslim etmeden de galip çıkabileceğimizi söylüyorum.'

"'Seni bu sonuca uzun yılları alan askerî tecrüben mi ulaştırdı?'

"'Beni bu sonuca sağduyu ulaştırdı,' diye tısladı Kalpsiz. 'En azından Kurtlar Körfezi'nin kontrolünü elimizde tutuyoruz. Draigann'ın donanması aşağıda bekliyor.' Başıyla Alix ve Kane'le muhabbetine devam eden oğlunu işaret etti. 'O kadar çok korkuyorsan, kardeşim, hemen şu anda buradan...'

"'Korkmak mı?'

"Karayürek ayağa kalkarken divandan mırıltılar yükseldi.

"'*KORKMAK MI*?'

"Ozanlar sustu, dövüşen köleler durdu ve Nikita'nın kükremesi duvarlarda yankılanırken salona derin bir sessizlik çöktü.

"'Bana korktuğumu mu söylüyorsun?' dedi Nikita ablasına dik dik bakarak. 'Kendin kuyruğumuzu bacaklarımızın arasına kıstırıp fethetmek için kanımızı döktüğümüz bu şehirden kaçmamızı teklif ederken hem de? Biz Dyvok'larız. Biz bir avuç pireli Dağlı tazının havlamasından kaçmayız!'

"'Haklısın, elbette, Priori,' dedi Lilidh kardeşinin gözlerine yine bakmadan. 'Onun yerine San Michon'un Kutsal Kâsesi'ni üçü de dişlerini senin gırtlağına geçirmek için fırsat kollayan Fabién Voss'a ve engerek kardeşlerine teslim etmeliyiz.'

"'Ah, ne kadar ileri görüşlüsün,' dedi Nikita alaycı bir tavırla eğilerek. 'Nikita'dan çok daha ilerisini görebiliyorsun. Bu kadar bilgili, *bu kadar bilge* bir ablaya sahip olduğumuz için ne kadar şanslıyız.'

"Sonra kılıçkölelerine döndü ve parmağıyla içlerinden birini işaret etti.

"'Sen. Öne çık.'

"İşaret ettiği Maeron'du. Genç Gillian'ın sevgilisi. Hakkını vermek gerek, genç şövalye gözünü kırpmadı, zerre irkilmedi ve hayranlık dolu bakışlarını lordundan ayırmadan öne çıkarken siyah çelik göğüs zırhına bir yumruk indirdi.

"'Efendim,' dedi.

"'Kılıcını çek.'

"Delikanlı itaat etti ve çeliğin sesi tavandaki kirişlerde yankılanarak kılıcını çekti. Salondaki herkes önlerinde yaşanan bu dramayı izlerken Reyne'e kaçamak bir bakış atma riskini alan Dior'un kalbi hızlanmıştı. Sonra Nikita, Lilidh'in tahtının arkasında toplanmış kılıçhizmetlilerine döndü ve Gillian'a eliyle işaret etti.

"'Buraya gel, çocuğum,' dedi gülümseyerek.

"Şimdi. Leydi Gillian, Lilidh'e bağlıydı, tarihçi, kardeşine değil. Ve itaatsizliğin tehlikesine rağmen nedime efendisine soran bir bakış attı. Lilidh bu tuhaflıklardan, yeni bir öfke nöbeti tehdidinden yorulmuş gibi burnunun kemer kısmını ovalıyordu.

"'Nasıl bir oyun oynuyorsun, Nikita?'

"'Evet, evet, sen buna oyun de,' dedi Nikita gülümseyerek ve eliyle Dior'u işaret etti. 'Eğer Nikita bu veledin ucuz oyunları için bu kadar büyük bedeller ödeyecekse velet de en azından onlarla birlikte onu eğlendirebilir.' Siyah gözlerinden ateş çıkarak tekrar Gillian'a baktı. '*BURAYA GEL.*'

"Karayürek'in Kamçısı taşın üstünde şakladı ve genç kılıçhizmetlisi itaat ederek kaideden aşağı indi, Nikita ve nişanlısının karşısında durdu. Morgana ablasını çillerini solduran bembeyaz bir yüzle izliyordu. Gillian'ın nefesi hızlanmış ve sevgilisinin gözlerine bakarken göz bebekleri büyümüştü. Nikita akşam yemeğinden sonra bir kadeh porto şarabı ısmarlar gibi basit bir komut verdi.

"'Kılıcını ona sapla.'

"Sonsuz kadar uzun bir andı. Dior'un kalbi buz kesmiş, Lilidh'in maiyeti nefeslerini tutmuştu. O genç adamın aklından neler geçtiğini ise sadece Tanrı bilirdi. Sevdiği kızın gözlerine bakmak ve itaatsizlik ederse her şeyin –sadece sevdiğinin değil, komplonun tamamının ve iş birlikçilerinin– yitirileceğini bilmek. Ama Kâse'nin kanı yaralıları iyileştirecek güce sahipti ve Nikita bunun sadece bir oyun olduğunu söylemişti.

"Gillian yalvaran gözlerle başını hafifçe eğdi ve sevdiğine kılıcı saplamasını, Tanrı aşkına, o kılıcı saplamasını işaret etti. Maeron kanı tamamen çekilmiş bir yüzle, her kölenin yapacağı gibi efendisine itaat etti ve kılıcını nişanlısının vücuduna sapladı. Aynı anda Gillian'ın kız kardeşinden bir çığlık yükseldi.

"'Gilly!'

"Lilidh omzunun üstünden ters ters bakarak, '*SESSİZ OL*,' diye çıkıştı.

"Morgana ablasının dizlerinin üstüne düşmesini izledi. Sevgilisi öldürücü bir darbe indirmemiş –sonuçta ona verilen emir bu değildi– kılıcını acısı daha fazla olsa da tehlikenin daha az olacağı karnına saplamıştı. Âşığı kılıcını geri çekince Gillian acı içinde inleyerek elini yarasının üstüne bastırdı.

"Dior onu iyileştirmek için harekete geçmeye hazırlanırken Nikita'nın bakışlarını üstünde hissetti.

"'Sana harekete geçmeni buyurmadım, evlat.'

"Kâse, Gillian'a nabzı hızlanarak baktı.

"'Affedin lordum, sanmıştım ki...'

"Nikita gülümsedi ve 'Korkma, korkma,' diyerek onu durdurdu. 'Zamanı gelince, çocuğum. Sen,' dedi kılıçkölelerine dönerek ve Declan'a işaret ederek. 'Sen gel.'

"Genç şövalye öne çıkarak titreyen kardeşinin yanında durdu ve yumruğunu göğüs zırhına vurdu. Maeron hayaletler kadar solgundu, gözleri az önce kılıcını sapladığı ve kanı yavaş yavaş çizmelerine doğru yayılan sevdiğindeydi.

"Karayürek bakışlarını Declan'dan Maeron'a çevirdi. 'Bu senin kardeşin, değil mi?'

"'Evet, efendim.'

"'İyi, iyi.' Nikita gülümseyerek elini ikilinin arasında salladı. 'Kılıcını ona sapla.'

"Delikanlılar büyüyen ve buz kesen gözleriyle birbirlerine bakarken yine sonsuz kadar uzun bir an yaşandı. Bu seferki ciddi bir zorluk olacaktı, tarihçi çünkü Nikita'nın bütün muhafızları ağır göğüs zırhları ve üç kat zincirden yapılma gömlekler giyerdi. Bir köle bile bir uzunkılıcı çelik zırhtan geçirmekte zorluk çekerdi ve genç Declan kardeşinin zincirli zırhını kol altından ya da boyun kısmından delebilecek olsa da bu, karına saplanacak bir kılıçtan *çok daha* hızlı bir ölüm anlamına gelirdi.

"Declan lorduna baktı. 'Zırhı, Efendim.'

"'Dur, ben sana yardım edeyim,' dedi Nikita yumuşak bir sesle ve Maeron'a bakarak nazik bir ifadeyle gülümsedi. 'Dizlerinin üstüne in, evlat.'

"'Emredersiniz, Efendim.'

"Maeron gözlerini kardeşinden ayırmadan taşın üstüne çöktü. Karayürek'in divanı öyle derin bir sessizliğe gömülmüştü ki uluyan rüzgârın arasında çok uzakta çalan bir gaydanın sesini duyduğuma yemin edebilirdim. Dior kanatlarımızı teninin üstünde çılgın gibi çırpmamızı yok sayarak çaresiz yumruklarını sıktı ve bir adım öne çıktı. Ama Nikita hızla başını kaldırdı ve yırtıcı sesi havayı Kamçıladı.

"'*DUR*.'

"Parmağını uyarır gibi, Dior'a itaatsizlik etmesi için meydan okur gibi kaldırdı.

"'Dur,' diye tekrarladı, daha yumuşak bir sesle.

"Zavallı Declan'ı kararın ızdırabından kurtaran Dior'un müdahalesi oldu. Kardeşi kılıcı tutmuş sivri ucunu omzuyla boynunun birleştiği noktaya bastırıyordu. Göz göze gelince Maeron başını hafifçe eğdi ve sessiz bir yakarıyla Dior'a baktı. Sonra dişlerini sıktı ve kılıcı kendi etine çekerek kardeşinin saplamasına yardım etti.

"Declan kılıcını geri çekerken nefesi kesilmişti ve kusmak üzereydi. Kardeşinin sel gibi akan kanı ritmik fışkırmalarla Nikita'nın ayaklarının dibinde canı her an biraz daha çekilen genç muhafızın etrafına yayılıyordu. Gillian kanlı elini âşığına uzatarak açık yarasının üstüne bastırdı ve önce Dior'a sonra Lilidh'e baktı.

"'E... Efendim?'

"'Bu aptallık neyin nesi, Nikita?' diye sordu Lilidh. 'Savaştan sadece bir saat önce ziyan edecek kadar çok kılıç askerimiz mi var?'

"'Korkma, korkma,' dedi Nikita gülümseyerek. 'Dediğin gibi, bu bir oyun. Birazdan bitecek.'

"Sonra siyah gözleri ışıldayarak hareket etmesi için meydan okur gibi Dior'a baktı. Ama Kâse gücünün kıskacındaymış gibi hareketsiz kaldı ve dişlerinin arasından mırıldanmakla yetindi.

"'Lordum...'

"'*SESSİZLİK*,' diye çıkıştı Nikita ve bu kez Morgana'ya baktı. 'Sen. Buraya gel.'

"Kılıçhizmetlisiyle kadim arasında kan bağı yoktu, sadece an itibariyle o duvarların her santiminden akan korku vardı. Ancak genç Morgana, Reyne'e kısa bir bakış attıktan sonra itaat etti ve titrek adımlarla Lord Dyvok'un karşısında durup reverans yaptı. Dior artık ter içinde kalmış, nabzı kontrolden çıkmıştı. Aaron'a baktı ama çenesini sıkan ve saçları ölmek üzere olan ışıkta altın rengi parlayan yüzbaşı gözlerini kaçırdı.

"Nikita, Declan'ın kılıcını oğlanın uyuşan ellerinden alıp nişanlısına verdi.

"'Kılıcı ona sapla.'

"Morgana bembeyaz bir yüzle Lilidh'e döndü. 'Efendim...'

"'Ona bakma!' diye kükredi Nikita. '*Bana bak*!'

"Morgana kanlı kılıcın kabzasını elleri bembeyaz kesilene kadar sıkarak itaat etti. O anda gözlerinde delice bir olasılığın ışıltısını, kılıçhizmetlisinin zihinde *ya* sorusunun yüzeye çıktığını ama sağduyunun hızla yerine döndüğünü gördük. Kılıcı yüzyılların kanma bulanmış bu canavara saplar ve onu öldüremezse prensesine ve ablasına olacaklar ve mahvolacak her şey için duyduğu korkuyla birlikte.

"'Kardeşim,' dedi Lilidh öfkeyle iç geçirerek. 'Bu deliliğin arkasında bir neden var mı?'

"'Çıkarılacak bir ders var.'

"'Ne dersi, söyler misin? Zemini kana bulama dersi mi?'

"'Müsaade et.' Karayürek elini kalbine koyarak eğildi. 'Bu tür armağanlar, böyle bir içgörü, *böyle* akıllar hep vermişsindir, tatlı ablam. Çok, ah *pek çok* sevdiğin güçsüz kardeşine bir armağan daha bağışlasan ne olur?' Gülümsemesinin köşelerinde sivri dişleri ışıldayarak Morgana'ya eliyle işaret etti. 'Lütfen, kanlı hizmetkârına bana itaat etmesini söyle. Bu bir oyun, abla, sadece bir oyun.'

"Lilidh dudaklarını büzerek sivri pençesini çenesinin üstünde dolaştırdı. Morgana taş kesilmişti; korku dolu bakışları biriciği, prensesi ve hanımefendisi arasında gidip geliyordu. Reyne'in yüzü hayalet gibi bembeyazdı ve peri gözlerindeki ızdırap her geçen saniye artıyordu. Dior kırık bir ayna gibi kalakalmıştı, her parçası titriyordu. Tıpkı teninin üstüne konmuş kanatlarımız gibi. Nikita'nın nasıl bir eğlence peşinde olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yoktu ama şans eseri komplomuzun dört üyesini seçmiş olması...

"'Sana emredileni yap, çocuğum,' dedi Lilidh.

"Nikita, Morgana'ya kurnaz bir ifadeyle gülümseyerek Declan'ı işaret etti.

"'Kılıcı sapla.'

"Morgana itaat etti ve kılıcı sevdiğine sapladı. Declan yan dönerek göğüs zırhının ön ve arkası arasındaki boşluğu açığa çıkarmıştı ve kılıç zincir zırhın arasından karnına saplandı. Morgana'nın yüzü çarpıldı, Declan inleyerek kardeşinin yanma taşa çökerken zemine akan kan çatlakların arasında birikiyordu. Nikita beyaz elini Morgana'nın omzuna koydu ve kanlı kılıcı elinden aldı.

"'Aferin, çocuğum,' dedi yumuşak bir sesle. 'Aferin.'

"Ve bir hırlamayla kızı odanın karşı tarafına savurdu.

"Morgana bir çığlık ve ıslak bir *ÇATIRTIYLA* duvara çarparak yere düştü. Reyne adını haykırırken, Leydi Arlynn mavi gözlerini Nikita'dan ayırmadan prensesinin elini tuttu. Karayürek göz açıp kapayana kadar Dior'un karşısına dikilmişti; şimdi gece siyahı gözleri, kan kırmızısı dudakları ve inci beyazı sivri dişleriyle kızın yüzünün arasında sadece birkaç santim vardı.

"'Bize dünyalar armağan edebiliyorsun, demek?'

"Dior çenesini sıktı ve güçlükle yutkundu. Konuşması, hatta kıpırdaması Nikita'nın yeteneklerinin onun üstünde hiçbir gücünün olmadığını gösterirdi. Ama böyle uysal ve sessiz durmak...

"'Hayır mı? Bir şey söylemeyecek misin?'

"Dior dilini tutmak için dişlerini çatırdayana kadar sıkarak Nikita'nın gözlerine bakıyordu. Karayürek'in gözlerindeki karanlığı, hesabı tutulmamış ölümleri ve sonsuz sayıda isimsiz mezarla dolu koskoca düzlükleri görebiliyorduk. Tahtına oturmak için koca bir krallığı yok eden bir canavar. Nikita kanlı kılıcı Dior'un ellerine bastırdı ve kıza dudakları onunkilere değecek kadar yaklaştı.

"'O zaman biz de oynamaya devam ederiz, çocuğum.'

"Nikita uyluğuna vurarak ve ıslık çalarak tahtının kaidesine döndü.

"'Solucan. Buraya gel.'

"Lilidh iç geçirdi. 'Nikita...'

"'Korkma, korkma. Eğlencenin sonuna yaklaşıyoruz.'

"Reyne'in gözleri Dior'unkilere sabitlenmiş ve çenesindeki kaslar düğümlenmişti. Aç gözleri ölmek üzere olan bir ateşin közleri gibi ışıldayan divanın bakışları altında kanla kaplı taşın üstünde ilerledi. Gillian ve Declan ve Maeron gittikçe büyüyen bir kan gölünün ve pis bir kan ve delinmiş bağırsak kokusunun içinde yatıyorlardı. Morgana fırlatıldığı köşede harap bir halde yatıyordu, ölüp ölmediğini anlamak imkânsızdı. Nikita bir pençesini Prenses'in çenesinin altına takıp soğuk peri gözlerinin içine baktı.

"'Ona bak.'

"Reyne itaat etti ve görünürde, en ufak bir titreme belirtisi bile olmadan Dior'un gözlerine baktı. Prenses á Maergenn ona söyleneni yaptı. Yanlış anlama, itaat etmek için değil, umudun ipliği artık ne kadar incelmiş olsa da hayatı bu yalana bağlı olan diğerlerini korumak için. Kâse bir kez daha Aaron'a baktı ve gözlerinde kanlı gözyaşlarının yanı sıra ıstırabın biriktiğini gördü. Bakışlarıyla ona sessizce yalvardı ama yüzbaşı başını hayır der gibi, belli belirsiz sallamakla yetindi.

"'*BANA BAK, KIZIM.*'

"Dior şimdi Reyne'in omzunun arkasından bakan Nikita'ya döndü. Karayürek yanağını Prenses'inkine bastırmıştı ve gözleri yıldızların arasındaki karanlık kadar derindi.

"'İşini bitirmeden önce annesine çığlıklar attırdım.' Nikita sivri pençesini ufacık bir sıyrık bile açmayacak kadar yumuşak bir dokunuşla Reyne'in yanağından kaydırdı. 'Ama en azından kudretli Dokuzkılıç savaşarak öldü. Bunu bir solucan gibi bir tahıl silosunun içinde saklanırken bulduk. Adını oradan aldı.'

"Nikita, Reyne'in omuzlarını nazik ama güçlü bir dokunuşla bastırarak onu Kâse'nin karşısında dizlerinin üstüne inmeye zorladı. Vampir de kızla birlikte yere indi ve Dior'un elindeki kanlı kılıcı kaldırıp sivri ucunu Reyne'in

göğsüne dayadı. Dior hâlâ rolünü oynuyor, Nikita'nın gücünün etkisindeymiş gibi konuşmadan, kıpırdamadan itaat ediyordu.

"'Ve şimdi bu solucan dizlerinin üstünde ölecek.'

"Siyah gözler Kâse'ninkileri buldu.

"'Tabii senin dile getirecek bir itirazın yoksa?'

"Prens ayağa kalkmıştı ve Kontes, 'Nikita, yeter! Onu Kamçınla sessizliğe gömdüğün zaman konuşamaz!' diye haykırırken kurdun ense tüyleri dikilmişti.

"Karayürek tek kaşını kaldırarak Dior'u izlemeye devam etti. 'Hiçbir şey söylemeyecek misin?'

"Kâse elinde kılıçla taş gibi hareketsiz duruyordu.

"'*KILICI ONA SAPLA.*'

"Dior kılıcı geri çekti ve gözlerini Reyne'inkilerden ayırmadan boştaki avucunun içindeki duruşunu düzeltti. Lilidh tekrar bağırdı. '*Nikita*!' Prens dişlerini göstererek hırladı ama Karayürek ablasına bakarak gülümsemekle yetindi.

"Ve aynı anda, Dior kılıcı sapladı.

"Bunun onun için bir oyun olduğunu biliyorduk, elbette Dior da biliyordu. Bir canavarın zihninde kurgulanmış bir işkence daha. Komplo bir şekilde bozulmamıştı. Şimdi bütün umutlar kül olmuş, bütün dualar, belki de bu son ve çaresiz dua dışında hepsi cevapsız kalmıştı. Ve böylece, Kâse avucunu o kılıcın keskin kenarından kaydırarak onu kendi kutsal kanıyla mesh etti ve Nikita'nın sapkın kalbine sapladı.

"Nikita sinekler gibi hızlı bir vuruşla, kılıcı Dior'un elinden düşürdü. Dior bileğini tutarak öfke ve acıyla inledi. Kanlı kılıç bir tangırtıyla yere çarparken Nikita bir yılan gibi doğruldu ve gırtlağına yapıştığı Dior'un ayaklarını yerden kesti. Bütün divan ayağa fırlarken ve salon uğultularla dolarken Reyne düşen kılıca atıldı ama Nikita Prensesi hiç zorlanmadan tekmesiyle uçurdu. Reyne paçavradan yapılmış bir bez bebek gibi uçarak kaideye çarptı ve taşa çarpan kafatası çatırdadı. Dior, Karayürek'in elleri arasında çırpınırken nefretle haykırıyordu. Lilidh ayağa kalkıp kükreyince Prens öfkeyle hırladı.

"'Nikita, *dur*!'

"Dior kanayan eliyle kadimin bileğini yakalayınca Nikita acı dolu bir ulumayla onu bıraktı çünkü kendi eli alevler içinde kalmıştı. Kâse bir çatırtı eşliğinde yere çarparken Karayürek böğürüyordu. Leydi Reyne'in birinci nedimesi, Faenwatch Leydisi Arlynn yere çömeldi ve Dior'un kanıyla mesh edilmiş kılıcı kaptı. Yaşlı kılıçhizmetlisi bu canavarlara teslimiyetin onur kırıcı eziciliğine uzun süredir katlanıyor, hizmet etmek için yemin ettiği Prenses'ini aşağılamak zorunda kalıyordu. Ve kılıcı Nikita'nın kalbine sap-

larken öfkesinin her zerresi haykırışında ses buldu. Ancak yaşlı hizmetli birçok erkeği utandıracak kadar formda olsa da ne yazık ki rakibi sıradan bir erkek değildi.

"Nikita'nın sımsıkı kavradığı bileği bir yavru kuşun kemikleri gibi çatırdadı. Nikita alev alev yanan elini Arlynn'nin kaburgalarının arasına daldırıp tenindeki ateşi onun göğsünün içinde söndürürken kan cızırdadı, et tısladı. Lord Brann korkunç bir öfkeyle haykırarak çektiği kılıcıyla gelininin yardımına koştu. Ama o anda Aaron harekete geçerek Brann'le biricik efendisinin arasında durdu ve büyükkılıcıyla yaşlı lordu ortadan ikiye ayırdı. Nikita Arlynn'in kalbini göğsünden koparırken kan etrafa fışkırdı. Ve siyah elinden kıpkırmızı kanlar akarak Dior'a döndü.

"Kâse emekleyerek Reyne'in yanına ulaşmıştı ve kanlı ellerini Prenses'in kırık kafatasına bastırarak kutsal kanını kızın solgun tenine bastırıyordu. Nikita gözlerini onunkilere kenetleyerek Declan'ın kafasına hızla bastı ve beynini bir su matarası gibi patlatarak zemin taşlarının üstüne saçtı. Aynı şeyi Maeron'a, Gillian'a da yaparken Dior avaz avaz haykırdı; ona *domuz*, *hayvan*, *piç*, *canavar* diye bağırmaktan gırtlağı yanıyor ve kanıyordu. Nikita kanla kaplanmış çizmeleriyle ona yaklaştı ve pençe gibi büktüğü yanık parmaklarını gırtlağına uzattı.

"Bir hırlama ve anlık beyaz bir parlamayla Prens, Kâse'nin yardımına koştu ve ikisinin arasında durarak Nikita'nın uzattığı eline saldırdı. Karayürek sadece bir an geri çekildikten sonra, tekrar hamle yaptı. Hayvanı ensesinden yakalayıp yukarı doğru kaldırdı ve pençesini kurdun hırlayan yüzüne yaklaştırdı.

"'Seni Anaaylarına göndereyim mi, küçük prens? Yoksa sadece diğer gözünü de çıkarmakla mı yetineyim?'

"'NIKITA, *KES* ŞUNU!' diye kükredi Lilidh.

"Kont Dyvok bakışlarını ablasına çevirirken salon sessizliğe gömüldü. Prens'i yana doğru fırlattı, hayvan taşa çarpınca acıyla inledi ve kaygan zeminde birkaç kez sekti. Sırıtışı kıpkırmızı kana bulanmış Karayürek ve Kalpsiz birbirlerine bakıyordu.

"'Bana aptal mı demiştin, abla? Öngörülü olmadığımı mı düşünüyordun? Benimle bir çocukla konuşur gibi konuşuyorsun öyle mi? Ancak kendin o kadar körsün ki göğsünde çöreklenmiş engerek yuvasını bile göremiyorsun.'

"'Ne yuvası? Bunlar ne deli saçması sözler?'

"'Hainlik,' dedi Nikita sertçe. 'İhanet. Buradakilerin hepsinin bağı kopmuş, kırmızı prangaları bu veledin lanetli kanıyla çözülmüş.'

"Lilidh'in kısık gözleri bu kez Dior'a çevrildi.

"'Seni öldürmek niyetindeydi, Lilidh,' dedi Nikita. 'Ve senin yanında beni. İkimiz de yataklarımızda yakılacaktık. Tanrılar aşkına, bu böceklerin elinde.'

"'Nereden anladın?' dedi Dior tıslayarak. 'Bu nasıl...'

"'Hazinem?'

"Nikita'nın sesi kirişlerde yankılandı ve Dior'un gözlerine bakarken dudakları hafifçe büküldü.

"'Buraya gel, bir tanem.'

"Hizmetkârlar kapısından içeri uzun, beyaz bir tuvalet içindeki bir karaltı girdi. Canavarların arasından ve yere yayılmış irin birikintisinin üstünden, tırnak diplerinde kurumuş kan, bu kez ayakkabılarına sıçrayarak ve hayran bakışlarını lordundan bir an ayırmadan süzülürcesine geçti. Onu görünce Dior'un gözleri yaşlarla doldu.

"'Isla...'

"Kız, Nikita'nın yanına yürüdü; vampir onun tenini okşadı ve gülümseyerek yanağını avuçladı. Isla'nın kollarında bir kumaş yığını vardı ve Dior kendi yatağının kürklerini tanıyınca nabzı bir kez daha hızlandı. Isla kumaşları açarak aradaki demir testeresini yere attı. Metalin taşa çarpma sesi, dışarıdaki gök gürültüsüyle aynı anda yankılanırken kız Dior'a dışarıdaki fırtına kadar soğuk ve vahşi gözlerle bakıyordu.

"'Ama biz... seni özgürleştirdik,' diye fısıldadı Dior dehşet içinde. 'Seni ben özgürleştirdim.'

"'Neden?' diye sordu kız şaşkın bir tavırla. 'Sevgiden mi?'

"Nikita gülümseyerek Isla'nın arkasında durdu, onu karanlık kollarının arasına aldı. Boynuna soğuk öpücükler kondururken kız ürperdi. 'Aveléne'in nasıl o kadar ucuza satın alındığını sanıyorsun, Matmazel Lachance? O muhafızları kimin katlettiğini ve gecenin kör bir vakti o kapıları kimin açtığını sanıyorsun? Benim Hazinem her zaman sadık ve hakikatliydi. Dún Cuinn'in düştüğü gece tanıştığımızdan beri hep sadık oldu ve geri kalanıyla birlikte ölmektense hizmet etmek için yalvardı.'

"Dior, Isla'nın gözlerine baktı. Nikita boynunu öperken kızın teninin nasıl karıncalandığını ve Karayürek ona daha sıkı sarılınca nefesinin nasıl titrediğini gördü. Ve sonunda anladık.

"*Kimi gönüllü katılır. Güç şehveti ya da kalbinin karanlığı yüzünden.*

"*Diğerleri ise ısırılırlarsa ebediyen yaşayacaklarını sanan aptallardır.*

"'Ben onunum,' dedi Isla. 'Her zaman öyle oldum.'

"'Ebedî Aşkın.' Dior gözlerinden yaşlar dökülerek başını salladı. '*Oydu.*'

"Kız gülümsedi ve parmaklarını Karayürek'in saçlarının arasından kaydırdı.

"'Birlikte olacağız. Sonsuza dek. Şimdi artık beni ödüllendirecek, tıpkı yüzbaşını da ödüllendirdiği gibi.'

"'Seni aptal,' diye tısladı Dior. 'Bu işler öyle yürümüyor. Öyle bir anda...'

"Isla, Dior'un suratına kalpsiz ve hızlı bir tekme yapıştırdı. İkinci bir hamle için kanlı ayağını tekrar kaldırırken Nikita güldü ve kızı kollarının arasına alıp yanağını öptü.

"'*Sakin ol*, Hazine, sakin ol. Ebedî Kral'ın ödülü sağlam kalmalı ve...'

"Uzaktan gelen ve fırtınanın uğultusu arasında güçlükle duyulacak kadar cılız bir borazan sesi geceyi böldü. Ama Nikita dinlemek için başını yana yatırırken ikinci ve daha yüksek bir borazan sesi duyuldu. Hisar kanlı ve kırık dökük taşlarda yankılanan bir alarm şarkısıyla çınlıyordu. Dyvok divanının bu şarkının ne anlama geldiğini çok iyi bilen canavarları mırıldanarak birbirlerine baktılar.

"Kara Aslan yanında Dağlılarla geliyordu ve cehennem kafalarına çökmek üzereydi. Kandan sarhoş olmalarına ve boyunlarında ışıldayan altın rengi şişelere rağmen büyük salona bıçakla kesilecek kadar koyu kıvamlı bir korku hâkimdi. Gümüş, ateş ve alacakaranlık dansçılarının pençeleri... Birazdan o surların üstünden Karayürek'in divanındaki vampirlerin üstüne her tür bitiş yağacaktı. Ve gecenin sonunda, ebediyet sadakat için riske atılacak önemli bir ödüldü.

"'Şimdi beni dinleyin!'

"Nikita'nın kirişlerde yankılanan sesi, salona sessizlik getirdi.

"'Evlatlarım! Lordlarım!' Karayürek kanlı parmağını göğe doğru kaldırdı. 'Ölüm Meleği, göklerde kafalarımıza sadece bir nefes mesafede dolaşıyor! Ve Mahné'nin sağkolu, Korku Meleği karanlık kanatlarını açıyor! Sizler gibi, ben de rüzgârda Phaedra'nın kanatlarını duyabiliyorum ve size şunu söylemeliyim ki ben gülümsüyorum! Çünkü öyle olmalı, o korkunç kardeşler bugüne tanıklık etmeye gelmeli! Kuzu kurdun dişlerinden korkmamalı mı? İnek kasabın bıçakları karşısında titrememeli mi? Ve şimdi kapının dışındaki çamurda toplananlar, bir hayvan sürüsünden başka ne? Bir büyükbaş hayvan sürüsünden? Ölümlü dilleriyle biz ebedîlere havlamaya cüret eden domuzlardan ve kırmalardan, koyunlardan ve tazılardan başka?'

"Divandan onay sesleri yükselirken birkaçı kafasını sallıyordu.

"'Bu krallık bizim,' diye kükredi Nikita. 'Kandan ve fetihten yontuldu! Bu gece, bunun için doğduğumuz üzere, bu toprakların hâkimi biziz! Dışarıdaki itlerin havlaması sizi ürkütmesin çünkü bizler kudretliyiz! Ve bugün duvarlarımızdan içeri girmeye cesaret edenler, onlar güçsüzler!'

"Nikita, Kitabe'yi tahtının arkasından alarak göğe kaldırdı.

"'Biz avcılarız! Onlar av!'

"Sivri dişleri açıkta, gözleri kısık vampirlerin arasında aç homurtular dolaştı.

"'Bizler kudretli Tolyev'in soyundan geliyoruz! Zaferlerimiz sözcüklerle değil, yaptıklarımızla ölçülür ve size bu damarlardaki son damla kan üstüne yemin ederim ki bugün yapacaklarınız, fethedilenlerin ağıtlarında sonsuza dek çınlayacak!'

"Boynundaki sivri dişlerden oluşan kolyenin arasındaki altın rengi şişeyi çekip kopardı ve kadeh kaldırır gibi havaya tuttu.

"'Şerefe! Vahşilere!'

"'Şerefe!' Yüz şişe aynı anda havaya kalktı. 'Dyvok'lara!'

"Kirişlerde haykırışlar ve kılıçların şangırtısı yankılandı, sonsuzluğun öfkesi dizginlerinden kurtuldu. Nikita şişenin içindeki sıvıyı tek dikişte içti, kırmızı elini dudaklarının üstünden kaydırırken bir kez daha Prens'e baktı. Kurt mavi gözü parlayarak az önce onu fırlattığı kanlı zeminden doğruluyordu.

"'Onlara senin için de iyi geceler öpücüğü veririm, küçük kırma.'

"Nikita soğuk dudaklarını Isla'nınkilere bastırdı, kız Ebedî Aşkına gülümsedi. Karayürek Dior ve Reyne'in kırık dökük ama hâlâ nefes alan bedenlerini işaret ederek kızına döndü ve seslendi. 'Kiara. Bu ikisini aşağı götür ve güzelce kilitle. Ebedî Kral ödülünü alacak ve Prenses hâlâ işimize yarayabilir.' Sonra Aaron'a baktı ve gülümseyerek, 'Altın Çocuğum,' dedi. 'Lordlarım ve leydilerim,' dedi divanına dönerek. 'Kılıçlarınızı çekin ve çelik kalplerinizi hazırlayın! Bugün Aytahtı'nın hayatkanını içeceğiz!'

"Kitabe'yi havaya kaldırdı ve sesi duvarlarda yankılanarak haykırdı.

"'Laf Değil, İş!'

"Vampirler kükredi ve tek vücut halinde salondan dışarıdaki duvarlara, yaklaşan katliama yürüdüler. Aaron efendisinin önünde eğildi, Kiara alaycı bir ses çıkardı ve ona öpücük gönderen Nikita'ya yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bolluk Salonu'ndaki herkes dışarı, fırtınaya akın ederken Lilidh tahtların önündeki mezbahanın arasında duruyor ve kardeşine öldürecek gibi bakıyordu.

"'Kont Dyvok ablasından ne ister?' diye tısladı.

"Nikita zamansız ve ihtişamlı cüssesiyle kaideye doğru yürüdü ve ablasına tepeden baktı. Siyah, dipsiz ve yaşsız gözleri, aralarındaki bin yıldan uzun bir zaman dilimiyle buluştu. Onca zamanda birlikte neler gördüklerini, neler yaptıklarını kim bilebilirdi? Ölmek üzere olan bu yeryüzünde varlıklarını sürdüren en yaşlı iki Dyvok. Prens usul usul hırlayarak onları dinlerken

Nikita elini uzattı ve Lilidh'in beyaz yanağına sıçramış bir kan damlasını başparmağıyla sildi.

"'Yaklaşan savaş için kutsamanı?' dedi alçak sesle.

"Lilidh gözlerini kırpıştırdı ama sessizliğini korudu. Nikita ablasının elini tuttu ve yakut rengi dudaklarını onun beyaz elinin üstüne bastırırken dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü.

"'Affını? Seni hâlâ seven küstah ve kaba kardeşin için?'

"Bu söz üstüne Lilidh yumuşadı ve kış ayazında yazın ilk nefesi hissedildi.

"'Elbette seni...'

"'Ve anlamanı,' diye devam etti Nikita sesi biraz daha yumuşayarak, ölümcül bir tonlamayla. 'Buranın Priorisi'nin neden Nikita olduğunu ve Lilidh'in neden sonsuza dek onun gölgesinde kalacağını.'

"Lilidh'in bakışları tekrar sertleşti, kış hızla geri dönmüştü. Nikita'nın gülümsemesi büyüdü.

"'Şimdi tahtını güvenceye almaya gidiyorum, ablacığım. Yokluğumda benimkini sıcak tut.'

"Ve Lilidh'in elini bırakıp dışarıdaki katliama doğru yürüdü."

Son Liathe hikâyesini anlatırken duraksadı. Başı öne eğikti ve ellerini kucağında kavuşturmuştu. Kafasının içinde, orada durmadan fısıldayan seslerin ötesinde, çelik seslerini, yıkılan taşların gümbürtüsünü, ölmek üzere olan, ölümden dönenlerin korku dolu çığlıklarını duyabiliyordu. Savaş şimdi çok yakın görünüyor, imgeler zihninde parlıyordu. Bu gecelerde içinde bu kadar çok anı, yaşam ve geçmiş çarpışırken nadir olan bir şeydi. Düşünceleriyle baş başa kalmanın nasıl bir şey olduğunu bile doğru dürüst hatırlayamıyordu. Bir anlık bir sessizlik yaşamanın. Bir saniye de olsa huzur bulmanın.

"Yüzbaşı?"

Celene, Marki'nin karanlıkta çınlayan sesini duyunca kafasını kaldırdı. Jean-François ona kısa bir an baktı. Havada yaklaşan saldırının vaadinin ağırlığı vardı. Celene biraz çabalasa ağzında yine kan tadı duyabilirdi. Her şey cehennemi boylamadan önce Dior'un göğe kalkan kırmızı elini ve mavi gözlerini görebilirdi.

"İtlerini mi çağırıyorsun, günahkâr," dedi. "Yoksa seni yine korkuttum mu?"

Arkasındaki ağır kapı açılıp kılıçköleleri içeri dolarken tarihçi ona yorgun bir gülümsemeyle baktı. Ellerindeki meşaleler karanlıkta geçen uzun bir zamandan sonra güneş etkisi yaratmış ve biraz daha nahoş anıyı canlandırmıştı. San Yves'in alevler içindeki silüeti. Ustası haykırırken dilinin üstünden akan sayısız sonsuzluğun tadı.

Celene gözlerini kaçırdı.

"Marki?" Yüzbaşı eli kılıcının üstünde etrafa baktı. "Seslendiniz mi?"

"Rahat ol, Delphine." Jean-François eliyle işaret etti. "Buraya gel, Dario."

Genç köle öne çıktı. Bir in dolusu şeytan kadar yakışıklı, beyaz tenli bir Kuzeyliydi. Bakışlarını yerden kaldırmadan efendisinin yanında diz çöktü. Jean-François uzun saç tutamlarını arkaya çekti ve kansız dudaklarını delikanlının kulak memesini gıdıklayacak kadar yaklaştırıp fısıldayınca köle ürperdi. Dario büyümüş gözlerle Celene'e baktı ve başını sadece bir kez onaylar gibi salladı. Jean-François kölenin elini tuttu ve parmaklarının üstünü bileğine kadar öpücüklere boğdu. Delikanlı ürperdi, dudakları aralandı, pantolonunun önü gerildi. Vampir karanlık bir gülümseme ve poposuna indirdiği bir şaplakla, onu yoluna gönderdi.

Dario geri çekildi ve tarihçi, yüzbaşına başıyla onay veren bir işaret yaptıktan sonra cildine geri döndü. Kılıçköleleri gergin ve tetik bir duruşla bir kez daha etrafı kolaçan ettiler ama herhangi bir sıkıntı göremeyince efendilerini başlarını eğerek selamladıktan sonra çıktılar. Kapı gürültüyle kapandı, zincirler yerlerine sarıldı ve hücrenin karanlığı biraz daha derinleşti.

"Lütfen devam edin, Matmazel Castia," dedi Jean-François tüylü kalemini sallayarak.

Celene gözlerini kıstı. "Her şey yolunda mı?"

Jean-François kıkırdadı. "Gerçekten bana bu soruyu sordunuz mu?"

Kaleminin ucunu mürekkebe batırdı ve beklenti dolu gözlerle Celene'e baktı.

"Şafak yaklaşıyor, matmazel. Güneş doğmadan Yatağımı görmek istiyorum. Kâse'nin planı mahvoldu, Dağlılar yoldalardı ve her şey bıçak sırtındaydı. Peki ya siz ve ağabeyiniz?"

"Biz de oradaydık, günahkâr."

Celene başını öne eğdi ve karanlık sulara bakarak tekrarladı.

"Biz de oradaydık."

XI

DUA DEĞİL

"'Babam senin öğretmenindi demek.'

"Kumanda çadırında, ağabeyimin karşısında oturuyordum. Yanı başında dans eden alevlerin aramızdaki soğukluğu gidermeye bir faydası dokunmuyordu. Uluyan rüzgârın arasında gayda seslerini ve hisarın üstünde kopan fırtınanın gümbürtüsünü duyabiliyorduk. Gabriel bakışlarını bana sabitlemişti, alevlerin ve ellerinde parlayan dövmelerin ışığına karşı gözlerimizi kıstık.

"'*Oui*,' diye mırıldandım. 'Usta Wulfric.'

"'Öğretmeninin öldüğünü söylemiştin.'

"Başımızı onaylar gibi eğdik ve harap haldeki gırtlağımızla güçlükle yutkunduk. 'Öyle.'

"Bu haberin onu sinirlendirdiğini görebiliyorduk ve doğrusu bunu pek anlayamamıştık. Gabriel onu dölleyen canavarı hiçbir zaman tanımamıştı ve Wulfric de ağabeyimin hayatına hiçbir zaman aldırmamıştı. Babasının hayatının nasıl sonlandığını neden önemsiyordu ki? Yine de o ateş çukurundaki korkunç alevler gibi cızırtılı bir sesle konuştu.

"'Nasıl?' diye sordu. 'Neden?'

"'Bu daha da uzun bir hikâye, Gabriel. Zamanı olduğunu...'

"Sonra sesimiz kesildi, biz hızla ayağa fırlarken çadırın içi daha da soğumuştu. Gabriel bir şey söylemeye yeltendi ama elimizi kaldırarak onu susturduk ve bakışımızı tamamıyla Bolluk Salonu'ndaki o kan pervanesine çevirerek Nikita Dyvok'un zavallı genç Maeron'u yanına çağırmasını izledik. O korkunç sahnede o berbat kırmızı dramanın sahnelenmesine tanık olduk; Karayürek'in o çocuklara işkence etmesini, sırlarını ele vermemek ve kalan küçücük umutlarını da yitirmemek uğruna birbirlerinin kanını dökmelerini seyrettik.

"Gabriel eli lanetli kırık kılıcına uzanarak bize baktı ve çatırdayan alevlerin üstünden göz göze geldiğimiz anda bir terslik olduğunu anladı.

"'Dior,' diye soludu.

"'Deşifre oldu. Her şey mahvoldu, Gabriel, bir an...'

"Ama Gabriel çoktan gitmişti bile, dehşete düşenlerin süratiyle çadırdan dışarı fırlamıştı. O avazı çıktığı kadar bağırarak etcadısına, kâfir yoldaşlarına seslenirken biz çadırın içinde durup Bolluk Salonu'nda oynanan o korkunç oyunu seyrettik. Dior'un meydan okuyarak kılıcı Nikita'nın kalbine saplamak için hamle yapmasını izledik. Hainin maskesinin düşmesini izlerken aptallığıma lanet ettim, daha dikkatli olmalıydım ve Maryn'in mezarını aramaya kendimizi o kadar kaptırmasak belki de *görebilirdim.* Ve hain Isla á Cuinn, Dior'u o acımasız tekmeyle yere sererken rüzgârda bir borazan sesi duyduk, sonra bir tane daha ve fırtınada gaydaların şarkısı haraketlendi. Aytahtı'nın uğultusu, intikam çağrısı, kan uluması, savaş haykırışları..."

Kapının sertçe vurulması, Celene'in hikâyesini yarıda kesti. Son Liathe kafasını kaldırdı ve Marki, "Girin," diye seslenirken kaşlarını çattı.

Nehrin şırıltısının arasında bir kez daha açılan zincirlerin ve kilidin tangırtısı ve taşın taşa sürtünme sesi duyuldu. Jean-François'nın arkasında kapı ardına kadar açıldı, meşaleler karanlığı aydınlattı ve arkasında bir sıcaklık oluştu. Yüzbaşı Delphine ve adamları bir kez daha, en önde başı öne eğik Dario ile içeri girdiler.

"Emrettiğiniz üzere, tutsak, Efendim."

Bunu duyunca Celene'in gözleri kısıldı ve öfkeli görünen Meline'in yanında duran karaltıyı fark edince dudaklarından bir tıslama süzüldü. Onu son görüşünün üstünden uzun ve kanlı geceler geçmişti ve onu yeniden görmenin yarattığı etki karşısında şaşırdı. Yaydığı çekim, gölgesinin ağırlığı, sadece orada bulunmasının bile odayı ateşle doldurmaya yetmesi.

Tanrım, ateşten nasıl da *nefret ederdi.*

"*Gabriel*," diye fısıldadı.

Son Gümüşaziz kılıçkölesi yüzbaşının dikkatli bakışları altında, gümüşlü topuklarını soğuk taşın üstünde sürüyerek suyun kenarına yaklaştı. Celene uykusuz gecelerin ağabeyinin gözlerinin altına boyadığı morluğu, omuzlarının bitkinliğini, yanağındaki ikiz gözyaşı damlaları şeklindeki yara izlerini gördü. Ama giysileri tertemiz, çenesi sinekkaydı tıraşlı ve gözleri içtiği piponun armağanı olarak kırmızıydı. Bir tutsağa göre fazla rahat görünüyordu. Hele gardiyanlarına verdiği sıkıntılar düşünüldüğünde.

Gabriel akan suya bakarak gülümsedi.

"Yer altı nehri. Çok akıllıca."

"İmparatoriçeme onayını bildireceğimden hiç şüphen olmasın," dedi Jean-François.

Fırtına grisi gözler iki çekiç gibi Celene'in üstüne düşerken Gabriel yumruklarını sıktı.

"Merhaba, hain," diye homurdandı.

"Merhaba, korkak," dedi Celene hiç sektirmeden.

"Bakıyorum seni bayağı derinlerde tutuyorlar," dedi Gabriel gözleriyle hücreyi tarayarak. "Sonunda yanacağın yere biraz daha yaklaşmışsın."

Celene gözleri parlayarak ayağa fırladı. "Seninle orada görüşürüz, piç."

"Çocuklar, lütfen." Marki gözlerini devirdi. "Sevgili şövalyemizi aşağıya siz birbirinize hakaret edin diye getirmedim."

"O zaman niye getirdin?" dedi Celene.

Jean-François tüylü kalemini beyaz parmaklarının arasında çevirdi. "Daha önce de söylediğim gibi, matmazel, bugün güneş doğmadan yatağıma kavuşmak istiyorum. Bu kılıcın sivri ucuna yaklaştık. Ve ikiniz birden Maergenn Savaşı'nda bulunduğunuza göre, ikinizi birlikte konuşturmanın temkinli bir davranış olacağını düşündüm. Beni sonrasında hangi çelişkilerinizin yalan, hangilerinin gerçek olduğunu belirleme zahmetinden kurtaracak."

"Gerçek mi?" dedi Son Gümüşaziz alaycı bir gülüşle. "Bu yılan mı gerçeği söyleyecek?"

Celene, "Chastain Kanı'nın acımasızlığa merakının olmadığını söylediğini sanıyordum," dedi. "Onun her kelimesi işkenceye eş değerdir. Beni askıya alıp ateşe..."

"*Yeter*," dedi Marki bakışları ikisinin arasında gidip gelerek. "Bu bir rica değil. Ve ikinizi tehdit etmekten sıkıldım. Bu yüzden, ikinizin şimdi kasılarak ziyan edeceği her dakikanın size daha sonra aç geçireceğiniz bir geceye mal olacağını şimdiden söyleyeyim."

Marki parmaklarını şaklatınca kılıç kölelerinden biri ikinci bir deri koltuğu içeri taşıdı ve tarihçininkinin karşısına yerleştirdi. Dario masanın üstüne yeni bir Monét şişesi ve altın kurtlarla süslü temiz bir kadeh bıraktı. Şimik küreden taşa uzun gölgeler vuruyordu. Hayalet gibi soluk renkli bir pervane karanlığın arasından süzülüp camın üstünde kanat çırpmaya başladı. Jean-François öfkeden kararmış gözleriyle onlara dik dik baktı.

"Şimdi, ikiniz de oturun."

Kardeşler hiç kıpırdamadan hızla akan nehrin iki tarafından birbirlerine ters ters bakmaya devam ettiler. Aralarındaki nefret havada hissediliyordu. Gabriel'in dişleri açığa çıkmış, Celene'in gözleri bıçak kesikleri gibi kısılmıştı. Ama sonunda ikisi de pes ederek bir ya da iki adım geri çekildi, Gabriel yerleştirilen koltuğa çöktü, Celene az önce kalktığı çıplak taşın üstünde

bağdaş kurdu. Jean-François iç geçirerek boyun bağını düzeltti ve başıyla yüzbaşına işaret verdi.

"Sen ve adamlarının bu kısımda yanımızda kalmanızın daha iyi olacağını düşünüyorum, Delphine."

İri cüsseli adam başıyla onay verdi. Gözlerini Gabriel'den bir an olsun ayırmamıştı. "Hemfikirim, Marki."

Tarihçi, askerlere baktı. "Gölgelere çekilseniz iyi olur, beyler. Kokunuzun misafirlerimizi heyecanlandırabileceğini düşünüyorum."

Gabriel iri cüsseli yüzbaşıya baktı ve bir öpücük gönderdi. Delphine kaşlarını çattı ve adamlarına işaret verdi. Kılıçköleleri ikiletmeden hücrenin karanlık girintilerine çekildiler. Dario askerlerin yanına geçerken bakışları sık sık Gabriel'e kayan Meline tarihçinin omzunun dibinden ayrılmadı. Kardeşler ise o hücrede onlardan başka hiç kimse yokmuş gibi, sadece birbirlerine bakıyorlardı.

"Pekâlâ," dedi Jean-François, Gabriel'e bakarak. "Kardeşin ve ben dönülmeyecek bir noktaya ulaştık, Şövalye. Lachance'ın Nikita ve Lilidh'in kölelerini özgürleştirme planı engellendi. Maergenn'in duvarlarında sizi bir köle ordusu bekliyordu. Sadece üç alternatifiniz vardı, geri çekilmek ve Kâse'yi Ebedî Kral'ın ellerine terk etmek, beklemek ve birkaç gün içinde Dyvok örsüyle Voss çekici arasında ezilmek ya da o duvarlara o gün saldırmak. Dostun Baptiste de o mazgallı siperlerdeki yerini almıştı, de Leön. Aveléne'den, Cuinn'den, Sadhbh'dan, Fas'tan zorla toplanmış yüzlerce masum. Tek suçları öldürülmek yerine esir alınmak olan askerler. Efendileri yok edilse özgür kalacaklardı. Ama efendilerine, onları ezip geçmeden *ulaşamazdınız*. Hangi yolu seçtiniz?"

"Benimle Dior arasında duruyorlardı," dedi Gabriel yumuşak bir sesle.

Tarihçi defterinde yeni bir sayfa açtı ve eliyle parşömeni düzeltirken kıkırdadı. "Dua etme fırsatları bile olmadı, değil mi?"

Gabriel öne eğildiğinde gözleri bulutlanmıştı. Sesi duman kadar yumuşaktı.

"Elidaen'de süvariler arasında bir söz vardır. *Oklar uçmaya başlayınca herkes rahip kesilir.* Seninle ölüm arasında sadece birkaç sıra örgü zırh ya da birkaç adımlık bir taş zemin varsa kendini Tanrı'ya teslim etmemek zordur. Savaşta herkesin bir duası olur, Chastain. Sorun şu ki o duayı ettikleri makam, nadiren kulak verir."

"Senin dışında herkesin bir duası vardır, elbette."

"Hayır." Gabriel derin bir iç çekerek yukarı doğru baktı. "O gün değil. Orada, o ihtişamlı surların önünde şafak sökerken toplandık. Phoebe yanımda duruyordu, karşısında duran Cinna teyzesi kutsanmış kanla tenine koruma

sihirleri çiziyordu. Kıtalar boyunca ilahilerin ritmi tenimin altındaki nabzım gibi, damarlarımdaki adrenalin gibi gittikçe hızlanıyordu. Silik güneş ufukta yükselirken o siyah göğün altında bekleyen savaşı hissedebiliyordum. Yaptığım onca şeyden ve çektiğim onca eziyetten sonra her şey buraya gelip dayanmıştı: gırtlağına bir kılıç dayanmış bir kızı kurtarmak için dişler ve kılıçlardan oluşan bir duvara bodoslama saldırmaya. Önümüzde bir kıyım okyanusu vardı ama sağ çıksak bile Nikita bütün meselenin Dior olduğunu *biliyordu*. Savaşın gidişatında bir terslik olursa misilleme olarak Dior'a neler yapacağını sadece şehitler bilirdi. Ve onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bu işten sağ çıkmasının ancak bir mucizeyle mümkün olacağını biliyordum."

Son Gümüşaziz kafasını salladı.

"Ve bu yüzden, bir mucize için dua ettim."

"*Sen*?" dedi tarihçi alaycı bir sesle. "Dua ettin?"

"İkimiz de ettik, günahkâr."

Jean-François ve Gabriel aynı anda Celene'e baktılar. Konuşurken gözlerini tavana dikmişti.

"Sevgili ağabeyim ve ben aralarında yan yana durduk. Aytahtı ordusu, gök gürültüsünün altında kâfir tanrılara dualar ederek Maergenn surlarının önünde konuşlanıyordu. En vahşi görünenler öncü kuvvetteki yerlerini almıştı. Kürkleri, sivri dişleri, kiltleri ve pençeleriyle insandan çok hayvana benzeyen, iri yarı karaltılar. Kurtlar, ayılar ve aslanlar. Kart kocakarılar sıraların arasında dolaşarak vahşi gaydaların ve ritmik ilahilerin eşliğinde, tenlerine kan kırmızı küfürler çiziyorlardı. Hepsi hırlayarak ve göğüslerini kabartarak ayaklarını eş zamanlı olarak yere vuruyorlardı. Kükreyen suratlar ve çakmak çakmak gözlerden oluşan kocaman bir deniz. Gabriel'in etcadısı..."

"Ondan böyle bahsetme," diye çıkıştı Gümüşaziz.

"... Gabriel'in *büyücüsü* kıpkırmızı boyanmış yüzüyle, diğer yanında duruyordu. Dağlıların arasında kanşehveti gittikçe şiddetleniyordu, ruhları bir çılgınlık, putperestlik ve delilik fırtınasına tutulmuştu. Ve bütün bunların ortasında dizlerimizin üstüne indim, yüzümü cennete çevirdim ve gözlerimizi kapatarak dua ettim. Düşmanlarıyla ya da belki de ölümleriyle karşı karşıya geldikleri zaman, her İnançlı askerin dudaklarından dökülen duayı. Savaş Takdisi.

"'Yüce Efendim benim kırılmaz kalkanımdır.
"'O bütün karanlığı yakıp yok eden ateştir.
"'O kopmak üzere olan, beni cennete çıkaracak fırtınadır.'

"Ve sonra gözlerimi açtım çünkü inançsız ağabeyim yanı başımda, karın üstüne diz çökmüştü ve sesi benimkine karışıyordu.

"'Işığı kurtuluşum, sevgisi kefaretimdir.
"'Kılıcı düşmanlarımı alt edecektir.
"'Ve eğer ki sonumla buluşursam Yargılama Günü'ne dek,
"'Ruhum onun ellerine emanettir.'

"'Véris,' diye fısıldadım tekerlek işareti yaparak.

"'Véris,' dedi Gabriel ellerini önünde kavuşturarak.

"Sonra ona, üstümüzde esen fırtınaya, arkamızda kabaran okyanusa baktım. 'Cennetin hükümdarından hiçbir şey istememeye yemin ettiğini sanıyorduk, ağabey,' dedik. 'Seni aşağı postalamadan önce suratına tükürme şansı dışında.' Ve şu cevabı verdi..."

"Kendim için dua etmiyorum," dedi Gabriel.

Celene başını sallayarak gece kadar siyah gözleriyle suyun karşı tarafına baktı.

"*Onun* için dua ediyordu."

Chastain Kanı'nın Marki'si Jean François, Gabriel'e baktı.

"Sanırım bir hataydı?"

Son Gümüşaziz iç geçirdi.

Son Liathe başını önüne eğdi.

"Hem de nasıl."

ALTINCI KİTAP

TANRI'NIN KIRMIZI ELİ

Ninova

Kıyamet geliyor.

–Esana Kani'nin düsturu

I

FIRTINAKOPARAN

"Dizlerimizin üstünden doğrulduk," dedi Celene. "Şafak dünyanın kenarından yüzünü göstererek yükselmeye, siyah gökler kırmızıya boyanmaya başladı. Hâlâ Dior'un yanında olan küçük pervanemiz şimdi Dún Maergenn'in zindanlarındaydı ve onunla birlikte küçük hücresine kilitlenmişti. Cılız kanatlarımızı Dior'un dağılmış yanağının üstünde çırparak onu uyandırmaya, onu kurtarmaya, geleceğimizi haber vermeye çalışıyorduk. Ama Isla'nın gaddar tekmeleri yüzünden hâlâ baygındı ve teni soğuktu. Bu yüzden duvarların dışında olan geri kalanım avuçlarımızı keserek zarif ve kırık bir kemik kadar sivri kılıcımızı ve kıpkırmızı parlayan uzun gürzümüzü biçimlendirdik. Dişlerimizi sıkarken ve gözlerimizi katletmeye hazırlandığımız sefillere dikerken havada kan kokusu vardı."

Gabriel Monét şişesini kaldırdı ve kadehini ağzına kadar doldurdu. O geceki beşinci şişesi olmasına rağmen Gümüşaziz hâlâ tetik ve dikkatli görünüyor ve gözleri o anının ışığıyla parlıyordu.

"Daha önce de kale saldırılarında dövüşmüştüm, soğukkan," dedi. "Hem de düzinelercesinde. Bizi bekleyen cehennemi iyi tanıyordum. Dizlerimize kadar çıkan masum kanında ilerleyecek, bir sefil selini biçerek geçecek ve bütün bunlar olurken Nikita'nın yüksekkanlarının iç duvarlardan açtığı ateşin altında olacaktık. Terazinin hangi tarafı ağır basarsa bassın, bu bir katliam olacaktı.

"Nasıl soracağımı ya da onu Beşik'te yaraladıktan sonra buna hakkım olup olmadığını bilmiyordum. Tek bildiğim bizi bekleyen savaşta mümkün olan her güce ihtiyacımın olacağıydı. Ama ağzımın içi külle kaplanmış gibi kupkuru bir halde ona döndüğümde Phoebe ön kolunun etrafındaki zırhın kıskacını açmış ve altın rengi gözlerini bana dikmişti bile.

"'Phoebe, mecbur olmasam bunu...'

"'Sormana bile gerek yok. Benim olanı seçtiğim kişiye verebilirim.' Sonra yüzüme dokundu ve kandan bahsetse de aslında daha fazlasını kastettiğinin farkındaydım. 'Seni seçtim.'

"Üstümüze toplanan bakışların, yumuşak homurdanmaların ve mırıldanılan küfürlerin farkında olarak elini tuttum. Brynne arkamızda duruyor ve bizi asık bir yüz ve seğiren pençelerle izliyordu. Ancak dişler ve pençelerden, kılıçlar ve kandan oluşan bir okyanusun ortasında duruyor olmamıza rağmen bir an, tıpkı o gece Beyaz Tavşan'da dans ederken olduğu gibi, o anda bir kez daha dünyada bizden başka kimse yok gibiydi. Gözlerimi Phoebe'nin gözlerinden ayırmadan bileğini dudaklarıma götürdüm, tenine kuş tüyü hafifliğinde bir öpücük kondurunca gülümsedi. Ama sonra gülümsemesi kayboldu ve ben dudaklarımı geri çekip sivri dişlerimi damarına bastırınca onun dudakları da aralandı.

"Kanı, Anaların Beşiği'nde hissettiğim o sıcaklık, toprak ve alev seli gibi üstüme, içime yayıldı. Bütün kaslarım gerilmiş, bütün sinir uçlarım alev almıştı, dağların gücü ve nehirlerin coşkusu ve bu bozulmuş dünyanın kemiklerindeki kudret, hepsi içimdeydi artık. İçimdeki susuzluk kükrerken ihtiyaçla çırpınırken ve *sadece bir yudum daha, sadece bir damla daha*, diye yalvarırken yutkundum, tekrar yutkundum. Ama sonra henüz kölesi olmadığım susuzluğu *YETER* diye kükreyerek geri ittim. Ve baştan aşağı titreyerek onu bıraktım, Phoebe'nin bileğinden uzaklaştım ve tenindeki diş izlerimi öptüm.

"Hızlı hızlı nefes alıp vererek ve eli benimkinin içinde titreyerek bana bakıyordu. Ve sonra o gümbürdeyen gökler altında, gaydaların şarkısının ve yaklaşan katliamın kokusunun arasında beni öptü. Kanı hâlâ ağzımdaydı ve beni kendine doğru çekerken sivri tırnakları saçlarımın arasından kayıyordu. Ben de kollarımı ona sardım ve vücudunu benimkine yasladım.

"Phoebe bana aslında kırılmadığımızı, öyle *yaratıldığımızı* söylemişti. Evet, ikimizin de yaralı olduğu, hayatın bize açtığı oyuklardan ve elimizden zorla alınan sevdiklerimizin boşluklarından kan kaybetmeye devam ettiğimiz doğruydu. Dürüst olmam gerekirse yaralarımın hiçbir zaman tamamen iyileşmemesinden hâlâ korkuyordum. Ama o kadını kollarımın arasında tutarken söylediğinin doğru olduğunu ve eğer şanslıysak kırıkları aynı yapbozun parçaları ya da aynı kırık kılıcın parçaları gibi bizimkine uyan birini bulabileceğimizi biliyordum. Kendi kırık haliyle bizim kırıklığımızı giderecek, kırık kenarlarımızı tamamlayacak birini.

"Bunun dudaklarının dudaklarıma son değişi olabileceğinin fazlasıyla farkındaydım. Hatırlayacak ve bizi hatırlatacak bir öpücük. Çok az zamanımız olmuştu ve şimdi sonuna gelmiş olabilirdik. Ve birbirimizden çok erken ayrılırken Phoebe yakut kırmızısı dudakları bükülerek konuştu.

"'Seni sevmiyorum, Gabriel de León.'

"Parmak boğumlarını tek tek öptüm. 'Ben de seni sevmiyorum.'

"Sonra gözlerinde yırtıcı ve savaşşehvetiyle parlayan bir bakışla güldü. 'Hisarda görüşürüz.'

"Phoebe döndü, bir adım öne çıktı ve fırtınada duyulabilmek için sesini yükseltti.

"'Aytahtı'nın kardeşleri! Biz kabileler burada tek bir zihin, tek bir iradeyle omuz omuza duruyoruz ve bu, Fırtınakoparan Ailidh'in gecelerinden beri ilk kez oluyor! O duvarların ötesinde kutsal kanımızı çalan ve takdis edilmiş vatanımızı yağmalayan hırsızlar bekliyor! İtler ve yalancılar, yeminbozanlar ve hainler!'

"Biri, 'Dyvok'lara ölüm!' diye kükredi.

"Asker kıtalarından, 'Ölüm!' haykırışları yükseldi. '*ÖLÜM*!'

"'Hayır!' diye kükredi Phoebe o hengâmenin arasında. 'Hayır, beni dinleyin!'

"Bu çağrı üzerine kargaşa, için için fokurdamaya devam etse de yüzeyde biraz yatışır gibi oldu.

"'İntikamımızı almak istemekte haklıyız!' diye seslendi Phoebe. 'Ama o surların ötesinde bu dünyanın kurtuluşu yatıyor! Günölümünün sonu! Gerçek Tanrıcık! Bugün geçmişin suçları için değil, gelecek umudu için savaşacağız! Bu yüzden canımızı vereceksek doğmamış çocukların, Tanrıcığım çok yakında ortaya çıkaracağı o sökmemiş şafakların uğrunda verelim! Ve illa kükreyecekseniz *uğrunda savaştığımız* şey için kükreyin! Düşmanlarımız onun adı karşısında titresin!'

"Phoebe dişlerini sıkarak yıkık dökük surları işaret etti.

"'Dior!'

"Kalabalıktan, 'DIOR!' Haykırışı yükseldi. '*DIOR*!'

"Binlerce ses hep bir ağızdan, yukarıdaki fırtınadan daha güçlü kükredi. Celene Kâse'nin adını haykırarak kılıcını havaya kaldırırken ben de kendimi Phoebe'nin büyüsüne kapılmış buldum ve Küliçen'i kınından çekip fırtınaya kaldırdım. Aytahtı halkı her zaman Dağlı kabileleri birleştiren ve yeri göğü titreten kraliçenin, Yiğit Ailidh'in yeniden doğacağı günden bahsederdi. Ve Phoebe'nin altın rengi gözleri, alev alev saçları ve kılıçlar gibi keskin pençeleri parlayarak göklere haykırışını izlerken belki de o kehanette bir gerçeklik payı olduğunu düşündüm.

"Kafamın içinde gümüş bir fısıltı duydum. *O ş... ş... çok güzel, Gabriel.*

"'Öyle.'

"*A... a... adı ne?*

"'Fırtınakoparan,' dedim gülümseyerek.

"Phoebe gözlerini surlara dikerek dişlerini sıktı.

"'TANRICIK İÇİN!'

"Dağlıların arasında yankılanan o kükreme göğü sarsacak kadar güçlüydü ve böylece altımızdaki toprağı titreten taarruzumuz başladı. Binlerce kişi,

Dağlı askerler, Beşik'in aybakireleri, úrfuil, leófuil, velfuil, gaydalar şakıyarak, kılıçlar parlayarak ve pençeler kıvrılarak o ilk kahrolası hendeğe saldırdık."

Jean-François tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Hendek mi?"

Son Gümüşaziz başını salladı ve şarabından büyük bir yudum aldı.

"Hendek," diye tekrarladı.

"Duvarların etrafındaki bir kale hendeğinden mi bahsediyorsun..."

"Bildiğin hendekten bahsediyorum, soğukkan. Yerdeki basit bir çukurdan. Dún Maergenn Batı Augustin'in en ihtişamlı kalelerinden biriydi ama duvarları otuz metre yüksekliğinde değildi ya da ölü bir tanrının kemiklerinden ya da çocuk masallarındaki diğer zırvalıklardan yapılmamıştı. Çoğu kale öyle süslü püslü değildir. Kalın çit kazıklarını çevreleyen bir hendekten oluşur. Ve kale ne kadar büyükse bu kalıp kendini o kadar çok tekrarlar. Hendek. Ön duvar. Daha derin bir hendek. Daha büyük bir duvar. Şık falan değildir. Ama *işe yarar.* Hendekler saldırının ivmesini bozar, askerleri sendeletir. Hendekler kuşatma silahlarını, ateş altında kalmadan duvarların yeterince yakınına yaklaştıramamanız ve konuşlandıramamanız anlamına gelir. Bir yerlerde Dún Maergenn'in boyut olarak sadece sekiz yüz hektar kadar olduğunu ama elli kilometreden fazla duvarla korunduğunu okumuştum.

"Dyvok'ların kuşatma savaşında bu kadar başarılı olmasının nedeni, alacakaranlık dansçısı kanıyla vahşileştikleri zaman, o piçlerin savunma hattındakilere savunma menzilinin çok dışından kayalar fırlatabilecek güce kavuşmalarıydı. Newtunn'un duvarlarının harabeye dönmesi bu yüzdendi, Nikita ve kanlordları ön duvarları parçalamış ve duvar parçalarını mazgallı siperlere fırlatarak oradaki askerlerin posasını çıkarmışlardı. Sonra da şehri alınca elinden geldiğince tamir ettirmişti.

"Ama bizim kuşatma silahlarımız yoktu, soğukkan. Bizim hareketli asker kulelerimiz yoktu. Bizim sadece kaba gücümüz ve yırtıcı sûratimiz, aykanıyla boyanmış sihirlerimiz, arkamızdan esen fırtına rüzgârlarımız ve Newtunn'un duvarlarına ulaşmak için aşmamız gereken beş yüz metrelik kırık taşlarla kaplı bir arazimiz, hendeklerimiz ve okçu ateşimiz vardı. Ve işte bu cehennemin üstüne saldırdık.

"Önce top ateşi geldi. Nikita şehri aldığı zaman Niamh'ın ağır topları yok edilmişti ama daha büyük kancıkların birkaçı hâlâ işler durumdaydı ve duvar boyunca ateş püskürtüyorlardı. Biber toplarıyla yüklüydüler. Ne olduğunu biliyor musun?"

Jean-François cevap vermek için ağzını açtı ama Gabriel şarabından bir yudum daha alır almaz konuşmasını sürdürdü.

"Piyade-savar. Yerdeki askerleri toplu halde etkisiz hale getirmek için tasarlanmıştır. Phoebe bana bir alacakaranlık dansçısını sadece gümüş ya da yaşlılığın öldürebileceğini söylemişti ama uzuvların ya da kafanın kopmasının da işe yarayacağını anladım ve atışlar isabet almaya başlar başlamaz yarattıkları hasarı gördüm. Kollar göğüslerden, bacaklar kalçalardan ayrılıyor, karınlar yarılarak içlerinde ne var ne yok karın üstüne saçılıyordu. Ben Phoebe'nin kanıyla alev almış bir halde duvardan hendeğe, hendekten duvara koşmayı sürdürdüm. Kırık dökük bir mazgallı siperin yanma saklandım ve top gümbürtülerini bastıracak bir sesle haykırdım.

"'Ateş açtıkları zaman siper alın, topları doldururlarken saldırıya geçin.'

"Phoebe yanımdaydı. Yanağında açılan yarıktan kan akıyordu. İri Keylan'ın biraz ileride çömeldiğini gördüm, Brynne onun hemen arkasındaydı ve uzun pençeleriyle omzundan bir şarapnel parçası çıkarıyordu. Toplar tekrar kükredi, karlar uçuyor, yeryüzü sarsılıyordu ve tacı parçalayan metal sesi sağır ediciydi. Ama topa kim hükmediyorsa acemiydi, hepimiz yere çömelmişken tekrar ateş açmıştı. Düşman yüzbaşılarını askerlerinize yedirmenin sorunu budur, vampir. Nikita, Niamh'ın komutanlarından daha fazlasını hayatta tutsaydı o duvarların üstünde ne halt ettiğini bilen birileri olabilirdi.

"Silahlar yeniden doldurulmak üzere susunca göz gözü görmeyen karın ve yükselen dumanların arasında tekrar saldırıya geçtik. Phoebe yanımda son sürat koşuyordu ama top ateşi tekrar başlarken kendimi yere atınca Celene'i gözden kaybetmiştim. Sonrasında tekrar hareketlendik ve üstlerinde karanlık figürlerin haykırışlarının duyulduğu mazgallı siperlere yaklaşmaya başladık. Ama biz yeterince yaklaşınca mancınıklarını devreye soktular ve üstümüze taşlar ve oklar yağmaya başladı ve artık tekrar hamle yapabileceğimiz güvenli bir aralık kalmadığı için sendeledik. Keylan az kalsın eziliyordu, iri cüsseli leöfuil son anda yana atlayarak sindiği noktaya isabet eden bir tonluk bir taştan kıl payı kurtuldu. Angiss á Barenn kötü vurulmuştu, kurdun belden aşağısı kanla kaplıydı. Havada siyah infilak tozunun tadını duyuyordum, mancınık ve toplar hattımızın üstüne ölüm yağdırırken fırtına yeri sarsıyordu.

"*Güm.*

"*GÜM.*

"Koşmaya devam ettik. Başka şansımız yoktu. İleride cehennem ve kan vardı ama arkamız ilerisinden daha kötüydü. Yer gök duman ve leş gibi kokuyla kaplanmıştı, fırtına ve kardan göz gözü görmüyor, Phoebe'nin kanı ilerleme isteğimi kamçılıyor, beni yukarı çekiyor, o kıyma makinesinin arasından öldürmem gereken adamların üstüne koşmamı telkin ediyordu. Duvarların üstündeki silüetlerin arasında Baptiste'i bulmaya çalışıyordum, ona önce ben

ulaşabilirsem tepeye çıktığımız zaman oradaki diğer bütün zavallı piçlerin maruz kalacağı kaderden onu bir şekilde kurtarabilirdim. Çünkü üstümüze ne atarlarsa atsınlar, geliyorduk."

Gabriel başını sallayarak kadehini kafasına dikti.

"Tanrı yardımcıları olsun, *çok hızlı* geliyorduk."

"Şimdi konuşabilir miyim?"

Son Gümüşaziz kafasını kaldırdı ve buz gibi bir yüzle kız kardeşine baktı. Celene de çenesini örten gümüş kafesinde gerisinde sivri dişlerini sıkarak ona bakıyordu.

"Mecbur musun?"

"Sen muhteşem Kara Aslan'ın kahramanlıklarını anlatırken bizim sessiz bir hayranlık içinde oturmamızı yeğleyeceğinden hiç şüphemiz yok."

"Şüphemiz," dedi Gabriel alaycı bir gülüşle, tarihçiye bakarak. "Bunun ne anlama geldiğini sana söyledi mi, Chastain? Bu kahrolası yılan sana anlattı mı kimleri..."

Celene, "Ama o gün ben de vardım," diye çıkıştı. "Ve kimse için bir köşede sessiz oturacak değilim."

"Bırak konuşsun, Gabriel," diye mırıldandı Jean-François. "Çok eğlenceli olsa da seni buraya zehir saçmanı izlemek için getirmedim."

"Her nefesinde bir yalan var." Gabriel kadehini tekrar doldurdu. "Ama nasıl istersen."

Celene siyah gözlerini kısarak anıların sularına daldı.

"Hendekten duvara, duvardan hendeğe koşarken ağabeyim ve kâfirlerinden daha hızlı hareket ediyorduk. Sırtımızda ölü adamların giysileri, karşımızda bizi öldürmeye çalışan ölü adamlar. Artık okların yağmaya başlayacağı kadar yakındık ve yanan oklar yanaklarımızı fısıldayarak teğet geçiyordu. Bir taş, sol tarafımıza, birkaç santim uzağımıza düştü; top ateşi üstümüze serpişti ama artık eve, Newtunn duvarının dibindeki molozlara ulaşmıştık ve çatlakları basamak gibi kullanarak hızla cennete uçan bir ok gibi, yukarı tırmanıyorduk. Gürzümüz üstümüzdeki mazgallı siperlerin etrafına sarıldı ve ayaklarımızı duvara daha hızlı vurarak duvarda dikey bir koşu tutturduk. Telaşlı haykırışlar duyuyor, üstümüze uçan alev alev oklardan sağa sola kaçarak kurtuluyorduk. Yukarıdaki adamlar çığlıklar atıyordu. Ama sonra onu gördük. Ölü göğsümüzdeki kalp hâlâ atıyor olsaydı onu yukarı sürükledikleri ve eğdikleri anda dehşetten durabilirdi. Ağzına kadar yanan kömürlerle dolu bir yalaktan bahsediyorum.

"Korkudan taş kesildim. Cairnhaem'deki o korkunç alevlerin anısı tekrar canlanmıştı. O yakıcı duştan kaçmak için yana doğru kaymaya çalışırken, elimi yüzümüze götürüp bir çığlık attım. Kömürlerin sıcağını hissediyorduk.

Dumanın kokusunu duyuyorduk. Izdırabı hayal ediyorduk. Ama sonra bir haykırış ve taşa çarpan et sesi duyduk. Ve o kömürleri kaldırmaya çalışan karaltılar, yalakla birlikte arkaüstü yuvarlandılar.

"Mazgallı siperlere ulaşıp kendimizi oradaki kargaşanın ve adamların arasına attık. Nefeslerinde taze içkinin pis kokusunu duyacak kadar yakındık. Ama etrafımızdakileri paramparça etme niyetiyle kılıcımızı kaldırınca tanıdığımız bir ses duyduk, korku içindeydi.

"'Dior aşkına, hayır!'

"'... Joaquin,' diye fısıldadık.

"Tazı bakıcısı yanında hepsinin benzi korkudan solmuş ve kana bulanmış bir düzine Dağlanmış'la birlikte karşımızda duruyordu. Kömürleri dökmeye çalışan adamlara saldırmışlardı ve onları yere bastırarak zorla Ossway Karası olduğunu fark ettiğimiz şeyden içiriyorlardı. İçki çürük lahana ve kedi sidiği kokuyordu. İçimizde tek bir damla su kalmış olsa gözlerimizin sulanması için yeterliydi. Ancak mazgallı siperlere bakınca aynı nakaratı gördük. Dağlanmışlar yoldaşları tarafından yere yatırılıyor ve küfürler ve tükürükler arasında içmeye zorlanıyorlardı.

"'Bu delilik de ne?' diye fısıldadık.

"Joaquin tıpası açık olan kendi matarasını havaya kaldırdı. Matara boşalmıştı ama içinden gelen harikulade koku tenimizi karıncalandırmaya yetti.

"'Dior'un kanı,' dedik kanayan ayağını hatırlayarak. 'Bu sabah ahırlarda mataranı doldurdu. Beni gönderdikten sonra...'

"Oğlan soluk ve ciddi bir yüzle başını salladı. 'Duvara gönderilmeden önce sabah likörünün içine kattım. Dior'un tembihlediği gibi.'

"'Karanın pis kokusu, kanının kokusunu gizledi.'

"Joaquin bir kez daha başını salladı ve az önce yere devirdiği adamın ayağa kalkmasına yardım etti. Top atışı kesilmiş, mancınık susmuştu. Duvar boyunca, savaştan önce korkularını kanla sakinleştirme fırsatı bulamayanlar, onu şimdi içmeye zorlanıyorlardı. Yoldaşları kollarını ve bacaklarını tutarak onları içinde Dior'un kutsal kanı olan karışımı yutmaya zorluyorlardı. İşte o zaman ölümlü insanların zaafları ve cesareti için Tanrı'ya şükrettik.

"Alacakaranlık dansçıları aralarında Gabriel ve kancadısıyla duvara ulaştılar. Ama biz mazgallı siperlerin üstüne tırmandık ve kulak vereceklerini umarak, 'Durun! *DURUN*!' diye haykırdık."

Gabriel başını salladı ve gözleri parlayarak sözü devraldı.

"Çıplak ellerimle tırmanarak tepeye ilk ulaşanlardan biriydim. Ama mazgallı siperlere çıktığım anda Celene'in haykırışını duydum ve Küliçen'i havaya kaldırdığım zaman o da kükredi. *Dur, seni kıt akıllı, DUR*! Surun üstündeki

yürüyüş yolunda, özgürleşmiş erkeklerin ve kadınların Dağlanmışlar arasındaki son kölelik bağlarını kopardıklarını gördüm. Mesih'in Kutsal Kanı, Dünyanın Kurtarıcısı pelerinine bürünmesinden çok uzun zaman önce, sokaklarda dolaplar çeviren bir kız tarafından ev yapımı Ossway sidiği fıçısına katılmıştı."

Gabriel kafasını sallayarak gülümsedi.

"Kurnaz cadı."

"Nereden biliyordu?" diye sordu Jean-François kafasını defterinden kaldırarak. "Savaşa girmeden önce yeterince kölenin içki içeceğini nasıl bilebilirdi ki?"

Son Gümüşaziz kıkırdadı. "Hiç savaş görmemiş biri gibi konuştun."

"Ama savaşan insanlar, savaşın en çok sertleştiği zamanda çakı gibi dinç olmak istemez mi?" dedi Jean-François. "Kaybedecek şeylerinin en fazla olduğu zaman?"

"Tam olarak bu yüzden içerler, vampir," dedi Gabriel. "Bir asker duada teselli bulur. Ailesinin düşüncelerinde. Kardeşlerine duyduğu sevgide..."

"... Ama çığlıklar başladığında hiçbir şey seni bir cesaret yudumu kadar sağlam tutamaz." Vampir gülümseyerek kafasını salladı. "Tıpkı Aveléne'de Dior'a söylediğin gibi."

Son Gümüşaziz kadehini kaldırdı.

"O kız her zaman çabuk kapan bir öğrenci oldu."

"Kâfirler de mazgallı siperlere tırmanmıştı," dedi Celene. "Önlerine geleni paramparça etmeye hazırdılar. Ama Gabriel'in sesi benimkine katılmıştı ve şimdi Phoebe de haykırıyordu ve Newtunn'un yıkık dökük surlarının üstünde tek bir kılıçkölesi bile savaşmak için kılıcını kaldırmadı. Keylan, '*Herkes dursun*!' diye haykırdı ve emir hızla kulaktan kulağa yayıldı. Birkaç saniye önce ortalığı kana bulamaya hazır olan hayvanlar şimdi düşmanlarla değil, hoş geldiniz dilekleriyle, kutsamalarla, gülümseyen yüzlerle ve affedilme yakarılarıyla karşı karşıyaydı. Karanlığın içine sürüklenmiş bir erkek ve kadın lejyonu, şimdi yalnız bir kızın armağanıyla uyanmıştı. Almak için dua etmeyi bile akıl edemeyeeekleri bir armağanla.

"*Özgürlük* armağanıyla."

Gabriel gülümsedi ve birbirlerinden nefret eden iki kardeş göz göze geldiler. Ve dişleri kafesinin arkasında saklı olsa da Celene de gülümsüyor gibiydi. Gözleri harap surların üstünde yaşanan o küçük zaferin anısıyla parlıyordu.

"Bir haykırış duydum," dedi Gümüşaziz. "Biri adımı sesleniyordu. Aynı anda Kül kafamın içinde şarkısını söylemeye başladı. *Karaparmak, ah tatlı karaparmak*! Ve işte oradaydı. Yüzünde güneşin eski hali gibi ışıl ışıl bir gülümsemeyle, Dağlanmışları ve şaşkın alacakaranlık dansçılarını yararak bana doğru geliyordu.

"'*Baptiste*!' diye kükredim.

"'KÜÇÜK ASLAN!' diye haykırarak kollarıma atıldı ve ben onu öldürme korkusuyla sıkı sarılmaya cesaret edemesem de, Tanrım, Baptiste beni ciğerlerimdeki bütün havayı boşaltacak kadar sıkarak ayaklarımı yerden kesti. Kollarımı eski dostuma sararken gözlerim yaşlarla dolmuştu ve iri omuzları yarım hıçkırıklarla sarsılıyordu. Son gecelerde katlandığı dehşetleri sadece hayal edebilirdim ama en azından birbirimizle savaşma dehşetinden esirgenmiştik. Eski kardeşim beni yere bırakınca gözlerimi göğe çevirdim ve hatırlayamadığım kadar uzun bir zaman sonra, Tanrı'ya bir teşekkür fısıldadım.

"'Seni bir daha hiç görmeyeceğimi sanıyordum, Gabe,' diye fısıldadı gözlerini kurulayarak.

"'Korkarım o kadar şanslı değilsin,' dedim sırıtarak.

"Baptiste etrafımızdaki mazgallı siperlere, yanımdaki Phoebe'ye ve duvarların üstüne dizilmiş alacakaranlık dansçıları ordusuna baktı. 'Bütün bunlar benim için mi? Hiç gerek yoktu, *mon ami*.'

"Güldük ama gülüşümüz kısa sürdü ve gözlerimiz bu kez Newtunn'a çevrildi. Aşağıdaki harabelerin arasında çürümüş ve heba olmuş, açlıkla tıslayan karaltılar dolaşıyordu. Kansız bırakılmış bir Ölü eti ordusu, üstümüze dikilmiş binlerce boş bakış.

"'Gabe,' diye mırıldandı Baptiste. 'Aaron. O...'

"'Biliyorum, kardeşim.' Omzunu sıktım. 'Onu geri alacağım, sana yemin ederim.'

"'Hayır.' Baptiste ellerinde ağır bir tokmak tutuyordu ve bakışları aşağıdaki dişler denizinde ve ötesinde biriciğinin beklediği Auldtunn surlarında dolaştı. 'Onu *ben* geri alacağım.'

"Başımı olmaz der gibi salladım. 'Aaron artık Nikita'ya ait. Onu kurtarmanın tek yolu...'

"'Karayürek'in olmadan çok önce benimdi.' İri cüsseli kardeşim omuzlarını dikleştirdi ve tokmağını avucuna vurdu. 'Aşk her şeyi yener, Gabriel.'

"Onu vazgeçirmek isteyerek ama beni asla dinlemeyeceğini bilerek çenemi sıktım. Baptiste ve Aaron birlikte olmak için her şeyden vazgeçmişlerdi. Birbirlerine duydukları sevgiyi, İkizler Savaşı'nda yan yana dururken görmüştüm. Ebedî Kral'ın Sonsuz Lejyonu bile onları ayırmaya yetmemişti. Nikita'nın ordusunun daha iyi biri iş çıkaracağını düşünmem aptallıktı.

"'Pekâlâ,' diye mırıldandım. 'Ama yanımdan ayrılmak yok, anlaştık mı?'

"Eski dostum gülümseyerek tokmağını kaldırdı. 'Bana yetişmeye çalışman gerekecek.'

"'Se'yersan!' diye bir kükreme duydum.

"Duvardan aşağı bakınca kan içindeki Brynne'i bir aybakireleri grubunun arasında gördüm. İri yarı úrfuil kırık bir taşın üstünde duruyor, Auldtunn'un

mazgallı siperleri üstünde toplanan gölgeleri işaret ederken siyah savaşçı örgüleri rüzgârda dalgalanıyordu.

"'Ne bekliyoruz? Yaldızlı bir davetiye mi?'

"Celene'in yanındaki koyu renk saçlı ve gözlü genç adama baktım. Kılıcını çekerken elleri titriyordu ve kılıcını tutuşundan acemi çaylağın teki olduğunu anladım. Duvarın üstündeki diğerlerine bakarken en az onun kadar toy ve korkmuş yüzler gördüm.

"'Adınız ne, mösyö?' dedim delikanlıya.

"'Joaquin. Joaquin Marenn.'

"'Pekâlâ, Joaquin Joaquin Marenn, bu dünya size borçlu. Ama sanırım hesabı sıfırlamak için bugün yeterince şey yaptın.' Aşağıdaki sefil kalabalığına ve duvarların üstündeki özgürlüğüne yeni kavuşmuş kadın ve erkeklere baktım ve fırtınada sesimi duyurmak için bağırdım: 'Sizler cehennemden ve karanlıktan geçtiniz ama kimse size burada savaşmanızı buyurmuyor, tıpkı hiçbir vaadin sizi kalmaya zorlamadığı gibi. Başka bir gün savaşmak için sağ kalmakta utanılacak bir şey yok!'

"Ama Joaquin kafasını hayır der gibi salladı ve arkadaşlarına seslendi. 'Bana özgürlüğümü veren kız hâlâ tutsakken kenara çekilmeye hiç niyetim yok. Bana kanını veren o kız için kanımı dökmeye hazırım! Dior Lachance bizi kurtarmak için her riski göze aldı ve burada her kim daha az risk almayı düşünürse yazıklar olsun!'

"Duvarın dört bir köşesinden onay haykırışları yükselirken Joaquin kılıcını havaya kaldırdı.

"'Kâse Kız için! *La demoiselle du Graal*!'

"Dağlılar ve Dağlanmışlar hep bir ağızdan haykırdılar. 'Kâse için!'

"*İyi konuşşşma* diye fısıldadı Kül.

"'Fena değil,' diye onayladım.

"*Seninseninkinden daha iyi...*

"'Ben konuşma yapmam,' diye homurdandım.

"Phoebe yanağındaki kesikten kan akarak yanımda duruyordu. Gözleri ilerideki duvarlardaydı. Vampirler –sefiller ve yüksekkanlar– artık bir araya toplanmıştı ve burada bir son dakika mucizesi olmayacak, bu toprağın her santimi kanla satın alınacaktı. Her adım bir savaştı.

"'Nasılsın?' diye sordum usulca.

"'Hazır,' dedi.

"Brynne'e döndüm ve başımla işaret verdim.

"Sonra kırık kılıcımı göğe kaldırdım.

"'DIOR İÇİN!'

"Ve tek vücut halinde cehenneme saldırıya geçtik."

II

KATLİAMŞARKISI

"Karşımızda üç yol vardı," dedi Gabriel iç geçirerek. "Üç kırmızı yol."

"İlk ikisi deniz duvarları boyunca doğuya ve batıya doğru uzanıyordu. Newtunn'un etrafını saran istihkâmlar Auldtunn'un etrafındaki mazgallı siperlere bağlanıyordu. Yani bir insan hisarın kapısında nöbetçi kulübesinden şehrin girişine kadar ayakları zemindeki taşlara değmeden yürüyebilirdi. Sorun, mazgallı siperlerin çok dar olmasıydı ve oradan saldıran herhangi bir kuvvet iç duvarlara ulaştığı zaman, şişe boğazı gibi daralan alanda tıkanacak ve Dyvok'un bir Ossway düğünündeki ucuz içkiler gibi havaya saçtığı kayalara kolay hedef olacaktı.

"Ancak üçüncü yol da daha iyi değildi. Newtunn'un tam ortasına dalarak Nikita'nın sefillerine karşı kapı kapı savaşmak ve bu sırada, atış taliminde hedef tahtası olarak kullanılmak anlamına geliyordu."

Tarihçi, "Deyim yerindeyse iki ucu boklu değnek durumu," dedi.

Gabriel kaşlarını çattı. "Ortada deyimlik bir durum yoktu, vampir. Yüksekkanlar karşısında sıçmamız an meselesiydi."

Jean-François gözlerini devirdi. "Peki, siz hangi yolu seçtiniz?"

Gümüşaziz bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı ve parmaklarıyla çizmesinin üstünde ritim tutmaya başladı. "Hiçbirinin özel bir cazibesi yoktu. Ama eğer öleceksem donanma şehre gelince ananın evinin önünde kuyruk olmuş denizcilerden biri olarak değil, dövüşerek ölmeyi yeğlerdim."

"Ah, yine annemin hafifmeşrepliğiyle ilgili bir espri." Tarihçi esnedi. "Ben de nerede kaldı diyordum. Sonuncusunun üstünden bir dakika geçmişti."

Gabriel parmaklarını şaklattı. "Zaten annen de..."

"Yüce Mesih aşkına, siz ikiniz öpüşüp bizi bu kahrolası sefaletten kurtarabilir misiniz lütfen?" diye söylendi Celene.

"Ortadaki yolu seçtik," dedi Gabriel kız kardeşine ters ters bakarak. "Newtunn'un içinden geçen yolu. Deniz duvarlarında tıkanıp kalmaktan

daha iyi olur diye düşündüm. Keylan bir grup leófuil'i doğuya, Angiss de bir grup velfuil'i batıya doğru..."

"Hayır," dedi Celene.

Gabriel gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayır," diye tekrarladı Liathe. "Keylan batıya gitti, Gabriel. Angiss doğuya."

"Saçmalama. Onları gördüm. Oradaydım."

"Bizim gibi."

"Bilmiyor muyum sanki?" diye hırladı Gabriel. "Sonunun öyle bitmesinin kahrolası nedeni sendin."

"Çocuklar..." Jean-François sakinleşmek ister gibi derin bir nefes aldı. "Lütfen."

Kardeşler birbirine gözlerinde bıçaklarla dik dik bakıyordu. Marki aralarında nehir olmasa sonuçlarını umursamayıp birbirlerinin gırtlağına yapışacaklarından emindi. Aralarındaki garazın nedenini merak ediyordu. Nefretlerinin kalbinde ne olduğunu.

Hiç şüphesiz, kızdı.

Kadeh kırıldı. Kâse artık yok.

"Her neyse," dedi Gabriel sonunda iç geçirip boynunu bir o yana bir bu yana çevirip kütürdeterek. "Kurtlar ve Aslanlar duvarları tuttu. Biz geri kalanımız da Newtunn'a indik ve Ölülerin arasına daldık.

"Dún Maergenn'i daha mutlu günlerde ziyaret etmiştim. Lachie ve ben Kızıl Koru zaferinden sonra oraya gitmiştik. Dokuzkılıç'ın beni şövalye ilan ettiği gün sokaklar sevinç gösterileri yapan vatandaşlarla doluydu, şimdi ise Ölülerle. Tipi, yıkık dökük binalar ve savaşın kahrolası kaosu arasında sayılarını kestirmek güçtü. Sanırım binlerceydiler. Yaşlı ve genç. Erkek, kadın ve çocuk. Boş gözler ve siyah nefesler, kaderin mezarlarından kalkmalarına neden olan acımasız cilvesi dışında, hiçbir ortak yönleri olmayan yaratıklar.

"Sokak sokak, kapı kapı savaştık. Phoebe sağımda, Baptiste solumdaydı. Gümüşbombalarım ve mermilerim ilk birkaç dakikada tükendi. Ve kalkanımın tenimde yanmasına rağmen, ışıltısının beni duvarlardakilere karşı açık bir hedefe dönüştüreceğinden korktuğum için paltomu sırtımdan çıkarmamış, onun yerine Phoebe'nin damarlarımdaki kanının ateşine bel bağlamayı seçmiştim.

"Doğruyu söylemek gerekirse hiç o kadar güçlü hissetmedim. Ya da o kadar canlı. Etrafımızda bir kasırga gümbürdüyordu. Tepemizde kopan fırtınadan bahsetmiyorum; sefil, alacakaranlık dansçısı ve asker ayırmadan ezip geçen, kırık granit yağmurundan bahsediyorum. Ayaklarımızın altındaki donuk zemin kızıl bir pelteye dönüşmüştü ve hava o kadar boğuktu ki artık

külleri kar tanelerinden ayırt edemiyordum. Yanık et ve deşilen karınların pis kokusunun üstünde surların ötesinde Kurtlar Körfezi'nin bana deniz kıyısındaki küçük deniz fenerimizi anımsatan kokusunu duyabiliyordum. Bu yaratıkların bir zamanlar insan olduğuna takılmamaya, sadece Dior'a ettiğim yemini düşünmeye çalışıyordum. Ve bütün bu süre zarfında Kül kafamın içinde, bu kez bir çocuk şarkısı ya da arya değil, onca ihtimal arasından seçtiği, uzak dalgaların ve ürkmüş martıların çığlıklarının arasında çınlayan bir denizci şarkısı şakıyordu.

"Maergenn şehrinde bıraktım aşkım seni,
"Son bir kez öperken yemin ettin bekleyeceğine beni.
"Kadimdeniz'e yelken açtım, gerçek bahtımın peşinde,
"Ve yukarıda gökler siyaha dönerken sen vardın düşüncelerimde.
"Şimdi seni hâlâ görebiliyorum, rıhtımda bir inci tanesi gibi beyaz,
"Beni beklediğini biliyorum fırtına yaklaşırken avaz avaz,
"Dalgalar sarsıyor gemiyi, tahtalar çatırdıyor, her şeyimden oluyorum,
"Sana olan sevgim ve korkularım dışında, bu yola hiç düşmemeliydim,
biliyorum.
"Ve mezarıma gömülürken son nefesimde son yakarışım,
"Gelinim artık okyanusun dibidir, aşkım."

Gabriel son satırı söylerken Jean-François derin bir iç çekti.

"Beklemeyesin beni."

"Biz de mazgallı siperlerin üstünden ilerledik," dedi Celene sesi savaşın anılarıyla hızlanarak. "Ölü kadınları ve çocukları kesip biçmeyi ya da zaten lanetlenmiş ruhları cehenneme postalamayı içim almayacaktı. Ayrıca birini bile içecek zamanımız yoktu."

"Ne büyük cömertlik," dedi Gabriel alaycı bir sesle. "Ellerini kana bulamayı başkalarına bırakmak."

"Seninkinden zaten kanlar akmıyormuş gibi," diye tısladı Celene.

"*Şövalye*!" diye çıkıştı tarihçi gözleri parlayarak. "Müdahale etme."

Gabriel yüzünü buruşturdu ve Celene sözlerine devam ederken kadehinin sapıyla oynamaya başladı.

"Biz yanımızda iki metre on santimlik ve iki yüz yirmi kiloluk öfkeli alacakaranlık dansçısı Keylan á Meyrick'le ve Kızıl Gazap'ın peşinde uluyan düzinelerce kâfir katille deniz duvarı üstünde batıya doğru koşmaya başladık.

Dyvok'lar üstümüze at büyüklüğünde taşlar fırlatarak etrafımızdaki taşları kırıyor, paganları ezip posalarını çıkarıyordu. Nikita'nın divan üyeleri tıpkı Gabriel gibi, damarlarında Aytahtı'nın çalıntı gücünü taşıyorlardı. Ve her ne kadar ağabeyim ve yoldaşları Newtunn içinde kanlı bir yol açıyor olsa da Nikita en iyisini bize saklamıştı.

"Onu gece siyahı ve okyanus mavisi ipeklerin fısıltısı içinde, deniz kadar tehlikeli bakışlarıyla karşımızda bulduk. Gözleri bize, kılıcımıza, elimizdeki kan gürzüne sabitlenmişti ve ne olduğumu anladığını anladım. Karayürek'in yanında en sadık iki adamı, eski âşığı Kiara ve yeni âşığı de Coste vardı. Havaya kaldırdığı ihtişamlı kılıcı havada bir ıslık çaldı. Ve tek kelime etmeden üçü birden üstümüze atıldı.

"Aveléne'deki kapışmamızdan önce Dyvok'larla hiç savaşmamıştım. En azından bu kadar güçlü olanlarla. Neler olabileceğini anlayabilmiş değildim, aksi takdirde Gabriel'in yaptığı gibi biz de bir uyarı çığlığı atardık. Sesi fırtınanın arasında, fazla cılız çınlıyordu ama çok geç kalmıştı."

"Anyja," diye mırıldandı Jean-François.

"Dyvok Kasırgası," dedi Celene başıyla onaylayarak. "Kitabe'nin ağırlığını bilmiyorum. Belki yarım ton? Ama Nikita o ihtişamlı kılıcı üstümüze savururken kendisi de et ve demirden yapılmış bir tayfun gibi ileri sürüklendi. Ve Keylan á Meyrick'e saldırdığı zaman, Kızıl Gazap bildiğiniz... infilak etti ve bir uzuvlar ve iç organlar yağmuruyla patladı. Nikita hemen arkasında de Coste ve Kurtana'yla Dağlıları bir orakla biçer gibi uçmaya devam etti. Ve üçlü duvarın üstündeki yürüyüş yolunun uzak ucunda nihayet durduğunda, arkalarında sadece cesetler, şaşkın ve kana bulanmış bir halde yüzükoyun yatan kâfirler kalmıştı.

"Biz Dyvok'ları kılıç hamlelerinden benim göz hilemle, Kan büyümle kaçmayı başararak geçmiştik. Ama arkaya bakınca Nikita'nın ayağını kaldırdığını gördük ve o kan gölünün ortasında hâlâ yüzüstü olan insanlara haykırdık.

"'Kalkın, KALKIN...'

"Nikita'nın çizmesi taşa yüz fıçı siyah infilak tozu gücüyle inerken karşısındaki mazgallı siperler âdeta çığlıklar atarak parçalandı. Yüce Tanrım, hiç böyle bir güç görmemiştim. Duvar köklerine kadar ayrıldı, kadim duvar örgüsü hasır ve kerpiçten yapılmış gibi un ufak oldu. Karayürek'in ilk hamlesinden kaçınmayı başaranlar, bu ikincisinde deniz duvarının tamamı cehennemden çıkma bir gümbürtüyle yıkılınca, çığlıklar atarak heba oldular."

"O manzarayı asla unutmayacağım," dedi Gabriel iç geçirerek ve Monét'sinden büyük bir yudum alarak. "Yüzyıllar boyunca ayakta kalmış bir duvar,

yüzlerce alacakaranlık dansçısı, katili ve askeri tek bir darbeyle yok oldular. Aytahtı'nın kanı kadim bir Vahşi'nin damarlarında akıyordu."

"Artık Auldtunn'un surlarındaydık," dedi Celene. "Kendimizi yerden kaldırdık ve arkamızdaki toz bulutu yere inerken Dyvok yüksekkanlarıyla, tek başımıza yüz yüze kaldık. Doğu ucunda alacakaranlık dansçıları dişleriyle, pençeleriyle savaşıyordu ama Gabriel'in uyardığı gibi daralan alana sıkışmışlardı. Ağabeyim Newtunn'da kanlı bir iş başarmıştı ve sokaklar kıpkırmızıydı. Ama Nikita gözlerini bu kez Gabriel'e dikti ve o katliamşarkısının arasında sesini duyurmak için bağırdı.

"'De León! Artık Nikita'nın adını hatırlarsın!'

"Karayürek kendini yukarı doğru fırlatarak fırtınanın arasında süzüldü. Ağabeyimin ve yoldaşlarının arkasındaki geçiş yoluna hızla çarpınca zemin taşları parçalandı ve havalanan taş tozu yağan kara karıştı. Ancak rüzgâr o bulutu alıp götürdüğü zaman, siyah saçları ve paltosu inleyen rüzgârlarda dalgalanan, mermerden yontulmuş ve kırmızıya boyanmış o kara prens, kırık parke taşlarının üstünde duruyordu."

Son Liathe heyecanla ağabeyine baktı. Gabriel kaşını kaldırdı.

"Ah, demek kendi hikâyemi anlatabileceğim? Ne kadar incesin."

"Tanrım, çocuk gibisin," diye iç geçirdi Celene.

Gabriel şarap şişesine uzandı ve kadehini doldurdu.

"Nikita'nın sesine dönüp baktım," dedi Gümüşaziz. "Aybakirelerimizi paramparça ederek büyük parke taşlarının üstüne inişinin artçı sarsıntıları sürüyordu. Bu beni hedefe dönüştürecek olsa da o zaman paltomu yırtarcasına çıkardığıma inanmalısın. Tenimdeki dövmeler o fırtınada alev alev yanıyor, etrafımızdaki sefiller duman misali eriyerek dağılıyordu.

"Nikita arkasında en soylu insanlarıyla ayakta duruyordu. Yumruğunun arasında devasa savaştokmağıyla, gözleri nefretle parlayan, savaşçı örgüleri uluyan rüzgârda uçuşan Kurtana. Cairnhaem'de öldüğümü sanmıştı ve şimdi beni gerçekten gömmek için her şeyini vereceğinden hiç şüphem yoktu.

"Eski dostum Aaron siyahlar ve gece mavileri içinde yanında duruyordu ve gözlerinin beyazları kıpkırmızıydı. Aveléne'de öldüğü zaman kılıcı kırılmıştı ve şimdi benim boyum kadar uzun yeni bir kılıç taşıdığını gördüm. Her zaman soylu ve gülümsediği zamanlar dışında kış gibi soğuk bir duruşu olmuştu. Ama şimdi bambaşka bir şeydi, hem daha çok hem daha az bir şeye dönüşmüştü ve onu görünce kalbim kırıldı. Baptiste kırmızıya boyanmış elinde kana ve irine bulanmış tokmağıyla, yanımda duruyordu. Sevdiğine bakarken nefesinin kesildiğini duydum.

"'Ah, benim güzel adamım. Sana ne yaptılar?' diye fısıldadı.

"Aaron, Baptiste'e bakarak gülümsedi. 'İstemediğim hiçbir şey yapmadılar.'

"'Çok üzgünüm, kardeşim,' diye seslendim. 'Yanında olup sana senin bana ettiğin gibi yardım edemediğim için.'

"Aaron, 'Ah, Gabriel,' diye iç geçirdi. 'Sen sevdiğin *herkesi* yüzüstü bırakırsın. Ben neden farklı olacaktım ki?'

"Kafamı salladım. 'Seni prangalarından bugün kurtaracağım, Aaron, yemin ederim.'

"'Yeminin ederi tam olarak nedir? Bir yalancının vaadi kadar mı?'

"'Söylesene, de León.'

"Şimdi konuşan yakalarındaki tozları silkeleyen Nikita'ydı. Etrafımızda savaşın kaosu son hızla sürüyordu. Duvarların üstünde alacakaranlık dansçıları yüksekkanları öldürüyor, Dağlanmışlar sokaklarda Ölülerle savaşıyordu. Ama benim içimde Phoebe'nin kanı yanıyordu, bütün dünya ışıl ışıldı; kar taneleri ağır çekimle süzülüyor, havadaki bütün kokular –kan, duman, kül, ter, bok– kristal berraklığıyla hissediliyordu. Bir an bütün dünyada sadece biz kalmışız gibi hissettim. Kiara'ya dik dik bakan Phoebe, Aaron'u izleyen Baptiste ve gözlerini Karayürek'ten ayırmayan ben.

"'Bana anlatılanlara göre Kızıl Koru'da babamı sırtından bıçaklayarak öldürmüşsün.' Nikita simsiyah gözlerini yanan ışığıma karşı iyice kısmıştı ve gülümsüyordu. 'Muhteşem Tolyev zaten yaralıymış ve etrafındaki karın üstü gümüşlü ölü yığınlarıyla kaplıymış. Ona gece vakti soyguna çıkan bir hırsız gibi sinsice sokulduğunu anlattılar. Bir korkak gibi. Zavallı bir it gibi.'

"'Yani kısaca sana babanı arkadan becerdiğimi söylediler, öyle mi?'

"Kiara hırlayarak tokmağını kaldırdı. 'Lordum, izin verin bu kırmayı yere sereyim.'

"Nikita başını hayır der gibi salladı. 'Eline bir şans geçti ve sen değerlendiremedin, kızım.'

"'Baba, izin ver...'

"Nikita sesi harabelerin arasından Kamçılanarak, '*SESSİZLİK*,' diye çıkıştı.

"'Senin kudretli Tolyev'in ölmeden önce yalvardı, biliyorsun değil mi?' Aaron'un yazgısının içimde uyandırdığı öfke damarlarımda kaynayarak Kürk'ü havaya kaldırdım. 'Hepiniz yalvarırsınız, Nikita. Size bunu anlatmazlar. Sonun yaklaştığını görünce onca blöf ve kuru gürültüden, *Efendimlerden*, *Lordumlardan* sonra, o son anda hepiniz kahrolası veletler gibi yalvarırsınız. Ve kahrolası itler gibi geberirsiniz.'

"Kanlı elimi kaldırıp onu çağıran bir hareket yaptım.

"'Ölmeye buyur, Karayürek.'

"Nikita böğürerek kılıcını ve kendini öne savurdu ve havayı bir orak gibi keserek üstüme uçtu. Kitabe havayı ortadan ikiye keserken bir haykırışla, Baptiste'i de yanımda yere çekerek kenara atladım. Nikita'nın havada uçuşunun şok dalgası fırtına etkisi yarattı, etrafımızdaki zaten kırık dökük olan evlerin bir kısmı yıkıldı. Nikita geniş yolun yaklaşık on beş metre ötesinde kayarak ve altındaki taşları paramparça ederek durdu. Bir küfür savurarak ayağa kalktım ve tenim o duvarların ötesindeki kıza, korumak için yemin ettiğim o kıza duyduğum inancın öfkesiyle yanarak sırtına atıldım. Kiara tokmağını kaldırırken Phoebe'nin pençeleri çakan şimşekle parladı ve o mezbahada savaşımıza onlar da katıldı.

"Sırtıma kafaüstü saldırırken Kiara'nın bütün gayesi Nikita'nın gözlerinde başarısızlığını telafi etmekti. Ancak Phoebe alev kırmızı ve jilet gibi keskin bir siyah karaltıyla karın arasından fırladı ve Kiara'nın böğrünün ölü etinde kemiğine kadar inen bir yarık açtı. Ne Kiara'nın kirlenen onuru ne de benimle kavgası umurundaydı. Phoebe, Kurtana'ya Cairnhaem'de onu hırpalamasından borçluydu ve fırtınayla köpüren o gökyüzünün altında borcunu ödemeyi kafaya koymuştu.

"Aaron da efendisini savunmak ve eski kardeşini sırtından vurmak için kılıcını kaldırdı. Ama öne atılırken koyu renk teninde toz ve kan izleri olan, gözleri acı dolu bir karaltı yoluna çıktı.

"Acı ve sınırsız, *umutsuz* aşkla dolu.

"'Bunu yapma, Aaron,' diye fısıldadı Baptiste. 'Lütfen.'

"Aaron büyükkılıcını kaldırırken, 'Kenara çekil, Baptiste,' diye homurdandı. 'Seni uyarıyorum.'

"'Seninle savaşmak istemiyorum, aşkım. Ama başka kimsenin canını yakmana izin vermeyeceğim.'"

Gabriel durdu ve kaşlarını çatarak şarabına baktı. Savaşın seslerini kafasının içinde duyar, kan ve metal kokusunu alır gibiydi. Kalbinde fırtınalar kopuyordu.

"'Yani orada boktan bir durumdaydım, soğukkan,' dedi iç geçirerek. 'Amacım Nikita'yı Phoebe ve Baptiste'ten uzaklaştırmaktı ama şimdi dikkati üstüme odaklanmışken onlar konusunda ne yapacağımı bilemiyordum. Güneş doğmuştu ve bu önemli bir şeydi. Ama bütün söylediklerime rağmen Nikita Dyvok bir it değildi. Altı yüz yıldır savaşçıydı ve daha kötüsü şimdi alacakaranlık dansçısı kanıyla şahlanmıştı. Ve kerhane ozanları şarkılarında benim yaşayan en büyük kılıç ustası olduğumu anlatsalar da Karayürek yaşayanlar arasında sayılmıyordu.

"Kalkanım olmasa ölmüştüm. Ama Nikita ne kadar güçlü olsa da göremediğin bir şeyi öldüremezsin. O gün Dior için, ona ettiğim yemin için savaşırken dövmelerimin ışığı göz kamaştırıcıydı ve bu beni hayatta –dezavantajlı durumda olsam da– tutmak için yeterliydi ancak Nikita etrafımızdaki her şeyi paramparça ederek Kasırga dansını yaparken kılıcından kıl payı kurtuldum.

"Baptiste ve Aaron harabelerin arasında kapışırken rüzgâr ve gök gürültüsü gibiydi. Karaparmak mesafesini koruyordu ve ayak oyunu yapan ama hiç saldırıya geçmeyen, hiç karşılık vermeyen Baptiste geri çekilince Aaron küfretti. Ancak Aaron bakışlarını bana çevirdiği anda Baptiste onu benden uzak tutmak için bir taş fırlatarak ya da yandan adamın üstüne atılarak saldırıya geçecekti. Aaron hırlayarak Baptiste'le oyun oynuyor ve ölümsüz babasının ona verdiği Ilon yeteneklerini kullanarak karaparmağı kavganın içine İtmeye çalışıyordu.

"'*Dövüş benimle*!' diye kükredi.

"'Hayır,' dedi Baptiste.

"'Öldür beni! *Benden nefret et*!'

"'Asla, ben seni seviyorum, Aaron. *Seni seviyorum*.'

"Ve böylece cesetlerin ve kanın, enkazın ortasında bir kedi fare oyunu tutturarak dalgalar gibi bir ileri bir geri dans etmeye devam ettiler. Zavallı Maergenn şehri artık kana bulanmıştı, yemin ederim alacakaranlık dansçıları, savaşçılar, yüksekkanlar ve sefiller o kadar yoğun ve derin bir mezbaha yaratmışlardı ki yerdeki taşların sonsuza dek lekeli kalacağını düşündüm. Bugün bitince buraya ne ad verirlerdi acaba? Boğulmuş Şehir? Kızıl Mezar?

"Kâse'nin Mezarı?

"Umutsuzluğum gittikçe artıyordu. Nikita'nın kanını iki kez akıttım ama hiçbir risk alamayacak benim aksime, onun hata yapma lüksü vardı. Fazla yaklaşırsam kendimi Kitabe'nin ölümcül yayının içine sokardım. Ama geri çekilirsem Karayürek ayaklarını yere vurarak zeminde bir şok dalgası yaratır ya da havayı lime lime edecek kılıcıyla birlikte kendini ileri fırlatabilirdi. Öte yandan bir şekilde elimi Nikita'nın boynuna koymayı başarabilirsem damarlarındaki alacakaranlık dansçısı kanını ve beraberinde onu kaynatıp kurutabilirdim. Böylece zaman zaman kenara sıçrayarak ya da darbelerinin altında yuvarlanarak ve fırsatı kollayarak o korkunç kılıca santim santim yaklaştım.

"Phoebe, Kiara'nın tokmağından bir darbe almıştı ve sol kolu cansız bir et yığını gibi sarkıyordu ama Kurtana da yaralanmıştı, boynunda dört eğri büğrü yırtık açılmıştı. Aaron yüzü öfkeden çarpılmış bir halde eski aşkına doğru yaklaştı. Ama Baptiste, Aaron'un kılıcının gürleyen yaylarının altına eğilerek, her seferinde geri çekiliyordu.

"'Kaçmayı bırak, korkak!' diye kükredi Aaron.

"'Dövüşmeyeceğim, aşkım,' dedi Baptiste, Aaron'un hamlesinden kaçarak.

"'Bana öyle hitap etme! Ben seni hiç sevmedim.'

"İri cüsseli adam gülümsedi. 'Şimdi yalan söylediğinden *emin oldum*.'

"'Öyle mi diyorsun?'

"Aaron bunun üzerine yavaşladı ve eski âşığına bakarak yumuşak ve hüzünlü bir sesle konuştu.

"'Sanırım öyle olduğuna inandığın için seni kimse suçlayamaz. Ben de aramızdaki şeyin aşk olduğunu sanıyordum.' Aaron dudaklarının kenarları bükülerek Nikita'ya baktı. 'O bana öyle olmadığını gösterene kadar.'

"'Bu doğru değil, Aaron. Biz birlikte mutluyduk!'

"'Mutlu mu?' dedi eski lord acımasız ve soğuk bir kahkaha atarak. 'Seninle mi? O sefil ahırda evcilik oynarken mi? Döküntülerle idare ederken ve kırıntılarla doyarken mi? Mutluluğun ne olduğundan haberim bile yoktu.'

"'Aaron, bunları sana kan söyletiyor. O seni çarpıtmış.'

"'Ah, evet çarpıttı, o doğru.' Aaron elini boynundan yukarı kaydırırken dudağını ısırdı. 'Beni çarpıttı. Büktü. Düğümledi. Sırılsıklam, sızı içinde bıraktı ve daha fazlası için yalvarttı.'

"'Yapma,' diye tısladı Baptiste gözleri çakmak çakmak. 'Bunları dinlemeyeceğim...'

"'*Tanrım*, bana yaptıkları. Senin *hiç* yapmadığın şeyler. Asla *yapamayacağın*.'

"'Aaron, *kes* şunu.'

"'Aşkın ne olabileceğini bilmiyormuşum. Onunla tanışana kadar.'

"'KES ŞUNU, kahrolası!'

"Kısacık bir delilikti, burukluktan ve öfkeden doğan bir hiddet. Ama Aaron'a değil, onu mahveden yaratığa duyulan bir hiddet. Yine de Baptiste tokmağını havaya kaldırarak sevdiğinin üzerine atıldı. Aaron son anda kenara kaçtı ve nihayet menzili içine aldığı eski sevgilisini kapana kıstırdı.

"'Aşk seni her zaman aptal etmiştir, Baptiste.'

"Karaparmağın elini sıkarken bir kemik çatırtısı duyuldu.

"'Ve şimdi sadece aptalsın.'

"Aaron'un diğer eli Baptiste'in boynuna sarılınca karaparmak şaşkınlıkla iç geçirerek sevdiği adamın bileğini tuttu. Aaron, Baptiste'in ayaklarını yerden kesti ve karaparmak sonuna tek bir bilek hareketi kadar uzak, havada asılı kaldı. Nikita'yla çarpışırken Baptiste'in boğuk haykırışını duydum ve 'Tanrı aşkına, Aaron, *HAYIR*!' diye kükredim. İleri doğru fırlattığım Küliçen de benimle birlikte haykırdı. Kılıç ıslık çalarak havada uçtu, yağan karı gümüş bir orak gibi keserek geçti ve Aaron'un göğsüne saplandı. Aaron sırtüstü

uçarak ve havaya kanıyla kırmızı bir yay çizerek kana bulanmış eriyik kanın içine düşerken nefessiz kalan Baptiste, hırıldayarak yere düştü.

"Ama Baptiste'i Aaron'un elinden kurtarırken kendimi Nikita'ya karşı savunmasız bırakmıştım.

"Bana neyin çarptığını bugün bile bilmiyorum. Tek bildiğim beni arkadan vuran şeyin beni kepek ve paçavra gibi havaya savurduğu. Bir gümbürtü duydum ve sesin evden eve çarparak taşları parçalayan, çatıları çökerten vücudumun sesi *–güm, GÜMM, GÜMMMM–* olduğunu anladım ve kendimi beyaz bir ışık, kırmızı bir acı ve siyahlığın içinde buldum.

"Beni ağzım kar ve kanla dolu bir halde o karanlığın içinden doğrultan Phoebe'nin çığlığı oldu. Nikita yanıma, yerdeki parke taşlarının üstüne çarpınca yer sarsıldı. Phoebe benim düştüğümü görünce bir an kalkanını indirmişti ve Kurtana onu şimdi eski bir tütün dükkânının kalıntılarına uçuran bir darbe yapıştırmıştı. Nikita Kitabe'yi üstüme kaldırdı ve gözlerimde ve ağzımda kanla ona bakarken Astrid'in beni akşam yemeğine çağırdığını, Sabır'ın yakınlarda bir yerde ışıl ışıl, sıcacık bir sesle güldüğünü duydum. Ve gülümsedim çünkü onları çok yakında göreceğimi anlamıştım.

"Vampirin gülümsemesi biraz daha büyüdü. 'Cehennemde iyi uykular, de León.'

"Aynı anda Karayürek'in kafasının arkasında güneş bulutların arasından çıkar gibi oldu. Günölümünün tabut örtüsünün arkasından bakan o cansız yıldız değil, çocukluğumda tanıdığım, sıcaklıklarını unutacağım kadar uzaklarda kalan günlerde Celene, Amélie ve ben nehir kıyısında yatarken tenimi öpen güneş. Işığı göz alıcıydı, alev kırmızısı gümüşe dönüyordu ve çok fazla yaklaşan fırtınanın kükremesi arasında, kulaklarımdaki çınlamayı aşan tanıdık bir melodi duydum.

"Bir gümüş borazanın şarkısı.

"Nikita bir küfür savururken havada bir gümüş kezzap ve siyah infilak tozu patlaması oldu ve Karayürek'in arkasında çiçeklenen bu patlama tenini ve paltosunu tutuşturdu. Alevler arasında hırlayarak döndü ve şehir kapılarından dörtnala giriş yapan adamı gördü. Yeşil gözleri sürmeli, yanağında gümüş rengi gümüşler parlayan, göğsündeki ayı alev almış bir adam.

"'GABRIEL!'

"Onu bulduğum günü dün gibi hatırlıyordum, bir parça çocuktu, Báih Sìde'nin surları üstünde dişlerini nefretle sıkarak canını kurtarmak için dövüşüyordu.

"Tanrım, her şeye nereden başladığını düşününce...

"Ve dönüştüğü adamı.

"'Lachlan.'"

III

KAOS YÜKSELİYOR

"Nikita, 'Lachlan,' diye tısladı.

"Eski çırağım kar ve kül fırtınası arasında gümüş rengi bir ışık saçarak bize doğru koşarken Karayürek üstümde duruyordu. Ben afallamış bir halde ve kanlar içinde sırtüstü Nikita'nın ayaklarının dibinde yatarken Lachie beşi bir arada çakmaklı tabancasıyla etrafındaki sefillere kurşun yağdırıyordu. Nikita elinde Kitabe, çarpık dudaklarında boş bir gülümsemeyle onu izliyordu.

"'Çok uzun zaman oldu, küçük kardeşim!' diye seslendi.

"Tolyev'in biri ölümlü, biri ölümsüz iki oğlu o kıyım ve kaosun ortasında göz göze geldiler. Maergenn'i kana boyayan cesetlerin, gecelikleri içindeki küçük çocukların, hiç doğmayacak bebelere gebe annelerin arasında. Binlerce hayatın, bu şehri harabeye, bu ülkeyi küle dönüştüren bir deliliğin ve cehennemlik bir hırsın artıkları.

"Lachlan gözleri parlayarak silahını kaldırdı.

"'Benim senin gibi kardeşim yok.'

"Atışı Nikita'nın yüzüne isabet ederek yanağını boydan boya yardı ve kafatasının arkasından çıktı. Vampir sendeleyerek dizlerinin üstüne indi ve elini yarasına uzatırken öfkeyle böğürdü. Lachlan cevap olarak borazanını kaldırdı ve gümüş ezgisi savaş alanının üstünde bir kez daha yankılandı. O kar ve kül örtüsünün arasında, sersem ve kanlar içinde olmama rağmen Lachlan'ın arkasından içeri giren, belki de sadece elli kişilik ama bir orduya bedel lejyonu gördüm. Tenleri cennetin öfkesinin ışığıyla parlayan melekler ve azizler.

"Biri, 'Yüce Efendimiz benim kırılmaz kalkanımdır!' diye haykırdı.

"'San Michon için!' diye haykırdılar bir ağızdan. 'SAN MICHON İÇİN!'

"'Gümüşazizler,' diye fısıldadım.

"Aralarında Kızılgerdan'ı gördüm, gençkan büyükkılıcını düşen kahramanını korumak için havaya kaldırmıştı. Dağ gibi Xavier Pérez ve sadık tazısı Kılıç, ötücü kuşun hemen arkasındaydılar ve etrafa gümüşbombalar

savuruyorlardı. Ama onların dışında, Teşkilat'a hizmet ettiğim yıllardan tanıdığım yüzler gördüm, Kızıl Sefer'de, Saethtunn'da, Tuuve'de ve Qadir'de yan yana dövüştüğüm ve kan döktüğüm adamlar. Maxim Sa-Shaipr ve Tomas Tailleur, 'Kule' Kurtis ve hatta demir eline tutturulmuş gümüş-çelik savaşçekiciyle saldırırken dualar haykıran yaşlı demir ustası Argyle. Arkalarında Gümüş Kardeşlik'in rahibeleri tüfeklerinden Ölülere saçtıkları gümüşmermilerle bu senaryoya Karayürek'in hazırlıklı olmadığı beklenmedik bir gelişme yazıyorlardı.

"Lachlan kükreyerek büyükılıcını çekti ve Nikita'nın üstüne koştu. Kadim vampir hâlâ dizlerinin üstündeydi ve yanağındaki gümüşmermi yarasından kan akıyordu. Yetiştirilmesine yardım eden canavarın üstüne atılırken, Tolyev'in kansoyunun bütün kudretini toplayarak kılıcını Nikita'nın kafatasına doğru indirdi.

"Çarpışan metallerin güçlü tangırtısı eşliğinde, Kiara'nın tokmağı Lachlan'ın darbesini yolundan saptırdı ve Kurtana eski çırağımı tokmağın sapıyla taşların üstüne serdi. Gümüşbombalar ve mermiler dört bir yanı ateşe verirken Kiara kanın ve karın arasında dimdik durarak Lachlan'ın ayağa kalkmasını izledi. Alacakaranlık dansçılarının pençeleriyle yaralanmış ve kanlar içindeydi ve elli kişinin karşısında tek başınaydı ama devrilen biricik lordunu korumaya hazırdı.

"'Çok eskiden öğrenilmesi gereken bir ders, ufaklık,' diye homurdandı. '*Sadakat.*'

"Lachlan eliyle çenesindeki kanı silerek gülümsedi. '*Ona* öğret, sülük.'

"Kiara arkasından gelen çizme seslerine döndü ve yüzü asıldı. Molozların arasından doğrulup kızıyla yan yana dövüşmek yerine, Nikita Kitabe'yi havaya kaldırarak kendini havaya fırlattı. Eski âşığını o kanlı sokaklarda tek başına bırakarak havada, geriye, daha geriye, hisara doğru uçarken vampirin paltosunun arkasından ince bir gümüş kezzap dumanı yayılıyordu."

Tarihçi kıkırdayarak yeni bir sayfa çevirdi.

"Hiç kimse ölmekten..."

"Sonsuza dek yaşayanlar kadar korkmaz," dedi Gabriel şarabından bir yudum alarak. "Aaron dizlerinin üstünde doğrulmuş, simsiyah yanık elleriyle Küliçen'i göğsünden çekip çıkarmıştı. Baptiste ise yanındaki kanla kaplı taşların üstünde nefes nefeseydi. Bir gümüşbomba Aaron'un tenine isabet ederek paltosunu tutuşturunca eski kardeşim kendisi de alev almamak için kumaştan hızla soyundu. Kiara uyuşmuş bir halde babasının kaçmasını izlerken bombalar patladıkça irkiliyordu. Nihayet gümüşmermi saçmaları önce omzuna, sonra göğsüne yağınca sendeledi. Aaron şimdi ayaklanmıştı

ve kılıcıyla birlikte dumanın ve fırtınanın arasından efendisinin peşine koştu ve bu, nihayet Kiara'yı harekete geçirir gibi oldu. O da Aaron'un peşinden koşarak kırık taş duvara tırmandı ve tokmağını havaya kaldırarak kendini diğer tarafa bıraktı.

"Vahşiler savaş alanından kaçmıştı.

"Newtunn artık *bizimdi*.

"Bir elin elimi tuttuğunu hissettim ve Lachlan beni kana bulanmış karın içinden çekerek kaldırırken acıyla inledim. Kaburgalarım kırılmıştı, ciğerlerim kanıyordu ve hâlâ ciğerlerim öterek, güçlükle nefes alabiliyordum. Ama eski çırağımın yüzüne bakarken hissettiğim delice bir sevinçti.

"'Seni tekrar gördüğüme sevindim, kardeşim,' dedi gülümseyerek.

"Başımı sallamakla yetindim ve hırıldayarak, 'Bu... burada ne arıyorsun?' diye sordu.

"'Bir dahaki sefere peşine düştüğüm zaman yanıma kahrolası gümüşlü bir ordu almamı söylemiştin.' Lachlan etrafımızdaki mucizeye yeşil gözleri ışıldayarak baktı. 'Ben de öyle yaptım.'

"Solgun bir halde ve kanlar içinde yerden doğrulmaya çalışan Baptiste'e baktım. Phoebe de toza ve kana bulanmış bir halde molozların arasında belirdi. Daha önce onu vuran adamı görünce gerildi ama eski çırağım elini barış ister gibi kaldırdı.

"'İyi şafaklar, matmazel. Tanrı şahidimdir, sizi iyi gördüğüme çok sevindim.'

"'Sorun yok, Phoebe,' dedim Lachie'ye bakmaya devam ederek. 'O aileden.'

"Eski çırağım beni baştan aşağı süzdü. 'Bok gibi görünüyorsun.'

"'Elbette öyle görüneceğim,' dedim kanlı elimle saçlarımı arkaya iterek. 'Ben *benim*.'

"Gözleri ışıldadı. Dudaklarım büküldü. İlk dağılan Lachlan oldu ama ben de peşinden gittim ve sıradan bir adamı öldürebilecek kadar sıkı bir kucaklaşmayla sarıldık. Canımın acımasına rağmen ona sımsıkı sarıldım ve avazım çıktığı kadar haykırdım.

"'O kiraz dudaklarını bana ver, seni güzel *piç*!'"

Son Gümüşaziz koltuğunda arkasına yaslanırken gözleri o sahnenin anısıyla ışıldıyordu. Tüylü kalemi kâğıdın üstünde kaymaya devam eden Jean-François'nın dudaklarında da bir gülümseme vardı. Celene tarihçinin ona verdiği yarısı boş şişeyi aldı ve ağzının üstündeki kafese dayayarak pıhtılaşmaya başlayan kırmızı sıvıyı dilinin üstüne döktü.

"Melek Fortuna nihayet bize gülümsüyor olmalıydı. Auldtunn surlarının üstünde yüksekkanlara karşı savaşıyorduk ama gümüşazizler Newtunn'a girince

Dyvok hattının korkuyla titrediğini hissettik. Nikita dağılarak Auldtunn surlarına doğru geri atlayınca o titreme düşman safları arasında bir sarsıntıya dönüştü. Karayürek, 'GERİ ÇEKİLİN! HİSARA GERİ ÇEKİLİN!' diye haykırıyor, o haykırırken yüksekkanlar kaçacak delik arıyordu. Dyvok savunması yoldaşları tarafından terk edilmiş ve Angiss á Barenn ve kurtları, Breandan á Dünnsair ve aslanları tarafından yerle bir edilmişti. Ancak alacakaranlık dansçıları henüz baskı kurmamıştı ve Gabriel'in büyücüsü yoldaşlarına Auldtunn mazgallı siperlerinde yeniden bir araya toplanmaları çağrısında bulundu. Hat boyunca San Michon'un geldiği ve kurtuluşun yakın olduğu haykırışları yankılanıyordu.

"Şimdi yere çökmüş ve taşın üstünde yüzüstü sürünerek batı duvarı boyunca, Portunn'un deniz kapılarına doğru ilerliyor ve hisara yaklaşıyorduk. Dumanların ve tipinin arasından mazgallı siperlere, düşmanlarımıza baktık. Nikita'nın divanı büyük hasar almıştı, belki yirmi kayıp vermişlerdi ve kararlılıkları artık pamuk ipliğiyle bağlıydı. Çalıntı kalesinin surlarının gerisine çekilen Kont Dyvok öfkeli gözlerle Auldtunn'un surları üstünde toplanan kalabalığa bakıyordu, uğruna onca emek verdiği şey gümüş borazanların sesiyle dağılmıştı.

"Gözleri öfkeden yaşaran kızı yanında duruyordu.

"Kiara elini kanayan göğsüne bastırarak, 'Beni *bıraktın*,' diye tısladı.

"'Ama hayattasın işte,' diye mırıldandı Nikita kanlı çenesiyle. 'Melemelerini kuzulara sakla, Kiara. Bugün kurtların günü.'

"'*Onca* yıl. Senin için yaptığım onca şey...'

"'Tam olarak ne yaptın?' Nikita dudaklarında kan benekleriyle kızına döndü. 'Öldürdüğünü iddia ettiğin Aslan kapımıza *iki* ordu birden getirdi. Senin aptal parmaklarının arasından kaymasına izin verdiğin silah yüzünden bir araya toplanmış iki ordu!'

"'Tek amacım seni memnun etmekti! Ne yaptıysam senin sevgin...'

"'*Sevgi mi*?' diye kükredi Karayürek. 'Hiç mi bir şey öğrenmedin? Sevgi demir kılığına girmiş zaaftır, Kurtana! Koçun karnında daha fazla koyun dölleyebilmek için dişi koyuna söylediği yalandır! Verilen şey geri alınabilir ve önemsemene neden olan her şey, seni güçsüz düşürür! Şimdi düşmanlarımız kapı eşiğimizde toplanırken beni bu gereksiz ölümlü saçmalıklarıyla daha fazla oyalama!'

"Kiara gözleri kanlı yaşlarla dolarak dudağını ısırdı. Efendisinin yanında duran Aaron'un biricik Baptiste'iyle karşılaşmasından değilse bile Küliçen'in öpüşü sonunda derisi dağlanmıştı, göğsü kanıyordu. Nikita'nın divanındakiler arkadaşlarının külleriyle kaplı bir halde efendilerinin etrafında toplanmış,

çakmak taşı rengi gözlerini Auldtunn duvarlarına dikmişlerdi. Alacakaranlık dansçıları şimdi şehrin iç kısmının büyük kapılarını açmakla ve gösterişli demir ızgarayı kaldırmakla meşguldüler. Gümüşlü güruh içeri akıyordu. Aaron'un çenesi kaskatı, etrafındaki vampirler tatsız ve öfkeliydi.

"Yüzbaşı, 'Şimdi ne yapacağız, Efendim?' diye sordu.

"Alix arkalarında kalan sulara bakarak, 'Donanmamız aşağıda, körfezde bekliyor,' diye mırıldandı. 'Okyanuslar hâlâ bizimdir, Priori. Gemilere binip sonsuz...'

"Kitabe havada bir ıslık çalarak Alix'in kafasını omuzlarından ayırıverdi. Bu öylesine ağır ve hızlı bir darbe olmuştu ki vampirin vücudunun öldüğünü fark etmesi birkaç saniye sürdü. Alix'in cesedi duvardan aşağı yuvarlanırken kül oldu, ölümün aç eli çalıntı yıllara yeniden el koymuş, vampirin kafatası daha aşağıdaki taşlara değmeden toz olmuştu. Âşığının kafası gövdesinden ayrılırken Draigann öfkeden büyümüş gözlerini Nikita'ya çevirerek kükredi. Ama Priori Dyvok duman tüten simsiyah kılığı içinde kıpırdamadan durdu ve kanlı kılıcını yeğeninin gırtlağına doğru uzatarak, boş bakan simsiyah gözlerini düşmanlarından bir an ayırmadan konuştu.

"'Geri çekilmemizi teklif eden her namert aynı sonu tadar.'

"Draigann öfkeyle titriyordu. Altın rengi sivri dişleri kan ve savaşın kurumuyla kaplı teninin arasından parlayarak hırladı ama tek bir itiraz sözcüğü bile telaffuz etme cesaretini gösteremedi. Doğru, çok az şey kalp mevzuları kadar derindir. Ancak lanetlilerin göğsünde atan bir kalp yoktur, tarihçi. Ve sonsuzluk aşk için vazgeçilmeyecek kadar *uzun* bir süre.

"'O zaman,' dedi ters bir tavırla, 'ne yapmamızı istiyorsun, Priori?'

"Nikita yanağındaki gümüşmermisi deliğine dokunarak savunma gücüne baktı. Buradaki mazgallı siperler daha güçlüydü ama aylar önce kendi saldırısının açtığı çatlaklar hâlâ duruyordu ve solukkanların ya da alacakaranlık dansçılarının tırmanırken istifade edeceği, ayak basılacak sayısız yer vardı. Burada mancınık ya da top yoktu, sadece tırmanan askerlerin üstüne taş ve kaynar su dökmek için yalaklar vardı. Ancak o yalaklar şimdi boştu, taşlar istihkâmları desteklemek için kullanılmıştı ve alevlerin yasak olduğu hisarda kaynar su zaten yoktu. Ancak o yalaklara bakarken Karayürek yine de gülümsedi ve yüzünü Aaron'a çevirdi.

"'Bana besi hayvanlarını getirin.'

"Aaron arkadaki avluda duran korkunç kafeslere, Aveléne'den alınan ganimetlerin cansız ve donuk kalıntılarına baktı. 'Hangilerini, Efendim?'

"'Hepsini.'

"Aaron orada kanlı bir dudak izi bırakarak lordunun elini öptü. Nikita yeniden düşmana, en önde topallayan Aslan, onun kancadısı, karaparmak ve yanındaki lanetli *hain* olmak üzere, Auldtunn'dan içeri akan gümüşazizlere dönmüştü. Hepsinin kanayan yaraları vardı ama ayaktaydılar. Onları o kahrolası kızın büyüsüyle özgür kalan eski Dyvok Dağlanmışlarından oluşan bir lejyon izliyordu. Genç Joaquin kanlı kılıcını kaldırıp o askerlerin rüzgârda çınlayan haykırışlarına öncülük ederken, Karayürek'in gözleri öfkeyle parladı.

"'*La demoiselle du Graal*!'

"Nikita, Kiara'ya dönerek hırladı.

"'O lanetli kızı bana getir.'

"Babasının boynuna parçalamaya hazırlanır gibi bakan Kurtana'nın gözleri Aaron'un dudaklarının elinin üstünde bıraktığı lekeye kaydı. Dudakları aralanmıştı ve gözleri...

"'*Hemen*!' Nikita'nın haykırışı neredeyse taşı çatlatacak kadar güçlüydü.

"Ve Kurtana yumruklarını sıkarak emre itaat etti.

"Onu neden daha önce serbest bırakmadınız?"

Celene araya giren tarihçiye baktı. Jean-François doğaüstü bir süratle yazmaya devam ederken kalemini mürekkebe batırmak için verdiği molada ona kısa bir bakış attı.

"Kendi irade gücünüzle küçük kanatlı lejyonunun biçimine bürünebiliyorduysanız neden düşmanı tamamen aradan çıkarıp Lachance'ı serbest bırakmak için Dyvok zindanlarına süzülmediniz?"

Gabriel kendine şarap doldururken Celene'e kaşını kaldırarak baktı.

"Harika bir soru. Onu neden özgür bırakmadın, kardeşim?"

"Surların üstünde daha çok işe yarayacağımızı biliyorduk," dedi Celene. "Dior hücresinde kilitliydi, evet, yaralıydı ama şimdilik yeterince güvendeydi. Gümüşazizler gelene kadar Vahşilere saldırımız çuvallıyordu ve o kargaşada bütün kılıçlara ihtiyaç vardı."

"Çok düşünceli bir yaklaşım." Gabriel başını eğdi. "Ya da belki de o kaosun arasında kendine bir ziyafet daha kapabilmenin hayalini kuruyordun. Aveléne'de Rykard'a yaptığın gibi, lanetlenmiş bir ruhu daha cehennem azabından kurtarmanın? Belki bu seferki bir ortaca olurdu. Ya da boğazını ıslatmak için bol sulu bir kadim? Kurbanlarının yaşı büyüdükçe biricik Yaratanından daha fazla mı övgü alıyorsun? Yoksa sadece kendine biraz daha güç çalmak için mi?"

"Hiçbir şey bildiğin yok," dedi Celene sertçe. "Ve *hâlâ* tekmelenmiş bir it gibi sızlanıyorsun. Kendi sesinden hiç sıkılmıyor musun, ağabey?"

"Durdurabilirdin," diye hırladı Gabriel. "Sonrasında olanları sen..."

"*Kesin*," dedi Jean-François elini sayfaya vurarak. "Ne diyordunuz, Matmazel Castia?"

"Diyordum ki," diye tısladı Celene, Gabriel'e ters ters bakmayı sürdürerek, "gümüşazizler gelene kadar surların üstünde dövüşüyorduk. Ve hemen sonrasında canlarımızı kurtarmak için savaşmaya başladık. Bu yüzden, her ne kadar ağabeyim olanların bütün suçunu bana yüklemek için can atsa da ben elimden geleni yaptım." Derin bir iç çekerek başını öne eğdi. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

Gabriel alaycı bir sesle güldü ama Jean-François'nın ters bakışı üzerine çenesini tutarak kadehinden bir yudum almakla yetindi. Kız kardeşi ona dik dik bakarak anlatmayı sürdürdü.

"Kiara, Nikita'nın emriyle hisara koşarken ruh hali gökyüzündeki fırtına kadar karanlıktı. Phoebe'nin derisinde açtığı yırtıklar, Lachlan'ın ve kardeşlerinin gümüşmermi delikleri, Nikita'nın kalbinde bıraktığı yaralar. Ona hangisinin daha fazla acı verdiğini kestirmek zordu. Kaleye girerken onu gözden kaybettik ama Kiara, Kâse'nin hücresine yaklaşırken Dior'la birlikte zindanların derinliklerinde olan pervanemiz dinlemedeydi.

"Nikita'nın oyuncağı, Isla adındaki kız, Ebedî Aşkı'nın buyruğuyla bir avuç kılıçkölesiyle birlikte, Kâse'nin kafesinin önünde nöbet tutuyordu. Reyne á Maergenn olanları tam karşıdaki hücresinin kapısındaki parmaklıklı yarıktan izliyordu. Prenses'in yüzü morlukla kaplıydı ama Kâse'nin kutsal kanıyla iyileştiği için Kurtana'nın gelişini çatık kaşlarla izliyordu.

"'Leydi Kiara,' dedi Isla reverans yaparak. 'Lordum ve aşkım nasıllar?'

"Kurtana kızı görmezden gelerek Dior'un kilidindeki anahtarı çevirdi.

"'Leydi Kiara?' dedi Isla tekrar. 'Lordum ve...'

"Kiara elini yavaş bir hareketle uzatarak Isla'nın güzel yüzünü avuçladı ve en ufak bir uyarıda bulunmadan en yakın duvara geçirdi. Kızın kafası aşırı dolu bir şarap matarası gibi patladı, kafatası posaya döndü. Beyin parçaları ve kan çizmelerine sıçrayan kılıçkölelerinin kendilerini toplayıp harekete geçmesi birkaç saniye sürdü ama onlar kılıçlarını çekene kadar Kiara aralarına dalmış ve boyunlarını çalı çırpı gibi kırmaya başlamıştı bile. Kölelerden birinin karnına iç organları ağzından fırlayacak kadar sert bir yumruk yapıştırdı. Yer ve elleri kırmızıya boyanan Kiara, Kâse'nin kapısını açmak için döndü.

"'Ne yapıyorsun?' dedi Reyne.

"Dior kulaklarında ve burnunda kanla yerde yatıyordu. Yanındaki pervanemiz çaresizlik içinde titrerken surların üstündeki geri kalanım artık öfkeden köpürüyordu. Kiara gözleri kızıl bir öfkeyle dolup taşarak kızı sırtüstü çevirdi. Sonra elini çizmesinin içine uzattı ve Maergenn şehrine yaptıkları

uzun yolculuk sırasında de Coste'un derisini yüzmek için kullandığı kısa ve keskin bıçağı çıkardı.

"'Hayır, dur!' diye kükredi Prenses. 'Kes şunu, ona dokunma!'

"Kurtana kıza hırlayarak baktı. 'Kahrolası sesini kıs, enik.'

"Reyne kapısını içeriden yumrukladı. 'Onun canını yakarsan seni öldürürüm!'

"'Kızın canını değil,' dedi Kiara baygın haldeki kıza dönerken. '*Onun* canını yakacağım.'

"Kurtana elinin üstündeki damgaya, etrafı dikenlerle çevrili siyah kalbe, uzun zaman önce solmuş olması gereken o sevgi simgesine baktı. Ve bıçağını kendi mermer tenine saplayıp sadakat işaretini ortadan yardı ve kanayan yarayı Dior'un dudaklarına bastırdı. Kırmızı kan diline akarken Kâse inledi. Evet, bir ortacanın kanıydı ama kafatasına yediği o ölümcül tekmeden sonra Dior'u uyandırmaya yetecek kadar güçlüydü. Kız kirpikleri kanla birbirine yapışmış gözlerini güçlükle araladı ve Kurtana'yı üstüne eğilmiş bir halde görünce gözleri iyice açıldı. Tamamen uyanan Kâse taşın üstünde sürünerek geri geri kaçtı. Elini kanayan burnuna sürttü ve kanlı parmaklarını hançerler gibi öne uzattı. Ama Kurtana sadece homurdanmakla yetinerek ayağa kalktı.

"'Hâlâ hızlı koşuyor musun, küçük Fare?'

"Dior gözlerini kırpıştırdı. 'Ne?'

"'Kalk. Seni buradan çıkaracağım.'

"Kurtana döndü ve koridorda Reyne'in hücresine doğru yürüdü. Kız, Kiara'nın kapısını açmasını ve başıyla Dior'u işaret etmesini şaşkınlıkla izledi.

"'Senin yardımına ihtiyacı olacak. Majesteleri.'

"Prenses bir an ne yapacağını bilemeyerek ve ona güvenmeyerek olduğu yerde durdu. Kiara'nın elinin üstündeki kanayan kesiğe, ihanet ettiği yaratığın bozulmuş işaretine baktı.

"'Önemsemene neden olan şeyin,' dedi Kurtana, 'seni illa güçsüz düşürmesi gerekmez.'

"Leydi Reyne vampirin yanından geçip Kâse'nin hücresine koştu ve kolunu acıyla inleyen kızın beline sardı. Oturmasına yardım ettikten sonra, dudaklarını alnına, yanaklarına, kanlı ağzına bastırarak heyecanla fısıldadı.

"'İyi misin?'

"'Şimdi daha iyiyim,' diye fısıldadı Dior. 'Ya sen...'

"'İkiniz de kıçlarınızı kaldırın,' diye çıkıştı Kiara. 'Ben fikrimi değiştirmeden.'

"Reyne, Dior'u ellerinden tutarak ayağa kalkmasına yardım etti. Koridorda duran Kiara ikiliye ters ters baktıktan sonra döndü ve kanlı adımlarıyla

basamaklarını geri tırmandı. Kızlar daha yavaş ilerliyorlardı. Dior kolunu beline sarmış olan Prenses'in yanında topallıyordu. Isla ve Dağlanmışların duvarlardaki kalıntılarını görünce kaşlarını çattı.

"'Burada neler oluyor?' diye fısıldadı.

"Kurtana parmaklarındaki kanları yalayarak zindanın merdivenlerini tırmanırken omzunun üstünden arkasındaki kızlara seslendi. 'Gabrielciğin kapılarda bekliyor. Ama o sana ulaşana kadar okyanuslar dolusu kan dökülecek. Savaş bitene kadar Karayürek'ten saklanacak bir yer bulun.'"

Jean-François elini kaldırarak Celene'in sözünün arasına girdi. "Rica ediyorum, kendimizi çok kaptırıp fazla hızlı gitmeyelim, Matmazel Castia." Kalemini mürekkebe batırdıktan sonra diğer mahkûma döndü. "Bu enfes ihanet sırasında sen nerelerdeydin, Gümüşaziz?"

Gabriel kadehinden bir yudum içti ve elini dudaklarının üstünden kaydırdı. "Ben böyle bir şey olduğundan bile habersizdim. Biz henüz bozukkan sürülerini temizlemekle ve Auldtunn surlarında toplanmakla meşguldük. Nikita ve yüksekkanlarını hisara geri püskürterek iyi bir iş çıkarmıştık ama ben hayatımın büyük kısmını Ölülerle savaşarak geçirmiş biri olarak siz piçlerin hiçbir zaman köşeye sıkıştırıldığınızdaki kadar tehlikeli olmadığınızı çok iyi bilirim, tarihçi."

"Dört Numaralı Kanun," diye fısıldadı Jean-François.

"*Ölüler canavarlar gibi gelir, insana benzer ve iblisler gibi ölürler.*" Gabriel başını onaylar gibi salladı. "Ama Gümüş Teşkilat yanımızda olduğu için artık kazanabileceğimizi biliyordum. Lachlan ve diğer gümüşazizler aşağıda toplanmıştı ve Dağlanmışların sayısı gittikçe artıyordu. İki alacakaranlık dansçısı birliği deniz duvarları boyunca doğuya ve batıya doğru uzanarak hisarın etrafını kuşatırken gümüş rahibeler ve aybakireleri tüfekleri ve oklarıyla bizi koruyorlardı. Phoebe yanımda duruyordu ve yağan karın arasından hisar duvarları üstündeki soğukkanlara bakarken elimi sıktı. Küliçen'i havaya kaldırarak saldırıyı başlatacak emri haykırmaya hazırlandım.

"*G... G... G... Gabriel, Gabegabe, ar... ar... ar...*

"Elimde kekeleyen gümüş kılıca, kabzasındaki kadına baktım.

"'... *Kül*?'

"*Ar... ar... ar...*

"Kanlı parmaklarımı gümüşlü kadının yüzüne bastırdım. 'Sorun ne, *mon amie*?'

"*AR... AR... ARKANDA*!

"'Se'yersan!' diye kükredi Brynne. 'Dikkat et!'

"Haykırışın geldiği yöne dönünce yüreğim ağzıma geldi. Orada arkamızda kalan Newtunn sokaklarının kan kırmızısı nehirlerine süzülerek geliyorlardı. En önde bozukkanlar vardı. Görünüşe bakılırsa bin kişiden fazlaydılar. Dilenciler ve lordlar, askerler ve köylüler, çocuklar ve anne babalar. Beyinleri çürümüş, bedenleri içlerindeki susuzluğun kabuğundan ibaret ölüler. Arkalarında sayıları birkaç yüz daha fazla görünen askerler vardı. Kalkanlarını ve yeleklerini beyaz kuzgunlar süslüyordu; miğferlerine kafatası, omuz zırhlarına iskelet eli şekli verilmişti. En önde kılıç ustaları, arkalarında omuzlarında çakmaklı tüfekleri ve gözlerinde ölümle diğer askerler sıralanmıştı.

"'Kahrolası Voss'lar!' diye haykırdı Brynne.

"'Olamaz,' diye fısıldadı Phoebe. 'O kaçakları bu sabah yakaladık. Órd buraya *günlerce* mesafede.'

"O anda yalın gerçeği anladım. Nehir oraya günlerce mesafedeydi ve Nikita'nın mesajı onlara asla zamanında yetişemezdi, evet ama bu sadece Dehşetler söz verdikleri yerde bekleseydi bir anlam taşırdı. Efendileri eski aşkına sözünü tutsaydı.

"'Fabién, Nikita'ya yalan söyledi.' Başımı salladım. 'Eline geçen ilk fırsatta Karayürek'e ihanet etmeyi planlıyordu. Bu fırsatı ona biz verdik. Dyvok'larla birbirimizi yumuşatmamıza müsaade edecekler, sonra geri kalanını süpürecekler ve çıkarken Dior'u da alıp gideceklerdi.'

"'Anaaylar aşkına,' diye tısladı Phoebe."

Son Gümüşaziz kan lekeli dudaklarını yalayarak kadehine baktı.

"İşte durum buydu, tarihçi. Çekiçle örs arasında kalmış, taşaklarımıza kadar cehenneme batmış durumdaydık ve kıçımızda yeni bir cehennem alevleniyordu. Binden fazla bozukkan, arkalarında taptaze ve henüz savaşın kanına bulaşmamış yeni kılıçköleleri. Dumanın ve karın arasından gözlerimi kısarak bakarken onları gördüm. Bölüklerin *taaaa* en arkasında uslu bir çift imparatorcuk. Beyazlar ve siyahlar içinde, elleri kıpkırmızı iki ufak tefek karaltı.

"Korkunç babalarının kapımı çaldığı o gece evimin önündeki görüntülerini dün gibi hatırlıyordum. Babaları işini görürken durup izlemişlerdi. Meleklerim ölürken onlar *gülüyordu*. Ve hepsini tek tek öldürmeye yemin etmiştim.

"Phoebe, 'Ne yapacağız, Gabriel?' diye fısıldadı.

"Kılıcımı kaldırırken dövmelerim alev aldı.

"'Eski bir sözü tutmanın zamanı geldi.'"

IV

DAHA DA SOĞUK

"'Gabriel!'

"Haykırış uluyan rüzgârların, arkamızdaki ağır çizme seslerinin arasından duyuldu. Aşağıdaki şehir sokaklarına bakınca Lachlan'ın arkasını işaret ederek bana baktığını gördüm.

"'Onları gördüm!' diye kükredim. 'Dyvok'ları sen idare edebilir misin?'

"Lachlan hisara baktı, ciddi ve kanla kaplı bir yüzle başını onaylar gibi salladı.

"'Kılıcım arkanda!'

"'Angiss!' diye haykırdım. 'Kurtlarını Portunn kapılarına götür, Lachie'yle hisarda buluşun. Breandan!' Phoebe'nin kuzenine döndüm. 'Katillerini doğuya götür. Brynne sen ve seninkiler, bizimle gelin! Gümüş rahibeler, siz gümüşazizleri, ayrahibeleri siz de bizi koruyun!'

"Küçük bir ev büyüklüğünde bir kaya yanımdaki duvarları yerle bir ederken kenara kaçtım. Nikita'nın bir mazgallı siper parçasını daha elleriyle kopardığını gördüm.

"'Hepiniz! İşbaşına!'

"Böylece düşmanlarımıza saldırıya geçtik. Yarımız karşımızdaki Vahşilere doğru ilerlerken geri kalanımız arkamızdaki Demiryüreklerle baş etmeye döndük. Phoebe ve ben, yıkık dökük mazgallı siperlerden aşağı atladık, Baptiste de tenine yapışan taş tozu ve kan kalıntılarıyla yanımıza indi ve tepemizdeki yüksek yürüyüş yolu çatırdayınca yüzünü buruşturdu. Kolu kırıktı, bir askıyla boynuna tutturmuştu ve sağlam elinde demir ustası Argyle'den ödünç aldığı saf gümüşçelikten yapılma bir tokmak vardı.

"'Gabe, Aaron'un peşinden gitmeliyim!'

"'Kahretsin, Baptiste!' diye kükredim. 'Onu kurtarmanın tek yolu Karayürek'i öldürmek. Seni seviyorum, *mon ami* ama bu işi becerecek güçte değilsin!'

"Tepemizde taşlar çatırdamaya devam ederken bir kez daha yüzlerimizi buruşturduk. Demiryürekler arayı kapatıyordu.

"'Onu bırakamam! Sen gelinini o canavarların arasında bırakır mıydın?'

"Göğsüm sızlayarak başımı salladım. Eski dostumun gerçeği söylediğini biliyordum, bedeli ne olursa olsun, sevdiklerimi asla arkamda bırakmazdım. Ayrıca, bir mucize olmazsa Baptiste'in ölümüne gittiğini de biliyordum. Ama Tanrı yardımcım olsun, bende onu durduracak yürek yoktu."

Jean-François, "Hikâye kitapları aşk için ölen aptallarla doludur," diye mırıldandı

"Öyle," dedi Gümüşaziz çenesini sıvazlayarak. "Belki de bu benim de aptal olduğumu gösteriyordur ama ben bundan memnumum, tarihçi. Ya hiç uğruna savaşıyorsan? O zaman o hiçi savunurken vereceğin de o kadardır. Ama buna değen bir şey için –yani gerçekten önemli olan bir şey için– savaştığın zaman, göze almayacağın hiçbir şey yoktur. Kardeşlik. Aile. Sadakat. Aşk. Hepsi uğruna çabalamaya değer. Hepsi *ölmeye* değer. Sonuçta bizi sizden farklı kılan da bu, vampir. Ve bizi farklı kılan şey, kudretli de kılar."

Gabriel gülümsedi.

"Böylece kardeşimin elini sıkıca tuttum ve İkizler Savaşı'nda yan yana ölümün gözlerine bakarken Aaron'la birbirimize söylediğimiz sözleri tekrarladım.

"'Korku yok. Sadece öfke var.'

"Baptiste kanlı yanağımı öptü ve şimdi hisara doğru akan gümüşazizlerin arasına koştu. Dağlılar sefil öncüleri yararak Demiryürekleri karşılamaya koşuyordu. Brynne, uluyan türünün ortasında dişiyle tırnağıyla dövüşürken dirseklerine kadar kana bulanmış kahrolası bir dinamo gibiydi. Araba büyüklüğünde bir ayının yarım düzine sefilin arasına daldığını ve pençeleri ve dişleriyle onları lime lime ettiğini gördüm. Fırtınanın arasından Voss kılıçkölelerinin sırtına bir ok yağmuru yağmaya ve çakmaklı tabancaların sesleri havada yankılanmaya başladı. Şehrin yarısı yangına ve simsiyah bulutlara teslim olmuştu, Ölüler alevlerden kaçıyordu. O pusun arasında Voss askerlerinin arasında kılıçköleleri yönlendiren yüksekkanları görebiliyordum ama gözlerim en arkada oyalanan beyaz ve siyah gölgelerdeydi. İmparatorluğun gençliğinde bile yaşlı olan o korkunç generaller ailemin kanının bulaştığı elleri birbirine kenetlenmiş bir halde yavaş yavaş yaklaşıyorlardı.

"Bir kumaş hışırtısı, kara yumuşak bir iniş yapan çizmelerin seslerini duydum ve kokusunu aldım. Kafamı çevirince yüzü kanlı paçavralarla sarılı, ölü gözleri Dehşetlere dikilmiş Celene'i gördüm.

"'Gidip Dior'a yardım etmelisin,' dedim ona. 'Kaostan istifade görünmeden hisara gir ve...'

"'Dior şşşimdilik güvende. Kiara yanında.'

"'*Kiara mı*? Hangi kahrolası kâbusta buna güvenli denebilir ki?'

"'Analar ve oğulları. Babalar ve kızzzlar. Kız kardeşler ve erkek kardeşşşler.' Celene kafasını salladı. 'Kendimize yabana atılmayacak bir ağ örüp adına aile diyoruzzz. Ama Kurtana, Dior'u kanadının altında güvenceye aldı. Ve teyzzzelerimi yenmek için yardımımızza ihtiyacın olacak, ağabey.'

"'Umursadığını sanmıyorum, kardeşim.'

"O zaman kenarları kıpkırmızı ölü gözleriyle bana baktı.

"'Ben umursssamaktan hiç vazgeçmedim, Gabriel. Senin vazzzgeçtiğini ssanmam beni bu yüzden bu kadar incitti zzaten.'

"Kılıcını ve gürzünü kaldırarak gözlerini Dehşetlere çevirdi.

"'Şimdi, gidip yeğenim için kan dökme zamanı.'"

Son Gümüşaziz parmaklarının arasında boş kadehiyle öne eğildi. Nehrin karşı tarafında taş gibi hareketsiz duran kız kardeşi, hiç konuşmadan izliyordu. Gabriel ona bakarken sivri dişlerinin arasında tıslayan nefesi hızlanmaya başladı. Hücredeki hava ağırlaşırken Jean-François yazmaya ara vererek Yüzbaşı Delphine'in olduğu tarafa baktı. Gölgelere çekilmiş olan kılıçköleleri de gerilmişti, Gümüşaziz'in gözlerinde bir anda parlayan öfkeye teslim olması durumunda harekete geçmeye hazırdılar ama Gabriel yumruğunu bembeyaz kesilene kadar sıkmakla ve avucunun içindeki altın rengi kadehi paramparça etmekle yetindi.

"Dejanca zaferin ne olduğunu bilir misin, soğukkan?"

Tarihçi bir kez daha Delphine'e baktı ve adama beklemede kalmasını işaret etti.

"*Oui*," dedi Jean-François. "Adını İÖ 8 yılında Charinfel Kuşatması'nda Şehit Maximille ile savaşan Talhost Kralı Dejan'dan alan bir zafer. Augustinlileri etkisiz hale getirmeyi başardı ama bu süreçte kuvvetlerinin yüzde doksanından fazlasını kaybetti. Bu ifade neredeyse yenilgiye denk bir zaferi tanımlar."

Gabriel, Celene'e bakmaya devam ederken hava kurşun gibi ağırdı. Avucunun arasında ezdiği kadehin kalıntılarını yere bırakarak şarap şişesini aldı ve doğrudan şişeden içmeye başladı.

"Yıkık dökük batı duvarı boyunca koştuk," dedi dili hafifçe dolanarak. "Geri Voss hattının arka tarafına doğru. Brynne ve yanındakiler Demiryürek öncülerini parçalıyordu ama mücadele yavaş ve kanlı ilerliyordu ve amacım yan taraflarından dolanıp Dehşetlere arkadan saldırmaktı. Koşarken kalkanımı örtmek için ölü bir askerin pelerinini kaptım. Sadece üçümüz, Phoebe, Celene ve ben molozların arasından, harap haldeki yürüyüş yolu boyunca koşuyorduk. Duman ve kar çok yoğundu, biz aralarında gölgelerden ibarettik, fırtına ve

savaş çok gürültülüydü, biz aralarında fısıltıdan farksızdık, kan kokusu o kadar ağırdı ki bizim kokumuzu alamadılar. Böylece molozların üstünde, yeri göğü sarsan fırtınanın arasında, gözlerimizi ikisinden hiç ayırmadan koştuk.

"Dış kapıların üstündeki yıkık dökük kemerin üstünde duruyor, yaşanan savaşı ölü siyah gözleriyle izliyorlardı. Sabırlı, kadim, sonunda ödüllerini ele geçirdikleri müddetçe askerlerinin kanını son damlasına kadar dökmeye razı. Savaşçılarımız savaşmaktan yorgun ve yaralı, Voss askerleri ise taptazeydi. Dyvok sefilleri kuvvetlerimize fikirsizce saldırmıştı ama Demiryüreklerin iradesi altındaki Voss bozukkanları yanıltıcı hamlelere, manevralara başvurarak Brynne'i ve alacakaranlık dansçılarımızı en zayıf oldukları yere bastırarak toparlanmak için geri çekilmek zorunda bırakıyorlardı. O heybetli ürfuil'i bir bozukkan dağının altında ezilirken, aybakirelerini çakmaklı silahlarla açılan ateşlerle yere serilirken gördüm. Elimizdeki imkânlarla Fabién'in soyu bugünden galip çıkardı. Ama çobanın kafasını koparırsan koyunlar dağılır ve biz üç aslanın güçlerimizi birleştirerek bir iki kafa koparabileceğimizi tahmin ediyordum.

"Bir süre sonra geldiğimizi hissettiler. Kalkanımı gizlesem de zihinleri hissedebilen canavarlara sessizce yaklaşma şansımız çok düşüktü. Yine de o kaosta yeterince sokulmayı başarmıştık ve Alba ve Aléne bize dönünce titrediklerini, aşağıdaki bozukkan birliklerinin arasında bir dalgalanma yaşandığını gördüm. Silahlar patlamaya devam ediyor, köleler bize harabeye dönen sokaklardan ateş açıyor, kurşunlar etrafımızdaki taşlardan sekiyordu ama biz Phoebe'nin pençeleri parlayarak, Celene'in kılıcından kan damlayarak ve Küliçen kafamın içinde göğsümde bir ateş yakacak bir ezgi –küçük bir kızken, gece korkuyla uyanan Sabır'a söylediğim o ninniyi– mırıldanarak koşmayı sürdürdük.

"Uyu artık, güzel yavrum, uyu artık, benim canım,
"Baban yanında olduğu sürece, karanlık rüyalar bitmeye mahkûm.
"Korkma canavarlardan, korkma geceden,
"Baban artık yanında ve her şey yolunda.
"Kapat gözlerini, hayatım ve bil ki bu gerçek,
"Sabah gelecek ve baban seni hep sevecek.

"Önce kara gözler, sonra kara iradeler üstümüze çevrildi. Kanlı yüzyılların ağırlığıyla alnıma saldırıya geçtiler. O kadar eski ve o kadar soğuk zihinlerdi ki anlaşılmaları imkânsızdı. Kaç seneliktiler? Kaç cinayet vardı çetelelerinde? Yine de Celene'e, elinde dalgalanan kan kılıcına ve kız karde-

şim Laure'un yüzünde yarattığı harabeyi gizleyen paçavralarını hızla çekip çıkardığı zaman açığa çıkan, kafatasında parlayan köpek dişlerine bakarlarken titrediklerini hissettim.

"Fısıltılarında duyabiliyordum.

"Nefretlerini.

"*Korkularını.*

"'*Esani...*'"

Celene ayağa kalkarken Gabriel sustu. Son Liathe de tıpkı kalemi kâğıdın üstünde hızla dans eden tarihçi gibi, kendini savaşın büyüsüne kaptırmışa benziyordu.

"Biz de görebiliyorduk. Havada tadını alıyorduk. Alba ve Aléne, Fabién'in kızları, beni katleden canavarın kız kardeşleriydi ve o Dehşetlerde ufacık da olsa bir tedirginlik görmek harap dudaklarımıza bir gülümseme kondurdu. Ama orada, o nöbetçi kulübesinin üstünde, Gabriel ve etcadısı Alba'ya, biz Aléne'e saldırıya geçerken bütün kibrimiz toza karıştı. Aléne binici pantolonundan bir kılıç çekerek hamlemizi yana savururken Dún Maergenn'in içindeki pervanemize baktık ve dudaklarımda bir fısıltı süzüldü.

"'*Kiara.*'

"Kurtana arkasında Prenses ve topallayan Kâse'yle birlikte Taç Salonu'na, Dokuzkılıç'ın heykelinin gölgesine ulaşmıştı. Ama soğuk bir ses adını söyleyince donup kalmıştı. Duman gümüş borazanların ve Dağlıların gaydalarının ezgisine karışırken yaklaşan belanın ilahisi duyuldu. Dior bir küfür savurdu, Reyne dişlerini sıktı. Ve arkalarına döndükleri zaman orada gözleri hain Kurtana'ya sabitlenmiş üç karaltı gördüler.

"İlki Kane'di. Kafakoparan korkunç büyükkılıcını omzuna yaslamıştı. İkincisi yara bere içinde hırlayan Prens'ti. Üçüncüsü ise siyah ve kırmızı tuvaleti, başında geyik boynuzlu tacı ve göğsünde çelik bir zırh olan...

"Dior, 'Lilidh,' diye mırıldandı.

"'Bak sen şu işe, tatlı yeğenim, hayırdır?' dedi Kalpsiz gülümseyerek ve kurdunun başını okşayarak. 'Elin kolun dolu, nereye gidiyorsun böyle?'

"'Yüce Leydim.' Kiara karşısında eğildi ve başıyla dışarıda kopan kıyameti işaret etti. 'Gümüşazizler Aslan'a yardım etmek için kapılara geldiler. Savaş kötüye gidiyor. Lord Nikita kızın surlara götürülmesini talep etti.' Kane'e dik dik baktı. 'Senin de olman gereken surlara, kuzen.'

"'Kız,' dedi Lilidh bakışlarını Reyne'e çevirerek. 'Ama ben iki kız sayıyorum.'

"Kontes başını soru sorar gibi yana yatırdı.

"'Yoksa üç mü demeliyim?'

"'Leydim, ben...'

"'Beni hem kör hem sağır mı sanıyorsun?' Kalpsiz, Kiara'nın babasının damgasını yüzdüğü kanlı eline baktı. 'Ve aptal, küçük yeğenim?'

"Kurtana dişlerini sıkarak Lilidh'le Kâse'nin arasına geçti. Dior hâlâ sersem ve halsiz görünüyor, Reyne ona destek veriyordu. Ama ikili geri geri hizmetçilerin kapısına doğru kayarken, Prens tek gözü parlayarak hırladı. Kane kılıcını kaldırdı, kendisinden yaşça büyük kuzenine baktı. Oysa elinde ihtişamlı savaştokmağını tutan Kiara gözlerini Kalpsiz'den bir an ayırmıyordu. Kadim vampir yeğenine acımasızlıktan başka bir şey sunmamış, küçümsemeden başka bir şey vermemişti. Kiara kendini savaşta Lilidh'den üstün görüyor muydu bilmiyoruz. O çelik göğüs zırhının altında Kontes'i yumuşak, fısıltılar ve ipekli çarşaflardan ibaret bir yaratık olarak görüp görmediğini de. Belki de sadece yorgundu. Öfkeli. İhanete uğramış. Yaralı. Kurtana'nın içinden geçenleri bilmiyoruz, tarihçi. Biz sadece söylediklerini biliyoruz.

"'Bence sen sadistsin,' diye çıkıştı Kiara. 'Bir engerek ve bir yeminbozan. Bence sen bir piçin ablasısın.' Kane'e bakarak devam etti. 'Ve namertlerin annesi. İçmekten hoşnut olduğun ama hiçbir zaman riske atmadığın kanla satın alınmış bir tahtta oturan bir yıkım mimarı.'

"Kurtana kırık taşlara kan tükürdü.

"'Ve sen bir *korkaksın*, Lilidh.'

"Bunu söyledikten sonra kolunu geriye çekti ve savaş tokmağını salonunun karşısına fırlattı.

"Doğru, sadece bir ortacaydı ama alacakaranlık dansçısı kanı içmiş ve onlarca yıllık savaşla sertleşmiş bir Vahşi savaşçısıydı. Kiara'nın tokmağı havayı pencereleri zangırdatacak kadar sarstı ve Lilidh çekilmeye çalıştıysa da Dyvok'lar süratleriyle değil, güçleriyle ünlüdür. Kalpsiz tokmağın ona isabet etmesiyle bir kan fıskiyesi arasında arkaüstü uçtu ve Dokuzkılıç'ın heykeline, taşı paramparça edecek bir hızla çarptı. Granit parçaları bıçaklar gibi dört bir yana uçarken Niamh'ın efsane kılıcı coşkulu bir şarkıyla zemindeki taşlara çarptı. Lilidh uçmaya devam ederek heykelin ötesindeki duvara hızla çarptı ve o taşın üstüne yığılırken tavanın eğimli duvarları uğursuz bir gacırtıyla sarsıldı.

"Annesinin yere düşmesi üzerine Kane kükreyerek büyükkılıcıyla Kiara'nın üstüne saldırdı. Kurtana biri sol kolunu dirseğinden koparan, ikincisi göğsüne saplanan iki darbe aldı. Ama buna rağmen kan tükürerek ve küfrederek de olsa elinin tersiyle indirdiği acımasız bir darbeyle Kane'i kenara fırlattı. Kafakoparan karşı duvara çarparak yere düşerken salonu çevreleyen zırhlar tangırdayarak sarsıldı. Acıyla kükreyen Kane bir anda kendini taşa

çivilenmiş olarak buldu. Kendi kılıcı Kiara'nın göğsünden çıkarılıp salonun karşısına fırlatılmış ve kaburgalarını delip geçerek onu kabzasına kadar arkasındaki taşa gömmüştü.

"Kurtana sağ yumruğunu sıkarak ölüm saçan gözlerle, yerde yatan halasının başına gitti.

"Dışarıda işler sarpa sarmaya başlamıştı," dedi Gabriel. "Brynne ve arkadaşları Voss'ları parçalamasına parçalıyordu ama aynı şekilde kendileri de derin yaralar alıyordu. Onlardan her ölüm, bizden bir canla karşılık buluyor; Dağlılar, bozukkanlar ve kılıçköleleri birbirlerini lime lime ediyordu. Lachie ve gümüşazizleri hisara ulaşmıştı ama orada da kan gövdeyi götürüyordu. Loş şafak ışığında gümüş dövmeler ışıldıyor ve ölümden dönenlerin çığlıkları havada yankılanıyordu. Gümüşazizler yıkık duvarlara saldırıyor ve mazgallı siperlerin üstündeki düşmanlarının yanına tırmanıyorlardı. Ancak yukarıdan, Lachlan ve gümüşazizlerin kafalarına taşlar yerine bu kez başka bir dehşet yağıyordu.

"Fikir Nikita'nındı. Dâhiyane fikrine şapka çıkarsam da hatırladıkça midem bugün bile bulanıyor. Biz bir araya toplanırken geçen zamanda, tutsaklar lordlarının emriyle kafeslerinden getirilmişlerdi. Aveléne'in cemaati, anneler, çocuklar hepsi olgun meyveler gibi ortadan ikiye ayrılıp mazgallı siperlerin üstündeki yalaklara doldurulmuşlardı ve şimdi aşağıdan yukarı sıçramaya çalışan gümüşazizlerin üstüne boşaltılıyorlardı.

"Kan," dedi Jean-François. "Kül ve kara karışarak tenlerine yapışıyordu."

"Kalkanlarının ışığını örtüyordu," dedi Gabriel başıyla onaylayarak. "En azından Dyvok'ların karşı koymasına izin verecek kadar. Ve gümüşazizler mazgallı siperlere ulaşınca Aaron aralarına daldı ve o boğuk gümüş ışıkta sihirli ve kötücül karşı karşıya geldiler. Aaron'un yanında karanlık âşığıyla birlikte Kasırga dansını yapan Nikita da vardı ve o korkunç ikili azizlerin arasında kanlı oluklar açtılar. İkisi birlikte yarım düzine kardeşi mezarlarına gönderdiler. Genç Kızılgerdan tek bir hamleyle kafasından oldu, Thomas ve Maxim ve hatta yaşlı Argyle kılıçlarına yenik düştüler. Baptiste deniz duvarı üstünden saldıran alacakaranlık dansçıları arasından dehşet içinde izliyordu, biricik aşkının San Michon'un inançlı oğullarını kılıçtan geçirirken Nikita'yla birlikte gülmesi içini parçaladı.

"Biz kapılarda Dehşetlerle çarpışıyorduk ve beşimiz yağan karın arasında bulanık karaltılardan farksızdık. Phoebe ve ben Alba'yla vals yapıyorduk ama biz iki kişi, rakibimiz yalnız olmasına rağmen Dehşet'in teni çelikten yapılmış gibiydi ve zihni sürekli üstümüze geliyor, kafamın arka tarafında

kısmen duyulan yankılarla bir şeyler fısıldıyor, görüş alanımın çevresinde gölgeler hareket ediyordu.

"'*Baba*?'

"Duyduğum Sabır'ın korku dolu cılız sesiydi. Çok yakındaydı, onu hissedebiliyordum, küçükken gece tek başına uyanıp geceden korktuğu zaman yaptığı gibi kollarını bana uzatıyordu.

"'*Baba*?'

"Kalbin karanlık odalarında Astrid'in sesini de duyuyordum. Şimdi onu karşımızdaki mazgallı siperlerin üstünde gördüm, yaşlarla dolu gözlerinde derin bir kalp kırıklığıyla bir Phoebe'ye bir bana bakıyordu.

"'*Söz vermiştin. Bunu nasıl yapabildin*?'

"*Dinleme Gabriel*, dedi Kül. *Çiçekler döküldü, resimler soldu. O ar... artık yok.*

"'*Baba!*'

"'*Söz vermiştin*!'

"*Onlar artık yok.*

"'Onları hayal kırıklığına uğrattın, Aslan.'

"Alba gülümsedi ve kılıcım mermer teninde sadece incecik bir sıyrık bırakarak yanağına çarpınca başını hızla yana çevirdi. Phoebe'nin hamlesinden kenara çekilerek kaçan vampir bu kez gece yarısı gözlerini bana sabitleyerek binici kırbacının içinde saklı olan kılıçla saldırdı.

"'İkisini de yüzüstü bıraktın.'

"'Kapa çeneni!'

"'Dinleme, aşkım,' diye tısladı Phoebe. 'Söyledikleri yalandan başka bir şey değil.'

"'*Baba, neredesin*?'

"'KAPA ÇENENİ!'"

Gabriel hikâyesini anlatmaya ara verdi ve şişeden büyük bir yudum aldı. Bir elini yüzünde dolaştırarak, ta çizmelerinden geldiği hissini uyandıran bir ses çıkararak iç geçirdi. Son Liathe ağabeyine diktiği siyah gözleriyle, örümcekler kadar sabırlı, nehrin kıyısında duruyordu. Ama ağabeyinin konuşmayacağı anlaşılınca Liathe onun yerine devam etti.

"Taç Salonu'ndaki çarpışma sürerken Prenses á Maergenn kaçmak için dönmüştü. Kurtana'nın güvenliği umurunda değildi, tek derdi kollarının arasındaki kızdı ve hâlâ sersem durumda olan Dior'u büyük merdivene sürükledi. Ancak aynı anda Prens karanlığın içinden bir ok gibi fırlayarak hem Prenses'i hem Kâse'yi birer çığlıkla taş zemine devirdi. Beyaz kurdun dişleri omzuna saplanınca kanı etrafa fışkıran, kemikleri çatırdayan Reyne bir çığlık attı. İri kurt bir şeytanın gücüne sahipti. Dior öfkeli bir kükremeyle

taşların üstünden fırlayarak kurdun kafatasına vahşi bir tekme yapıştırdı ve sivri topuğu tam isabetle Prens'in açık ağzına saplandı.

"'En azından bir işe yaradı,' dedi nefes nefese.

"Kiara sağlam eliyle ona uzanırken Lilidh yerde sessiz ve hareketsiz yatıyordu. Ama aynı Kurtkoparan bir kükremeyle Kurtana'nın sırtına atladı. Kafatası kırık, göğsü delikti ama yine de bir mızrak gibi uçarak Kiara'nın omurgasına çarptı ve ikisini birlikte yere devirmeyi başardı. Kiara hırlayarak ve kan tükürerek döndü ve iri elini Kane'in boğazına dayadı. Kafakoparan da başparmağını dişi vampirin gözüne saplayarak karşılık verdi ve göz küresini bir üzüm tanesi gibi patlatarak arkasındaki göz çukuruna kadar bastırdı. İki kuzen nefretle hararetlenen bir güreşe tutuştular. Ama Kiara her zaman daha büyük ve daha güçlüydü ve bütün kudretiyle saldırarak parmaklarını Kane'in boynuna bastırmayı başardı.

"'Sana diline sahip olmanı söylemiştim, kuzen.'

"Kurtana hırlayarak Kafakoparan'ın gırtlağından kocaman bir parça kopardı ve parçayla birlikte çenesi, dişleri ve dili de vampirin vücudundan ayrıldı. Kiara son bir iç çekişle kanlı yumruğunu Kane'in kafasına yapıştırdı ve beynini arkasındaki zemin taşlarının üzerine saçtı.

"Prens suratına yediği tekmeyi hoş karşılamamış ve şimdi Dior'u gözüne kestirmişti. Kâse'nin hayvanı Reyne'den uzaklaştırmaktan başka bir planı olmadığı için, geri geri heykelin enkazına doğru çekildi. Kurt öne atıldı, dişlerini baldırına geçirerek kafasını iki yana sallarken Kâse canavarın homurtularını gölgede bırakacak çığlıklar atıyordu. Arkasında, Reyne á Maergenn yerdeki molozların arasından kaptığı kılıcı –ona hiçbir zaman gerçekten annelik etmemiş ve ondan hiçbir zaman muhteşemlik sergilemesini beklememiş annesinin kılıcını– kaldırdı. Ciğerlerinden kopan bir haykırışla kılıcı kabzasına kadar Prens'in sırtına sapladı.

"Kurt ağlamaklı bir ses çıkardı, gırtlağından bir fokurtu yükseldi ve acıyla inleyerek taşın üstüne serildi. Reyne derin bir iç çekerek Dokuzkılıç'ın kılıcını saplandığı yerden çıkardı, Dior'u elinden tutup ayağa kaldırdı ve ikisi birlikte etrafa kanlarını saçarak ve sendeleyerek Taç Salonu'ndan uzaklaştılar.

"Kiara ellerinde kuzeninin artıklarıyla teyzesine doğru topalladı. Lilidh göğsünde Kurtana'nın tokmağıyla ezilmiş zırhı ve kapalı gözlerle, parçalanmış tahtaların üstünde yatıyordu. Kiara, şimşek ışığı ve havalanan tozlarla sarmalanmış bir halde kadim vampirin tepesine dikildi ve kanlı tokmağını havaya kaldırdı. Bu bir kefaret ya da kahraman hikâyesi olsa Kurtana, Kalpsiz'in işini oracıkta bitirirdi. Ancak yeğeni silahını yukarı kaldırırken bir damla kan düştü ve Lilidh'in yakut kırmızısı dudaklarına saçıldı.

"Ve Kontes gözlerini açtı.

"'*D... DUR.*'

"Kamçı karşısında çaresiz kalan Kiara burnundan solumasına rağmen durdu.

"'*DİZ ÇÖK.*'

"Kiara bir bebek gibi çaresiz dizlerinin üstüne çökerken Lilidh enkazın arasında doğruldu.

"'*GEBER.*'

"Ve Kalpsiz kanlı parmak uçlarında yedi yüzyılın gücüyle Kurtana'nın kafasını, etrafa bir kemik ve kan yağmuru saçarak omuzlarından ayırdı.

"Ve Kiara Dyvok öldü."

Sul Adair'in altındaki o karanlık hücreye sessizlik çökerken Jean-François dudaklarını büzdü.

"Hımm. Çok yazık. Sona doğru ondan gerçekten hoşlanmıştım."

"Kahrolası bir şeytandı." Gabriel kan çanağı gözlerini Marki'ye dikti ve şaraptan ağırlaşan bir sesle konuştu. "Binlercesinin kasabı. Masum kadınların ve çocukların katili. Vicdanın yakınından bile geçmeyen kana susamış bir cani."

"Dediğim gibi." Jean-François omuz silkti. "Ben ondan gerçekten hoşlandım."

Sessizlik kâğıdın üstünde kayan kalemin sesiyle bozuldu. Tarihçi kaldığı yerden yazmaya devam ediyordu. Son Gümüşaziz kafasını salladı ve şişeyi dudaklarına götürdü.

"Hisarın dışında," diye devam etti, "gümüşazizler Dyvok'larla duvarların üstünde çarpışmaya devam ediyordu. Vahşilerin verdiği hasar korkunçtu ama alacakaranlık dansçıları artık yetişmişti, Angiss ve Breandan deniz duvarları boyunca ilerleyerek yüksekkanların üstüne yürüyordu. Baptiste kırık koluna rağmen Kurtlarla koşuyordu, kanlar içindeki deli adam zifte batırdığı ve bir gümüşazizin çakmak taşı kutusuyla ateşe verdiği savaştokmağını yanan bir gümüşçelik sopa gibi savuruyordu. Savaş artık surlardan aşağı, hisarın avlusuna, Auldtunn sokaklarına taşmıştı; Dyvok'lar Kasırgalarıyla sağa sola saldırırken düzen kendini kaosun tatlı kollarına bırakmıştı.

"Nikita ve Aaron mazgallı siperlerde kanlı bir yol açarak ilerlemişlerdi ama gümüşazizler artık bir araya toplanmıştı ve en önde Lachlan vardı. O kudretli Tolyev'in solukkanlı oğlu, benim eski çırağımdı ve ben onu onları öldürmek için eğitmeden önce, Vahşilerin arasında yetişmişti. Bir yüksekkanı bacaksız bıraktıktan, diğerini ayaklarının dibindeki taşın üstünde küle çevirdikten sonra, şimdi Aaron'un üstüne atılmıştı ve eski lordla kılıç kılıca çarpışıyordu.

"'Her zaman bir piç olduğunu söylerlerdi, de Coste,' dedi öfkeyle.

"'Senin hakkında ne dediklerini biliyor musun peki evlat?'

"Aaron cevap olarak tısladı ve Lachlan'ı taşın üstüne devirdi.

"'*Hiçbir şey.*'

"Lachlan'ın gümüşçeliği Aaron'un büyükkılıcına çarpınca kıvılcımlar uçuştu. Çaylak ve gümüşaziz şimdi kılıçlarını dövüştürüyorlardı. Güç ve belki de öfke açısından neredeyse denktiler. İkisi de her şeylerini kaybetme riskiyle savaşıyordu. Ama sonuçta Aaron Teşkilat'tan atıldığında sadece bir çömezdi ve Lachlan on yedi yıllık bir savaş tecrübesine sahip bir gümüşazizdi. Rakibinin kana bulanmış kalkanının loş ışığında sersemlemesinden istifade eden Lachlan'ın kılıcı Aaron'un gardım aşmayı başardı. Çaylağın omzunda kemiğe kadar inen kesik açan Lachlan bununla kalmadı ve kılıcını çevirerek kardeşimin kolunu omzundan ayırdı. Aaron'un kılıcı ışıldayarak mazgallı siperlerin üstünden uçtu ve bir şangırtıyla aşağıdaki avlunun taşlarına çarptı. Lachlan sivri dişlerini sıktı ve ölümdarbesini indirmek için gümüşçeliğini havaya kaldırdı.

"'Gabe'e şık öldüğünü söylerim.'

"Baptiste çaresiz bir haykırışla aralarına atıldı ve Aaron'un tam göğsüne çarptı. Karaparmak ve çaylak vampir birlikte mazgallı siperlerden aşağı uçarak, on beş metre aşağıdaki kanlı karın üstüne düştüler. Lachlan ikilinin peşinden gitmek için hamle yaptı ama Kardeş Xavier sol tarafında sadece birkaç metre uzağında paramparça edildiği için, eski çırağım kendini çok daha derin sularda buldu. Bela baştan aşağı kana bulanmış bir halde ve gözleri büyük boşluklar gibi parlayarak Lachlan'ın tam önüne mazgallı siperlerin üstüne kondu.

"'Günaydın, kardeşim,' dedi Nikita gülümseyerek."

"Kapılarda," dedi Celene, "Dehşetlerle kapışmaya devam ediyorduk. Newtunn'da, altımızda kılıçköleleri ve bozukkanlar savaşçılarla ve alacakaranlık dansçılarıyla çarpışıyordu ama nöbetçi kulübesinin tepesinde biz yalnızdık. Etcadısı Alba'yı yaralamıştı, Dehşet'in demirden boynu alacakaranlık dansçısının pençeleriyle yırtılmıştı. Yanağındaki ve göğsündeki kesikten akan kan kalkanının ışığında kıpkırmızı parlayan Gabriel onu geri kaçmaya zorlamıştı. Ve o lanetli ışık düşmanlarımızın gözlerini dağlasa da benim gözümü de alıyor ve rakibimizi daha tehlikeli kılıyordu. Aléne'in teni koyu gri bir mermerdi ve kılıcımız şık giysilerini yırtsa da teninde tek bir yara açamamıştı. Kolunda, göğsünde ve boynunda sadece kabarıklıklar ve küçük çatlaklar vardı.

"Kafamızın içindeydi, onu hissedebiliyordum, korkularımdan besleniyor, beni şüpheyle dolduruyordu. Kılıçkolumuz ve bacaklarımız titriyor ve zihni-

miz istenmeyen bir anıyla yankılanıyordu. Kız kardeşleri, korkunç anamın boynumu ve yüzümü parçaladığı o anın anısı. Laure'un kollarının arasında ölmenin kızıl cehennemi, iç içe geçen korkunç anı ve haz ikiye katlanarak kafamızın içinde yankılanıyordu.

"'*Seni tanıyoruz, hain*,' dedi ikizler gülümseyerek. '*Tarihin tozlarının arasına gömülmüş, görüşünü kaybetmiş bir soyun diyakozu. En iyinizin ölümünü izledik, külleri Charbourg'un harabelerinin üstüne saçıldı. İnançsızların inancının bocaladığı o gece oradaydık. Yoksa karşımızda dayanabileceğini mi sanıyorsun, evlat?*'

"Gümüşlü kılıçlar parladı; kan, kar ve kül arasında karanlık gözler Phoebe'ye çevrildi.

"Etcadısı, 'Kafamdan uzak durun!' diye kükredi.

"'*Zavallı kedicik*,' diye fısıldadılar. '*Halkını ölümlerine sürükledin. Yeniden doğan bir kraliçe ya da fırtınakoparan falan değilsin. Şanın gölgesi uzun zaman önce soldu. Başarısızlık abidesi. Ayyaşın fahişesi. Ölü doğan bir bebeğin dul anası. Zavallı ölü kocanı daha ne kadar yüzüstü bırakabilirdin ki? Connor'ın senden ne kadar utanırdı kim bilir.*'

"Gabriel, 'Kahrolası çeneni kapa,' diye hırlayarak Dehşet'in gırtlağına uzandı.

"'*Gümüşlü sefil. Bir dilencinin şişesine tutunduğu gibi sahte umutlara tutunuyor. Onu kurtarırsan çığlıklarının müziğini unutacağını mı sanıyorsun? Dior Lachance babamızın kırmasını bizzat izlediğimiz o kalpteki deliği doldurabilir mi sanıyorsun?*'

"Gabriel kükredi ve Küliçen'in bir darbesiyle Alba'yı taşın üstünde sektirdi. O anda öfkesi korkutucu bir hal aldı ve Dehşetlerin ruhunu zedelemek yerine Gabriel'in içinde büyüyen deliliği tamamen dizginsiz bıraktığını anladık. Ağabeyim kılıcına aldırmadan Alba'nın üstüne atıldı, onu taşın üstüne indirirken kadim vampir onu göğsünden ve boynundan yaraladı. Gabriel yaralarından kanlar akarak Dehşet'in üstüne düştü. Deli bakan gözlerle, dişlerini sıkarak ellerini Alba'nın beyaz boynuna bastırdı. Karanlık babasının yeteneği sonunda dizginlerinden kurtulmuştu. Ve korkunç bir çığlık havayı yırtarken Alba'nın kanı damarlarında fokurdamaya başladı.

"Aléne kız kardeşinin çığlığına döndü, siyah gözleri korkuyla doldu ve o anda biz de fırsatı değerlendirdik. Kabuğum Dehşet'in ayaklarının dibine, taşın üstüne sıçrarken geri kalanım arkasında yükseldi ve saçlarını yumruğumun arasına alarak kafasını hızla arkaya çektim ve dişlerimi boynuna geçirerek kabarıklar ve çatlaklarla bezeli o taşa batırdım. Aléne'in çığlığı boğuk bir feryada ve sonra Öpücüğümüz onu teslim alırken mide bulandırıcı, titrek bir iniltiye dönüştü ve biz içerken, *ben* içerken kanının kurşun gibi ağırlığı,

uzun yıllarının gücü ve ruhunun sonsuz karanlığı kupkuru dilimizin üstüne aktı. Bu kadar derin birinin kanını içmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki her zerremiz alev aldı ve tıpkı beni öldürürken kız kardeşinin yaptığı gibi, kollarımı kurtulmak için debelenen Demiryürek'e sımsıkı sardım.

"Alba, Gabriel'in kolları arasında çırpınmaya devam ediyor; ağabeyim başparmaklarını vampirin eriyen gözlerine batırıyordu. Derisinde gittikçe büyüyen çatlaklardan dumanlar yükselen Dehşet, bel kemiği yay gibi gerilirken Gabriel'in boynunu tırmalamaya çalışıyordu. Phoebe bizi dehşet içinde izliyordu: ben ve ölümcül kollarımın arasındaki Aléne ve parmaklarını Alba'nın teninin külüne gömen Gabriel. Ölüm soğuk elini uzatırken Aléne'in dehşetini hissediyor, Alba'nın rüzgârda gittikçe şiddetlenen korkunç çığlığını duyabiliyorduk.

"'*Gabriel*?'

"Ses yumuşacıktı. Kafamızın içinde değildi; fırtınayı, savaşın çığlığını kırık bir cam gibi keserek bize ulaşmıştı. Ağzım muhteşem ve kurşun gibi ağır bir hazla dolu bir halde kafamı kaldırınca karla kaplı mazgallı siperlerde açık renk gözleri ağabeyime kilitlenmiş onu gördük.

"'*Gabriel*?' diye tekrarladı.

"Karayürek'in divanında konuşan bozukkan çocuk. Ağzında ve parmak uçlarında çürüme izleri, gözlerine ve alnına bulaşmış taze kan lekesi. Durduğu yerde, kafasını kaldıran ağabeyime bakıyordu ve kışın şiddetini zaten konuşturuyor olmasına rağmen o ölüşey gülümseyince etrafımızdaki hava biraz daha soğudu. Gabriel'in dudakları öfkeyle geri kıvrıldı ve o çürük kabuğu kendine araç edinen canavarı tanıyınca bakışları kararardı.

"'*Fabién*.'"

V

EN BASİT GERÇEK

Jean-François kaşını kaldırarak Gabriel'e doğru baktı. Gümüşaziz elinde bir şarap şişesiyle ve yanağını ikiz gözyaşı damlaları gibi kesen yara izleriyle heykel gibi durmaya devam ediyordu.

Sonunda, "Onu son görüşümün üstünden bir yıldan uzun zaman geçmişti," dedi. "Ama gözlerimi her kapatışımda yüzünü görüyordum. Tek kelime etmeyeli yüzlerce gece geçmişti ama her gece onun sesini duydum. *Kuzu rolüne bürünmüş bir aslansın. Ve bu yüzden Tanrı tarafından terk edildin ve bu yüzden beni senin üstüne saldı.*

"Gözleri benimkilere sabitlenmişti ama kızlarına kısacık birer bakış attı. Alba'nın damarları kaynamaktan kupkuru olmuştu ve eti parmaklarımın arasında Fabién'in yok ettiği hayatın külleri gibi dağılıyordu. Rengi griye dönen Aléne dizlerinin üstüne çökmüştü ve Celene o kadar doymuştu ki yutkunurken kan çenesinden aşağı akıyordu.

"'*Baba...*' diye fısıldadılar. '*Bi... bizi almasına izin verme.*'

"Fabién, '*Onları bırakın*,' diye buyurdu.

"İşte o zaman güldüm. O katliamın, o deliliğin, adına savaş dediğimiz kan içen harman dövücüsünün ortasında gerçekten *güldüm*. Kılıçköleleri şimdi efendilerinin yardımına koşuyordu ama Phoebe onları merdivenlerde yakalayıp lime lime etmişti. Etrafımızda insanlar annelerine, sevdiklerine ya da onlara ne olduğunu zerre umursamayan Tanrılarına seslenerek son nefeslerini veriyorlardı. Parmaklarımı Alba'nın gırtlağına iyice bastırırken ve bir çığlık eşliğinde etinin toza döndüğünü hissederken Fabién'in gözlerinin içine baktım.

"'*Elini durdurmazsan aklından bile geçmeyecek bir kayıp yaşayacaksın, Gabriel.*' Ebedî Kral sesi öfkeyle titreyerek dişlerini sıktı. '*Zavallı aptal, ne yaptığını bilmiyorsun.*'

"Gözleri benimkilere kilitlenirken zihni arkasında zamanın, hiddetin ve nefretin bütün ağırlığıyla zihnime çullanıp beni taşın üstüne bastırmaya

çalıştı. Ama tatlı Sabır'ımın yüzünü hayal ettim. Astrid'imin kollarının beni sardığını hissettim. Kırılmaz oldum.

"'Değer verdiğin bir şeyi senden aldığımı biliyorum,' dedim gözlerimi gözlerine kenetleyerek. 'Sevdiğin bir şeyi kaybetmek nasıl bir duygu?'

"'*Dior Lachance buz kesmiş vücuduyla mezarı boyladığı ve bütün kurtuluş ümidi kaybedildiği zaman aynı soruyu ben de sana soracağım.*'

"Fabién o zaman Celene'e döndü. Kız kardeşimin ağzı hâlâ Aléne'nin boynundaydı ve inleyerek içmeye devam ediyordu. Kız kardeşim onu tek lokmada yutarken kadim Demiryürek'in ruhunun artık incecik bir ipin ucunda asılı durduğunu gözlerindeki o büyük korku ve korkunç hazdan anlıyordum. Fabién'in gözlerinde parlayan, dilindeki zehirle kaynayan yaşları gördüm.

"'*Şuna* bak,' diye tısladı. '*İğrençlik. Lanetli. İnançsızlar gücünü delilik, aşırı kibir ve kandırmacadan alan bir vebaydı, Gabriel. Yeryüzünde onlara hediye ettiğin cehennemi daha fazla hak eden hiç kimse yok.*' Kafasını salladı ve kanayan bakışlarını tekrar bana çevirdi. '*Kendine en hakiki kötüyü yoldaş edinmişsin, eski dostum.*'

"Nutkum tutulmuş gibi başımı salladım.

"'Sen... bana... kötülükten bahsetme *cüretini* nasıl gösteriyorsun?'

"Tekrar ellerimin arasında titreyen Alba'ya baktım. Eriyik gözlerinde siyah gözyaşları birikiyor, yalvarmaya çalışırken sesinde o eski tanıdık dehşet fokurduyordu. Yakarmaya çalışırken. Ve ben bunların hepsini daha önce de görmüştüm. Sayısız canavarı mezarına gömmüştüm. Olmak için yetiştirildiğim kahraman olarak. Bütün o blöf ve yaygaranın ötesinde. Bütün o abartılı şairane cümlelerin ötesinde. O son anda hepiniz çocuklar gibi yalvarırsınız, tarihçi."

Gabriel nehrin karşısındaki kız kardeşine baktı.

"Ve itler gibi ölürsünüz.

"'Lütfen,' diye soludu Alba. 'Baba, be... beni...'

"Ve sonra yok oldu. Kayboldu. İmha oldu. Onca yüzyıl, şimdi dönüştüğü kömür ve kül hâlinde altımda yattığı boşluğa gömüldü. Alba ölürken Ebedî Kral'ın ona vurmuşum gibi irkildiğini gördüm. Ve kızından artakalanların üstünden doğrularak onun üstüne uçtum, parmaklarımı gırtlağına geçirip çürümüş ve donuk etine sapladım. Onu mazgallı siperlerin üstünde sürüklerken bu sefil yaratığın Fabién'in yakınından bile geçmediğini, bana işkence etmek için bindiği bir et kuklası olduğunu biliyordum. Ama yine de damarlarındaki kanı kaynatırken içimde kalan her şeyle en azından o acıyı hissetmesi için dua ediyordum.

"'Karımı öldürdün,' diye haykırdım. 'Bebeğimi katlettin. Ömrümce sevdiğim ne varsa elimden *aldın*. Ve olduğum ve *olacağım* her şeyimle yemin ederim ki yaptıkların için cehennemde yanacaksın.'

"Nefret dilimde kaynayarak suratına tükürdüm.

"'Ve ben seni orada göreceğim.'

"Ölü şey tısladı ve *oui*, siyan kanı kaynayarak kolumdan aşağı akarken, kalkanımın kamaştırdığı gözleri kanlı yaşlarla dolarken gerçekten acı *hisseder* gibiydi. Ama yine de Fabién o bedende kalmaya ve bana son bir laf edebilmek için o ızdıraba katlanmaya devam etti.

"'*Aileni katlettim. Kural kana kandır, bunu ikimiz de biliyorduk. Bu yüzden bir gece senin de beni yere sermen mümkün olabilir. Doğrusu bir yanım hâlâ bunun için dua ediyor, eski dostum. Ama aynı garazı arkandaki şey için toplayabilir misin acaba? Aynı kötülüğü besleyebilir misin? Çünkü ailenin kanı kardeşinin ellerini de lekeliyor, Gabriel.*'

"'Sen kahrolası bir yalancısın. Kulak verdiğin her Ölü...'

"'*Evet, evet.*' Gözleri fokurdayarak gülümsedi. '*Ama Celene Castia benim soyumdan doğdu, Gümüşaziz. Nasıl olur da bir Demiryürek İnançsızların gücünü taşır? Yaşadığı senelerin hesabına bakılırsa o daha bir çaylak. Nasıl olur da bir kadimin gücü damarlarında birikir ki?*'

"Hâlâ Aléne'in boynuna yapışık duran ve beraberinde gücü, ruh ve *kan-yetenekleriyle* damarlarındaki son kalıntıları yutan Celene'e döndüm. Fabién'in sesi zihnimde kısılırken kız kardeşimin kanlı gözleri benimkilere çevrildi.

"'*Zavallı Wulfric.*'

"Ellerimin arasındaki vücut bir kez titredi, fısıltısı kafamın içinde yankılandı.

"'*Ona Wulfric'in nasıl öldüğünü sor, de León.*'

"Toza dönüştü ve rüzgârla savrulup gitti.

"'*Sonra kime hizmet ediyor olman gerektiğini de sor.*'

"Aléne bir çığlık attı, vücudu kasıldı ve içindeki canavar bir şeye, *herhangi bir şeye* tutunmaya çabalarken parmakları pençe gibi büküldü. Ve son bir boğuk haykırışın ardından Dehşet bir kül sağanağına dönüşerek Celene'in kollarından sıyrıldı ve fırtınayla uçup gitti. Kız kardeşim başı arkaya yatık, kolları iki yana açık bir halde ve etrafında bir girdap misali siyah tozlar savrularak olduğu yerde kaldı. İşte o zaman, tıpkı Aveléne'de gördüğüm gibi, gırtlağındaki ve çenesindeki korkunç yara izinin azaldığını, kasların kemiğin üstünde birleştiğini, harap etini kaplayan derinin kalınlaştığını gördüm.

"'Bu kanla,' diye soludu, 'sonsuz yaşama kavuşalım.'

"Kavuşalım dediğini fark ettim.

"*Biz kavuşalım.*

"'Onu sen öldürdün,' diye fısıldadım.

"Phoebe muzaffer bir sesle adımı haykırdı. Solukkanlar ve Voss askerleri hanımefendilerinin ölümü sonrasında dağılıyorlar, Dağlılar toparlanıyor, Brynne o kan gölünün üstünde kükrüyordu. Celene'in gözleri bana çevrilince renklerinin eski kahverengi tonuna yaklaştığını gördüm ve bilgi bir toz tabakası gibi omuzlarıma çöktü.

"Ama hiçbir şeyi inkâr etmedi. Ve o zaman doğru olduğunu anladım.

"'Babamın kanını içtin.'"

Sul Adair'in altındaki hücrede, Son Gümüşaziz ve Son Liathe o karanlık ve güvenilmez suyun üstünden birbirlerine bakıyorlardı. Gümüşaziz'in fırtına grisi gözleri bulutlanmış, beyaz kısımları kırmızıya boyanmıştı. Ama Liathe'nin gözleri katıksız siyah ve aralarında akan nehir kadar karanlık ve dipsizdi. Jean-François'nın bakışları aralarında elle tutulur bir nefret hissedilen iki kardeş arasında gidip geldi. O rahatsızlık verici ağır sessizlikte gırtlağını temizledi ve konuştu.

"Ya Kâse? Bu sırada hisarda neler oluyordu?"

İki kardeş uzun süre hiç konuşmadan bakıştılar. Kardeş olmak tuhaf bir şeydir. Çok fazla garaz ve sevgi, nefret ve geçmiş barındırır. Demire dövülmüş bir bağdır ve o bağı tamamen koparmak çok büyük çaba gerektirir.

Ama koparılabilir.

"Siperli mazgallarda," dedi Gabriel, "gözümüz kalmamıştı. Olanları sadece sağ kurtulanlardan duyduğum kadarıyla biliyorum. Dyvok'ların bir kısmı alacakaranlık dansçıları ve gümüşazizler onları parçalarken dağılmış ve başka bir gece savaşmak üzere hayatta kalmak için körfezdeki donanmalarına doğru kaçıyorlardı. Ancak Nikita'nın etrafında fırtına ve öfke sürüyordu, vampir mazgallı siperlerin üstünde bir zamanlar beslediği, eziyet ettiği ve taştan oyduğu ölümlü kardeşle çarpışıyordu. Lachlan'la düellosunun korkutucu olduğunu biliyorum. Şairlerin üstüne şiirler yazacağı, ozanların şarkılarında anlatacağı bir düello. Etraflarındaki her şey toza ve harabeye dönüşürken Karayürek, Gümüşaziz'e, kardeş kardeşe karşı.

"Ancak aşağıda, Auldtunn'un enkazında, Baptiste tükenmenin eşiğine gelmişti. İkisini birlikte mazgallı siperlerden aşağı fırlatınca Aaron'un hayatını kurtarmıştı ama aşağıdaki taşlara çarpmanın etkisi onu hayli hırpalamıştı. Kolu zaten kırıktı, şimdi kaburgaları da çatlamıştı. Aaron kolunu Lachlan'a kaptırmış olmasına rağmen enkazın arasından bir adamın kafasını omuzlarından ayıracak büyüklükte bir balta bulmuştu. Ve topallayan Baptiste'i

Niamh şehrinin harabeleri arasında kovalarken niyeti tam olarak bu gibi görünüyordu.

"Baptiste bir yandan kaçarken bir yandan âşığına sesleniyor, Nikita'nın kanının büyüsünü bozmak için umutsuzca çabalıyordu. Bütün o kıyımın ve dehşetin arasında, sevinç ve keder ve arada kalan her şeye dair hikâyeler –aynı hayatı paylaşan iki insanın kendi adları kadar iyi bileceği küçük anları– anlatıyordu. Baptiste'in Aaron'un azizgünü için hurdalardan yaptığı çiçek buketi. Aveléne'e yerleştikleri gece, kimin kimi eşikten içeri taşıyacağı konusunda ettikleri o korkunç kavga. Ancak umut ışığı Baptiste San Michon'daki gençliklerinden bahsettiği zaman parlar gibi oldu.

"'Sen Eldiven'de eğitimdeydin,' diye seslendi karaparmak. 'Tırpanda tekrar tekrar koşuyordun. Bense Yaraizi'ne yeni bir engel kuruyordum, hatırlıyor musun?'

"Aaron hüsranla hırlayarak avını kırık dökük, çatısız bir binanın içinde kovalamaya devam ediyordu. Baptiste bir darbesinden yana bükülerek kaçtı ve çaresizlik içinde tokmağını kaldırdı.

"'Ben izlediğinden şüphelenmiştim.' İri adam âşığının hamlesinden kaçarken arkaya doğru sendelese de bir şekilde gülümsemeyi başardı. 'Göz ucuyla. Bu yüzden, teorimi teste tabi tutmak için gömleğimi çıkardım ve sen direklerden birine yakalandın, hatırlıyor musun?'

"Aaron bunu duyunca sendeledi ve baltası hiç inmeyecek bir darbe için havada asılı kaldı.

"'Az kalsın çeneni kırıyordun.' Baptiste göğsü hızla inip kalkarak sırıttı. 'Hatırladın mı?'

"İkili yağan karların ve küllerin altında, moloz ve harabelerin arasında, aralarında altı metrelik bir mesafeyle durdular. O kaosun ortasında üstlerine Baptiste'in sözlerinin büyüsünün yarattığı bir sakinlik çökerken Aaron'un hâlâ alev alev yanan gözleri şimdi öfkeden değil, canlanan anılar yüzünden parlıyordu.

"'Bana gülmüştün,' diye fısıldadı.

"'Evet, sonra da seni yüzüne iyi bakman konusunda uyarmıştım.'

"Aaron'un dudakları bükülür gibi oldu. 'Yüzümün nesi var diye sormuştum.'

"Baptiste'in sesi yumuşadı, gülümsemesi silindi. Ve umma cesaretini toplayarak aşkına doğru küçük bir adım attı. 'Sana yüzünün o güne dek gördüğüm en güzel şey olduğunu söylemiştim.'

"Aaron altın rengi saçları uluyan rüzgârda dalgalanarak yağan karın altında duruyordu. Savaşın sesleri kulakları sağır edecek kadar güçlüydü ama

elindeki baltası titrerken ve parmaklarının arasından kayarken ve dostum kanlı eline ona ait değilmiş gibi bakarken üstlerine derin bir sessizlik çökmüştü.

"'Sonra da beni öptün,' diye fısıldadı.

"'Benim olacağım o zaman anladım,' dedi Baptiste bir adım daha yaklaşarak. 'Ve benim de senin. Hiçbir şeyin bizi *asla* ayıramayacağını. *Dün gibi* hatırlıyorum. Sen de hatırlıyor musun, aşkım?'

"'Ben...'

"Aaron kirpiklerinin arasında kan biriken gözlerini kırpıştırdı.

"'Ben...'

"Gökyüzünden siyah bir karaltı indi ve bir gök gürültüsü gümbürtüsüyle aralarına kondu. Zemindeki taşlar parçalandı ve hızla arkaya doğru savrulan Baptiste gümüşçeliğini düşürerek yapının dökme demir çitlerine çarparken acıyla haykırdı. Ve kar ve taş tozu açılınca,kalıntıların arasında yere çömelmiş Nikita göründü. Paltosu lime lime olmuş ve kirlenmiş, sol kolu pazısından kopmuştu. Göğsü, omzu ve karnında kemiklerine kadar açılmış kesikler vardı. Ama kılıcı az önce hakladığı kardeşinin kanıyla kaplıydı.

"Lachlan paramparça bir halde ve güçlükle nefes alarak altındaki molozların arasında yatıyor, kalkanı tenini kaplayan kül ve kan tabakasının arasından sadece cılız bir ışık saçıyordu. Nikita kırık taşlara kan tükürerek kardeşinin kalıntılarının arasından doğruldu.

"'*Güçsüz*,' diye tısladı.

"Sonra etrafına baktı ve gözleri önce Aaron'a, sonra demir çitin önünde yığılıp kalan eski aşkına çevrildi. Ve dudaklarında buz gibi gülümsemeyle uzanıp elini Baptiste'in gırtlağına bastırdı.

"Hisarın içinde koşuyorlardı," diye fısıldadı Celene. "Reyne ve Dior. Kâse'nin parçalanmış bacağından kan akıyordu ve omzunda kemiğine kadar açık bir ısırık yarası olan Prenses kana bulanmış elinde annesinin kılıcını tutuyordu. Dior, Reyne'e nefes nefese, 'Dur,' diye yalvardı ve elini kızın yırtık omzuna bastırdı. Kutsal kanının gücüyle ısırık yaraları hızla kapandı. Dışarıdan borazanların ve gaydaların şarkılarını duyuyorlardı ama umut hâlâ bin kilometre uzak görünüyordu. Bu yüzden Reyne, Dior'u yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak koşmaya devam ettiler. Küçük oturma odasına ulaştıklarında ikisi de nefes nefeseydi. Leydi á Maergenn şamdanı çevirdi ve kitaplık kayarak açılınca bir şükür duası mırıldandı.

"Sendeleyerek aralıktan geçtiler ve koridordan sığınağa doğru koşarken arkalarında bir gölgenin belirdiğini hissederek dönüp baktılar. Fısıldayan ayak sesleri ve kış soğuğuyla, Lilidh tünelden onlara doğru ilerliyordu. Göğsünde hâlâ Kiara'nın kanıyla kaplı, ortası çöküк zırhı vardı ve gözleri gece yarısı

gibi simsiyahtı. Sanırım bizim de hissettiğimiz o his –yukarıdaki katedralin kutsal alanından aşağı doğru yayılan ve Lilidh'i omuzlarından bastırarak sendelemesine neden olan o güç– olmasa onları alt ederdi. Kızlar sığınaklarına son anda, kan ve ter içinde ulaştılar ve eşikten birlikte atlayarak Kutsal Mezar'ın altındaki mezar odasına girdiler.

"Pervanem, Dior o kutsal zemine girerken teninden zorla koparılarak dışarıda bırakılmıştı. Ancak o küçücük kırmızı parçamız koridorun taşlarına savrulurken eğer biz geçemiyorsak Lilidh'in de geçemeyeceği bilgisiyle teselli buldum. Kalpsiz o büyük demirağacı kapının, Anabakire'nin kapıya oyulmuş suretinin önünde tıslayarak durdu ve dişlerini sıkarak hırladı.

"Güvendeydiler.

"Reyne, Dior'u arkaya doğru sürükledi. Altlarındaki zemin Kâse'nin kanayan bacağından akan kanla kırmızıya boyanmıştı. Prenses hizmetçi elbisesinin eteğini yırtarak Kâse'nin yarasını sıkıca sardı ve Dior acıyla inlerken kanı olabildiğince durdurdu.

"'Benden kaçamazsınız, Solucan.'

"Reyne bu söz üstüne kafasını kaldırdı ve kana bulanmış yüzünde iki farklı renkte parlayan gözleriyle Lilidh'e baktı. Kalpsiz eşikte durmuş tutsak ettiği, hırpaladığı ve aşağıladığı prensese bakıyordu.

"'Kaçmama gerek yok,' dedi Reyne muzaffer bir tavırla. 'Kara Aslan gelene kadar kutsal mekânda oturmamız yeterli. Seninle işi bitince alkışlamak için.'

"'Korkaklar gibi karanlıkta saklanmak,' dedi Lilidh. 'Tıpkı biz bu şehri alırken kudretli anneni ve yere göğe sığdırılamayan sürüsünü parçalarken yaptığın gibi. Zavallı Solucan. Her zaman çirkin. İstenmeyen.' Kalpsiz'in bakışları Reyne'in elindeki kanlı kılıca çevrildi. 'Bir sefilin elleri bir yalancının kılıcını tutuyor. Çuvallamış bir efsanenin piç kızı.' Siyah gözleri Reyne'i olduğu yere çivilemişti. 'Ama onu bana teslim edersen sana merhamet gösterebilirim. Sana son bir şans teklif ediyorum. Bana eskiden yaptığm gibi hizmet edersen seni geleceklerden korurum.'

"Reyne ayağa kalkarken alaycı bir sesle, 'Ne geliyor?' diye sordu. 'Bir Dağlı ordusu mu? Köleleştirmeye çalıştığın bir lejyon asker mi? Babanı katleden kahraman mı?'

"'Cehennem geliyor, sürtük,' dedi Dior, Reyne'in yanında ayağa kalkarak. '*Senin* için.'

"Lilidh'in bakışları mezarın eşiğinde demirağacı kapıda, Anabakire'nin oymasının başını süsleyen halede dolaştı.

"'Sen Elidaen'de eğitilmemiş miydin, piç? Evanjelist Rahibeleri tarafından?' Lilidh'in gece siyahı gözleri Dior'a çevrildi. 'Ve sen orospu dölü... senin okuman var mı?'

"'Bunun konumuzla ilgisi ne?' diye kükredi Kâse.

"'Dinleme.' Reyne, Dior'un elini sıktı. 'O yalancıdan başka bir şey değil.'

"'Yalancıyım, evet,' dedi Lilidh başını sallayarak. 'Ama daha fazlasıyım. Bir katilim. Bir canavar. Ama bunların yanı sıra bir rahibe, bunu biliyor muydunuz? Annem Aytahtı'nın kutsal kadınlarındandı. Taş tabletlerden gerçek öyküler, hayvanların iç organlarından kehanetler okur; gökteki yıldızlarda gelecekleri görürdü. Ah, yıldızları hatırlıyorum da, kızlar,' diye fısıldayarak yukarı doğru baktı. 'Dün gökyüzünde o kadar çok yıldız vardı ki sayarken delirmemek işten değildi. Tolyev beni aldığında annemin izinden gitmek niyetindeydim. Ancak karanlık yaratıcım kalbimi oyup çıkarmadan önce annem bana okumayı öğretti, tatlı şeyler. O taşları. O iç organlarını. Ve elbette eski Ossway dilini.'

"Lilidh demirağacı kapıya uzanarak Anabakire'nin başının etrafını süsleyen eski runik harfleri okşadı. Fısıltıyla Yeminler Kitabı'ndan Cairnhaem'in eşiğini de süsleyen o eski yazıtı okudu.

"*Efendimizin ışığında mağfiret arayanlar, girin, içeri buyurun.*

"'Ah, Tanrım,' diye fısıldadı Reyne.

"Lilidh'in simsiyah gözleri Kâse'ye çevrildi. 'Bana bir davet gibi geldi.'

"'Ah, *siktir*,' diye inledi Dior.

"Bu işin devamının ne olacağını bilmiyordum, sanırım Kalpsiz'in kendisi de bilmiyordu. Hiçbir vampir takdis edilmiş bir toprağa adım atamaz, bir eve izinsiz giremezdi. Ama kutsal mekâna bizzat Tanrı'nın bir sözüyle davet edilmek? Bu nasıl sonuçlanabilirdi ki?

"Lilidh gözlerini kapadı ve yüzünü tavana çevirerek fısıldadı.

"'Affet beni, Baba. Günahlarım için.'

"Ve Lilidh sonsuz bakışlarını kızlara dikerek mezardan içeri adımını attı.

"'GABRIEL!'"

Son Gümüşaziz boş şişesine baktı, koluyla ağzını sildi.

"Rüzgârın arasında duyduğum çığlık buydu. Kanlı nöbet kulübesinin üstünde duruyorduk. Ayaklarımın dibinde Alba'nın yanık kalıntıları, Celene'in ayaklarının dibinde Aléne'in kuruyup küle dönmüş artıkları. Kız kardeşimin gözlerine bakınca orada Ebedî Kral'ın sözlerinin doğruluğunu gördüm. Dünyaya Dior'un ne yapması gerektiği konusunda elle tutulur bir bilgiye sahip olmadan salınmasının nedeni şimdi anlaşılıyordu. Ait olduğu

cemaat hakkında neden bu kadar az şey bildiğini anlamıştım. Öğretmenini ona öğretebileceği her şeyi öğretmeden öldürmüş, gücünü çalmıştı.

"Öğretmenini.

"Babamı.

"Ve bana bundan hiç bahsetmemişti."

"Neden bahsedecekmişim?" Liathe nehrin karşı tarafından ters ters baktı. "Zerre umurunda olmadığın bir canavarın zerre umurunda olacağını neden düşünecektim ki?"

"Umurumda değildi zaten," dedi Gabriel. "Hâlâ da değil. Ama mesele bu değil. Yalanlarına bir yenisi daha eklendi, Celene. Bardak taşmaya bir damla daha yaklaştı. Küçük Haylazımın artık sadece hile ve kandırmacadan ibaret olduğunu bilmek beni orada dağıtabilirdi. Ama sen korku dolu gözlerle hisara doğru baktın.

"'DIOR'UN BİZE İHTİYACI VAR, HEM DE HEMEN!'

"Bu yeterliydi. Öfkeye ziyan edilecek tek bir nefes bile yoktu. Suçlamalara ayıracak zaman. Son bir yıldır, geceleri uyumaya yattığım anda seslerini duymuştum. Güzel karımın. Bebek kızımın. İçinde çürüdükleri bu toprağın üstünde, onları yüzüstü bıraktığım düşüncesiyle nefes alamayarak dolaştım.

"Kaledeki o kız olmasa çoktan ölmüş olacağımı biliyordum. Hayatım Ebedî Kral'la sonuçsuz bir mücadeleyle tükenecek ya da bir şişenin dibinde boğulacaktı. Dior bana hâlâ inanacak bir şeyler olduğunu gösterdi ve birbirimizden alev ve barut, ateş ve buz gibi farklı olsak da kendi kızım olsa onu bu kadar sevemeyeceğimi biliyordum. Bazen aile kandan fazlasıdır, vampir. Her şey son bulunca, alkışlar susunca ve müzik kesilince, sizinle ilgili anlatılan hikâyeler sessizliğe gömülünce ve söylenen şarkılar yalnız kış güneşi tarafından çalınınca insan hakikatlerin en basitiyle karşı karşıya kalır."

"Hangi hakikatmiş o, Gabriel?" dedi Jean-François.

"Bu yeşil toprakta hiçbir şey onun kadar derine kök salamaz, cennetin göklerinde hiçbir şey onun kadar çok ışıldayamaz ve cehennemin yakıcı kalbinde hiçbir şey onun kadar hararetle yanamaz. Bir ebeveynin evladına duyduğu sevgi kadar."

Son Gümüşaziz gözlerinde yaşlarla kafasını salladı.

"Böylece yanan şehrin üstünden, ateşin ve kanın, ölümlerin ve çığlıkların arasından sesin geldiği yöne baktım ve kılıcımı kaldırıp koşmaya başladım."

Celene kuzguni saçlarının çevrelediği gözleriyle ağabeyine baktı. Ama Gabriel gözlerini ondan ayırmıştı ve bakışları aralarındaki karanlık ve çalkantılı suya dalmıştı.

"Kaçtılar," dedi Celene sonunda. "Dior ve Reyne yani. Taş zeminde geri geri Anabakire'nin boş mezarına kadar çekildiler ve altında buldukları tonozun gizli merdiveninden aşağı indiler. Lilidh kan damlayan pençeleriyle peşlerinden gitti.

"Pervanem en azından tanıklık edebilirdi ve geri kalanımız af dilerken o küçük damlacık kanatlanarak Kontes'in peşinden uçtu. Şüpheye kapılan Lilidh ayak parmağı taşa kazınmış Esana sembolüne sürtünerek o karanlık merdivenin başında durdu. Kafasını kaldırınca yukarıda da aynı deseni gördü. Michon'un başının üstündeki mozaiğe işlenmiş ikiz kafatasları ve ortadaki Kâse. Gözlerindeki kararsızlığı görebiliyorduk. O eşikte sonsuz kadar uzun süre dururken korku içindeydi. Ancak Kalpsiz dışarıdan gelen kaos ve kıyım seslerini bir süre dinledikten sonra ve gittikçe yaklaşan kreşendoyu duyunca kanlı dudaklarını sıkarak nihayet karanlığa indi.

"Burası bir mahzen mezardı. Yukarıdakinden daha kadim ve daha süslü. Oda çok derindi ve ortamdaki tek ışık, Reyne á Maergenn'in yukarıdaki okuma odasından alıp yanında getirdiği ve şimdi hayli uzaklaşmış olan fenerden yayılıyordu. Kalpsiz uzun, dönen bir merdivenin sonunda hayli derine inmişti ve şimdi çok geniş ve buz gibi bir odanın kalbindeydi. Prenses ve Kâse'den hiçbir iz yoktu ama Lilidh ağır adımlarla inerken gözlerimiz detayları fark ediyordu.

"Burası bana Jènoah'nın Cairnhaem'deki şapelini hatırlatmıştı. Burada da duvarlar yuvarlaktı ve Kan Savaşları'nın alçak rölyefleri oyulmuştu. Eski çağ zırhları içinde yüzlerce figür, birbiriyle savaşan vampirler, birbirlerini kılıçtan geçiren ölümlüler. İnançlılara karşı Kan Şövalyelerini yöneten Ebedî Kral'ı bir kez daha gördük. Omzunda bir kuzgun, elinde bir kılıçla. Ve buranın neresi olduğunu anladık.

"Burada kimin uyuduğunu.

"Oda baldır hizasına kadar yüzyıllar boyunca içeri sızan, durağan karanlık deniz suyuyla kaplıydı. Bu acı kokulu su birikintisinden bir mezar taşı tarlası yükseliyordu. İç içe geçmiş halkalar halinde sıralanmış, kir bağlamış mermer taşlar. Her taşa bir isim kazınmıştı ve isimler katledilen vampirlere aitti. Lyssa Chastain, Reynaldo Dyvok, Teshirr Ilon. Tam ortada yüzyılların kiriyle ağırlaşmış taştan bir kutu vardı. Kutuyu örten taş, avuçlarını birbirine bastırmış, ağzı bir şarkının ortasındaymış gibi açık, istirahatteki bir melek şeklinde oyulmuştu. Titreşen fener o meleğin göğsünün üstüne bırakılmıştı ve üstünde Mesih'in ihtişamlı mermer bir heykeli asılıydı. Tanrı'nın oğlu tekerleğine çivilenmişti, onun ağzı da son sözlerini söylerken yakalanmış

gibi, aşağıdaki melek gibi açıktı. Ölümünden sonra bu toprağa kilisesini inşa edeceklere anlaşmasını haykırırken yakalanmış gibi."

"*Bu kanla*," diye mırıldandı, "*sonsuz yaşama kavuşsunlar.*"

"Ancak imparatorluktaki diğer şapellerin aksine," diye devam etti Celene, "burada Mesih'in heykeline o siyah birikintinin etrafından yükselen ev büyüklüğünde beş heykel eşlik ediyordu. Şaşırtıcı bir detayla yontulmuşlardı. Eski çağların kılıkları içindeki rahip ve rahibeler Tanrı'nın oğlunun bedeninin altında diz çökmüşlerdi. Cübbeleri içinde sessizce haykırırken sıkıntılı ve ızdıraplı görünüyorlardı. Ve açık ağızlarında uzun ve sivri köpek dişleri parlıyordu.

"Jènoah'nın şapelinde olduğu gibi, o tabutun önünde bir kaide duruyordu. Lekeli gri bir mermerden yontulmuş açık bir kitap. Sol sayfasına Eski Talhost dilinde, Chloe Sauvage'ın bir zamanlar Gabriel'e verdiği kehanet dörtlüğü kazınmıştı.

"Kutsal kaptan kutsal ışık gelir,
"Dünyayı inançlı el düzeltir,
"Ve Yedi Şehitlerin görüşünde
"Bu sonsuz geceyi sıradan kullar bitirir.

"Fakat sağdaki sayfada zamanla kararmış ve kirlenmiş ama aynı kadim el tarafından işlenmiş başka satırlar vardı. Cairnhaem'deki ikizinin aksine buradaki kehanet tamdı. O kadim kutsal sözcükleri okurken kanatlarımız ürperdi.

"Beş'in bire gelmesinden önce
"Kutsanmış kılıçla, bakir güneş altından,
"Kutsal kandan başka hiç kimse..."

Son Gümüşaziz gözleri kadar sert ve soğuk bir sesle konuştu:

"Kaldıramaz bu kara duvağı ortadan."

"'Bilmeceyi çözdünüz mü?' Lilidh'in sesi karanlıkta yankılandı. 'Ne olduğunu biliyor musun, fahişenin çocuğu? Sonuçta bütün bunların ne anlama geldiğini anladın mı?'

"Kontes suyun içine adım attı ve siyahlığın içinde bir köpek balığı gibi kayarcasına ilerledi. Görüntüde amaçsız dolaşır gibiydi ama bir yandan da

Dior'un kanının havada asılı kalan ballı kokusunu takip ediyordu. Çığlık atan dev rahibe heykellerinden birinin etrafından dolaştı ve Kâse'yi kanlı pençeleriyle kapmaya çalışır gibi öne atıldı.

"Tuzlu suyun içinde bir kan lekesinden başka bir şey bulamayınca çizgisiz alnı kırıştı. Yukarıda bir kumaş fısıltısı duydu ve kafasını kaldırıp heykele bakınca, Reyne á Maergenn'in elinde annesinin Dior'un kanıyla mesh edilmiş kılıcıyla o taş cübbenin katları arasından yükseldiğini çok geç gördü.

"'DU...'

"Darbe bir çekiç ağırlığında indi, bu çocuk bir prenses olabilirdi ama Montfort'ta yüce Chante-Lames tarafından eğitilmişti. Kılıç Kontes'in yüzünü tek seferde derisini, kaslarını ve kemiklerini keserek yardı ve Lilidh küfrederek arkaya doğru sendeledi. Eti bir odun parçası gibi alev almıştı bile, Kâse'nin kutsal kanı derisini ve etini küle dönüştürüyor, çığlığı duvarlarda yankılanıyordu.

"Reyne, 'Bu, Leydi Arlynn için,' dedi.

"Prenses heykelden aşağı suyun içine atlarken Dior da arkasından indi. Lilidh olduğu yerde, yanan tenini soymaya çalışır gibi çırpınarak ayaklarının dibindeki tuzlu suya çökerken Dior'un mavi gözleri kırık cam parçaları gibi parlıyordu. Kalpsiz tıslayarak ıslak saçlarını yüzünden itti ve ayağa kalktı. Alevler sönmüştü ama hasar korkunçtu, çenesi menteşesinde asılı kalmış kırık bir kapı gibi sarkıyordu ve kaymak taşı teni simsiyah kavrulmuştu. Reyne kanlı kılıcıyla havayı yararak ilerledi. Ve Lilidh elini kaldırıp bir komut haykırsa da yüzü öylesine harap haldeydi ki Kamçı kan kıvamında fokurdayan anlaşılmaz bir sesin ötesine geçemedi.

"'Artık emirler bitti,' dedi Dior. 'Efendim.'

"Reyne, Kontes'in eline saldırdı ve iki parmağı uçan ve daha suya değmeden küle dönen Lilidh acıyla ciyakladı. Dior'un kanının öptüğü yerde eti yine alev aldı ve kadim o kutsal alevi söndürmek için doğaüstü bir süratle arkaya doğru atıldı ve kararan etini suya gömdü.

"'Bu, Gilly ve Morgana için,' dedi Reyne.

"Prenses gözleri son birkaç ayın bütün güçenikliği ve nefretiyle yanarak bir kez daha Kontes'in üstüne yürüdü. Kılıcı havayı biçerken duruşu korkutucuydu. Yüzyılların gücüne bulanmış olsa da sonuçta Kalpsiz bir savaşçı değildi, üstelik silahsızdı. Lilidh o çelikten damlayan kanın görüntüsünden tedirgin, gözlerini nefretle kısarak geri çekildi. Reyne á Maergenn arkasında Dior'la kılıcını bir kez daha kaldırdı ve dişlerini sıkarak tıslադı.

"'Bu da benim için.'

"Ve Prenses kanlı bir çığlık atarak düşmanının üstüne atıldı."

Gabriel yeşil gözleri parlayarak yavaşça öne eğildi.

"Baptiste, Karayürek'in elinde çırpınıyor, mazgallı siperlerin üstündeki savaş son hızla sürüyor, Lachlan kanlar içinde ve hareketsiz aşağıdaki taşların üstünde yatıyordu. Nikita gülümsedi ve havaya kaldırdığı karaparmağa ruhsuz gözleriyle örümceğin sineğe baktığı gibi baktı. Efendisinin arkasında duran Aaron'un bakışları ikisinin arasında gidip geliyordu. Eski âşığı yenisinin korkunç tutuşuna teslim olmuştu. Aaron'un gözleri kanlı yaşlarla dolu olsa da ifadesi dingindi. O ve Baptiste bir hayat paylaşmışlardı. Birbirlerini tanıdığım bütün çiftlerden daha tutkulu bir aşkla sevmişlerdi. Ama aşk ölümlüdür, tarihçi. Ebedî olan kandır.

"Aaron, 'Efendim,' diye seslendi.

"Karayürek döndü ve kaşını kaldırarak Aaron'un tek dizinin üstüne çökmesini izledi.

"'Lütfen,' dedi Aaron, Baptiste'e bakarak. 'İzin ver, işini ben bitireyim.'

"Nikita'nın dudakları büküldü, gece siyahı gözleri parladı. Tekrar Baptiste'e bakarken karaparmağın gözlerindeki ışığın söndüğünü görmekten keyiflenmiş gibiydi. Aşkın ölümü. Umudun ölümü. Tanrım, ne yazgı. Sevinci sadece başkalarının da kendisi gibi yoksun olduğunu gördüğü zaman bulacak kadar boş olmak. Ne cehennem. Önemsemenize neden olan şeylerin sizi güçsüz düşürdüğünü sanmak.

"'Seni dizlerinin üstünde görmek bana büyük keyif veriyor, Altın Çocuk,' dedi Nikita.

"Ve Baptiste'i taşın üstüne bırakıp kılıcını hizmetkârına uzattı.

"'Kalbinin bana ait olduğunu göster.'"

"Reyne'in kılıcı havayı kesti," dedi Celene. "Lilidh'in tenini teğet geçen bir ıslıkla. Kalpsiz harap durumdaydı, teni yanmış, çenesi paramparça olmuştu. Ama sonuçta o dağlar kadar güçlü ve hiçbir zaman hafife alınmaması gereken bir kadimdi. Prenses elinde annesinin Kâse'nin kanıyla mesh edilmiş kılıcıyla Lilidh'in karşısında dururken ne yazık ki öyle yaptı. Düşmanıyla alay etmek için duraksadı ve elindeki kılıcı çevirerek gülümsedi.

"'Göğsünü oyup açacağım, şeytan. Ne kadar kalpsiz olduğunu göstermek için.'

"Kılıcıyla havayı keserek ileri atılırken Dior arkasından dikkatli olması için haykırdı. Lilidh tuzlu suyun içinde bir yılan gibi süratli geri kaçtı ve sağlam eliyle uzanarak çemberdeki mezar taşlarından birini kopardı. Taş, ellerinin arasında kilden yapılmış gibi parçalandı. Mezar taşını bir mızrak gibi fırlatarak Prenses'in kenara kaçmasına neden oldu. Eğri büğrü taş Reyne'in kafasını teğet geçerek uçtu. Lilidh tekrar arkaya doğru sekti ve bir taş daha

koparıp eski masallardaki kindar bir tanrıça gibi fırlattı. Reyne korkuyla iç geçirerek bir kez daha yana kaçtı ve sonra bir taş daha, bir tane daha, gittikçe süratlenerek bir tane daha, mermerler parçalanmaya, çatırdamaya, gümbürdemeye devam etti. Dior, Reyne'i uyarmak için yine haykırdı ve topallayan ayağı ve parlayan gözleriyle öne çıktı. Reyne ayağı zeminin altındaki bir taş çıkıntısına takılıp küfrederken bir el arabası büyüklüğünde bir mermer tam göğsüne isabet etti.

"Kemikleri parçalanan Prenses acıyla haykırdı, etrafa kan ve deniz suyu saçarak yere düştü. Dior adını haykırarak yaralı ayağıyla yanına doğru sendelerken, Lilidh ölü gözleri parlayarak gülümsedi. Kül rengi saçları terden ıslanmış tenine yapışmış olan Kâse, Reyne'in elinden düşen kılıcı suyun içinde aldı. Yaralı olsa da Dior, Kara Aslan tarafından eğitilmişti ve kuzeyrüzgârı dansıyla saldırdı: *karın, göğüs, boyun, tekrar.* Ama Dokuzkılıç'ın kılıcı Reyne'le birlikte suyun içine düşünce Dior'un kanı kenarından yıkanmıştı. Kılıç Kalpsiz'in mermer tenine neredeyse hiç zarar vermeden değerken vampir siyah pençesiyle Dior'u boğazından yakaladı.

"Lilidh onu yukarı kaldırıp heybetli heykellerden birine, boynunda bir zincirin ucunda bir kuzgun olan ağzı açık bir rahibin heykeline çarptı. O sırada Reyne'in kılıcı elini kesen Dior, Lilidh'in parçalanmış suratına uzandı. Ama Kontes ondan hızlıydı, onu bileğinden tuttu ve ölü eti Dior kanlı tenine değip cızırdayınca tısladı. Kâse bir kez daha heykele çarpıldı, kafatası çatırdadı, gırtlağından safra yükseldi. Son bir meydan okuma hamlesiyle dilini ısırdı ve ağız dolusu kanı Lilidh'in yüzüne tükürdü. Kontes eti yanarak acıyla ciyakladı ve altın hançerini almak için elini korsesinin içine uzattı. Ve havaya kaldırdığı hançeri Dior'un avucundan geçirip arkasındaki taşa sapladı.

"Dior acıyla inlerken Lilidh yanan yüzüyle geri çekildi. Kendini bir kez daha suyun içine bırakınca alevler güçlü bir tıslamayla söndü. Kontes kanlar içinde sendeleyerek ayağa kalktı, ellerini parçalanmış yüzüne götürdü ve çenesini yerine oturttu. Birkaç saat önce bir tanrıçayı anımsatan yüzü şimdi kemiklerine kadar yanmış etiyle dehşet verici bir görüntüye bürünmüştü. Ama karanlıkta fısıldarken dudakları yine çirkin bir gülümsemeyle çarpıldı.

"'Bahardaki ayıklama kuzular için neyse, kurdun dişi ceylan için o...'

"Dior acıyla inledi. Sol elini taşa çivileyen hançer kabzası kemiklerinin posasını çıkaracak kadar derine saplanmıştı. Acı nefes kesici olmalıydı ama Kâse yine de kurtulmak için çırpınıyor, kıpkırmızı ve parlak kutsal kanı tenine akıyordu. Orada çırpınırken yukarıdaki mezarda gördüğü şeyi tekrar gördü. Kolundan parmaklarının üstüne akan kan... o kan kıpırdıyordu.

"Ne ne anlama geldiğini biliyordu ne de onu nasıl yöneteceğini ama yine de düşmanı için ateş olduğunu biliyordu. Böylece gözyaşları yanaklarından akarken kan damlayan kırmızı elini Lilidh'e doğru uzattı ve kanın ona itaat etmesini diledi.

"'*Kıpırda*,' diye tısladı.

"Kan gerçekten kıpırdadı, parmak uçlarındaki damlacıklar titreşince Dior'un nefesi hızlandı, açık mavi gözleri büyüdü. Lilidh gözlerini kısarak ve yeni bir büyü yapılmasından korkarak bir adım geri çekildi. Ancak Dior'un kanı öne uzattığı parmaklarının uçlarında duvarlar sarsılıyormuş ve dünya sona yaklaşıyormuş gibi titrese de yaptığı tek şey bu oldu.

"Sadece titremek.

"'*Kıpırda*!' dedi Dior bir kez daha telaşla.

"Lilidh gülümsedi. Besbelli cesaretlenmişti ve parçalanmış yüz hatları, kötülükle iyice çarpıldı. Yere çömeldi ve orada yatan prensesi bir paçavra çuvalı gibi kucakladı. Reyne acıyla çığlık attı. Kolu ve omzu kırıktı ve Lilidh'in soğuk pençeleri arasında havaya kaldırılırken kırık kemikleri birbirine sürtünüyordu. Lilidh en küçük parmağıyla uzanarak Reyne'in göğsüne bastırdı ve bir düzine kaburgayı tek hamleyle parçaladı.

"'HAYIR!' diye kükredi Dior. 'Canını yakma!'

"Reyne nefesi dişlerinin arasında ıslık çalarak debeleniyordu. Sağlam koluyla canının vanasını kısan ele yapıştı. Lilidh, Reyne'in bileğini hafifçe tutup cam gibi paramparça ederken Prenses bir çığlık attı.

"'DUR!' diye haykırdı Dior.

"O korkunç ellerin arasında omurgası çatırdayan Reyne acıyla haykırırken Kalpsiz Dior'a döndü. Vampirin sesi gırtlağından çıkar gibi boğuk, çenesi yanık bir enkazdı. Ama yine de bir bıçak keskinliğindeki tıslaması o karanlık mezarlıkta, Mesih'in soğuk bakışlarının altında yankılandı.

"'Yalvar.'

"'Lütfen!' diye haykırdı Dior. 'Lütfen, dur!'

"'Daha yüksek sesle!'

"'*Lütfen*! Canını yakma...'

"'D... Dior,' diye fısıldadı Reyne. 'Yapma.'

"O zaman bakışları o karanlık suyun üstünde buluştu. O iki kız onlara tanınan kısacık zamanın sonuna gelmişti. Gerçek gün gibi aşikârdı.

"'Be... beni za... zaten öldürecek...'

"Lilidh onu iyice sıkarak sesini keserken Prenses acıyla inledi.

"Dior dehşet ve öfkeyle haykırarak Reyne'in Lilidh'in elinde çırpınmasını, nefessiz kalmasını izledi. Lilidh'in soğuk ve siyah gözleri Prenses'inkilere

sabitlenmişti. Sıra sıra eğri büğrü dişlerini gösterecek şekilde açık ağzıyla boğulmak üzere olan bir yüzücüye sinsice sokulan bir köpek balığı gibi.

"'Güçlü olan biziz,' diye çağıldadı Lilidh.

"Reyne'i kendine doğru çekti, kız son nefesini alır gibiydi.

"'Siz güçsüz...'

"Karanlığın arasından beyaz ve kırmızı bir şey uçtu. Lilidh'in sırtına hızla çarparak dişlerini ensesine geçirdi. Lilidh ciyaklayarak Reyne'i elinden bıraktı ve elinin tersiyle okkalı bir şamar vurduğu karaltıyı arkasındaki mezar taşlarına uçurdu. Karaltı parçalanan taşların çatırtıları eşliğinde yarım düzine mezara çarptıktan sonra suyun içine düştü ve tekrar ayağa kalktı. Hırlarken mavi gözü kısıktı.

"'Prens?' dedi Dior."

"Hisara doğru koşarken Phoebe adımı haykırdı," dedi Gabriel, "ama durmadım. Ve beni tek başıma dövüşmeye göndermek yerine o da benimle birlikte koştu. Dağlılar da Voss lejyonundan artakalanların kaçmasına izin vererek ve kükreyerek bizimle birlikte Newtunn sokaklarından Auldtunn'a doğru akın ettiler.

"Orada bir soylunun evinin enkazının arasında, Nikita Dyvok kül ve karla kaplanmış bir halde dimdik duruyordu. Aaron gözlerini Baptiste'ten bir an ayırmadan ayağa kalkmıştı. Karaparmak dizlerinin üstündeydi ve Aaron'un efendisinin kılıcını almasını kırık bir kalple ve suskun izliyordu. Nikita, kalbinin son kalıntılarının da göğsünün içinde solarak ölmesini izlediği karanlık âşığına gülümsedi. Aaron Kitabe'yi kafasının üstüne kaldırdı ve Baptiste'in gözlerinin içine bakarak fısıldadı.

"'Hatırlıyorum.'

"Aaron, Kitabe'yi var gücüyle savurdu. Bu bir çocuk masalı olsaydı, tarihçi, Aaron olduğu yerde döner ve Karayürek'in kellesini omuzlarından ayırırdı. Şairlerin yazdıklarının gerçekliğini, ozanların piç olmadığını ve sevginin her şeyi yeneceğini ispatlamış olurdu. Oysa Aaron, Nikita'nın kanının günahkâr büyüsünü kıracak güce sahip olmasa da o kılıcı uzaklara, harabelerin arasına fırlatacak güce sahipti. Ve Nikita'ya dönerek haykırdı.

"'Kalbime sahip olabilirsin. Ama her parçasına değil.'

"Nikita hırladı ve sağlam elinin tersiyle Aaron'un suratına bir tokat yapıştırdı. Darbe korkutucuydu, eski lordu demir çitin üstünden uçurarak başka bir duvara savurdu. Ancak Karayürek gözlerini Baptiste'ten ayırarak son hatasını yapmıştı."

Gabriel gri gözleri parlayarak gülümsedi.

"Çünkü bazen, aşk gerçekten her şeyi yener.

"Sadece ve her zaman kalbiyle dövüşen bir adamın savurduğu gümüşçelik tokmağın darbesi Nikita'nın kafasının arkasına indi. Kafatası kırılan kadim sendeledi ve hırlayarak hızla döndü. Yara korkunçtu ama bir mezarı dolduracak kadar değil ve Nikita kendisi yerine Baptiste'i gömme niyetiyle kan akan elini kaldırdı. Ama o sırada ikinci bir el uzanıp onu ayak bileğinden yakaladı ve demir gibi sert bir tutuşla kemiğini parçaladı.

"Lachlan, Karayürek'in onu bıraktığı molozların arasında yatıyordu. Harap bir haldeydi ve kan kaybetmişti ama hâlâ tek parçaydı. Dudaklarında kırmızı ve keskin bir gülüşle ağabeyini yerinde tutarken Baptiste'in ikinci darbesi Nikita'nın çenesini suratından ayırdı. Kadim eti kâğıt gibi yırtılan Karayürek sendeledi ve Baptiste'i savuşturmak için sağlam elini kaldırdı. Ama karaparmak kükreyen öfkesine yenik düşerek üstüne atıldı. Yanlış yapılan bir âşığın, aldatılan bir kocanın öfkesi bir kölenin gücüyle ikiye katlanarak sendeleyen Nikita'nın üstüne indi ve Baptiste tokmağı tekrar *tekrar* indirerek kemiklerini ve beynini posaya çevirirken kan ve gümüşçelik cızırdıyor, vampir ciyaklayarak ve lanetler yağdırarak çırpınıyordu.

"'O senden önce benimdi, piç,' diye haykırdı Baptiste.

"Ve tokmağı bir kez daha indirerek Karayürek'in kafasını paramparça etti.

"Nikita'nın omurgası yay gibi gerildi, sağlam kolu bir kanat gibi çırpındı ve parçalanmış gırtlağından fokurdayan bir çığlık koptu. Ebediyetinin sonuna bakan bir ölümsüzün bütün acısı, öfkesi ve dehşetiyle. Sonra Baptiste'i irkilterek bir anda paramparça oldu ve Lachlan'ın gırtlağından bir zafer hırıltısı yükselirken simsiyah küller halinde havaya uçtu, ondan geriye kalan ne varsa aç rüzgârlara karışıp kurmak için umutsuzca çabaladığı krallığın enkazına savruldu.

"Baptiste siyah gözleri çakmak çakmak, Nikita'nın kalıntılarının üstünde ayağa kalktı.

"'Bazı aşklar ebedîdir.'"

Gabriel sustu ve parmaklarını gülümseyen dudaklarının üstünde dolaştırdı. Tarihçi bile duygulanmış görünüyordu, defterine hızlı hızlı yazmaya devam ederken gülümsüyordu. Ama son artık hızla yaklaşıyordu ve kendini o heyecana kaptıran Celene anlatmaya devam etti.

"Prens, Lilidh'in üstüne atladı," dedi. "Bir ok gibi Kontes'in gırtlağına uçtu. Bir an efendisinin dizinin dibinden hiç ayrılmayan o kara sevdalı köpek yavrusuna ne olduğunu merak ettik. Ama sonra hatırladık. Kurt, Dior'u ısırmıştı, elbette, *elbette* ve Kâse'nin kutsal kanı onu köle eden bağları koparmıştı. Lilidh parçalanmış gırtlağını tutarak yana doğru bir adım attı ve hayvan yanından geçerken sert bir darbeyle onu büyük heykellerden birine

fırlattı. Bu darbe sıradan bir kurdu öldürebilirdi ama Prens göz açıp kapayana kadar ayağa kalkmıştı bile ve sularını silkeleyerek tekrar Kontes'e saldırdı.

"Ancak şimdi Prens ve canavar onun kaderi için savaşıyor olsa da Dior'un gözleri sadece...

"'Reyne!'

"Kurt saldırınca Prenses, Kontes'in elinden yuvarlanıp suya düşmüştü. Dior'un eli hâlâ heykele saplıydı, Lilidh'in hançeri kızın elini kabzasına kadar ezerek taşın derinliklerine gömülmüştü. Ama Reyne hareket etmiyordu, o pis kokulu suyun içinde yüzüstü süzülüyordu. Dior çaresiz bir şekilde asılı kalıp boğulduğunu izlemek yerine bileğini tuttu, ayağını taşa yasladı ve elini hızla *çekti*.

"Acı dolu bir çığlık attı. Çelik etini dilimlemiş, ezilen kemiği paramparça olmuştu. Dior ayaklarını iki yana açıp gücünü toplarken ve elini tekrar, var gücüyle çekerken kolundan yoğun kıvamlı ve parlak renkli bir kan akıyordu; yüzü acıdan çarpılmıştı. Eli ıslak parşömen gibi parçalandı. Tendonları uzadı ve ıslak ip gibi koptu. Ve sonunda, son bir çığlıkla Dior üç parmağını geride bırakarak kendini kurtardı ve suya daldı.

"Prens, Lilidh'in üstüne fırlattığı mezar taşından yana doğru kaçtı ve bir kez daha vampirin gırtlağına atıldı. Kalpsiz'in boynu zaten berbat durumdaydı, çenesi yine sarkıyordu. Kurdun bir kez daha duymazlıktan geldiği boğuk ve anlaşılmaz bir komut haykırdı. Mezarın ortasındaki tabuta çarptılar, Mesih'i heykelinin üstlerinde sessizce ağlıyordu. Lilidh'in elleri canavarın boynuna sarılırken kanı sırtındaki meleğe akıyordu. Reyne'in feneri tabutun üstünden suya düşerek bir tıslamayla mezarı neredeyse zifirî karanlığa gömdü.

"Artık her şey silüetlerden ibaretti. Tek ışık yukarıdaki mezardan gelen cılız ışıktı. Kurt öfkeden delirmişti ama Kalpsiz ne de olsa bir Dyvok'tu ve damarlarında Vahşilerin kanıyla ellerini canavarın ağzının üstüne kapattı. Hayvan hırlayarak ve boğuk sesler çıkararak pençelerini savururken nihayet vampirin göğüs zırhını çıkardı. Ama Lilidh bir kükremeyle kurdun kafasını hızla yana bükerek boynunu kırdı.

"Cesedini bir kenara fırlatarak hayvandan artakalan izlerin üstünden doğruldu. Elleri ve kolları hem kendisinin hem hayvanın kanına bulanmıştı, arkasındaki tabutun durumu da farksızdı. Lilidh'in eti yanık, yüzü paramparça, bedeni harap bir haldeydi ama yine de muzaffer bir duruşla ayaktaydı. Bir hırıltı koyvererek döndü ve Prens'in artıklarından uzaklaşmak için bir adım attı.

"Dosdoğru bir metrelik kanlı çeliğin üstüne.

"Lilidh kabzasına kadar göğsüne gömülü olan kılıca baktı. Dior mavi gözleri Kalpsiz'in gözlerine kilitlenmiş bir halde, nefes nefese kabzayı tutuyordu. Kılıcı çekip çıkardı ve şimdi kırık heykellerden birine yaslanmış olan Reyne'in yanma gitti. Dior'un sol eli paramparçaydı, eksik parmaklarından kanlar akıyordu ve aynı kırmızılık az önce Lilidh'in kalbine sapladığı kılıca da bulaşmıştı. Kontes bir elini parçalanan göğsüne koydu ve boğuk fısıltısı sessizliği bozarken etinden dumanlar yükselmeye başladı.

"'Bö... böyle değil...'

"Ve sonra alev aldı.

"Lilidh'in gırtlağından kopan çığlık korkunç bir şeydi. Canlı bir varlık gibi. Kapkara, çarpılmış ve sefil bir varlık. Yaradan yükselen beyaz ve kutsal alev kurumuş otlara hızla yayılan bir yaz yangını gibi bütün vücuduna yayılırken Kalpsiz olduğu yerde döndü. Dior bir hamle daha yaptı ve Dokuzkılıç'ın kılıcı kadim ete bir kez daha saplanırken Lilidh'in teni artık göz kamaştıracak kadar parlıyordu. Elbisesi küle dönerken ve vücudu eriyip pul pul dağılırken Lilidh'in çığlığı, geriye Dior'a duyulacak başka bir ses bırakmayacak kadar yükseldi. Kız daha fazla dayanamayarak gözlerini ve kulaklarını kapatmak ve kendisi de çığlık atmak zorunda kaldı. Ta ki vampirin kalıntıları suya düşene ve o ses sonsuza dek kesilene kadar.

"Dior, Reyne'i kollarının arasına çekerek suyun içine düştü. Kanlı yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Prenses'in yaralarına kanını sürdü ama Reyne nefes almıyordu. *Nefes almıyordu.* Dior kızın çilli yanaklarını okşayarak adını haykırdı ve onu tek sesin kendi hıçkırıkları olduğu zifirî karanlıkta kollarının arasında tuttu.

"'Lütfen beni bırakma,' diye yalvardı.

"Gözyaşları yağmur gibi Prenses'in yüzüne akıyordu.

"'*Herkes beni terk ediyor...*'

"Sonra bir çift elin onu tuttuğunu fark etti, göğsündeki fırtınanın ve hıçkırıklarının yankısı arasında alçak ve uzak bir ses duydu. Ve bir çığlık atarak derhal saldırıya geçti, parçalanmış elini kırık kemikleri karşısındaki yüzü yanağını kemiklerine kadar yaracak şekilde kesti.

"'Benim!' diye kükredi bir ses. 'Dior, Tanrı aşkına, *benim*!'

"Kız o zaman durdu ve o haykırış duvarlarda yankılanırken gözleri fal taşı gibi açık, nefesi ciğerlerinde hapis, siyahlar içindeki karaltı onu kollarının arasına alırken umutlanmaya cesaret edemeyerek sadece baktı.

"'... Ga... Gabriel?'

"'Buradayım, canım,' dedi Gabriel onu göğsüne bastırarak. 'Buradayım.'

"Ve Kâse titreyerek ve yeni doğmuş bir bebek gibi hıçkırarak boynuna sarıldı. Nihayet kızı kollarının arasında bulan Gabriel de ağlıyordu, ona aslında dilediği kadar sıkı sarılsa kızın kemiklerini kırabileceği için temkinliydi ama kanlı suyun içinde dizlerinin üstünde dururlarken kız ona bütün gücüyle sarıldı. Dior yaralarından kanlar akarak titriyordu ve Gabriel kızın ne kadar kötü yaralandığını, kendinden ne çok şey verdiğini ve ona ne çok şeye mal olduğunu görmenin sarsıntısını yaşıyordu.

"'Ah, Dior,' diye fısıldadı kızın berbat durumdaki elini tutarak. 'Ah, benim zavallı kızım.'

"'Ge... geldin,' diye fısıldadı Dior. 'Geleceğini *biliyordum*.'

"O sırada Phoebe merdivenleri koşarak indi, ben de kan kılıcımı havaya kaldırarak peşindeydim. Etrafta Lilidh'den bir iz aradık ama tek gördüğümüz küller oldu. Kancadısı Dior'un yanına koştu ve kırmızı suyun içinde diz çökerek kollarını Gabriel ve kızın etrafına sardı ve kanlı dudaklarıyla Kâse'nin alnını öptü. Gabriel yırttığı gömleğiyle Dior'un elini sardıktan sonra ona ve Phoebe'ye sımsıkı sarıldı. Dudaklarını Kâse'nin alnına bastırarak yukarıdaki Mesih heykeline baktı ve bütün dualarının duyulmasının coşkusuyla bütün nefreti o karanlık suya akıp gitti.

"'Mersi,' diye soludu sesi titreyerek. 'Mersi, kardeşim.'

"Arkalarında bir öksürük duyuldu ve Prenses á Maergenn inleyerek gözlerini açınca Dior bir sevinç çığlığı attı. Reyne kan ve tuz suyla sırılsıklam olmuştu ama Kâse'nin kutsal yeteneği görevini yapmıştı. Kızlar hıçkırarak kucaklaştı ve can havliyle birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Phoebe, Dior'un Gabriel'in yüzüne açtığı, sağ gözünün altından yanağına inen derin kesiğe yüzünü buruşturarak baktı. Yarayı kanlı dudaklarıyla öptü ama Gabriel iyileşeceğini, o mahzen mezarda yanında ailesiyle dizlerinin üstünde dururken artık her şeyin yoluna gireceğini mırıldandı.

"Şaşkınlık içinde etrafına, kırık mezar taşlarına, kanlı meleğe, mermer mezara, Mesih'in heykelinin etrafını saran beş heybetli heykele baktı. O karanlıkta gözleri kandan kıpkırmızı parlayarak bana döndü.

"'Burası neresi?' diye sordu.

"Ama cevap vermedim çünkü biraz ilerideki gölgelerin arasında, suyun içinde bir şeyin kıpırdadığını duydum. Gabriel de duymuştu, suyun içinden yanında etcadısı, elinde Küliçen'le hızla doğruldu.

"Gölgelerin arasından bir karaltı, nefes nefese topallayarak ve açık renk tüylerinden deniz suyu ve kan akarak bize doğru geliyordu. Boynu kırılmıştı,

duyduğumuzdan emindik ama şimdi karanlıkta parlayan tek gözünü alacakaranlık dansçısına dikmişti.

"'Anaaylar aşkına...' diye fısıldadı Phoebe.

"Öne doğru bir adım atarken kanı çekilmiş gibi bembeyaz, nefessiz ve büsbütün afallamıştı.

"'*Connor?*'"

VI

KUSURSUZ BİR AN

"Phoebe o adı söylerken Gabriel'in gözlerinde beliren kalp kırıklığını gördük."

Dişleri o gümüş kafesin gerisine tutsak edilmiş Celene, aradan akan suyun üstünden ağabeyini izliyordu. Jean-François, Gabriel'e yan gözle baktı. Meline, hatta genç Dario bile ona acımaya yakın bir ifadeyle bakıyorlardı. Ama Son Gümüşaziz parmaklarını cama vurarak sadece elindeki boş şişeye bakıyordu.

"Hayvana doğru sendelerken alacakaranlık dansçısının sesi titriyordu," diye devam etti Celene. "Ve kurt uzun süredir boğazını sıkan dehşet verici bir tasmadan yeni kurtulmuş gibi, uluma ve feryat arası bir ses çıkararak ileri doğru zıpladı. Çarpıştılar ve ellerinden geldiğince sıkı sarıldılar. Etcadısı dizlerinin üstüne inmişti ve kurdu göğsüne bastırmıştı. Bilmece nihayet çözülmüş, Lilidh'in ağabeyinin fethini besleyen alacakaranlık dansçısı kanını nereden bulduğu sorusunun sırrı açığa çıkmıştı. Dağlık Bölge'deki yuvasından çalınan bir prens. Phoebe'nin kanlı yanaklarından yaşlar akıyordu ve şükür duaları sevinç ve kederin boğukluğuyla yüklüydü. Connor konuşamasa da kavuşmalarının mutluluğu tek gözünün mavisinin ışıltısından ve göğsünde guruldayan hırıltıdan anlaşılıyordu ve her ne kadar alaca karanlık çökene kadar ormansuretine bürünemeyecek olsa da ayrı geçen *onca* zamandan sonra, Phoebe á Dúnnsair'in kocasının, gelinini yeniden kollarının arasına almasına sadece birkaç saat kalmıştı.

"*Kocasının.*

"Bu düşüncenin Gabriel'in gözlerinin grisini koyulttuğunu ve çaresizlik içinde yutkunmaya çalışırken gırtlağından yukarı tırmandığını görebiliyorduk. Phoebe o sırada ona baktı ve aynı acıyı onun yaşlarla dolu altın rengi gözlerinde de gördük. Kaybedilen bulunmuştu. Bulunan kaybedilmişti. Söylenmeyen sözler aralarında, çelik gibi soğuk ve kırık bir kılıç kadar keskin asılı duruyordu. Gabriel çenesini sıkarak gözlerini kaçırdı ve dikkatini kollarının arasındaki kıza, dünyasının küçük, atan ve kanayan kalbine çevirdi.

Çünkü onun yanına dönmek için gökleri ve yeri yerinden oynatmış, bir kan okyanusunu aşmış ve cehennem lejyonlarıyla savaşmıştı.

"Ve sonunda o iyiyse her şey yolunda demekti.

"'Bi... bize yardım etti,' dedi Reyne biri yeşil bir mavi gözleriyle kanlar içindeki kurdun mavi gözüne bakarak. 'Bizi kurtardı. Nedenini bilmiyorum.'

"'Bir önemi yok,' diye mırıldandı Gabriel, Kâse'yi alnından öperek. 'Artık güvendesin.'

"'Canını yaktım,' dedi Dior, Aslan'ın yırtık, kanayan yanağına dokunarak. 'Özür dilerim.'

"Gabriel, 'Hayır, hayatım, boş ver,' diye fısıldayarak kızın kana bulanmış saçlarını yüzünden itti. 'Özür dilemeni gerektiren hiçbir şey yok. Asıl ben seni incittim. Ve dünyadaki bütün özürler bir araya gelse yetmez ama yine de senden özür diliyorum. Çok üzgünüm, Dior.'

"Dior başını salladı. 'Sözünü tuttun. Beni terk etmedin.'

"'Asla,' dedi Gabriel gözleri yaşlarla parlayarak. 'Seninle çok gurur duyuyorum.'

"'Mersi,' diye fısıldarken Kâse artık ağlıyordu. 'Baba.'

"Sonra o karanlığın, o soğuğun ortasında, sıcacık, tatlı ve ışıl ışıl birbirlerine sarıldılar. Çünkü Kutsal Kâse güvendeydi. Kehanet tamamen açığa çıkmıştı. Günölümü artık son bulabilirdi. Ve o an, dünyadaki her şey yoluna girmiş gibi görünüyordu. Yukarıdaki savaşın sesleri kesilmişti. Fırtına nefesini tutmuştu. O kısacık anda acı değil, sevinç vardı. Ölüm değil, umut vardı. Cennet yoktu, sadece orası vardı. Ulaşmak için gökler altında feda edilen her şeye değen kusursuz bir an olurdu, eğer hikâye orada son bulsaydı. Ancak birbirlerine şafak ve alaca karanlık kadar uzak olsalar da, tarihçi, anların ve ömürlerin bir ortak noktası vardır."

Jean-François sessiz bir soruyla kaşını kaldırdı.

"Sonludurlar," diye mırıldandı Gabriel.

"Dior'un eli paramparçaydı ve kanıyordu," dedi Celene. "Gabriel'in etrafına sardığı kumaş şimdiden kıpkırmızı olmuştu. Kız solgun ve güçsüzdü. Şok yavaş yavaş etkisini göstermeye başlarken Reyne kızın sağlam elini tutuyordu. Ama yine de Dior gözlerinde bir gölgeyle bana baktı, sonra tekrar ağabeyime, etraflarındaki heykellere ve yukarıdaki Mesih'e bakarken bakışları keskinleşti.

"'Görüyor musun?'

"Fısıltı havada sonsuz kadar ağır asılı kaldı. Yukarıdaki şehirdeki savaş sessizliğe çekilmişti ve şimdi Dokuzkılıç'ın hayallerinin harabelerinde gayda sesleri, ilahiler ve kana bulanmış zaferimiz çınlıyordu. Fırtınanın şarkısı da

uzaklaşmış gibiydi, öfkeli gök gürültüleri duvarlarda yankılanırken Gabriel içinde durduğumuz mezara ilk kez gerçekten baktı. Mesih'in heykelini çevreleyen eski çağ giysileri içindeki, ıstırapla açılmış ağızlarında sivri köpek dişleri parlayan beş figüre. Her birinin boynunda bir sembol taşıdığını görünce ağabeyimin benzi soldu. İkiz kurtlar, güller ve yılanlar, bir ayı ve kırık bir kalkan, iki kafatası ve son olarak kanatları açık beyaz bir kuzgun. Son figürün yüzüne bakarken Gabriel karanlıkta bir isim fısıldadı.

"'*Fabién.*'

"Oydu. Bir sanatçının elinden çıkmıştı ama yine de o olduğuna hiç şüphe yoktu. Korkusunun gerisinde bile güzel, coşkulu ve sihirli bir gençlik. Sonra Gabriel, Elidaen'de her çocuğun bildiği bir alıntıyı seslendirdi. Ağıtlar Kitabı'ndan.

"'*Ve gökler kalpkanı kadar kızarırken fırtına göğü çatırdatıyor, yağmur kovulmuş bir meleğin yaşları gibi dökülüyordu. Sahte tanrıların ve çiğnenmiş ahitlerin Cehennemin yanan elindeki bütün parmaklar kadar sayıdaki rahibi kasvetli bir hayret içinde duruyorlardı.*'

"'Beş parmak.' Dior yutkundu ve bakışlarını tenindeki kan lekelerinden Mesih'in tekerleğinin altında çığlık atan o figürlere çevirdi. 'Beş rahip.'

"'... Beş kan soyu,' dedi Gabriel.

"Dior, '*Ve Mesih gözlerini Yüce Baba'nın tahtına kaldırdı*,' diye devam ederek bana döndü. '*Ve kalbi yeryüzünün kemiklerini lekeleyerek, gök gürültüsüne yakın bir sesle haykırdı...*'

"'Bu kanla,' diye fısıldadı Gabriel, 'sonsuz yaşama kavuşsunlar.'

"'Cehennem,' dedim dizlerinin üstünde duran figürlere bakarak. 'Sonsuz.'

"'Ayinlerde bize bunun Mesih'in inançlılara vaadi olduğu söylenirdi.' Dior belinde Reyne'in eliyle ayakta duruyor, sesi titriyordu. 'O öldükten sonra kilisesini kuranlarla anlaşması olduğunu. Ama bunlar onu öldüren rahipler,' dedi eliyle beş heykeli işaret ederek. 'Son sözleri bize değilmiş. *Onlaraymış.*'

"'Onları *lanetlemiş*,' diye fısıldadı Phoebe. 'Son nefesinde. Bu rahipleri...'

"Dior soğuk gözlerini bize çevirerek başını salladı. 'Bu rahipler yeryüzündeki ilk vampirlerdi.'

"Ağabeyim öldürdükleri Tanrı çocuğunun etrafında diz çöken o figürlere baktı. Sonra bakışlarını daha o şafak dua ettiği Mesih'e kaldırdı.

"'Bütün bunlar,' dedi nefes nefese. 'Bunca sefalet. Bunca kan. Kurtuluş için senden medet umduğumuz onca yıl... Oysa... bizi lanetleyen sendin.'

"Ağabeyim kanlı yanaklarında yaşlarla başını sallayarak o heykelle konuşuyordu.

"'Onları sen *yarattın*.'

"Sonra gözlerinde kaynayan hiddetle bana döndü.

"'Ve *sen* bunu biliyordun.'"

Hücreye Jean-François'nın kaleminin hışırtısı dışında sessizlik çöktü. Köleler birbirlerine bakıyorlardı; Meline, Dario, Delphine ve adamları bu yeni bilgi karşısında afallamışlardı. Tarihçi ise bozuntuya vermeden yazmayı sürdürdü. Sakinliğini yılların tecrübesi sayesinde mi, yoksa hakikati zaten bildiği için mi koruyabildiğini kestirmek güçtü. Ama sessizlik uzadıkça uzadı, sonunda kalem de durdu ama Celene Castia susmaya devam etti.

Şimdi küçük güneşler gibi parlayan siyah gözleriyle ağabeyine bakıyordu. Gabriel sonunda bakışlarını boş şişesinden kaldırdı, yanakları öfkeden kızarmıştı. Dili içkinin etkisiyle dolaşarak konuştu.

"Eee? Ne bekliyorsun?"

"Senin anlatmayı tamamlamanı," dedi Celene.

"Canın cehenneme," diye tısladı Gabriel.

"Senin hatandı, Gabriel."

"Canın. Cehenneme."

"Senin ve aptalca öfkenin," diye hırladı Celene onu baştan aşağı süzerek. "Domuz kafalı, kıt akıllı gururunun. İkisinden birine hâkim olabilseydin sonrasında yaşananların hiçbiri..."

"Biliyordun!" diye kükredi Gabriel ayağa kalkarak. "En başından beri biliyordun. Bizi aylarca kandırdın! Yalan üstüne yalan! Ruhlar içerek! Dior'u riske atarak! Beni sırtımdan bıçaklayarak!"

"Ve hâlâ meleyip duruyorsun. Seni mızmız aptal ayyaş..."

"YETER!"

Tarihçinin kükremesi hücrede yankılanarak kardeşleri susturdu. Jean-François da elinde sıkı sıkı tuttuğu defteriyle ayağa kalkmıştı ve çikolata rengi gözleri alev alevdi.

"Gecenin büyük kısmı boyunca sizin didişmenizi dinledim. Önümde sonsuzluk olsa da bu çocukça hallere ziyan edecek bir dakikam daha yok! Güneş doğuyor, matmazel ve mösyö, ve güneş iyice yükselmeden yatağımın hazlarının tadına bakmak istiyorum, yoksa Yüce Yaradan şahidimdir, bedelini siz ödersiniz! Şimdi kıçlarınızın üstüne oturun ve şu işi bitirin!"

Hücreye kölelerin nefes bile almaya cüret edemediği bir hareketsizlik çöktü.

"Bu yüzden Tanrı yardımcın olsun..."

"Üstüne atladım," diye hırladı Gabriel. "Kahrolası gırtlağına. Bütün o yalanlar, bütün o öfke, onca kayıp, Cairnhaem'deki ihaneti, babam, bu... hepsi o anda kaldıramayacağım kadar ağır geldi. Çocukken hep yan yana

dövüşürdük. Ellerimizde sopalar, sırt sırta verir ve hayali düşman lejyonlarına karşı savaşırdık.

"*Sayıca az olabiliriz*, derdik, *ama asla yenilmeyiz. Her zaman, Aslanlar.*

"Ama şimdi hepsi geçmişte kalmıştı. Ve bunun için içim ne kadar sızlasa da aramızdaki uçurumun asla kapanmayacağını bilirdim. Aléne'yi kanını içerek küle döndürürken gözlerinde parlayan o kahrolası mutluluğu hâlâ görebiliyordum. Nefretine güvenmemi söyleyen sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Öyle de yaptım, o nefreti saçarak karanlıkta üstüne bir bıçak gibi uçtum ve öfkeyle ona çarptım. Celene ve ben birbirimize girerken Dior adımı haykırdı; Phoebe, Connor'ı bırakıp durmam için haykırmaya başladı. Ama gözümü kör etmişti. Yalanlar. İhanet. Ama en önemlisi bu dünyanın çektiği bütün eziyetin, *Tanrı'nın* eseri olduğu düşüncesi.

"Bir yanım en başından beri biliyordu. Gerçekten durup düşündüğünüz zaman, gecenin ilerleyen saatlerinde tek başınıza kaldığınızda, müzik ve lakırtılar sustuğunda ve ruhunuzun kanlı aynasına dikkatle baktığınızda, böyle bir hayatla, iyi kalpli bir yaratıcı fikriyle uzlaşmak imkânsız. Dünyada bu kadar dehşet, kırgınlık ve nefret varken kendinizi yukarıdakinin önemsediğine ikna etmek. Sadece bir kör, cehennem ateşine bakıp gülümseyebilir. Sadece bir korkak, çocuğuna yumruğunu kaldırıp adına sevgi diyebilir. Sonra Sabır'la konuştuğum zamanı hatırladım. Avuçlarının arasında ölü kuşunun küçük bedenini tutarken. Neden öldüğüyle ilgili sorularını. İnsanın çocuğuna ölümü anlatmasının güç olduğunu söylemiştim, vampir ama aslında bunların *herhangi* bir kısmını *herhangi* bir insana açıklamak imkânsız. Bu yüzden kabulleniriz. Büyük plan efsanesi için. Bizi seven Tanrı fablı için. Kendimize o yalanı, öldüğümüz zaman her şeyin anlam kazanacağı yalanını öğretiriz.

"Ama aslında içinde bir gerçeklik payı yoktur. O istediği için acı çekeriz. O bunu dilediği için. O bundan hoşlandığı için ölürüz. Ve eğer bir plan varsa soğukkan, o planın kapsamı bu kadar." Gabriel eliyle duvarları, etrafındaki koyu renkli taşları ve duvarların ötesindeki boş geceyi işaret etti. "Dizlerinin üstündeki bir dünya. Sadece *bir anlık* merhamet için yalvaran. Kanının son damlasını kendi kahrolası *oğlunun* yarattığı canavarların ağzına akıtan.

"Ellerim Celene'in gırtlağına, onunkiler de benimkine sarılmıştı. Kanlarımızın kaynama kokusunu duyabiliyordum. Phoebe bizi ayırmak için araya girdi. Dior masmavi gözlerini benimkilere kilitlemiş, durmam için yalvarıyor, baba, *lütfen*, adımı haykırıyordu.

"Bu yüzden arkasındaki gölgeyi görmedi.

"Gölge suyun içinden yükseldi. Simsiyah ve çarpılmış bir harabe. Saçları, elbisesi, ipekleri yanmış; yanık bir tenle sarılmış bir iskelete dönmüştü.

Kafatasında göz namına bir şey kalmamıştı ama havadaki o yoğun ve dolgun kan kokusunu duyabiliyordu. Ve Lilidh'den geriye kalan o harabe, pençeli ellerinin ikisini birden uzatarak..."

Gabriel'in sesi titredi ve durdu.

"O..."

Hücreye yine bir sessizlik çöktü. Son Gümüşaziz'in gözleri yaşlarla dolmuştu, elleri titriyordu ve o karanlık kıyıda dizlerinin üstüne inerken uzun siyah saçları bir kefen gibi yüzünün iki yanına dökülüyordu.

"Anlamıyorum," dedi Jean-François. "Lachance, Lilidh'i göğsünden bıçaklamıştı. Kanı Fabién Voss'un kadim oğlunu gömmeye yetmişti. Kanla mesh edilmiş bir kılıçla kalbine aldığı darbe bir Dyvok'u öldürmeliydi."

"Kalbi yoktu ki."

Tarihçi gözlerini kırpıştırarak Gümüşaziz'e baktı.

"Kendisi söylemişti. Tolyev onu öldürdüğü gece kalbini söküp almıştı."

"Biz vampirler öldüğümüz halimizde kalırız, tarihçi," diye mırıldandı Celene. "Korsesini neden hiç çıkarmıyordu sanıyorsun? Ona neden o lakabı taktıklarını?"

"Kalpsiz," dedi Jean-François iç geçirerek.

"İlk harekete geçen Connor oldu," dedi Gabriel sert ve soğuk bir sesle. "Dior'a uzanan Lilidh'in üstüne atıldı ama yeterince süratli değildi. Lilidh'in elleri Dior'un yüzünün üstüne kapandı, Dior çığlıklar atarak çırpınıyor, umutsuzca elinden kurtulmaya çalışıyordu. Ancak parmakları yanık dal parçalarına benzese de Lilidh korkunç gücünden bir şey kaybetmemişti. Bir tanrıçadan çok, tanrıçaları katleden bir yaratığa benziyordu. Ve o biçimsiz, iğrenç hırlamasıyla, Lilidh, Dior'un kafasını neredeyse boynundan ayıracak kadar sert, çevirdi."

Gabriel başını öne eğdi.

Öne uzattığı ellerine bakıyordu.

Titreyen ellerine.

"Korkunç bir ses duyduk," diye fısıldadı Celene. "Birbirimize yağdırdığımız küfürlere, kavgamızın gürültüsüne ve Phoebe'nin bağırışlarına rağmen o ıslak çatırtıyı, Reyne'in çığlığını duyduk ve dünya bir anda karanlığa gömüldü. Connor, kükreyerek ve öfkeyle, Tanrım, duvarları saracak kadar şiddetli bir hiddet ve nefretle, Kalpsiz'in üstüne atıldı ve dişlerini vampirin boğazına geçirdi. Pençeleri göğsünün küllerini yırtarak dişlerini boynundan geriye kalan kararmış iskelete sapladı. Lilidh içine düştüğü cehennemin kıyısından son bir nefret darbesiyle, yumruğunu iri kurdun kaburgalarına sapladı ve etrafa kanlar fışkırdı. Aytahtı'nın ve Fırtınakoparan Ailidh'in soyundan

gelen cesur Connor á Lachlainn Lilidh'in kafasını omuzlarından ayırırken Kalpsiz de kurdun korkusuz kalbini tutup göğsünden söktü.

"İkisi birden yere düştüler. Lilidh en sonunda kararmış bir kül yağmuruna dönüşürken Connor da siyahlığı kırmızıya boyayarak suya düştü. Phoebe acı dolu çığlıklarla yanına koştu ve kocasının yanında diz çökerek çaresiz ellerini göğsündeki deliğin üstüne kapattı. Ama umut tükenmişti. Canı çekilmişti. Ölüm elini tutarken kurdun damarlarındaki karanlık sihirler bozuldu ve vücudu kemikleri biçim değiştirerek, tüyleri yok olarak gerçek biçimine büründü ve şimdi hıçkıran dul eşinin kolları arasında cansız, kırık dökük bir adam yatıyordu. Aytahtı'nın prensinin sert ve güzel bir yüzü, Phoebe'den daha büyüktü ve teninde savaşların ve zorlukların izlerini taşıyordu. Tek mavi gözü hâlâ açıktı ve sırılsıklam olan kül rengi saçlarının arasından kan akıyordu. Phoebe onu göğsüne bastırdı ve başını arkaya atarak acıyla feryat etti.

"Reyne, Dior'un harap vücudunu kollarının arasında tutuyor, ağlayarak öne arkaya sallanıyordu. Gabriel ve ben hâlâ suyun içindeydik, konuşamayacak, hatta birbirimizin boğazına yapışmış yakıcı ellerimizi çözmek dışında kıpırdayamayacak kadar büyük bir şok içindeydik. Ancak ağabeyim ne olduğunu, ne yaptığımızı ve neyin olmasına izin verdiğimizi anlayınca o hareketsizlik sihri bozuldu ve kanlı suyun içinde ayaklarını sürüyerek Dior'un yanına yürüdü. Dehşet ve şaşkınlık kalbini delip geçerek onu kollarına aldı ve 'Hayır, bebeğim, sakın! SAKIN!' diye haykırarak kızı hızla inip kalkan göğsüne bastırdı. Sonra çaresiz gözlerini kaplayan bir delilikle bana baktı. Ama bir kadimin kanı bir ruhu ölümün pençelerinden geri alabilse de kızın parçalanmış omurgasından aşağı sarkan kafasını gören bir aptal bile Mahné'nin ödülünü çoktan aldığını görebilirdi. Ne nabzı kalmıştı ne nefesi ne de canı.

"San Michon'un Kutsal Kâsesi ölmüştü.

"'Dior?' dedi Gabriel onu sarsarak.

"Yanaklarımızdan kanlı yaşlar dökülüyordu.

"İçimizdeki bütün umut ölmüştü.

"'*DIOR*!'"

Son Liathe kirpiklerinden kırmızı damlalar akarak kafasını salladı.

"Cehennemin yüzüme bir nefes kadar yaklaştığını gördüm, günahkâr. Ebedî hayat için yalvaran sayısız ölümsüzün yakarılarını duydum. Bin yetim bebeğin, dul kalan kocaların, çocuksuz annelerin, harabeye dönmüş bir âlemin çığlıklarını dinledim ve şu kadarını söyleyeyim: Ağabeyimin çığlığı duyduğum hiçbir sese benzemiyordu. Öfke değildi. Korku değildi. Kalp kırıklığıydı. Kusursuz, korkunç ve eksiksiz bir kalp kırıklığı. Kendini çaresizliğin kıyısından geri sürüklemişken şimdi karanlığa düşen bir adamın

çığlığı. Her şeyini -kalbini, ruhunu ve akıl sağlığını- onu seven birini bir daha asla yüzüstü bırakmamaya adamış bir adamın çığlığı.

"Lanetli bir ruhun çığlığı.

"O karanlıkta, tamamen kaybolmuş hissederek dizlerimin üstüne indim. Yaptığım her şey, söylediğim her yalan, her ihanetim, her günahım bunun içindi. *Onun* için. Ve o artık yoktu. Beni bekleyen cehennemin dişlerine baktım, çaldığım ruhların hepsi içimde ayaklanmıştı çünkü artık hiçbirimiz için kaçış yoktu. Bitirmeli miyim diye düşündüm. Umut artık bittiğine göre. Yaratıcımın karşısına çıkmalı ve onu elimin bıçağın üstünde olmadığına ikna etmeye çalışmalı mıydım? 'En azından denedim?' diye yalvarmak için.

"En azından denedim.

"Mezar kapkaranlıktı. Herkes gözyaşları içindeydi. Ben ağlıyordum, Phoebe kocasının başında, Reyne ilk aşkının başında hıçkırıyordu. Gabriel, Dior'un kül rengi saçlarını cansız yüzünden iterek soğumaya başlayan alnı öptü ve usul usul şarkısını mırıldanmaya başladı.

"Uyu artık, güzel yavrum, uyu artık, benim canım,
"Baban yanında olduğu sürece, karanlık rüyalar bitmeye mahkûm.
"Korkma canavarlardan, korkma geceden,
"Baban artık yanında ve her şey yolunda.
"Kapat gözlerini, hayatım ve bil ki bu gerçek,
"Sabah gelecek ve baban seni hep sevecek."

Ninova

VII

YEİS

"Cenazesine kalmadı," dedi Celene iç geçirerek.

"Onun dışında hepsi Niamh şehrinin harabelerinde toplandılar. Kırmızı bir su gibi toprağa dökülen ve şimdi her şeyin ne uğruna olduğunu anlayamayan Dağlılar. Lachlan á Craeg ve Gümüş Kardeşlik'ten geriye kalanlar hem Kâse'nin hem kaybettikleri kardeşlerin yasını tutuyordu. Savaş bittikten sonra Gabriel'in eski çırağı dışında tek bir gümüşaziz sağ bulunamamıştı. Dior'un kurtardığı tutsaklar, şaşkınlık içinde Auldtunn'un çukurundan yukarı tırmanıyordu. Özgür bıraktığı perişan haldeki köleler ona teşekkür etme fırsatını bile bulamamıştı. Paçavraların altında o korkunç son saatte Aaron de Coste'un sınırlı merhametiyle bağışlanmış birkaç çocuk ve avludaki o korkunç kafeslerde donmuş cesetler bulunmuştu. Küçük Mila da o çocukların arasındaydı; şimdi bez bebeği, kanlı elbisesi ve yaşından çok büyük bakan gözlerinde şaşkınlıkla karın içinde duruyordu. Reyne genç Joaquin Marenn'i yanında tazısı Elaina'yla harabelerin arasında dolaşırken ve Isla'nın adını haykırırken bulmuştu. Ebedî Aşkı'nı ararken.

"Prenses ona gerçeğin tamamını anlattı mı, bugün bile bilmiyoruz.

"Dior herkesin onu son bir kez ziyaret etmesi için Amath du Miagh'dair'in, Anabakire'nin Mezarı'nın kalıntılarında katafalka konmuştu. Reyne mahzen mezarda konuştukları gece yemin ettiği gibi, Kâse'ye kadimin ininden çalınan bütün ipeklerden ve bir prensesin gardırobundan çıkacak bütün şık parçalardan daha çok yakışacak bir giysi giydirmişti. Parlak şövalye zırhını ve üç katlı örgü zinciri, Ossway çeliğinden bir uzunkılıç tamamlıyordu. Dior'un uzun saçları yıkanıp taranmış ve beyaz bir hale gibi başının etrafına serilmiş, elleri göğsünde kavuşturulmuştu. Sağ eli bir eldivenin içindeydi ama sadece yaralı bir işaret parmağının ve başparmağın kaldığı sol eli onların iyiliği için katlandığı ızdırabı herkesin görebilmesi için açıkta bırakılmıştı. Kimileri ona *Tanrı'nın Kırmızı Eli* diyordu. *La demoiselle du Graal.* Ancak o ihtişamlı şapelin

harabeye dönmüş basamaklarında toplandıklarında, önce bir haykırışa, sonra bir ilahiye dönüşen o asıl fısıltı, çok basit ve çok hakikiydi.

"Ona San Dior dediler.

"*San Dior.*

"Bu adı haykırırlarken gökler karanlık, öfkeli ve kurşun gibi ağır bir çınlamayla karşılık verdi. Bu vedada en ufak bir sevinç yoktu, sadece kayıp vardı ve doğrusunu söylemek gerekirse hiçbirimiz şimdi ne yapacağımızı bilmiyorduk. Aaron de Coste cenaze törenini yanında biricik aşkı Baptiste'le uzak bir tepeden izliyordu ve yaptığı bütün o korkunç şeyler aralarında Nikita Dyvok'un yüzünü taşıyan bir gölge gibi asılı duruyordu. Methiye konuşmasını Phoebe á Dúnnsair yaptı, Dior'un şanını insanlarına ve uluyan gökyüzüne haykırdı. Ama kalbi o kadar derinden yaralıydı ki neredeyse bir hayalete dönmüştü, çürük kan hâlâ onun ve türünün damarlarında akıyordu ve çadırında, kanlı bir kefen içinde gömülmeyi bekleyen bir sevdiği daha vardı.

"Ve bütün bunlar olurken Gabriel orada yoktu.

"Ne zaman gittiğini, kimseyle vedalaşıp vedalaşmadığını bilmiyoruz. Tek bildiğimiz onu aramaya gittiğimizde hiçbir iz bulamadığımız ve cesur atı Argent'ın Dağlıların atlarının arasında olmadığı. Uzun süre peşinden gitmeyi düşündük."

Son Liathe başını sallayarak homurdandı.

"Ve sonra vazgeçtik.

"Kendi adıma, onu toprağa verirlerken orada olmaya dayanamazdım. Lachlan á Craeg, Anabakire'nin boş mezarının ihtişamlı gümüş kapağını geriye çekip onu o serafim melekleri ve gümüşlü kılıçları tarafından sonsuza dek korunacağı mezarın içine yerleştirirken. Biz aşağıda, Maryn'in mezarının tonozunun derinliklerinde, belimize kadar çıkan kanlı suyun içinde, gözlerimizden kanlı yaşlar akarak durduk. Gümüş Kardeşlik'in ilahileri bana ağıt gibi geliyordu. Edilen bütün dualar ve sıralanan isimler bomboş çınlıyordu. *Azize. Kâse'nin Bakiresi. Tanrı'nın Kırmızı Eli.* Sonuçta o değer verdiğim bir kızdı. Yüzüstü bıraktığım bir kız. O korkunç karanlıkta, cennet üstümüzde bize öfkeyle bakarken, cehennem altımızda ağzını açmış beklerken adını fısıldadığımız bir kız.

"'*Dior.*'"

"Değer verdiğin mi?"

Bu sözcükler telaffuz edilmemiş, âdeta zehir gibi tükürülmüştü. Gabriel şimdi ayakları üstünde sallanarak o karanlık kıyıdan doğruluyordu. Gözleri sarhoş öfkesiyle yanıyor, yumruklarını sıkıyordu.

"*Değer verdiğin mi?*"

Gabriel boş şişesini fırlatınca Celene irkildi. Şişe gümüş maskesine, mermer tenine çarparak yüzlerce cam kırığına ayrıldı.

"Sen *KENDİN DIŞINDA HİÇ KİMSEYİ* ZERRE UMURSAMADIN!"

Gabriel uzun siyah saçları arkasında dalgalanarak ve ağzı nefret dolu bir hırıltıyla açık, kükreyerek nehrin karşısına atıldı. O karanlık suları Jean-François haykıracak fırsatı bulamadan aşıp kız kardeşinin üstüne atladı ve onu yere çaldı. Yumruklarını sıkarak ve öfkeyle böğürerek suratına dudaklarının üstündeki metal kafes önce yamulacak, sonra metalin çığlığıyla tamamen parçalanacak kadar gaddar ve şiddetli bir iki yumruk yapıştırdı. Sonra Celene onun üstüne çıktı ve ikisi ikiz gölgeler ve ikiz alevler halinde, nefretleriyle birbirlerini tırmalayarak duvardan duvara, yerden tavana vurdular. Marki, Gümüşaziz'in peşinden suyun karşısına geçemeyeceği için sadece Delphine'in adını haykırabildi. Yüzbaşı ve kılıçköleleri haykırışlar arasında göğüs hizasındaki suya atladılar ve iki kardeşin çarpıştığı karşı kıyıya yürüdüler.

Son Liathe ve Son Gümüşaziz kavga eden çocuklar gibi birbirlerini yumrukluyor, tekmeliyor, tırmalıyor ve tükürüyorlardı. Ama sonunda Celene dişlerini Gabriel'in boynuna geçirdi ve fışkıran kanı göz kapakları titreşerek, nefesi kesilerek ve dudakları bükülerek içmeye başladı. Ta ki kılıçlar ulaşana ve kılıçköleleri Celene'i yanan meşaleleriyle dürterek, onu alevlerin korkusuyla çığlıklar atarak bulabileceği en karanlık köşeye sinmek üzere geri çekilmek zorunda bırakana kadar. Jean-François uzun siyah saçlarının ve kan perdesinin gerisinde, dehşetle büyümüş gözleri dışında kızın yüzünü pek göremiyordu.

"Kızı öldürmeyin!" diye haykırdı. "Gümüşaziz'i geri getirin. *DERHAL*!"

Askerler itaat ettiler ve kan içindeki sarhoş Gabriel'in ayağa kalkmasına yardım ettiler. Son Gümüşaziz'in bir eli yırtık boğazındaydı. Ama gölgelerin arasına sinen kız kardeşini görünce bir kez daha o tarafa atıldı ancak Delphine ve en iri beş adamı tarafından durduruldu.

"Yalancı SÜRTÜK!"

"İnançsız KORKAK!"

Gabriel onu sürükleyen ellerden kurtulmak için debelenerek, "Sana yemin ederim, ölümün elimden olacak!" diye kükredi. "Beni duydun mu, Celene? Yukarıdaki Tanrı'ya ve aşağıdaki cehenneme yeminler olsun, sırf yandığını izlemenin zevki için onlara sen ve seninkiler hakkında bildiğim *her şeyi* anlatacağım!"

Celene yere kan tükürerek, "Fiyatın bu kadar yüksek demek?" diye haykırdı ve Jean-François'ya baktı. "Ah, sakın kanma, küçük Marki. Ağabeyim içinde boğulacağı bir şişe ve kanını içeceği bir fahişe için sana cennetin anahtarlarını bile satar!"

"*Geber*!" diye kükredi Gabriel kayalık kıyıda sürüklenirken elini kardeşine doğru uzatarak. "Şu nehre adım at ve kendini yok et Celene! Sen ancak buna yararsın! Sen sadece buna layıksın! Madem en sonuncuları sensin, bu işi sonsuza dek bitir!"

"Ben asla bitmem! Ben taşım, beni duyuyor musun? Ben *DAĞIM*!"

"Onu buradan götürün!" diye haykırdı Jean-François. "Buradan uzaklaştırın!"

Gabriel çırpınırken bir kölenin kolunu, diğerinin çenesini kırdıysa da nihayet onu sopalarla yola getirdiler. Son Gümüşaziz kanlar içinde ve şaraba batmış bir halde, Delphine ve yarım düzine adamı tarafından, çizmeleri taşların üstünde sürüklenerek hücreden çıkarıldı. Ancak ıslak saçlarının arasından ve yanağını gözyaşı damlaları gibi kesen yara izinin üstünden bakan gözleri kız kardeşinden bir an ayrılmadı. Yüzü nefretle çarpılmıştı.

Jean-François şimdi sessizliğin çınladığı hücrede kaldı ve elinde defteriyle kıyıda durdu. Meline tatsız ve kansız bir yüzle yanındaydı. Tarihçi kusursuz yanağına düşen altın rengi bukleyi iterek suyun karşısındaki kıza, o canavara baktı. Celene hücrenin en uzak, en karanlık köşesine çekilmişti ve alevlerin korkusuyla hâlâ tir tir titriyordu. Ağzına ağabeyinin kanı bulanmış, siyah saçları örümcek ağları gibi yüzüne saçılmıştı ama siyah gözleri Marki'ye kilitlenmişti.

Marki'nin sesi karanlık duvarlarda yankılandı.

"Söylediği şeyi neden yapmıyorsunuz, matmazel?"

Liathe başını soru sorar gibi yana yatırdı.

Tarihçi nehri işaret etti.

"Madem kadeh kırıldı, Kâse her tür kurtuluş umudunuzu yanına alıp gitti." Omuz silkti. "Kaçınılmazı ertelemek niye? Neden son vermiyorsunuz?"

"Çelik paslanır. Buz erir."

Celene saçlarını yüzünden çekti, gümüş kafesinden kurtulan dudakları kıpkırmızıydı. Hücrenin karanlığına rağmen, tarihçi onun ağzını, yara izsiz ve bozulmamış çenesini, boynunu görebiliyordu. O simsiyah gözlerin altında kusursuz ve eksiksiz yüzünü.

"Taş hep ayakta kalır," diye tısladı.

Vampirler suyun iki tarafından birbirlerini süzerken Celene'in dudaklarında, taşın üstünde, havada kan vardı. Jean-François'nın teni karıncalandı, gözleri kararardı, damaklarında dişlerinin sivrildiğini hissetti.

"Bu hikâyede anlatmadığınız çok şey var, Matmazel Castia," dedi alçak sesle.

"Her zaman bir yarın vardır, günahkâr," diye mırıldandı Celene.

Jean-François kravatını düzeltti, ağır cildi zarif elleriyle koruyucu bir tavırla tutarak kolunun arasına kıstırdı. Tarihçi, Celene'i baştan aşağı süzerken Meline arkasında duruyor, kuş tüyü gibi hafif parmaklarını sırtında dolaştırıyordu.

"Yatağıma gitmeden önce bir talebiniz var mı, matmazel?"

"İstesek verir miydin?"

Marki ona buz gibi ve acımasız bir gülümsemeyle baktı.

"Hayır."

Gülümsemesi hızla silinerek onu başıyla selamladı.

"*Au revoir*, Matmazel Castia."

"İmparatoriçeye selamlarımızı ilet, küçük Marki."

Ayak sesleri, Meline'in elindeki küreyle birlikte taşın üstünde uzaklaştı.

Ağır kapılar gürültüyle kapandı ve hücre karanlığa gömüldü.

Ve o karanlıkta Son Liathe fısıldadı.

"Margot'ya yakında görüşeceğimizi söyle."

ŞAFAK

I

Katil hâlâ sonun gelmesini bekleyerek dar pencerede nöbet tutuyordu.

Oda onu aşağı cehenneme sürüklediklerı zaman bıraktığı gibi değildi. Zemindeki taşlar neredeyse tertemiz olana kadar ovulmuş, kan lekelerinin üstüne koyun yününden dokunmuş eski bir halı serilmişti. Şöminede ateş yoktu ama sıcaklığı henüz geçmemişti, birkaç saat önce yakmış olmalıydılar. Odanın ortasında, aralarında yuvarlak bir masa olan iki antika koltuk duruyordu. Masanın üstünde boş ama vaatle dolu yeşil bir şişe duruyordu.

Onu parmak boğumlarında kız kardeşinin, yırtık boynunda kendi kanıyla aşağıdaki hücreden yukarıya sürüklemişlerdi. Koridorlarda Marki'nin kılıçkölelerinin kollarında Margot'nun beyaz tenli saray görevlilerinin, duvarlardaki muhteşem fresklerin arasından taşınırken kafasının içinde her adımı saymıştı. Öfkesinin kuruyup tükendiği anlaşılınca Gabriel'e kendisi yürümesi için izin verilmiş ve kulenin merdivenlerini kölelerin eşliğinde tırmanıp Marki Jean-François Chastain'in nahoş ziyaretini beklemek üzere odaya kapatılmıştı.

Beklemesi uzun sürmedi.

Pencereden dışarıdaki dağlara bakarken bir el saçlarını ensesinden çekiyormuş gibi bir ürperti hissetti. Arkasına dönünce soğukkanı, etrafında köleleri Meline, Jasminne ve Dario, arkasında Delphine'le altı metre kadar uzağında buldu.

Vampir, "Kendinden çok hoşnut olmalısın, Şövalye?" dedi.

"O kahrolası yılan mezarını boylayınca hoşnut olacağım."

"Ona el sürmene izin vermedim."

"Hak etti. Her damlasını."

"Öyle bile olsa Celene Castia senin değil, İmparatoriçe'nin malı." Jean-François ona dik dik bakıyordu. "Ona yine zarar vermeye kalkışırsan seni

tekrar cezalandırmak zorunda kalacağım. Bana öyle geliyor ki son seferin üstünden ne kadar nahoş olduğunu unutacağın kadar zaman geçmedi."

Tarihçi kuyruklu ceketini düzeltirken gözlerindeki yakıcı öfke azalır gibi oldu.

"Yine de. Genel olarak düşünüldüğünde, verimli bir gece oldu, *mon ami*." Gümüşaziz'e hoş bir gülümsemeyle bakarak kolunun altındaki deftere vurdu. "Muhteşem Margot çok hoşnut kalacak. Her ne kadar bu hikâyede senin ve kız kardeşinin anlattığınızdan daha fazlası olduğundan emin olsam da tatsız gün ışığı şimdilik bizi yakaladı. Uyku ve yatak odam beni çağırıyor."

"Tatlı rüyalar, vampir." Gümüşaziz başını yana eğdi ve parmağını dudağına vurdu. "Ama hayır... rüya görmek için ruh gerekir, değil mi?"

"Biz çekilmeden önce bir talebin var mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Gümüşaziz vampirin muzip bir ışıltıyla parlayan çikolata rengi gözlerine baktı. Sonra bakışları, Meline'e, beyaz boynunu sımsıkı saran tasma kolyeye ve dekoltesini kaplayan incecik mavi damar izlerine çevrildi. Sonra işveli bakışlı, akıllı elli, esmer, pürüzsüz tenli Jasminne'e ve son olarak hemen altında nabzının attığı köşeli çenesini uzun siyah saçların çevrelediği Dario'ya baktı. Gabriel'in yanakları o akşamın erken saatlerinde, banyoda yaşanan anların anısıyla ısındı. Gençkanın omuzlarına kondurduğu öpücükler, kızın uyluklarının arasında dolaşan hafif parmak uçları. Vampirin gözleri manidar bir bakışla kasıklarına çevrilirken dudakları bilmiş bir gülümsemeyle büküldü.

"İstemen yeterli, Gümüşaziz."

"Mersi," dedi Gabriel alnında taze ter damlalarıyla onlara arkasını dönerek ve ellerini arkasında sımsıkı kenetleyerek. "Hâlâ o türden bir piç değilim."

"Şövalyenin susaması ihtimaline karşı, ona en azından bir şişe daha getirebilirim, efendim?"

Konuşan, Dario'ydu. Dumanlı bakışlarını tarihçiye çeviren gençkan, efendisini hoşnut etmeye her an hazır ve istekliydi. Jean-François dudaklarını büzdü; aç gözlerini delikanlının vücudunda, ellerinde, dudaklarında dolaştırdı. Ama Meline sırtına usulca dokunup kulağına bir şey fısıldayınca vampir o gün için onun ve Jasminne'in yeterli olacağı sonucuna ulaşmış gibi baktı.

"Ne dersin, Şövalye?" Marki, Dario'ya baktı. "Dediğim gibi bu yılın mahsulü *muhteşem*."

Gümüşaziz çenesini sıktı. Dario'nun terinin baş döndürücü parfümünü duyabiliyor; ona bakarken çenesinin sivri düzlüklerini, hemen altında hipnotize edici bir ritimle atan damarını süzerken gençkanının nabzının hızlandığını

görebiliyordu. O akşam içtiği sanktustan sonra susuzluğu yaşadığı karanlığa geri çekilmişti. Ama her zamanki gibi, şimdi geri gelmişti. İçindeki o delik hiçbir zaman tam olarak dolmuyor, o ihtiyaç hiçbir zaman doymuyordu.

İnsanın onu tamamlayan şeyden nefret etmesi.

İnsanın onu yok eden şeyi sevmesi.

"Belki... bir şişe daha alırım," diye fısıldadı sonunda boğuk bir sesle. "*Oui.*"

Jean-François karanlık ve kurnaz bir gülümsemeyle arkasındaki kılıçkölelere işaret verdi. Delphine ve adamları odadan çıkarken Marki, Dario'nun elini tuttu; beyaz bileğini öperek tenini ürpertilere boğdu. Delikanlının siyah Kuzeyli gözleri erir gibi büyüdü.

"Şövalyenin ihtiyaçları sana emanet, aşkım."

"Nasıl arzu ederseniz, efendim."

"Kahrolası gözlerini de yanında götür," diye homurdandı Gümüşaziz omzunun üstünden arkaya bakarak. "Buraya gösteri sergilemeye gelmedim."

Vampir kıkırdadı ve iradesini odanın karşı tarafına gönderdi. Şöminenin gölgelerinin arasından çıkan küçük, siyah bir karaltı hızlı adımlarla ona doğru koştu. Jean-François yere çömeldi ve küçük siyah fareyi avucunun içine kaldırarak tanıdık gözlerinin içine baktı.

"Benimle gel, Armand," diye mırıldandı. "Misafirimiz biraz utangaç."

Jasminne terlikli ayaklarıyla odadan kayarcasına çıkarken Meline de peşinden gitti ve kılıçköleleriyle birlikte eşiğin diğer tarafında, teni karıncalanarak ve nefesi hızlanarak sabırla bekledi. Jean-François gülümsemesinde usturalarla Gümüşaziz'in sırtına baktı.

"Sonunda," diye fısıldadı, "canavara hakkını vermek gerek."

Gabriel o zaman arkasına baktı ve kül gibi bir sesle, "Yoksa o hakkını alır," dedi.

Marki başını eğdi.

"*Santé*, Şövalye."

"*Morté*, soğukkan."

Vampir odadan duman gibi kayarcasına çıktı, kapı arkasından kapatılıp kilitlendi. Gabriel soğuk taş basamaklarda gittikçe uzaklaşan ayak seslerini ve hücresinin kapısının önünde bekleyen kılıçkölelerinin nefesini dinledi. Arkasındaki delikanlının nabzının hızlandığını duyabiliyor, kanının kız kardeşinin parmak boğumlarındaki kanına karışan kokusunu alabiliyordu. Kendi kanı gırtlağında kurumaya başlamıştı bile. Ellerinin altında ve dilinin ucunda hissettiği yumuşacık, ılık ve pürüzsüz tenin, ağzına ve oradan gırtlağına akışının anısı.

Yüzünü pencereden odaya çevirdi ve fırtına grisi gözleri Marki'nin arkasında bıraktığı ödüle sabitlendi. Nefesi hızlandı. Yumruklarını sıktı. Gençkanın güzelliğini, koyu kahverengi gözlerini, kar beyazı tenini ve mürekkep karası saçlarını uzun uzun süzdü. Ve gittiklerinden –vampirin yatak odasının yumuşacık ipeklerine, çok iyi tanıdığı o ızdırapta kendini kaybetmeye çekildiğinden– emin olunca solukkan karşısındaki delikanlıya doğru bir adım attı.

Bir adım daha.

Bir adım daha.

Gümüşaziz'in gölgesi üstüne düşünce gençkan çenesini dikleştirdi ve şafağın loş ışığında büyümüş göz bebekleriyle yutkundu. Gabriel darağacına yürüyen bir adamın ağır adımlarıyla ilerledi ve delikanlının sıcaklığını teninde duyabileceği bir mesafeye gelince durdu. Kalbi göğsünde demir kadar ağırdı. Fısıltısı karanlıktaki bir bıçak kadar keskin.

"Beş'in bire gelmesinden önce
"Kutsanmış kılıçla, bakir güneş altından,
"Kutsal kandan başka hiç kimse..."

Gençkan sol elinin işaret ve başparmaklarını kalbinin üstüne koydu.

"Kaldıramaz bu kara duvağı ortadan."

"Hazır olsan iyi olur," diye uyardı Gabriel. "Joaquin Joaquin Marenn."

Delikanlı Kuzeyli gözleri çelik gibi parlayarak başını onaylar gibi eğdi. "Kâse için, Şövalye."

Gabriel başıyla onayladı.

"Kâse için."

II

Son Liathe karanlıkta tek başına oturuyordu ama yalnız değildi. Önündeki nehrin siyah suları ağabeyinin damarlarındaki kanı kadar hızlı akıyordu. Ona uygun gördükleri cehennem artık ışıksızdı; Marki yatağına, serfleri kollarına ve Gümüşaziz'i yukarıdaki kulesine çekilmişti. Ancak aşağıda cam kırıklarının, soğumaya başlayan kırmızı lekelerin ve bir süre öncesine kadar dişlerini hapseden kırık gümüş kafesin kalıntıları arasında, Celene onu hissedebiliyordu.

Siyahlığın içinde, minicik bir nabız.

"Buraya gel, ufaklık," diye fısıldadı. "Canım yakmayacağız."

Yetenekleriyle –*oui*, çalıntıydılar ama artık *onundular*– hücresinin en derin köşesine uzandı. Onun küçük zihnini hissetti, çağırması üzerine taşa sürtünen minik ayaklarının sesini duydu. Celene beyaz elini taşın üstüne koydu ve avucuna çıkmasına izin verip onu göz hizasına kaldırdı. O soğuk yer altı zindanında görebilecek kadar Ölü'ydü. Küçük meşgul bıyıklarını küçük meşgul patileriyle temizleyen ve ona en az onunkiler kadar karanlık ve sert gözlerle bakan küçük siyah bir fare.

"Efendin sana nasıl hitap ediyor, *petit frere*?"

Fare kısa ve keskin bir ciyaklamayla karşılık verdi.

"Marcel," diye tekrarladı Celene. "Güzel."

Son Liathe kırık bir kılıç kadar keskin gülümsedi.

"Burada bizi gözetlemek için mi bulunuyorsun, Marcel?"

Küçük yaratık onaylar gibi bir ses çıkardı ve Celene'in avucunun içinde bir çember çizerek döndü. Vampir üzgün bir tavırla başını salladı.

"Efendin neyle karşı karşıya olduğunun gerçekten farkında değil, değil mi?"

Marcel itiraz eder gibi ciyaklayınca Celene dinler gibi başını yana yatırdı.

"Alınma, *petit frere*. Hiç kimse gerçekten değil. Ama o zaman içten bir özür olarak sana bir lokma verelim. Karnını patlayasıya dolduracak bir lokma. Önümüzde tatsız ve yalnız bir gün uzanıyor ve bir daha konuşana kadar ne kadar zaman geçecek kim bilir. Acımasızız, Marcel, soğuğuz ama seni tatminsiz bırakacak kadar değil. Bu yüzden sana bir son anlatalım ufaklık. Adına yaraşan bir son."

Yüzüne düşen uzun siyah saçları itti; annesinin dudaklarının aynısı olan pürüzsüz, dolgun ve yay biçimindeki kırmızı dudaklarını yaladı.

"Efendine Kâse'nin cenazesini anlattık. Onun için söylenen isimleri, göklerin simsiyah cevabını ve gömülmesini izlemediğimizi. Bunların hepsi doğruydu. Aşağıda Maryn Ana'nın mahzen mezarında o sessiz heykellerin,

çember şeklinde sıralanmış kırık mezar taşlarının arasında, suyun içinde o kelimelere, o hakikatlere bakarak oturduk.

"Anlamlarını bilmeden.

"Kutsal kaptan kutsal ışık gelir,
"Dünyayı inançlı el düzeltir,
"Ve Yedi Şehitlerin görüşünde
"Bu sonsuz geceyi sıradan kullar bitirir.
"Beş'in bire gelmesinden önce
"Kutsanmış kılıçla, bakir güneşin altından,
"Kutsal kandan başka kimse,
"Kaldıramaz bu kara duvağı ortadan."

Marcel ciyakladı ve Celene gülümseyerek parmak ucuyla hayvanın alnını okşadı.

"Ne kadar bekledik bilmiyorum, *petit frere*. En azından şarkılar susana kadar. Yukarıdaki şehirde zaferin kızıl heyecanı dinene ve hepsinin bunun için ödediği bedelin şoku hissedilmeye başlayana kadar. İçinde durduğumuz karanlık sular kıpkırmızıydı. Döktüğüm gözyaşları gibi kırmızı. Onun akıttığı can gibi kırmızı. Karşımızdaki mermer tabutun üstündeki lekeler gibi kırmızı. Kadim bir Dyvok'un bir alacakaranlık prensinin kanına karışan ve o taştan meleğin üstüne dökülen, açık ağzından içeri akan kanı gibi kırmızı.

"Oradan içerideki ağıza.

"Şimdi hızlandığını hissedebiliyorduk. Korku göğsümüzü bıçaklıyor; koyu renkli, lime lime bir kefen gibi omuzlarımıza örtülüyordu. Nasıl açıklayacaktım? Hangi sebebi sunabilir, hangi bahaneyi dile getirebilir, sözcükler kadar zayıf ve cılız şeylerle, onca uzun ve yalnız yüzyıldır aradığımız *her şeyi* bulduğumu ama en sonunda parmaklarımın arasından kaymasına ve cam gibi taşa çarparak kırılmasına izin verdiğimi izah edecek büyüyü nasıl dokuyabilirdim?

"'Ana, beni affet,' diye fısıldadık.

"O zaman melek kıpırdandı. Mermerde belli belirsiz bir titreme oldu ve o ihtişamlı kapağın muazzam ağırlığı yer sarsılmış gibi titredi. Başımız öne eğik, ayağa kalktık; o melek nihayet kenara çekilirken, ağır mezar kapağı serbest kalarak tuzlu suyun içine düşerken ve mezarın içindeki boşluktan karanlık bir figür doğrulurken içimdeki korku kanatlanmıştı.

"Bir çocuktu.

"Bir kız çocuğu. Boyu posu en çok bir bebek kadardı.

"Teni kaymak taşı gibi beyaz, dişleri hakikat kadar sivri ve gözleri sonsuzluk kadar boştu.

"O takdis edilmiş toprağın altında uyuyarak geçirdiği yüzyılın susuzluğuyla, cennetin bütün öfkesi ve cehennemin nefret dolu açlığıyla üstümüze atıldı. Küçük elleri bizi yakalarken, küçük dişleri etimize saplanırken acıyla haykırdık. Çaresiz, kupkuru ve ah, Tanrım bir o kadar derin susuzluğunu üstümüze saldığı zaman, bunun bizi sadece yok edeceğini biliyorduk. Dağlar kadar güçlü, bu beşiğin kemikleri kadar kudretli o küçük canavar bizi kollarıyla sardı; bizi açlıkla kendine bastırarak olduğum her şeyi damarlarımdan çekip alırken sevinç ve dehşet birbirine karıştı. O içtikçe, *içtikçe* ayaklarımızın altında cehennem ağzını aralıyordu ve ölüm artık sadece bir yudum, sadece bir yutkunma, sadece bir kırmızı damla kadar uzaktı.

"'Maryn Ana,' diye fısıldadım. '*Lütfen*...'

"Ve o zaman durdu. Taş kesildi. Açık ağzından kan damlarken cehennem kadar derin gözleri yukarıya, daha yukarıya, başlarımızın çok üstündeki o mezara çevrildi.

"Onu içine gömdükleri mezarın içinde, onu üstüne yatırdıkları taş levhanın üstünde Kâse hareketsiz yatıyordu. Zırhının ve örgü zincirlerinin içinde, kül rengi saçları bir hale gibi başının etrafına serilmiş. Ona *Tanrı'nın Kırmızı Eli* dediler. *La demoiselle du Graal.* Ama en önemlisi, önce bir haykırışa, sonra bir ilahiye dönüşen o asıl fısıltı, çok basit ve çok hakikiydi.

"'San Dior,' diye fısıldadı Maryn.

"*San Dior.*

"Mücadeleyle geçen bir hayattan sonraki karanlıkta hareketsiz yatarken çok güzeldi.

"Kurtarıcı.

"Günahkâr.

"Aziz.

"Değer verdiğim bir kız.

"Ve orada, karanlıkta, o kız gözlerini açtı."

TEŞEKKÜRLER

Aşağıdaki isimlere teşekkürler ve kanlı öpücükler:

Peter, Claire, Young, Lizz, Layla, Lena, Hector, Sara, Jonathan, Paul, Lisa, ve St. Martin's Press'teki herkes; Natasha, Robyn, Vicky, Fleur, Chloe, Roisin, Sian, Emilie, Kim, Claire, Sarah, Alice, Fionnuala ve HarperVoyager İngiltere'deki herkes; Michael, Thomas ve HarperCollins Avustralya'daki herkes; müthiş Marco, Sam ve bütün yabancı yayıncılarım; Bonbonatron, Jason, Kerby, Micaela, Virginia, Orrsome, Cat, LT, Tom, Fiona, Josh, Tracey, Anna, Samantha, Steven, Toves, Joseph, Emily, Vova, Tatiana, Alix, Ally, Tiffany, Clarissa, Andrea, Mara, Daphne, Avery, Taylor, Gonzalo, Bill, George, Anne, Stephen, Ray, Robin, China, William, Christopher, George, Pat, Anne, Nic, Cary, Neil, Amie, Anthony, Joe, Laini, Mark, Steve, Stewart, Tim, Chris, Stefan, Chris, Brad, Marc, Beej, Rafe, Weez, Paris, Jim, Ludovico, Mark, Randy, Vessel, Elliot, CJ, Will, Pete (Huzur içinde yatsın), Tom (Huzur içinde yatsın), Dan, Sam, Marcus, Chris, Winston, Matt, Robb, Oli, Noah, Philip, Robert, Maynard, Ronnie, Corey, Courtney, Chris (Huzur içinde yatsın), Anthony, Lochie, Ian, Briton, Trent, Phil, Sam (Huzur içinde yatsın), Logan, Tony, Kath, Kylie, Nicole, Kurt, Jack, Max, Poppy; sevgileri için okurlarıma, satışlar için düşmanlarıma; Melbourne, Sydney, Perth, Barcelona, Lille, Rennes, Bordeaux, Lyon, Montpellier, Toulouse, Frankfurt, Leipzig, Stuttgart, Strasbourg, Lucca, Roma, Milano, Venezia, Londra, Paris ve en önemlisi Prag'daki baristalara.

Son olarak ve özellikle, kırık kenarımı tamamlayan Amanda'ya.